Clancy Tom
Rudý králík

Obsah

Tom Clancy se prostřednictvím nevšedního románu, jehož námětem je celosvětové politické drama, vrací do začátků kariéry Jacka Ryana.

Dlouho předtím, než se Ryan stal prezidentem nebo ředitelem CIA, než bojoval proti teroristickým útokům na Super Bowl nebo na Bílý dům, dokonce ještě dříve, než ponorka se jménem Rudý říjen překonala přes všechny peripetie Atlantik, pracoval jako historik, učitel a bývalý příslušník námořní pěchoty. Žil v Anglii a sbíral materiál k sepsání knihy. Série životu nebezpečných setkání se skupinou odpadlíků IRA na něj upozornila zástupce ředitele CIA viceadmirála Jamese Greera - stejně jako jeho protějška u britské SIS Sira Basila Charlestona - a když ho Greer požádal, jestli by se nechtěl stát externím analytikem CIA, Jack se dlouho nerozmýšlel. Příležitost byla neodolatelná a on nepochyboval, že se mu podaří věnovat se jí i přes své další povinnosti.

A pak Jack pustil zbytek svých povinností z hlavy, protože jeden z jeho prvních úkolů spočíval v tom, že měl provést výslech vysokého sovětského dezertéra, a ten mu vyjevil úžasný příběh: vrcholní představitelé Sovětského svazu, včetně Jurije Andropova, plánují atentát na papeže Jana Pavla II.

Je to možné? Jak dny a týdny plynou, Ryan se musí hodně ohánět, zprvu aby tuto teorii potvrdil, pak aby jí předešel; ocitá se však v úplně novém světě, a nic, co až dosud provedl, ho nepřipravilo na vysoce nebezpečnou hru kočky s myší, kterou spolu Sovětský svaz a Spojené státy hrají. Nakonec nejde jen o papežův život, ale o stabilitu celého Západu... a možná už je stejně pozdě na to, aby s tím nějaký čerstvě nastoupivší analytik CIA něco zmohl.

PROLOG - ZADNÍ ZAHRADA

JACK SI UVĚDOMIL, že nejtěžší ze všeho bude řízení auta. Už si koupil jaguara - bude si muset dát pozor na místní odlišnou výslovnost - ale v obou případech, kdy se u prodejce k vozu přiblížil, se ocitl u dveří na levé straně, ne vpravo. Prodejce se mu nesmál, ale Ryan odhadoval, že mu moc nechybělo. Ještě že neusedl na sedadlo spolujezdce a neznemožnil se úplně. Tohle všechno si bude muset zapamatovat: správná strana silnice je tady levá. Protijedoucí vozidla kříží při zatáčení doprava, ne doleva. Na mezistátních silnicích - dálnicích, opravil se - je pomalejším pruhem ten levý. Všechny zásuvky ve zdích tu byly šikmo. V domě nebylo ústřední topení navzdory nehoráznému nájemnému, které za něj platil. Chyběla zde i klimatizace, i když ta tu asi nebyla potřeba. Nepanovala zde největší parna: místní obyvatelstvo se hroutilo na ulici, když rtuť na teploměru vyšplhala k pětadvaceti stupňům. Jack přemýšlel, co by s nimi asi udělalo washingtonské podnebí. Bylo zjevné, že povídačky o "Angličanech s rozzuřenými psy" patří minulosti.

Ale mohlo by být i hůř. Zastavil se pro jídlo v zařízení pro pozemní armádu a letectvo - jemuž se na nedaleké letecké základně Greenham Commons přezdívalo PX - takže aspoň si dají pravé hot dogy, a to ještě té značky, která se podobala té, jakou kupoval doma v Marylandu.

Takové množství rozdílů. Britská televize se pochopitelně lišila, a ačkoli on sám nečekal, že bude před mihotající obrazovkou trávit dlouhé hodiny, malá Sally potřebovala svou nezbytnou dávku kreslených seriálů.

I když člověk četl něco důležitého, tak v pozadí pořád slyšel žvatlání nějaké bezduché show, což bylo do jisté míry i uklidňující. Televizní zprávy ovšem nebyly vůbec špatné a noviny měly ještě vyšší úroveň - převyšovaly i ty, které obyčejně četl doma, i když mu chyběla ranní příloha Vzdálená strana. Ryan doufal, že ji třeba najde v International Tribune. Ta se dala sehnat v kiosku na nádraží. Musel přece nějak sledovat vývoj baseballu.

Stěhováci se pod Cathyiným dozorem činili. Nebyl to špatný dům, třebaže byl menší než jejich domov v Peregrine Cliff, jejž teď pronajímali plukovníkovi námořní pěchoty, jenž přednášel hochům a děvčatům v Námořní akademii. Hlavní ložnice poskytovala výhled na přibližně jednoarovou zahradu. Především o ní se agent realitní kanceláře zmiňoval nadšeně. A předchozí majitelé na ní strávili spoustu času: podél plotu rostly růže převážně červené a bílé, nejspíš jako pocta Lancasterům i Yorkům. Mezi nimi kvetly růžové, které měly zřejmě znázorňovat, jak se oba rody spojily a z nich vzešli Tudorovci, i když jejich rod zanikl s Alžbětou I. - a konečně uvolnil cestu novému urozenému rodu, který si Ryan z mnoha důvodů oblíbil.

Ani počasí tu nebylo tak zlé. Přijeli do země před třemi dny a zatím nepršelo. Slunce vycházelo velmi brzy a zapadalo pozdě, v zimě, jak slyšel, skoro ani nevycházelo a rovnou zase zapadalo. Někteří z jeho nových přátel, které poznal na ministerstvu zahraničí, mu říkali, že malé děti mohou ty dlouhé noci snášet hůř. Do této kategorie ještě pořád spadala i Sally, jíž bylo čtyři a půl roku. Pětiměsíční Jack si takových věcí nejspíš vůbec nevšímal a spaní měl naštěstí dobré - což právě teď potvrzoval pod dohledem své chůvy, Margaret van der Beekové, mladé zrzavé dcery metodistického kněze z Jižní Afriky. Měla dobrá doporučení... a Metropolitní policie pak provedla ještě kontrolu její minulosti. Cathy samotná představa chůvy poněkud znervózňovala. To, že by měl její dítě vychovávat někdo jiný, ji ani v nejmenším netěšilo, ale byl to zaběhaný místní zvyk a nijak negativně to nepoznamenalo ani jistého Winstona Spencera Churchilla. Slečnu Margaret prověřili i zaměstnanci úřadu Sira Basila -její agenturu pak oficiálně schválila vláda Jejího Veličenstva. Jack si však uvědomoval, že to nemusí vůbec nic znamenat. Týdny před svým příjezdem absolvoval rozsáhlé brífinky. "Protivník" - britský termín používaný i v Langley - pronikl do britské zpravodajské komunity více než jednou. CIA věřila, že v Langley toho ještě nedosáhl, ale Jackovi to pořád leželo v hlavě. KGB byla zatraceně dobrá a hamižní lidé jsou na celém světě. Rusové neplatili zrovna nejlíp, ale někteří lidé jsou schopni prodat svou duši i za hrst buráků. A rovněž nemají na čele napsáno neonovými písmeny JSEM ZRÁDCE.

Ze všech možných brífinku byly nejúnavnější ty, které se týkaly bezpečnosti. Jackův otec pracoval jako policista a Ryan sám si nikdy neosvojil tenhle způsob myšlení. Jedna věc byla hledat důležité informace v záplavě zbytečností, které se objevily ve zpravodajském systému, a něco docela jiného bylo dívat se podezřívavě na všechny lidi v kanceláři a zároveň očekávat srdečnou spolupráci s nimi. Přemýšlel, jestli někdo jiný sleduje jeho právě takhle... asi ne, řekl si nakonec. Párkrát dostal pořádně za vyučenou, na rameně měl vybledlé jizvy, jimiž to mohl dokázat, nemluvě o zlých snech o té noci v Chesapeake Bay, kdy zbraň v jeho ruce nevystřelila, navzdory veškeré jeho snaze a Cathyině zoufalému a vyděšenému křiku, který mu zněl v uších. Tu bitvu vyhrál, ne? Tak proč se mu ty sny snaží namluvit opak? Možná by to byl důvod k rozhovoru s psychologem, ale jak říkají staré moudré ženy, člověk musí být na hlavu, aby se vydal za psychologem...

Sally pobíhala po domě, prohlížela si svůj nový pokoj a obdivovala novou postýlku, kterou jí sestavovali stěhováci. Jack se jim snažil neplést do cesty. Cathy mu říkala, že nemá nadání, aby na něco takového byť jen dohlížel,

i když má ten svůj kufřík s nářadím, bez nějž se žádný Američan necítí dostatečně mužně a který byl mezi prvními vybalenými věcmi. Stěhováci měli pochopitelně své vlastní nářadí - a i oni prošli kontrolou SIS, aby nějaký agent KGB neumístil do domu štěnici. To by totiž nešlo, kamarádi.

"Tak kdepak je ten cestovatel?" ozval se mužský hlas s americkým přízvukem. Ryan odešel do haly podívat se, kdo to...

"Dane! Jak se pořád máš?"

"V kanceláři byla celkem nuda, takže jsme se s Liz vyjeli podívat, jak vám to tady jde." A hned za zády právního atašé stála jeho překrásná žena, trpělivá Liz. Paní Murrayová se odešla přivítat s Cathy sesterským objetím a polibkem, pak obě okamžitě zmizely na zahradě. Cathy se růže hodně líbily, což Jackovi vyhovovalo. V rodině Ryanových byl zahradnickými geny vybaven pouze jeho otec, který ovšem svému synovi nic v tomhle ohledu nepředal. Murray se zahleděl na svého přítele. "Vypadáš pod psa."

"Dlouhý let, nudná knížka," vysvětloval Jack.

"Copak tys v letadle vůbec nespal?" zeptal se Murray překvapeně.

"V letadle?"

"To ti to tolik vadí?"

"Dane, na lodi aspoň vidíš, co tě drží nad hladinou. V letadle nevidíš nic."

Murray se ušklíbl. "Měl by sis na to zvyknout, kamaráde. Za chvíli nastřádáš spoustu přeletů na Dullesovo letiště."

"To asi ano." Jacka kupodivu tenhle fakt ani nenapadl, když zdejší místo přijímal. Blbče, nadával si příliš pozdě. Aspoň jednou měsíčně bude cestovat do Langley - pro člověka, co nerad létá, ne zrovna vynikající věc.

"Stěhování v pohodě? Těmhle lidem můžeš věřit. Bas s nimi pracuje už víc než dvacet let, mí kamarádi z Yardu je najímají taky. Polovina z nich dřív pracovala u policie." A policisté, nemusel dodávat, byli spolehlivější než špioni.

"V koupelně žádné štěnice? Skvělé," utrousil Ryan. Během své prozatím velmi krátké zkušenosti s rozvědkami Ryan pochopil, že práce pro zpravodajské služby se od přednášení historie na Námořní akademii zase tak neliší. Štěnice tam možná byly - ale vedly do kanceláře Sira Basila...

"Já vím. U mě taky. Ale jedna dobrá zpráva: uvidíme se hodně často - jestli ti to teda nevadí."

Ryan unaveně přikývl, pokusil se o úsměv. "No, aspoň budu mít s kým zajít na pivo."

"To je tady národní sport. Víc obchodů se uzavře v hospodě než v kanceláři. Jejich obdoba našich společenských klubů."

"A pivo prý není špatné."

"Lepší než ta břečka, co pijeme doma. Co se toho týče, mě si už získali."

"V Langley mi řekli, že poměrně intenzivně pracuješ pro Emila Jacobse."

"Trochu." Murray přikývl. "Fakt je, že co do zpravodajské práce jsme lepší než vy ze CIA. Lidi z operačního se ještě nevzpamatovali ze sedmasedmdesátého a myslím, že jim to ještě nějakou dobu potrvá."

Ryan musel souhlasit: "Admirál Greer si to myslí taky. Bob Ritter je hodně inteligentní - možná až příliš, jestli mi rozumíš - ale nemá v Kongresu dost kamarádů, aby se mu povedlo rozšířit jeho impérium tak, jak by si představoval."

Greer byl vrchní analytik CIA, Ritter ředitel Správy operací. Tihle dva se celkem často střetávali.

"Ritter nemá takovou důvěru jako Greer. To je přežitek z nepříjemností spojených s Výborem pro církve před deseti lety. Víš, Senát si asi nikdy nezapamatuje, kdo těm operacím velel. Oslavuje šéfa a chtěl by ukřižovat pěšáky, co plnili jeho rozkazy - i když blbě. Hergot, to byla..." Murray hledal správné slovo. "Němci by řekli schweinerei. Nevím, jak to přesně přeložit, ale už zvuk toho slova bohatě stačí."

Jack souhlasně přikývl. "Jo, lepší než průser."

Pokus CIA spáchat atentát na Fidela Castra, který byl veden z úřadu ministra spravedlnosti v poklidné době, vypadal jako vystřižený z pohádky s příměsí komediálních scének: politici se snažili napodobit Jamese Bonda, hrdinu, kterého stvořil neúspěšný britský špion. Filmy prostě nebyly ze skutečného života, jak Ryan poznal na vlastní kůži, nejprve v Londýně a pak i ve svém vlastním obývacím pokoji.

"Tak, Dane, jak dobří jsou doopravdy?"

"Britové?" Murray vedl Ryana ven na předzahrádku. Stěhováky sice prověřila SIS - ale Murray patřil do FBI. "Basil je světová třída. Proto se udržel tak dlouho. Byl to vynikající špion v terénu a byl první, komu na Philbym něco nesedělo - a nezapomeň, že Basil byl v té době teprve bažant. Je schopný v úřadě, jeden z nejlíp přemýšlejících lidí, co jsem kdy potkal. Zdejší politici z obou stran spektra ho mají rádi a důvěřují mu. To není jen tak. Je něco jako kdysi u nás Hoover, ale bez toho kultu osobnosti. Mám ho rád. Je s ním fajn spolupráce. A Bas si tě hodně oblíbil, Jacku."

"Proč?" zeptal se Ryan. "Vždyť jsem ještě nic moc nedokázal."

"Bas má čich na talent. Myslí si, že máš to, co je potřeba. Dočista si zamiloval ten tvůj loňský nápad na odhalování skulin v bezpečnosti -Kanárskou past - a to, že jsi zachránil jejich příštího krále, ti taky neuškodilo, víš? Budeš v Century House populární postavičkou. Jestli si to nezkazíš, možná tě čeká slibná budoucnost mezi špiony."

"Super." Ryan ještě pořád nevěděl s jistotou, jestli se chce věnovat právě tomuhle. "Dane, já jsem obchodník s akciemi, z něhož se stal učitel historie, na to nezapomeň."

"Jacku, to už je za tebou. Dívej se dopředu, jasný? Při výběru akcií v Merrill Lynch jsi měl šťastnou ruku, co?"

"Vydělal jsem pár dolarů," připustil Ryan. Ve skutečnosti šlo o hromadu peněz a jeho portfolio stále získávalo na hodnotě. Lidem na Wall Street se dařilo.

"Takže teď se začni věnovat něčemu opravdu důležitému," navrhl mu Dan. "Nerad ti to říkám, Jacku, ale takhle inteligentních lidí je ve zpravodajské komunitě hodně málo. Já to vím. Já tam pracuju. Kupa trubců, spousta poměrně inteligentních lidí, ale hvězd jenom takhle malinko, příteli. Ty máš na to, stát se hvězdou. Jim Greer si to myslí. Basil taky. Pálí ti to. Mně taky, proto už nehoním bankovní lupiče v Riverside ve Filadelfii. Ale nikdy se mi nepodařilo vydělat na trhu milion dolarů."

"To, že máš štěstí, neznamená, že jsi génius, Dane. Cathyin táta, Joe, vydělal mnohem víc, než kdy budu mít já, a je to zabedněnej, nudnej patron."

"No, ale ty jsi z jeho dcery učinil manželku rytíře, ne?"

Jack se usmál. "Jo, to je asi pravda."

"A to ti tady otevře spoustu dveří, Jacku. Britové mají rádi svoje tituly." Odmlčel se. "A teď - co kdybych vás takhle vytáhl na pivo, mládenci? Kousek odsud je sympatická hospůdka U Mola. Z tohohle stěhování byste akorát zblbli. Je to skoro stejná pakárna jako stavět dům."

*****

JEHO KANCELÁŘ se nacházela v prvním podzemním podlaží ústředí, což bylo bezpečnostní opatření, které mu nikdy nikdo nevysvětlil, ale ukázalo se, že na velitelství Hlavního nepřítele mají úplně stejnou místnost. Tam se tomu říkalo MERCURY, boží posel - tedy velmi příhodné, kdyby jeho národ uznával existenci boha. Zprávy prohlíželi kódovací a šifrovací úředníci, donesli mu je na stůl a on prozkoumal obsah a kódová slova, načež je odeslal do příslušných kanceláří příslušným úředníkům, aby rozhodli, co s nimi dál; pak, když se zprávy vrátily zase sem dolů, rozesílal vše ven z budovy. Provoz se změnil v pravidelnou rutinu; dopoledne většinou pošta pro ústředí, odpoledne naopak od ústředí.

Náročné bylo pochopitelně hlavně šifrování, protože mnoho lidí v terénu používalo vlastní jednorázové šifrovací tabulky - jediné kopie tabulek se archivovaly v řadě místností po jeho pravé ruce. Tamní zaměstnanci předávali a uchovávali tajné zprávy informující o sexuálním životě poslanců italského parlamentu až po přesnou hierarchii cílů amerických plánů jaderného zásahu.

Nikdo z nich kupodivu nemluvil o tom, co dělají nebo šifrují, případně dešifrují. Úředníci byli poměrně otupělí. Možná je už s tímhle předpokladem vybírali - nepřekvapilo by ho to. Tenhle úřad vytvořili géniové a pracovat zde měli roboti. Kdyby někdo dokázal takové roboty vyrobit, byl si jist, že by je tu už měli, protože u strojů lze předpokládat, že se příliš neodchýlí od uloženého záměru.

Stroje nicméně nemohly myslet, a pro jeho vlastní práci bylo přemýšlení a zapamatování si velmi užitečné, pokud měl jeho úřad fungovat - což musel. Byl štítem a mečem státu, který potřeboval obojí. A on byl svým způsobem poštmistr; musel si pamatovat, kam co odešlo. Nevěděl, co všechno se tu děje, ale věděl mnohem víc než většina lidí v téhle budově: jména a místa operací a poměrně často i jejich poslání a úkoly. Obvykle neznal pravá jména a tváře důstojníků v terénu, ale znal jejich cíle a kódová jména jejich najatých agentů a aspoň v hrubých rysech věděl, co tito agenti posílají.

Pracoval v tomto oddělení devět a půl roku. Nastoupil v roce 1973 těsně po absolutoriu Moskevské státní univerzity, kde studoval matematiku, a jeho velmi disciplinovaná mysl na něj brzy navedla hledače talentů pro KGB. Poměrně slušně si vedl při hře v šachy a měl pocit, že právě ta mu zajistila tak cvičenou paměť, veškeré studium her starých velmistrů, aby v dané situaci věděl, jaký další tah přijde. Ve skutečnosti uvažoval, že by se věnoval šachům profesionálně, ale ačkoli studoval velice pilně, zdálo se, že to nestačí. Boris Spasskij, v té době sám mladý hráč, ho po dvou zoufalých remízách porazil výsledkem šest nula, čímž ukončil jeho sny o slávě a bohatství... a cestování. Povzdechl si za stolem. Cestování. Četl i cestopisné knihy, a když zavřel oči, viděl nejrůznější obrázky - převážně černobílé: Velký kanál v Benátkách, Regent Street v Londýně, obrovská pláž Copacabana v Rio de Janeiru, štít Mount Everestu, na který Hillary vystoupil v době, kdy se on sám teprve učil chodit... všechna ta místa, která nikdy nenavštíví. Nepustí ho. Jako osoba s přístupem k takovým věcem a bezpečnostními prověrkami nemá šanci, KGB si na takové lidi dávala velký pozor. Nikomu nedůvěřovala, o výhodnosti takového počínání se poučila. Co se to dělo s jeho vlastí, že z ní chtělo tolik lidí uniknout? A přitom tolik milionů lidí padlo v bojích za rodinu... díky svému matematickému a šachistickému nadání byl zproštěn vojenské služby a navíc, jak se domníval, to bylo i díky jeho nástupu do budovy na Dzeržinského náměstí č. 2. Spolu s tím postem ho čekal pohodlný byt, pětasedmdesát metrů čtverečních v novostavbě. Pak také vojenská hodnost - velice rychle dostal hodnost kapitána, což vzato kolem a kolem vůbec nebylo zlé. A ještě lepší bylo, že teď dostával plat v označených rublech, takže mohl nakupovat v "uzavřených" obchodech, kde bylo k dostání západní spotřební zboží - a především kratší fronty. To oceňovala jeho žena. Brzy ho očekával postup na nejnižší úroveň nomenklatury, bude jako nezletilý carevič, který hledí vzhůru a přemýšlí, jak vysoko asi vyleze. Jenže na rozdíl od carských dob se sem on nedostal díky svému původu, ale za zásluhy - tato skutečnost lichotila jeho mužské pýše.

Ano, kapitán Zajcev si své postavení zasloužil, a to bylo důležité. Právě proto mu svěřovali tajemství, například tohle: agent s kódovým označením CASSIUS, Američan žijící ve Washingtonu; zdálo se, že měl přístup k cenným politickým informacím, které pečlivě schraňovali lidé z pátého patra a často jim při tom asistovali odborníci z Ústavu americko-kanadských studií, kde se snažili analyzovat chování Ameriky. Kanada nebyla pro KGB tak důležitá, snad s výjimkou účasti na vývoji amerických protivzdušných obranných systémů, a protože někteří její vyšší politici neměli svého silného jižního souseda v

lásce, což aspoň rezident z Ottawy často jeho nadřízeným hlásil. Zajcev o tom přemýšlel. Poláci možná svého východního souseda taky nemilují, ale oni aspoň většinou dělají, co se jim řekne - jak minulý měsíc s neskrývanou radostí hlásil ve své zprávě varšavský rezident - a jak se o tom na vlastní kůži přesvědčil ten odborářský bouřlivák. "Kontrarevolucionářská spodina" zněl termín, který použil plukovník Igor Alexejevič Tomaševskij. Plukovník měl pověst vycházející hvězdy, brzy měl být vyslán někam na Západ. Tam odcházeli ti nejlepší.

*****

ASI O ŠEST KILOMETRU dál vedl Ed Foley svého syna Eddieho se svou ženou Mary Patricií. Eddieho modré oči zářily dětskou zvědavostí, ale i ve věku čtyř a půl roku chlapec poznával, že Moskva není totéž co Disney World. Kulturní šok na něj měl dopadnout jako rána palicí, ale jeho rodiče zastávali názor, že si tím rozšíří obzory. A oni taky.

"Aha," pronesl Ed Foley po prvním rozhlédnutí. Dříve zde bydlel konzulární úředník velvyslanectví a aspoň se pokusil byt uklidit, v tom mu nepochybně pomáhala ruské uklízečky - poskytovala jim je sovětská vláda, byly poslušné... oběma svým šéfům. Ed s Mary Pat byli důkladně informováni - trvalo to celé měsíce - než nasedli na dlouhý let s Pan Am z letiště JFK do Moskvy.

"Takže tohle je domov, jo?" poznamenal Ed zamyšleně neutrálním hlasem.

"Vítejte v Moskvě," řekl Mike Barnes nově příchozím. Byl to další konzulární úředník, kariérní zahraniční zaměstnanec na vzestupu, a tenhle týden zastával funkci uvítacího výboru ambasády. "Posledním obyvatelem byl Charlie Wooster. Solidní, teď je zase ve Státech, vyhřívá se na sluníčku."

"Jak to tady vypadá v létě?" zeptala se Mary Pat.

"Trochu jako v Minneapolis," odpověděl Barnes. "Ne zrovna horko, vlhkost taky ujde, zimy tady nejsou zase až tak drsné - já jsem v Minneapolis vyrostl," vysvětloval. "Německá armáda a Napoleon by se mnou asi nesouhlasili, ale kdo taky říká, že Moskva má být jako Paříž, co?"

"Jo, o nočním životě jsem už slyšel," ušklíbl se Ed. Nevadilo mu to. V Paříži žádného tajného náčelníka stanice nepotřebovali, a tohle bylo největší, nejšťavnatější umístění, jaké si mohl přát. Možná čekal Bulharsko, ale že se ocitne přímo v jámě lvové, to ne. Na Boba Rittera určitě udělal velký dojem jeho pobyt v Teheránu. Mary Pat porodila Eddieho v pravý čas. Převrat v Íránu je minul o pouhé tři týdny. Bylo to komplikované těhotenství a lékař Mary Pat trval na tom, aby se před porodem vrátili do New Yorku. Děti jsou skutečným darem z nebes... mimo jiné díky tomu byl Eddie od narození Newyorčanem a Ed si moc přál, aby jeho syn byl už od kolébky fanouškem Yankees a Rangers. Nejlepší věcí na tomto umístění, pomine-li se profesní stránka, bylo, že uvidí nejlepší hokej na světě přímo tady v Moskvě. K čertu s baletem a symfoniemi. Tihle prevíti umějí pořádně bruslit. Škoda jen, že Rusové nerozumějí baseballu. Možná je pro ty mužiky příliš složitý. Existuje tam tolik variant nadhozu...

"Není to moc velké," poznamenala Mary Pat a dívala se na jedno okno s popraskaným sklem. Byli v šestém patře. Aspoň tolik neuslyší hluk dopravy. Areál pro cizince - ghetto - byl obehnán zdí a střežen. Rusové trvali na tom, že je to kvůli jejich ochraně, ale pouliční zločinnost namířená proti cizincům nebyla v Moskvě nijak výrazná. Průměrný ruský občan měl ze zákona zakázáno mít ve vlastnictví cizí měnu, nemohl ji ani nijak rozumně utratit. Takže okrádat na ulici Američany nebo Francouze nemělo valný význam, a kromě toho bylo velmi snadné cizince rozeznat - díky svému oblečení vyčnívali podobně jako pávi mezi havrany.

"Dobrý den!" Hlas s anglickým přízvukem. O chvilku později se objevil zdravě vypadající obličej. "Jsme vaši sousedi. Nigel a Penny Haydockovi," řekl muž, jemuž ta tvář patřila. Bylo mu asi pětačtyřicet, vysoký a štíhlý s předčasně šedivějícími a řídnoucími vlasy. Jeho žena, mladší a pohlednější,

než si nejspíš zasloužil, se objevila o chvilku později a v ruce nesla na přivítanou podnos se sendviči a bílým vínem.

"A ty musíš být Eddie," pronesla paní Haydocková. V tom okamžiku si Ed Foley všiml jejího těhotenského oblečení. Podle proporcí ji odhadoval tak na šestý měsíc. Takže informace byly v každém ohledu pravdivé. Foley CIA důvěřoval, ale už poznal, že se vyplatí všechno ověřovat, od jmen lidí bydlících na stejném patře až po to, zda toaleta pořádně splachuje. A v Moskvě především, napadlo ho a zamířil do koupelny. Nigel šel za ním.

"Trubky jsou tady celkem v pořádku, ale hrozně hlučné. Nikdo si nestěžuje," vysvětloval Haydock.

Ed Foley zatáhl za páčku a opravdu, bylo to hlučné.

"Spravil jsem to sám. Jsem tak trochu kutil, víš," řekl. Pak ztišil hlas: "Dejte si pozor, kde tady budete mluvit, Ede. Štěnice všude možně. Hlavně v ložnicích. Rusové nám nejspíš počítají orgasmy. Penny a já se je snažíme nezklamat." Úlisně se usmál. Inu, jsou města, kam si s sebou člověk bere svůj noční život.

"Vy jste tu dva roky?" Ten záchod vypadal, že bude splachovat věčně. Foley byl v pokušení zvednout kryt nádržky a podívat se, jestli Haydock nenahradil rozvod uvnitř něčím speciálním. Rozhodl se, že to kontrolovat nemusí.

"Dvacet devět měsíců. Ještě sedm. Je tady poměrně živo. Určitě vám řekli, že ať půjdete kamkoli, budete mít k ruce 'přítele'. Ale nepodceňujte je. Hoši z Druhé správy mají brilantní výcvik..." Toaleta konečně dosplachovala a Haydock změnil hlas, "Sprcha - horká voda teče poměrně spolehlivě, ale sprchovací hubice trochu chrastí, stejně jako v našem bytě..." Otočil kohoutkem, aby svá slova potvrdil. A skutečně, chrastilo to. Dal si někdo tu práci, aby to uvolnil? napadlo Eda. Nejspíš. A možná to byl ten kutil, co stál vedle něj. . "Výtečně."

"Tak, tak. Tady uděláte hodně práce. Říká se to tak v Kalifornii, že: sprchujte se s přítelkyní a ušetříte vodu."

Foley se poprvé po příjezdu do Moskvy zasmál. "Jo, to se tam říká, to je pravda." Podíval se na svého společníka. Překvapilo ho, že Haydock se přišel představit tak brzy, ale možná za tím stála jen snaha popřít tradiční smýšlení o studených Angličanech. Ve světě špionáže panovalo množství pravidel a Rusové byli zvyklí pravidla ctít. Takže, řekl mu Bob Ritter, na část pravidel se vykašli. Chovej se jako člověk v tvé pozici a při každé příležitosti, kterou dostaneš, předstírej pitomého nevyzpytatelného Američana. Rovněž Foleyovým vysvětlil, že Nigel Haydock je tím, komu mohou důvěřovat. Byl to syn dalšího zpravodajského důstojníka -muže, jehož zradil Kim Philby, jednoho z těch chudáků, kteří provedli výsadek nad Albánií a snesli se přímo do otevřené náruči uvítacího výboru KGB. Nigelovi bylo v té době pět let, což bohatě stačilo, aby si do konce života pamatoval, jaké to je, když vás nepřítel připraví o otce. Nigelova motivace se možná podobala motivaci Mary Pat, a ta byla víc než silná. Dokonce silnější než jeho vlastní, byl by Ed Foley ochoten přiznat po pár skleničkách. Mary Pat ty prevíty nenáviděla stejně jako Hospodin nenávidí hřích. Haydock tady nepracoval jako náčelník stanice, ale byl to hlavní hlídač operace SIS v Moskvě, což ho stavělo hodně vysoko. Ředitel CIA, Moore, Britům důvěřoval: po Philbym je viděl, jak pročesávají SIS s připraveným autogenem a zacelují všechny možné trhliny. Foley zase důvěřoval Moorovi a prezident taky. To byla nejšílenější část práce pro zpravodajské služby: nedalo se věřit nikomu - ale někomu jste věřit museli.

No, pomyslel si Foley a zkontroloval rukou teplotu vody, nikdo neřekl, že tenhle obor musí dávat smysl. Připomínal klasickou metafyziku. Prostě byl.

"Kdy vám přivezou nábytek?"

"Kontejner by teď měl být na naklaďáku v Leningradě. Budou se do toho chtít podívat?"

Haydock pokrčil rameny. "Všechno si zkontrolujte," varoval je, pak dodal příjemným hlasem: "Nedá se vůbec říct, jak puntičkářsky se zachovají, Edwarde.

KGB je obrovský úřad - dokud jsi ji tady neviděl fungovat, nevíš, co to znamená byrokracie. Třeba štěnice ve vašem bytě - kolik z nich doopravdy funguje? Nejsou od britského Telecomu ani od AT&T. Je to prokletí téhle země, věř mi, a pracuje pro nás, ale i to je nespolehlivé. Když tě někdo sleduje, nedá se poznat, jestli je to zkušený odborník nebo nějaký pomatenec, co netrefí na záchod. Všichni vypadají stejně a oblíkají se stejně. Když se to tak vezme, je to jako naši lidi, ale jejich byrokracie je tak rozlezlá, že existuje větší pravděpodobnost, že ochrání neschopné. Nebo taky ne. Bůh ví, že v Century House máme taky pár trubců."

Foley přikývl. "V Langley jim říkáme Zpravodajské oddělení."

"Chápu. My těm našim Westminsterský palác," svěřil se mu Haydock se svým oblíbeným předsudkem. "Myslím, že trubky už jsme prověřili dostatečně."

Foley vypnul kohoutek a oba muži se vrátili do obývacího pokoje, kde se zatím seznamovaly Penny s Mary Pat.

"No, horké vody máme dost, miláčku."

"To mě těší," odpověděla Mary Pat. Pak se otočila ke své společnici. "Kde tady nakupujete?"

Penny Haydocková se usmála: "Vezmu tě tam. Zvláštní zboží můžeme objednat u úřadu v Helsinkách, špičková kvalita: anglické, francouzské, německé zboží - i americké, hlavně u věcí jako džusy a konzervované potraviny. Zboží určené k okamžité spotřebě je finského původu a je obvykle hodně dobré, hlavně jehněčí. Že mají vynikající jehněčí, Nigele?"

"To je pravda - stejně dobré jako z Nového Zélandu," přikývl její manžel.

"Jenom se nám trochu stýská po steacích," řekl jim Mike Barnes, "ale každý týden sem necháváme poslat pár steaků z Omahy. Jsou jich tuny -rozdáváme je všem přátelům."

"Přesně tak," souhlasil Nigel. "Vaše hovězí je vážně skvělé. Myslím, že jsme si na ně všichni vypěstovali závislost."

"Díky bohu za americké letectvo," pokračoval Barnes. "Rozváží hovězí na všechny základny NATO a my jsme na seznamu adresátů. Dovážejí to zmrzlé, není to tak dobré jako čerstvé přímo z obchodu, ale stačí to, aby si člověk připomněl domov. Doufám, že jste si přivezli gril. Bereme je vždycky na střechu a grilujeme. Dovážíme sem i dřevěné uhlí. Ivani to prostě asi ještě nepochopili." V bytě nebyl žádný balkon, možná proto, aby je ochránil před zápachem nafty, který se linul celým městem.

"A co cesta do práce?" zeptal se Foley.

"Je lepší jet metrem. Je to vážně třída," oznámil jim Barnes.

"A auto zůstane mně?" zeptala se Mary Pat s nadějí v hlase. Šlo to přesně podle plánu. Očekávalo se to, ale všechno, co v jejich oboru vyšlo, bylo považováno za jakési překvapení, něco jako vytoužené dárky pod stromečkem. Člověk vždycky doufá, že Ježíšek dostal jeho dopis, ale jistý si nemůže být nikdy.

"Měla by ses naučit v tomhle městě řídit," řekl Barnes. "Aspoň máte solidní auto." Předchozí obyvatel tohoto bytu jim po sobě zanechal bílý Mercedes 280, což bylo skutečně spolehlivé auto. Možná až příliš solidní na to, že bylo čtyři roky staré. V Moskvě tolik podobných aut nejezdilo a podle poznávacích značek bylo jasné, že jde o majetek amerického diplomata, tedy snadný terč všech dopravních policistů i vozidel KGB, která ho budou sledovat na většině výletů. Znovu se vynořil problém týkající se odlišnosti. Mary Pat se bude muset učit stejně jako obyvatelka Indianapolis, která poprvé vyjela na výlet do New Yorku. "Silnice jsou slušné a široké," říkal jí Barnes, "a čerpací stanice je jenom tři bloky tímhle směrem." Ukázal rukou. "Je obrovská. Rusové je s oblibou stavějí takové."

"Výborně," poznamenala kvůli Barnesovi, už zaujala svou roli pohledné a hloupoučké blondýny. Po celém světě byly krásné ženy považovány za bezduchá stvoření a blondýnky ještě víc. Bylo nezměrně jednodušší předstírat hlupáka než génia, což platilo i pro hollywoodské hvězdy.

"A co autoservis?" zeptal se Ed.

"Je to mercedes. Ty nebývají poruchové," ujistil je Barnes. "Na německé ambasádě je člověk, co dokáže spravit skoro každou závadu. S našimi spojenci NATO máme dobré vztahy. Baví vás kopaná?"

"To je pro holky," odpověděl Ed Foley okamžitě.

"To je od tebe poměrně nezdvořilé," poznamenal Nigel Haydock.

"Na americký fotbal se podívám kdykoli," opáčil Foley.

"Taková ztřeštěná, necivilizovaná hra plná násilí a nejrůznějších zákulisních jednání," ušklíbl se Brit.

Foley se usmál. "Pojďte se najíst."

Posadili se. Provizorní nábytek byl vyhovující, něco takového, co lze nalézt v jakémkoli bezejmenném hotelu v Alabamě. Na posteli se dalo spát a sprej proti broukům si nejspíš poradil se všemi lezoucími tvory. Snad.

Sendviče byly dobré. Mary Pat šla pro skleničky a otočila kohoutkem...

"To se nedoporučuje, paní Foleyová," varoval ji Nigel. "Někteří lidé si po vodě z kohoutku stěžují na žaludeční problémy..."

"Skutečně?" Odmlčela se. "A jmenuju se Mary Pat, Nigele."

A tak se představili. "Ano, Mary Pat. K pití dáváme přednost balené vodě. Ta z kohoutků se hodí na koupání a dá se z ní uvařit káva nebo čaj.

V Leningradě je to ještě horší," upozornil je Nigel. "Doneslo se mi, že místní jsou víceméně imunní, ale cizinci tam můžou natrefit na pořádné zažívací potíže."

"A co školy?" Mary Pat tahle věc trápila už dlouho.

"Americko-britská škola se o děti stará velmi dobře," řekla Penny Haydocková. "Sama tam pracuju na částečný úvazek. A vzdělávací program je tam na velmi slušné úrovni."

"Eddie už začíná trochu číst, viď, miláčku?" oznámil jim pyšný otec.

"Jenom pohádky a tak, ale na čtyři roky to ujde," potvrdila jeho slova neméně potěšená matka. Eddie pro sebe objevil tác se sendviči a do jednoho se pustil. Nebyly sice s jeho oblíbeným druhem salámu, ale hladové dítě si nevybírá. Na bezpečném místě měli i ukryté čtyři velké sklenice Skippyho arašídového másla. Jeho rodiče se domnívali, že hroznovou marmeládu seženou kdekoli, ale Skippyho ne. Všichni říkali, že zdejší chléb je dobrý, ne-li úplně stejný jako chleba, na kterém vyrostly americké děti. A Mary Pat měla mezi zavazadly stroj na pečení chleba, teď tedy někde na nákladním voze nebo ve vlaku mezi Moskvou a Leningradem. Uměla dobře vařit, ale v pečení chleba doslova vynikala a očekávala, že právě tím se uvede do společnosti na velvyslanectví.

*****

NEDALEKO OD MÍSTA, kde seděli, šel dopis z ruky do ruky. Posel byl z Varšavy, vyslala ho jeho vláda - ve skutečnosti ho vyslal úřad jeho vlády s dopisem určeným úřadu jiné vlády. Posel nebyl svým úkolem dvakrát nadšený. Byl to komunista - jinak by ho takovým úkolem nemohli pověřit - ale byl to přece jen Polák, z Polska pocházel i předmět zprávy a poslání. A v tom byl háček.

Zpráva byla fotokopií originálu, který jeden poslíček doručil do jedné kanceláře - velmi významné - ve Varšavě, a to před pouhými třemi dny.

Posel, plukovník zpravodajské služby své země, byl příjemci osobně znám podle vidění, i když se neměli zrovna v lásce. Rusové využívali svých západních sousedů k plnění mnoha úkolů. Poláci měli pro zpravodajské operace výjimečné nadání ze stejného důvodu jako Izraelci: byli obklopeni nepřáteli. Na západ od nich leželo Německo a na východ zase Sovětský svaz. Neradostné okolnosti, které to s sebou neslo, vyústily ve skutečnost, že Polsko přesunulo značné množství svých nejlepších a nejinteligentnějších lidí do zpravodajské činnosti.

Příjemce tohle všechno věděl. Vlastně už znal přesný obsah té zprávy.

Doneslo se mu to předchozího dne. Zdržení ho ale nepřekvapilo. Polská vláda si vzala jeden den na analýzu obsahu a jeho významu, než zprávu poslala dále, a příjemce se tím necítil dotčen. Každá vláda na světě si na zvážení takových zpráv brala nejméně jeden den. Šlo o společný rys mužů ve významných funkcích, se vším otáleli a váhali, i když si nepochybně uvědomovali, že takové zdržení je zbytečnou ztrátou času a energie. Ani marxismus-leninismus nedokázal změnit lidskou povahu. Smutné, ale pravdivé. Nový sovětský člověk, stejně jako nový polský člověk, byl pořád jenom člověk.

Balet, který se teď odehrával, byl režírovaný stejně pečlivě jako představení Kirovova souboru v Leningradě. Příjemce si dokonce představoval, že slyší hudbu. Dával sice přednost západnímu džezu před klasikou, ale při baletu byla hudba jen doprovodem, šlo o návod, který napovídal tanečníkům, kdy mají začít poskakovat jako hezcí, cvičení psi. Baleríny měly na ruské gusto až příliš vyzáblá těla, ale normální ženy byly příliš těžké, než aby si s nimi ti slaboši, co si říkali muži, mohli pohazovat.

Proč se nedokáže soustředit? Posadil se, otevřel dopis a pomalu se usadil do svého koženého křesla. Dopis byl v polštině, ale on polsky nerozuměl, nicméně v příloze byl přesný ruský překlad. Samozřejmě ještě nařídí svým překladatelům, aby to prověřili, pak ještě dva až tři psychologové zváží psychický stav autora a nakonec každý z nich sepíše svůj mnohastránkový závěr, který si on bude muset přečíst, třebaže tím ztratí kupu času. Pak to bude muset ohlásit, předat svým politickým nadřízeným -vlastně svým politickým kolegům - všechny tyto ostatní názory, aby i oni mohli promarnit trochu času četbou zprávy a jejího významu, než se začnou bavit o tom, co s tím.

Předseda přemýšlel, jestli si tenhle polský plukovník uvědomuje, jak snadné to jeho političtí šéfové mají. Koneckonců stačilo, aby to odeslali svým vlastním politickým činitelům, kteří nějak zareagují, hodí povinnost rozhodovat o příčku výš, jak to dělají všichni vládní úředníci bez ohledu na působiště či přesvědčení. Vazalové jsou všude na světě stejní.

Předseda se na něj podíval. "Soudruhu plukovníku, děkuji, že jste mi to přinesl. Předejte prosím svému veliteli mé vřelé pozdravy. Můžete jít."

Polák se postavil do pozoru, zasalutoval tím podivným polským způsobem, zatvářil se co možná nejvíc jako na přehlídce a zamířil ke dveřím.

Jurij Andropov počkal, až se za poslem zavřou dveře, než obrátil pozornost zpět ke zprávě a připojenému překladu.

"Ty nám chceš vyhrožovat, Karole?" Mlaskl jazykem a zavrtěl hlavou, pak pokračoval stejně tichým hlasem. "Odvaha ti nechybí, ale potřeboval bys upravit závěry, příteli v sutaně."

Znovu zvedl oči a přemýšlel. V kanceláři visela na stěnách obvyklá umělecká díla ze stejného důvodu jako ve všech ostatních kancelářích - vyplňovala prázdné prostory. Dvě z nich byly olejomalby od renesančních mistrů vypůjčené ze sbírky nějakého přežitého cara nebo šlechtice. Třetí portrét, poměrně dobrý, představoval Lenina, jeho bledý obličej a klenuté čelo známé milionům lidí po celém světě. Kvalitně zarámovaná barevná fotografie Leonida Brežněva, současného generálního tajemníka Komunistické strany Sovětského svazu, visela těsně vedle. Ta fotka vlastně lhala, zobrazovala mladého a energického muže, ne toho senilního kozla, který teď seděl u stolu politbyra na předsednickém postu. Inu, všichni musí zestárnout, ale ve většině zemí taková muži odejdou na zasloužený odpočinek. V jeho zemi však ne, uvědomil si Andropov... a podíval se na ten dopis. A tenhle muž taky ne. I jeho práce je na celý život.

Ale on se snaží tuhle část rovnice dost výrazně změnit, pomyslel si předseda Výboru pro státní bezpečnost. A v tom tkvělo hlavní nebezpečí.

Nebezpečí?

Souvislosti nebyly známy, což jako nebezpečí stačilo. Jeho kolegové z politbyra to pochopí stejně jako on, byli to staří, opatrničtí a vylekaní lidé.

A on tedy nemusí ohlásit jen to nebezpečí. Musí rovněž předložit i způsob,

jak se s tím účinně vypořádat.

Portréty, které měly viset na jeho zdi, znázorňovaly dva polozapomenutá muže. Jedním by byl Železný Felix - sám Dzeržinskij, zakladatel Čeky, předchůdce KGB.

Na druhém by byl Josef Vissarionovič Stalin. Ten kdysi položil otázku, která se dala použít i v situaci, jíž čelil Andropov teď. Tehdy se psal rok 1944. Teď - teď to bylo možná ještě pádnější.

Ale to se uvidí. A on bude tím, kdo takový závěr učiní. Všichni lidé mohou zmizet. Ta myšlenka ho měla překvapit, hned když mu vytanula na mysl, ale nestalo se tak. Tato budova, postavená před osmdesáti lety jako výstavné sídlo Ruské pojišťovací společnosti, takových činů zažila nepočítané a její obyvatelé vydávali rozkazy, jež připravily o život ještě mnohem více lidí. Kdysi se tu popravovalo ve sklepních místnostech. To skončilo před pouhými několika lety, jak se KGB rozpínala do všech volných prostor v téhle obrovské budově - a do dalších na vnějším obchvatu kolem města - ale údržbáři si občas šeptali, že za tichých nocí jsou tam vidět duchové, občas prý vyděsí uklízečky s jejich kbelíky, kartáči a čarodějnickými účesy. Vláda jeho země na nic takového, jako jsou duchové a duše, nevěřila stejně jako v nesmrtelnou lidskou duši, ale vypořádat se s pověrami prostých zemědělců bylo mnohem náročnější než přesvědčit inteligenci, aby propadla idejím z objemných spisů Vladimíra Iljiče Lenina, Karla Marxe nebo Bedřicha Engelse, nemluvě o pompézním díle Stalinově (které však sepsala skupina vystrašených mužů, což mu na kvalitě zrovna nepřidalo). Ani ty se už moc neprodávaly, kupovali si je jen ti nejmasochističtější z badatelů.

Kdepak, říkal si Jurij Vladimirovič, přimět lidi, aby věřili marxismu, nebylo tak těžké. Nejdřív jim ho vtloukli do hlav na gymnáziích a v Pionýrské organizaci, na vysokých školách, v Komsomolu, Lize mladých komunistů, aby se ti nejinteligentnější stali právoplatnými členy strany a uchovávali stranické legitimace "na srdcích", v náprsních kapsách košil.

Ale než se tak stalo, mezitím dávno procitli. Politicky uvědomělí členové deklarovali svou víru na stranických schůzích, protože bez toho by se dopředu nedostali. Úplně stejně se mazaní lichotníci ve starověkém Egyptě plazili po kolenou a clonili si oči před obličejem, z nějž vycházela jasná záře, aby neoslepli - zvedali obě ruce, protože faraon, osobnost jejich živoucího boha, představoval osobní moc a prosperitu, takže poslušně klečeli, zakazovali si používat rozum i city a kráčeli vpřed. Tady to bylo stejné. Pět tisíc let, že? Mohl se podívat do nějaké učebnice dějepisu. V Sovětském svazu vyrostlo několik světově uznávaných odborníků na středověk a nepochybně i spousta schopných starožitníků, protože to byla jedna z vědeckých oblastí, kde politika neměla takový význam. Fakta o starém Egyptě byla od současnosti příliš vzdálena, aby se nějak promítla do filozofických spekulací Marxe nebo do nekonečných projevů Leninových. A tak se na tenhle obor zaměřilo několik vědců. Většina se věnovala přírodním vědám, protože věda je věda a atom vodíku se nezajímá o politiku.

Zemědělství ale ano. Výroba taky. Takže ti nejlepší a nejinteligentnější se od těchto oborů drželi dál a volili spíš politická studia. Protože tam se dal očekávat nějaký úspěch. Člověk tomu nemusel věřit o nic víc než tomu, že Ramses II. byl žijícím synem boha slunce nebo který že z bohů měl být jeho tatíkem. Jurij Vladimirovič si říkal, že i lichotníci viděli, že Ramses měl kupu manželek a ještě víc potomků, což vlastně nebyl pro muže tak špatný život. Starověký ekvivalent dači v Leninských horách a letních pobytů na pláži v Soči. Copak se svět někdy změní?

Předseda Výboru pro státní bezpečnost dospěl k závěru, že asi ne. A jeho úkolem bylo jednat tak, aby byla změna vyloučena.

A v tomhle dopise byla ale naznačena, ne? Šlo o hrozbu, a on proti ní nejspíš bude muset zakročit. To znamenalo udělat něco s člověkem, který ji představuje.

V minulosti už k tomu došlo. A opakovat se to může, říkal si.

Andropov se bohužel neměl dožít toho, aby zjistil, že jakmile začne o téhle akci přemýšlet, nastartuje pád vlastní země.

01 KAPITOLA - DUNĚNÍ A SNY

"KDY NASTUPUJEŠ, JACKU?" zeptala se Cathy v posteli.

A její manžel byl rád, že je to jejich postel. Ačkoli v newyorském hotelu měli veškeré pohodlí, nebylo to ono a Jack už měl celkem dost svého tchána i jeho dvoupodlažního bytu na Park Avenue a přehnaně vysokého pocitu vlastní důležitosti. Jistě, Joe Muller měl v bance svých devadesát milionů dolarů a rozvrstvené portfolio, které za vlády nového prezidenta utěšeně rostlo, ale čeho je moc, toho je příliš.

"Pozítří," odpověděl její manžel. "Myslím, že se tam po obědě půjdu podívat, jenom se porozhlídnu."

"Teď už bys měl spát," řekla.

Jack si občas říkal, že když si člověk vezme za ženu lékařku, má to i své nevýhody. Nedá se před nimi moc schovat. Jemné, milující pohlazení jí prozradí tělesnou teplotu, tep a bůhvíco všechno ještě, a doktoři umějí skrývat své pocity z toho, co zjistili, s bravurou profesionálních hráčů pokeru. Tedy aspoň někdy.

"Jo, dlouhý den." V New Yorku bylo něco před pátou odpoledne, ale jeho "den" trval déle než obvyklých čtyřiadvacet hodin. Vážně se bude muset naučit spát v letadle. Letenky, které od vlády dostali, si za příplatek nechal vyměnit za první třídu, a kvůli častému cestování mu budou vydávat letenku do první třídy automaticky. No skvěle, pomyslel si Jack. Na Dullesově letišti a v Heathrow ho budou znát od pohledu. Aspoň měl svůj nový černý diplomatický pas a nebudou ho obtěžovat prohlídkami a tak. Ryan byl oficiálně veden jako zaměstnanec americké ambasády na londýnském Grosvenor Square, vlastně přes ulici od budovy, kde za druhé světové války sídlila Eisenhowerova kancelář, a s tímto postavením se pojil diplomatický statut, který z něj dělal nadčlověka, jehož se netýkají takové otravné záležitosti, jako je například občanské právo. Mohl by do Anglie propašovat pár kilo heroinu, a nikdo by mu bez dovolení nesměl ani sáhnout na aktovku - a to by mohl odmítnout a odvolat se na diplomatická práva a neodkladné záležitosti. Šlo o veřejné tajemství, že diplomati se vůbec nezatěžují s celními pravidly, když jde o takové věci, jako jsou parfémy pro jejich ženy (nebo podobně blízké osoby) anebo alkohol pro sebe, nicméně Ryan to z hlediska katolického světového názoru chápal jako odpustitelné hříchy, nic smrtelného.

Uvědomoval si, že to je obvyklý zmatek myšlenek v unaveném mozku. Cathy by si nikdy nedovolila v tomhle stavu operovat. Jako lékařka v nemocnici sloužila nekonečně dlouhé služby - šlo o to, přimět ji, aby si zvykla přijímat dobrá rozhodnutí i za mizerných podmínek - ale její manžel leckdy přemýšlel, kolik pacientů asi bylo obětováno na oltář medicínského výcvikového tábora. Kdyby se tak právníkům podařilo najít způsob, jak na tomhle vydělat...

Cathy - na visačce na jejím bílém plášti stálo Dr. Caroline Ryanová, M.D., FACS - se poprala s touhle částí svého studia a její manžel měl nejednou strach, jak dojede domů ve svém malém porsche po šestatřiceti hodinách služby na gynekologii, pediatrii nebo chirurgii, o které se sama moc nezajímala, ale o nichž musela něco vědět, aby z ní byla řádná lékařka nemocnice Johnse Hopkinse. No, věděla toho dost, aby mu tehdy odpoledne před Buckinghamským palácem ošetřilo rameno. Nevykrvácel před očima své ženy a dcery, což by bylo pro všechny zainteresované, zejména Brity, hodně ponižující. Udělili by mi titul rytíře i in memoriam? přemýšlel Jack s tlumeným úsměvem. A pak konečně po devětatřiceti hodinách bdění zavřel oči.

*****

"DOUFÁM, ZE HO TO tam baví," řekl Moore na pracovní schůzce před koncem dne.

"Arture, naši bratranci jsou pohostinní," podotkl James Greer. "Basil bude solidní učitel."

Ritter nic neříkal. Ten amatér Ryan si na obyčejného zaměstnance CIA získal hodně - až příliš - publicity, tím spíš, že pracoval ve Zpravodajské správě. Ritter byl toho názoru, že Zpravodajská správa si až moc pohrávala se Správou operací. Jim Greer byl sice dobrý špion a schopný spolupracovník, ale nebyl to špion z terénu a - na rozdíl od názoru Kongresu -právě takové CIA potřebovala. Ještě že to Arthur Moore chápal. Jenže když jste v Kongresu jenom vyslovili "zpravodajský důstojník z terénu" před volenými zástupci, kteří měli pod palcem rozdělování finančních příspěvků, tak ti couvli jako Dracula před pozlaceným krucifixem a sborově zvolali fuuuuuuuuuj. Pak nadešla chvíle prolomit ticho.

"K čemu myslíte, že ho pustí?" přemýšlel Ritter nahlas.

"Basil ho bude považovat za mého osobního zástupce," řekl Moore po chvilce přemýšlení. "Takže mu řeknou všechno, o co by se byli ochotni rozdělit s námi."

"Budou ho chtít přetáhnout na svou stranu, Arthure," varoval je Ritter. "Ví věci, jež jsou jim utajeny. Pokusí se z Ryana něco vytáhnout. Neví, jak se proti tomu bránit."

"Bobe, o tom jsem ho osobně informoval," oznámil mu Greer. Ritter to pochopitelně dávno věděl, ale měl nesporný talent chovat se nerudně, když nebylo po jeho. Greer přemýšlel, jaké to asi bylo, být Bobovou matkou. "Nepodceňuj toho kluka, Bobe. Je inteligentní. Vsadím se o večeři, že z Britů vytáhne víc, než co dostanou oni z něj."

"To je laciná sázka," ušklíbl se zástupce ředitele pro oblast operací (DDO).

"U Snydera," ponoukal ho zástupce ředitele pro zpravodajskou činnost (DDI). Byl to podnik, kam oba muži rádi chodili na steaky, nacházel se kousek od Key Bridge v Georgetownu.

Arthur Moore, ředitel Ústřední zpravodajské služby, neboli DCI, jejich debatu pobaveně sledoval. Greer věděl, jak na Rittera, a Bobovi se nikdy pořádně nedařilo najít proti tomu účinnou obranu. Možná za tím vězel Greerův přízvuk. Texasané jako Bob Ritter (a Arthur Moore taky) se cítili povýšeni nad lidmi, kteří mluví nosem, rozhodně nad kartami nebo u lahve bourbonu. Moore měl pocit, že on sám je nad takové věci povznesen, ale bavilo ho je sledovat.

"Fajn, tak o večeři u Snydera." Ritter natáhl ruku. A pak nastala chvíle, aby ředitel převzal řízení schůze.

"Tak, a když už jsme vyřešili tohle, pánové, prezident chce ode mě názor na to, co se stane v Polsku."

Ritter hned nic neříkal. Měl ve Varšavě šikovného náčelníka stanice, ale ten člověk měl ve svém oddělení jen tři řádné důstojníky v terénu a jeden z nich byl navíc začátečník. Měli však jednoho velmi dobrého agenta uprostřed vládní politické hierarchie ve Varšavě a pár neméně kvalitních ještě v armádě.

"Arthure, oni sami nevědí. Tancují kolem toho zmatku se Solidaritou úplně chaoticky," řekl DDO ostatním. "A pořád jim někdo mění hudbu."

"Takže to skončí tím, že udělají, co jim přikáže Moskva, Arthure," přikývl Greer. "A Moskva toho taky moc neví."

Moore si sundal brýle na čtení a promnul si oči. "Jo. Nevědí, co dělat, když se jim někdo otevřeně postaví. Joe Stalin by postřílel všechny kolem sebe, ale stávající banda nemá k něčemu takovému odvahu, a díky bohu za to."

"Kolegialita jen zvýrazní zbabělost každého člověka a Brežněv nemá dost sil na to, aby je vedl. Podle zpráv, co dostávám, ho musejí vodit i na záchod."

Šlo o nepatrně přehnané sdělení, ale Ritterovi vyhovovalo, že sovětské vedení poněkud slábne.

"A co nám hlásí KARDINÁL?" Moore se ptal na prvotřídního agenta CIA v Kremlu, osobního asistenta ministra obrany Dimitrije Fjodoroviče Ustinova. Jmenoval se Michail Semjonovič Filitov, ale kromě hrstky vysoko postavených zaměstnanců CIA o něm všichni hovořili jako o KARDINÁLOVI.

"Říká, že Ustinov pochybuje, že z politbyra vzejde něco užitečného, dokud nebudou mít vůdce, který skutečně dokáže vést. Leonidovi dochází dech. Vědí to všichni, i lidé na ulicích. Televizní záběry nelze nijak retušovat, ne?"

"Kolik času myslíš, že mu zbývá?"

Krčení rameny, pak se Greer chopil slova: "Doktoři, se kterými jsem mluvil, říkali, že by se mohl svalit stejně hned zítra, jako vydržet ještě několik let. Podle nich jde o náznaky Alzheimera, ale nic silného. Jeho celkový stav ovlivňuje progresivní kardiovaskulární myopatie, nejspíš ještě umocňovaná alkoholismem."

"Ten problém ale mají všichni," poznamenal Ritter. "KARDINÁL mimochodem potvrzuje jeho potíže se srdcem i s vodkou."

"Játra jsou důležitá a on je zjevně nemá v úplném pořádku," pokračoval Greer, ačkoli přitom skutečný stav hodně podhodnotil. Moore pak jeho myšlenku dokončil.

"Ale Rusovi nepřikážeš, aby přestal pít, to je stejné jako chtít po medvědovi, aby nekadil v lese. Jestli těmhle lidem někdy něco srazí vaz, tak to bude jejich neschopnost zvládnout včasné předání moci."

"No páni, vaše ctihodnosti." Bob Ritter se rozhlédl s potutelným úsměvem. "Podle mě jim chybí právníci. Možná bychom jim mohli pár tisíc našich poslat."

"Tak pitomí zase nejsou. Lepší bude vypálit na ně pár střel Poseidon. To způsobí jejich společnosti menší škodu," opáčil DDI.

"Proč jenom lidi tak hanobí mou ctihodnou profesi?" zvedl Moore oči ke stropu. "Jestli někdo jejich systém vyvede z potíží, bude to muset být právník, pánové."

"Myslíš, Arthure?" zeptal se Greer.

"Žádná rozumná společnost nemůže fungovat bez vlády zákonů, a to zase nelze zajistit bez právníků, kteří na to dohlížejí." Moore byl bývalý vrchní soudce texaského státního odvolacího soudu. "Oni ještě taková pravidla nemají, pokud politbyro ještě pořád může kohokoli zatknout a popravit bez aspoň náznaku nějaké možnosti odvolání. Musí to být stejné jako žít v pekle. Nedá se spolehnout vůbec na nic. Něco jako Řím za Kaliguly. Jakmile dostal nápad, měl ten nápad váhu zákona. Prokrista, i v Římě byly zákony, podle nichž se císaři museli chovat. Což neplatí o našich ruských přátelích." Ostatní nedokázali úplně pochopit, jak přísná představa to pro jejich ředitele byla. Býval nejlepším právníkem ve státě vyhlášeném kvalitou právnické komunity, pak se stal soudcem na lavici plné přemýšlivých, poctivých mužů. Většina Američanů byla na vládu zákonů zvyklá stejně jako na to, že vzdálenost mezi metami na baseballovém hřišti je devadesát stop. Pro Rittera s Greerem ale bylo důležitější, že než se Arthur Moore začal věnovat kariéře právníka, pracoval jako vynikající špion v terénu. "Takže co mám říct prezidentovi?"

"Pravdu, Arthure," navrhl Greer. "Nevíme nic, protože oni taky nic nevědí."

To byla samozřejmě jediná pravdivá a rozumná věta, jakou mohl říct, jenže: "Do háje, Jime, my jsme placeni, abychom věděli!"

"Záleží na tom, jak moc ohroženi se Rusové cítí. Polsko je pro ně jen kočičí packa, poddaný stát, který vyskočí, když mu to přikážou," řekl Greer. "Rusové dokáží řídit, co jejich vlastní lidé vidí v televizi a čtou v Pravdě..."

"Ale nemůžou řídit dohady, co se šíří přes hranici," namítl Ritter. "A to, o čem jejich vojáci vyprávějí, když se vracejí ze služby v Polsku - a v Německu, v Československu a v Maďarsku, a co zaslechnou na Hlasu Ameriky nebo ze Svobodné Evropy." CIA řídila první z těchto stanic přímo, a třebaže ta

druhá byla teoreticky nezávislá, šlo o pověru, jíž stejně nikdo nevěřil. Ritter osobně měl na oba nástroje propagandy americké vlády velký vliv. Rusové dobré agitační práci rozuměli a uznávali ji.

"V jakém presu se asi tak cítí?" přemýšlel Moore nahlas.

"Před dvěma třemi lety měli pocit, že jsou na vrcholu," prohlásil Greer. "Naše hospodářství bylo v pytli kvůli inflaci, a k tomu ještě ropa, průšvih s Íránem. Jim do klína právě spadla Nikaragua. Naše národní morálka byla na nule a..."

"No, to se díky bohu mění," pokračoval Moore za něj. "Úplný opak?" zeptal se. To bylo až příliš velké přání, ale Arthur Moore byl v jádru optimista - jak jinak by se mohl stát ředitelem CIA?

"Směřujeme k tomu, Arthure," odpověděl Ritter. "Nedaří se jim reagovat včas. Nejsou to nejbystřejší myslitelé, což je mimochodem jejich největší slabina. Čelní představitelé jsou oddáni své ideologii do té míry, že nic kolem ní nevidí. My těm prevítům můžeme ublížit - a to pořádně -když se nám povede rozebrat do detailu jejich slabiny a najít způsob, jak jich využít."

"To si vážně myslíš, Bobe?" zeptal se ho Greer.

"To si nemyslím - já to totiž vím!" odsekl Ritter. "Jsou zranitelní, a co je ještě lepší, oni si to neuvědomují. Je nejvyšší čas něco udělat. Máme teď prezidenta, který nám dá zelenou, když mu přineseme něco dostatečně solidního, do čeho se nemusí bát vložit svůj politický kapitál. Kongres se ho bojí tak, že mu nebude stát v cestě."

"Roberte," řekl ředitel, "mám pocit, že máš něco schovaného v rukávu."

Ritter se na pár vteřin odmlčel, než pokračoval. "Ano, Arthure, mám. Přemýšlím o tom od té doby, co mě sem před jedenácti lety povolali z terénu. Ani slovo z toho jsem nikdy nikam nenapsal." Nemusel ani vysvětlovat proč. Kongres si mohl vyžádat jakýkoli kousek papíru z budovy - tedy, skoro jakýkoli kousek - ale ne to, co člověk nosil jen v hlavě. Možná byl ideální okamžik vyložit karty na stůl. "Co je nejvroucnějším přáním Sovětů?"

"Srazit nás na kolena," odpověděl Moore. Taková odpověď nevyžadovala zrovna mozek nositele Nobelovy ceny.

"Dobře, a co je naším nejvroucnějším přáním?"

Greer si vzal slovo. "V takových intencích nesmíme uvažovat. Jde nám o nalezení nějakého způsobu soužití s nimi." Tak se to psalo v The New York Times, a ty přece představovaly hlas národa, ne? "Fajn, Bobe. Ven s tím."

Jak je můžeme napadnout?" zeptal se Ritter. "A tím myslím přišpendlit ty hajzly u nich doma, zničit je..."

"Srazit je?" zeptal se Moore.

"A proč proboha ne?" zeptal se Ritter.

"A jde to?" zeptal se DCI, zajímalo ho, k jakému závěru Ritter dospěje.

"No, Arthure, jestli oni můžou namířit velkou zbraň proti nám, proč to nemůžeme udělat my jim?" Ritter už se nenechal zastavit. "Posílají peníze politickým skupinám v naší zemi, aby se nám pokusili co nejvíc ztížit politický život. Po celé Evropě pořádají protijaderné demonstrace, volají po likvidaci našich jaderných zbraní, zatímco usilovně pracují na renovaci svých. A my ani nemůžeme prozradit novinářům, co o tom víme..."

"A kdybychom to udělali, novináři by to neotiskli," utrousil Moore. Média neměla jaderné zbraně taky moc v lásce, ačkoli sovětské zbraně v zásadě tolerovala, protože ty z toho či onoho důvodu nebyly destabilizující. Obával se, že Ritterovi jde ve skutečnosti o to, zjistit, zda Sověti mají vliv na americká masmédia. Ale i kdyby měli, přineslo by takové vyšetřování stejně jen otrávené ovoce. Média se držela své poctivosti a vyváženosti jako klíště. Ale oni věděli i bez důkazů, že KGB má nad americkými médii jistou moc, protože získat a vykonávat ji je tak snadné. Lichotky, připuštění k domnělým tajemstvím, a máte důvěryhodný zdroj. Ale věděli Sověti, jak nebezpečná může taková hra být? Americká zpravodajská média měla několik pevných zásad a pohrávat si s nimi bylo stejné jako dráždit ostrou bombu. Jeden chybný pohyb

se může velice prodražit. Nikdo v téhle kanceláři si nedělal o duchu ruské zpravodajské služby moc velké iluze. Pracovali tam zkušení lidé, to jistě, kteří procházeli kvalitním a pečlivým výcvikem, ale KGB měla i své mezery. Stejně jako společnost, jíž sloužila, aplikovala totiž na skutečnost politickou šablonu a ignorovala informace, které do těch mezer nezapadaly. Takže po měsících a leckdy i letech usilovného plánování a příprav se často některé operace nezdařily, protože jeden z důstojníků dospěl k závěru, že život v nepřátelské zemi není tak špatný, jak se říká. Lékem proti lži byla odjakživa pravda. Ta uměla člověka pořádně probrat ze sna, a čím byl inteligentnější, tím víc to bolelo.

"To není důležité," řekl Ritter, čímž oba své kolegy překvapil.

"Fajn, tak pokračuj," přikázal mu Moore.

"Potřebujeme zjistit jejich zranitelnost a napadnout je - s cílem destabilizovat celou jejich zemi."

"To je velmi rázný požadavek, Roberte," poznamenal Moore.

"Ty bereš prášky na zvýšení ambicí, Bobe?" zeptal se Greer, byť si ho to získalo. "Naši političtí představitelé před tak obrovským cílem zblednou."

"Ale to já vím." Ritter zvedl ruce. "Ale ne, nesmíme jim ublížit. Co kdyby na nás hodili atomovku. Kruci, vždyť u nich hrozí mnohem míň, že vybuchnou, než u nás. Pánové, oni se nás bojí mnohem víc než my jich. Bojí se i Polska, pro boha svatýho. Proč? Protože v Polsku se šíří nemoc, kterou by mohli chytit i jejich lidi. Jmenuje se rostoucí očekávání. A to je jedna z věcí, které nedokážou uspokojit. Jejich hospodářství je nehybné stejně jako voda v rybníce. Kdybychom do nich jen malinko šťouchli..."

",Stačí kopnout do dveří, a celá prohnilá stavba se zřítí'," citoval Moore. "To už tu zaznělo, ale Adolf se sám dočkal nepříjemného překvapení, když začalo chumelit."

"To byl blbec, co nečetl pořádně Machiavelliho," odsekl Ritter. "Nejdřív je dobyješ, pak zabiješ. Proč je varovat?"

"Ovšem naši současní protivníci by mohli v lecčems poučit i staříka Nicola," přikývl Greer. "Fajn, Bobe, co přesně navrhuješ?"

"Systematický rozbor sovětských slabin s přihlédnutím k jejich možnému využití. Velmi zjednodušeně řečeno, prozkoumáme možný plán, jak způsobit našemu nepříteli co největší nepříjemnost."

"No, to bychom ale měli dělat celou dobu i tak," řekl Moore, okamžitě s tím plánem souhlasil. "Jamesi?"

"Podle mě je to v pohodě. Můžu ve svém oddělení sestavit tým a pokusíme se najít pár nápadů."

"Ale žádní obvyklí podezřelí," upozornil ho Ritter. "Od stálých zaměstnanců se nikdy nic užitečného nedozvíme. Je nejvyšší čas začít přemýšlet i mimo zaběhané způsoby."

Greer se na chvilku zamyslel a pak souhlasně přikývl. "Fajn. Někoho vyberu. Zvláštní projekt. Už sis pro ně] našel jméno?"

"Co třeba INFEKCE?" zeptal se Ritter.

"A jestli se z něj vyvine nějaká operace, tak ji nazveme MOR?" zasmál se Greer.

Moore se přidal. "Ne, už to mám. MASKA RUDÉ SMRTI. Myslím, že inspirace od Poea je tady velmi na místě."

"Takže Správa operací bude vážně nadřízená Zpravodajské správě, co?" přemýšlel Greer nahlas.

Ještě nešlo o žádné zásadní činy, jen o zajímavé akademické cvičení, stejně jako se silná společnost může zajímat o základní silné a slabé stránky společnosti, kterou by chtěla převzít... a pak, když to okolnosti dovolí, ji rozloží na jednotlivé díly. Ne, Svaz sovětských socialistických republik byl středem jejich profesního světa. Jakkoli bylo lákavé nechat si zdát o tom, že ho porazí, byl to jenom sen.

I tak Arthur Moore takový druh uvažování schvaloval. Kdyby se člověk

nesnažil překonat své možnosti, k čemu by pak bylo nebe?

*****

V MOSKVĚ SE RUČIČKY hodin blížily ke třiadvacáté hodině, Andropov si vychutnával cigaretu - americkou, Marlboro - a popíjel vodku, vynikající značku Starka, která byla podobně nahnědlá jako americký bourbon. Na gramofonu se točil další americký výrobek, deska s Louisem Armstrongem, který hrál na trubku vynikající džez z New Orleans. Předseda KGB stejně jako spousta Rusů chápal černochy jen jako o něco málo víc než opice, ale ti, co se usadili v Americe, vynalezli své vlastní umění. Věděl, že by měl být zarytým milovníkem Borodina nebo jiného z klasických ruských skladatelů, ale americký jazz měl v sobě jistou vitalitu, která ho kdovíproč lákala.

Hudba pro něj však představovala jen podporu při přemýšlení. Jurij Vladimirovič Andropov měl nad očima husté obočí a dlouhou úzkou čelist, která dávala tušit jiný etnický původ, ale jeho mysl byla bezvýhradně ruská, což znamenalo zčásti byzantská, zčásti tatarská, mongolská a jako celek zaměřená na dosažení svých cílů. Těch měl spoustu, ale hlavně: chtěl se stát vůdcem své země. Někdo ji musel zachránit a on věděl přesně, jak moc takovou záchranu jeho země potřebuje. Jedna z výhod práce předsedy Výboru pro státní bezpečnost byla v tom, že před ním zůstalo utajeno jen pár věcí, a to ve společnosti, kde se to lží jen hemžilo, kde se lež stala nejvyšším druhem umění. To platilo především pro sovětské hospodářství. Struktura ovládaná příkazy toho ochablého kolosu znamenala, že každá továrna - a každý ředitel továrny - měl výrobní závazek, který musel splnit. Závazky mohly být reálné i nereálné. Na tom nezáleželo. Avšak jejich vynucování bylo velice přísné. I když ne tolik, jako tomu bývalo kdysi. Ve třicátých a čtyřicátých letech mohla neschopnost splnit závazek stanovený v plánu znamenat smrt právě v téhle budově, protože ti, kterým se nepodařilo splnit plán, byli "diverzanti", sabotéři, nepřátelé státu, zrádci ve státě, kde neexistoval horší zločin než vlastizrada, takže si žádal nejpřísnější potrestání, obyčejně kulku ráže .44 z jednoho ze starých revolverů Smith & Wesson, které carové koupili v Americe.

Výsledkem toho bylo, že ředitelé továren se naučili, že pokud nejsou schopni splnit plán ve skutečnosti, činili tak na papíře, a prodlužovali si tak život a zajišťovali výhody plynoucí z jejich postavení. Fakta o jejich neúspěchu se obyčejně ztratila v přebujelé byrokracii, kterou jejich země zdědila po carské vládě a již ještě více posilovala marxismem-leninismem. Jeho vlastní úřad projevoval značné sklony k podobné tendenci, o tom Andropov věděl. Mohl něco namítnout, dokonce mohl hřímat, ale to neznamenalo, že se něco doopravdy stane. Občas se stalo - v poslední době poměrně často, protože Jurij Vladimirovič si vedl osobní poznámky a po týdnu je kontroloval. A jeho úřad postupně procházel změnami.

Přesto však zůstávalo pravdou, že smlčování faktů trestal nemilosrdně i on. Na tom by nic nezměnil ani Stalin, kdyby povstal z mrtvých -a toho zpátky nikdo nechtěl. Zásada zatajování se dostala až k vrcholu stranické hierarchie. Politbyro nebylo o nic rozhodnější než ředitelství zemědělského družstva "Úsvit". Výkonnosti se nenaučil nikdo, povšiml si cestou k čelní pozici ve svém oboru, a výsledkem bylo, že většina věcí se dojednávala jen mrknutím a přikývnutím, s vědomím, že to není opravdu tak důležité.

A protože se ve skutečnosti dosahovalo jen malého pokroku, bylo na něm samotném a na KGB, aby napravili všechno, co se nezdařilo. Pokud se státním orgánům nedařilo zajistit vše, co stát potřeboval, pak to KGB měla ukrást tomu, kdo to měl. Andropovův špionážní úřad a jeho sesterská služba GRU spadající pod armádu odcizily Západu spoustu plánů zbraňových systémů. Občas ale tak rychle, pomyslel si s úšklebkem, že sovětští piloti čas od času umírali kvůli stejným chybám v projektech, kvůli nimž přišli o život Američané jen o pár let dříve.

A v tom byl háček. Jakkoli byla KGB výkonná, její nejfantastičtější úspěchy jen prokázaly, že armáda jeho země je - přinejlepším - pět let za Západem. A jediná věc, kterou on ani jeho pracovníci v terénu nedokázali Západu ukrást, byla kontrola kvality v jejich podnicích, jež umožňovala výrobu vyspělých zbraní. Kolikrát, přemýšlel, už jeho lidé zajistili v Americe i jinde projekty, jen aby se přišlo na to, že jeho země je prosté nedokáže okopírovat?

A právě tohle musel napravit. Ve srovnání s tím se Herkulův úkol jevil jako velice snadný, říkal si Andropov a zadusil cigaretu. A transformace jeho země? Na Rudém náměstí ležela mumie Lenina jako nějakého komunistického boha, ostatky muže, který přeměnil Rusko ze zaostalé monarchie v... zaostalý socialistický stát. Moskevská vláda se sice vyjadřovala opovržlivě vůči všem zemím, kde se snažili skloubit socialismus s kapitalismem, ale KGB se pokoušela krást i v nich. Západ jen málokdy plýtval energií i penězi na to, aby se dozvěděl o sovětských zbraních, leda snad aby zjistil, co je s nimi v nepořádku. Západní zpravodajské služby se ze všech sil snažily zastrašit své vlády a každou sovětskou zbraň označovaly za Satanův nástroj zkázy, ale pak o něco později zjistily, že sovětský tygr má na nohou železné boty a jelena nechytne, i když na něj cení své děsivě vyhlížející špičáky. Veškeré původní nápady, s nimiž přišli sovětští vědci - a nebylo jich vůbec málo - Západ ukradl a přeměnil na nástroje, které skutečně fungovaly.

Projekční kanceláře dávaly sliby armádě i politbyru. Říkaly jim, jak by se jejich nový systém zlepšil, mít jen o něco víc peněz... Cha! A celou dobu tenhle nový americký prezident dělal to, co nedělali jeho předchůdci: krmil svého tygra. Americký průmysl dostával jen krvavé syrové maso a ve velkých objemech vyráběl zbraně, které se v průběhu minulé dekády jenom vyvíjely. Jeho důstojníci v terénu a jejich agenti hlásili, že morálka v americké armádě roste poprvé za posledních dvacet let. Především jejich armáda cvičila ve zvýšeném tempu a nové zbraně...

... když o tom hovořil, politbyro mu však moc nevěřilo. Jeho členové byli příliš odtržení od života, nebyli seznámeni s realitou za sovětskými hranicemi. Domnívali se, že celý svět je přibližně stejný jako jejich země, v souladu s Leninovými politickými teoriemi - sepsanými před šedesáti lety! Jako by se svět od té doby ani trošku nezměnil! Jurij Vladimirovič v tichosti zuřil. Utrácel obrovské sumy, aby zjistil, co se ve světě děje, nechával ty informace prověřit u skvěle vycvičených a kvalifikovaných odborníků, předkládal starým mužům za tím dubovým stolem dokonale sestavená hlášení - a oni ho přesto ne a ne vyslyšet!

A pak se objevil ten současný problém.

Takhle to začne, říkal si Andropov a znovu se dlouze napil starky. Stačí jeden jediný člověk, pokud jde o toho pravého. Ten se pozná tak, že lidé ho poslouchají a dávají pozor na jeho slova i skutky.

A z takových lidí je třeba mít strach...

Karole, Karole, proč musíš zrovna ty být takovým trnem v oku?

A hrozilo, že se jím skutečně stane, pokud se k té akci, jíž vyhrožuje, odhodlá. Dopis, který poslal do Varšavy, nebyl určen jen pro místní lokaje - musel předpokládat, kde ten dopis skončí. Nebyl žádný hlupák. Ve skutečnosti byl stejně prohnaný jako kterýkoli politik, jakého Jurij znal. Člověk nemohl být katolickým knězem v komunistické zemi a dostat se do samotného čela největší světové církve, stát se jejím generálním tajemníkem, aniž by nevěděl, jak funguje moc na všech úrovních. Ale jeho pozice měla téměř dva tisíce let starou tradici, když člověk takovému nesmyslu věřil - no, možná to tak bylo. Stáří římské církve bylo objektivní skutečností, ne? Historická data byla daná jednou provždy, ale to neznamenalo, že myšlenková struktura církve je o něco méně hodnotná, než za jakou ji označil Marx - i když ten mluvil spíš o její bezcennosti, vzato co nejpřesněji. Jurij Vladimirovič si nikdy nemyslel, že by víra v boha byla něco víc než víra v Marxe a Engelse. Ale věděl, že každý člověk musí v něco věřit ne proto, že je to pravda, ale proto, že je to samo o

sobě zdrojem moci. Prostí lidé, ti, co potřebují, aby se jim říkalo, co mají dělat, musejí věřit v něco většího, než co sami jsou. Primitivové žijící ve zbývajících džunglích na světě pořád slyšeli v hromu ne jen dunění horkého vzduchu a chladna, ale hlas nějaké živé bytosti. Proč? Protože věděli, že jsou v silném světě jako pápěří, a domnívali se, že mohou ovlivnit to či ono božstvo, které je řídí, zabitými prasaty nebo dokonce dětmi, a ti, kteří kontrolovali tenhle vliv, pak získávali moc k přetváření společnosti. Moc se taky dala zpeněžit. Někteří velcí mužové ji využili k získání pohodlí

nebo žen - jeden z jeho předchůdců zde v KGB ji využil pro získání žen, spíše mladých děvčat, ale Jurij Vladimirovič tuhle nešest v krvi neměl. Kdepak, moc sama o sobě stačí. Člověk se do ní může schoulit jako kočka vyhřívající se u ohně, s obyčejným potěšením, které plyne z toho, že ji má, ví, že se těší ze schopnosti řídit ostatní, rozdělovat smrt nebo pohodlí mezi ty, kdo mu slouží, kdo ho těší svou poslušností a svým servilním přitakáváním, že se mu nemůžou rovnat.

Samozřejmě to nebylo všechno. Člověk musel s tou mocí něco udělat. Musel nechat otisky v písku času. Dobré nebo špatné, na tom nezáleželo, hlavně aby byly dost velké a někdo si jich všiml. V jeho případě potřebovala jeho schopnost vést celá země, proto ze všech mužů z politbyra jen on chápal, co se musí udělat. Jen on dokázat vytyčit směr, kterým se jeho národ musí vydat. A kdyby to udělal dobře, pak by se na něj vzpomínalo. Věděl, že jednoho dne jeho životní pouť skončí. V Andropovově případe šlo o hrozící poškození jater. Neměl by pít vodku, ale s mocí se pojilo i absolutní právo zvolit si svou vlastní cestu. Nikdo jiný mu nemohl říkat, co má dělat. Jeho skrytá inteligence mu říkala, že to není vždycky to nejmoudřejší rozhodnutí, ale velcí mužové neposlouchali ty slabší a on sám sebe považoval za čelního představitele těch prvních. Copak jeho vůle není dost pevná, aby definovala svět, ve kterém žije? Samozřejmě že je, takže si čas od času dopřál pár skleniček, někdy večer i trochu víc. Při oficiálních večeřích ještě víc. Jeho země už dávno překonala časy vlády jediného muže - to skončilo před třiceti lety s odchodem "Koby", Josefa Vissarionoviče Stalina, který vládl s krutostí, jež by roztřásla i Ivana Hrozného. Ne, taková moc byla příliš nebezpečná pro vládce i ovládané. Stalin udělal stejně chyb jako dobrých kroků, a ač byly ty druhé velmi užitečné, ty první velice záhy odsoudily Sovětský svaz k nenapravitelné zaostalosti - a tím, že vytvořil nejúžasnější byrokracii na světě, vlastně zavřel svému národu dveře k pokroku.

Nicméně jeden muž, správný muž, by mohl vést a řídit jeho politické společníky z politbyra správným směrem. Navíc tím, že by pomáhal vybrat nové členy, by mohl dosáhnout potřebných cílů svým vlivem, nikoli terorem. A třeba by pak mohl znovu postavit svou zem na nohy, zachoval by kontrolu, kterou potřebují všechny národy, ale přidal by pružnost, kterou tak zoufale potřebovali, aby se dostavily nové věci -dosáhnout pravého komunismu - a aby spatřili zářnou budoucnost, kterou Leninovy spisy slibovaly věrným.

Andropov si vůbec neuvědomoval protimluv, k němuž ve své mysli dospěl. Podobně jako tolik velkých mužů i on byl slepý vůči faktům, která se neshodovala s jeho přebujelým sebevědomím.

A každopádně hlavně záleželo na Karolovi a nebezpečí, které ztělesňoval.

Snažil se zapamatovat poznámky pro ranní schůzi. Musel zjistit, jaké existují možnosti. Politbyro bude nahlas přemýšlet o tom, jak se lze vypořádat s problémem, jejž představuje varšavský dopis, všichni se otočí k jeho židli a on bude muset vědět co říct. Potíž bude v tom, najít něco, co jeho kolegy nevyleká a nevyvede z míry. Tihle mocní žili neustále v tak velkém strachu.

Četl obrovské množství hlášení svých pracovníků v terénu, talentovaných špionů První správy, kteří se neustále snažili proniknout do myšlenek svých protivníků. Bylo zvláštní, kolik strachu vládlo na světě, přičemž nejvystrašenější byli většinou ti, kdo drželi v ruce otěže moci.

Ne, Andropov dopil a rozhodl se, že si už další sklenku na dobrou noc nedá.

Důvodem jejich obav byla přísná představa, že ve skutečnosti žádnou moc nemají. Nebyli silní. Jejich ženy je držely pod pantoflem stejně jako ženy dělníků z továren nebo zemědělců. Báli se, že přijdou o to, čeho se tak lačně drželi, takže využívali svou moc v ohavných podnicích nařízených na rozdrcení všech, kdo by po tom jejich místě velmi rádi chňapli. I Stalin, ten nejmocnější z despotů, využil svou moc převážně k likvidaci těch, kteří by se chtěli posadit na jeho místo. Takže ten skvělý Koba upřel všechnu svou energii ne na to, aby se díval kupředu nebo ven, ale dolů. Byl jako žena v kuchyni, která se bojí, že má pod sukní myši, nešlo o muže se silou a vůlí potřebnou k přemožení útočícího tygra.

Ale copak mohl on sám udělat opak? Ano! Ano, mohl se dívat kupředu, spatřit budoucnost a ukázat cestu k ní. Ano, mohl svou představu sdělit mužům, kteří seděli kolem jednoho stolu v Kremlu, a vést je silou své vlastní vůle. Ano, mohl objevit a upravit představu Lenina i všech teoretiků utvářejících vládnoucí filozofii jeho země. Ano, mohl změnit kurz své země a být navždy připomínán jako velký muž...

Jenže nejdřív se tady a teď bude muset vypořádat s Karolem a jeho otravnou hrozbou vůči Sovětskému svazu.

02 KAPITOLA - PŘEDSTAVY A CÍLE

CATHY DIV NEPROPADLA panice, když si představila, že ho bude muset odvézt na nádraží. Když ho viděla jít k levé straně auta, pomyslela si, jako typický ne-Angličan, že řídit bude on, takže ji velice překvapilo, když jí hodil klíče.

Zjistila, že pedály jsou stejné jako v amerických autech, protože lidé po celém světě mají dominantní pravou nohu, i když se v Anglii jezdí vlevo. Řadicí páka byla na středové konzole, takže musela řadit levou rukou. Couvání z dlážděné příjezdové cesty nebylo tak odlišné. Oba najednou napadlo, jestli je pro Brity stejně náročné naučit se jezdit vpravo, když přijedou do Ameriky nebo přejedou trajektem do Francie. Jack si říkal, že se u piva bude muset někoho zeptat.

"Hlavně si pamatuj, že levá je pravá a pravá je levá a že jedeš po špatné straně silnice."

Jistě," odpověděla otráveně. Věděla, že se to bude muset naučit, rozumnější část jejího mozku si uvědomovala, že tohle je takřka ideální příležitost, i když se jí do toho vůbec nechtělo. Výjezd z jejich malé čtvrti vedl kolem jednopatrové budovy, kde zřejmě sídlila ordinace lékaře, kolem parku s houpačkami, kvůli němuž se Jack pro tenhle konkrétní dům rozhodl. Sally se ty houpačky líbily a určitě si tady najde nové kamarády. A malý Jack se tady taky může ohřát na sluníčku. Aspoň v létě.

"Zatoč doleva, miláčku. Když tady zatáčíš doleva, tak nekřížíš cestu protijedoucím autům."

"Já vím," odpověděla doktorka Caroline Ryanová a přemýšlela, proč Jack nezavolal taxík. Měla v domě ještě tunu práce a nepotřebovala lekci v autoškole. No, aspoň je to rychlé auto, říkala si. Když sešlápla plyn, vůz velmi rychle zareagoval. Ale ne tak jako její staré porsche.

"Dole pod kopcem zahni doprava."

"Jasně." Nebude to taková dřina. Jenom bude muset trefit domů a ona se hrozně nerada ptala na cestu. Mohlo za to její povolání lékařky, ovládala svůj svět podobně jako pilot stíhačky ze svého kokpitu... A jelikož byla lékařkou, nesměla nikdy zpanikařit, že?

"Tady," řekl jí Jack. "Nezapomeň na protijedoucí auta." Momentálně proti nim žádné nejelo, ale to se určitě změní, možná hned, jakmile Jack vystoupí z vozu. Její pokus osvojit si jízdu v místních podmínkách osamoceně jí

nezáviděl, ale nejlepší cesta, jak se naučit plavat, byla skočit do vody - pokud se člověk neutopí. Ale Britové byli vstřícní a v případě nutnosti by ji jistě nějaký místní řidič dovedl až domů.

Železniční stanice byla podobně impozantní jako vyvýšené nástupiště v Bronxu, menší kamenná budova se schodištěm anebo eskalátory, které vedly dolů ke kolejím. Ryan si koupil lístek a všiml si i bloků jízdenek pro lidi, co dojíždějí denně. Vzal si výtisk The Daily Telegraph. Díky němu se bude místním jevit jako konzervativněji založený člověk. Liberálněji zaměření volili spíše The Guardian. Rozhodl se, že bulvární deníky s fotografiemi nahých žen si nechá ujít. Něco takového hned po snídani nemusí člověku udělat dobře.

Musel počkat asi deset minut, než vlak takřka bezhlučně přijel, vypadal jako něco mezi americkým elektrickým meziměstským vlakem a metrem. Měl lístek do první třídy, takže se posadil do malého kupé. Když člověk zatáhl za kožený pásek, okno se zvedalo a spouštělo a dveře do kupé se otevíraly rovnou ven, takže nemusel procházet chodbou. Po zjištění těchto objevů se Ryan posadil a prohlížel si první stránku novin. Přibližně polovinu listu zabírala stejně jako v Americe místní politika a Ryan si přečetl dva články s tím, že není na škodu pochytit něco o místních zvyklostech a největších problémech. Podle jízdního řádu to na Victoria Station mělo trvat asi čtyřicet minut. To ušlo, určitě to bylo lepší než jízda autem, vysvětlil mu Dan Murray. Kromě toho, zaparkovat v Londýně bylo ještě horší než v New Yorku, špatná strana silnice a tak.

Jízda vlakem proběhla příjemně a v klidu. Zdejší železnice očividně patřily státnímu monopolu a někdo rozhodl utratit dost peněz na kvalitní náspy. Průvodčí si s úsměvem vzal Jackův lístek - nejspíš ho okamžitě odhadl na Američana - a pokračoval dál, takže Ryan zůstal sám se svými novinami. Krajina ubíhající za okny brzy upoutala jeho pozornost. Všude spousta zeleně a svěžesti. Britové trávníky milovali. Řadové domy zde byly menší než ty, na jaké si pamatoval z dětství z Baltimoru, střechy byly břidlicové a, proboha, zdejší ulice byly tak uzounké. Člověk musel při řízení dávat opravdu pozor, jinak by se záhy ocitl u někoho v obýváku. To by se nejspíš nesetkalo s pochopením, ačkoli Angličané jsou asi na všelijaké potíže s návštěvami z Ameriky zvyklí.

Bylo jasno, na nádherně modrém nebi plulo jen pár mráčků. Zatím ho tu ještě déšť nepotkal. Ale určitě tady i prší. Skoro každý třetí člověk na ulici nesl v ruce deštník. A spousta měla klobouky. Ryan nic takového neměl na hlavě od své služby v námořní pěchotě. Anglie se od Ameriky liší natolik, že je to skoro nebezpečné, říkal si. Dala se tu najít spousta podobností, ale rozdíly se objevovaly a bily do očí, když to nejméně čekal. Bude si muset dát velký pozor, až bude se Sally přecházet silnici. Ve čtyřech a půl letech už byla dost zralá na to, aby vyrazila nesprávným směrem v nesprávný okamžik. Viděl svou dcerku v nemocnici jednou a bůh ví, že mu to bohatě stačilo na celý život.

Projížděli teď městem, ne nějakým Zapadákovem. Přejezdy tu byly vyvýšené. Rozhlížel se po nějakých známých orientačních bodech. To vpravo byla katedrála sv. Pavla? Pokud ano, tak jsou na nádraží za chvilku. Složil noviny. Pak vlak začal zpomalovat a - přesně tak. Victoria Station. Otevřel dveře kupé jako místní a vkročil na nástupiště. Nádražní budovu tvořily řady ocelových oblouků s tabulemi skla, které zčernaly působením plynů obsažených v páře vlaků, jež už dávno přestaly sloužit... ale to sklo nikdy nikdo nevyčistil. Nebo tohle působilo jen znečištění ovzduší? Nedalo se to poznat. Jack šel za zbytkem lidí k cihlové zdi, která nejspíš ohraničovala čekárnu a příjezdovou halu. A po chvilce opravdu narazili na obvyklou záplavu stánků s časopisy a s obchůdky. Viděl, kudy se dostane ven, a když vyšel na volné prostranství, vytáhl z kapsy mapku Londýna. Westminster Bridge Road. Pěšky to bylo moc daleko, tak si zavolal taxík.

V taxíku se Ryan rozhlížel, hlava se mu točila na všechny strany, choval se

jako turista, kterým už v tomhle městě nebyl. Nemohl si však pomoct.

Century House dostal své jméno kvůli číslu popisnému 100 a Jackovi připomínal typickou meziválečnou stavbu střední velikosti s cihlovou fasádou, která... opadávala? Celý dům byl zahalen oranžovou plastovou sítí, která měla očividně zabránit tomu, aby na kolemjdoucí padaly kusy cihel. Páni. A co když někdo chtěl prozkoumat celou budovu, jestli nenajde ruské štěnice? V Langley mu o tom nikdo nic neřekl. Kousek dál po silnici stál Westminster Bridge a za ním parlament. No, šlo o hodně příjemnou čtvrť. Jack vystoupal po kamenných schodech ke dvojitým dveřím a vešel dovnitř, ušel tři metry a ocitl se před vstupní kontrolou, již zajišťoval člověk v uniformě.

"Můžu vám nějak pomoci, pane?" zeptal se muž. Britové takové věci pronášeli pořád, jako by vám doopravdy chtěli pomoci. Jack si říkal, jestli má někde schovanou pistoli. Jestli ne, tak ji určitě nemá daleko. Tady bylo třeba dbát na bezpečnost.

"Dobrý den, jmenuju se Jack Ryan. Mám tady nastoupit."

Muž se okamžitě rozzářil. "Aha, Sir John. Vítejte v Century House. Hned zavolám nahoru." Stalo se. "Někdo pro vás přijde, pane. Prosím, posaďte se."

Jack ještě ani nedosedl, když otáčecími dveřmi vstoupil povědomý člověk.

"Jacku!" zavolal.

"Sire Basile," Ryan vstal a přijal jeho nabízenou pravici.

"Čekal jsem tě až zítra."

"Nechal jsem Cathy všechno vybalit. Ona mi stejně nevěří, že bych to zvládl."

"Ano, my muži máme své meze, nemám pravdu?" Sir Basil Charleston byl muž před padesátkou, vysoký a štíhlý s vlasy, jak kdysi básník řekl, hnědými, co ještě stříbrem neprokvetly. Oči měl oříškově hnědé a živé, na sobě oblek, který rozhodně nebyl laciný, šedá vlna s tenkým bílým proužkem, na první pohled zosobňoval velmi zámožného londýnského bankéře. Jeho rodina se bankovnictvím skutečně zabývala, ale on to měl za příliš omezující, takže se rozhodl využít svého vzdělání z Cambridge ke službě vlasti, nejprve v pozici zpravodajského důstojníka v terénu, pak jako úředník. Jack věděl, že James Greer i Moore ho uznávají. On sám se s Charlestonem sešel vloni chvilku poté, co ho postřelili, pak se dozvěděl, že Sir Basil chválil jeho Kanárskou past, která mu vydláždila cestu k místu v Langley. Basil jeho nápadu nejspíš využil k utěsnění několika nepříjemných skulin. "Tak pojď, Jacku. Musím tě tady všem představit." Zavedl ho do osobního oddělení.

Charlestonova přítomnost všechno ještě usnadnila. Z Langley už sem dorazily Ryanovy otisky prstů a šlo jen o to, Jacka vyfotit a vložit mu snímek do propustky, která mu pak otevře všechny elektronicky ovládané dveře, jež zde byly stejné jako v CIA. Vyzkoušeli ji na příručním systému a zjistili, že to funguje. A pak už nastoupili do výtahu a vyjeli do prostorné rohové kanceláře Sira Basila.

Byla lepší než ta dlouhá úzká místnost, s níž se musel spokojit Moore. Pěkný výhled na řeku a Westminsterský palác. Ředitel mu pokynul ke koženému křeslu.

"Tak jaké jsou první dojmy?" zeptal se Charleston.

"Zatím celkem v pohodě. Cathy ještě nebyla v nemocnici, ale Bernie -její šéf z Hopkinse - říká, že zdejší vedoucí je solidní člověk."

"Ano, Hammersmith má dobrou pověst a doktor Byrd je považován za nejlepšího očního chirurga v Británii. Nikdy jsem se s ním nesetkal, ale slyšel jsem, že je velmi příjemný. Rybaří, rád jezdí do Skotska na lososy, je ženatý, má tři syny, nejstarší je poručíkem v Coldstream Guards."

"Vy jste si ho prověřili?" zeptal se Jack nevěřícně.

"Opatrnosti není nikdy nazbyt, Jacku. Pár z tvých vzdálených bratranců v Irsku tě moc v lásce nemá, to víš, že?"

‚Je to nějaký problém?"

Charleston zavrtěl hlavou. "S největší pravděpodobností ne. Když jsi

pomáhal zneškodnit ULA, nejspíš jsi zachránil pár životů v PIRA. Ještě se to úplně neurovnalo, ale je to především záležitost pro Bezpečnostní službu. My s nimi moc nejednáme - aspoň ne v něčem, co by se tě mohlo přímo dotknout." Tím nahrál Jackovi k další otázce.

"Ano, Sire Basile - co přesně bude mým úkolem?"

"Copak ti to James neřekl?" zeptal se Charleston.

"Ne docela. Mám pocit, že si celkem potrpí na překvapení."

"No, Společná pracovní skupina se zaměřuje v první řadě na naše sovětské přátele. Máme pár kvalitních zdrojů. Tví lidé taky. Jde o to, podělit se o informace, a zlepšit tak naši pověst."

"O informace. Ne o zdroje," poznamenal Ryan.

Charleston se chápavě usmál. "Ty si člověk musí chránit, jak jistě víš."

O tom Jack věděl své. Vlastně i jemu samotnému CIA dovolila jen velmi omezený přístup ke svým zdrojům. Šlo o nejpečlivěji střežená tajemství v úřadě, tady byla nejspíš situace stejná. Zdroje byli skuteční lidé a i pouhé přeřeknutí by je mohlo připravit o život. Zpravodajské služby si zdrojů cenily víc pro jejich informace než pro jejich životy - obchod s informacemi byl přece jen obchod - ale dřív či později si člověk začal dělat starosti o ně i o jejich rodiny a osobní rysy. Hlavně alkohol, pomyslel si Ryan. A zejména u Rusů. Obyčejný obyvatel Sovětského svazu pil tak, že by ho v Americe ihned považovali za alkoholika.

"To není problém, pane. Neznám jméno ani totožnost žádného tamního zdroje CIA. Ani jednoho," opakoval Ryan. Nebyla to tak docela pravda. Nikdo mu sice nic neřekl, ale hodně se dalo vytušit z povahy předávaných informací a podle toho, jak ten či onen člověk citoval jiné lidi - obvykle šlo o muže, ale Ryan měl v případě několika zdrojů pochybnosti, zda nejde o ženy. Šlo o zajímavou hru, kterou hráli všichni analytici bez výjimky v ústraní svých vlastních mozků, i když Ryan se párkrát zapletl do spekulace se svým přímým nadřízeným, admirálem Jimem Greerem. Ten ho obyčejně varoval, aby nespekuloval moc nahlas, ale to, že na Ryana dvakrát mrknul, prozradilo Jackovi víc, než by admirál asi chtěl sdělit. Ryan si nicméně uvědomoval, že ho přece najali kvůli jeho analytickým schopnostem. Nechtěli, aby je najednou přestal používat. Když se doručená informace ukázala poněkud výstřední, člověk z toho odhadl, že se zdrojem se něco stalo, třeba ho dopadli, nebo se zbláznil. "Admirál se nicméně zajímá o jednu věc..."

"A o co jde?" zeptal se Charleston.

"O Polsko. Zdá se nám, jako by se trošku odchylovalo od socialismu, a nás zajímá, jak daleko, jak rychle, a co to provede - tedy účinek."

"To jsme na tom stejně, Jacku." Zamyšleně přikývl. Lidé - zejména reportéři ve svých hospůdkách na Fleet Street - na toto téma spekulovali velice živě. A novináři též měli kvalitní zdroje, v některých oblastech skoro stejně kvalitní, jako měl on. "Co na to říká James?"

"Oběma nám to připomíná něco, k čemu došlo ve třicátých letech." Ryan se zaklonil v křesle a uvolnil se. "Odborové sdružení pracujících v automobilovém průmyslu. Když to v továrně Ford vznikalo, došlo k potížím. Obrovským. Ford dokonce přemýšlel o tom, že najme pár gangsterů, kteří ty odboráře zpracují. Vybavuju si fotky člověka jménem... jak to bylo?" Jack se odmlčel a přemýšlel. "Walter Reuther? Tak nějak. Vyšly v časopise Life. Gangsteři mluvili s ním a s několika jeho lidmi -prvních pár snímků, kdy se na sebe navzájem usmívali těsně předtím, než odhodili rukavice - a pak se rozpoutala mela. Člověka to donutí zamyslet se nad vedením Fordu - dopustit něco takového před očima novinářů je hodně nepříjemné, ale když ti novináři mají foťáky? Tak to je přímo nebetyčná blbost."

"Soud veřejného mínění. Ano," přikývl Charleston. "Je to poměrně reálné, moderní technologie to ještě víc posunuje kupředu a naše přátele za oponou to skutečně rmoutí. Víš, tahle CNN, co se nedávno rozběhla na vaší straně oceánu, by možná mohla změnit svět. Informace si vždycky najde svou cestu. Fámy jsou

hodně záludná věc. Nedají se zastavit a mohou si žít vlastním životem..."

"Jenže fotka vydá za tisíce slov, že?"

"Zajímalo by mě, kdo na tohle přišel. Ať to byl kdokoli, rozhodně nebyl žádný hlupák. A o pohyblivých obrázcích to platí ještě mnohem víc."

"Myslím, že to právě používáme..."

"Tvoji chlapci jsou co do rozhovorů na tohle téma celkem zdrženliví. Já ani ne. Není žádný problém, aby si úředník z velvyslanectví zašel na pivo s novinářem a během rozhovoru utrousil nějakou narážku. Novinářům se musí přiznat, že nejsou nevděční, když se dostanou ke kvalitnímu příběhu."

"V Langley panuje vůči tisku nenávist, Sire Basile. A to pořádná."

"To je ale nemoudré. I když počítám, že my zase dokážeme tisk ovlivňovat líp než vy v Americe. Ale i tak, není nic snadného je přechytračit, že?"

Já to nikdy ani nezkoušel. Admirál Greer tvrdí, že mluvit s reportérem je jako tanec s rotvajlerem. Nikdy se nedá předem odhadnout, jestli vám chce olíznout obličej nebo prokousnout hrdlo."

"Ale to nejsou zase tak zlí psi. Je jenom potřeba je pořádně vycvičit."

Britové a jejich psi, uvědomil si Ryan. Mají svá zvířata radši než díti. Velcí psi ho tolik nezajímali. Labrador jako jejích Ernie, to bylo něco jiného. Labradoři mají měkký čumák. Sally se po něm hodně stýskalo.

"Tak co si myslíš o Polsku, Jacku?"

"Myslím, že to tam bude vřít, dokud poklička nespadne, a když to přeteče, tak se můžeme těšit na pořádnou polízanici. Poláci se na komunismus nenechali úplně nalákat. V jejich armádě slouží kaplani. Spousta jejich zemědělců pracuje na bázi nezávislé spolupráce, prodává vlastní šunku a podobně. Nejpopulárnějším televizním pořadem je tam Kojak, pouští ho dokonce v neděli dopoledne, aby lidi odlákali od cesty do kostela. Z toho plynou dvě věci. Lidi tam mají rádi americkou kulturu a vláda se katolické církve pořád ještě bojí. Polská vláda je nestabilní, a je si toho vědoma. To, že umožňuje jistou volnost pohybu, je možná moudré, aspoň tedy v krátkodobém horizontu, ale zásadním problémem je, že spravuje už od počátku nespravedlivý režim. Nespravedlivé země nebývají stabilní, pane. Jakkoli se navenek tváří silně, uvnitř jsou prohnilé."

Charleston zamyšleně přikyvoval. "Před třemi dny jsem o tom informoval premiérku a ona mi říkala prakticky totéž." Generální ředitel se na chvilku odmlčel a pak se rozhodl. Z hromady dokumentů na stole zvedl spis a podal ho Jackovi.

Na obálce stálo napsáno PŘÍSNĚ TAJNÉ. Tak, pomyslel si Jack, a je to tady. Přemýšlel, jestli se Basil nenaučil plavat tak, že ho hodili do Temže, a nemyslí si, že by ho všichni měli následovat.

Otevřel obálku a všiml si, že informace pochází ze zdroje jménem WREN. Byl to nepochybně Polák a podle vzhledu té zprávy někdo hodně dobře postavený, a to, co říkal...

"Kruci," poznamenal Ryan. "Je to spolehlivé?"

"Velice. Pět, pět, Jacku." To znamenalo, že spolehlivost zdroje je hodnocena známkou pět z pěti a význam předávané zprávy že je hodnocen stejně. "Ty jsi katolík, že?" Samozřejmě že to věděl. Jen po anglicku přemýšlel nahlas.

"Jezuitská střední škola, Bostonská kolej, pak Georgetown, k tomu jeptišky u svatého Matouše. Takže bych měl být."

"A co si myslíš o vašem novém papežovi?"

"První ne-Ital za čtyři století, možná i víc: to už o něčem svědčí. Když jsem se dozvěděl, že nový papež je Polák, myslel jsem, že to bude kardinál Wiszynski z Varšavy - má geniální mozek a je mazaný jako liška. O tomhle chlápkovi jsem nevěděl vůbec nic, ale podle toho, co jsem si o něm od té doby přečetl, jde o velmi solidního občana. Schopný farář, dobrý správce, politicky velmi bystrý..." Ryan se odmlčel. Diskutoval o hlavě své církve, jako by šlo o politického kandidáta, a on přitom věděl, že ten člověk je tisíckrát lepší.

Muselo jít o člověka s velmi pevnou vírou, s přesvědčením tak neoblomným, že s ním nepohne ani zemětřesení. Ostatní takoví muži ho zvolili do pozice vůdce a mluvčího největší světové církve, která byla shodou okolností církví, k níž se Ryan hlásil. Byl to určitě muž, který se ničeho moc nebojí, pro něhož je kulka spíš vstupenkou na věčnost, klíčem k boží blízkosti. A nejspíš je to muž, který cítí boží přítomnost ve všem, co dělá. Těžko je to člověk, kterého lze vystrašit, sotva se nechá odvrátit od něčeho, co mu připadá správné.

"Jestli ten dopis napsal, Sire Basile, tak to není žádný bluf. Kdy to doručili?"

"Před necelými čtyřmi dny. Náš člověk porušil pravidlo, že nám to přivezl tak rychle, ale význam toho dopisu je nezpochybnitelný, že?"

Vítej v Londýně, Jacku, pomyslel si Ryan. Právě spadl do kotle. Do toho velkého, v jakém se v komiksech vaří misionáři.

"No, už to určitě poslali do Moskvy, co?"

"Podle našeho člověka ano. Nuže, Sire Johne, jak na to budou muset odpovědět přátelé Rusové?" A touto otázkou Sir Basil Charleston zapálil oheň pod Ryanovým kotlem.

"To je velmi nejednoznačný dotaz," řekl Ryan, vyhnul se tématu tak dovedně, jak jen situace dovolila.

Ne však na dlouho: "Něco přece řeknou," poznamenal Charleston a upřel na Ryana své hnědé oči.

"Dobrá, líbit se jim to nebude. Budou to chápat jako hrozbu. Otázkou je, jak vážně ji vezmou a jakou důvěryhodnost jí přisoudí. Stalin by se tomu vysmál... i když možná taky ne. Stalin definoval paranoiu, ne?" Ryan se odmlčel a podíval se z okna. Po nebi se k nim blížil dešťový mrak. "Ne, Stalin by nějak zakročil."

"Myslíš?" Charleston ho zkoušel, Jack to poznal. Bylo to jako u ústních zkoušek na doktorát v Georgetownu. Ostrovtip otce Tima Rileyho a otázky na tělo. Sir Basil byl mírnější než ten přísný kněz, ale jeho zkouška rozhodně nebude procházkou růžovým sadem.

"Lev Trockij pro něj žádnou hrozbu nepředstavoval. Ten atentát vyšel ze směsi paranoie a čisté podlosti. Šlo o osobní věc. Stalin si nadělal nepřátele a nikdy na ně nezapomínal. Současné sovětské vedení ale nemá žaludek na to, čeho by se odvážil on."

Charleston ukázal rukou z okna k Westminsterskému mostu. "Můj mladý příteli, Rusové v sobě našli dost sil, aby zabili člověka přímo na tom mostě před necelými pěti lety..."

"A dostali za to na pamětnou," připomněl Ryan svému hostiteli. Ani šťastná náhoda a velice šikovný britský lékař nedokázali tomu ubožákovi zachránit život. Přesto se podařilo určit příčinu smrti, a tou nebylo pouliční násilí.

"Myslíš, že je ten incident straší ve spaní? Podle mě ne," ujistil ho Charleston.

"Vypadá to špatně. Oni už od toho poměrně upouštějí, aspoň v poslední době jsem se o ničem nedoslechl."

"Jen na domácí scéně, to si piš. Ale Polsko chápou jako ‚domov', spadá do jejich sféry vlivu."

"Jenže papež bydlí v Římě, a ten do ní nespadá. Vracíme se zase k tomu, jak velký strach mají, pane. Když jsem dělal doktorát, otec Tim Riley v Georgetownu říkal, že nikdy nesmím zapomenout, že války rozpoutávají vystrašení muži. Bojí se války, ale ještě víc se bojí, co se stane, když náhodou nějakou nerozpoutají - nebo nezaujmou nějaký podobný postoj. Takže skutečný problém tkví v tom, jak vážná jim ta hrozba připadá a jak vážně ji budou brát. V prvním případě, ano, podle mě nejde o léčku. Papežovy vlastnosti, minulost a osobní statečnost - to nejsou věci, o nichž lze pochybovat. Takže ta hrozba je skutečná. Zásadnější otázkou je, jak vyhodnotit rozsah té hrozby vůči nim..."

"Jen pokračuj," přikázal mu ředitel vlídně.

"Jestliže jsou dost chytří a rozpoznají ji - ano, pane, v jejich postavení bych si s tím dělal starosti... možná bych se i trochu bál. Jakkoli si Sověti myslí, že jsou velmoc - rovni Americe a tak dál - kdesi v hloubi duše si uvědomují, že jejich stát není zrovna legitimní. Kissinger nám v Georgetownu přednášel..." Jack se zaklonil a zavřel na chvilku oči ve snaze vybavit si přesná slova. "Šlo o něco, o čem se zmínil ke konci, mluvil o charakteru ruských představitelů. Brežněv ho prováděl po jedné reprezentativní budově v Kremlu, kam měl Nixon přijet na svou poslední schůzku ve funkci prezidenta. Všude nadzvedával ubrusy a ukazoval mu, jak pečlivě to všechno vyčistili při přípravách na návštěvu. Proč to dělal, říkal jsem si pořád. Vždyť je jasné, že mají uklízečky a údržbáře. Tak proč si dával tak záležet, aby to Henrymu ukázal? Muselo jít o nějaký pocit méněcennosti, absolutní nejistoty. Neustále se povídá, že jsou mistři světa, ale podle mě je to lež, a čím víc se o nich dozvídám, tím míň úchvatní mi připadají. Admirál a já jsme se za poslední měsíce na tohle téma poměrně často hádali. Mají obrovskou armádu. Jejich zpravodajské služby jsou na světové úrovni. Jsou obrovská země. Velký odporný medvěd, jak říkával Muhammad Ali, ale jak víte, Ali toho medvěda dvakrát porazil, ne?

No, tímhle chci poměrně obšírně říct, že podle mě je ten dopis opravdu vyděsí. Otázkou je, zda natolik, aby se odhodlali k nějaké akci." Ryan zavrtěl hlavou. "Možná ano, ale zatím nemáme dostatečné informace. Pokud se rozhodnou tohle konkrétní tlačítko zmáčknout, dozvíme se o tom s předstihem?"

Charleston čekal, až bude moci na Ryana navázat. "Doufat můžeme, ale s jistotou to nelze tvrdit nikdy."

"Za ten rok práce v Langley jsem získal pocit, že naše znalosti protivníka jsou hluboké, ale v některých místech úzce specializované, jinde zase povrchní a široké. Ještě jsem se nesetkal s někým, kdo nemá potíže s jejich rozborem - i když to není přesné. Některým to potíže nečiní, ale jejich analýzy jsou často - aspoň z mého hlediska - nespolehlivé. Stejně jako informace, co dostáváme o jejich hospodářství..."

"James ti umožnil nahlédnout do téhle oblasti?" ptal se Basil překvapeně.

"Admirál mě během prvních měsíců poslal prohlédnout si celý dům. Mám vystudovanou ekonomii na Bostonské koleji. Účetnické zkoušky jsem složil ještě předtím, než jsem se dal k námořní pěchotě. Potom, když jsem se vrátil do civilu, nevedl jsem si zrovna špatně na burze, pak jsem doděl doktorát a začal přednášet."

"Kolik přesně jsi na Wall Street vydělal?"

"Když jsem pracoval pro Merill Lynch? Něco mezi šesti a sedmi miliony. Velkou část díky Chicago and North Western Railroad. Můj strýc Mario - bratr mé matky - mi řekl, že zaměstnanci se chystají nakoupit akcie, aby železnice znovu byla zisková. Tak jsem se na to podíval a poměrně se mi líbilo, co jsem viděl. Čistý výnos představoval třiadvacetinásobek vkladu. Měl jsem do toho vložit víc, ale ve firmě nám pořád říkali, že se máme držet při zemi. Mimochodem, v New Yorku jsem nikdy nepracoval. Dělal jsem v jejich baltimorské pobočce. Ty peníze mám ještě pořád v akciích a trh zatím vypadá celkem zdravě. Pořád do toho trochu fušuju. Člověk nikdy neví, kdy narazí na něco skvostného, a je to zajímavý koníček."

"To věřím. Jestli se dozvíš o něčem slibném, dej mi vědět."

"Žádné poplatky - ale taky žádné záruky," zavtipkoval Ryan.

"Na ty zrovna zvyklý nejsem, Jacku, v tomhle oboru tedy rozhodně ne. Chci tě zařadit do naší ruské pracovní skupiny k Simonu Hardingovi. Absolvent Oxfordu, doktorát z ruské literatury. Dostaneš se prakticky ke všemu jako on - kromě informací o zdroji..." Ryan ho zastavil zvednutými dlaněmi.

"Sire Basile, o tom nechci nic vědět. Je mi to k ničemu, a kdybych to věděl, nemohl bych v noci spát. Stačí mi vidět výsledek. Radši si udělám vlastní závěr. Je ten Harding šikovný?" zeptal se Ryan schválně nezdvořile.

"To bych řekl. Možná už jsi narazil na jeho dílo. Zpracoval analýzu

osobnosti Jurije Andropova, co jsme vám poskytli přede dvěma lety."

"Tu jsem četl. Jo, kvalitní práce. Myslel jsem si ale, že to psal psycholog."

"Zabýval se tím, ale titul nemá. Simon je inteligentní mládenec. Jeho žena je umělkyně, malířka. Sympatická."

"Můžeme hned?"

"Klidně. Stejně se musím vrátit ke své práci. Pojď, doprovodím tě."

Nebylo to daleko. Ryan hned pochopil, že bude mít kancelář rovnou tady na nejvyšším patře. To ho poněkud překvapilo. Než člověk vyšplhal do sedmého patra v Langley, trvalo to léta a často to znamenalo jít i přes mrtvoly. Jack si v duchu říkal, že někdo asi má pocit, že není úplný hlupák.

Kancelář Simona Hardinga nebyla zvlášť okázalá. Dvojice oken poskytovala výhled na příbřežní část budovy a převážně dvou a třípatrové cihlové domy v těsném sousedství. Hardingovi bylo kolem čtyřicítky, byl bledý, světlovlasý a měl modré oči. Na sobě měl rozepnutou vestu a nevýraznou kravatu. Na stole mu ležely desky převázané proužkovanou stuhou, univerzální označení tajných materiálů.

"Vy musíte být Sir John," řekl Harding a odložil svou dýmku.

"Jmenuju se Jack," opravil ho Ryan. "Nemám na to, abych předstíral, že jsem rytíř. Navíc nemám žádného koně ani železnou košili." Jack si se svým spolupracovníkem potřásl rukou. Harding měl malé šlachovité dlaně a v jeho modrých očích se zračila značná inteligence.

"Pěkně se o něj postarej, Simone." Sir Basil se okamžitě otočil k odchodu.

Za podezřele čistým stolem už stála připravená kancelářská židle. Jack ji vyzkoušel. V místnosti bylo sice trochu těsno, ale nikoli nesnesitelně. Telefon na jeho stole měl připevněné šifrovací zařízení umožňující bezpečné telefonáty. Ryan přemýšlel, jestli to funguje stejně spolehlivě jako jednotky, které používal v Langley. GCHQ v Cheltenhamu s NSA velmi úzce spolupracovalo, možná šlo dokonce o stejný systém, jen s odlišným plastovým obalem. Bude si muset neustále opakovat, že je v cizí zemi. To by ale nemělo být zrovna náročné, vzhledem k tomu, že zdejší přízvuk se od amerického hodně lišil. Vliv amerických filmů a globální televize ovšem mluvenou angličtinu pomalu ale jistě přibližoval americké verzi.

"Mluvil s tebou Bas o papežovi?" zeptal se Simon.

"Jo. Ten dopis je bomba. Zajímalo by ho, jak na to Rusko zareaguje."

"To nás všechny, Jacku. Napadá tě něco?"

"Právě jsem mluvil s tvým šéfem o tom, že kdyby tam vládl Stalin, uvažoval by o ukončení papežova života, ale to by byl obrovský hazard."

"Podle mě je háček v tom, že ačkoli se snaží přijímat rozhodnutí poměrně kolektivně, Andropov je na vzestupu a možná nebude tak zdrženlivý jako ostatní."

Jack se opřel o opěradlo své židle. "Víš, přátelé mé ženy z Hopkinse tam před pár lety odjeli. Michail Suslov měl diabetickou retinopatii očí - byl taky hodně myopický, tedy krátkozraký - a oni mu jeli vyléčit oči a naučit pár ruských doktorů, jak tu operaci provádět. Cathy v té době nebyla přijatá nastálo, ale Bernie Katz se té akce zúčastnil. Je ředitelem Wilmerova ústavu. Špičkový oční chirurg, fantastický člověk. Po návratu do Států CIA vyslechla jeho i ostatní. Viděl jsi někdy ten dokument?"

Simonovi zasvítily oči: "Ne. Stojí to za to?"

"Jedna z věcí, kterou jsem díky manželství s lékařkou pochopil, je, že musím poslouchat, jak mluví o lidech. A Berniemu bych naslouchal ještě víc. Stojí to za přečtení. Lidi mají sklon mluvit s chirurgy celkem upřímně, a jak jsem říkal, doktoři dokáží vidět i věci, které většině z nás unikají. Říkali, že Suslov je inteligentní, galantní, věcný člověk, ale vyzařuje z něj i něco, kvůli čemu by ho nechtěli potkat se zbraní v ruce - či spíš s nožem. Nijak ho nepotěšila skutečnost, že proto, aby nepřišel o zrak, ho musí přijet operovat Američani. Nebyl nijak nadšený, že žádný Rus nedokáže udělat to, co by

potřeboval. Na druhou stranu říkali, že jakmile operaci dokončili, starali se o ně jako o bohy. Takže to nejsou úplní barbaři - což Bernie zčásti očekával - je Žid, jeho rodina pochází z Polska, z dob, kdy patřilo carovi. Chceš, aby ti to ze CIA poslali?"

Harding mávl zápalkou nad svou dýmkou. "Ano, rád bych si to přečetl. Rusové - je to divný národ, víš. V některých ohledech fantasticky kulturní. Rusko je poslední místo na světě, kde si básník může žít jako pán. Oni své básníky uznávají, a právě to na nich hodně obdivuju, ale zároveň... Stalin sám nechtěl moc pronásledovat umělce - myslím spisovatele. Pamatuju si na jednoho člověka, co se dožil mnohem déle, než by se dalo čekat... Ale stejně nakonec umřel v gulagu. Takže jejich civilizace má své hranice."

"Ty umíš jejich jazyk? Já se to nikdy neučil."

Britský analytik přikývl. "Pro použití v literatuře jde o skvělý jazyk, skoro jako stará řečtina. Hodí se i pro poezii, ale skrývá schopnost pro barbarství, z něhož člověku stydne krev v žilách. V mnoha ohledech jde o snadno odhadnutelné lidi, zejména co se týče jejich politických rozhodnutí, ale ne všech. Jejich nevyzpytatelnost spočívá v tom, že svůj přirozený konzervatizmus doplňují ještě o dogmatický politický názor. Náš přítel Suslov je vážně nemocný, má potíže se srdcem - počítám, že kvůli cukrovce - ale člověk, co stojí za ním, je Michail Jevgenijevič Alexandrov, Rus a marxista rovným dílem, má morální zásady jako Lavrentij Berija. Západ mu pije krev. Počítám, že Suslovovi - jsou to staří přátelé - radil, aby radši oslepl, než aby se nechal operovat Američany. A jestli je ten Katz Žid, jak jsi říkal, tak to mu jeho rozhodování ještě víc zkomplikovalo. Není to vůbec příjemný člověk. Až Suslov zemře - počítám do pár měsíců - stane se novým ideologem v politbyru on. Poskytne Juriji Vladimírovičovi podporu ve všem, co se mu zlíbí, i kdyby to znamenalo fyzický útok vůči Jeho Svatosti."

"Myslíš si, že by to vážně mohlo dojít tak daleko?" zeptal se Jack.

"Jestli mohlo? Ano, možná."

"Fajn, odeslali jste tenhle dopis do Langley?"

Harding přikývl. "Váš náčelník stanice se pro něj dnes stavil. Čekal bych, že budete mít své vlastní zdroje, ale nemá smysl riskovat."

"Souhlasím. Víš, jestli Rusové udělají něco takhle radikálního, čeká je příšerná odplata."

"Nejspíš ano, ale oni nechápou věci stejně jako my, Jacku."

"Já vím. Ale není zrovna snadné si to představit."

"Chce to čas," přikývl Simon.

"A pomáhá k tomu četba jejich poezie?" zeptal se Ryan. Setkal se zatím jen s její malou částí a ještě v překladech, což pro četbu poezie není ono.

Harding zavrtěl hlavou. "Moc ne. Někteří z nich touhle formou vyjadřují protest. Ty básně pak musí být ale dostatečně zaobaleně, aby si zabedněnější čtenáři vychutnávali jen lyrické opěvování postavy té či oné dívky a nevšimli si volání po svobodě projevu. V KGB určitě existuje celý odbor, který rozebírá básně a hledá v nich skryté významy, jichž si nikdo moc nevšímá, dokud politbyro nedospěje k závěru, že ten sexuální podtext je až příliš jednoznačný. Jsou hrozně prudérní... je zvláštní, že v tomhle směru se morálky zastávají, ale jinak na ni kašlou."

"No, za protesty proti pornografii je člověk nemůže kritizovat, že?" poznamenal Ryan.

Harding se málem zakuckal. "To ano, Král Lear to zrovna není. Ale oni mají Tolstého, Čechova a Pasternaka."

Jack žádného z nich nečetl, ale měl pocit, že v téhle chvíli není moudré se k tomu přiznávat.

*****

"CO ŽE ŘEKL?" zeptal se Alexandrov.

Jeho vztek se dal čekat, ale obdivuhodně ho maskoval, říkal si Andropov. Možná jen zvýšil hlas pro větší publikum, či spíš kvůli svým podřízeným v budově sekretariátu strany.

"Tady je ten dopis a překlad," řekl předseda KGB a předal mu dokumenty.

Budoucí hlavní ideolog si vzal zprávy a pomalu je pročítal. Nechtěl, aby mu kvůli vzteku unikla sebemenší drobnost. Andropov čekal a zapálil si cigaretu. Jeho host se vodky, kterou mu nalil, ani nedotkl.

"Ten svatoušek si nějak moc dovoluje," řekl nakonec a odložil papíry na konferenční stolek.

"S tím bych souhlasil," poznamenal Jurij.

V jeho hlase se ozval údiv: "Má snad pocit, že se mu nemůže nic stát? Copak neví, že takové hrozby můžou mít značné následky?"

"Mí odborníci se domnívají, že to, co píše, myslí zcela upřímně, a zároveň mají pocit, že se možných následků neobává."

"Jestli mu jde o to, stát se mučedníkem, tak bychom mu možná měli splnit přání..." Z toho, jak nechal konec věty otevřený, ztuhla krev v žilách i Andropovovi. Byl nejvyšší čas ho varovat. Problém všech ideologů spočíval v tom, že jejich teorie se příliš často nezabývaly realitou, což si však neuvědomovali.

"Michaile Jevgenijeviči, takové kroky je třeba velmi pečlivě promyslet. Mohlo by to mít i politické dopady."

"Ne, určitě ne velké, Juriji. Velké určitě ne," opakoval Alexandrov. "Ale ano, souhlasím, že bychom měli před odvetou všechno zvážit."

"Co si myslí soudruh Suslov? Mluvil jsi s ním?"

"Míša je těžce nemocný," odpověděl Alexandrov bez silnějších známek lítosti. To Andropova překvapilo. Jeho host vděčil svému nemocnému nadřízenému za hodně, ale tihle ideologové mají svůj vlastní omezený svět. "Obávám se, že se jeho život chýlí ke konci."

Tahle věta nebyla žádným překvapením. Stačilo se na něj jen dívat během zasedání politbyra. Suslov měl ve tváři ten zoufalý pohled, jaký mívají lidé, kteří vědí, že jejich čas se krátí. Chtěl svět napravit, než ho opustí, ale přitom si uvědomoval, že taková akce není v jeho silách, což ho poměrně nepříjemně překvapilo. Že by konečně pochopil, že marxismus-leninismus je mylná cesta? Andropov k tomu dospěl asi před pěti lety. O něčem takovém se ovšem v Kremlu nemluvilo. A s Alexandrovem už teprve ne.

"Celá ta dlouhá léta to byl schopný soudruh. Pokud je to, co říkáš, pravda, bude nám všem moc chybět," poznamenal předseda KGB hořce, jako by poklekl před oltářem marxistické teorie a jejím umírajícím kazatelem.

"To je pravda," přikývl Alexandrov, který hrál svou roli stejně jako Andropov - jako všichni členové politbyra, protože se to očekávalo... protože to bylo nutné. Ne však proto, že by to byla pravda nebo se jí to aspoň blížilo.

Jurij Vladimirovič stejně jako jeho host věřil ne proto, že věřil, ale proto, že to, v co předstíral, že věří, obsahovalo moc, skutečný cíl. Předseda přemýšlel, co dalšího asi ten muž řekne. Andropov ho potřeboval a Alexandrov ho potřeboval naprosto stejně, možná ještě víc. Michail Jevgenijevič neměl nezbytnou osobní autoritu, aby se stal generálním tajemníkem Komunistické strany Sovětského svazu. Uznávali ho pro jeho teoretické znalosti, oddanost státnímu náboženství, v něž marxismus-leninismus přerostl, ale nikdo, kdo s ním seděl za jedním stolem, ho nepovažoval za reálného kandidáta na předsednictví. Jeho podpora však bude nezbytná pro všechny, kdo takové ambice mají. Podobně jako ve středověku, když se nejstarší syn stal vládcem panství a druhý syn se stal biskupem spravované diecéze, tak Alexandrov stejně jako Suslov ve své době musel poskytnout duchovní - je to to pravé slovo? - ospravedlnění pro svůj nástup k moci. Systém vyváženosti pořád platil, byť v o něco zvrácenější podobě než dříve.

"Až přijde čas, nastoupíš na jeho místo," pronesl Andropov jako slib

spojence.

Alexandrov se pochopitelně bránil... nebo to předstíral: "V sekretariátu strany je spousta schopných lidí."

Předseda Výboru pro státní bezpečnost zamítavě mávl rukou. "Ty jsi nejzkušenější a nejdůvěryhodnější."

Alexandrov si to ale velmi dobře uvědomoval. "Je od tebe hezké, že to říkáš, Juriji. Co tedy provedeme s tím pomateným Polákem?"

A takovou cenu bude mít i jejich spojenectví, byť ji stanovili tak rázně. Aby Andropov získal Alexandrovovu podporu pro svou kandidaturu na místo generálního tajemníka, bude muset vylepšit ideologův kabát něčím... no, něčím, o čem už stejně přemýšlí. To nebylo tak těžké, že?

Předseda KGB zaujal věcný, objektivní tón hlasu. "Míšo, rozjet takovou operaci není žádné triviální nebo obyčejné cvičení. Musí se to velmi pečlivě naplánovat, připravit s největší opatrností a do detailů a pak to musí jednomyslně schválit politbyro."

"Určitě už tě něco napadlo..."

"Napadá mě spousta věcí, jenže sen není totéž co plán. Jakýkoli postup vpřed vyžaduje hluboké promyšlení a plánování, jenom abychom zjistili, zda je taková věc vůbec možná. Musíme postupovat velice opatrně," upozornil ho Andropov. "A ani pak nemáme žádnou jistotu, nelze nic slíbit. Nejde o žádný scénář k filmu. Skutečný svět je velmi složitý, Míšo." To bylo asi maximum, jak mohl Alexandrovovi naznačit, aby se příliš nevzdálil od své sbírky teorií a od fikce a zaměřil se na skutečný svět, kde nechybí krev a následky.

"No, jsi solidní člen strany. Víš, co je v sázce." Těmito slovy Alexandrov shrnul vše, co se od sekretariátu očekávalo. Michail Jevgenijevič chápal stranu a její názory jako ztělesnění státu - a KGB byla mečem a štítem strany.

Andropov si uvědomil, že ten polský papež nejspíš vnímá svou víru a světové dění úplně stejně. Jenže taková přesvědčení nebyla žádnou ideologií, že? I když pro jejich účely klidné být mohla, řekl si Jurij Vladimirovič.

"Mí lidé to pečlivě promyslí. Nemůžeme udělat nemožné, Míšo, ale..."

"Ale co je pro tento úřad státu Sovětů nemožné?" Řečnická otázka s vražednou odpovědí. A nebezpečná, mnohem nebezpečnější, než si ten akademik dokázal představit.

Předseda KGB si uvědomil, jak moc se navzájem podobají. Tenhle muž, co nevzrušeně popíjí svou nahnědlou starku, věřil ideologii, jíž nelze dokázat. A přál si smrt jiného muže, který rovněž věřil ve věci, jež nelze dokázat. Zvláštní souhra náhod. Souboj ideologií, z nichž jedna se obává druhé. Strach? Z čeho má Karol strach? Ze smrti rozhodně ne. Jeho dopis do Varšavy to dával jasně najevo. Ve skutečnosti si o smrt přímo říkal. Jako by vyhledával mučednictví. Proč by někdo dělal něco takového? přemýšlel předseda v duchu. Ve snaze využít svůj život či smrt jako zbraň vůči nepříteli. Nepochybně považoval Rusko a komunismus za své nepřátele, prvního z nacionalistických pohnutek, druhého z důvodů svého náboženského přesvědčení... ovšem měl z toho nepřítele strach?

Ne, to asi ne, říkal si Jurij Vladimirovič. O to byl jeho úkol těžší. Stál v čele úřadu, který spoléhal na strach jako na svého pomocníka. Strach byl zdrojem jeho moci a člověk, který se nebál, byl v jeho očích nemanipulovatelný...

Ovšem ty, jimiž nelze manipulovat, je možné připravit o život. Kdo si koneckonců pamatuje něco o Lvu Trockém?

"Jen pár věcí je skutečně vyloučených. Tohle je jen složité," přikývl předseda po chvilce.

"Takže se zkusíš podívat, jaké jsou možnosti?"

Opatrně přikývl. "Ano, hned ráno." A tím byl proces spuštěn.

03 KAPITOLA - PRŮZKUM

"TAK JACK UŽ DOSTAL v Londýně svůj stůl," oznámil Greer svým kolegům.

"To rád slyším," poznamenal Bob Ritter. "Myslíš, že ví, co s ním?"

"Bobe, co máš proti Ryanovi?" zeptal se ho DDI.

"Tvůj rozmilý chlapec se dere nahoru nějak moc rychle. Jednoho dne se zřítí a kdovíjak to dopadne."

"Chceš po mně, abych z něj udělal jen dalšího úředníka?" James Greer se s Ritterem často přel o jeho protestech proti velikosti a významu Zpravodajského oddělení. "Ty máš určitě ve svém oddělení pár vycházejících hvězd. Ten kluk má své silné stránky a já mu nechám volnou ruku, dokud si nerozbije hlavu o zeď."

"No, jako bych už slyšel tu ránu," zavrčel DDO. "No nic, který z korunovačních klenotů máme podle něj předat našim britským přátelům?"

"Nic moc. Chvalozpěv na Michaila Suslova, co sepsali doktoři z Johnse Hopkinse, když mu byli operovat oči."

"Copak to ještě nemají?" podivil se Moore. Nejednalo se zase o tak citlivý materiál.

"Spíš o to dosud nepožádali. Člověče, podle zpráv, co máme k dispozici, tady Suslov už moc dlouho nebude."

CIA měla několik způsobů, jak mohla zjistit zdravotní stav vysokých sovětských státních úředníků. Nejčastěji používanou metodou byly fotografie nebo ještě lépe filmové záběry dotyčných osob. Pracovali zde lékaři - povětšině profesoři na lékařských fakultách - a ti se dívali na snímky a diagnostikovali stav příslušného státníka na vzdálenost šesti tisíc kilometrů. Nebyla to zrovna nejspolehlivější metoda, ale pořád lepší něco než nic. Americký velvyslanec po každé své návštěvě Kremlu diktoval na ambasádě své dojmy ze všeho, co viděl, třebaže mu připadaly jako nicotné a bezvýznamné. Lidé poměrně často lobovali za to, aby se na místě velvyslance objevil lékař, ale nikdy k tomu nedošlo. Častěji se stávalo, že činnost Správy operací měla za úkol získat vzorky moči významných zahraničních státníků, jelikož moč představovala solidní diagnostický zdroj informací. V Blair House, naproti přes ulici od Bílého domu, kde bývali ubytováni zahraniční hodnostáři, tak došlo k bizarním úpravám rozvodů vody a kanalizace, nemluvě o pokusech vloupat se do ordinací lékařů po celém světě. A k tomu ještě drby, ty se objevovaly vždy, hlavně tady. Tohle všechno vycházelo z přesvědčení, že zdraví člověka má vliv na jeho uvažování a rozhodování. Všichni tři muži v téhle kanceláři mnohokrát vtipkovali o tom, že by najali pár cikánů a dospěli k nikoli neopodstatněnému závěru, že jejich věštění by přineslo výsledky neméně přesné než ty, které jim přinášeli dobře placení zpravodajští důstojníci. Ve Fort Meade v Marylandu probíhala ještě další operace s kódovým označením STARGATE, kde CIA najímala lidi, kteří nebyli od cikánských věštců daleko. K jejímu zahájení došlo zejména proto, že tyhle lidi najímali i Sověti.

"Jak bledě to s ním vypadá?" zeptal se Moore.

"Podle toho, co jsem viděl před třemi dny, se Vánoc nedožije. Akutní srdeční nedostatečnost, psalo se ve zprávě. Máme ho na snímku, jak si bere podle všeho tabletu nitroglycerinu, což pro Rudého Míšu není dobré znamení," dodal James Greer s použitím interní Suslovovy přezdívky.

"A na jeho místo nastoupí Alexandrov? To je výhra," poznamenal Ritter suše. "Myslím, že je cikáni při porodu vyměnili - další člověk, co upřímně věří ve vševědoucího boha Marxe."

"Všichni nemůžeme být baptisti, Roberte," upozornil ho Arthur Moore.

"Tohle jsem před dvěma hodinami dostal bezpečným faxem z Londýna," řekl Greer a podal jim papíry. To nejlepší si schoval na konec. "Mohlo by to něco znamenat," dodal.

Bob Ritter uměl číst v několika jazycích: "Ježíši!"

Soudce Moore nespěchal. Jako správný soudce, pomyslel si. Asi dvacet vteřin po Ritterovi hlesl: "Proboha." Odmlčel se. "Z našich zdrojů o tomhle ani

zmínka?"

Ritter si poposedl. "Nejde to tak rychle, Arthure, a Foleyovi se zatím zabydlují."

"Počítám, že se o tom dozvíme od KARDINÁLA." Kódové jméno tohohle agenta moc často nezmiňovali. Ve sbírce korunovačních klenotů CIA šlo o největší skvost.

"Měli bychom, pokud se o tom zmíní Ustinov, což podle mě udělá. Jestli v tom směru něco podniknou..."

"Co si o tom myslíte, pánové?" zeptal se ředitel.

"Rozhodně se nad tím aspoň zamyslí," pronesl Ritter okamžitě.

"Je to hrozně závažná akce," poznamenal Greer střízlivěji. "Myslíte, že Jeho Svatost si o to říká? Jen málo lidí dokáže přijít k tygrovi, otevřít dvířka jeho klece a pak se mu smát do očí."

"Zítra to musím vzít ukázat prezidentovi." Moore se na chvilku zamyslel. Jeho každý týden se opakující schůzka v Bílém domě se měla konat v deset hodin následujícího dopoledne. "Papežský nuncius je mimo město, že?" Ukázalo se, že ostatní to nevědí. Bude si to muset zjistit jinde.

"Co bys mu řekl, kdyby tu byl?" zeptal se Ritter. "Musíš počítat s tím, že ostatní lidé v Římě se mu ten dopis taky snažili rozmluvit."

"Jamesi?"

"Jako bychom se vraceli do Neronových dob, že? Je to skoro, jako by vyhrožoval Rusům svou vlastní smrtí... Hergot, copak se takhle dá uvažovat?"

"Před čtyřicet lety jsi dal všanc svůj vlastní život, Jamesi." Greer sloužil na lodích za druhé světové války a často nosil v klopě saka zlatý odznak s delfíny.

"Arthure, riskoval jsem stejně jako ostatní na té lodi. Ale neposlal jsem Tojovi dopis, kde bych mu říkal, kde přesně se nacházíme."

"Ten člověk má kuráž jak barák, pánové," hlesl Ritter. "Tohle už jsme ale zažili i v minulosti. Luther King taky za svůj život neustoupil ani o krok, co?"

"A Ku-klux-klan pro něj podle mě představoval stejné nebezpečí jako KGB pro papeže," dokončil jeho myšlenku Moore. "Církevní hodnostáři se na svět nedívají stejně jako ostatní. Myslím, že se tomu říká ‚ctnosť." Předklonil se. "No, pokud se mě na to prezident zeptá - a dám krk, že ano - co mu mám proboha říct?"

"Že naši ruští přátelé možná dospěli k závěru, že Svatý otec už žil dost dlouho," odpověděl Ritter.

"To je ale neskutečně nebezpečná akce," namítl Greer. "Něco takového žádný výbor přece neudělá."

"Ale tenhle výbor by mohl," otočil se na něj Ritter.

"Představ si jenom, co by je tohle mohlo stát, Bobe. Oni si to uvědomují. Tihle muži hrají šachy, nejsou to hazardéři."

"Jenže tenhle dopis je zahání do rohu." Ritter se otočil. "Řediteli, myslím, že papežův život je v ohrožení."

"Na takový závěr je ještě příliš brzy," namítal Greer.

"Není, když si uvědomíš, kdo řídí KGB. Andropov je straník. Vykazuje vůči té organizaci absolutní loajalitu, rozhodně nejde o nic, co by se dalo označit slovem princip. Jestliže je tohle vyděsí nebo jen znervózní, tak se nad tím budou zamýšlet. Papež jim hodil rukavici, pánové," oznámil ostatním zástupce ředitele pro oblast operací. Je možné, že ji zvednou."

"Udělal už nějaký papež něco takového?" zeptal se Moore.

"Že by odstoupil ze své funkce? Nevybavuju si žádného," přiznal Greer. "Ani nevím, jestli mají mechanismus pro něco takového. Říkám vám, že je to od něj obrovské gesto. Musíme mít na paměti fakt, že to myslí vážně. Nebral bych to jako bluf."

"Ne," přikývl soudce Moore. "Na tom se shodneme."

"Je loajální vůči svému lidu. Musí být. Kdysi býval obyčejným farářem.

Křtil děti, oddával snoubence. On ty lidi zná. A ne jen jako beztvarou masu - on je křtil a pohřbíval. Je to jeho lid. Možná chápe celé Polsko jako svou farnost. Bude mu loajální i za cenu ohrožení vlastního života? Jak by mohl nebýt?" Ritter se předklonil. "Nejde jen o otázku osobní odvahy. Jestli to neudělá, katolická církev ztratí svou pověst. Kdepak, pánové, myslí to smrtelně vážně a ani v nejmenším neblufuje. Otázkou je, co s tím můžeme udělat my."

"Varovat před tím Rusy?" přemýšlel Moore nahlas.

"Vyloučeno," odsekl Ritter. "To bys přece neudělal, Arthure. Jestli připraví nějakou operaci, bude mít víc prostředníků než jakákoli akce mafie. Jak solidní je podle vás jeho ochranka?"

"Nemám ponětí," připustil ředitel. "Vím, že existuje Švýcarská garda, má hezké uniformy a píky... Do boje se ale zapojila jen jednou, co?"

"Myslím," přikývl Greer. "Kdosi se ho pokusil zabít a oni zajišťovali jeho krytí, zatímco prchal z města. Většina z nich při tom přišla o život, jestli se nepletu."

"Teď spíš pózují fotografům a radí lidem, kde jsou toalety," pronesl Ritter. "Ale musejí přece mít nějaký smysl. Papež je hodně vidět, takže musí přitahovat pomatence. Vatikán je úředně vzato suverénní stát. Musí přece mít nějaké mechanismy jako ostatní státy. Myslím, že bychom je mohli varovat..."

"Ale pouze v případě, že budeme mít v ruce něco, před čím je budeme moci varovat. A to zatím nemáme, že?" upozornil je Greer. "Ví, že tenhle jeho dopis způsobí zmatek v několika hlavách. Ať už má k dispozici jakoukoli obranu, ta už je určitě v pohotovosti."

"Prezidenta to určitě taky zaujme. Bude chtít víc informací a bude se ptát na naše názory. Prokrista, pánové, od doby, co pronesl svůj projev o říši zla, se za oceánem můžou zbláznit. Jestli se vážně k něčemu odhodlají, i když jim to nebudeme moci přišít, tak vybouchne jako sopka. V Americe je skoro sto milionů katolíků a spousta z nich pro něj hlasovala."

James Greer se zatím snažil odhadnout, do jaké míry by se to mohlo vymknout kontrole. "Pánové, zatím máme k dispozici jen fax fotokopie dopisu doručeného vládě ve Varšavě. Nevíme s jistotou, že už se dostal i do Moskvy. Nemáme žádné známky jakékoli reakce, již by to v Moskvě vyvolalo. Nemůžeme zatím říct, že o tom Rusové vědí. Takže je nemůžeme varovat. Vůbec se do toho nemůžeme zapojit. Nemůžeme říct papežovi, že si o něj děláme starosti, a to ze stejného důvodu. Jestli na to Rusové zareagují, doufáme, že jeden z Bobových lidí nám o tom podá zprávu, a Vatikán má svou vlastní zpravodajskou službu, o níž víme, že je velmi dobrá. Takže prozatím máme jen velmi zajímavou informaci, která je možná pravdivá, ale ani to zatím není potvrzeno."

"Takže momentálně myslíš, že bychom měli jen sedět a co nejdůkladněji to promyslet?" zeptal se Moore.

"Nic víc nemůžeme udělat, Arthure. Rusové se do akce nepohrnou. Nikdy to nedělají - aspoň v případě takhle politicky významné aktivity. Co myslíš ty, Bobe?"

"Jo, asi máš pravdu," přikývl DDI. "Ale i tak by se o tom měl dozvědět prezident."

"Na něco takového je to ještě poměrně neověřené," upozornil je Greer. "Ale asi ano, myslím, že by měl." Věděl hlavně, že kdyby to prezidentovi neřekli a pak by se přihodilo něco nehezkého, museli by si všichni tři hledat nové místo. "Jestli se to v Moskvě rozjede, měli bychom se o tom doslechnout dřív, než se semele něco hrozného."

"Fajn, to bych mu mohl říct," přikývl Moore. Pane prezidente, velmi pečlivě se tím zabýváme. Takový postup většinou fungoval. Moore zavolal svému tajemníkovi a požádal ho, aby jim přinesl kávu. Zítra v deset sdělí informaci prezidentovi v jeho Oválné pracovně a po obědě pak bude mít každotýdenní zasedání s řediteli ostatních služeb, DIA a NSA, kde se pokusí zjistit, co zajímavého zjistili oni. Pořadí by sice mělo být opačné, ale tak to prostě

většinou chodilo.

*****

JEHO PRVNÍ DEN V práci se protáhl o něco déle, než očekával. Ed Foley žasl nad moskevským metrem. O výzdobu se nejspíš postaral stejný šílenec, který navrhoval budovu Moskevské státní univerzity, jež připomínala kamenný svatební dort - očividně oblíbenec Joe Stalina, jehož estetické cítění bylo převážně na bodě mrazu. Vzdáleně to připomínalo carské paláce v interpretaci alkoholika v posledním stadiu. Navzdory tomu všemu bylo metro výborně zkonstruováno, i když působilo poněkud neohrabaně. Nejlepší ale bylo, že nával lidí v něm byl pro špiona velice příjemný. Předání zásilky nebo jiný kontakt s agentem by nebyl příliš náročný, stačilo jen držet se zásad, a v něčem takovém byl Edward Francis Foley velmi dobrý. Mary Pat se tady bude líbit, tím už si byl jist. Zdejší prostředí pro ni bude stejné jako Disney World pro Eddieho. Ten dav lidí, všichni mluví rusky. On mluvil rusky poměrně dobře. Ona ale mnohem líp, naučila se té řeči od svého dědečka; bude se však muset krotit, aby nevyčnívala jako někdo, kdo má jazykové schopnosti neúměrně vysoké na to, že je jen ženou nižšího úředníka na velvyslanectví.

Metro mu vyhovovalo. Jednu stanici měl jen pár bloků od velvyslanectví a druhou prakticky přede dveřmi jejich domu, takže ani nejparanoidnější stín z Druhé správy by nepovažoval jeho jízdy metrem za neskutečně podezřelé i přes známou náklonnost Američanů k autům. Nerozhlížel se o nic víc než obyčejný turista a měl pocit, že jednoho z pronásledovatelů odhalil. Teď jich však nejspíš bude víc. Byl novým zaměstnancem ambasády a Rusové se budou chtít přesvědčit, jestli se chová jako špion CIA. Rozhodl se, že bude předstírat nevinného Američana v zahraničí, což by pro ně mohlo i nemuselo být vlastně to samé. Záleželo na tom, jaké zkušenosti jeho současný stín měl, a to se nedalo předem určit. Pár týdnů určitě musí počítat s tím, že ho budou sledovat. Dalo se to čekat. Totéž se vztahovalo na Mary Pat. A dost možná i na Eddieho. Sověti byli paranoidní národ, ale copak si na to mohl stěžovat? Těžko. Jeho povinností bylo proniknout do nejhlubších tajemství jejich země. Byl novým náčelníkem stanice, ale měl se chovat nenápadně. Šlo o novou a propracovanější představu Boba Rittera. Totožnost vrchního špiona na velvyslanectví se obyčejně nehalila rouškou tajemství. Dříve nebo později se každého podařilo odhalit, buď ho identifikovali díky nějaké falešné operaci, nebo přehmatu při operaci, a to bylo podobné jako ztráta panictví. Jakmile jste o ně jednou přišli, už se nikdy nevrátilo. CIA však jen velmi zřídka využívala v terénu manželský pár a on na svém krytí pracoval už hodně dlouho. Vystudoval Fordhamovu univerzitu v New Yorku, CIA ho najala poměrně brzy, prověřila ho u FBI a on pak nastoupil v The New York Times jako reportér v domácí redakci. Objevil pár zajímavých případů, ale ne zase příliš, což mu bylo po nějaké době vytknuto, a ačkoli ho Times nechtěly vyhodit, měl si najít práci v nějakých menších novinách, kde by sám mohl lépe vyzrát. Pochopil, co mu tím říkají, a sehnal si místo na ministerstvu zahraničí jako tiskový atašé, dostával solidní úřednický plat, i když bez šance na postup. Jeho oficiálním posláním na velvyslanectví mělo být poskytovat drby elitním zahraničním dopisovatelům velkých amerických novin a televizních stanic, umožnit jim přístup k velvyslanci a ostatním zaměstnancům ambasády a pak se držet stranou, zatímco oni sepisovali své zásadní články a reportáže.

Jeho nejdůležitější prací bylo tvářit se kompetentně, ale nepřehánět to. Místní dopisovatel Times už svým kolegům vyprávěl o tom, že Foley neměl na to, aby se stal novinářem nejlepších novin v Americe, a jelikož nebyl dostatečně schopný, aby to vyučoval - což byla další trafika pro neschopné novináře - dělal jinou hroznou práci, stal se vládním poskokem. Jeho úkolem bylo si tuhle pověst pěstovat, protože věděl, že KGB určitě pošle své lidi za zaměstnanci amerického tisku, aby získala jejich hodnocení o lidech na velvyslanectví.

Nejlepším krytím pro všechny špiony byla pověst tupce, protože tupci nebývají tak inteligentní, aby se mohli stát špiony. Za to děkoval Ianu Flemingovi a filmům, k nimž poskytl inspiraci. James Bond byl mazaný chlapec. Ed Foley ne. Kdepak, Ed Foley byl úředník. Sílené bylo, že Sověti, jejichž zemi řídili tupí úředníci, z valné většiny uvěřili tomu příběhu stejně, jako by se jednalo o čerstvé absolventy mateřské školy v nějakém Zapadákově.

V oboru špionáže neni nic předvídatelného... jen tady, říkal si náčelník stanice v duchu. Na Rusy bylo spolehnutí alespoň v jedné věci, že se snadno daly odhadnout jejich kroky. Všechno bylo napsáno v nějaké obrovské knize a všichni se snažili jednat podle návodů v ní sepsaných.

Foley nastoupil do vagonu v metru, rozhlédl se po svých spolucestujících, vnímal, jak se oni dívají na něj. Podle jeho oblečení ho ihned označili za cizince, stejně jako na renesančních plátnech svatozář značí světce.

"Kdo jste?" zeptal se ho neutrální hlas, což Foleyho překvapilo.

"Prosím?" odpověděl Foley se silným přízvukem.

"Ach, vy jste Američan."

"Da, je to tak. Pracuju na americké ambasádě. První den. Jsem v Moskvě nováček." Věděl, že ať je ten člověk kdokoli, vyplatí se hrát to na něj upřímně.

"Jak se vám tady líbí?" zeptal se tazatel. Vypadal jako úředník, možná spolupracovník KGB nebo pracovník kontrarozvědky. Nebo jen nějaký obyčejný člověk pracující v nějakém vládním obchodním podniku, jehož trápila zvědavost. Pár takových se tu našlo. Kontaktoval by ho obyčejný občan? Foley odhadoval, že nejspíš ne. Zdejší atmosféra nutila lidi nepouštět zvědavost z prostoru mezi ušima... ale když šlo o Američany, byli

Rusové zvědaví jako opice. Neustále slýchali, že by jimi měli pohrdat nebo je dokonce nenávidět, ale velmi často na ně zírali jako Eva na jablko.

"Metro je velmi zajímavé," odpověděl Foley a rozhlédl se tak bezelstně, jak jen dokázal.

"Odkud z Ameriky pocházíte?" byla další otázka.

"Z New York City."

"Hrajete v Americe hokej?"

"No jistě! Já fandím New York Rangers už od dětství. Chci se podívat na hokej tady u vás." Což byla čistá pravda. To, jak si Rusové vedli na bruslích a s pukem, se blížilo Mozartově virtuozitě, jen na ledě. "Dnes jsem se dozvěděl, že velvyslanectví dostává dobré lístky. Armádní klub," dodal.

"Pche!" ušklíbl se Moskvan. "Já fandím Křídlům."

Ten člověk možná ani není nastrčený, pomyslel si Foley překvapeně. Rusové si vybírali hokejové kluby stejně jako američtí fanoušci baseballu. Ale ve Druhé správě možná pracovalo i pár hokejových fanoušků. Nepřipouštěl si "přílišnou opatrnost", zejména tady.

"Armádní klub je ale mistrem ligy, ne?"

"Jsou moc arogantní. Podívejte se, jak dopadli v Americe."

"V Americe hrajeme víc na tělo - říká se to tak? Naši hokejisti vám musí připadat jako chuligáni, že?" Foley jel vlakem do Filadelfie, aby ten zápas viděl. Flyers - všeobecně známí jako Pouliční výtržníci - rozdrtili své poněkud arogantní ruské hosty, celkem se tím bavili. Filadelfský tým dokonce vytáhl svou tajnou zbraň, stárnoucí Kate Smithovou, která zazpívala "Bůh žehnej Americe". Hergot, to byl zápas!

"Ano, hrají drsně, ale nejsou to přece slečinky. Armáda si myslí, že jsou obři, že umějí výborně bruslit i nahrávat. Čas od času člověka potěší, když jim někdo přistřihne křídla."

"No, vybavuju si olympiádu v osmdesátém roce, ale to, že jsme váš skvělý tým porazili, byl pro nás spíš zázrak."

"Zázrak! Pche! Náš trenér spal. Naši hrdinové spali. Vaši mladíci hráli velmi oduševněle a vítězství si zcela zasloužili. Toho trenéra by měli zastřelit." Jo, ten chlap mluvil jako fanoušek.

"No, chtěl bych, aby se tady můj syn naučil hokej."
"Kolik mu je?" Muži se v očích objevil opravdový zájem.
"Čtyři a půl," odpověděl Foley.
"Ideální věk. V Moskvě mají děti k bruslení spoustu příležitostí, nemám pravdu, Váňo?" otočil se k muži vedle sebe, který sledoval jejich rozhovor se směsicí zvědavosti a neklidu.
"Hlavně aby měl dobré brusle," poznamenal druhý muž. "Špatné mu můžou zničit kotníky." Typicky ruská odpověď. V téhle často velmi kruté zemi nebyly city vůči dětem nikdy předstírané. Ruský medvěd měl vřelé srdce, když šlo o děti, ale jakmile šlo o dospělé, bylo ledové a chladné jako ze žuly.
"Děkuju. Dám na to pozor."
"Bydlíte v komplexu pro cizince?"
"Správně," přikývl Foley.
"Příští zastávka je vaše."
"Oh, Spasibo, přeju vám hezký den." Zamířil ke dveřím a otočil se, aby ještě na rozloučenou kývl na své nové ruské přátele. KGB? přemýšlel. Možná, ale s určitostí to říci nemohl. To zjistí, až jestli je zahlédne v metru i v průběhu příštího měsíce.
Ed Foley však nevěděl, že jejich celý rozhovor sledoval muž sedící necelé dva metry od nich, který měl v ruce dnešní výtisk Sovětského sportu. Jmenoval se Oleg Zajcev a Oleg Ivanovič byl z KGB.
Náčelník stanice vystoupil z vagonu a šel s davem k eskalátoru. Kdysi by ho to zavedlo k obrazu Stalina, ale ten už zmizel a na jeho místě bylo prázdno. Vzduch venku získával časně podzimní nádech, který mu ale po zatuchlém pachu v metru připadal příjemný. Nejméně deset lidí kolem něj si zapálilo smradlavé cigarety a rozešli se každý svou cestou. Ke zdí obehnanému komplexu obytných budov to bylo jen půl bloku. U brány stála strážní budka a v ní hlídal uniformovaný strážný, který si Foleyho prohlédl a podle jeho oblečení dospěl k závěru, že je Američan, aniž by na jeho průchod reagoval byť jen kývnutím, o úsměvu ani nemluvě. Rusové se moc nesmáli. Tenhle fakt návštěvníky z Ameriky vždy velmi překvapil; očividná zarytost zůstávala pro cizince prakticky nevysvětlitelná.

*****

OLEG ZAJCEV si o dvě zastávky dál říkal, jestli by o tom kontaktu neměl sepsat hlášení. Pracovníci KGB k tomu byli vybízeni, zčásti mělo jít o výraz loajality, zčásti tím měli dokázat svou neutuchající bdělost vůči občanům Hlavního nepřítele, jak se v jeho pracovním okolí přezdívalo Americe. Převážně šlo o to, ukázat svou profesní paranoiu, což byla vlastnost, již KGB otevřeně povzbuzovala. Jenže Zajcev byl profesí úředník a neměl chuť vytvářet další a další papíry. Stejně by se na to jen někdo podíval, přinejlepším zběžně přečetl a pak by ho nějaký úředník v jiné kanceláři založil někam do šanonu, a stejně by si ho už nikdy nikdo nepřečetl. Jeho čas byl na takové nesmysly až příliš drahý. Kromě toho, on sám s tím cizincem nemluvil, ne? Vystoupil z vagonu na příslušné zastávce, vyjel po jezdících schodech do chladného večerního vzduchu, zapálil si cigaretu značky Trud a vyšel ven. Byla to hrozná značka. Měl přístup do "uzavřených" obchodů a mohl si koupit francouzské, britské nebo dokonce americké cigarety, ale ty byly příliš drahé a jeho finanční možnosti nebyly tak neomezené jako jeho touhy. Takže stejně jako miliony jeho bezejmenných spoluobčanů kouřil známou značku "Práce". Jeho oblečení bylo o malinko lepší než to, jaké nosila většina jeho soudruhů, ale nijak okázalé. Nevyčníval nad ostatní. Domů to měl dva bloky. Jeho byt měl číslo tři a byl v prvním patře - v Americe by se řeklo ve druhém - ne výš, což mu vyhovovalo, protože to znamenalo, že nebude riskovat infarkt v případě, že nepojede výtah, což se stávalo nejméně jednou za měsíc. Dneska fungoval. Postarší žena, která bydlela v domovnickém bytě v přízemí, měla dnes zavřené

dveře. Většinou je mívala otevřené, aby mohla všem obyvatelům říct o všech možných problémech. Takže dnes nebylo v domě nic rozbitého. Sice se nejednalo zrovna o důvod k oslavě, jen o jednu z drobností, za něž je třeba děkovat bohu či tomu, kdo rozhoduje o spletitých cestách osudu. Cigareta zhasla, když prošel hlavními dveřmi. Zajcev odcvrnkl nedopalek do popelníku a šel k výtahu, který už tam na něj čekal a měl otevřené dveře.

"Dobrý večer, soudruhu Zajceve," pozdravil ho řidič.

"Dobrý večer, soudruhu Glenko." Muž byl invalidní veterán Velké vlastenecké války a jeho medaile to dokazovaly. Říkal, že sloužil u dělostřelectva. Nejspíš šlo o domovního informátora, muže, který nějakému dalšímu prostředníkovi KGB hlásil cokoli podezřelého, za což ke svému důchodu, jejž mu platila Rudá armáda, dostával ještě nepatrný přídavek. Nic víc si spolu neřekli. Glenko otočil pákou a vyvezl kabinu do Zajcevova poschodí a otevřel dveře. Odsud už to měl Zajcev domů jen pět metrů.

Když otevřel dveře od bytu, přivítala ho vůně vařeného zelí - k večeři bude zelná polévka. Nic neobvyklého. Zelí tvořilo běžnou součást ruské stravy stejně jako černý chléb.

"Tati!" Oleg Ivanovič se sklonil a zvedl do náručí malou Světlanu. Byla světlem Zajcevova života, miloval její andělskou tvář a krásný úsměv.

"Jak se dneska má můj zajčik?" uchopil ji do rukou a políbil ji.

Světlana chodila jako ostatní děti v jejím věku do přeplněné školky - představovala mezistupeň před školní přípravou a jeslemi. Na sobě měla skoro jediné barevné oblečení, které bylo možné v jeho šedé zemi sehnat, a sice zelený pulovr, šedé kalhoty a na nohou červené kožené boty. Jestli měl jeho přístup do "uzavřených" obchodů nějakou výhodu, pak spočívala v tom, co mohl sehnat pro svou dceru. V Sovětském svazu se pro děti nevyráběly ani látkové pleny - matky je obyčejně šily ze starých prostěradel - nemluvě o jednorázových plenkách oblíbených na Západě. Výsledkem bylo, že zdejší děti držely světový primát v tom, jak brzy chodily na nočník, což se i malá Světlana k velké radosti své maminky naučila už před nějakou dobou. Oleg šel za vůní zelí do kuchyně za svou ženou.

"Ahoj, miláčku," řekla Irina Bogdanovová od sporáku. Zelí s brambory a doufal, že i s trochou šunky, se vařilo v hrnci. Čaj a chléb. Zatím žádná vodka. Zajcevovi pili, ale ne přehnaně. Obyčejně čekali, dokud Světlana nešla spát. Irina pracovala jako účetní v obchodním domě GUM. Měla titul z Moskevské státní univerzity, v západním slova smyslu byla svobodná, ale ne emancipovaná. U kuchyňského stolu visela síťová taška, kterou měla v kabelce, ať šla kamkoli. Neustále dávala pozor, jestli neuvidí něco, čím by vylepšila jejich jídelníček nebo zkrášlila stroze zařízený byt. To znamenalo stát ve frontách, což byl úděl žen v celém Sovětském svazu, stejně jako vařit svému mužovi večeři bez ohledu na jeho nebo její profesní postavení. Věděla, že pracuje pro Státní bezpečnost, ale netušila, čím se zabývá. Věděla jen, že nosí domů poměrně slušný plat, má uniformu, kterou ovšem nosí jen zřídka, a hodnost, z níž brzy bude povýšen. Takže ať dělal cokoli, odhadovala, že si vede poměrně dobře, a to stačilo. Její otec sloužil za Velké vlastenecké války v pěchotě, ona studovala státní školy a měla nadprůměrné výsledky, třebaže nikdy nedosáhla všeho, co by si přála. Projevil se u ní jistý talent ke hře na piano, ale ke studiu na konzervatoři to nestačilo. Také se pokoušela psát, ale ani v téhle oblasti nedosáhla takové úrovně, aby mohla pomýšlet na vydání svého díla. Byla to pohledná žena, podle ruských norem však poněkud štíhlá. Kaštanové vlasy jí splývaly až na ramena a obvykle je měla pečlivě učesané. Hodně četla, všechno, co se dalo sehnat a co stálo zato, ráda poslouchala klasickou hudbu. S manželem občas zašli na koncert do divadla Čajkovského. Oleg dával přednost baletu, takže občas shlédli i ten; Irina se domnívala, že jim k tomu pomáhá jeho zaměstnání na Dzeržinského náměstí. Ještě nebyl tak vysoko postavený, aby mohl chodit klábosit na soudružská večírky s vysokými důstojníky státní bezpečnosti. Možná až se stane plukovníkem, doufala. Zatím

žili životem střední třídy státních úředníků a se dvěma platy se jim nevedlo zle. Bylo dobré, že čas od času měli přístup k "uzavřeným" obchodům, kde aspoň mohli nakoupit něco hezkého pro ni i pro Světlanu. A kdo ví, možná si v průběhu let budou moci dovolit ještě jedno dítě. Oba byli ještě poměrně mladí a chlapeček by jejich domov jen rozzářil.

"Něco zajímavého?" zeptala se. Šlo o jejich takřka každodenní žert.

"V kanceláři není skoro nikdy nic zajímavého," odpověděl žertem. Ne, jen obvyklé zprávy od důstojníků v terénu a pro ně, které pak rozděloval do příslušných přihrádek, aby je pak interní poslíčci osobně roznesli do kanceláří kontrolních pracovníků, kteří v KGB skutečně rozhodovali. Minulý týden přišel dolů jeden velmi vysoko postavený plukovník, aby dohlédl na nějakou operaci, což provedl bez úsměvu, přátelského slova nebo otázky, načež se po dvaceti minutách vzdálil k výtahu. Oleg poznal postavení toho muže jen díky jeho doprovodu: přišel s ním plukovník, který vedl jeho vlastní operaci. Jestli spolu o něčem mluvili, bylo to tak tiše, že je nemohl slyšet - v jeho oddělení mluvili lidé šeptem, pokud vůbec - a on byl vycvičen, aby neprojevoval žádný větší zájem.

Jenže i výcvik má svá omezení. Kapitán Oleg Ivanovič Zajcev byl příliš inteligentní, než aby svůj mozek nikdy nezapínal. Jeho práce ve skutečnosti vyžadovala určitý stupeň úsudku, jinak ji nemohl vykonávat pořádně, ale musel s tím zacházet tak opatrně, jako se myš pohybuje v místnosti plné koček. Pokaždé zašel za svým přímým nadřízeným a vždy začal nejjednoduššími otázkami, než si vyžádal schválení. Jeho dotazy byly vlastně bez výjimky schváleny. Oleg měl na to talent a postupně si ho díky tomu začínali všímat. Jeho povýšení se pomalu ale jistě blížilo. Víc peněz, větší přístup do uzavřených obchodů a postupně i víc nezávislosti - ne, to nebyla tak docela pravda. Jen menší omezení v tom, co bude schopen dělat. Jednoho dne by se dokonce mohl zeptat, zda zpráva, kterou dostali, dává smysl. Copak skutečně tohle chceme udělat, soudruhu? měl na jazyku tak často. Jeho úkolem samozřejmě nebylo přijímat operační rozhodnutí, ale mohl by - nebo byl by schopen - pozastavit se nad stylem direktivy sepsané nejzáludnějšími slovy. Například si všiml, že každou chvíli něco odchází pro Důstojníka 457 do Říma, a přemýšlel, jestli jeho země chce opravdu riskovat důsledky toho, kdyby se operace nevydařila. A občas se to stávalo. Před pouhými dvěma měsíci viděl hlášení z Bonnu, které upozorňovalo, že v západoněmecké kontrašpionážní službě došlo k nějakým potížím, a důstojník naléhavě žádal o instrukce - a odpovědí bylo pokračovat v operaci a nekritizovat inteligenci svých nadřízených. A ten důstojník v terénu se ze sítě okamžitě vytratil. Zatkli ho a zastřelili? přemýšlel Oleg. Znal pár jmen terénních důstojníků, prakticky všech operací a většiny operačních cílů a úkolů. Hlavně však znal kódová jména stovek cizích příslušníků, kteří byli agenty KGB. Přinejlepším to mohlo být jako četba špionážního románu. Někteří důstojníci v terénu měli literární nadání. Jejich hlášení nebyla jen strohá komuniké vojenských důstojníků. Ne, oni rádi sdělovali stav mysli svých agentů, dojem z jejich informací a přidělených úkolů. Dokázali se vyjadřovat jako autoři fejetonů určených širokému publiku. Zajcev neměl tyhle informace posuzovat, ale měl mozek a do každé zprávy byly mimo jiné zabudovány i varovné kódy.

Například špatně napsané třetí slovo mohlo znamenat, že důstojník byl kompromitován. Každý důstojník měl pro tyhle věci jiný systém a Zajcev měl jejich kompletní seznam. Takové nepravidelnosti si všiml jen dvakrát a v jednom případě mu jeho nadřízení řekli, aby to ignoroval, že jde čistě o překlep - což ho nepřestávalo udivovat. Jenže chyba se nikdy více neopakovala, takže možná šlo skutečně jen o šifrovací chybu, jíž se dopustil příslušný důstojník. Jeho nadřízený mu řekl, že muži vycvičení v ústředí se zase tak často zatknout nenechají. Jsou nejlepší na světě a západní nepřátelé tak chytří nejsou, že? Kapitán Zajcev pak pokorně přikývl, poznamenal si upozornění na omyl a ujistil se, že ho zařadil do trvalých složek, aby se jako

každý správný byrokrat pojistil.

Co když je jeho přímý nadřízený pod kontrolou nějaké západní špionážní agentury, říkal si tehdy i později, obyčejně po pár sklenkách před televizí. Takový kompromis by byl dokonalost sama. V KGB se nikde nenacházel žádný sepsaný seznam jejich důstojníků a agentů. Ne, "rozškatulkování" vynalezli tady ve dvacátých letech nebo možná ještě dříve. Ani předseda Andropov nesměl mít něco takového na dosah pro případ, že by dezertoval na Západ a vzal to s sebou. KGB nevěřila nikomu, tím méně svému předsedovi. Takže k tak širokým informacím měli přístup jen lidé z jeho oddělení, ale oni nebyli operační zaměstnanci. Byli jen zprostředkovateli zpráv.

Jenže nesnažila se snad KGB vždycky přesvědčit ke spolupráci především šifrovacího úředníka ze zahraničních ambasád? Právě proto, že on byl jediný funkcionář. Ne dost inteligentní, aby mu svěřili cokoli důležitého - nebyl právě on tou osobou, která dostávala takovou důvěru? Velmi často se jednalo o ženu a důstojníci KGB procházeli výcvikem na jejich svedení. On se dostal ke zprávám, jež o tom hovořily, některé z nich popisovaly svádění do nejmenších podrobností, možná chtěly udělat na muže nahoře svou mužnou schopností a oddaností státu dojem. Dostávat peníze za šoustání nepřipadalo Zajcevovi jako nezměrné hrdinství, ale kdo ví, možná ty ženy byly nepředstavitelně ošklivé a zachovat se v těchto případech jako muž mohlo být poměrně náročné.

Oleg Ivanovič si říkal, že výsledkem bylo jen to, že funkcionářům se svěřovala obrovská tajemství, on byl jedním z nich, a to byla docela síla, že? Rozhodně ještě silnější než ta zelná polévka, jakkoli je vydatná a sytá. Sovětský svaz tudíž některým lidem důvěřoval, přestože "důvěra" byla zdejšímu kolektivnímu myšlení stejně vzdálená jako muž od Marsu. A on byl jedním z těch mužů. Jedním z důsledků téhle ironie byla ta pěkná zelená košile, kterou měla jeho dcerka na sobě. Na židli v kuchyni položil pár knížek a posadil na ně Světlanu, aby dosáhla na stůl. Světlana měla na zinkovo-hliníkové příbory moc malé ruce, ale aspoň to pro ni nebylo moc těžké. I tak jí ale musel namazat chleba máslem. Bylo fajn moci si dopřát skutečné máslo.

"Cestou domů jsem v uzavřeném obchodě viděla celkem pěknou věc," pronesla Irina, jak tak ženy u večeře dělávají, aby své manžele zastihly v dobré náladě. Zelí bylo dnes výjimečně dobré a šunka polská. Takže dnes nakupovala v "uzavřeném" obchodě. Zvykla si na to teprve před necelými devíti měsíci a už teď nahlas přemýšlela o tom, jak bez toho mohla vůbec žít.

"A co?" zeptal se Oleg a napil se gruzínského čaje.

"Podprsenky, ze Švédska."

Oleg se usmál. Ty, které se vyráběly v Sovětském svazu, se hodily snad jen pro nějaké venkovanky, co kojí telata, a ne děti - byly příliš velké na rozměry jeho ženy. "Kolik?" zeptal se, aniž by zvedl oči.

"Jen sedmnáct rublů jedna."

Sedmnáct označených rublů, neopravil ji. Označený rubl měl skutečnou hodnotu. Teoreticky ho bylo dokonce možné vyměnit za "tvrdou" měnu, zatímco ty bezcenné papírky, které dostávali průměrní dělníci v továrnách, měly hodnotu naprosto teoretickou... jako všechno ostatní v jeho zemi, když se to vzalo kolem a kolem.

"Jakou barvu?"

"Bílou." Možná by ve zvláštním obchodě měli i černé a červené, ale jen málokterá žena v Sovětském svazu by něco takového nosila. Lidi zde byli velmi konzervativní, pokud šlo o zvyky.

Když dojedli, Oleg nechal v kuchyni svou ženu a vzal dcerku do obývacího pokoje k televizi. Ve zprávách se mluvilo o tom, že žně jsou jako každý rok v plném proudu, hrdinní pracovníci v družstvech přivážejí ze severních oblastí první sklizeň letních obilnin, kde bylo potřeba nechat úrodu rychle vyrůst a rychle sklidit. Solidní sklizeň, říkali v televizi. Dobře, pomyslel si Oleg, tuhle zimu bude chleba dost... snad. Člověk se nemohl nikdy spolehnout na to, co říkali v televizi. Následovala reportáž o tom, jak jsou americké jaderné

zbraně rozmísťovány v členských státech NATO navzdory rozumným požadavkům Sovětů, aby Západ opustil tuto zbytečnou, destabilizující a provokativní politiku. Zajcev věděl, že sovětské SS-20 mířily zase jinam, ale ony pochopitelně nebyly destabilizující ani v nejmenším. Hlavním večerním pořadem v televizi dnes bylo Sloužíme Sovětskému svazu, o vojenských operacích, o sovětských mladících, kteří sloužili své zemi. Dnes byla na programu zřídkakdy zveřejňovaná zpráva o mužích, již konají svou "mezinárodní povinnost" v Afghánistánu. Sovětská média o tom moc často nehovořila a Olega zajímalo, kolik toho vůbec ukážou. V práci se u oběda čas od času o Afghánistánu bavili. On sám raději poslouchal, než mluvil, protože byl zproštěn vojenské služby, čehož ani v nejmenším nelitoval. Slyšel spoustu příběhů o brutalitě v pěchotních oddílech a kromě toho, uniformy ho nelákaly ani trochu. Měl svou uniformu KGB, a ta bohatě stačila. I přesto se z obrázků daly vyčíst informace, jež byly slovy nesdělitelné, a on dokázal vnímat detaily, k čemuž ho vyškolili v práci.

*****

"VÍŠ, V KANSASU se sklízí obilí taky každý rok, ale aby se to někdy dostalo do hlavních zpráv NBC, to ani jednou," řekl Ed Foley své ženě.

"Myslím, že mají pocit, že zajistit si dostatek potravin je zásadní úspěch," poznamenala Mary Pat. "Co kancelář?"

"Malá." Pak mávl rukou, aby naznačil, že se nestalo nic zvláštního.

Brzy bude muset vzít auto a zjistit, jestli někde nejsou varovné signály. Pracovali zde v Moskvě s agentem KARDINÁLEM a on byl jejich nejdůležitějším svěřencem. Plukovník věděl, že tady má nové prostředníky. Připravit takové setkání nebude nic jednoduchého, ale Mary Pat byla na takový druh akcí zvyklá.

04 KAPITOLA - SEZNAMOVÁNÍ

V LONDÝNĚ BYLO pět hodin odpoledne, v Langley poledne, když Ryan zapnul svůj bezpečný telefon a zavolal domů. Bude si muset zvyknout na odlišná časová pásma. Jako spousta lidí i on měl pocit, že tvůrčí období jeho dne se dělí na dvě části. Dopoledne nejlépe zpracovával informace, ale později odpoledne zase lépe přemýšlel. Admirál Greer na tom býval stejně, takže Jack se asi pracovním zvyklostem svého šéfa postupně vzdálí, což nebylo dobře. Stejně tak si bude muset zvyknout na způsob práce s dokumenty. Ve vládních službách už pracoval dost dlouho, aby věděl, že to nikdy nebude tak snadné, jak čekal, ani tak jednoduché, jak by to být mělo.

"Greer," ozval se admirál poté, co došlo k navázání spojení.

"Tady Ryan, pane."

"Jak je v Anglii, Jacku?"

"Ještě ani nesprchlo. Cathy zítra ráno nastupuje do práce."

"A co Basil?"

"Na jeho pohostinnost si nemůžu stěžovat, pane."

"Kde jsi teď?"

"V Century House. Dali mi kancelář v posledním patře, jsem tu s člověkem z jejich ruského oddělení."

"Počítám, že budeš chtít bezpečný telefon i domů."

"Dobrý nápad, pane." Ten stařík uměl velice obratně číst myšlenky.

"A co dál?"

"Nic zásadního mě nenapadá, admirále."

"A něco zajímavého?"

"Zatím se zabydluju. Jejich ruské oddělení vypadá zdatně. Člověk, co s ním pracuju, Simon Harding, je poměrně šikovný věštec," řekl Ryan a byl rád, že tu

Simon momentálně není. Samozřejmě mohl mít napíchnutý telefon... ne... to by snad komturovi Viktoriánského řádu neudělali... nebo že by přece?

"Děti jsou v pořádku?"

"Ano, pane. Sally se snaží porozumět místní televizi."

"Děti si zvykají velmi snadno."

Líp než dospělí. "Dám vám vědět, admirále."

"Ten dokument z Hopkinse bys měl mít na stole zítra."

"Děkuju. Myslím, že se jim to bude líbit. Bernie tam uvedl pár zajímavých věcí. Ta záležitost s papežem..."

"Co na to říkají naši bratranci?"

"Nelíbí se jim to. Mně taky ne. Myslím, že Jeho Svatost Rusy pořádně vyvedla z míry, a podle mě to nenechají jen tak."

"Co na to říká Basil?"

"Moc ne. Nevím, jaké prostředky mají na místě. Počítám, že čekají, co se jim povede ulovit." Jack se odmlčel. "A od našich prostředků něco nového?"

"Zatím ne," zněla strohá odpověď. Nicméně od nemůžu o tom s tebou mluvit to byl posun. Že by mi admirál Greer přece jen začínal důvěřovat? přemýšlel Jack. Jistě, Greer ho měl rád, ale věřil, že je schopný analytik? Možná že tahle londýnská anabáze byla, když ne zrovna přijímač, tak druhé kolo Základního kurzu. V něm se námořní pěchota přesvědčovala, že mladí muži v hodnosti poručíků mají skutečně všechno potřebné k tomu, aby mohli vést jednotky v poli. Měl pověst nejtěžšího kurzu v námořní pěchotě. Pro Ryana to nebylo zrovna jednoduché, ale přesto skončil na jednom z předních míst ve své třídě. Třeba měl jenom štěstí...? Nesloužil tak dlouho, aby mohl své schopnosti prověřit, za což "vděčil" helikoptéře CH-46, která se zřítila nad Krétou, tedy události, jež se mu dosud občas vracela jako noční můra. Naštěstí ho dělostřelec se zdravotníkem stabilizovali, ale Jackovi stejně pořád běhal mráz po zádech, když pomyslel na helikoptéry. "Řekni mi, co si myslíš, Jacku."

"Kdybych měl hlídat papežův život, asi bych byl trochu nervózní. Rusové umějí být drsní, když se jim zachce. Nedokážu ale vyhodnotit, jak může zareagovat politbyro - rozumíte, jak moc konzervativní myšlení mají. Když jsem mluvil s Basilem, řekl jsem mu, že jde o to, jak moc vyděšení touhle hrozbou jsou, pokud to nazveme hrozbou."

"Jak bys to nazval ty, Jacku?" zeptal se DDI ze vzdálenosti 5 100 kilometrů.

"No, pane, teď jste mě dostal. Myslím, že pro jejich způsob uvažování se vážně jedná o jistou hrozbu."

"O jistou? Jak to vnímají oni?" Jim Greer uměl být pořádně tvrdý učitel politické historie a vědy. Ruku v ruce s otcem Timem z Georgetownu.

"Chápu, admirále. Je to hrozba. A jako takovou ji budou chápat. Nejsem si ale jist, za jak vážnou hrozbu to budou pokládat. Nevěří v boha. Jejich bohem je politika, a to je jenom proces, žádný systém víry, jak tomu termínu rozumíme my."

"Jacku, musíš se naučit nahlížet na realitu očima svých protivníků. Tvé analytické schopnosti jsou prvotřídní, ale musíš pracovat na základě dojmů. Tady nejde o akcie a cenné papíry, kde ses zabýval pevnými čísly, a ne dojmy o číslech. Říká se, že El Greco trpěl astigmatismem, kvůli němuž viděl všechno zkoseně. I oni vidí skutečnost jakoby jinými brýlemi. Pokud se ti podaří dívat se na svět stejně, budeš jedním z nejlepších ve svém oboru, ale musíš zapojit fantazii. Harding je v tom hodně dobrý. Nauč se od něj jeho schopnost přemýšlet jako oni."

"Vy znáte Simona?" zeptal se Jack.

"Jeho analýzy čtu už dlouho."

Nic z toho není náhoda, Jacku, říkal si v duchu o něco víc překvapeně, než by měl. Jeho druhá zásadní lekce dnešního dne. "Chápu, pane."

"Nebuď tak překvapený, chlapče."

"Jasně, pane," Ryan odpověděl jako lampasák námořní pěchoty. Tuhle chybu už

neudělám, admirále. A v tom okamžiku se John Patrick Ryan stal skutečným zpravodajským analytikem.

"Řeknu ambasádě, aby ti domů nainstalovali bezpečný telefon. Dodržovat postupy umíš," dodal DDI varovným tónem.

"Ano, pane. To zvládnu."

"Dobře. Půjdu na oběd."

"Ano, pane. Zavolám vám zítra." Ryan zavěsil a pak vytáhl z telefonu plastikovou kartičku. Zasunul si ji do kapsy. Podíval se na hodinky. Nejvyšší čas to tu zavřít. Už si ze stolu uklidil tajné spisy. Kolem půl páté se tu zastavila nějaká žena s nákupním vozíkem a odvezla je do centrálního archivu. A jako na zavolanou se v místnosti objevil Simon.

"V kolik ti jede vlak?"

"V šest deset."

"To máme čas na pivo, Jacku. Máš chuť?"

"Beru, Simone." Vstal a vyšel za svým kolegou ze dveří.

K velmi tradiční hospodě U Lišky s kohoutem to bylo ze Century House jen čtyři minuty. Možná to bylo až příliš tradiční. Interiér vypadal jako ze Shakespearových dob, byly tu masivní dřevěné trámy a bílé stěny. Určitě to byl ale jen architektonický efekt; žádná stavba přece nemůže vydržet tak dlouho, ne? Uvnitř se vznášel mrak cigaretového kouře a spousta lidí tu byla v saku a s kravatou. Jednoznačně šlo o lepší podnik, spousta návštěvníků nejspíš pracovala v Century House. Harding to potvrdil.

"Chodíme se sem napájet. Majitel kdysi pracoval u nás, ale tady asi vydělává mnohem víc, než kolik jsme mu platili my." Harding bez jakéhokoli ptaní objednal dvě pinty piva Tetley, které jim donesli velmi rychle. Pak zavedl Jacka do boxu v rohu.

"Nuže, Sire Johne, jak se ti tady líbí?"

"Zatím si nestěžuju." Napil se. "Admirál Greer říká, že jsi skutečně hodně schopný."

"A Basil má pocit, že on taky. Je s ním dobrá spolupráce?" zeptal se Harding.

"Jo, výtečná. Naslouchá a pomáhá člověku přemýšlet. Když uděláš botu, nenaštve se. Radši vysvětluje, než otravuje - takový je aspoň můj dojem. Někteří z našich vyšších analytiků ale zažili, jak jim pořádně zvedl mandle. Já na to asi ještě nejsem dost vysoko." Ryan se odmlčel. "Ty máš fungovat jako můj výcvikový důstojník, Simone?"

Takhle položená přímá otázka jeho kolegu překvapila. "Takhle bych to neřekl. Jsem specialista na Sovětský svaz. Ty, jestli tomu dobře rozumím, se zabýváš spíš všeobecným obrazem?"

"Ber mě jako učedníka," navrhl Jack.

"Dobře. Co bys chtěl vědět?"

"Jak myslet jako Rus."

Harding se nad svým pivem zasmál. "To se my všichni učíme dnes a denně. Zásadní je mít neustále na paměti, že oni chápou všechno jako politiku, a ta, nezapomeň, je celá složená z mlhavých idejí a okázalosti. Zejména v Rusku, Jacku. Nedokážou vyrobit normální výrobky jako auta a televize, takže se musejí soustředit na všechno, co zapadá do jejich politické teorie, do tvrzení Marxe a Lenina. A Lenin s Marxem pochopitelně věděli houby o vytváření skutečných věcí ve skutečném světě. Je to stejné, jako by se zvrtlo nějaké náboženství, ale namísto blesků nebo biblických morových ran u nich odpravují jejich odpadlíky popravčí čety. V jejich světonázoru je všechno, co se nezdaří, výsledkem politického odpadlictví. Jejich politická teorie ignoruje lidskou přirozenost, a jelikož tahle teorie je pro ně totéž co Písmo svaté pro křesťana, a má tudíž vždycky pravdu, musí být chyba v lidské přirozenosti. Není to zrovna logické, jak vidíš. Studoval jsi někdy metafyziku?"

"Bostonská kolej, druhý ročník. Jezuiti nás nutili zabývat se tím celý rok," přikývl Ryan a dlouze se napil. "Ať jsi chtěl, nebo ne."

"No, komunismus je metafyzika aplikovaná z voleje na skutečný svět, a jakmile něco nepasuje, tak je to chyba hranatých prkotin, které nepasují do kulatých dírek. A oni jim za to dokážou pořádně zatopit. Takže Joe Stalin jich zavraždil skoro dvacet milionů, zčásti kvůli politickému přesvědčení, zčásti kvůli své vlastní duševní chorobě a tvrdohlavosti. Ten blbec definoval paranoiu. Za to, že člověku vládne šílenec řídící se pokřivenou soustavou pravidel, se zkrátka platí."

"Ale nakolik se současné politické vedení drží marxistické teorie?"

Harding zamyšleně přikývl. "To je otázka, Jacku. Odpověď je, že nemáme ponětí. Všichni o sobě tvrdí, že jejich víra je opravdová, jenže je to skutečně tak?" Harding se odmlčel a napil se. "Podle mě ano, ale jen když se jim to hodí. To nicméně záleží na tom, o kom mluvíme. Například Suslov věří bezmezně - a ostatní? Více či méně asi ano i ne. Myslím, že by je šlo charakterizovat jako lidi, kteří kdysi chodili každou neděli do kostela, ale pak je to omrzelo. Část z nich ještě stále věří, ale určitá část zase ne. Věří ovšem, že jim to jejich státní náboženství zajistí moc a postavení. A tak před všemi obyčejnými lidmi v jejich zemi musejí předstírat, že věří, protože víra je jediné, co jim může zajistit moc a postavení."

"Intelektuální setrvačnost?" přemýšlel Jack nahlas.

"Přesně tak, Jacku. Newtonův první zákon pohybu."

Ryan měl zčásti pocit, že by měl proti tomu rozhovoru protestovat. Svět přece musí dávat větší smysl. Ale bylo to tak? A šlo to vyjádřit tak jednoduše? To, co Harding právě vyjádřil necelými dvěma stovkami slov, shrnovalo stovky miliard dolarů výdajů, strategické zbraně nepochopitelné síly a miliony lidí, jejichž uniformy označovaly nepřátelství, jež vyžadovalo agresi a smrt v dobách války či její blízkosti.

Světem nicméně hýbaly ideologie, dobré i zlé, a konflikt mezi touhle a Ryanovou definoval skutečnost, v níž Ryan pracoval, ohraničoval systém víry lidí, kteří se pokusili zabít jeho a jeho rodinu. A to bylo tak skutečné, že už to víc asi ani nešlo, že? Ne, žádné pravidlo neurčovalo, aby svět dával smysl. Lidi se sami rozhodovali o tom, co dává smysl a co ne. A záleželo veškeré vnímání světa na úhlu pohledu? Šlo o hru mozku? A co pak byla skutečnost?

Jenže tak zněla otázka skrytá v pozadí celé metafyziky. Když ji Ryan na Bostonské koleji studoval, šlo o vědu natolik teoretickou, že měl pocit, že nemá se skutečností vůbec nic společného. Ryanovi dalo zabrat, aby ji v devatenácti letech pochopil, a skoro stejně práce, aby to pochopil ve dvaatřiceti. Zde se však známky často psaly lidskou krví, a nebylo to do indexu.

"Proboha, Simone. O kolik jednodušší by bylo, kdyby i oni věřili v boha."

"No, Jacku, pak by to byla jen další náboženská válka, a při nich taky teče spousta krve, jak si jistě vzpomeneš. Vezmi si jen křížové cesty, souboj jednoho boha s druhým. Ty války byly hodně ohavné. Opravdoví věřící v Moskvě mají pocit, že je nese vlna historie, že přivádějí lidský život k dokonalosti. Musí je příšerně štvát, když jejich země skoro nedokáže zajistit vlastní obživu, takže se to snaží ignorovat - ale snažit se nedbat o kručící žaludek je poměrně náročné, že? Takže to všechno svádějí na nás a na ‚diverzanty' - zrádce a sabotéry - ve své vlastní zemi. A ty lidi pak uvězní nebo zabijí." Harding pokrčil rameny. "Já osobně je považuju za bezvěrce, jako by věřili ve falešného boha. Je to tak prostě jednodušší. Studoval jsem jejich politickou teologii, ale ta má omezenou hodnotu, protože jak jsem řekl, velká část z nich v podstatu jejich systému už ani nevěří. Občas přemýšlejí jako příslušníci kmenů, jejichž náhled na svět je podle našich měřítek odjakživa pokřivený. V ruských dějinách je takový zmatek, že jejich studium je při posuzování západní logikou limitované už samo o sobě. Jsou to velmi silní xenofobové, vždycky byli takoví -ale z poměrně pochopitelných historických důvodů. V jednom kuse jim hrozilo nebezpečí ze západu i z východu. Mongolové se například dostali až

k Baltu a Němci i Francouzi zabušili na brány Moskvy. Jak říkáme, jsou to divní patroni. Vím jen to, že nikdo, kdo je při smyslech, je nechce za vládce. Což je škoda. Mají tolik vynikajících básníků a skladatelů."

"Růže mezi trním," řekl Ryan.

"Přesně tak, Jacku. Velmi dobře." Harding vytáhl dýmku a zapálil si ji sirkou. "A co říkáš na naše pivo?"

"Vynikající, mnohem lepší než u nás doma."

"Nechápu, jak to vy Američani můžete pít. Ale hovězí máte zase lepší než my."

"Krmíme dobytek kukuřicí. Maso je pak lepší než při krmení travou," vzdychl Ryan. "Ještě jsem si nezvykl na zdejší život. Vždycky, když už si začínám připadat jako doma, něco mě praští do očí."

"No, na zvykání jsi zatím měl jenom týden."

"Děti budou mluvit tak legračně."

"Civilizovaně, Jacku, civilizovaně," poznamenal Harding a zasmál se. "Vy Yankeeové náš jazyk przníte, víš?"

"Jo, to jistě." Nebude trvat dlouho a bude mluvit o baseballu jako o "pasákovi", což byla zdejší dívčí hra s pálkami. O kvalitní hře s balonem tady nemají ponětí.

*****

EDA FOLEYHO najednou naštvala odposlouchávací zařízení, jejichž přítomností v bytě si byl jist. Pokaždé, když se miloval se svou ženou, je při tom poslouchal nějaký úředníček z KGB. Možná to pro kontrašpionážní špicly byla příjemná úchylná zábava, ale proboha, byl to přece Foleyovic milostný život, a krom toho, copak už není nic svaté? On i Mary Pat byli informováni o tom, co mají očekávat, a jeho žena už si na tohle téma vymyslela pár vtípků, když letěli sem - do letadel štěnice nenacpete. Řekla, že aspoň těm barbarům ukáží, jak žijí pořádní lidé, on se tomu zasmál, ale tady a teď už to taková švanda nebyla. Připadal si jako zvíře v nějaké pitomé zoologické zahradě, co si ho pořád prohlížejí, smějí se mu a ukazují si na něj. Vede si KGB záznamy o tom, jak často spolu spí? Mohli by, říkal si a uvědomoval si, že manželské problémy mohou sloužit jako záminka pro naverbování jeho nebo Mary Pat. Všichni to dělali. Takže se budou muset milovat pravidelně, aby tuhle pravděpodobnost vyrušili, i když rozehrání opačné falešné operace mělo své vlastní teoretické možnosti... Ne, rozhodl se náčelník stanice nakonec, to by jejich pobyt v Moskvě jen zbytečně zkomplikovalo a fakt, že měl svou funkci, mu bohatě stačil.

Jen velvyslanec, vojenský ataše a jeho vlastní důstojníci směli vědět, kým ve skutečnosti je. Ron Fielding byl vedoucím sekce a jeho úkolem bylo vykrucovat se jako žížala na háčku. Když parkoval, čas od času nechal sklopené stínítko nebo ho otočil o devadesát stupňů; jindy měl v klopě květinu a v půlce bloku si ji vytáhl, jako kdyby někomu dával znamení, případně narážel do lidí a předstíral pokus o předání zásilky. Takové chování mohlo přivést kontrašpionážní pracovníky Druhé správy na pokraj šílenství - honili se za nevinnými Moskvany, pár z nich možná i sebrali a odvedli k výslechu, případně na Fieldinga pověsili skupinu lidí, kteří museli sledovat všechno, co udělal. Když nic jiného, KGB kvůli tomu mrhala svými zdroji, honila se za papírovými holuby. Nejlepší bylo, že všichni díky tomu získali pocit, že Fielding je nepříliš schopným náčelníkem stanice. Druhá strana z toho vždycky měla dobrý pocit, a to bylo od CIA velice moudré. Hra, kterou hrál, měla za následek, že mocenské kroky pak vypadaly jako jízda po horské dráze.

Jenže skutečnost, že měl v ložnici štěnice, ho pořádně otravovala. A nemohl provádět obvyklé věci, kterými se proti nim dalo bojovat, například pustit rádio a mluvit tišeji než jeho zvuk. Ne, nesměl se chovat jako vycvičený špion. Musel se chovat jako blb a taková role vyžadovala inteligenci,

disciplínu a co největší pečlivost. Nepovolovala se ani jediná chyba. Ta by totiž mohla zavinit smrt několika lidí a Ed Foley měl svědomí. Něco takového mohlo být pro špiona v terénu nebezpečné. Člověk se musel starat o své agenty, o ty cizí státní příslušníky, kteří pro něj pracovali a dodávali mu informace. Všichni - tedy skoro všichni - měli problémy. K největším tady patřil alkoholismus. Odhadoval, že každý agent, na kterého narazil, je opilec. Někteří z nich byli poměrně na hlavu. Většinou šlo o lidi, co se chtěli s něčím vyrovnat - se svými šéfy, se státním zřízením, s komunismem, s manželkou, s lidmi celého úchylného světa. Někteří, velmi malé procento, byli velice příjemní lidé. Foley je ale nevybíral. Oni si vybírali jeho. A on musel hrát s tím, co měl v ruce. Pravidla jeho hry byla náročná a hrozně krutá. Jeho život byl v bezpečí. No, jistě, mohl by dostat - nebo Mary Pat - pár facek ale oba měli diplomatické pasy, a kdyby se do nich někdo chtěl opřít, znamenalo by to, že by si kdesi v Americe na jednoho sovětského diplomata počkala parta pouličních rváčů - kteří by mohli i nemuseli být příslušníky policejních sil země. Diplomati neměli tyhle věci rádi, takže se to moc neprovádělo; Rusové se pravidel vlastně drželi ještě víc než Američané. On a jeho žena tedy byli v bezpečí, ovšem jejich agenti, kdyby je někdo prozradil, by se nedočkali větší shovívavosti než kočka od neobyčejně sadistické kočky. Pořád se tu ještě mučilo, pořád tu výslechy mohly trvat dlouhé hodiny. Náležitý postup podle práva byl vše, co si vláda v dané chvíli zrovna usmyslela. A odvolací postupy se omezovaly na to, zda měl střelec nabitou pistoli nebo ne. Takže Foley musel se svými agenty, ať už to byli opilci, děvky nebo zločinci, zacházet jako s vlastními dětmi, přebalovat je, nosit jim k posteli skleničku vody a utírat jim nosy.

Byla to poměrně fantastická hra, říkal si Foley. Ale v noci kvůli ní nemohl usnout. Dokázali tohle Rusové poznat? Měli ve stěnách kamery? To už by ale bylo fakt perverzní, ne? Americká technologie však takové úrovně nedosáhla, takže poměrně jistě tušil, že ruská taky ne. Nejspíš. Foley si říkal, že jsou tady chytří lidé a spousta z nich pracuje pro KGB.

Jen ho udivovalo, že jeho žena spí spánkem spravedlivých, ležela těsně vedle něj. Byla opravdu lepší špion než on. Zvykla si na to jako tuleň na oceán, honila se za svými rybkami. Ale co žraloci? Měl pocit, že je normální, když se muž bojí o svou ženu, jakkoli je jako špion výkonná. Tak prostě byli muži stvořeni a ona byla zase stvořena na to, aby jednala jako matka. Mary Pat mu v tom tlumeném světle připadala s tím svým krásným úsměvem a tím, jak měla své jemné plavé vlasy rozcuchané už od chvilky, kdy se dotkla polštáře, jako anděl. Rusové ji brali jako možného špiona, ale Ed Foley v ní viděl svou milovanou ženu, spolupracovnici a matku jejich dítěte. Bylo tak zvláštní, kolik různých věcí mohli lidé představovat podle toho, kdo se na ně díval, a přitom byly všechny pravdivé. Po téhle filozofické úvaze - pane na nebi, tolik by potřeboval spát! - Ed Foley zavřel oči.

*****

"TAK CO ŘÍKAL?" zeptal se Bob Ritter.

"No, že by skákal radostí, to zrovna ne," odpověděl Moore, čímž nikoho z nich nepřekvapil. "Ale chápe, že s tím moc nezmůžeme. Možná příští týden pronese projev o ušlechtilosti dělnictva, zejména té části, která se sdružuje v odborech."

"Skvěle," zavrčel Ritter. "Ať to řekne leteckým dispečerům." DDO měl talent na uštěpačné poznámky, ale měl i dostatek rozumu, aby je nepronášel v nevhodné společnosti.

"Kde bude mít ten projev?" zeptal se DDL

"V Chicagu, příští týden. Žije tam značné procento etnických Poláků," vysvětloval Moore. "Promluví samozřejmě o dělnících v docích a zmíní se o tom, že i on kdysi vedl své odbory. Ještě jsem ten projev neviděl, ale počítám, že

to bude spíš neutrální, jen s pár drobnostmi pro zpestření."

"A v novinách se pak napíše, že nadbíhá voličům z řad dělnické třídy," poznamenal Jim Greer. Třebaže se novináři snažili tvářit vzdělaně, moc jim toho nedocházelo, dokud jste jim všechno nestrčili až pod nos. Byli mistry politických rozprav, ale vůbec nevěděli, jak to doopravdy hrát, pokud se jim nedostalo podrobných informací, pokud možno jednoslabičnými slovy. "Všimnou si toho naši ruští přátelé?"

"Snad. V Ústavu americko-kanadských studií mají pár kvalitních lidí. Možná by někdo mohl jen tak mimochodem na ministerstvu zahraničí prohodit, že se s určitým znepokojením zabýváme situací v Polsku, jelikož v Americe žije tolik lidí polského původu. Prozatím to o moc dál dojít nemusí," vysvětloval Moore.

"Takže momentálně nám na srdci leží Polsko, ale ne papež," shrnul jeho slova Ritter.

"O tom přece vůbec nevíme, ne?" zeptal se ředitel CIA.

"A nebude jim divné, že nás papež o své hrozbě neinformoval...?"

"Asi ne. Znění toho dopisu podle mě ukazuje spíš na soukromou korespondenci."

"Ale ne tak soukromou, aby to Varšava neposlala do Moskvy," namítl Ritter.

"Jak říká moje žena, to je něco jiného," upozornil ho Moore.

"Víš, Arthure, občas mám pocit, že mi z toho jánabráchysmu jde hlava kolem," poznamenal Greer.

"Ale ta hra má svoje pravidla, Jamesi."

"Box taky, ale mnohem přímočařejší."

",Nepřestávej se bránit'," pronesl Ritter. "To je pravidlo číslo jedna i tady. No, žádná konkrétní varování jsme zatím nedostali, že?" Všichni zavrtěli hlavami. Ne, neměli. "A co ještě říkal, Arthure?"

"Chce, abychom zjistili, jestli Jeho Svatosti hrozí nějaké nebezpečí. Pakliže se mu něco stane, našeho pana prezidenta to pořádně nadzvedne ze židle."

"A přibližně miliardu katolíků s ním," přikývl Greer.

"Myslíš, že by se Rusové mohli spojit se severoirskými protestanty, aby to udělali?" zeptal se Ritter a krutě se usmál. "Oni ho taky nemají v lásce, na to nezapomeň. Mohl by se na to zaměřit Basil."

"Roberte, to je podle mě příliš přitažené za vlasy," pronesl Greer. "Komunisty mají v lásce stejně málo jako katolíky."

"Andropov takhle daleko dopředu nepřemýšlí," přikývl Moore. "To ostatně nikdo z nich. Jestli se rozhodne papeže zlikvidovat, použije vlastní prostředky a pokusí se to provést chytře. Pokud to, nedej bože, dojde takhle daleko, tak se o tom dozvíme. A pokud to začne vypadat, že se k tomu schyluje, budeme mu to muset nějak rozmluvit."

"Takhle daleko to nedojde. Politbyro je příliš opatrné," řekl DDI. "A je to pro ně moc neelegantní. Něco takového šachista neudělá a šachy jsou jejich národním sportem."

"Zkus to vysvětlit Lvu Trockému," pronesl Ritter břitce.

"To bylo osobní. Stalin si chtěl pochutnat na jeho játrech na cibulce," odpověděl Greer. "Šlo o čistě osobní záš, v politické rovině to žádný výsledek nepřineslo."

"Ne z Joeova pohledu. On měl z Trockého opravdu strach..."

"Kdepak, neměl. Jasně, můžeš o něm říct, že to byl paranoidní zmetek, ale i on si uvědomoval rozdíl mezi paranoiou a opravdovým strachem." Greer věděl, že ta věta je mylná, už v okamžiku, kdy ji vyslovil. Snažil se to napravit: "A i kdyby se toho starého kance bál, současná garnitura je jiná. Chybí jí Stalinova paranoia, ale především nemá jeho rozhodnost."

"Jime, nemáš pravdu. Ten varšavský dopis je potenciálním ohrožením jejich politické stability a oni ho budou brát vážně."

"Roberte, já nevěděl, že jsi tak nábožensky založený," zavtipkoval Moore.

"Nejsem, a oni taky ne, ale určitě je to znejistí. Myslím, že je to

znejistí výrazně. Postačí to k přijetí nějaké zásadní akce? V téhle otázce ještě nejsem rozhodnutý, ale každopádně je to aspoň napadne."

"To se ještě uvidí," opáčil Moore.

"Arthure, tak zní moje stanovisko," odsekl DDO a po tomhle prohlášení se z toho stala vážná věc, alespoň v rámci Ústřední zpravodajské služby.

"Jak to, že jsi tak rychle změnil názor, Bobe?" zeptal se Moore.

"Čím víc se na to snažím pohlížet jejich očima, tím vážnější mi to připadá."

"Plánuješ něco?"

Ritter vypadal trochu nejistě. "Na to, abychom zadali Foleyovým zásadní úkol, je ještě poněkud brzy, ale pošlu jim upozornění, aby o tom začali přemýšlet."

Šlo o otázku operačních postupů a v podobných případech se ostatní obvykle spoléhali na Boba Rittera a jeho instinkty špiona z terénu. Získat informace od agenta bylo často jednodušší a častější než předat instrukce někomu z nich. Jelikož se předpokládalo, že všichni zaměstnanci moskevské ambasády jsou pravidelně či nepravidelně sledováni, nebylo bez rizika přimět je udělat něco nápadně špionského. Pro Foleyovy to platilo dvojnásob. Byli v Moskvě příliš noví, takže někdo je jistě neustále sledoval. Ritter nechtěl, aby se prozradili, a to z obvyklých důvodů, ale i z jednoho dalšího: fakt, že se rozhodl pro tenhle manželský tým, byl velmi riskantní, a kdyby to nevyšlo, tak by se mu to vymstilo. Ritter hrál rád poker o vysoké sázky, ale netěšilo ho ztrácet své žetony o nic víc než kohokoli jiného. Vkládal ve Foleyovy velmi vysoké naděje. Nechtěl, aby se jejich potenciál vyčerpal během prvních čtrnácti dnů.

Ostatní dva muži nic neříkali, takže Ritter mohl pokračovat, řídil se svými pocity, neboť se mu to jevilo normální.

"Víš," poznamenal Moore a opřel se o opěradlo židle, "my teď tady sedíme, nejlépe informovaní členové téhle vlády, ale nemáme ani ponětí o něčem, z čeho se možná stane velmi závažné téma."

"To je pravda, Arthure," přikývl Greer. "Ale ta naše nevědomost je podepřena značnou autoritou. Něčím takovým se nemůže pochlubit každý, nemám pravdu?"

"To jsem přesně potřeboval slyšet, Jamesi." Znamenalo to, že lidé mimo tuhle budovu mohli vynášet neomylné soudy, ovšem tito tři muži nikoli. Kdepak, museli si dát pozor na všechno, co říkali, protože lidé chápali jejich názory jako fakta - čímž, jak se člověk tady v sedmém patře velmi rychle dozvěděl, poměrně najisto nebyly. Kdyby byli tak dobří, tak by se zabývali něčím mnohem výnosnějším, třeba označováním dobrých akcií.

*****

RYAN SE UVELEBIL do lenošky s výtiskem Financial Times. Většina lidí je radši četla ráno, ale Jack ne. Ráno dával přednost všeobecným zprávám, aby se připravil na pracovní den v Century House. Cestou autem domů poslouchal celou hodinu zprávy v rádiu, jelikož zpravodajská činnost často měla média monitorovat. Tady se mohl starat o finanční záležitosti. Tyhle britské noviny nebyly stejné jako The Wall Street Journal, ale odlišný pohled na věc, který nabízely, byl zajímavý - získal díky němu jiný náhled na obecné problémy, na něž pak mohl aplikovat své zkušenosti získané v Americe. Navíc se díky tomu udržoval bdělý. I tady se určitě dalo narazit na finanční příležitosti, které jen čekaly, až je někdo objeví. Kdyby jich pár našel, mohl by dát svému evropskému dobrodružství nový smysl. Ještě pořád chápal pobyt v CIA jako přechodnou záležitost, jejíž vyústění bylo ještě daleko. Chtěl pěkně postupně.

"Dneska volal táta," řekla Cathy. Četla si jeden ze šesti lékařských časopisů, které si předplatila, The New England Journal of Medicine.

"Copak Joe potřeboval?"

"Jenom se ptal, jak se máme, co děti a tak," odpověděla Cathy.

Zbytečně asi neplýtval energií na otázky o mně, co? pomyslel si Ryan. Joe Muller, viceprezident společnosti Merill Lynch, neměl moc velkou radost z toho, že jeho zeť opustil obchod, když si předtím dovolil odvést mu jeho vlastní dceru, nejprve šel učit, pak si zase chtěl hrát na honěnou se špiony a ostatními vládními zaměstnanci. Joe neměl vládu a její patolízaly moc v lásce - považoval je za lidi, co si berou to, co on a ostatní vytvoří, aniž by sami něco dokázali. Jack s ním cítil, ale někdo se musel s tygry světa poprat, a jedním z takových lidí byl i John Patrick Ryan. Jack měl rád peníze stejně jako všichni ostatní, ale pro něj byly jen nástrojem, ne cílem. Bylo to jako dobré auto - mohlo vás zavézt na pěkná místa, ale jakmile jste se tam ocitli, tak jste v tom autě přece nespali. Joe neměl na věci stejné názory jako on a nikdy se ani nesnažil porozumět těm, kdo smýšleli jinak. Na druhou stranu svou dceru miloval a nikdy se s ní nehádal proto, že se z ní stala lékařka. Možná si říkal, že péče o nemocné lidi je dobrá práce pro holky, ale chlapi mají vydělávat peníze.

"To je fajn, miláčku," řekl Ryan zpoza svých FT. Japonská ekonomika začala Ryanovi připadat poněkud nejistá, ačkoli redakční rada listu to viděla jinak. No, nespletli by se prvně.

*****

V MOSKVĚ PANOVALA bezesná noc. Jurij Andropov vykouřil víc, než byl jeho obvyklý počet cigaret, ale poté, co se vrátil domů z diplomatické recepce španělského velvyslance - absolutní ztráta času - dal si jen jednu vodku.

Španělsko vstoupilo do NATO a tamní kontrašpionážní služba si vedla až trýznivě dobře při odhalování jeho snah získat agenta z nitra jejich vlády. Možná by udělal líp, kdyby zkusil královský dvůr. Dvořané byli odjakživa upovídaní a zvolená vláda nejspíš stejně poskytuje informace opětně uvedenému monarchovi, už jen kvůli podlézavosti. Takže popil trochu vína, ochutnal jednohubky a poklábosil s několika lidmi o obvyklých hloupostech. Ano, letos se léto skutečně vyvedlo, že? Leckdy si říkal, jestli jeho povýšení do politbyra vůbec stojí za všechny ty nároky, které to klade na jeho čas. Vlastně už vůbec neměl čas něco si přečíst - kromě pracovních a diplomaticko-politických povinností, které byly nekonečné. Teď už vím, jaké to je, být ženou, pomyslel si Andropov. Není divu, že všechny své muže jen sekýrují a rýpou do nich.

Jenže pořád se mu nedařilo vyhnat z mysli ten varšavský dopis. Jestliže varšavská vláda neukončí neopodstatněné represe proti svému lidu, budu nucen rezignovat na papežský stolec a vrátit se zpět ke svému lidu, jenž prožívá neklidné chvíle. Ten prevít! Ohrožovat světový mír. Přiměli ho k tomu snad Američané? Nikdo z jeho důstojníků z terénu o ničem takovém nepřinesl zprávy, ale člověk si nikdy nemůže být jistý. Americký prezident nepatřil zrovna k přátelům jeho vlasti, neustále hledal způsoby, jak Moskvě uškodit -jenom domýšlivost té intelektuální nuly, když označí Sovětský svaz za centrum světového zla! Že si ten pitomý herec dovolí říct něco takového! Ani zamítavé hučení amerických médií a akademické obce tu bolest neutišilo. Evropa se toho chytila - hlavně se toho chytila inteligence ve východní Evropě, což způsobilo spoustu problémů jeho podřízeným kontrašpionážním složkám v celé Varšavské smlouvě. Jako by už takhle neměli dost práce, zuřil Jurij Vladimirovič, když si z červenobílé krabičky vytáhl další cigaretu a zapálil si ji. Ani neposlouchal hudbu, kterou si pustil, jeho mozek neustále převracel tu informaci všemi směry.

Varšava si na ty kontrarevoluční parchanty v Gdaňsku došlápnout musela - Andropov o tom přístavním městě neustále hovořil pod jeho německým jménem Danzig - jinak by se tamní vláda kompletně rozpadla. Moskva jim nařídila, aby ty události vyřídili co nejpřímější cestou, a Poláci uměli dodržovat rozkazy.

Přítomnost tanků Sovětské armády na jejich půdě by jim pomohla pochopit, co je potřeba udělat a co ne. Kdyby se tyhle polské zmatky kolem "Solidarity" rozšířily, infekce by se roznesla -na západ do Německa, na jih do Československa... a na východ do Sovětského svazu? To nesměli dopustit.

Ovšem na druhou stranu, kdyby se polské vládě podařilo je potlačit, tak by se situace zase uklidnila. Až do příští akce? pomyslel si Andropov.

Kdyby dohlédl jen o trošku dál, snad by pochopil zásadní problém. Jako člen politbyra byl ale chráněn od nepříjemnějších stránek života ve své zemi. Nic mu nechybělo. Když měl chuť na něco dobrého, stačilo zvednout telefon. Jeho okázalý byt byl dobře zařízený, vybavený německými spotřebiči. Nábytek měl pohodlný. Výtah v jeho domě nikdy neměl poruchu. Řidič ho vozil do kanceláře a zpět. Měl ochranku, která dávala pozor, aby ho nikdy neobtěžovali pouliční chuligáni. Byl pod stejnou ochranou jako Mikuláš II. a jako všichni mocní měl pocit, že takové podmínky jsou normální, i když si kdesi ve skrytu duše uvědomoval, že jsou všechno, jen ne normální. Obyčejní lidé měli co jíst, měli televizi a mohli se dívat na filmy, povzbuzovali sportovní kluby, mohli vlastnit automobil, nebo snad ne? Výměnou za to, že jim tohle všechno poskytovali, si mohl dopřát o něco lepší životní styl. To přece bylo úplně rozumné, ne? Copak on nepracoval usilovněji než všichni ostatní? Co dalšího tihle lidi chtějí?

A teď ještě ten polský kněz, co se snaží tohle všechno obrátit naruby.

A klidně by se mu to mohlo podařit, pomyslel si Andropov. Stalin se sice kdysi zeptal, kolik divizí vlastně papež má pod svým velením, ale i on musel vědět, že ne všechnu moc na světě zajišťuje namířená hlaveň.

Kdyby Karol na papežský úřad rezignoval, co potom? Chtěl by se vrátit do Polska. Mohli by ho Poláci do země nevpustit - třeba ho zbavit občanství? Ne, určitě by se mu podařilo vrátit se do Polska. Andropov i Poláci měli v církvi své agenty, to jistě, ale takové věci nebyly neomezené. Do jaké míry se podařilo církvi proniknout do jeho úřadů? To nemohl říct. Takže jakákoli snaha nevpustit ho do Polska byla už od počátku odsouzena k neúspěchu, a jakmile by se k tomu odhodlali a papež by se do země přece jen dostal, byla by to katastrofa.

Mohli by zkusit diplomatické kontakty. Příslušný úředník ministerstva zahraničí by mohl odletět do Říma, tajně se s Karolem setkat a pokusit se ho přemluvit, aby své výhrůžky nenaplnil. Jenže jaké karty by při tom měl v ruce? Otevřené výhrůžky namířené proti němu... to by nemělo smysl. Taková hrozba by se rovnala výzvě k mučednictví a vysvěcení, která by ho možná ještě povzbudila, aby se pro to rozhodl. Pro věřícího člověka by se jednalo o pozvánku do nebe, kterou by mu poslal sám ďábel, a on by tu rukavici zvedl až neuvěřitelně ochotně. Kdepak, takovému člověku nelze vyhrožovat smrtí. I snaha pohrozit jeho lidu přísnějšími opatřeními by ho jen přiměla udělat další krok - chtěl by se vrátit domů ještě dřív, aby je ochránil, aby před světem vypadal jako ještě větší hrdina.

Promyšlenost hrozby, kterou poslal do Varšavy, byla něčím, co opakovaným rozborem stále stoupalo na ceně, to musel Andropov uznat. Jenže jedna odpověď na to existovala: Karol bude muset na vlastní kůži zjistit, jestli bůh skutečně existuje.

Existuje bůh? přemýšlel Andropov. Otázka stará celé věky, různí lidé na ni odpověděli různě, až celou záležitost vyřešili Karel Marx s Vladimírem Leninem - aspoň pokud šlo o Sovětský svaz. Ne, říkal si Jurij Vladimirovič, už bylo příliš pozdě, aby sám pro sebe začal o té otázce přemýšlet nějak jinak. Ne, bůh neexistuje. Život se žil tady a teď, a když skončil, tak skončil, tudíž člověk dělal všechno, jak uměl nejlépe, žil co možná nejplněji, trhal plody, na které dosáhl, a stavěl si žebřík, aby dosáhl na ty vzdálenější.

Jenže Karol se pokoušel tuhle rovnici změnit. Snažil se zatřást žebříkem - nebo celým stromem? Ta otázka byla až příliš hluboká.

Andropov se otočil na židli a nalil si z karafy vodku a pak se zamyšleně

napil. Karol se snažil vnutit mu své falešné domněnky, chtěl otřást samotnými základy Sovětského svazu a jeho vzdálenými spojenectvími, chtěl svému lidu namluvit, že existuje i něco lepšího, v co lze věřit. Tím se pokoušel znevážit práci celých generací, což on a jeho země nemohli dovolit. Nemohl ovšem Karolovu úsilí nijak zabránit. Nemohl ho přimět, aby toho nechal. Kdepak, Karol bude muset být zastaven takovým způsobem, který tomu snažení zabrání v plné míře a navždy.

Nebude to snadné ani bezpečné. Jenže kdyby neudělal vůbec nic, bylo by to ještě méně bezpečné; a to pro něj, jeho kolegy i jeho zemi.

Takže Karol bude muset zemřít. Andropov nejprve musí vytvořit nějaký plán. Pak ho vezme na politbyro. Než nějakou akci navrhne, bude ji muset do detailu promyslet a nezapomenout na nějakou pojistku proti nezdaru. Ale na to měl přece KGB, ne?

05 KAPITOLA - PŘIBLIŽOVÁNÍ...

JURIJ VLADIMIROVIČ obvykle vstával velmi brzy, takže před sedmou už se osprchoval, oholil, oblékl a snídal. Dával si slaninu, tři míchaná vajíčka a silné plátky ruského chleba s dánským máslem. Káva pocházela z Německa stejně jako kuchyňské spotřebiče, jimiž se mohl jeho byt pochlubit. Měl před sebou ranní Pravdu a vybrané výňatky ze západních novin, jež přeložili jazykovědci KGB, a také informační materiály připravené v časných ranních hodinách na ústředí a donesené do jeho bytu před šestou hodinou. Dnes viděl, že ho nic zajímavého nečeká, zapálil si třetí cigaretu a napil se ze druhého šálku kávy. Všechno jako vždy. Americký prezident včera v noci neřinčel mečem, což bylo příjemné překvapení. Možná usnul u televize, jako se to často stávalo Brežněvovi.

Jak dlouho ještě Leonid povede politbyro? přemýšlel Andropov. Ten člověk rozhodně neodejde do důchodu. Kdyby to udělal, jeho děti by na to doplatily, a je až příliš bavilo být královskou rodinou Sovětského svazu, než aby to svému otci dovolily. Korupce nikdy nebyla nic hezkého. Andropov jí netrpěl - tomu opravdu věřil. Právě proto byla současná situace tak skličující. Chtěl - musel - zachránit svou zemi před chaosem, do něhož se řítila. Jestli se toho dožiju a Brežněv brzy umře, jinak těžko. Leonid Iljič jednoznačně trpěl zhoršujícím se zdravím. Pokoušel se přestat kouřit - ve věku šestasedmdesáti let, což, říkal si Jurij Vladimirovič v duchu, bylo poměrně obdivuhodné - jenže už byl senilní. Myšlenky se mu pletly. Měl potíže si vybavit různé věci. Čas od času během nějakého důležitého zasedání usnul, čímž své kolegy vyděsil. Otěže moci však svíral skoro křečovitě. Řadou mistrných politických obratů zajistil pád Nikity Sergejeviče Chruščova, a nikdo v Moskvě na tuhle kapitolu politické historie nezapomněl - takový trik jen těžko mohl projít vůči někomu, kdo ho už jednou zinscenoval. Nikdo Leonidovi nikdy ani nenavrhl, jestli by nechtěl trošku zpomalit - když už nepřicházelo v úvahu, že by odešel úplně do ústraní, tak aby aspoň dovolil ostatním postarat se o administrativní část jeho povinností a sám mohl soustředit své schopnosti na skutečně zásadní otázky. Americký prezident nebyl zase o tolik mladší než Brežněv, ale buď žil zdravě, nebo možná pocházel z rodiny, která měla lepší kořínek.

Andropova leckdy překvapovalo, že je mu tenhle druh protekce proti srsti. Vnímal to jako nezpochybnitelnou protekci, ale jen zřídkakdy se sám sebe ptal, proč ji takhle vidí. V takových chvílích se spoléhal na marxistické ideje, které odložil již před dlouhými lety, protože i on musel využít jisté zásady, a nic víc neměl. Ještě podivnější bylo, že šlo o oblast, v níž se Marxovy názory s křesťanstvím vlastně překrývaly, ale to musela být náhoda. Koneckonců Karel Marx byl žid, ne křesťan, a náboženství, které odvrhl, muselo být to jeho, ne nějaké, které bylo jemu i jeho předkům cizí. Předseda KGB tyto úvahy

zaplašil a nervózně zavrtěl hlavou. Už takhle ho v práci pronásledovalo dost problémů. Když dojídal, ozvalo se tiché zaklepání na dveře.

"Dále," zavolal Andropov, podle zvuku však věděl, kdo to je.

"Vaše auto je připraveno, soudruhu předsedo," oznámil mu šéf jeho ochranky.

"Děkuji, Vladimíre Stěpanoviči." Vstal od stolu, zvedl sako a oblékl si ho před cestou do práce.

Následovala obvyklá čtrnáctiminutová jízda středem Moskvy. Jeho vůz ZIL byl ručně vyrobený, vzhledem se podobal americkým taxíkům. Projížděl po obřích třídách středu města, v širokém pruhu, který příslušníci moskevské policie rezervovali pro vysoké politické představitele. Stáli tam celé dny, ať mrzlo, nebo pálilo slunce, každé tři bloky jeden policista, dávali pozor, aby nikdo nebránil průjezdu déle než po dobu nutnou k zabočení. Jízda do práce byla díky tomu stejná, jako by letěl helikoptérou, jen mnohem méně náročná na nervy.

Moskevské ústředí, jak se KGB ve světě zpravodajských služeb přezdívalo, sídlilo v bývalém sídle Ruské pojišťovací společnosti a muselo jít o velmi významný podnik, když si mohl dovolit takovou výstavní budovu. Andropovovo auto projelo branou do dvora, zastavilo u bronzových dveří, kde mu otevřeli dveře od auta a on vystoupil před uniformovanými muži Osmé správy, kteří salutovali. Uvnitř přešel k výtahu, který už na něj pochopitelně čekal, a pak vyjel do posledního patra. Jeho spolupracovníci bedlivě zkoumali jeho výraz ve snaze zjistit jeho náladu - což podobní muži dělali po celém světě - a jako obvykle nic neobjevili. Své pocity skrýval stejně dovedně jako profesionální karetní hráč. Na vrchním patře ho od dveří jeho tajemníka dělilo asi patnáct metrů. Příčinou byl fakt, že Andropovova kancelář žádné dveře neměla. Místo nich byla v předpokoji vestavná skříň a vchod do jeho kanceláře se skrýval právě v ní. Tenhle trik pocházel z dob Lavrentije Beriji, Stalinova šéfa tajných služeb, který měl silný a snadno pochopitelný strach z atentátu a vymyslel si tuhle bezpečnostní pojistku pro případ, že by se do centrály NKVD dostalo nějaké komando. Andropovovi to připadalo jako zbytečně teatrální a svým způsobem i nefalšovaně zábavné pro všechny návštěvníky -šlo o něco tak starého, že nikoho, kdo se dostal až sem, to nemohlo překvapit.

Na programu dne měl ráno čtvrt hodiny, aby si mohl přečíst noviny, jež měl připravené na stole, pak začnou schůzky a jednání, která byla naplánována několik dní nebo dokonce týdnů předem. Dnes šlo povětšinou o otázky vnitřní bezpečnosti, ačkoli před obědem měl přijít i kdosi ze stranického sekretariátu a hovořit o čistě politických otázkách. Och, ano, ta záležitost v Kyjevě, vybavoval si. Brzy poté, co se stal předsedou KGB, zjistil, že stranické záležitosti blednou závistí vedle toho příjemně širokého spektra problémů, které zde na Dzeržinského náměstí měl. Charta KGB, jakkoli měla svá omezení, říkala, že má být "mečem a štítem" strany. Tudíž jeho hlavní poslání mělo teoreticky spočívat v tom, aby hlídal sovětské občany, kteří možná neprojevují tak bezbřehé nadšení vůči své vládě, jaké by měli. Lidé z helsinských hlídek pomalu začínali být na obtíž. SSSR podepsal ve finském hlavním městě před sedmi lety jistou dohodu týkající se monitorování lidských práv, a oni to evidentně brali vážně. Ještě horší bylo, že přitahovali pozornost západních médií. Novináři uměli člověku pořádně zatopit, ale nešlo s nimi zatočit tak, jak byl zvyklý - aspoň ne se všemi. Kapitalistický svět je považoval za polobohy a očekával, že všichni ostatní se zachovají stejně, ale přitom všichni věděli, že jsou to také svým způsobem špioni. Bylo legrační sledovat, jak americká vláda svým zpravodajským službám zakazovala, aby přejímaly krytí v podobě novinářských aktivit. Skoro každá druhá špionážní služba na světě to takhle dělala. Jako by Američané dodržovali své neposkvrněné zákony, které byly přijaty jen proto, aby ostatní země měly lepší pocit z toho, že jim The New York Times čenichají všude možně. Nestálo to ani za opovržlivé ušklíbnutí. Absurdní. Všichni zahraniční návštěvníci Sovětského svazu byli špioni. Každý to věděl, a proto Druhá správa, jejímž úkolem byla kontrašpionážní činnost, zabírala tak velkou část KGB.

No, potíž, která mu uplynulé noci zkrátila spánek o celou hodinu, se od toho zase tak nelišila, ne? Když na to přišlo, tak ne. Jurij Vladimirovič stiskl knoflík na svém interkomu.

"Ano, soudruhu předsedo," ozval se jeho tajemník - v téhle funkci vždy sloužili jen muži - okamžitě.

"Pošlete mi sem Alexeje Nikolajeviče."

"Provedu, soudruhu." Podle hodin na Andropovově stole to trvalo čtyři minuty.

"Ano, soudruhu předsedo." Alexej Nikolajevič Rožděstvenskij byl plukovníkem v První - "zahraniční" - správě, jednalo se o velmi zkušeného důstojníka, který sloužil převážně v západní Evropě, ale nikdy na západní polokouli. Byl to nadaný důstojník a vedoucí agentů, na ústředí se dostal za své výkony v terénu, měl fungovat jako víceméně interní expert a konzultovat s Andropovem, když potřeboval informace o operacích. Nebyl moc vysoký ani nijak zvlášť pohledný, šlo o ten typ mužů, kteří mohli být prakticky neviditelní na jakékoli ulici světa, čímž se možná částečně vysvětlovaly jeho úspěchy v terénu.

"Alexeji, mám takový teoretický problém. Vy jste pracoval v Itálii, jestli se nemýlím."

"Ano, soudruhu předsedo, tři roky na římské stanici, pod plukovníkem Goděrenkem. Ještě stále tam pracuje, jako rezident."'

"Je to dobrý člověk?" zeptal se Andropov.

Plukovník důrazně přikývl. "Velmi kvalitní vysoký důstojník, ano, soudruhu předsedo. Vede svou stanici velice dobře. Mnohému jsem se od něj naučil."

"Jak dobře zná Vatikán?"

Rožděstvenskij zamrkal. "Tam se toho moc zjistit nedá. Máme tam své kontakty, to ano, ale nikdy nešlo o nějaký bod zájmu. Katolická církev je velmi náročný cíl, pokud jde o infiltraci, a to z jasných důvodů."

"A co prostřednictvím ortodoxní církve?" zeptal se Andropov.

"I tam máme pár kontaktů, ano, a dokonce jsme dostali i několik zpráv, ale jen zřídkakdy šlo o něco hodnotného. Většinou se to pohybovalo spíš v rovině drbů, a ani pak jsme našimi kanály moc nezískali."

"Jak dobrou ochranku má kolem sebe papež?"

"Myslíte tělesnou ochranku?" zeptal se Rožděstvenskij a přemýšlel, kam to asi může vést.

"Přesně tak," přikývl předseda.

Rožděstvenskij měl pocit, jako by mu v žilách ztuhla krev. "Soudruhu předsedo, papež má u sebe jistou ochranku, většinou pasivní. Jeho bodyguardi jsou Švýcaři, mají uniformy - je to ta komická skupina, co se pohybuje po městě v pruhovaných oblecích hlavně pro zábavu. Občas musejí zachytit nějakého věřícího, kterému se podlomí kolena z toho, jak blízko se dostal k nejvyššímu knězi, a tak podobně. Ani nevím, jestli vůbec mají zbraně, i když musím předpokládat, že ano."

"Dobře. Chci vědět, jak náročné by asi bylo dostat se do fyzické blízkosti k papežovi. Napadá vás něco?"

Ach tak, pomyslel si Rožděstvenskij. "Osobní zkušenosti s tím nemám, soudruhu. Navštívil jsem Vatikán několikrát během svého pobytu v Římě. Tamní umělecké sbírky jsou, jak si asi dokážete představit, zcela úchvatné a má žena se tím intenzivně zabývá. Vzal jsem ji tam asi tak pětkrát. Po celém městě se plíží jeptišky a kněží. Přiznám se, že jsem se nikdy o bezpečnostní opatření nezajímal, ale nic mě neuhodilo do očí, když pomineme obvyklé postupy - opatření proti krádežím a vandalismu a tak podobně. Pak jsou tam i hlídači muzeí, kteří ale mají na starost asi hlavně to, aby ukazovali lidem, kde jsou záchody.

Papež bydlí v papežském paláci, který sousedí s chrámem svatého Petra. Nikdy jsem tam nebyl. Není to nic, k čemu by mě přitahoval profesionální zájem. Vím, že náš velvyslanec tam občas zajde kvůli diplomatickým

povinnostem, ale mne nikdy nezvali - já jsem působil ve funkci asistenta obchodního atašé, soudruhu předsedo, a nebyl jsem dost vysoko postavený," pokračoval Rožděstvenskij. "Říkáte, že vás zajímá, jak blízko se lze dostat k papežovi. Počítám, že tím myslíte...?"

"Pět metrů, pokud možno i blíž, ale nejméně pět metrů."

Na výstřel z pistole, pomyslel si Rožděstvenskij okamžitě. "Sám o tom moc nevím. To by byla práce pro plukovníka Goděrenka a jeho lidi. Papež uděluje svým věrným audience. Jak se dá dostat dovnitř, to nevím. Občas se taky objevuje na veřejnosti. Nevím ale, jak takové akce probíhají."

"Zkusme to zjistit," pobídl ho Andropov vlídně. "Hlaste se přímo mně. S nikým o téhle záležitosti nehovořte."

"Ano, soudruhu předsedo," řekl plukovník a postavil se do pozoru. "A priorita?"

"Okamžitá," odpověděl Andropov naprosto nevzrušeným hlasem.

"Vezmu si to osobně na starost, soudruhu předsedo," slíbil mu plukovník Rožděstvenskij. Z jeho tváře nebylo možné vyčíst žádný z jeho pocitů. A přitom jich měl nejen pár. Důstojníci KGB nebyli vycvičeni k nějakým přehnaným skrupulím, aspoň mimo politiku, v níž měli prokazovat značný podíl víry. Příkazy shora v sobě nesly sílu vůle boží. Alexej Nikolajevič se v tu chvíli zabýval jen tím, jaký potenciální politický dopad by mohlo mít svržení takovéhle atomové pumy. Řím byl od Moskvy více než tisíc kilometrů, ale to by nejspíš nestačilo. Klást politické otázky však nebylo jeho úkolem, takže tu starost zaplašil - aspoň prozatím. Zatímco to činil, interkom na předsedově stolku zazvonil. Andropov stiskl tlačítko vpravo nahoře.

"Ano?"

"Je tu vaše první návštěva, soudruhu předsedo," oznamoval mu jeho tajemník.

"Jak dlouho myslíte, že vám to potrvá, Alexeji?"

"Nejspíš několik dní. Tuším, že požadujete okamžité vyhodnocení včetně některých specifických dat?"

"Správně. Prozatím ale postačí všeobecné vyhodnocení," řekl Jurij Vladimirovič. "Momentálně žádnou konkrétní operaci neplánujeme."

"Dle rozkazu, soudruhu předsedo. Půjdu hned do komunikačního střediska."

"Skvěle. Děkuji vám, Alexeji."

"Slouží Sovětskému svazu," zněla automatická odpověď. Plukovník Rožděstvenskij se znovu postavil do pozoru a otočil se ke dveřím. Když vcházel do místnosti tajemníka, musel stejně jako většina mužů sklonit hlavu, pak zatočil doprava a vyšel na chodbu.

Jak se člověk asi dostane k papežovi, k tomu polskému knězi? přemýšlel Rožděstvenskij. Byla to přinejmenším zajímavá teoretická otázka. V KGB se to jen hemžilo teoretiky a akademiky, kteří všechno analyzovali, od toho, jak provést atentát na představitele cizí vlády - což se hodilo v případě, že se schylovalo k válce - až po nejlepší možný způsob, jak ukrást a interpretovat lékařské záznamy z nemocnic. Široký záběr terénních operací KGB znal jen pár omezení.

Když plukovník kráčel k řadě výtahů, člověk by z výrazu jeho tváře nepoznal, co se mu honí hlavou. Stiskl knoflík a čekal čtyřicet vteřin, než se před ním otevřely dveře.

"Do sklepa," řekl řidiči. Ve všech výtazích byli řidiči. Výtahy představovaly příliš dobré místo k potenciálnímu provedení předání materiálu, než aby je bylo možné nechat bez dozoru. I tak byli řidiči vycvičeni, aby si takových aktivit všimli. V téhle budově se nevěřilo nikomu. Dalo se tu ukrýt příliš mnoho tajemství. Jestliže v Sovětském svazu bylo nějaké místo, kam by nepřítel chtěl ukrýt svého agenta, tak to byla tahle budova, takže všichni se na všechny dívali jakoby v rámci nějaké podivné hry, neustále se rozhlíželi, v každém rozhovoru vyhledávali skrytý význam. Muži se tu seznamovali jako ve všech ostatních oborech. Bavili se o ženách a dětech, o sportu a počasí, když šlo o výše postavené, tak o tom, jestli si koupit auto nebo ne, jestli si

koupit daču na venkově. Jen zřídka zde ale mluvili o práci, kromě debat s přímými spolupracovníky, a i tehdy pouze v zasedacích sálech, kde se o takových věcech debatovat mělo. Rožděstvenského nikdy nenapadlo, že tahle podniková omezení snižují produktivitu a mohou ve skutečnosti nepříznivě ovlivnit výkonnost jeho úřadu. Tyhle hranice prostě jen tvořily součást institučního náboženství Výboru pro státní bezpečnost.

Než ho vpustili do komunikační místnosti, musel projít bezpečnostní kontrolou. Muž, který měl hlídku, zkontroloval jeho fotografii na propustce a propustil ho bez jakéhokoli projevu úcty.

Rožděstvenskij zde nebyl poprvé, chodil sem tak často, že by si ho určitě pamatovali podle tváře i jména, aspoň vyšší pracovníci, a on znal je. Stoly zde byly rozestavené tak, že mezi nimi bylo hodně místa, a hluk dálnopisů byl takový, že na vzdálenost nad tři až čtyři metry nešlo náhodně odposlechnout nějaký rozhovor, a to ani s nejcitlivějšíma ušima. Toto se stejně jako skoro všechno ostatní v téhle místnosti vyvinulo za dlouhé roky, dokud nebyla bezpečnostní opatření takřka dokonalá, ačkoli to odborníkům na výkonnost nikterak nebránilo v tom, aby se tu potulovali s přísnými výrazy ve tváři a neustále se snažili zjistit, co by šlo udělat lépe. Přešel ke stolu vyššího komunikačního důstojníka.

"Olegu Ivanoviči," pozdravil ho.

Zajcev zvedl oči a zahlédl pátého návštěvníka v průběhu toho rodícího se dne, což znamenalo i páté vyrušení. Pracovat zde jako vysoký důstojník bylo často spíše prokletím, zejména v dopolední směně. Noční hlídka byla nudná, ale aspoň člověk mohl pracovat bez vytrhování.

"Ano, plukovníku, co pro vás mohu dnes ráno udělat?" zeptal se vlídně, jako nižší důstojník vyššího.

"Zvláštní zprávu pro římskou stanici, osobně pro rezidenta. Využijeme pro to jednorázovou šifrovací tabulku. Byl bych radši, kdybyste si to vzal osobně na starost." Než aby se tím zabýval ještě úředník, který obyčejně šifrování provádí, nedodal. Bylo to neobvyklé, a Zajceva to zaujalo. Stejně by se to k němu dostalo. Tím, že vyřadí šifrovacího úředníka, se počet lidí, kteří se si tuhle konkrétní zprávu budou číst, sníží o polovinu.

"Dobře." Kapitán Zajcev si vzal notes a tužku. "Můžete."

"Nejvyšší utajení. NALÉHAVÉ, IHNED VYŘIĎTE. Z MOSKEVSKÉHO ÚSTŘEDÍ, KANCELÁŘ PŘEDSEDY. PRO PLUKOVNÍKA RUSLANA BORISOVICE GODĚRENKA, REZIDENTA, ŘÍM. ZPRÁVA NÁSLEDUJE: ZJISTĚTE A NAHLASTE MOŽNÉ ZPŮSOBY, JAK SE DOSTAT DO PAPEŽOVY FYZICKÉ BLÍZKOSTI. KONEC."

"To je vše?" zeptal se Zajcev překvapeně. "A když se bude ptát, co to znamená? Není to příliš jednoznačné."

"Ruslan Borisovič bude vědět, co to znamená," ujistil ho Rožděstvenskij. Věděl, že Zajcev mu neklade nějaké otázky, které mu nepřísluší. Jednorázové šifrovací tabulky byly pro práci příšerně otravné, takže zprávy posílané touto cestou měly být co nejjednoznačnější, aby následné zpětné vysvětlování nezkompromitovalo komunikační linky. Zpráva měla být odeslána telexem, takže ji určitě někdo zachytí a díky jejímu formátu pozná, že jde o jednorázové šifry, tudíž zprávu jisté důležitosti. Američtí a britští odborníci na dešifrování se na to nejspíš vrhnou a všichni věděli, že si na ně a na jejich triky musejí dávat pozor. Západní zpravodajské služby pracovaly ve velmi těsné spolupráci.

"Jak si přejete, soudruhu plukovníku. Odešlu to do hodiny." Zajcev se podíval na nástěnné hodiny, aby zjistil, jestli to stihne. "Až dorazí do kanceláře, měl by to mít na stole."

Ruslanovi potrvá přibližné dvacet minut, než to dešifruje, odhadoval Rožděstvenskij. Pak se nás na to zeptá, jak navrhuje Zajcev? Nejspíš. Goděrenko je opatrný, pečlivý - apoliticky bystrý člověk. I když je nahoře Andropovovo jméno, Ruslan Borisovič bude tak zvědavý, že požádá o vysvětlení.

"Jestliže přijde odpověď, zavolejte mi, jakmile budete mít čistý text."

"Takže kontaktní osobou v téhle záležitosti jste vy?" zeptal se Zajcev pro jistotu, aby při rozesílání zprávy neprovedl nějakou chybu. Koneckonců, v hlavičce dopisu, jak mu to ten plukovník diktoval, stálo "Kancelář předsedy".

"Přesně tak, kapitáne."

Zajcev přikývl a pak formulář zprávy podal plukovníkovi Rožděstvenskému, aby zprávu podepsal/potvrdil. Všechno v KGB muselo být zaznamenáno na papíře. Zajcev se podíval na seznam. Zpráva, autor, příjemce, šifrovací metoda, kontaktní bod... ano, měl to všechno a všude byly příslušné podpisy. Zvedl oči. "Plukovníku, brzy to odešlu. Zavolám vám a potvrdím vám dobu přenosu."

Stejně tak odešle záznam nahoru do stálého operačního archivu. Udělal si poslední poznámku a předal mu kopii.

"Tady je jednací číslo. Bude rovněž číslem operace, dokud ho nezměníte."

"Děkuji, kapitáne." Plukovník odešel.

Oleg Ivanovič se znovu podíval na nástěnné hodiny. V Římě bylo o tři hodiny méně než v Moskvě. Deset až patnáct minut, než rezident zprávu dešifruje - lidé v terénu to vůbec neuměli, to věděl - pak o tom bude přemýšlet a pak...? Zajcev v duchu přemýšlel. Římský rezident pošle zpět žádost o vysvětlení. To nepochybně. Kapitán už od toho muže přijímal zprávy a posílal mu odpovědi spoustu let. Goděrenko byl pečlivý člověk, který měl rád věci jasné a čisté. Takže si asi nechává šifrovací tabulku v zásuvce, aby mohl na zprávy rychle odpovědět. Počítal: 228 znaků včetně mezer a interpunkce. Škoda že to nemůžou provést na jednom z těch nových amerických počítačů, se kterými si hráli nahoře. Ale nemá smysl si přát modré z nebe. Zajcev vytáhl ze zásuvky šifrovací tabulku a zbytečně si poznamenal její číslo, načež odešel do západní části té prostorné místnosti. Znal je skoro všechny podle čísel, což přikládal na vrub své šachistické minulosti.

"Tabulku jedna-jedna-pět-osm-devět-nula," řekl úředníkovi za kovovou zástěnou a podal mu list papíru. Úředník, jako většina jeho kolegů muž kolem šedesátky, odešel o pár metrů dál a našel příslušnou šifrovací knihu. Byl to vazač s volnými listy asi deset krát pětadvacet centimetrů, nacpaný děrovanými papírovými listy, mohlo jich tam být asi pět set. Požadovanou stránku označovala plastiková visačka.

Stránky připomínaly telefonní seznam, dokud se člověk nepodíval blíž a nevšiml si, že písmena netvoří jména v žádném ze známých jazyků, leda v případě shody náhod. Průměrně se takový případ objevil dvakrát až třikrát na stránce. Za Moskvou, na vnějším okruhu, sídlilo velitelství Zajcevovy správy, Osmé, součást KGB, která měla za úkol vytvářet a dešifrovat kódy a šifry. Na střeše budovy byla velice citlivá anténa napojená na telex. Přijímač, který ležel mezi anténou a telexem, odposlouchával náhodný atmosférický hluk, a telex tyto signály identifikoval jako písmena Morseovy abecedy, jež pak sousední přístroj tiskl. Ve skutečnosti tam takhle bylo vzájemně propojených několik strojů, aby náhodnost hluku poskytla ještě nepřehlednější výsledek. Z něj se pak vytvářely jednorázové šifrovací tabulky, jež měly představovat absolutně náhodné shluky, které nešlo předpovědět žádným matematickým vzorcem, a tedy ani dešifrovat. Jednorázové šifry byly všeobecně považovány za nejbezpečnější šifrovací metodu. To bylo důležité, protože Američané byli světovými špičkami v oblasti dešifrování kódů. Jejich projekt "Venona" dokonce zkompromitoval sovětské šifry z konce čtyřicátých a padesátých let, což Zajcevovu organizaci vůbec nepotěšilo. Nejbezpečnější šifrovací tabulky byly rovněž těmi nejméně pohodlnými a nevyhovujícími, a to i pro zkušené ruce, jaké měl kapitán Zajcev. Ale s tím nešlo nic dělat. A Andropov chtěl osobně zjistit, jak se dá dostat do těsné blízkosti papeže.

V tu chvíli to Zajcevovi došlo: Do těsné papežovy blízkosti. Proč by ale člověk chtěl dosáhnout něčeho takového? Jurij Vladimirovič rozhodně nechtěl, aby někdo vyslechl jeho zpověď.

Co ho to požádali, aby odeslal?

Římský rezident, Goděrenko, byl vysoce zkušený důstojník z terénu, jehož

rezidenturu měla na starost mnoho italských a jiných státních příslušníků, kteří fungovali jako agenti KGB. Předával všechny možné informace, některé velmi zásadní, jiné spíše zábavné, ačkoli i těch šlo využít ke kompromitování důležitých lidí nepříjemnými zprávami. Bylo to tak, že jen ti mocní měli takové slabosti, nebo jim snad jejich postavení dovolovalo chovat se tak, jak o tom ostatní lidé jen snili, ale jen pár z nich to mohlo realizovat? Ať už byla odpověď jakákoli, Řím se na to nepochybně výborně hodil. Město císařů, pomyslel si Zajcev, tak aby ne. Vzpomínal na cestopisy a historické romány, které o tom městě a té slavné době četl - klasické dějiny byly v Sovětském svazu doplněny o několik politických komentářů, ale tolik jich zase nebylo. Politické hledisko uplatněné na všechny drobné detaily života v jeho zemi patřilo k nejúnavnější logické hře, kterou zde hráli, občas kvůli ní lidé začínali i pít - což v SSSR nebylo nikterak neobvyklé. Zpátky do práce. Vytáhl z horní zásuvky šifrovací kolo. Bylo podobné jako číselník telefonu - písmeno, které jste chtěli přenést, jste nastavili na horní okraj jednoho čísla, pak jste otočili druhým až k písmenu naznačeném na straně přepisové tabulky. Tentokrát pracoval od začátku dvacátého řádku strany 284. Tenhle odkaz uvede v prvním řádku přepisu, aby příjemce věděl, jak z té změti písmen získat čistý text.

I s použitím šifrovacího kola to byla úmorná práce. Musel nastavit písmeno z dopisu, které si poznamenal na formulář, pak ho přetočit na odpovídající písmeno na tištěné stránce šifrovací tabulky a každý takto získaný výsledek si poznamenat. Při každé operaci musel odložit tužku, otočit číselníkem, tužku znovu zvednout, zkontrolovat výsledek - v jeho případě dvakrát - a začít znovu (šifrovací úředníci, kteří neděla li nic jiného, pracovali oběma rukama, což Zajcev ještě neovládal). Bylo to velmi náročné a nebylo to zrovna určeno pro člověka s matematickým vzděláním. Zajcevovi to připadalo jako oprava diktátů na základní škole. Trvalo mu přes šest minut, než to měl správně. Kdyby mohl mít pomocníka, trvalo by mu to kratší dobu, ale tím by porušil pravidla, a ta zde byla nejdůležitější.

Když pak skončil, musel všechno zopakovat, aby se ujistil, jestli nepřenáší nějaké nesmysly, protože tím by mohl všechno pokazit na obou stranách systému, ale i kdyby k tomu došlo, mohl to svést na operátory u telexu - což činili všichni. Po dalších čtyřech a půl minutách zjistil, že se žádné chyby nedopustil. Dobře.

Zajcev vstal a přešel na druhou stranu místnosti, ke dveřím do vysílací místnosti. Byl tu takový hluk, že by z toho člověk zešílel. Telexy byly hodně staré - jeden ve skutečnosti ukradli Němcům ve třicátých letech - a vydávaly hluk jako samopaly, třebaže bez rachotu explodujících nábojů. Před každý strojem seděl zapisovatel v uniformě - všichni byli muži, každý seděl vzpřímeně jako socha, ruce měl jakoby srostlé s klávesnicí před sebou. Měli na uších sluchátka, aby je hluk v místnosti nepřivedl do blázince. Zajcev odnesl formulář se zprávou vedoucímu místnosti, který si papír beze slova vzal - i on měl sluchátka - a odnesl ho zapisovateli v poslední řadě vlevo. Tam formulář připevnil ke svislé tabulce nad klávesnicí. Na horním okraji formuláře byl identifikační znak příjemce. Zapisovatel vytočil příslušné číslo, počkal na cvrlikání telexu na druhé straně - ten zvuk měl být slyšet i se sluchátky na uších a navíc se vedle stroje rozsvítilo žluté světlo. Pak změť písmen přepsal.

Zajcev nikdy nepochopil, jak to mohli dokázat, a přitom nezešílet. Lidský mozek má rád vzorce a srozumitelnost, ale napsat TKALNNETPTN vyžadovalo strojové soustředění se na každý detail a úplné popření lidské přirozenosti. Někdo tvrdil, že zapisovatelé jsou všichni vynikající pianisté, ale Zajcev si byl jist, že to nemůže být pravda. I ta nejdisharmoničtější skladba pro klavír v sobě má určitou sjednocující harmonii. Jednorázová šifrovací tabulka však ne.

Zapisovatel po pouhých pár vteřinách zvedl oči: "Přenos dokončen,

soudruhu." Zajcev přikývl a vrátil se ke stolku vedoucího.

"Jestliže obdržíte jakoukoli zásilku s tímhle referenčním číslem, okamžitě mi ji přineste."

"Ano, soudruhu kapitáne," přikývl vedoucí a poznamenal si číslo na seznam "horkých" čísel.

Když to bylo hotovo, Zajcev se vrátil zpět ke svému stolu, kde už na něj čekala hromada práce, která byla jen o trochu víc tvůrčí než to, co dělali roboti ve vedlejší místnosti. Možná právě proto se mu ve skrytu duše začalo stále dokolečka opakovat: do těsné papežovy blízkosti... proč?

*****

BUDÍK ZAZVONIL ve tři čtvrtě na šest. To byl příšerný čas. Doma, říkal si Ryan, je tři čtvrtě na jednu, ale to nestálo ani za myšlenku. Odhodil z postele přikrývku a vstal, dopotácel se do koupelny. Ještě si tady musel zvykat na spoustu věcí. Toaleta zde splachovala prakticky stejně, ale umyvadla... Proč proboha, divil se Ryan, musejí mít u umyvadel dva kohoutky, jeden s teplou a jeden se studenou vodou? Doma stačilo podržet ruku pod jedním z nich, ale tady se voda nejdřív musela smíchat v umyvadle, a to hrozně zdržovalo. První pohled do zrcadla vyžadoval značnou dávku odvahy. Copak takhle opravdu vypadám? říkal si pokaždé, když se vracel do ložnice, aby svou ženu probudil tím, že ji pohladil po zádech.

"Už musíme, miláčku."

Zvláštní zavrčení. "Jo, já vím."

"Mám dojít pro Jacka?"

"Nech ho spát," řekla Cathy. Prckovi se včera večer nějak nechtělo spát, takže teď by se mu pochopitelně nechtělo vstávat.

"Fajn." Jack zamířil do kuchyně. U kávovaru stačilo stisknout knoflík, a na takový úkol si Ryan troufal. Ještě před odletem z Ameriky se Jack dostal k nové americké společnosti dovážející kávu. Nabízela vynikající kvalitu, a jelikož Jack byl, pokud šlo o kávu, odjakživa tak trochu snob, investoval sto tisíc dolarů a koupil trochu jejich zboží - jakkoli byla Anglie fantastická země, člověk sem nejezdil kvůli kávě. Naštěstí mohl přes letectvo sehnat i značku Maxwell House a možná by se mu i podařilo domluvit se s novou pobočkou Starbucks, aby mu poslali něco svých výrobků. Další věc, na kterou nesmí zapomenout. Pak ho napadlo, co asi Cathy udělá k snídani. I když byla lékařkou, kuchyni považovala za své teritorium. Její manžel měl povoleno dělat sendviče a míchat nápoje, to bylo asi tak všechno. Jack se nebránil, pro něj i sporák představoval zemi nepoznanou. Zdejší sporák byl plynový, jako měla jeho matka, ale jiné značky. Došoural se ke vstupním dveřím a doufal, že tam najde noviny.

Byly tam. Ryan si předplatil Times, jež se doplňovaly s International Herald Tribune, kterou si kupoval na nádraží v Londýně. Pak si zapnul televizi. Bylo obdivuhodné, že se tu objevila začátební verze kabelové televize a, světe div se, vyskytovala se na ní i nová americká zpravodajská stanice CNN - a zrovna chytil výsledky baseballu. Takže Anglie je přece jen civilizovaná země. Orioles včera večer porazili Cleveland 5:4 v jedenácti směnách. Hráči už teď nepochybně leželi v posteli, vyspávali pozápasová piva, která urazili v hotelovém baru. To bylo příjemné pomyšlení. Měli před sebou ještě osm hodin v pelechu. V celou se měnili hlasatelé a noční směna ještě zopakovala hlavní události předešlého dne. Nic moc zajímavého. Ekonomika se pořád chovala poněkud nevyrovnaně. Dow Jones se vrátil o něco nahoru, ale míra nezaměstnanosti se držela dole, stejně jako voliči z řad dělnické třídy. No, tak funguje demokracie. Ryan si musel neustále připomínat, že jeho náhled na ekonomiku je asi trochu odlišný od toho, jak ji vidí hoši, co válcují ocel a montují chevrolety. Jeho táta byl v odborech, i když jako policejní poručík a spíš člen vedení než běžný zaměstnanec, a většinou volil demokraty. Ryan

nevstoupil do žádné strany, rozhodl se spíš pro nezávislé postavení. Díky tomu nedostával tu spoustu pošty, a copak někoho zajímají primárky?

"Dobré ráno, Jacku," řekla Cathy, když vstoupila do kuchyně ve svém růžovém županu. Vypadal ošoupané, což bylo překvapení, jelikož jeho žena se odjakživa oblékala velice vybraně. Neptal se jí na to, ale předpokládal, že k němu má nějaké citové pouto.

"Ahoj, miláčku." Jack vstal, aby svou ženu poprvé políbil, a zároveň ji objal. "Noviny?"

"Ne, nechám si je do vlaku." Otevřela dveře od lednice a vytáhla z ní pár věcí. Jack se nedíval.

"Dáš si dneska ráno kafe?"

"Dám. Nemám naplánované žádné operace." Když ji čekaly operace, Cathy si kávu nedávala, protože kofein jí mohl mírně roztřást prsty. To nemohla dopustit, když měla šít oči. Dneska ji čekal seznamovací den s profesorem Byrdem. Bernie Katz se s ním znal a říkal o něm, že je jeho kamarád, což znělo slibně, a kromě toho, Cathy byla velice dobrý oční chirurg a neměla žádný důvod k nervozitě z nové nemocnice a nového šéfa. Podobné pocity byly ovšem zcela normální, i když Cathy byla příliš silná, než aby to přiznala. "Co bys řekl slanině s vejci?" zeptala se.

"Ty do mě chceš vpravit cholesterol?" zeptal se její manžel překvapeně.

"Jednou týdně to nevadí," odpověděla paní doktorka Ryanová přísně. Zítra mu naservíruje ovesné vločky.

"To bych si dal, miláčku," odpověděl Ryan potěšené.

"Já vím, že si stejně v kanceláři dáváš něco nezdravého."

"Moi?"

"Jo, croissanty s máslem, počítám. I tak už je celé dělají z máslového těsta."

"Chleba bez másla je jako sprcha bez mýdla."

"To si povíme, až tě chytne první infarkt."

"Při poslední prohlídce jsem měl cholesterol... kolik to bylo?"

"Jedna celá padesát dva," odpověděla Cathy a zívla.

"A to je hodně dobré, ne?" naléhal její manžel.

"Spíš přijatelné," přiznala. Ale ona měla jedna celá čtyřicet šest.

"Děkuju, miláčku," řekl Ryan a zaměřil se na stránku s komentáři. Dopisy šéfredaktorovi se nesly všechny v souhlasném duchu a celková úroveň článků vysoce přesahovala cokoli, nač dosud narazil v amerických tištěných médiích. Ryan si říkal, že tady přece ten jejich jazyk vymysleli, takže komu čest, tomu čest. Větné obraty zde byly velmi často skoro stejně elegantní jako v poezii a leckdy šlo až o příliš jemnou hru, aby to mohl svým americkým pohledem docenit. To se poddá, říkal si.

Povědomé prskání a příjemná vůně opékající se slaniny brzy zaplnily celou místnost. Káva - zředěná mlékem, nikoli smetanou - chutnala příjemně a zprávy taky nehrozily, že by mu mohly potěšení ze snídaně zkazit. Až na tu nelidskou hodinu to nebylo tak hrozné, a kromě toho, nejhorší část probouzení už měl za sebou.

"Cathy?"

"Co je, Jacku?"

"Už jsem ti říkal, že tě miluju?"

Ostentativně se podívala na hodinky. "Máš sice trochu zpoždění, ale to se dá pochopit vzhledem k časné ranní hodině."

"Jaký máš dneska den?"

"No, budu se seznamovat s lidmi, rozhlížet se, jak to tam všechno chodí. Hlavně se sejdu se sestřičkami. Doufám, že mi dají nějaké dobré."

"Na tom záleží?"

"Nic ti nezkazí operaci tak jako nešikovná sestra. Ale lidi z Hammersmithe by měli být na vysoké úrovni a Bernie říká, že profesor Byrd je asi nejlepší, koho tady mají. Učí v Hammersmithu i v Moorefieldsu. Často se objevují i v

Hopkinsu, ale nikdy jsem se s ním nesetkala. Chceš to trochu víc přismahnout?" zeptala se.

"Když budeš tak hodná."

Pak zaslechl zvuk rozbíjených vajec. Cathy stejně jako Jack důvěřovala jen pořádným litinovým pánvím. Možná se hůř čistí, ale vejce z nich chutnají mnohem líp. Nakonec zaslechl, jak Cathy tiskne páčku topinkovače.

Sportovní stránka - na rozdíl od té doma v Americe - Jackovi prozradila vše, co kdy potřeboval vědět o kopané, což ovšem nebylo moc.

"Jak si včera vedli Yankees?" zeptala se Cathy.

"Copak to někoho zajímá?" odvětil její manžel. On vyrostl s Brooksem Robinsonem, Mikem Pappasem a Orioles. Jeho žena fandila Yankees. Jejich manželství tím trpělo. Jistě, Mickey Mantle byl kvalitní hráč -možná měl i rád svou maminku - ale nosil špatný dres. A tím to bylo dané. Ryan vstal a nalil své ženě kávu a podal jí ji s polibkem.

"Děkuju, miláčku." Cathy podala Jackovi snídani.

Vajíčka vypadala nějak jinak, jako by zdejší kuřata jedla oranžovou kukuřici, protože žloutky byly tak výrazně zbarvené. Ale chuť mu vyhovovala. Po pěti velmi příjemných minutách se Ryan odebral do sprchy, aby se mohl vystřídat se ženou.

O deset minut později si vybral košili - bílou bavlněnou, s límcem na knoflíčky - proužkovanou kravatu a do ní odznak námořní pěchoty. V 6:40 se ozvalo zaklepání na dveře.

"Dobré ráno." Ve dveřích stála Margaret van der Beeková, chůva a vychovatelka. Bydlela kilometr a půl odsud a přijela sama autem. Pocházela z Jižní Afriky, doporučila ji agentura prověřená SIS, její otec byl kněz, byla štíhlá, pohledná a na první pohled velmi milá. V ruce nesla obrovskou tašku. Vlasy měla ohnivě rudé, naznačovaly irské předky, ale ti její podle všeho pocházeli z Jižní Afriky nebo Holandska. Její přízvuk se od většiny místních obyvatel lišil, ale Jackovi zněl příjemně.

"Dobré ráno, slečno Margaret." Ryan ji vpustil dovnitř. "Děti ještě spí, ale počítám, že budou každou chvílí vzhuru."

"Malý Jack spí na pět měsíců dobře."

"Možná je to tím letem," přemýšlel Ryan nahlas, ačkoli Cathy mu říkala, že na děti to nemá žádný vliv. Jackovi činilo potíže tohle spolknout. V každém případě ten malý prevít - Cathy se zlobila, kdykoli tohle Jack pustil z úst - včera usnul až v půl jedenácté. Cathy to snášela hůř než Jack. On dokázal spát i v hluku. Ona ne.

"Už abychom skoro šli, miláčku," volal Jack.

"Já vím, Jacku," odpověděla Cathy. Pak se objevila, nesla jejich syna a Sally za ní ťapkala ve svém žlutém pyžamu s králíky a medvědy.

"Ahoj, holčičko." Ryan se sklonil ke své dceři a zvedl ji v objetí a políbil ji.

Sally se na něj usmála a odměnila svého tatínka pevným objetím. Jack nikdy nedokázal pochopit, jak se děti dokáží probouzet v tak dobré náladě. Možná je to nějaký instinkt, který jim má zajistit, aby se o ně rodiče postarali, takže se na maminku a tatínka usmívají prakticky od narození. Inteligentní potvůrky.

"Jacku, připrav láhev," řekla Cathy a zamířila se synkem k přebalovacímu pultu.

"Provedu, doktorko," odpověděl zpravodajský analytik poslušně a vrátil se do kuchyně, kde vzal láhev, jejíž obsah připravil včera v noci - Cathy mu jasně vysvětlila, už když byla Sally malinká, že tohle je mužská práce. Jako stěhování nábytku a vynášení odpadků, domácí práce, na něž byla genetická výbava mužů připravena.

Bylo to jako čistění pušky: odšroubovat vršek, obrátit dudlík, postavit láhev do hrnce s osmi až deseti centimetry vody, zapálit hořák a pár minut počkat.

To už ale udělá slečna Margaret. Jack viděl za okny stát taxík, právě

zajížděl na parkovací místo.
"Je tu auto, miláčku."
"Dobře," zněla rezignovaná odpověď. Cathy netěšilo, že musí kvůli práci opustit své děti. No, to asi žádnou matku. Jack se díval, jak jde do koupelny, aby si umyla ruce, pak vyšla, oblékla si kabát, který jí ladil k šedému kostýmu - i ke střevícům potaženým šedou látkou. Chtěla poprvé udělat dobrý dojem. Políbila Sally, pak malého a zamířila ke dveřím, které jí Jack přidržel otevřené.
Taxi byl obvyklý sedan Land Rover - jen v Londýně jezdily klasické anglické taxíky, i když některé ze starších kusů se dostaly i na venkov. Ryan objednal tuto cestu už předchozího dne. Za volantem seděl jistý Edward Beaverton a na člověka, který musí do práce před sedmou ráno, vypadal neuvěřitelně čile.
"Dobrý den," řekl Jack. "Ede, tohle je moje žena. Představuju vám sličnou doktorku Ryanovou."
"Dobrý den, paní," pozdravil ji řidič. "Jestli tomu dobře rozumím, tak vy jste chirurg."
"Přesně tak, oční..."
Její manžel ji přerušil: "Řeže lidem oči a pak je zase šije. Měl byste to vidět, Eddie, je to fantazie, jak jí to jde."
Řidič se otřásl. "Děkuju, pane, ale ne, mockrát děkuju."
"Jack to říká, jen aby se lidem zvedl žaludek," oznámila Cathy řidičovi. "Ale jinak je to takový slaboch, že se na žádnou operaci stejně nepřišel podívat."
"A dobře dělá, paní. Je mnohem lepší operaci zavinit než u ní asistovat."
"Promiňte?"
"Vy jste byl u mariňáků?"
"Přesně tak. A vy?"
"Já byl u výsadkářů. Tam nám právě kladli na srdce: Lepší způsobit zranění protivníkovi, než ho muset sám utrpět."
"Většina mariňáků by s tím beze zbytku souhlasila, příteli," přikývl Ryan a usmál se.
"Tohle nás ale u Hopkinse neučili," ušklíbla se Cathy.

*****

V ŘÍME BYLO o hodinu víc. Plukovník Goděrenko, oficiálně druhý tajemník sovětského velvyslanectví, měl každý den asi dvě hodiny diplomatické povinnosti, ale většinu času mu zabíralo jeho povolání rezidenta, neboli náčelníka stanice KGB. Byla to namáhavá práce. Řím sloužil jako důležitý informační uzel NATO, v tom městě mohl člověk získat všechny možné politické a vojenské informace, a ty představovaly jeho hlavní profesionální zájem. On se svými šesti důstojníky pracujícími na plný i částečný úvazek řídil dohromady třiadvacet agentů - italských státních příslušníků (a jednoho Němce), kteří poskytovali informace Sovětskému svazu z politických nebo finančních důvodů. Líbilo by se mu víc, kdyby jejich motivy byly čistě ideologické, ale k takovým případům docházelo stále méně často. Rezidenturu v Bonnu pracovala v lepší atmosféře. Němci jsou Němci a mnoho z nich se dalo přesvědčit, že je lepší pomoci jejich jazykovědcům v NDR, než spolupracovat s Američany, Brity a Francouzi, kteří se prohlašovali za spojence Vaterlandu. Goděrenko a jeho kolegové nikdy nemohli považovat Němce za spojence, ať hlásají, že uznávají jakoukoli politiku, nicméně fíkový list marxismu-leninismu se občas dal využít jako vhodný převlek.
V Itálii byla situace odlišná. Vzpomínka na Benita Mussoliniho už poměrně vybledla a místní kovaní komunisté se zajímali víc o víno a těstoviny než o revoluční náboj marxismu, snad s výjimkou Rudých brigád - a to byli nebezpeční chuligáni, ne zrovna politicky spolehliví dříči. Násilničtí diletanti víc než cokoli jiného, i když i oni měli své možnosti. Občas přihlížel jejich výletům

do Ruska, kde studovali politologii a především se učili řádnému chování v terénu, a to mělo aspoň nějaké taktické využití.

Na stole měl hromadu zpráv, jež došly během noci. Úplně navrchu ležela zpráva z moskevského ústředí. Podle hlavičky pochopil, že jde o důležitou zprávu a šifrovací knihu číslo 115890. Tu měl v sejfu v kanceláři, ve skříni za stolem. Musel se otočit a pokleknout, aby mohl vytočit kombinaci nutnou k otevření dveří, nejprve však vyřadil z provozu elektronický alarm připojený k číselníku. Trvalo to pár vteřin. Na knize bylo šifrovací kolo. Goděrenko jednorázové šifry ze srdce nenáviděl, ale tvořily podobně nedílnou součást jeho života jako toaleta. Nechutné, ale nezbytné. Rozluštění zprávy mu trvalo deset minut. Teprve když byl hotov, mu došlo, co se v ní píše. Od samotného předsedy? podivil se. Jako všichni středně vysoko postavení vládní úředníci na světě měl pocit jako školák, kterého zavolali do ředitelny.

Papež? Proč se Jurij Vladimirovič stará o to, aby se dostal do papežovy blízkosti? Pak se na chvilku zamyslel. Ach, ano, samozřejmé. Nejde o hlavu katolické církve, jde o Polsko. Člověk může vzít Poláka z Polska, ale nikdy nevyjme Polsko z Poláka. Jde o politiku. A tedy o důležitou věc.

Ovšem Goděrenkovi se to nelíbilo.

"ZJISTĚTE A NAHLASTE MOŽNÉ ZPŮSOBY, JAK SE DOSTAT DO PAPEŽOVY FYZICKÉ BLÍZKOSTI," četl znovu. V profesionálním žargonu KGB to mohlo znamenat jen jediné.

Zabít papeže? říkal si Goděrenko. To by se rovnalo politické katastrofě. Jakkoli byla Itálie katolickou zemí, Italové nebyli přehnaně nábožensky založení lidé. La dolce vita, sladký život - to bylo v téhle zemi náboženstvím. Italové patřili mezi nejnedisciplinovanější národy světa. Člověk se až divil, jak se vůbec mohli stát Hitlerovými spojenci. Němci museli mít všechno in Ordnung, řádně seřazené, čisté a kdykoli použitelné. Snad jediné, co Italové udržovali v pořádku, byly jejich kuchyně a možná ještě vinné sklepy. Jinak tu všechno probíhalo nevázaně. Pro Rusa představoval příjezd do Říma kulturní šok, něco jako ránu bajonetem do prsou. Italové neměli ani náznak smyslu pro disciplínu. Stačilo, aby člověk pozoroval jejich dopravu, a bylo mu to jasné. Jízda po zdejších ulicích se nejspíš blížila pocitům pilota stíhačky.

Ale Italové se všichni rodili se smyslem pro styl a společenská pravidla. Existovaly věci, jež se tu prostě nedělaly. Italové jako národ uznávali krásu, kterou sotva mohl někdo zpochybnit, a porušení tohoto zákona by mohlo mít ty nejvážnější důsledky. Přinejmenším by to mohlo zkompromitovat jeho zpravodajské zdroje. Žoldáci nežoldáci... ani žoldáci by se přece nepostavili svému vlastnímu náboženství, ne? Každý člověk má skrupule, i - ne, opravil se, zejména - tady. Takže politické dopady něčeho takového by mohly nepříznivě ovlivnit produktivitu jeho rezidentury a zásadně by omezily počty nových kontaktů.

Co mám tedy teď udělat? ptal se sám sebe. Byl plukovníkem v První správě KGB a měl za sebou velmi úspěšnou kariéru rezidenta, dokázal jistou pružnost ve své práci. Byl rovněž příslušníkem obrovského úřadu a nejsnadnější, co mohl udělat, bylo to, co dělají všichni byrokraté. Zdržovat, klást překážky, mlžit.

Pro něco takového musel mít člověk nadání, ale Ruslan Borisovič Goděrenko věděl vše, co momentálně potřeboval.

06 KAPITOLA - ... ALE NE MOC

NOVÉ VĚCI JSOU vždycky zajímavé, což platí i pro chirurgy. Zatímco si Ryan ve vlaku četl noviny, Cathy se dívala z okna. Znovu bylo jasno a nebe modré jako krásné oči jeho ženy. Jack už znal cestu poměrně zpaměti a z nudy se mu vždycky chtělo spát. Opřel se do rohu sedadla a zjistil, že mu nějak těžknou

víčka.
"Jacku, ty chceš spát? Co když přejedeš?"
Jedu až na konečnou," vysvětloval jí manžel. "Vlak tam jenom nestaví, on tam i končí. Kromě toho se říká, nikdy nestůj, když si můžeš sednout, a nikdy neseď, když si můžeš lehnout."
"Kdo ti tohle nakukal?"
"Můj dělostřelec," řekl Jack se zavřenými víčky.
"Kdo?"
"Dělostřelecký seržant Phillip Tate z námořní pěchoty Spojených států amerických. Vedl mou četu, než jsem se přizabil v té helikoptéře - když jsem odešel, tak v tom nejspíš pokračoval." Ryan mu psal k Vánocům. Kdyby se Tate dopustil nějaké chyby, tak by ono "přizabil" nebylo jen nejapným vtipem, jak se tvářilo. Tate a Michael Burns, zdravotník námořnictva, Ryanovi zafixovali páteř, čímž zabránili přinejmenším doživotnímu ochrnutí. I Burns dostával vánoční blahopřání.
Asi deset minut před zastávkou Victoria se Ryan posadil a promnul si oči.
"Vítej zpátky," poznamenala Cathy suše.
"Do týdne to budeš dělat taky."
Ušklíbla se. "Na bývalého mariňáka jsi neuvěřitelný lenoch."
"Miláčku, když není co dělat, tak proč nevyužít daného času efektivně?"
"To právě dělám." Ukázala mu časopis The Lancet - skalpel.
"O čem sis četla?"
"Tomu bys nerozuměl," odpověděla. A měla pravdu. Ryanovy znalosti biologie končily u žáby, kterou pitvali na střední škole. Cathy to dělala taky, ale ona by ji nejspíš dokázala znovu sestavit, sešít a ještě by se dívala, jak žabka hopká zpátky do své nory. Taky dokázala rozdávat karty jako krupiér z Vegas, ten talent udivoval jejího manžela vždy, když to zahlédl. Ale s pistolí to neuměla vůbec. To ale asi platilo o většině doktorů, a v Británii se navíc zbraně považovaly za něco nečistého, a to i mezi policisty, z nichž je smělo nosit jen pár. Zvláštní země.
"Jak se dostanu do nemocnice?" zeptala se Cathy, když vlak zpomaloval před konečnou stanicí.
"Vezmi si prvního taxíka, kterého uvidíš. Taky můžeš jet metrem," navrhl jí Jack. "Je to nové město. Chvíli potrvá, než se tu vyznáš."
"Jak to vypadá kolem?" zeptala se, protože vyrostla v New Yorku a pracovala v Baltimoru, kde se člověku vyplácelo mít neustále oči na stopkách.
"Nesrovnatelně lepší než okolí Hopkinse. Na pohotovosti se nesetkáš s takovým počtem postřelených. A lidi jsou velice příjemní. Jakmile pochopí, že jsi Američanka, tak tě okamžitě vezmou mezi sebe."
"No, včera se k nám v tom obchodě chovali velmi mile," připustila Cathy. "Ale nemají tady vinný mošt."
"Proboha, jak necivilizovaný kout!" zvolal Jack. "Tak zkus Sally koupit nějaký z místních ležáků."
"Ty jsi trouba!" zasmála se. "Pamatuj si, že Sally má ráda hroznový a třešňový džus. Tady ale mají jen černý rybíz. A ten jsem se bála koupit."
"No jo, a taky bude divně vyslovovat." Jack se ale o malou Sally nebál. Děti byly ti nejvíce přizpůsobiví tvorové. Možná se dokonce naučí i pravidla kriketu. Pokud ano, mohla by je vysvětlit svému tatínkovi.
"Proboha, tady všichni kouří," poznamenala Cathy, když zastavili na nádraží Victoria.
"Miláčku, ber to jako zajištění práce pro všechny doktory."
"Je to odporný a hloupý způsob přivolávání smrti."
"Ano, miláčku." Kdykoli si Ryan zapálil cigaretu, musel za to doma pykat. Další daň za to, že si vzal lékařku. Měla samozřejmě pravdu, a Jack to věděl, ale každý měl přece nárok aspoň na jednu neřest. Kromě Cathy. Pokud nějakou měla, tak ji velmi úspěšně skrývala. Vlak zpomalil a zastavil, takže mohli vstát a otevřít dvířka kupé.

Vykročili mezi zástupy spěchajících lidí. Stejně jako na Grand Central v New Yorku, napadlo Jacka, i když tam je ještě víc nacpáno. V Londýně byla spousta nádraží, byla rozmístěná jako chapadla chobotnice. Nástupiště bylo příjemně široké a spěchající lidé slušnější, než kdy mohl potkat v New Yorku. Špička byla všude na světě stejná, ale v anglických městech panovala vlídnost, kterou si nešlo neoblíbit. I Cathy jí velmi brzy podlehne. Ryan vedl svou ženu ven, kde už čekala řada taxíků. Doprovodil ji k prvnímu z nich.

"Hammersmithova nemocnice," řekl řidiči. Pak políbil ženu na rozloučenou.

"Uvidíme se večer, Jacku." Jako vždy se na něj usmála.

"Hezký den, miláčku." A Ryan vyrazil k opačné straně budovy. Zčásti zuřil, že Cathy musí do práce. Jeho matka nikdy nepracovala. Jeho otec, jako všichni muži jeho generace, zastával názor, že je úkolem mužů přinést na stůl dostatek jídla. Emmeta Ryana těšilo, že jeho syn se oženil s lékařkou, ale jeho šovinistický postoj týkající se ženiny práce se na jeho syna do jisté míry přenesl, ačkoli Cathy vydělávala mnohem víc než Jack, možná proto, že oční lékařství je pro společnost důležitější než analýzy zpravodajských informací. Nebo si to myslel trh. Nicméně ona nemohla dělat to, co dělal on, a naopak, takže nebylo o čem přemýšlet.

V Century House ho uniformovaný strážník poznal a přivítal ho mávnutím a úsměvem.

"Dobré ráno, Sire Johne."

"Dobrý den, Berte." Ryan zasunul do otvoru svou kartu. Světlo zeleně zablikalo a Jack prošel bezpečnostní branou. Odsud to měl k výtahu už jen pár kroků.

Simon Harding také právě přicházel. Obvyklý pozdrav: "Dobré ráno, Jacku."

"Ahoj," zavrčel Jack cestou ke svému stolu. Čekala na něj silná obálka. Na ní stálo, že ji sem přinesl poslíček z amerického velvyslanectví na Grosvenor Square. Roztrhl obal a zjistil, že se jedná o hlášení z Hopkinse o Michailu Suslovovi. Jack prolistoval stránky a zahlédl něco, co mu už vypadlo z paměti. Bernie Katz, hoden své pověsti pečlivého doktora, vyhodnotil Suslovovu cukrovku jako nebezpečně pokročilou a předpověděl, že s jeho dlouhověkostí to nebude nijak slavné.

"Na, Simone. Tady se píše, že hlavní komouš je ještě nemocnější, než jak vypadá."

"Chudák," poznamenal Harding, vzal si zprávu a přitom si pohrával s dýmkou. "Ale není to zrovna sympatický chlapík, že."

"Taky jsem slyšel."

Další v pořadí byly informační dokumenty. Nesly označení TAJNÉ, což znamenalo, že jejich obsah se v novinách objeví až asi tak za dva dny. I tak to bylo zajímavé, protože se v těchto dokumentech občas objevovaly i zdroje, což člověku mohlo napovědět, zda je informace kvalitní či nikoli. Ne všechna data získaná zpravodajskými službami však byla spolehlivá. Spousta z nich se dala shrnout do pojmu drby, protože i důležití lidé ve vládách na celém světě se jimi bavili. Byli to závistiví a pomlouvační zmetci stejně jako všude jinde. A ve Washingtonu dvojnásob. Že by to v Moskvě platilo ještě víc? Zeptal se na to Hardinga.

"Ale to víš, že ano. Jejich společnost výhradně závisí na postavení a pomlouvání se dá využít - inu, Jacku, dalo by se říct, že je to jejich národní sport. My se s tím všichni setkáváme i tady, pochopitelně, ale tam to může narůst do neuvěřitelně zrůdných rozměrů. Podobné to muselo být na středověkém dvoře - lidi se prali o pozice každý boží den. Box uvnitř jejich větších úřadů musí být něco strašného."

"A jak je tím ovlivněna taková informace?"

"Často si říkám, že jsem se měl na Oxfordu věnovat psychologii. Tady zaměstnáváme několik psychiatrů - vy v Langley nepochybně taky."

"To jistě. Pár z nich i znám. Pracují hlavně v mé správě, ale někteří jsou i ve vědeckotechnické. Nejsme v tom ale tak dobří, jak bychom být měli."

"Jak to, Jacku?"

Ryan se protáhl na židli. "Před pár měsíci jsem mluvil s jedním z Cathyiných kolegů z Hopkinse, jmenuje se Solomon, je to neuropsychiatr. Škoda že ho neznáš. Je to fakticky génius - vedoucí oddělení. Moc nevěří na to, že pacienti si mají lehnout na pohovku a on s nimi promluví. Myslí si, že většina duševních chorob je způsobena chemickou nerovnováhou mozku. Málem ho za to vyhodili, ale o dvacet let později si všichni uvědomili, že má vlastně pravdu. Sol mi prostě říkal, že většina politiků je stejných jako filmové hvězdy. Obklopují se přitakávači, patolízaly a lidmi, kteří jim našeptávají příjemné věty - a spousta z nich tomu nakonec i uvěří, protože tomu chtějí věřit. Je to podle nich fantastická hra, ale taková, kde se všechno soustředí na proces a jen velmi málo záleží na výsledku. Nejsou jako normální lidé. Neděla jí žádnou opravdovou práci, ale jeví se tak. V knize Rady a porady se píše: Washington je město, kde se s lidmi bavíte nikoli proto, jací jsou, ale podle toho, jakou mají pověst. Jestli to je pravda ve Washingtonu, jak to pak musí vypadat v Moskvě? Tam je politikou všechno. Všechno jsou symboly, ne? Takže vnitřní souboje a pomluvy musejí být opravdu zuřivé. Počítám, že na nás to musí mít dva vlivy. Zaprvé to znamená, že spousta informací, které se k nám dostávají, je pokroucená, protože jejich zdroje buď netuší, co to je realita, nebo si ty informace upraví podle toho, aby to vyhovovalo především jim samotným, a pak teprve je odešlou - a dělají to buď vědomě, nebo zcela bez rozmyslu. Zadruhé z toho plyne, že i lidé na druhé straně, kteří ty informace potřebují, nejsou schopni rozeznat dobro od zla, takže i když to dokážeme rozluštit, tak nemůžeme odhadnout, co to znamená, protože oni se sami nedokáží rozhodnout, co s tím mají provést - i když třeba nakrásně vědí, co to vůbec je. My tady máme rozebírat mylné informace, které pak nejspíš nesprávně použijí lidé, kteří je mají dostat. Takže jak máme proboha předvídat, co udělají, když ani oni sami nevědí, co je pro ně správné?"

Hardingovy rty se kolem dýmky zvlnily do úsměvu. "Velmi dobře, Jacku. Začínáš se chytat. Objektivně řečeno, jen velmi málo z toho, co dělají, dává nějaký smysl. I přesto není zase tak těžké předvídat jejich chování. Nejprve si sám rozhodneš, jak by vypadala inteligentní akce, a pak to obrátíš naruby. Funguje to pokaždé," zasmál se Harding.

"Jenže pak mi taky Sol říkal, a z toho mi běhá mráz po zádech, že lidi tohohle druhu, kteří mají ve svých rukou moc, můžou být nebezpeční zmetci. Nevědí, kdy přestat, a nemají tušení, jak by mohli využít svou moc inteligentně. Počítám, že právě takhle to začalo v Afghánistánu."

"Správně." Simon zamyšleně přikývl. "Zamotali se do vlastních ideologických iluzí a netuší, jak z toho ven. A skutečným problémem je, že v rukou opravdu mají obrovskou moc."

"Něco mi v té rovnici chybí," řekl Ryan.

"To nám všem, Jacku. To je součást naší práce."

Bylo načase změnit téma. "Něco nového s papežem?"

"Dnes zatím nic. Jestli Basil něco má, tak bych o tom měl slyšet ještě před obědem. Trápí tě to?"

Jack vážně přikývl. "Jo. Potíž je v tom, že jestliže spatříme opravdovou hrozbu, co s ní můžeme asi tak udělat? Nemůžeme kolem něj přece rozestavit četu příslušníků námořní pěchoty, ne? Když uvážíš, jak je pořád na veřejnosti - rozumíš, je neustále tak vystavený, že ho nemůžeš ochránit."

"A lidi jako on se nebezpečím nevyhýbají, co?"

"Pamatuju si, když sejmuli Martina Luthera Kinga. On přece věděl -musel to vědět - že tam venku na něj čekají pušky. Ale neustoupil ani o krůček. Neměl to prostě v povaze, otočit se a vzít nohy na ramena. V Římě to tak odlišné nebude, příteli, a všude tam, kam se rozjede, taky."

"Zasáhnout pohybující se cíle je prý těžší," poznamenal Simon nesměle.

"Ale to neplatí, pokud víš, kam má namířeno, s minimálně měsíčním předstihem. Jestli se KGB rozhodne, že ho zkusí trefit, tak nevidím moc šancí,

co bychom s tím my mohli udělat."

"Leda ho možná varovat."

"No, skvěle. Aby se nám vysmál. A to by možná udělal. Za uplynulých čtyřicet let zažil nacisty i komunisty. Co by ještě mohlo nahnat tomu člověku hrůzu?" Ryan se odmlčel. "Jestli se k tomu rozhodnou, kdo to odmávne?"

"Podle mě by to měli odhlasovat na politbyru při plenárním zasedání. Politické dopady jsou příliš drsné, než aby to někdo ze členů, ať sebelépe postavený, zkusil na základě své vlastní autority, a to ani Andropov, který je z té party nejsvobodomyslnější."

"Fajn, to máme... kolik? Patnáct členů, kteří to musejí schválit nebo zamítnout. Patnáct hlav plus členové aparátu a rodiny, s nimiž to proberou. Jak dobré máme zdroje? Doslechneme se o tom?"

"Citlivá otázka, Jacku. Bohužel ti na ni nemůžu odpovědět."

"Nemůžu, protože nemůžu, nebo nemůžu, protože nesmím?" zeptal se Jack.

"Jacku, máme zdroje, které znám, ale nesmím s tebou o nich mluvit." Hardingovi se ve tváři objevil ztrápený výraz.

"Hele, já tě chápu, Simone." Jack měl taky pár takových témat. Například tady nesměl nikdy ani pronést slova TALENT KEYHOLE, sice pro to měl povolení, ale šlo o oddíl NOFORN - NE PRO CIZINCE - nesměl se o tom před cizincem ani zmínit. I když o tom Simon a stoprocentně i Sir Basil věděli mnohé. Bylo to zvrácené, protože to bránilo v přístupu k informacím lidem, kteří by je mohli využít. Kdyby to takhle fungovalo na Wall Street, celá Amerika by žila pod hranicí bídy, zlobil se Jack. Buď se lidem dalo věřit, nebo ne. Jenže každá hra má svá pravidla a Ryan je musel respektovat. To byla cena za členství v tomhle klubu.

"Tohle je hodně dobré," řekl Harding, když došel na třetí stranu hlášení Bernieho Katze.

"Bernie je hlava," přikývl Ryan. "Proto s ním Cathy ráda pracuje."

"Ale je to očař, ne psychiatr, že?"

"Simone, na téhle úrovni se vyznají všichni ve všem. Ptal jsem se na to Cathy: diabetická retinopatie, kterou Suslov trpí, naznačuje na zásadní zdravotní problém. Cukrovka zaneřádí drobné cévy v zadní části oka, což se dá zjistit během vyšetření. Bernie a jeho tým to zčásti spravili - úplně vyléčit se to nedá - a vrátili mu asi pětasedmdesát až osmdesát procent zraku, což stačí, aby mohl ve dne jezdit autem, ale zůstal tam zdravotní problém, který to všechno zavinil. A ten problém ho trápí po celém těle. Dejme tomu, že Rudý Míša umře na selhání ledvin nebo nějakou srdeční příhodu nejpozději do dvou let."

"Naši chlapci se domnívají, že mu zbývá ještě tak pět let," řekl Harding.

"No, já nejsem doktor. Jestli chceš, můžeš poslat pár lidí, aby si o tom s Berniem promluvili, ale všechno je v zásadě tady. Cathy říká, že pohledem do oka se člověk dozví spoustu věcí o cukrovce."

"Ví to Suslov?"

Ryan pokrčil rameny. "To je dobrá otázka, Simone. Doktoři se svým pacientům ne vždycky svěřují, tam to možná platí ještě míň. Cathy počítá, že Suslova léčí politicky spolehlivý lékař minimálně na stupni profesora. Tady by to znamenalo špičku ve svém oboru, co se opravdu vyzná. A tam...?"

Harding přikývl. "Správně. Možná ví víc o Leninovi než o Pasteurovi. Už jsi slyšel o Sergeji Koroljovovi, jejich vrchním konstruktérovi raket? To byla panečku nehoda. Toho chudáka prakticky zavraždili na stole, protože dva hlavní chirurgové se neměli rádi, a jeden nechtěl podržet druhého, když to začalo vypadat bledě. Možná to bylo pro Západ jen dobře, ale byl to schopný technik a o život ho připravila lékařská neschopnost."

"Doplatil na to někdo?" zeptal se Ryan.

"Ale kdepak. Oba byli příliš politicky důležití, měli spoustu ochránců na vysokých místech. Jsou v bezpečí, dokud nezabijí jednoho ze svých přátel, a to se nestane. Nepochybuju, že oba mají pod sebou schopné mladé lidi, kteří

jejich chyby zaretušují."

"Víš, co by v Rusku potřebovali? Právníky. Nesnáším ty, co se honí za sanitkami, ale myslím, že tam to trošku přehánějí."

"Každopádně si myslím, že Suslov nejspíš neví, jak vážný je jeho zdravotní stav. To si aspoň myslí naši lékařští konzultanti. Podle našich zdrojů pořád holduje vodce, a to je kontraindikace číslo jedna." Harding se ušklíbl. "A na jeho místo nastoupí Alexandrov, což je do puntíku stejně nepříjemný týpek jako jeho učitel. Budu muset nechat aktualizovat jeho složku." Zapsal si to.

Ryan se vrátil ke svým ranním dokumentům, než se vrhne na svůj oficiální projekt. Greer chtěl, aby Ryan pracoval na studii hlavních praktik v sovětském zbrojním průmyslu, protože chtěli zjistit, jak - pokud vůbec - tahle část sovětského hospodářství funguje. Ryan s Hardingem měli na té studii spolupracovat a výsledek měl posloužit britským i americkým účelům. Ryanovu akademickému založení taková práce vyhovovala. Možná by si ho mohl všimnout i někdo nahoře.

*****

ODPOVĚĎ DORAZILA v 11:32. V Římě sebou hodili, pomyslel si Zajcev a pustil se do dešifrování. Jakmile bude hotov, zavolá plukovníkovi Rožděstvenskému, ale chvilku mu to asi potrvá. Kapitán se podíval na nástěnné hodiny. Bude muset odložit i oběd, ale tohle mělo přednost, takže slabší kručení v břiše mu vadit taky nebude. Asi jedinou dobrou zprávou bylo, že plukovník Goděrenko začal svou šifrovací sekvenci na horním okraji strany 285.

*****

Přísné tajné
Naléhavé a spěŠné Od: Rezident Řím
PRO: KANCELÁŘ, PŘEDSEDY, MOSKEVSKÉ ÚSTŘEDÍ VĚC: VAŠE OPEŘAČNÍ ZPRÁVA 15-8-82-666 DO KNĚZOVY BLÍZKOSTI SE LZE DOSTAT SNADNO I BEZ ZÁSADNÍCH ČASOVÝCH OMEZENÍ. K CELKOVÉMU VYHODNOCENÍ VAŠÍ ŽÁDOSTI BUDOU NUTNÉ INSTRUKCE. KNĚZ SE OBJEVUJE NA OBVYKLÝCH VEŘEJNÝCH AUDIENCÍCH A VYSTOUPENÍCH, JEŽ JSOU ZNÁMY S VELKÝM PŘEDSTIHEM. VYUŽITÍ TÉHLE PŘÍLEŽITOSTI NEBUDE, OPAKUJI, NEBUDE SNADNÉ KVŮLI VELKÉMU POČTU LIDÍ, KTEŘÍ SE JICH ÚČASTNÍ. BEZPEČNOSTNÍ OPATŘENÍ JSOU TĚŽKO ZMĚŘITELNÁ BEZ DALŠÍCH INSTRUKCÍ. NEDOPORUČUJI PODNIKAT JAKOUKOLI FYZICKY ZAMĚŘENOU AKCI PROTI KNĚZOVI KVŮLI OČEKÁVANÝM NEPŘÍZNIVÝM POLITICKÝM DOPADŮM. SKRÝT PŮVODCE TAKOVÉ AKCE JE
SLOŽITÉ.
Konec.

*****

Inu, pomyslel si Zajcev, rezidentovi se ten nápad moc nezamlouvá. Vyslechne Jurij Vladimirovič rady člověka z terénu? Zajcev si však uvědomoval, že takové rozumování značně přesahuje jeho postavení. Zvedl telefon a vytočil číslo.

"Plukovník Rožděstvenskij," ozval se přísný hlas.

"Kapitán Zajcev z Komunikačního střediska. Mám tu odpověď na vaši šest-šest-šest, soudruhu plukovníku."

"Už jdu," odpověděl Rožděstvenskij.

Plukovník se skutečně nikde neloudal, takže stanovištěm ostrahy prošel za tři minuty. Zajcev tou dobou už vrátil šifrovací knihu do ústředního skladu a zasunul zprávu včetně překladu do hnědé obálky, kterou pak podal plukovníkovi.

"Viděl to někdo?" zeptal se Rožděstvenskij.

"Zcela jistě ne, soudruhu," odpověděl Zajcev.

"Dobře." Plukovník Rožděstvenskij odešel bez dalšího slova. Zajcev vstal od svého pracovního stolu a zamířil do jídelny na oběd. Jídlo bylo jedním z

hlavních důvodů pro práci na ústředí.

Co však nemohl hodit za hlavu, když se zastavil na záchodě, aby si umyl ruce, byla ta dvojice zpráv. Jurij Andropov chtěl zabít papeže a rezident v Římě mu to chtěl rozmluvit. Zajcev neměl mít žádné názory. Byl jen součástí komunikačního systému. Hierarchii Výboru pro státní bezpečnost jen málokdy došlo, že lidé vlastně mají mozek...

...nemluvě o svědomí...

Zajcev se postavil do fronty a vzal si kovový podnos a příbor. Rozhodl se pro dušené hovězí a čtyři silné krajíce chleba, k tomu velkou sklenici čaje. Pokladní mu naúčtovala pětapadesát kopějek. Jeho obvyklí spolustolující už byli dávno pryč, takže se posadil na konec stolu plného lidí, které neznal. Mluvili o fotbalu, on se k nim nepřipojil, zůstal sám se svými myšlenkami. Hovězí bylo poměrně dobré, stejně jako chléb, čerstvě vytažený z pece. Jediné, co tu chybělo, byly stříbrné příbory, jaké byly na horních poschodích. Tady se používaly stejné lehounké zinkovo-hliníkové výrobky jako v celém Sovětském svazu. Svůj účel plnily, ale kvůli své nepatrné váze působily v rukou zvláštně.

Takže, pomyslel si, jsem měl pravdu. Předseda přemýšlí o tom, jak zabít papeže. Zajcev nebyl nábožensky založený člověk. V kostele nebyl celý život - nepočítáme-li ty velké budovy přestavěné po revoluci na muzea. O náboženství věděl jen to, co propaganda šířila jako součást sovětského vzdělávání. A přitom některé z dětí, které znal na škole, říkaly, že věří v boha, a on je nenahlásil, protože donášení prostě nebylo jeho gusto. Zásadní otázky lidské existence jeho mysl nikdy moc nezatěžovaly. Život v Sovětském svazu se z velké části omezoval na včerejšek, dnešek a zítřek. Ekonomické podmínky života opravdu nedovolovaly člověku dělat nějaké dlouhodobé plány. Nemohl si koupit domek na venkově, toužit po luxusních autech, šetřit na přepychovou dovolenou. Tím, že vláda jeho země seslala na celý lid to, čemu říkala socialismus, vlastně všem dovolila - nařídila - toužit v zásadě po stejných věcech bez ohledu na osobní vkus jednotlivce, což znamenalo nechat se zapsat na nekonečný seznam a být informován v okamžiku, kdy se dostal na první místo - a pak ho stejně přeskočili lidé výše postavení ve straně - nebo se tam ani nedostal, protože jen někteří lidé měli přístup k lepším věcem. Jeho život stejně jako život všech ostatních připomínal úděl mladého krmného býka. Starali se o něj poměrně dobře a ve stále stejnou dobu ho po všechny nekonečně stejné dny krmili neustále stejným jídlem bez chuti. Žil v šedi, nebetyčné nudě zasahující všechny oblasti života - narušované v jeho případě jen obsahem zpráv, které zpracovával a posílal dál. Neměl o těch zprávách vůbec přemýšlet, natož si je pamatovat, ale jelikož neměl s kým mluvit, mohl o nich rozjímat jen ve skrytu duše. Dnes měl v hlavě jen jediného brouka, který nejevil žádné známky toho, že by chtěl zmlknout. Pobíhal pořád dokolečka jako křeček, neustále běhal a běhal, ale pořád se vracel k jedné věci.

Andropov chce zabít papeže.

Nebyla to první zpráva o atentátu, kterou zpracovával. Moc jich ale nebylo. KGB od téhle metody postupně upouštěla. Příliš mnoho pokusů se nezdařilo. Navzdory profesionálnímu umění a šikovnosti ruských důstojníků v terénu byli policisté v jiných zemích neuvěřitelně inteligentní a vyznačovali se chladnou trpělivostí pavouka čekajícího na potravu, a dokud KGB nemohla zabít člověka jen tím, že by si jeho smrt přála, a ono by se to splnilo, vždycky musela čekat, že se objeví svědci a důkazy, protože neviditelnost je něco, co se vyskytuje jen v pohádkách.

Častěji zpracovával zprávy o zbězích nebo lidech podezřelých z toho, že zběhnutí plánují - či, což bylo stejně vražedné, o podezřelých důstojnících a agentech, kteří "hráli na obě strany" a začali sloužit nepříteli. Takové důkazy dokonce objevil ve zprávě, když povolávali důstojníka domů ke "konzultacím", z nichž se jen zřídkakdy vrátil na svou rezidenturu. Co přesně se s ním stalo - to bylo námětem dohadů, jež nebyly nijak příjemné. Jeden

důstojník, který se něčeho takového dopustil, byl zaživa vhozen do krematoria, stejně jako to prý dělala německá SS. Slyšel, že to je i natočené na filmu, a mluvil s lidmi, kteří znali někoho, kdo znal někoho, kdo to viděl. On sám to ve skutečnosti nikdy neviděl, ani se s nikým takovým nesešel. Oleg Ivanovič si říkal, že některé věci byly společensky nepřijatelné i pro KGB. Ne, většina příběhů se zmiňovala o popravčích četách -které, jak se tradovalo, velmi často svůj úkol pokazily - nebo o jediné kulce do čela, což prováděl Lavrentij Berija osobně. Těmhle příběhům však věřili všichni. Viděl Beriju na snímcích a měl pocit, že z toho papíru kape krev. A Železný Felix by to nejspíš dokázal mezi dvěma sousty oběda. Byl to typ člověka, co dal pojmu bezohlednost zlověstný nádech.

Všeobecně se však soudilo, třebaže se o tom nemluvilo, že vztah KGB ke světu se stává kulturnějším. Civilizovanějším. Vlídnějším a jemnějším. Zrádci se pochopitelně popravovali, ale až po procesu, kde dostali aspoň jakous takous šanci své kroky vysvětlit, a pokud byli nevinní, svou nevinu dokázat. Skoro nikdy se to nestávalo, ale jen proto, že stát soudil jen opravdu vinné. Vyšetřovatelé Druhé správy patřili k nejobávanějším a nejzdatnějším v celé zemi. Říkalo se, že se nikdy nemýlí a nenechají se oklamat, jako by to byli bohové.

Až na to, že stát tvrdil, že žádní bohové neexistují.

Jsou tedy jen muži - a ženy. Všichni věděli o skupině Labutí, o níž muži často hovořili se záludnými úsměvy a přimhouřenýma očima. Ach, být tak instruktorem nebo ještě lépe kontrolorem kvality v tomhle oddělení, snili. A dostávat za to plat. Jak jeho Irina často říkala, všichni muži jsou prasata. Jenže, říkal si Zajcev, být prase může být i zábava.

Zabít papeže - proč? Nepředstavoval pro tuto zemi žádné ohrožení. Stalin sám kdysi žertem řekl: Kolik divizí má papež? Tak proč ho zabíjet? I rezident byl proti tomu. Goděrenko se obával politických důsledků. Stalin nařídil vraždu Trockého a poslal jednoho důstojníka KGB, aby to udělal, a přitom věděl, že za ten úkol bude odsouzen na dlouhá léta do vězení. Ale on to udělal, věren vůli strany, jako profesionál, takže se o tom ve výcvikových kurzech na akademii dlouho mluvilo - následovala však větička, že teď už se takové věci nedělají. Nebylo to kulturnoje, nemuseli instruktoři dodávat. A KGB se tedy vzdalovala od takového chování.

Až do této chvíle. Až do dneška. A dokonce náš zkušený rezident navrhuje zamýšlenou akci neprovést. Proč? Protože nechce, aby se on sám a jeho úřad - celá jeho země! - zachovali jako někulturnyje?

Nebo proto, že taková akce je horší než šílená? Mohlo to být nesprávné..?. Pojem "nesprávný" byl občanům Sovětského svazu cizí. Aspoň to, co lidé chápali jako věci, které byly morálně nesprávné. Morálku v jeho zemi vystřídalo zvažování, zda je něco politicky správné nebo nesprávné. Všechno, co sloužilo zájmům politického systému jeho země, zasluhovalo pochvalu. To, co nesloužilo, zase... smrt?

A kdo o takových věcech rozhodoval?

Lidé.

Lidé, protože neexistovala žádná morálka, jak by tomu pojmu rozuměl svět. Neexistoval bůh, který by prohlašoval, co je dobré a co špatné.

A přesto...

... v srdci každého člověka vězela vrozená představa o tom, co je správné a co špatné. Zabít jiného člověka je špatné. K tomu, abyste mohli někoho zabít, bylo zapotřebí mít oprávněný důvod. Ale o tom, co mohlo takovým důvodem být, rozhodovali zase jen lidé. Praví lidé na pravém místě s příslušnou autoritou měli schopnost a právo zabít, protože... proč vlastně?

Protože to řekli Marx a Lenin.

O tom rozhodla před mnoha lety vláda jeho země.

Zajcev si namazal máslem poslední krajíc chleba a namočil ho do zbytku šťávy na talíři, než si kousl. Věděl, že se pouští do příliš hlubokých,

dokonce nebezpečných úvah. Jeho společnost nepodporovala ani nedovolovala nezávislé uvažování. Člověk neměl zpochybňovat stranu a její moudrost. A tím méně tady. V jídelně KGB nikdo nikdy nahlas nefilozofoval o tom, jestli strana a otčina, jíž slouží a již chrání, jsou vůbec schopny zosnovat nějaký nekalý čin. Tedy, čas od času možná lidé spekulovali o taktických postupech, ale i pak se tyto rozhovory odehrávaly v mezích vyšších a silnějších než cihlové zdi Kremlu.

Morálku jeho země, říkal si, předurčil německý žid, co žil v Londýně, a syn carského úředníka, který neměl cara zrovna v lásce a jehož přehnaně horkokrevný bratr byl popraven za příliš otevřený odpor. Ten muž našel útočiště v nejkapitalističtějším státě ze všech, ve Švýcarsku, pak ho Němci vyslali zpět na Matičku Rus s nadějí, že by mohl podrýt carovu vládu a oni by mohli porazit ostatní západní národy na západní frontě první světové války. Vlastně to nepřipomínalo cokoli seslaného shora nějakými bohy zamýšlejícími velkou věc pro lidský pokrok, že? Všechno, co Lenin použil jako model pro změny ve své zemi - a následně i celého světa - pocházelo z knihy napsané Karlem Marxem, dále ze spisů Bedřicha Engelse a z jeho vlastních myšlenek, jak se mohl postavit do čela nové země.

Jediné, co marxismus-leninismus odlišovalo od náboženství, byla absence božstev. Oba systémy si nárokovaly absolutní moc nad lidskými záležitostmi a oba prohlašovaly, že mají apriorně pravdu. Až na to, že zřízení v jeho zemi uplatňovalo tuto moc tím, že rozhodovalo o životě a smrti.

Jeho země tvrdila, že jí na srdci leží spravedlnost, dobro dělníků a rolníků po celém světě. Jenže ostatní lidé, výše postavení, rozhodovali, kdo budou dělníci a rolníci, a oni sami přitom žili ve zdobených dačách a mnohapokojových bytech, měli automobily s řidiči... a privilegia.

A jaká privilegia! Zajcev odesílal i zprávy o spodním prádle a parfémech, které muži z téhle budovy chtěli pro své ženy. Takové předměty byly obvykle převáženy v diplomatických zavazadlech z velvyslanectví na Západě, neboť jeho země je sice nedokázala vyrobit, ale nomenklatura po nich toužila stejně jako po západoněmeckých ledničkách a sporácích. Když se Zajcev díval, jak pohlaváři jezdí prostředkem moskevských ulic ve svých zilech s řidiči, chápal, jak Lenin vnímal cary. Car prohlašoval, že mu právo na moc svěřil bůh. Straničtí představitelé své postavení zaštiťovali vůlí lidu.

Jenomže lid jim nikdy nedal nic najevo veřejným prohlášením. V západních demokraciích se konaly volby - Pravda na ně plivala každých pár let - ale byly to opravdové volby. V Anglii teď vládla nevzhledná ženská a v Americe stárnoucí a směšný herec, ale oba byli zvoleni lidem svých zemí a předchozí vládci byli odvoláni na základě přání lidu. Ani jeden z nich nebyl v Sovětském svazu zrovna oblíbený a on sám viděl mnoho oficiálních zpráv, které požadovaly vyhodnocení jejích psychického stavu a zastávaných politických názorů; zájem obsažený v takových zprávách byl nezpochybnitelný a Zajcev sám měl jisté obavy, ale jakkoli mohlo jít o nestabilní a nechutné vládce, zvolili si je jejich lidé. Žádného z těch careviců z politbyra rozhodně nezvolil sovětský lid.

A tihle muži se teď zabývali myšlenkou zavraždit polského kněze v Římě. Ale jak ten člověk mohl ohrozit Rodinu? Papež přece neměl pod svým velením žádné vojenské formace. Že by politická hrozba? Ale jak to? Vatikán měl mít diplomatickou identitu, ale národ bez vojenské síly byl... čím vlastně? Jestliže neexistoval bůh, tak všechna moc, kterou papež vykonával, musela být iluzorní, nemohla být hmotnější než obláček cigaretového dýmu. Zajcevova země měla největší armádu na světě, což opakovaně prohlašovali účinkující ve Sloužíme Sovětskému svazu, televizním pořadu, který všichni sledovali.

Proč tedy chtějí zabít člověka, který nepředstavuje žádnou hrozbu? Že by mohl mávnutím hůlky rozdělit vody nebo seslat na zemi morovou ránu? Samozřejmě že ne.

A vražda nevinného člověka je zločin, říkal si Zajcev; poprvé za dobu, co

pracoval na Dzeržinského náměstí, uplatňoval své myšlenkové schopnosti, v tichosti používal svou svobodnou mysl. Položil si otázku a dobral se odpovědi.

Hodně by mu pomohlo, kdyby si o tom mohl s někým promluvit, to však pochopitelně nepřicházelo v úvahu. Takže Zajcev neměl žádnou pojistku - neměl žádnou šanci probírat se svými pocity a dovést je k nějakému reálnému řešení. Zákony a zvyklosti jeho národa ho přinutily omílat pořád dokolečka myšlenky, až se nakonec ubíraly jediným směrem. Fakt, že šlo o směr, s jakým by stát ani v nejmenším nesouhlasil, bylo koneckonců důsledkem kroků samotného státu.

Když dojedl, napil se čaje a zapálil si cigaretu, nicméně ani ten zamyšlený pohyb jeho mysli neulehčil. Křeček pořád pobíhal ve svém kole. Nikdo v té obrovské jídelně si ho nevšímal. Ti, kdo Zajceva viděli, ho považovali jen za dalšího člověka, co si o samotě vychutnává cigaretu po obědě. Jako všichni sovětští občané i Zajcev uměl své pocity skrývat, a jeho výraz v obličeji tudíž nic z toho neprozrazoval. Jen se podíval na hodiny, aby nezmeškal své odpolední povinnosti, prostě jen další byrokrat v obrovské budově plné jemu podobných.

*****

O PÁR PATER VÝŠ byla situace odlišná. Plukovník Rožděstvenskij nechtěl rušit předsedu při obědě, takže seděl ve své kanceláři a čekal, až se ručičky hodin pohnou, kousal do svého sendviče, ale ignoroval hrnek polévky, který mu s ním donesli. I on stejně jako předseda kouřil americké cigarety značky Marlboro, které byly jemnější a lépe vyrobené než sovětské. Tuhle svou zálibu získal během své práce v terénu, ale jako vysoko postavený důstojník První správy mohl nakupovat ve zvláštním obchodě na ústředí. Nebyly laciné, i když za ně platil "označenými" rubly, ale pil jen lacinou vodku, takže se to vyrovnalo. Přemýšlel, jak Jurij Vladimirovič zareaguje na Goděrenkovu zprávu. Ruslan Borisovič byl velmi schopný rezident, pečlivý a konzervativní a byl dostatečně vysoko postavený, aby mohl odmlouvat, když se mu zachtělo. Jeho práce spočívala nicméně v tom, podávat informace na ústředí, a kdyby měl pocit, že by něco mohlo jeho poslání zkompromitovat, pak měl možnost své obavy sdělit - a navíc ta původní zpráva neobsahovala žádný pokyn přikročit k činu, šlo jen o návod prověřit jistou situaci. Ruslan Borisovič se tedy kvůli své odpovědi nejspíš nedostane do žádných potíží. Jenže Andropov možná bude zuřit, a pokud to udělá, tak jeho zloba padne na plukovníka A. N. Rožděstvenského, a to nikdy nebyla žádná legrace. Jeho zdejší práce byla na jednu stranu záviděníhodná, ale fakt, že byl takhle blízko, znamenal, že byl blízko i ostrých zubů. V dějinách KGB se pár lidí dostalo do nepříjemností kvůli prohřeškům někoho jiného. Ale v tomhle případě to bylo nepravděpodobné. Ačkoli Andropov byl nepochybně silný, byl i poměrně čestný. Postávat v blízkosti zuřící sopky však i přesto nebylo zrovna vhodné. Zazvonil mu telefon na stole. Volal mu tajemník předsedy.

"Předseda vás už může přijmout, soudruhu plukovníku."

"Spasibo." Vstal a vykročil chodbou.

"Máme tu odpověď od plukovníka Goděrenka," hlásil Rožděstvenskij a podal ji předsedovi.

Andropov se netvářil překvapeně a plukovník Rožděstvenskij byl v duchu velmi rád, že zachoval chladnou hlavu.

"To jsem očekával. Naši lidé přišli o svou odvahu, nemám pravdu, Alexeji Nikolajeviči?"

"Soudruhu předsedo, rezident vám podává své profesionální vyhodnocení zadaného problému," odpověděl důstojník.

"Pokračujte," pokynul mu Andropov.

"Soudruhu předsedo," odpověděl Rožděstvenskij a volil slova co nejpečlivěji, "operaci podobnou té, již očividně zvažujete, nelze podniknout bez politických rizik. Ten kněz má značný vliv, jakkoli se nám ten vliv může

zdát iluzorní. Ruslana Borisoviče trápí, že útok vůči němu by mohl ovlivnit jeho možnosti získávat informace, a to je, soudruhu předsedo, jeho prvotní úkol."

"Vyhodnocování politických rizik je moje práce, ne jeho."

"To je pravda, soudruhu předsedo, ale to je jeho území a jeho povinností je říkat vám, co si myslí, že byste měl vědět. Ztráta některých jeho agentů by mohla být velmi tíživá v přímém i nepřímém slova smyslu."

"Jak tíživá?"

"To nelze přesně předpovědět. Římská rezidentura má několik velmi aktivních agentů zaměřených na informace o vojenské a politické složce NATO. Mohli bychom bez nich žít? Ano, nejspíš bychom mohli, ale je lepší, když žijeme s nimi. Lidské faktory jakékoli předvídání značně ztěžují. Jak víte, vedení agentů je spíše umění než věda."

"To už jste mi vysvětloval, Alexeji." Andropov si unaveně promnul oči. Pleť měl dnes poněkud pobledlou, říkal si Rožděstvenskij. Že by se znovu hlásila jeho nemocná játra?

"Všichni naši agenti jsou lidé a všichni jednotlivci mají své individuální zvláštnosti. S tím se nedá nic dělat," vysvětloval Rožděstvenskij nejspíš už posté. Mohlo být i hůř; Andropov ho čas od času i poslouchal. Jeho předchůdci nebývali tak osvícení. Možná za tím vězela inteligence Jurije Vladimíroviče.

"To se mi na signální rozvědce tolik líbí," zavrčel předseda KGB. To říkali všichni v oboru, všiml si plukovník Rožděstvenskij. Potíž byla v tom, jak se k tomuhle druhu informací dostat. Západ si vedl lépe než jeho země navzdory zdařilé infiltraci západních signálních úřadů. Především americká NSA a britská GCHQ neustále pracovaly na tom, aby porazily sovětskou zajištěnost komunikací, a panovaly obavy, že čas od času se jim to i daří. Právě proto KGB tak neoblomně trvala na jednorázovém šifrování. Ničemu jinému nemohli věřit.

*****

"JAK MOC JE TO spolehlivé?" zeptal se Ryan Hardinga.

"Podle nás jde o pravdivý článek, Jacku. Zčásti pochází z otevřených zdrojů, ale většina je z dokumentů připravených pro jejich Radu ministrů. Na té úrovni už si navzájem moc nelžou."

"A proč ne?" zeptal se Jack kousavě. "Všude jinde se lže, jako když tiskne."

"Jenže tady se jedná o něco konkrétního, o výrobky, které má dostat jejich armáda. Jestli se neobjeví, tak se to neobejde bez povšimnutí a lidi se po tom budou ptát. No, každopádně," pokračoval Harding, opatrně volil slova, "nejdůležitější materiál se tady zabývá politickými otázkami, a v tom případě toho lhaním moc nezískáš."

"Asi ne. Minulý měsíc jsem vzbudil v Langley menší rozruch, když jsem se zaměřil na ekonomickou analýzu, která směřovala do kanceláře prezidenta. Řekl jsem, že to přece nemůže být pravda, a chlap, co to sestavoval, tvrdil, že právě tenhle dokument přitom politbyro vidělo na svém zasedání..."

"A tys na to řekl co, Jacku?" přerušil ho Harding.

"Simone, já mu řekl, že ať to papaláši viděli nebo ne, tak to prostě nemůže být pravda. Ta zpráva byla úplná pitomost - takže by mě mimochodem zajímalo, jak jejich politbyro může produkovat jakoukoli politiku, když informace, na nichž to postaví, jsou přibližně stejně objektivní jako Alenka v říši divů. Víš, když jsem byl u mariňáků, obávali jsme se, že ruský voják Ivan Ivanovič je mistr světa. Není to tak. Možná je jich spousta, ale jsou ve skutečnosti menší než naši, protože v dětství nedostávají tak kvalitní stravu, a jejich zbraně stojí za starou belu. AK-47 je fajn puška, ale M-16 ji bez problémů překoná a puška je mnohem jednodušší než přenosná vysílačka. Takže jsem se nakonec dostal do CIA a zjistil jsem, že taktické vysílačky, jaké používá

jejich armáda, jsou na houby, takže se ukázalo, že když jsem byl ještě nováček v tomhle oboru, tak jsem měl pravdu. Zásadní je, Simone, že oni lžou politbyru ohledně toho, co by měly být ekonomické skutečnosti, a jestliže lžou těmhle lidem, tak dokážou lhát naprosto o čemkoli."

"No a co se stalo s tou zprávou pro vašeho prezidenta?"

"Poslali mu ji, ale ke konci jsem připojil dalších pět stránek. Doufám, že to dočetl až do konce. Říká se, že hodně čte. Chci tím každopádně říct, že oni staví svou politiku na lžích a možná bychom mohli vytvořit lepší politiku, kdybychom si o něco víc vážili reality. Podle mě je jejich hospodářství na huntě, Simone. Nemůže fungovat tak dobře, jak naznačují jejich data. Kdyby tomu tak bylo, setkávali bychom se s pozitivními výsledky v tom, jaké výrobky produkují, ale to se neděje, že?"

"A proč se bát země, která nedokáže nasytit sama sebe?"

"Jo." Ryan přikývl.

"Za druhé světové války..."

"V roce 1941 do Ruska vpadla vojska země, kterou nikdy neměli moc v lásce, jenže Hitler byl takový blbec, že nedokázal využít antipatie Rusů vůči jejich vládě ke svému užitku, takže zavedl rasistickou politiku, která byla snad vypočítaná tak, aby vehnala ruský lid zpátky pod křídla Joe Stalina. Takže to je nesprávné přirovnání, Simone. Sovětský svaz je od základů nestabilní. A proč? Protože je to nespravedlivá společnost, a žádná stabilní nespravedlivá společnost neexistuje. Jejich hospodářství..." Odmlčel se. "Člověče, možná bychom mohli najít způsob, aby to pracovalo pro nás..."

"A potom?"

"Trošku podrýt jejich základy. Třeba by stačilo mírnější zemětřesení," navrhl Ryan.

"A nechat je spadnout?" zeptal se Harding. Zvedl obočí. "Nezapomínej hlavně, že mají spoustu jaderných zbraní."

"No dobře, tak jim zkusíme zajistit měkké přistání."

"To je od tebe moc hezké, Jacku."

07 KAPITOLA - KVAS

PRÁCE TISKOVÉHO ATAŠÉ nezabírala Edu Foleymu moc času, nemusel v jednom kuse pečovat o místní americké dopisovatele a příležitostně i ostatní. "Ostatní" znamenalo i reportéry z Pravdy a ostatních ruských tiskovin. Foley předpokládal, že všichni byli agenty nebo prostředníky KGB. Mezi těmito dvěma kategoriemi neexistoval žádný rozdíl, jelikož KGB zcela běžně poskytovala svým pracovníkům v terénu krytí v roli novináře. Díky tomu mohla většina sovětských zpravodajů v Americe počítat s tím, že nedaleko od nich se pohybuje pár agentů FBI, alespoň v případech, kdy FBI měla možnost uvolnit na to své agenty, což se tak často nestávalo. Zpravodajové a zpravodajští důstojníci v terénu měli prakticky totožné funkce.

Před chvílí ho nepříjemně zmáčkl zaměstnanec Pravdy Pavel Kuricyn, který byl buď profesionální špion, nebo přečetl kvanta špionážních románů. Poněvadž bylo jednodušší chovat se jako blb než jako génius, Foley zápasil s ruštinou a hrdě se usmíval jako člověk, který je nadšený tím, jak si podmanil záludnosti toho složitého jazyka. Kuricyn Američanovi poradil, aby se díval na ruskou televizi, díky níž rychleji zvládne mateřský jazyk. Foley pak sepsal hlášení pro archiv CIA a poznamenal v něm, že tenhle Pavel Jevgenijevič Kuricyn vypadá jako chlapec ze Druhé správy, který ho chtěl proklepnout, a dospěl k závěru, že má pocit, že zkoušku zvládl. S jistotou to tvrdit nemohl, to jistě ne. Pokud věděl, Rusové měli k ruce lidi, co uměli číst myšlenky. Foley věděl, že prováděli experimenty takřka v každém oboru, i v čemsi zvaném vzdálené sledování, což jeho mozek profesionála řadil ještě níž než cikánské věštění z

lógru - ale kvůli čemuž i CIA rozjela k Foleyho nelibosti vlastní podobný program. Ed Foley zastával názor, že to, co nejde sevřít do dlaně, jako by neexistovalo. Ale nedalo se předem odhadnout, co ti cukrouši ze Zpravodajské správy udělají, jen aby se vyhnuli tomu, co lidi ze Správy operací - jediní skuteční špioni ze CIA - musejí dělat každičký den.

Ono bohatě stačilo, že Rusové měli oči dokořán, a kdovíkolik měli na ambasádě uší, i když budovu pravidelně kontrolovali odborníci na elektroniku (jednou byl dokonce odhalen pokus umístit štěnici do kanceláře velvyslance). Přímo naproti přes ulici stál odsvěcený kostel, který teď využívala KGB. Na americké ambasádě se mu přezdívalo kostel Panny Marie s mikročipy, protože celá stavba byla protkána mikrovlnnými přenašeči namířenými na velvyslanectví; jejich funkce spočívala v tom, aby rušily odposlouchávací zařízení, která moskevská stanice využívala k odposlouchávání sovětských telefonních a rádiových systémů. Množství radiace, které při tom vznikalo, balancovalo na hranici ohrožující zdraví, a výsledkem bylo, že velvyslanectví mělo pod omítkou ocelové ochranné pláty, které většinu záření odrážely zpět na lidi na protější straně ulice. Tahle hra měla svá pravidla a Rusové se jich drželi poměrně pevně, jenže pravidla obyčejně moc velký smysl nedávala. Místní obyvatelé si velmi nenápadně stěžovali na mikrovlnné záření, ale odpovědí jim bylo bez výjimky krčení rameny a věty typu: "Kdo, my?" A u toho obyčejně zůstalo. Doktor z velvyslanectví říkal, že on z toho obavy nemá - jenže jeho ordinace byla ve sklepení, takže před zářením ji chránilo kamení a hlína. Někteří lidé tvrdili, že když jste si chtěli opéct špekáček, stačilo ho položit na parapet na východní straně.

Dva lidé, kteří o Edu Foleym věděli, byl velvyslanec a vojenský ataše. Velvyslancem byl Ernest Fuller. Vypadal jako obrázek z knihy o patriciích: vysoký, štíhlý, s královskou bílou hřívou. Ve skutečnosti vyrostl na vepří farmě v Iowě, dostal stipendium na Northwestern University a vystudoval práva, odkud nastoupil do správních rad různých firem, až nakonec skončil jako předseda představenstva velké automobilky. Mezitím si za druhé světové války Odsloužil tři roky u námořnictva na lehkém křižníku Boise a zúčastnil se operací u Guadalcanalu. Mezi úředníky velvyslanectví měl pověst tvrdého hráče a talentovaného odborníka.

Vojenský ataše byl brigádní generál George Dalton. Byl původním povoláním dělostřelec a se svými ruskými protějšky si vedl poměrně dobře. Dalton byl mohutný muž s vlnitými černými vlasy, před dvaceti i více lety hrával za West Point jako obránce fotbal.

Foley měl schůzku s oběma - oficiálně měli mluvit o vztazích s dopisovateli amerických médií. I jeho postavení na velvyslanectví potřebovalo krytí neustále.

"Jak si zvyká tvůj syn?" zeptal se Fuller.

"Chybí mu kreslené seriály. Než jsme sem vyrazili, koupil jsem jeden z těch nových videorekordérů - ten od Betamaxu - a pár kazet, ale ty taky nejde pouštět věčně a stojí to hrozné peníze."

"V televizi tady dávají místní verzi Toma a Jerryho," řekl mu generál Dalton. "Jmenuje se to myslím Počkej chvilku. Není to stejné jako to, na co jsme zvyklí, ale mnohonásobně lepší než ta zatracená televizní rozcvička. Ženská, co tam předcvičuje, by to snadno natřela i majorovi."

"Včera ráno jsem to zahlédl. Je členkou jejich olympijského vzpěračského družstva?" zavtipkoval Foley. "No nic..."

"Co první dojmy - nějaké překvapení?" zeptal se Fuller.

Foley zavrtěl hlavou. "V podstatě mě na všechno, co jsem zatím viděl, připravili. Zdá se mi, že ať jdu kamkoli, mám společnost. Jak dlouho myslíte, že to může trvat?"

"Možná tak asi týden. Projděte se - nebo ještě líp, sledujte, co dělá při chůzi na silnici Ron Fielding. To je machr ve svém oboru."

"A chystá se něco zásadního?" zeptal se velvyslanec Fuller.

"Ne, pane. Zatím jen rutinní operace. Ale na domácí ruské scéně se děje něco velmi významného."

"A co to je?" zeptal se Fuller.

"Nazvali to Operace RYAN, což je jejich zkratka pro Nečekaný jaderný útok na vlast. Obávají se, že náš prezident na ně chce shodit atomovku, a posílají důstojníky na všechny strany, aby zjistili, v jakém citovém rozpoložení je."

"To myslíš vážně?" zeptal se Fuller.

"Naprosto. Podle mě vzali řeči z kampaně až příliš vážně."

"Jejich ministerstvo zahraničí už mi poslalo pár otázek," řekl velvyslanec. "Ale já jsem to připisoval na vrub nezasvěceným dohadům."

"Investujeme do vojenských operací spoustu peněz, a to je znervózňuje, pane."

"Zatímco když oni koupí deset tisíc nových tanků, tak je to normální?" poznamenal generál Dalton.

"Přesně tak," přikývl Foley. "Pistole v mé ruce je obranná zbraň, ale pistole ve vaší je útočná. Jde nejspíš o úhel pohledu."

"Už jsi viděl tohle?" zeptal se Fuller a podal mu fax z amerického ministerstva zahraničí.

Foley si to prohlédl. "No tohle."

"Vzkázal jsem do Washingtonu, že by to Rusy mohlo hodně vyvést z míry. Co na to říkáš ty?"

"Souhlasím s vámi, pane. A to z několika důvodů. Nejvíc půjde o možné nepokoje v Polsku, které by se mohly rozšířit po celém jejich impériu. To je jedna z mála oblastí, kde plánují dlouho dopředu. Politická stabilita je pro ně vším. Co na to říkají ve Washingtonu?"

"CIA to právě ukázala prezidentovi, a on to předal ministrovi zahraničí, který to zase poslal mně, abych se k tomu vyjádřil. Mohl by ses trochu porozhlédnout a zjistit, jestli se o tom bavili na politbyru?"

Foley se na chvilku zamyslel a přikývl. "Můžu to zkusit." Měl z toho poněkud nepříjemný pocit, ale byla to jeho práce, ne? Znamenalo to, poslat zprávu jednomu nebo více svým agentům, ale od toho tam byli. Potíž byla v tom, že proto bude muset poslat do akce svou ženu. Mary Pat nebude nic namítat - ji hra na špiony v terénu vyloženě bavila - ale její manžel měl vždycky nepříjemný pocit, že ji vystavuje nebezpečí. Měl pocit, že je to příklad mužského šovinismu. "Jak moc to spěchá?"

"Washington o to jeví velký zájem," odpověděl Fuller. Takže to bylo důležité, ale ještě nešlo o naléhavý úkol.

"Fajn, pustím se do toho, pane."

"Nevím, jaké máš tady v Moskvě zdroje - a ani to vědět nechci. Je to pro ně nebezpečné?"

"Tady se zrádci střílejí, pane."

"Je to prostě drsnější než vyrábění aut, Foley. Tomu rozumím."

"No, ve Vietnamu to tak drsné tedy nebylo," poznamenal generál Dalton. "Rusové si neberou servítky. Mě už se na našeho prezidenta ptalo taky pár lidí, většinou šlo o vyšší důstojníky, když jsme vypili pár sklenek. Oni z něj mají fakticky docela vítr, co?"

"Alespoň to tak vypadá," přikývl Foley.

"Fajn. Není na škodu poněkud otřást sebevědomím protivníka, je v pořádku, když se začne dívat přes rameno."

"No, hlavně aby to nezašlo moc daleko," namítl velvyslanec Fuller. "Fajn, ještě něco, co bych měl o téhle věci vědět?"

"Z mé strany ne," odpověděl Foley. "Ještě se zabydluju. Dneska za mnou přišel ruský novinář, nejspíš kontrašpion z KGB. Chtěl mě asi prověřit, jmenuje se Kuricyn."

"Podle mě je to špicl," řekl generál Dalton okamžitě.

"Taky mě to napadlo. Počítám, že mě bude chtít proklepnout přes dopisovatele Timesů."

"Znáš ho?"

"Anthony Prince," přikývl Foley. "A v podstatě se podle jména i chová. Studia v Grotonu a Yale. Párkrát jsem se s ním setkal v New Yorku, když jsem tam pracoval. Je velmi inteligentní, ale ne tak, jak si o sobě myslí."

"Jak jsi na tom s ruštinou?"

"Asi by nepoznali, že jsem cizinec - ale moje žena by klidně mohla psát ruské básně. Ovládá ten jazyk hodně dobře. Jo, ještě jedna věc. Mám v komplexu sousedy. Haydockovi, manžel je Nigel, žena Penelope. Počítám, že i oni jsou špioni."

"A už kolik let," souhlasil generál Dalton. "Jsou v pohodě."

Foley měl stejný dojem, ale nebylo na škodu si to ověřit. Vstal. "Tak, teď abych šel taky něco dělat."

"Vítej na palubě, Ede," řekl velvyslanec. "Povinnosti tu nejsou tak hrozné, jakmile si na ně zvykneš. Přes jejich ministerstvo zahraničí dostáváme všichni lístky na balet i do divadla, jaké chceme."

"Já bych radši hokej."

"To je taky hračka," odpověděl generál Dalton.

"A dobrá místa?" zeptal se Foley.

"První řada."

Foley se usmál. "Bomba."

*****

MARY PAT BYLA venku na ulici se synem. Eddie už byl na kočárek moc velký, a to byla škoda. S kočárkem se dá podniknout spousta zajímavých věcí a ona si říkala, že Rusové by se zdráhali štrachat v kočárku s dítětem nebo v tašce s plenami - zejména když lze oboje zaštítit diplomatickým pasem. Momentálně se šla jenom projít, zvykala si na okolí, na výhled, na pachy. Ocitla se v pupku příšery, ona tu stála, připadala si jako virus - smrtelný, jak doufala. Narodila se jako Mary Kaminska, vnučka podkoního rodu Romanovců. Dědeček Váňa byl hlavním hrdinou jejího dětství. Od něj se ještě jako batole naučila rusky. Dokázala číst Puškinovy básně a plakala u toho, v tom byla víc Ruskou než Američankou, protože Rusové oslavovali své básníky po celá staletí, zatímco v Americe je odsoudili spíš k psaní písňových textů. Na téhle zemi bylo co obdivovat i milovat.

Ne však zdejší vládu. Bylo jí asi dvanáct, s nadšením vzhlížela k budoucnosti, když jí dědeček Váňa pověděl příběh o Alexejovi, ruském korunním princi - hodném dítěti, říkal její děda, ale smolaři, co trpěl chudokrevností, takže se jednalo o choulostivé dítě. Plukovník Váňa Borisovič Raminskij, nižší šlechtic v Císařské jízdní gardě, učil mládence jízdě na koni, protože v jeho době šlechtic tuhle dovednost potřeboval. Musel si dávat velký pozor - Alexej byl často v doprovodu lékaře císařského námořnictva pro případ, že by spadl a začal krvácet - ale úkol zvládl, za což mu Mikuláš II. s carevnou Alexandrou byli vděčni, a navíc se Váňa s carevičem sblížil ne-li přímo jako otec se synem, tak přinejmenším jako strýc se synovcem. Dědeček Váňa odešel na frontu a bojoval proti Němcům, ale na počátku války padl do zajetí při bitvě o Tannenberg. V německém zajateckém táboře se k němu donesly zvěsti o revoluci. Podařilo se mu vrátit zpět do Ruska a bojoval s bělogvardějci v marném souboji proti revoluci - a pak se dozvěděl, že pučisté v Jekatěrinburgu zavraždili cara a celou jeho rodinu. V tu chvíli si uvědomil, že nemají šanci válku vyhrát, a podařilo se mu uprchnout a dostat se do Ameriky, kde začal nový život, ale nepřestával oplakávat mrtvé.

Mary Pat si vybavovala slzy v jeho očích, když jí ten příběh vyprávěl, a z těch slz pochopila jeho hlubokou nenávist vůči bolševikům. Už poněkud ochabla. Mary Pat nebyla žádný fanatik, ale když viděla Rusa v uniformě či v rychle jedoucím zilu, jak spěchá na stranickou schůzi, spatřovala v něm nepřítele, kterého je potřeba porazit. Skutečnost, že komunismus byl protivníkem její

země, jen přilévala oleje do ohně. Kdyby dokázala najít nějaké tlačítko, kterým by se tenhle přišerný politický systém dal vymazat, stiskla by ho bez sebemenších výčitek.

Takže převelení do Moskvy bylo to nejlepší, o čem se jí ani nesnilo. Když jí Váňa Borisovič Kaminskij vyprávěl svůj starý smutný příběh, dal jejímu životu poslání a vnukl jí touhu za ním jít. Fakt, že vstoupila do služeb CIA, pro ni byl stejně přirozený jako česání vlasů.

A teď, když se tak procházela, poprvé v životě doopravdy pochopila žhnoucí lásku svého dědečka vůči věcem minulým. Nic se tu nepodobalo tomu, co až dosud poznala v Americe, počínaje sklonem střech budov, přes barvu asfaltu na ulicích a prázdnými výrazy ve tvářích lidí konče. Dívali se na ni, když ji míjeli, protože ve svých amerických šatech vyčnívala jako páv mezi vránami. Někteří se dokonce usmáli na Eddieho, protože jakkoli byli Rusové zarputilí, všichni bez výjimky byli velmi přátelští k dětem. Jen tak pro legraci se zeptala milicionáře (jak se zde říkalo policistům) na cestu, a on se k ní choval velice vlídně, opravil její nesprávnou výslovnost a ukázal jí, kudy se má dát. To bylo dobře. Všimla si, že má společnost, přibližně pětatřicetiletého důstojníka KGB, který ji sledoval ze vzdálenosti asi padesáti metrů a ze všech sil se snažil zůstat neviditelný. Jeho chybou bylo, že se odvrátil, když se k němu otočila.

Možná ho tak vycvičili, aby si sledovaný člověk příliš nezapamatoval jeho obličej.

Ulice i chodníky zde byly široké a ne moc zaplněné lidmi. Většina Rusů byla v práci, nebyla tu žádná populace svobodných žen, nikdo nenakupoval, nemířil na společenské události nebo na golf - možná manželky opravdu významných stranických představitelů, ale nikdo víc. Mary Pat si říkala, že v tom se podobají znuděným boháčům u nich doma, pokud takoví lidé ještě existují. Její matka odjakživa chodila do práce, aspoň pokud si vybavovala - a ještě vlastně chodí. Jenže tady ženy pracovaly s lopatami, zatímco muži řídili nákladní vozy. Neustále spravovaly výmoly v ulicích, ale nikdy je vlastně dokonale nespravily. Přesně jako ve Washingtonu a New Yorku, pomyslela si.

Potkala však pouliční prodavače, prodávali zmrzlinu a ona jednu koupila malému Eddiemu, který se lačně rozhlížel na všechny strany. Poněkud ji trápilo, že svého syna musela vzít na tohle místo a kvůli tomuhle poslání, ale byly mu teprve čtyři, a bude to pro něj užitečná zkušenost. Aspoň vyroste a bude znát dva jazyky. Taky se naučí rozumět téhle zemi mnohem lépe než většina amerických dětí, a to, říkala si, je velmi dobře. Takže měla společnost. Jak je asi dobrý? Možná nadešel čas to zjistit. Sáhla do kapsy a potají z ní vytáhla papírovou pásku. Byla zářivě rudé barvy. Zatočila za roh a přilepila ji ke sloupu veřejného osvětlení gestem, které bylo přirozené až skoro neviditelné, a pokračovala v cestě. Pak se po padesáti metrech otočila a rozhlížela se, jako by se ztratila... a viděla ho, jak bez povšimnutí sloup míjí. Takže ji neviděl, jak ten signál věší. Kdyby ji viděl, tak by se aspoň podíval. .. a byl jediný, kdo ji sledoval; volila svou cestu tak namátkově, že nikdo jiný ji nejspíš nesledoval, pokud jí nepřiděli nějaký obzvlášť těsný dohled, což jí ale nepřipadalo pravděpodobné. Při žádném úkolu v terénu nebyla nikdy prozrazena. Pamatovala si všechny detaily svého výcviku z Farmy v Tidewateru ve Virginii. Řadila se k nejlepším ve své třídě a věděla, že je dobrá - ještě lepší bylo, že si uvědomovala, že člověk nikdy nesmí být tak dobrý, aby zapomněl na opatrnost. Ale dokud si dával pozor, mohl si troufnout na jakéhokoli koně. Děda Váňa ji naučil, jak se sedí v sedle.

S malým Eddiem zažijí v tomhle městě spoustu dobrodružství, říkala si Mary Pat. Nechá to na dobu, až KGB unaví pořád za ní někoho posílat, a pak se teprve doopravdy odváže. Přemýšlela, koho by asi najala pro práci pro CIA kromě stávajících místních agentů. No jistě, ocitla se v pupku té příšery a jejím úkolem bylo pořádně jí rozdrápat vředy.

*****

"DOBRÁ TEDY, Alexeji Nikolajeviči, vy toho muže znáte," řekl Andropov. "Co mu mám říct?"

Šlo o projev předsedovy inteligence, že nezareagoval nějak plamenně, čímž by římského rezidenta vrátil do patřičných mezí. Jen blázen útočí proti svým vysokým podřízeným.

"Žádá nás o instrukce - jde mu o rozsah operace a podobně. Měli bychom mu to poskytnout. Tím se dostáváme k otázce, co přesně máte v úmyslu, soudruhu předsedo. Promyslel jste to až do tohoto bodu?"

"Velmi dobře, plukovníku, co si tedy myslíte, že bychom měli udělat?"

"Soudruhu předsedo, existuje výraz, jaký používají Američané a který jsem si poměrně oblíbil: to je mimo mé platové zařazení."

"Chcete mi tedy říct, že si nehrajete na předsedu - ani vduchu?" zeptal se Jurij Vladimirovič poněkud kousavě.

"Upřímně řečeno ne, snažím se soustředit své myšlenky na otázky, jimž rozumím - tedy na operace. Nejsem kompetentní k tomu, abych přestupoval do oblasti vysoké politiky, soudruhu."

Moudrá odpověď, i když možná ne úplně pravdivá, pomyslel si Andropov. Ale Rožděstvenskij by o jakýchkoli myšlenkách z vysoké politiky, které by třeba měl, nesměl s nikým mluvit, protože nikdo v KGB neměl k takovým debatám povolení. Teď by ale na základě rozkazu politbyra mohl absolvovat rozhovor s velmi vysokým členem ústředního výboru strany, jenže takový rozkaz by musel vydat Brežněv osobně. A to, pomyslel si Jurij Vladimirovič, nebylo v tomto okamžiku pravděpodobné. Takže plukovník o tom bude v duchu rozjímat, jak činili všichni podřízení, ale jako profesionální důstojník KGB, nikoli nějaký stranický mluvka, nebude své názory vynášet z této místnosti.

"Velmi dobře, tak se tedy zkusíme celkově oprostit od politických názorů. Zvažte to jako teoretickou otázku: Jak by bylo možné toho kněze zabít?"

Rožděstvenskij se zatvářil nevesele.

"Posaďte se," řekl předseda svému podřízenému. "Už jste plánoval spoustu složitých operací. Tak nespěchejte a zkuste promyslet i tuhle."

Rožděstvenskij se posadil a pak teprve promluvil. "Ze všeho nejdříve bych požádal o pomoc někoho, kdo se v těchto věcech orientuje lépe. Tady na ústředí pár takových důstojníků máme. Nicméně... když mě žádáte, abych o tom přemýšlel čistě teoreticky..." Plukovník zmlkl a upřel pohled kamsi doleva nahoru. Když znovu promluvil, jeho slova plynula velmi pomalu.

"Ze všeho nejdříve bychom Goděrenkovu stanici využili jen pro získávání informací - sledování cíle a tak. Nechtěli bychom využít lidí římské stanice k žádné aktivní účasti... vlastně by bylo nejlepší, kdyby se do žádných aktivních částí té operace nezapojili sovětští občané."

"A proč?" zeptal se Andropov.

"Italští policisté mají velmi kvalitní výcvik a do vyšetření operace podobného rozsahu by zapojili spoustu lidí, povolali by své nejlepší muže. A u každého takového činu by byli svědkové. Všichni lidé mají dvě

oči a paměť. Někteří jsou inteligentní. Tohle se nesmí podcenit. I když to na jednu stranu hovoří pro použití ostřelovače a střelbu z velké vzdálenosti, takový postup by naznačoval, že se jedná o operaci připravenou nějakým státem. Takový ostřelovač by musel být velmi dobře vycvičený a náležitě vybavený. Tedy voják. Voják rovná se armáda. Armáda znamená nějaký stát - a který ze států by asi mohl mít zájem na papežově smrti?" zeptal se plukovník Rožděstvenskij. "Skutečně tajnou operaci nesmí být možné vypátrat až k jejím kořenům."

Andropov si zapálil cigaretu a přikývl. Zvolil dobře. Tenhle plukovník není žádný hlupák. "Pokračujte."

"V ideálním případě by ten střelec neměl vůbec žádné kontakty na Sovětský svaz. Musíme to vědět stoprocentně, protože musíme počítat, že bude zatčen. Pokud ho zatknou, podrobí ho výslechu. Většina lidí při výsleších nakonec

promluví, ať pod psychologickým, či fyzickým nátlakem." Rožděstvenskij sáhl do kapsy a vytáhl si taky cigaretu. "Pamatuju si, co jsem četl o jedné vraždě, za níž stála mafie a jež se udála v Americe..." Znovu ztichl a upřel pohled do jednoho místa na zdi, zatímco přemýšlel o čemsi z historie.

"Ano?" pobídl ho předseda.

"Vražda v New Yorku. Jeden z vysokých představitelů mafie se nepohodl se svými společníky a oni se rozhodli, že ho nejen zabijí, ale provedou to hanebně. Najali na jeho vraždu černocha. Pro člena mafie to je zvlášť potupný způsob smrti," vysvětloval Rožděstvenskij. "Nicméně střelce okamžitě po provedení akce zabil další člověk, pravděpodobně vrah z řad mafie, kterému se pak podařilo úspěšně uniknout - nepochybně měl pomocníky, což dokazuje, že se jednalo o pečlivě naplánovanou akci. Zločin se nikdy nepodařilo objasnit. Šlo o technicky dokonalý krok. Cíl byl po smrti a vrah taky. Opravdoví vrazi - ti, kdo celou akci naplánovali - splnili svůj úkol, jejich prestiž v organizaci stoupla, ale nikdy za to nebyli potrestáni."

"Obyčejní zločinci," ušklíbl se Andropov.

"Ano, soudruhu předsedo, ale úspěšně provedená akce stojí za prostudování i v takovém případě. Nevztahuje se úplně na to, co nám leží na stole, protože v tom případě to mělo vypadat jako dobře provedená mafiánská vražda. Jenže střelec se dostal ke svému cíli blízko právě proto, že nebyl členem mafie a nemohl později označit nebo identifikovat ty, kdo mu zaplatili za provedení akce. A právě toho bychom měli dosáhnout. Nemůžeme zmíněnou operaci okopírovat se vším všudy, to je jisté - například zabití střelce by obrátilo pozornost přímo na nás. Nemůže to probíhat stejně jako likvidace Lva Trockého. V tom případě nebyl původce operace pečlivě utajován. Stejně jako u té mafiánské vraždy, o níž jsem se právě zmínil, i zde mělo jít o svého druhu veřejné prohlášení." Fakt, že akce státu Sovětů byla jednoznačně podobná gangsterské přestřelce v New Yorku, nepotřeboval dle Rožděstvenského delší přemýšlení. Jenže jeho mozek zaměřený na operační podrobnosti si všímal skutečnosti, že při vraždě Trockého i toho mafiána došlo k zajímavému souladu taktiky i cílů.

"Soudruhu, budu potřebovat víc času, abych to promyslel do detailu."

"Dám vám dvě hodiny," odpověděl předseda Andropov štědře.

Rožděstvenskij se zvedl, postavil se do pozoru a prošel skříní do kanceláře tajemníka.

Rožděstvenskij měl k dispozici nevelkou kancelář, ale byl v ní sám a nacházela se na stejném patře jako předsedova. Z okna viděl na náměstí Dzeržinského, na provoz na silnici a sochu Železného Felixe. Měl pohodlnou kancelářskou židli a na jeho stole stály tři telefony, protože Sovětský svaz si dosud kdovíproč nedokázal poradit s vícelinkovými přístroji. Měl svůj psací stroj, který používal jen velmi zřídka, dával přednost tomu, když za ním přišla sekretářka. Proslýchalo se, že Jurij Vladimirovič používá jednu z nich i pro jiné věci než pro zápisy, ale Rožděstvenskij tomu nevěřil. Předseda byl na to až příliš esteticky založený. Korupce k němu prostě nepatřila, což Rožděstvenskij oceňoval. Bylo těžké cítit loajalitu vůči člověku Brežněvova ražení. Rožděstvenskij chápal motto KGB o štítu a meči velmi vážně. Jeho povinností bylo ochránit svou vlast a její obyvatele, a taková ochrana byla nezbytná - leckdy i před členy politbyra.

Jenže proč potřebují ochránit před tímhle knězem? ptal se v duchu.

Zavrtěl hlavou a zaměřil svou mysl na zadaný úkol. Rád přemýšlel s očima otevřenýma, probíral se myšlenkami jako filmem na nějakém neviditelném plátně.

První, co musel zvážit, byla povaha cíle. Papež se z obrázků jevil jako velký muž, obvykle oblečený v bílé barvě. Jen těžko bylo možno přát si lepší cíl. Pohyboval se v otevřeném autě, takže šlo o cíl ještě lepší, protože se pohyboval pomalu, aby ho jeho věrní dobře viděli.

Jenže kdo by byl tím střelcem? Důstojník KGB rozhodně ne. Ani občan Sovětského svazu. Možná ruský emigrant. KGB je měla po celém Západě, mnoho z nich jako spící agenty, co si žili svým životem a čekali, až je nějaký

telefonát aktivuje... Jenže háček byl v tom, že spousta z nich splynula s domorodci a ignorovala zprávy o aktivaci, případně se rovnou spojila s kontrašpionážními službami v příslušné zemi. Bylo až příliš snadné, aby důstojník zapomněl, kým je, a stal se tím, co o něm tvrdila jeho falešná identita.

Kdepak, střelec musí být cizinec, ne ruský státní příslušník, ani neruský bývalý obyvatel Sovětského svazu, dokonce ani cizinec vycvičený KGB. Nejlepší by byl zběhlý kněz nebo jeptiška, jenže takoví lidé se vám hned tak nevrhnou do náručí, leda snad v západních špionážních románech a televizních pořadech. Skutečný svět zpravodajských operací byl jen zřídkakdy takhle spolehlivý.

Takže jakého střelce bude potřebovat? Nekřesťana? Žida? Muslima? Ateistu by si úřady velmi rychle spojily se Sovětským svazem, takže ne, nikoho z nich. Kdyby tak na tu práci sehnal Žida - to by bylo něco! Jeden z vyvolených. Nejlépe Izraelitu. V Izraeli bydlela nemalá řada náboženských fanatiků. Bylo by to možné... ale nepravděpodobné. KGB měla v Izraeli své zdroje - mnoho sovětských občanů, kteří tam emigrovali, bylo spícími agenty KGB - jenže izraelská kontrarozvědka se proslavila svou úspěšností. Možnost, že by se taková operace prozradila, byla až příliš vysoká, a tahle operace se prozradit nesměla. Takže Židé jsou taky ze hry.

Možná nějaký pomatenec ze Severního Irska. Tamním protestantům leželi katolíci pěkně v žaludku a jeden z jejich představitelů - Rožděstvenskij zapomněl jeho jméno, ale ten člověk vypadal jako stará reklama na pivovar - dokonce řekl, že si přeje papežovu smrt. Snad mělo jít dokonce o kazatele. Jenže tihle lidé bohužel nenáviděli Sovětský svaz ještě víc, protože jejich protivníci z IRA prohlašovali, že jsou marxisti - což se plukovník Rožděstvenskij zdráhal přijmout. Kdyby to byli opravdu marxisté, mohl by je stranickou disciplínou přinutit k tomu, aby se jeden z nich toho úkolu zhostil... ale ne. To málo, co věděl o irských teroristech, mu napovědělo, že chtít po jednom z nich, aby nad své etnické přesvědčení postavil stranickou disciplínu, by bylo až příliš. Jakkoli to na papíře může vypadat lákavě, zorganizovat něco takového by bylo příšerně náročné.

Takže zbyli muslimové. Spousta z nich byli fanatici, kteří měli se základními myšlenkami jejich náboženství tak málo společného jako papež s Karlem Marxem. Islám byl příliš rozsáhlý a trpěl všemi neduhy velkých. Jenže kdyby se Rožděstvenskij rozhodl pro muslima, kde ho vzít? KGB prováděla operace v mnoha zemích s islámskými obyvateli, stejně jako ostatní marxistické státy. Hm, napadlo ho, to neni špatný nápad. Většina spojenců Sovětského svazu měla své zpravodajské služby a většinu z nich měla pod palcem KGB.

Nejlepší z nich byla východoněmecká Stasi a její skvělý ředitel Markus Wolf. Ale muslimů tam bylo jako šafránu. Poláci byli taky dobří, jenže k takové operaci je nemohl využít ani náhodou. Katolíci jejich organizaci určitě nahlodali - což znamenalo, že do ní pronikl i Západ, třebaže až z druhé ruky. Maďarsko - kdepak, ta země byla až příliš katolicky založená a jedinými muslimy tam byli cizinci v ideologických výcvikových táborech pro teroristické skupiny, a ty by pravděpodobně využívat neměl. To samé platilo o Češích. Rumunsko se nepovažovalo za skutečného sovětského spojence. Jeho představitel, jakkoli šlo o kovaného komunistu, se až příliš choval jako cikánští gangsteři, kteří se v jeho zemi rodili. Takže zbývalo... Bulharsko. Samozřejmě. Soused Turecka, které bylo muslimskou zemí, ale se světskou kulturou a spoustou kvalitního gangsterského materiálu. A Bulhaři měli spoustu přeshraničních kontaktů, často je maskovali pašováním zboží, ale ve skutečnosti šlo o získávání informací o NATO; stejně jako to dělal Goděrenko v Římě.

Takže se spojí s rezidentem v Sofii, aby Bulhary přiměl, aby za ně odvedli špinavou práci. Měli u KGB už dávný dluh. Moskevské ústředí jim umožnilo zbavit se jejich zběhlého spoluobčana na Westminsterském mostě v jedné velmi zdárně provedené operaci, jíž zčásti překazila jen obrovská dávka smůly.

Ale z toho se dalo poučit, pomyslel si plukovník Rožděstvenskij. Stejně

jako při té mafiánské vraždě, ta operace nemohla být tak promyšlená, aby ukázala přímo na KGB. Kdepak, tohle muselo svým provedením vypadat jako akce gangsterů. Ale i tak se objevovala nebezpečí. Západní vlády budou jistě mít svá podezření - jenže bez přímých nebo dokonce nepřímých odkazů na Dzeržinského náměstí o tom nebudou moci promluvit na veřejnosti...

Postačí to? ptal se v duchu.

Italové, Američani i Britové si budou lámat hlavy. Budou si šeptat a tohle šeptání možná prosákne až do veřejného tisku. Vadilo by to?

Záleželo na tom, jaký význam přikládá téhle operaci Andropov a politbyro, že? Rizika nelze vyloučit, ale při významném politickém zúčtování se zvažují rizika proti významu operace.

Takže římská stanice bude zpravodajským prvkem. Sofijská stanice navede Bulhary, kteří pak najmou střelce - pravděpodobně půjde o akci s pistolí. Snaha přiblížit se natolik, aby mohli pomýšlet na nůž, by byla příliš náročná na organizaci, a pušky se jen velmi obtížně ukrývají, i když v podobných případech se obvykle jako po nejvhodnější zbrani sahalo po samopalu. A střelec nebude ani občanem socialistické země. Ne, najmou někoho z členského státu NATO. Začínalo se objevovat několik problematických prvků. Ale zase ne tolik.

Rožděstvenskij si zapálil cigaretu a v duchu procházel své závěry, hledal chyby, pátral po slabinách. Pár jich našel. Vždycky jich pár je. Opravdový problém bude v tom, najít Turka, který zmáčkne spoušť. V tom se budou muset spolehnout na Bulhary. Jak kvalitní jsou jejich tajné služby? Rožděstvenskij s nimi nikdy přímo nespolupracoval a znal jen jejich pověst. A ta nebyla bez poskvrnky. Odrážela jejich vládu, která byla ještě primitivnější a víc gangsterská než moskevská, nepříliš kulturnaja, ale říkal si, že z toho mluví částečně ruský šovinismus vzhledem ke KGB. Bulharsko bylo menším bratrem Moskvy, politicky i kulturně, a poměřování malý bratr-velký bratr bylo nevyhnutelné. Prostě museli být dost dobří, aby měli v Turecku solidní kontakty, a to znamenalo jen jednoho schopného zpravodajského důstojníka, pokud možno takového, který byl vycvičen v Moskvě. Takových jistě najdou spoustu a v akademii KGB se dají nalézt potřebné záznamy. Rezident v Sofii ho možná zná osobně.

Tohle teoretické cvičení pomalu dostávalo pevné obrysy, pomyslel si plukovník Rožděstvenskij s jistou dávkou pýchy. Takže ještě pořád dokáže připravit kvalitní operaci v terénu, i když se z něj stal tupec z velitelství. Usmál se a uhasil cigaretu. Pak zvedl sluchátko bílého telefonu a vytočil číslo do kanceláře předsedy.

08 KAPITOLA - NÁDOBA

"DĚKUJI, ALEXEJI NIKOLAJEVIČI. TO je velice zajímavý návrh. Jak bychom tedy měli postupovat nyní?"

"Soudruhu předsedo, požádáme Řím, aby nás informovali o papežově časovém harmonogramu - s takovým předstihem, jak jen to bude možné. Nebudeme jim říkat o tom, jestli nějaká operace vůbec existuje. Jsou pro nás jen zdrojem informací. Až nadejde příslušný čas, možná bychom využili jednoho z jejich důstojníků, který by na místě jen sledoval průběh, ale pro všechny zainteresované je lepší, když bude Goděrenko vědět co možná nejméně."

"Vy mu nedůvěřujete?"

"Ne, soudruhu předsedo. Promiňte, nechtěl jsem, abyste z toho měl takový dojem. Ovšem čím méně bude vědět, tím méně se bude vyptávat nebo bude debatovat se svými spolupracovníky, kteří by z toho mohli leccos vytušit, třeba v dobré víře. Náčelníky stanic vybíráme podle jejich inteligence, kvůli jejich schopnosti vidět něco i tam, kde ostatní nevidí nic. Kdyby vycítil, že se něco děje, jeho profesionální zkušenosti by ho mohly vést k tomu, aby třeba

byl jen ve střehu - a to by mohlo zhatit celou operaci."
"Volnomyšlenkář," ušklíbl se Andropov.
"A copak by to mohlo být opačně?" zeptal se Rožděstvenskij moudře. "S takovou cenou se musí počítat, když člověk najme inteligentní lidi."
Andropov přikývl. Nebyl takový hlupák, aby ignoroval moudrou poznámku.
"Dobrá práce, plukovníku. Co dál?"
"Zásadní bude časové rozvržení, soudruhu předsedo."
"Za jak dlouho je možné přichystat něco takového?" zeptal se Andropov.
"Nejméně měsíc, spíš víc. Pokud už nemáte na místě své lidi, tak tyhle věci trvají obyčejně déle, než byste mohl doufat nebo očekávat," vysvětloval Rožděstvenskij.
"Tolik času budu potřebovat, abych získal svolení k takové akci. Ale plánování operace může pokračovat, takže až získám povolení, můžeme to vyřídit prakticky okamžitě."
Vyřídit to, napadlo Rožděstvenského, to je tedy slovo, ale i jeho z toho zamrazilo. A řekl, až získáme povolení, ne jestliže, povšiml si plukovník. Inu, Jurij Vladimirovič měl být nejmocnějším mužem politbyra, a to Alexeji Nikolajevičovi vyhovovalo. Vše, co bylo ku prospěchu jeho organizaci, mohlo mít vliv i na něj, především v jeho nové práci. Za obloukem téhle profesionální duhy na něj možná čekají generálské hvězdy, a taková eventualita mu vyhovovala taky.
"Jak byste postupoval?"
"Zatelegrafoval bych do Říma, abych zaplašil Goděrenkovy obavy, a řekl bych mu, že jeho momentálním úkolem je zjistit papežův harmonogram, pokud jde o cesty, veřejná vystoupení a tak dále. Pak zatelegrafuji Iljovi Bubovému. Je to náš rezidenty Sofii. Setkal jste se s ním někdy, soudruhu předsedo?"
Andropov hledal ve své paměti. "Ano, na nějaké recepci. Má nadváhu, ne?"
Rožděstvenskij se usmál. "Ano, Ilja Fjodorovič s tím neustále zápasí, ale je to schopný důstojník. Je tam už čtyři roky a těší se dobrým vztahům s tamní Diržavnou Sugurností."
"Takže si už nechal narůst knír, že?" zeptal se Andropov v nepříliš častém záchvěvu humoru. Rusové si často dobírali své sousedy pro jejich zarostlé obličeje, které snad byly pro Bulhary základním národním znakem.
"To nevím," připustil plukovník. Nebyl tak podlézavý, aby mu slíbil, že to zjistí.
"Co v tom svém telegrafu do Sofie sdělíte?"
"Že v rámci operačního plánování potřebujeme..."
Předseda ho přerušil. "Ne, dálnopisem ne. Ať sem přiletí. Chci, aby to probíhalo v co největším utajení, a to, že poletí ze Sofie sem a zase zpátky, nikoho moc nepřekvapí."
"Dle rozkazu. Ihned?" zeptal se Rožděstvenskij.
"Da. Ano, okamžitě."
Plukovník vstal. "Provedu, soudruhu předsedo. Ihned zajdu do komunikačního."
Předseda Andropov se za ním díval. Na KGB bylo příjemné, pomyslel si Jurij Vladimirovič, že když jste tu vydali rozkaz, tak se věci skutečně daly do pohybu. Na rozdíl od stranického sekretariátu.

*****

PLUKOVNÍK ROŽDĚSTVENSKIJ sjel výtahem do suterénu a zamířil ke komunikační místnosti. Kapitán Zajcev seděl u svého stolu a koukal do papírů jako obvykle - co jiného měl taky dělat - a plukovník zamířil přímo k němu.
"Mám pro vás další dvě zprávy."
"Dobře, soudruhu plukovníku." Oleg Ivanovič natáhl ruku.
"Musím je nejprve napsat," vysvětlil Rožděstvenskij.
"Můžete si sednout tamhle k tomu stolu, soudruhu." Muž ukázal. "Stejné

zajištění jako předtím?"

"Ano, u obou jednorázové šifry. Jedna znovu do Říma, druhá pro sofijskou stanici. Obě naléhavé," dodal.

"V pořádku." Zajcev mu podal prázdné formuláře a vrátil se ke své práci, doufal jen, že ty zprávy nebudou moc dlouhé. Muselo jít o něco velmi důležitého, když kvůli tomu plukovník sešel až sem dolů ještě dřív, než byly sepsány. Andropov musí mít v patě pořádný trn. Plukovník Rožděstvenskij byl předsedův osobní poslíček. Muselo to být trochu ponižující pro člověka, který měl na to stát se rezidentem na nějakém zajímavém místě. Cestování bylo jediným opravdovým privilegiem, které KGB svým zaměstnancům nabízela.

Ale Zajcev na to nemohl ani pomýšlet. Oleg Ivanovič věděl příliš mnoho, než aby ho pustili do nějaké západní země. Koneckonců, taky by se nemusel vrátit - o to se KGB strachovala odjakživa. A Zajcev se poprvé zamyslel nad tím, proč asi. Proč se KGB tolik obává možné emigrace? Četl zprávy, kde se otevřeně debatovalo o té nepříjemné možnosti, a viděl důstojníky, kteří byli přivedeni domů, aby o tom "promluvili" tady na ústředí, a často už se nikdy nevrátili do terénu. Vždycky o tom věděl, ale nikdy o tom nepřemýšlel tolik jako v průběhu uplynulých třiceti vteřin.

Utíkali, protože - protože si mysleli, že jejich země jedná špatně? Mohli si skutečně myslet, že je to tak špatné, aby se odhodlali k tak drastickému kroku, jakým byla vlastizrada? Zajcev si opožděně uvědomil, že tohle je až příliš nebezpečná myšlenka.

A přitom, co byla KGB jiného než organizace, kterou držela na nohou zrada? Kolik stovek - tisíců - zpráv četl právě na tohle téma? Tam se jednalo o obyvatele Západu - o Američany, Brity, Němce, Francouze -všechny KGB využívala, aby se dozvěděla, co Zajcevova země potřebovala vědět - a oni všichni zrazovali své vlastní země, ne? Dělali to převážně pro peníze. Viděl i spoustu takových zpráv, diskusí mezi ústředím a rezidenturami, kde se dohadovaly příslušné částky. Věděl, že ústředí vždy jednalo v otázkách vyplácených peněz velmi zdrženlivě, což se ale dalo čekat. Agenti požadovali americké dolary, britské libry šterlinků, švýcarské franky. A hotovost, opravdové papírové peníze - vždycky chtěli dostat plat v hotovosti. Nikdy v rublech nebo dokonce v označených rublech. Bylo jasné, že jiné měně prostě nedůvěřují. Zrazovali svou zemi pro peníze, ale jen za svou vlastní měnu. Někteří z nich dokonce požadovali miliony dolarů, ale nikdy je nedostali. Nejvyšší částka, jakou kdy viděl schválenou, bylo 50 000 liber vyplacených za informace o britských a amerických námořních šifrách. Co by asi západní mocnosti nezaplatily za informace v jeho hlavě? přemýšlel Zajcev planě. Byla to otázka bez odpovědi. Nedokázal se nad ní ani pořádně zamyslet, natož aby se vážně zabýval možnou odpovědí.

"Tady to je," řekl Rožděstvenskij a podával mu formuláře. "Okamžitě to odešlete."

"Jakmile je zašifruji," slíbil muž.

"A stejná bezpečnost jako předtím," dodal plukovník.

"Samozřejmě. U obou stejný identifikátor?" zeptal se Oleg Ivanovič.

"Správně, oboje pod tímhle číslem," odpověděl a poklepal na 666 v pravém horním rohu.

"Dle rozkazu, soudruhu plukovníku. Okamžitě se do toho pustím."

"A až odejdou, zavolejte mi."

"Ano, soudruhu plukovníku. Číslo do vaší kanceláře mám," ujistil ho Zajcev.

Bylo za tím víc než jen pouhá slova, o tom Oleg nepochyboval. Tón jeho hlasu mu to dal jasně najevo. Tohle opravdu mělo odejít na přímý rozkaz předsedy, a proto se z toho stala záležitost nejvyšší priority, ne něco, co bylo jen starostí o důležitého člověka. Nešlo o objednávku kalhotek pro dospívající dcerku nějakého papaláše.

Došel do šifrovacího skladiště a vyzvedl si dvě knihy, jednu pro Řím, druhou pro Sofii, pak vytáhl šifrovací kolo a krůček po krůčku obě zprávy

zašifroval. Trvalo mu to všeho všudy čtyřicet minut. Zpráva pro plukovníka Bubového do Sofie byla velmi jednoduchá: okamžitě přileťte na konzultace do Moskvy. Zajcev přemýšlel, jestli se rezidentovi při té příleži-
tosti roztřesou kolena. Plukovník Bubovoj nemohl pochopitelně vědět, co ten číselný identifikátor znamená. Však se to brzy dozví.

Zbytek dne prožil Zajcev jako obvykle. Dokonce se mu podařilo zamknout všechny tajné dokumenty a odejít odsud ještě před šestou večer.

*****

OBĚD V CENTURY HOUSE nebyl špatný, jen příliš anglický. Ryan si zdejší obědy poměrně oblíbil, především díky chlebu, který tu měli vynikající.

"Tvoje žena je tedy chirurg?"

Jack přikývl. "Jo, hrabe se v očích. Na některá onemocnění se teď vlastně snaží využít lasery. Doufá, že se jí povede přijít s něčím novým."

"Lasery? A na co?" zeptal se Harding.

"Funguje to trochu jako svářečka. Laserem můžou například naleptat prasklou cévu - to třeba provedli Suslovovi. Do oka mu prosakovala krev, takže se mu dostali do oka a vytáhli z něj všechnu vodu - myslím, že se tomu říká komorová tekutina - a pak pomocí laserů svařili všechny otvory v cévách. Zní to dost hnusně, co?"

Harding se otřásl. "Ale asi je to pořád lepší než slepota."

,Jo, taky si myslím. Podobně jako když měla Sally ten úraz. Představa, že by se někdo měl hrabat v mé dceři, se mi moc nezamlouvala." Ryan si vybavoval, jak odporné to tehdy bylo. Sally dosud měla na hrudi a břiše jizvy, ale už pomalu mizely.

"A co ty, Jacku? Ty už jsi přece pod kudlou byl, ne?" poznamenal Simon.

"Ale spal jsem a oni ty operace nenahrávali na video - ale věř mi, že Cathy by nejspíš zajímalo podívat se na všechny tři."

"Tři?"

"Jo, dvě byly, když jsem sloužil v námořní pěchotě. Na lodi mě stabilizovali, pak mě odvezli do Bethesdy na zbytek - skoro celou tu dobu jsem díky bohu prospal, ale neurochirurgové tam nebyli zrovna z nejlepších, takže mi nechali pochroumaná záda. A pak, když jsem chodil s Cathy -ne, to už jsme byli zasnoubeni - mě to při večeři v restauraci znovu chytlo, a ona mě vzala do Hopkinse, kde se na mě podíval Sam Rosen. Ten to dal všechno do pořádku. Příjemný člověk a špičkový doktor. Čas od času se, člověče, vyplatí mít za ženu doktorku." Ryan se zakousl do bagety s krocanem. Bylo to lepší než hamburgery v jídelně CIA. "No, to je zkrácená verze tříletého dobrodružství, které začalo v rozbité helikoptéře na Krétě. A na jeho konci byla moje svatba, takže to asi dopadlo dobře."

Harding si z koženého sáčku nacpal dýmku a zapálil si ji. "A jak pokračuje tvoje zpráva o sovětském řízení a postupech?"

Jack odložil sklenici s pivem. "Je až k nevíře, jak bídně na tom jsou, zejména když porovnáš jejich interní dokumenty s informacemi, které se k nám dostanou, jakmile naši lidi přijdou do přímého kontaktu s jejich vybavením. To, čemu oni říkají kontrola kvality, bychom my nazvali svinčíkem. V Langley jsem viděl nějaké materiály o jejich stíhačkách, ke kterým se dostalo letectvo především díky Izraeli. Jednotlivé díly vůbec do sebe nezapadaly! Oni ani nedokážou nařezat hliníkové pláty na přesné tvary. Kdyby tohle předvedl student střední školy v dílnách, vyhodili by ho. Víme, že tam mají vysoce kvalifikované techniky, hlavně ty, co se zabývají teorií, ale jejich výrobní praktiky jsou tak primitivní, že by to člověk od tak inteligentních lidí prostě nečekal."

"Ale ve všech oblastech ne, Jacku," upozornil ho Harding.

"A ne všude má oceán modrou barvu, Simone. Samozřejmě že někde jsou ostrůvky a sopky, to vím. Ale oceán v zásadě modrý je a práce v Sovětském

svazu je v zásadě založena na lajdáctví. Problém je v tom, že jejich ekonomický systém neodměňuje lidi za dobře odvedenou práci. V ekonomice se říká: ‚Špatné peníze odhánějí dobré'. To znamená, že nepořádný výkon bude převažovat, jakmile se dobrá práce nedočká ocenění. Tam tomu tak většinou není, takže to v jejich hospodářství bují jako rakovina. To, co se přihodí na jednom místě, se postupně rozšíří do celého systému."

"Existuje pár věcí, ve kterých jsou ale velmi dobří," trval na svém Harding.

"Simone, Bolšoj balet na západní Německo nezaútočí. A jejich olympijské družstvo taky ne," odvětil Jack. "Jejich armáda možná má schopné velitele na nejvyšších úrovních, ale jejich vybavení nestojí za nic a prakticky tam neexistuje střední vedení. Bez svého seržanta a velitelů družstev bych těžko mohl účinně velet četě mariňáků, ale v Rudé armádě seržanti tak, jak je chápeme my, neexistují. Mají šikovné důstojníky - a znovu opakuju, někteří z jejich teoretiků jsou světová třída - a jejich vojáci jsou možná ruští vlastenci a tak dál, ale bez pořádného výcviku v taktických otázkách jsou jako nádherné auto s prázdnými pneumatikami. Motor může krásně broukat, lak se může lesknout jako divý, ale auto toho moc neujede."

Harding párkrát zamyšleně potáhl z dýmky. "Z čeho máš tedy strach?"

Jack pokrčil rameny. "Je jich hrozně moc a kvantita může kvalitu nahradit. Když budeme dál trvat na vývoji své obrany, mohli bychom nicméně zastavit vše, co proti nám zkusí. Ruský tankový prapor je jen shlukem cílů, pokud máme k dispozici správné vybavení a naši hoši jsou řádně vycvičeni a mají dobré vedení. To je v kostce asi to, co se v mé zprávě objeví."

"Na závěr je ještě ale trochu brzy," oznámil Simon svému novému americkému příteli. Ryan ještě nepochopil, jak má fungovat byrokracie.

"Simone, kdysi jsem vydělával v obchodě. V tom oboru se dá uspět jen za předpokladu, že si něčeho všimneš o něco dřív než ostatní, a to znamená, že nečekáš na všechny střípky do mozaiky. Tuším, kam mě tahle informace asi vede. Je to tam špatné a ještě se to zhoršuje. Jejich armáda je destilátem toho, co je v jejich společnosti dobré i špatné. Podívej se, jak mizerně si vedou v Afghánistánu. Neviděl jsem vaše informace, ale to, co máme v Langley, není žádná sláva. Jejich armáda se uprostřed těch skal moc nevyznamenává."

"Podle mě ale nakonec uspěji."

"Možné to je," připustil Jack, "ale bude to ošklivé vítězství. My jsme ve Vietnamu dopadli líp." Odmlčel se. "Vy hoši nemáte na Afghánistán dobré vzpomínky, co?"

"Můj strýc tam byl v roce 1919. Říkal, že to bylo horší než boje u Somme. Kipling napsal báseň, která končí radou vojákům, aby si radši ustřelili hlavu, než by se nechali zajmout. Obávám se, že pár Rusů už taky poznalo, co tím myslel."

"Ano, Afghánci jsou odvážní, ale ne zrovna civilizovaní," přikývl Jack. "Já bych ale řekl, že vyhrají. U nás se mluví o tom, že bychom jim mohli dát střely Stinger. Tím by se neutralizovaly helikoptéry, jaké Rusové používají, a bez nich jsou v pěkné bryndě."

"Jsou stingery tak dobré?"

"Sám jsem je nikdy nepoužil, ale slyšel jsem o nich spoustu dobrého."

"A co ruské SA-7?"

"Samotný pojem přenosných protiletadlových střel je jejich nápad, ne? My jsme jich ale ve třiasedmdesátém dostali pár od Izraelců a na naše hochy to nějak mimořádný dojem neudělalo. A zase jsme u toho - Rusové dostali fantastický nápad, ale pak ho nedokázali pořádně uvést do života. To je jejich prokletí, Simone."

"Tak mi tedy vysvětli KGB," vybídl ho Harding.

"To je to samé jako Bolšoj balet a hokejové družstvo. Natáhnou do toho úřadu spoustu talentovaných lidí a peněz, a za to dostanou solidní výsledek - ale kupa jejich špionů nakonec stejně skončí na druhé straně barikády, nemám

pravdu?"

"Máš," musel přiznat Harding.

"A proč tomu tak je, Simone?" zeptal se Jack. "Protože jim do hlav v jednom kuse cpou, jak jsme zkažení a jaký tu máme nepořádek, ale když se sem jejich lidi dostanou a rozhlédnou se, tak zjistí, že to tak hrozné není, že? Prokrista, my máme po celé Americe bezpečné domy s lidmi z KGB, co se dívají na televizi. Moc z nich se domů vrátit nechce. Nikdy jsem žádného emigranta nepotkal, ale četl jsem spoustu přepisů, a všichni tvrdí v zásadě totéž. Náš systém je lepší než jejich a oni jsou natolik inteligentní, aby dokázali odhalit rozdíly."

"U nás jich taky několik žije," připustil Harding. Nechtělo se mu připouštět, že v Rusku žije i pár Britů - mizivé procento, ale stačilo to k tomu, aby z toho Century House měl vrásky na čele. "S tebou se nediskutuje snadno, Jacku."

"Mluvím jen pravdu, příteli. Od toho tu přece jsme, ne?"

"Tak zní teorie," připustil Harding. Brit dospěl k závěru, že tenhle Ryanovic mládenec se sotva někdy stane byrokratem, a přemýšlel, jestli je to dobře, nebo špatně. Američané se na věci dívali s určitým odstupem a odlišnosti oproti přístupu jeho vlastní organizace byly přinejmenším zajímavé. Ryan se měl hodně co učit... ale rovněž je mohl tu a tam i něco naučit, napadlo Hardinga. "Jak pokračuje tvoje kniha?"

Ryan změnil výraz v obličeji. "V poslední době jsem se k ní moc nedostal. Mám připravený počítač. Po dni stráveném tady je těžké se na to soustředit, ale když si neudělám čas, tak to nikdy nedodělám. Jsem od přírody hrozný lenoch," řekl Ryan.

"Jak to, že se z tebe teda stal boháč?" zeptal se Harding. Jack se usmál.

"Jsem i hamižný. Říkala to už Gertruda Steinová: ‚Byla jsem chudá i bohatá. Být bohatá je ale lepší.' Ještě nikdy nikdo nevyslovil nic pravdivějšího."

"Taky bych to měl jednoho dne vyzkoušet," poznamenal britský státní úředník.

No jo, říkal si Ryan. Jeho chyba to přece nebyla ne? Simon byl dostatečně inteligentní, aby ve skutečném světě vydělal dost peněz, ale on takhle nejspíš vůbec nepřemýšlel. Dávalo smysl mít tady chytrého člověka jako analytika, i když to znamenalo obětovat pro blaho jeho vlasti jeho vlastní pohodlí. To nebylo ovšem vůbec špatné a Ryan si uvědomil, že on vlastně dělá totéž. On sám však měl tu výhodu, že vydělal spoustu peněz už dřív, takže si mohl dovolit vykašlat se na práci a vrátit se k přednášení, kdykoli by se mu zachtělo. Byl to ten druh nezávislosti, jaký většina vládních zaměstnanců nikdy nepozná... A jejich práce tím možná trpí, říkal si Jack.

*****

ZAJCEV PROSEL NĚKOLIKA bezpečnostními kontrolami. Stráže pár náhodně vybraných lidí prohledaly, aby někdo něco nevynášel z budovy, ale kontroly - sám si jich pár vytrpěl - byly příliš zběžné, než aby mohly být účinné, říkal si. Dokázaly člověka naštvat, ale nebyly dost pravidelné, aby znamenaly skutečnou hrozbu - opakovaly se tak jednou za měsíc - a když vás jednoho dne prohledali, mohli jste si být jisti, že vám dalších pět dní dají pokoj, protože strážní si pamatovali tváře lidí, které kontrolovali, a i tady se mezi zaměstnanci pěstovaly mezilidské kontakty a přátelské vztahy, zejména na nižší úrovni - druh dělnické solidarity, která byla leckdy až překvapivá. Stávalo se tedy, že Zajcev mohl projít bez prohledání, pak zamířil na rozlehlé náměstí a ke stanici metra.

Obvykle si nebral uniformu - většina zaměstnanců KGB si ji nebrala, jako by je v ní jejich spoluobčané mohli považovat za poskvrněné. Ale ani ji neskrýval. Kdyby se ho někdo zeptal, po pravdě by odpověděl, a v té chvíli většinou vyptávání končilo, protože všichni věděli, že na to, co se děje ve

Výboru pro státní bezpečnost, se nelze ptát. Občas se o KGB objevil nějaký film nebo televizní pořad, pár z nich bylo i poměrně pravdivých, ačkoli o metodách a zdrojích zveřejňovaly jen velmi málo mimo to, co by si mohl představit nějaký spisovatel, a to nebývalo nikdy moc přesné. V ústředí byla malá kancelář, kde se daly domluvit konzultace o podobných věcech, obvykle se jen tak povídalo a - velmi zřídka - se objevily reálné věci, protože v zájmu jeho úřadu bylo vypadat před občany Sovětského svazu i před cizinci jako obávaná a omezující organizace. Kolik obyčejných občanů si přivydělává tím, že fungují jako informátoři? pomyslel si Zajcev. K takovým informacím se takřka vůbec nedostával - podobné zprávy jen málokdy putovaly za moře.

Věci, které ze země odcházely, byly dostatečně znervózňující. Plukovník Bubovoj přiletí do Moskvy asi hned příštího dne. Mezi Sofií a Moskvou létal pravidelný let Aeroflotu. Plukovník Goděrenko dostal informaci, aby se posadil a zmlkl a aby pro ústředí zjistil rozvrh papežových veřejných vystoupení na blíže neurčené příští dny. Andropova tahle informace nepřestala zajímat.

A teď se do toho zapojí i Bulhaři. Zajcevovi to dělalo vrásky na čele, ale nemusel se tak moc divit. Takové zprávy už viděli i dříve. Do Sofie už odeslal několik zpráv, někdy přes Bubového, jindy přímo a občas za účelem ukončit něčí život. KGB už to moc často nedělala, ale Diržavna Sugurnosť ano, když se to hodilo. Zajcev si představoval, že tam funguje menší oddíl důstojníků, kteří za sebou mají výcvik a zkušenosti v tomhle oboru a často je procvičují. V záhlaví zprávy stála značka 666, takže tahle zpráva se týkala stejné záležitosti, kvůli níž byl předtím kontaktován Řím. Takže to nezastavili.

Jeho úřad - jeho země - chtěl zabít toho polského kněze, a to, říkal si Zajcev, není nejspíš nic dobrého.

Sjel po eskalátoru do podzemní stanice uprostřed obvyklého davu. Obyčejně mu dav poskytoval pohodlí. Znamenalo to, že Zajcev byl jeho součástí, obklopen svými spoluobčany, lidmi stejnými jako on, sloužícími sobě navzájem a státu. Ale bylo to tak? Co by si tihle lidé pomysleli o Andropovově úkolu? To se dalo jen těžko odhadnout. Jízda metrem byla jako obvykle tichá. Někteří lidé možná mluvili s přáteli, ale skupinové debaty byly velmi vzácné, snad s výjimkou neobvyklých sportovních událostí, jako bylo špatné písknutí rozhodčího ve fotbale nebo obzvláště zaznamenáníhodný výkon na ledové ploše hokejového hřiště. Většinou ale seděli sami se svými myšlenkami.

Vlak zastavil a Zajcev nastoupil. Jako obvykle neviděl žádná volná místa. Chytil se tyče pod stropem a přemýšlel dál.

Přemýšlejí ostatní ve vagonu taky? A jestli ano, tak o čem? 0 práci? 0 dětech? Manželkách?Milenkách? O jídle? To se nedalo určit. Ani Zajcev to nedokázal rozeznat, a on už tyhle lidi - pořád ty samé - vídal v metru dlouhá léta. Znal jen pár jmen, hlavně přezdívky, které vyslechl při rozhovorech. Ne, znal je vlastně jen podle sportovních klubů, jimž fandili...

Najednou ho zasáhlo, jak osamělý je ve společnosti. Kolik mám vlastně opravdových přátel? ptal se Zajcev sám sebe. Odpověď zněla, že žalostně málo. Jistě, v práci bylo pár lidí, s nimiž si povídal. Znal nejintimnější podrobnosti o jejich manželkách i dětech - ale přátelé, jimž by se mohl svěřit, se kterými by mohl rozebrat nepříznivý vývoj situace, k nimž by mohl přijít pro radu v případě nouze... ne, žádné takové neměl. Tím byl v Moskvě výjimečný. Rusové často vytvářeli hluboká a těsná přátelství a velmi často je posvěcovali nejdůvěrnějšími a leckdy i nejtemnějšími tajemstvími, jako by testovali, jestli některý z jejich přátel není informátor KGB, jako by si říkali o výlet do gulagu. Ale jeho práce mu to zakazovala. Nikdy se neodvážil mluvit o tom, čím se zabývá v práci, a to ani se svými spolupracovníky.

Ne, veškeré problémy, které mu přinášely zprávy se značkou 666, si musel vyřešit sám. Ani Irina o tom nesměla vědět. Mohla by se o tom zmínit před svými kolegyněmi v GUMu, a to by ho nepochybně odsoudilo k smrti. Zajcev vzdychl a rozhlédl se...

Zase tam stál, ten úředník americké ambasády, četl si Sovětskij sport a

nestaral se o okolí. Na sobě měl pršiplášť - déšť sice hlásili v předpovědi, ale nepřišel - a byl prostovlasý. Kabát měl rozhalený, neměl zapnuté knoflíky ani uvázaný pásek. Nebyl od něj ani dva metry...

Zajcev ani nevěděl, co ho k tomu vedlo, ale najednou přešel z jedné strany vagonu na druhou, přidržoval se držadel, jako by si chtěl protáhnout ztuhlý sval. Popocházel, až se objevil hned vedle Američana. A pak, další nápad, vsunul mu ruku do kapsy kabátu. Nic tam nebylo, žádné peníze ani klíče, jen holá látka. Ale podařilo se mu sáhnout Američanovi do kapsy a bez povšimnutí zase ruku vytáhnout. Ustoupil a díval se po vagonu, jestli si ho někdo všiml nebo jestli se někdo dívá jeho směrem. Ale... ne, samozřejmě že ne. Jeho pohybu si rozhodně nikdo nevšiml, dokonce ani ten Američan.

*****

FOLEY ANI NEPOHNUL očima a článek o hokeji dočetl až do konce. Být to v New Yorku nebo jiném západním městě, myslel by si, že se mu někdo pokusil ukrást něco z kapsy. To tady nečekal. Sovětští občané neměli dovoleno mít u sebe západní měnu, takže okradením Američana na ulici si mohli přivodit jedině problémy, tím spíš, kdyby mu něco sebrali z kapsy. A KGB, která ho asi ještě pořád sledovala, by se k něčemu takovému jen sotva odhodlala. Kdyby mu chtěli sebrat peněženku, použili by dvojici mužů jako profesionálové v Americe, jeden by ho zdržel a odlákal jeho pozornost, druhý by ho okradl. Tímhle způsobem bylo možné oklamat prakticky kohokoli, pokud to ten člověk nečekal, ale udržet pozornost takhle dlouho vyžadovalo až nelidské přemáhání, a to i ze strany zkušeného profesionálního špiona. Takže jste museli zapojit pasivní obranné prostředky, například omotat peněženku pár pásky gumy - jednoduché, ale velmi účinné, šlo o jednu ze zásad, které je učili na Farmě, byl to takový druh akce, podle nějž každý pozná, že jste špion. Newyorská policie radila lidem na ulicích Manhattanu, aby dělali totéž, a on měl vypadat jako obyčejný Američan. Jelikož měl diplomatický pas a "legální" krytí, byl teoreticky nedotknutelný. To sice pouliční zloděj nemusel respektovat a KGB ani FBI nevylučovaly možnost přimět pouličního ranaře, aby někomu dal co proto, třebaže v rámci pečlivě promyšlených mezí, to kdyby se věci vymkly kontrole. Poměry byly tak složité, že byzantský dvůr byl oproti tomu úplná hračka, ale Ed Foley ta pravidla nevymýšlel.

Právě ona mu ale zrovna teď nedovolovala sáhnout do kapsy a dát tak najevo, že ví, že mu tam někdo vstrčil ruku. Možná mu někdo předal vzkaz - zprávu o touze emigrovat, kdoví. Ale proč jemu? Jeho krytí mělo být naprosto dokonalé, pokud se ovšem někdo na velvyslanectví neodvážil velmi neopatrného odhadu a neudal ho... Ale ne, i pak by si KGB nebyla jistá tak rychle. Sledovali by ho aspoň pár týdnů, jen aby zjistili, k čemu je třeba zavede. KGB hrála svou hru příliš dobře, než aby provedla něco takového, takže existovala jen mizivá šance, že člověk, co mu prohledal kapsu, pracuje pro Druhou správu. Možná nešlo ani o zlodějíčka.

Tak kdo to byl? přemýšlel Foley. Bude si muset počkat, než to zjistí, ale Foley uměl čekat. Četl si dál noviny. Kdyby to byl někdo, kdo má zájem o nějakou práci, tak proč ho vystrašit? Přinejmenším mu poskytne pocit šikovnosti. Bylo vždycky velmi užitečné dát ostatním lidem pocit, že jsou šikovní. Tak aspoň oni dál dělali ty samé chyby.

Ještě tři zastávky, pak vystoupil z metra. Foley od začátku věděl, že to bude mnohem plodnější než jízda autem. Mercedes byl na tohle město až příliš okázalý. Mary Pat by tím vyčnívala, ale jejímu způsobu uvažování to spíš vyhovovalo než naopak. Jeho žena měla vynikající talent pro práci v terénu, lepší než on, ale často mu svou troufalostí naháněla hrůzu. Nešlo o to, že by Mary Pat byla od narození hazardérka. Každý člen Správy operací riskoval. Vrásky mu dělala spíš její záliba v takovém snažení. On chápal hru s Rusy jako součást práce. Bylo to čistě obchodní, jak by řekl Don Vito Corleone, nic

osobního. Jenže v případě Mary Patricie šlo o navýsost osobní přístup, a to kvůli jejímu dědečkovi.

Toužila stát se součástí CIA dávno předtím, než se ve Fordhamu setkali ve studentském svazu, a pak zase v odvodové kanceláři CIA, a začali si rozumět velice brzy poté. Ona už uměla výborně rusky. Spousta lidí by si ji spletla s rodilým mluvčím. Uměla měnit přízvuk podle kteréhokoli kraje v zemi. Mohla předstírat, že je učitelkou poezie na Moskevské státní univerzitě, byla pohledná, a takové ženy mívají oproti ostatním výhodu. Šlo o nejstarší z předsudků, že pohlední lidé musejí být i dobří a že oškliví musejí být špatní, protože dělají nepěkné věci. Muži se k pohledným ženám chovali povětšinou uctivě, ženy o něco méně, protože jim záviděly jejich vzhled, ale i ony se chovaly vlídně. Takže Mary Pat mohla provádět cokoli, protože byla hezká Američanka, ta hloupoučká blondýna, a ty jsou obvykle považovány za hloupé, dokonce i tady v Rusku, kde jich bylo poměrně dost. Zdejší blondýny měly nejspíš i přirozenou barvu vlasů, protože místní kosmetický průmysl byl přibližně stejně pokročilý jako v Maďarsku ve dvanáctém století, barvy na vlasy se v místních drogeriích vyskytovaly spíš zřídka. Sovětský svaz dbal na potřeby ženské části obyvatelstva jen velmi povrchně, což v jeho hlavě vyvolalo další otázku -proč se Rusové zastavili jen u jediné revoluce? V Americe by se zvedla bouře nevole, kdyby se tam objevil podobně nedostatečný výběr oblečení a kosmetiky, jaký znaly zdejší ženy...

Vagon zastavil na jeho zastávce. Foley zamířil ke dveřím a kráčel k eskalátoru. V půlce šachty se ho zmocnila zvědavost. Podrbal se na nose, jako by ho v něm něco lechtalo, a strčil ruku do kapsy pro kapesník. Otřel si jím nos a pak si ho zasunul do kapsy kabátu, která, jak si všiml, byla prázdná. Tak co to mělo vlastně znamenat? To se nedalo poznat. Že by jen další náhodný počin v životě, kde se to jimi jen hemží?

Jenže Edward Foley nebyl vycvičen, aby se zabýval nahodilostmi. Chtěl pokračovat pravidelně jako dosud a po dobu přibližně týdne jezdit tím samým vlakem, jen aby zjistil, jestli se to nebude opakovat.

*****

ALBERT BYRD vypadal jako schopný oční chirurg. Byl menší a starší než Jack. Nosil vousy, černé, sem tam protkané prvními šedinami - ostatně jako většina vousů v Anglii, jak si všimla. A tetování. Víc, než viděla kdykoli předtím. Profesor Byrd byl zdatný lékař, s pacienty vycházel v dobrém, ošetřující personál ho měl rád a věřil mu - což, jak Cathy věděla, je vždy známkou dobrého doktora. Vypadal i jako šikovný učitel, ale Cathy většinu toho, co přednášel, už znala, a o laserech věděla víc než on. Místní argonový laser byl nový, ale ne tak jako v Hopkinsově nemocnici, a určitě ještě zaostává za laserem využívajícím xenonový oblouk, s nímž si ve Wilmerově očním institutu ona vedla nejlépe.

Špatné zde byly hlavně podmínky k práci samotné. Zdravotní péče byla v Británii převážně v rukou státního monopolu. Všechno bylo zadarmo -a jako všude na světě i zde jste dostali jen to, za co jste si zaplatili. Čekárny byly mnohem oprýskanější než ty, na jaké byla Cathy zvyklá, a taky se o tom zmínila.

"Já vím," přikývl profesor Byrd unaveně. "Není to na prvním místě." Třetí žena, kterou jsem dnes ráno viděla, paní Doverová, musela čekat na ošetření jedenáct měsíců - a přitom šlo o vyšetření šedého zákalu, které mi trvalo dvacet minut. Bože můj, Alberte, doma jen pacient zavolá mé sekretářce a já ho vidím do tří až čtyř dnů. V Hopkinsově nemocnici pracuju tvrdě, ale ne zase tolik."

"Kolik byste si naúčtovala?"

"Za tohle? Tak... dvě stě dolarů. Jelikož jsem ve Wilmerově institutu asistující profesorka, sazby mám vyšší než nový lékař." Ale, nedodala, byla

mnohem chytřejší než takový průměrný lékař, zkušenější a rychleji pracovala. "Paní Doverová bude potřebovat operaci," dodala. "Mám to udělat?"

"Něco složitého?" zeptal se Byrd.

Zavrtěla hlavou. "Rutina. Vzhledem k jejímu věku to potrvá tak devadesát minut, ale nevypadá to, že by měly nastat nějaké komplikace."

"No, tak zapíšeme paní Doverovou na seznam."

"Jak dlouho?"

"Není to akutní zákrok... devět deset měsíců," odhadoval Byrd.

"Děláte si legraci?" podivila se Cathy. "Tak dlouho?"

"To je poměrně obvyklé."

"A je to devět deset měsíců, kdy neuvidí tak, aby mohla aspoň řídit auto!"

"A neuvidí žádný účet," podotkl Byrd.

"Fajn. Skoro rok si nepřečte ani noviny. Alberte, to je příšerné!"

"Tak funguje náš národní zdravotní systém," vysvětloval Byrd.

"Chápu," řekla Cathy. Ale ve skutečnosti tomu nerozuměla. Zdejší lékaři byli dostatečně zdatní, ale dělali jen o malinko víc než polovinu operací, které ona a její kolegové prováděli v Hopkinsově nemocnici - a ona nikdy neměla pocit přepracovanosti. Samozřejmě že pracovali tvrdě. Ale lidi je potřebovali a její práce spočívala v nápravě a zlepšování zraku lidí, kteří potřebovali péči odborného lékaře - a Caroline Ryanová to chápala jako volání do zbraně. Nešlo o to, že by zdejší doktoři byli líní, jenom jejich systém umožňoval - kdepak, podporoval - jejich sklony k velmi laxnímu přístupu k práci. Dostala se do úplně nového lékařského světa, ale ten vůbec nebyl fantastický.

A neviděla tu ani žádný tomograf. Přitom je vlastně vyvinuli v Británii ve firmě EMI, ale nějaký úřední šiml na ministerstvu - ministerstvu vnitra, dozvěděla se - rozhodl, že země jich potřebuje jenom pár, takže většina nemocnic měla smůlu. Přístroje se začaly používat jen pár let předtím, než nastoupila do Fakultní nemocnice Johnse Hopkinse, ale v následující dekádě se staly součástí medicíny stejně jako stetoskopy. Prakticky každá nemocnice v Americe měla jeden kus. Stály přibližně milion dolarů, ale pacienti za použití těchto přístrojů platili, takže se to vrátilo poměrně rychle. Jen zřídkakdy něco takového potřebovala - například k vyšetření nádorů v okolí očí - ale když k tomu došlo, tak ho potřebovala hned!

V nemocnici Johnse Hopkinse se taky každý den myly podlahy.

Jenže lidé tu měli stejné potřeby a ona byla doktorka, a Cathy se rozhodla, že na tom záleží nejvíc. Jeden z jejích kolegů z fakulty odjel do Pákistánu a vrátil se s takovými zkušenostmi v oboru očních patologií, jaké by v amerických nemocnicích nesesbíral za celý život. Samozřejmě že se vrátil i s příšerným průjmem, který zaručeně dokázal vzít člověku chuť k cestování do zahraničí. Aspoň to se tady stát nemohlo, říkala si. Pokud to nechytí v lékařských pokojích.

09 KAPITOLA - KURÁŽ

RYANOVI SE ZATÍM nepodařilo jet domů stejným vlakem jako jeho žena, pokaždé dorazil domů později. Než dojel až domů, přemýšlel, že něco provede s tou svou knihou. Byla asi ze sedmdesáti procent hotová, všechen zásadní výzkum už měl za sebou. Zbývalo dokončit komentář. Lidé nikdy nechápali, že právě tohle je ta náročná část; výzkum byl jen lokalizováním a zaznamenáváním faktů. Náročné bylo sestavit fakta tak, aby dávaly souvislý příběh, protože lidské životy takřka nikdy nebyly souvislé, zejména když se jednalo o někoho, jako byl William Frederick Halsey, Jr., válečník a těžký pijan. Psaní životopisu se ze všeho nejvíc podobalo amatérskému cvičení z psychiatrie. Člověk sebral příhody, které se udály v jeho životě v náhodně zvolených obdobích a na

různých stupních vzdělání, ale nikdy nešlo zjistit ty malé klíčové vzpomínky, z nichž se skládal život - středoškolská rvačka na dvoře školy, napomenutí tety Heleny, které se mu honilo hlavou celý život, protože muži se s takovými skutečnostmi svěřují jen zřídka. Ryan takové vzpomínky měl, některé z nich se v jeho vědomí objevovaly a zase mizely ve zdánlivě náhodných intervalech, když mu zpráva od sestry Frances Mary z prvního stupně školy Sv. Matouše vytanula na mysli, jako by mu zase bylo sedm. Zdatný životopisec měl schopnost takové drobnosti navozovat, ale občas došlo na to, že si musel vymýšlet, aplikovat své vlastní osobní zážitky na život někoho jiného, a to byla... beletrie, přičemž historie měla být něco jiného. To platilo i o článku v novinách, ale Ryan ze zkušenosti věděl, že většinu zaručených "novinek" si autoři vycucali z prstu. Ale nikdo přece neříkal, že psát životopis je hračka. Jeho první kniha Orlové odsouzení k záhubě byla z dnešního pohledu mnohem snadnější. Bill Halsey, admirál amerického námořnictva, ho fascinoval už od doby, co jako chlapec četl jeho autobiografii. Vedl námořní jednotky v bitvách, a jakkoli to desetiletému chlapci připadá nesmírně vzrušující, ve dvaatřiceti už z toho člověku běhal mráz po zádech. Ryan totiž už teď rozuměl věcem, o nichž se Halsey nerozšiřoval - neznámé věci, nutnost důvěřovat zpravodajským informacím, aniž by věděl, odkud přesně pocházejí, jak se k nim přišlo, jak je kdo analyzoval a zpracoval, jak se to k němu vůbec dostalo a jestli to nepřítel zachytil nebo ne. Ryan už do toho pronikl a fakt, že za práci, kterou odváděl, musel ručit svým životem, byl sám o sobě dost děsivý - častěji navíc musel dávat všanc životy ostatních lidí, které třeba znal, ale třeba taky ne, což bylo pravděpodobnější.

Pamatoval si vtip, který se vyprávěl, když sloužil v námořní pěchotě. Ryan si na něj vzpomněl, když se díval, jak za oknem ubíhá zelená anglická krajina. Motto zpravodajských služeb znělo: "Dáme na to váš krk". A to se teď stalo jeho povoláním. Musel dávat všanc životy ostatních. Teoreticky mohl dokonce sestavit zpravodajský odhad, který mohl ohrozit osud celé jeho země. Člověk si musel dát zatracený pozor sám na sebe i na své informace...

Ale jistý si být nelze nikdy, že? Ušklíbal se nad mnoha analýzami CIA, k nimž se dostal v Langley, ale bylo nesrovnatelně jednodušší pohanět práci ostatních, než se pokusit přijít s něčím lepším. Jeho kniha o Halseym, schválně nazvaná Bojující námořník, jistě udělá čáru přes rozpočet pár lidem s konzervativnějšími názory, a zcela úmyslně. Ryan měl pocit, že konzervativní názory jsou v některých oblastech nejen nesprávné, ale dokonce jde o něco, co snad ani nemůže být pravda. Halsey jednal správně v některých případech, kdy mu vševidoucí oko jeho duše nadávalo do hlupáků, že dělá chybu. A to nebylo spravedlivé. Halsey mohl být poháněn k zodpovědnosti jen za informace, které měl k dispozici. Říkat něco jiného bylo stejné jako nadávat doktorům za to, že si nedokáží poradit s rakovinou. Byli to inteligentní lidé, co dělali všechno možné, ale prostě pár věcí ještě nevěděli - dřeli jako koně, aby se to co nejdřív dozvěděli, ale celý proces objevování trval nějakou dobu v minulosti, a to se nezměnilo ani nyní, pomyslel si Ryan. Bude to tak vždycky. A Bill Halsey mohl vědět jen to, co mu poskytli nebo co by průměrně inteligentní muž mohl z takové informace vydedukovat s ohledem na celoživotní zkušenosti a na to, co věděl o psychologii svých nepřátel. A ani pak se mu nepřítel nesnažil nijak pomoci a nechtěl se nechat připravit o život.

To je moje práce, to je fakt, pomyslel si Ryan. Honili se za pravdou, ale šlo o víc. Musel před svými pány přejímat myšlenkové procesy ostatních lidí, vysvětlit je svým nadřízeným tak, aby oni, Ryanovi šéfové, mohli lépe porozumět svým protivníkům. Vlastně si bez diplomu hrál na psychologa. Do jisté míry to bylo zábavné. Méně už v případě, když jste přemýšleli o rozsahu úkolu a o možných důsledcích, pokud se spletete. Výsledek se dal shrnout do dvou slov: mrtví lidé. V základním kurzu na základně námořní pěchoty v Quantiku jim tuhle poučku vtloukali do hlav pořád dokola. Když to poděláš jako velitel čety, někteří z tvých vojáků se nevrátí ke svým matkám a ženám, a tobě

to bude po zbytek života strašit v hlavě. K vojenskému povolání se pojila obrovská daň za omyly. Ryan nesloužil dostatečně dlouho, aby si mohl tuhle poučku vyzkoušet v praxi, ale během tichých nocí ho to trápilo, cítil pohupování lodi při plavbě přes Atlantik. Mluvil o tom se seržantem Tatem, ale ten - v té době to byl "starší" muž ve věku čtyřiatřiceti let - mu jen řekl, ať pořád myslí na výcvik, důvěřuje svým instinktům a před každou akcí se pořádně rozmyslí, když na to bude mít čas, a pak ho varoval, že dost času taky pokaždé mít nebude. A řekl svému mladému nadřízenému, aby se nebál, protože na svou hodnost vypadá docela chytrý. Na to Ryan nikdy nezapomínal. Úcta od mariňáka nebyla nikdy samozřejmá.

Takže měl mozek na to, aby vytvářel solidní zpravodajské odhady, a odvahu, aby se pod ně podepsal, ale musel si být stoprocentně jistý, že jsou spolehlivé, než je vypustil ven. Protože on opravdu dával na špalek krk jiných lidí, ne?

Vlak pomalu zastavil. Jack vyšel po schodech a nahoře uviděl pár taxíků. Jack počítal, že řidiči si asi pamatují příjezdy vlaků.

"Dobrý večer, Sire Johne." Jack si všiml Eda Beavertona, muže, který ho ráno vyzvedával.

"Ahoj, Ede. Víte," řekl Ryan a pro změnu nasedl do předního sedadla. Víc místa pro nohy. "Jmenuju se Jack."

"Tak vám nemůžu říkat," namítal Beaverton. Jste rytíř."

"Jenom čestný, ne skutečný. Nemám ani meč - jenom z námořní pěchoty, a ten jsem nechal ve Státech."

"A navíc jste byl poručík, zatímco já jenom desátník."

"A vy jste vyskakoval z letadel. To já bych teda nikdy nedokázal, takovou pitomost, Eddie."

"Jenom osmadvacet seskoků. Nikdy jsem si ani nic nezlomil," odpověděl řidič taxíku a zatočil ke kopci.

"Ani kotník?"

"Jenom dva výrony. Proti tomu jsou už kvalitní boty, víte?" vysvětloval taxikář.

"Já se ještě ani nenaučil mít v lásce létání - a vyskočit z letadla, to už vůbec ne." Ne, Jack si byl jist, že k průzkumníkům by se nikdy nedal. Ti to prostě nemají v hlavě v pořádku. Na vlastní kůži poznal, že létání v helikoptéře nad pláží je samo o sobě o strach. Dodnes se mu o tom zdálo - ten náhlý pocit pádu, pohled na prudce se přibližující zemi - ale vždycky se probudil před nárazem, obvykle se posadil na posteli a pak se ve ztemnělé ložnici rozhlížel a ujišťoval se, že nesedí v té zatracené helikoptéře CH-46 s rozbitým zadním rotorem a nepadá na skaliska na Krétě. Byl zázrak, že z toho on a mnoho mariňáků vyvázlo živých. A jediné vážné zranění utrpěl on. Ostatní členové jeho čety měli přinejhorším výrony.

Proč proboha myslíš zrovna na tohle? ptal se sám sebe. Už to bylo více než osm let pryč.

Zastavovali před domem v Grizedale Close. "Už jsme tady, pane."

Ryan mu podal peníze a přidal ještě přátelské spropitné. "Jmenuju se Jack, Eddie."

"Ano, pane. Ráno nashledanou."

"Nashle." Ryan odešel a věděl, že tuhle bitvu nemá šanci vyhrát. Vstupní dveře byly odemčené, věděli, že přijde. Jako první si sundal kravatu a mířil do kuchyně.

"Tati!" div nevykřikla Sally a hnala se do jeho náruče. Jack ji zvedl a objal ji, ona jeho taky. "Tak jak se má moje velká slečna?"

"Fajn."

Cathy stála u sporáku a připravovala večeři. Jack postavil Sally na zem a šel políbit ženu. "Jak to děláš," zeptal se jí, "že jsi doma vždycky dřív? Doma jsi obyčejně chodila později."

"Odbory," odpověděla. "Tady všichni končí s koncem pracovní doby. A i ten

je poměrně brzy - ne jako u Hopkinse." Kde, nedodala, skoro všichni zaměstnanci dělali dlouho přesčas.

"Musí být fajn dělat stejně dlouho jako v bance."

"Ani můj táta nechodí z práce takhle brzy, ale tady to tak dělají všichni. A na oběd máme celou hodinu - přitom je to od nemocnice poloviční vzdálenost. Ale zase," připustila, "takhle si člověk jídlo víc vychutná."

"Co bude k večeři?"

"Spagety." A Jack si všiml, že v hrnci se vaří spousta zvláštní masové omáčky. Otočil se a zahlédl na pultu bagetu.

"Kde je mrňous?"

"V obýváku."

"Fajn." Ryan zamířil za ním. Malý Jack byl v postýlce. Přednedávnem se mu podařilo poprvé se posadit - bylo na to sice ještě trochu brzy, ale jeho tatínkovi to vyhovovalo. Kolem něj ležela hromada hraček, z nichž si všechny dokázal nacpat do pusy. Zvedl oči, zahlédl svého tatínka a usmíval se na něj bezzubými dásněmi. Tím si samozřejmě řekl o pochování, takže Jack se k němu sklonil. Zdálo se, že plínku má suchou a čistou. Slečna Margaret ho nejspíš přebalila, než odjela - jako vždy dříve, než se Jack vrátil z práce. Vedla si velmi dobře. Sally si ji oblíbila, a o to šlo především. Položil syna zpátky do postýlky, a ten si hned začal znovu hrát s plastikovým chrastítkem a díval se na televizi - hlavně na reklamy. Jack se odešel do ložnice převléct do něčeho pohodlnějšího, pak se vrátil do kuchyně. Pak zazvonil zvonek, což všechny hodně překvapilo. Jack šel otevřít.

"Doktor Ryan?" zeptal se mužský hlas s americkým přízvukem. Za dveřmi stál muž vysoký asi jako Ryan, byl mu podobný i vzhledem, na sobě měl kravatu a sako a v ruce držel velkou krabici.

"Přesně tak."

"Mám pro vás STU, pane. Pracuju jako spojař na velvyslanectví," vysvětloval mu muž. "Pan Murray mi řekl, abych vám to přinesl."

Krabice byla z kartonu, krychle o stěně dlouhé asi půl metru, nic na ní nebylo napsáno. Ryan pustil muže dovnitř a vedl ho rovnou do svého pokoje. Trvalo tři minuty, než muž ten obrovský telefon vytáhl z krabice. Postavil ho hned vedle Jackova počítače Apple He.

"Jste z NSA?" zeptal se Ryan.

"Ano, pane. Civilista. Dříve jsem pracoval ve Vojenském bezpečnostním úřadě, E-5. Odešel jsem a jako civilista vydělávám víc peněz. Už jsem tady dva roky. No nic, tady máte šifrovací klíč." Podal mu plastikové zařízení. "Víte, jak to funguje, že?"

"Jistě, samozřejmě," přikývl Ryan. "Jeden takový telefon mi stojí na stole ve městě."

"Takže víte, jaká se na to vztahují pravidla. Jakmile se cokoli porouchá, zavolejte mi..." podal mu svou vizitku... "a nikdo kromě mě nebo mých lidí se nesmí podívat dovnitř. Jestli k tomu dojde, systém je nastaven na sebezničení. Sice to nezpůsobí požár, ale trochu to zasmrdí, to kvůli tomu plastu. No, tak to by bylo." Složil krabici.

"Chcete kolu nebo něco?"

"Ne, díky. Musím domů." A po těch slovech se spojař otočil a vrátil se ke svému autu.

"Co to bylo, Jacku?" zeptala se Cathy z kuchyně.

"Můj bezpečný telefon," vysvětloval Jack a vrátil se ke své ženě.

"K čemu to je?"

"Abych mohl zavolat domů a promluvit se šéfem."

"A to to nemůžeš udělat z kanceláře?"

"Jednak je tam jiný čas, a pak, v kanceláři nemůžu mluvit o všem."

"Á, náš tajný agent," ušklíbla se.

"Přesně tak." Stejně jako ta zbraň, co měl v šuplíku. Přítomnost jeho pušky Remington přijala Cathy poměrně vyrovnané - měl ji na zvěř a ona tohle

dokázala snést, jelikož ptáci se dali uvařit a sníst, a puška nebyla nabitá. Ale vůči té pistoli už tak smířlivá nebyla. Takže jako všechny manželky o tom nemluvila, hlavně když pistole zůstávala mimo Sallyin dosah a Sally věděla, že šuplík jejího tatínka je zakázaná komnata. Ryan si na Browning Hi-Power ráže 9 mm poměrně zvykl, nechával ho nabitý čtrnácti nábojnicemi s dutou špičkou, měl i dva náhradní zásobníky plus tritiová mířidla a rukojeť vyrobenou na zakázku. Jestli bude ještě někdy v budoucnu potřebovat pistoli, bude to tahle. Bude si ale muset najít místo, kde by mohl trénovat, říkal si. Na nedaleké základně královského námořnictva možná mají střelnici. Sir Basil by tam mohl zavolat a domluvit mu to. Jako čestný rytíř nenosil meč, ale pistole byla jeho moderním ekvivalentem, který bylo možno využít, když na to přišlo.

Což platilo i o vývrtce. "Chianti?" zeptal se Ryan.

Cathy se otočila. "Tak dobře, na zítřek nic naplánované není."

"Cath, nikdy jsem nepochopil, jak souvisí pár skleniček vína se zítřejší operací - je to za deset až dvanáct hodin daleko."

"Jacku, alkohol s chirurgií prostě nejde dohromady," vysvětlovala mu trpělivě. "Jasné? Když jsi pil, taky neřídíš, a o řezání to platí dvojnásob. Nikdy. Prostě vyloučeno."

"Ano, paní doktorko. Takže zítra jenom podepisuješ předpisy na brýle?"

"Hm, obyčejný den. A co ty?"

"Nic zásadního. Stejné tlachy, jen další den."

"Nechápu, jak to můžeš vydržet."

"No, jsou to zajímavé tajné tlachy a člověk musí být špion, aby to pochopil."

"Jasně." Nalila omáčku na špagety do mísy. "Na."

"Ještě jsem neotevřel víno."

"Tak musíš zrychlit."

"Ano, paní profesorko Ryanová," Jack odpověděl, vzal mísu s omáčkou a postavil ji na stůl. Pak vytáhl zátku z lahve chianti.

Sally už byla moc velká na vysokou židli, ale polštář pod zadek potřebovala pořád, nosila si ho k židli sama. Jelikož měli k večeři "pižgety", tatínek jí za límec zasunul látkový ubrousek. Omáčka se jí nejspíš stejně

dostane až na kalhoty, ale aspoň se jejich děvče naučí, co to je ubrousek, a Cathy měla pocit, že je to zásadní. Ryan jim pak nalil víno. Sally ho nechtěla. Její tatínek jí jednou vyhověl (přes protesty své ženy), a tím to skončilo. Sally dostala koka-kolu.

*****

SVĚTLANA UŽ KONEČNĚ usnula. Byla ráda vzhůru co nejdéle, každý večer stejně, tak se to aspoň jevilo, ale pak jí nakonec začala padat hlava. Ve spánku se usmívala, všiml si její tatínek, vypadala jako anděl, takový, jako ve zdobených italských katedrálách, o kterých četl v cestopisech. Televize byla puštěná. Znělo to jako nějaký film ze druhé světové války. Všechny byly stejné. Němci zahájili krutý útok - čas od času se vyskytl nějaký charakterní Němec s jistými známkami lidskosti, obyčejně německý komunista, jak se divák dozvídal postupně, v němž se svářil souboj loajality vůči své třídě (samozřejmě dělnické) a ke své vlasti - a Sověti statečně odolávali, ztratili spoustu odvážných mužů, než došlo k obratu, obyčejně před Moskvou v prosinci 1941, u Stalingradu v lednu 1943 nebo u Kurska v létě roku 1943. Vždycky tam vystupoval nějaký hrdinný politický důstojník, odvážný vojín, moudrý starší seržant a bystrý mladý důstojník. K tomu ještě větrem ošlehaný generál, který v tichu a osamění oplakával své muže a pak musel své city pustit z hlavy a dát se do práce. Objevovalo se asi pět různých vzorců, z nichž všechny byly variacemi na stejné téma, a jediný opravdový rozdíl spočíval v tom, zda byl Stalin zobrazen jako moudrý zbožštělý vládce, nebo se o něm vůbec nemluvilo. A to záleželo na tom, kdy byl film natočen. Stalin vypadl z módy sovětského

filmového průmyslu kolem roku 1956, nedlouho poté, co Nikita Sergejevič Chruščov pronesl svůj slavný, i když v té době tajný projev, v němž prohlásil, jaký byl Stalin netvor - s tím měli sovětští občané pořád tak trochu problémy, zejména taxikáři, tak se to aspoň zdálo. Pravda byla v jeho zemi nedostatkovým zbožím, a vždycky představovala pořádné sousto.

Jenže Zajcev se teď na ten film nedíval. Oleg Ivanovič popíjel vodku, oči upíral na obrazovku, ale nevnímal ji. Překvapovalo ho, jak dalekosáhlý krok učinil odpoledne v metru. V tom okamžiku si připadal jako hravé děcko, co se chce vytáhnout, a tak sáhne tomu Američanovi do kapsy jako zlodějíček, jen aby zjistilo, jestli to dokáže. Nikdo si toho nevšiml. Provedl to šikovně a opatrně, ani Američan si toho nevšiml, jinak by přece nějak zareagoval.

Takže prokázal, že svede... co vlastně? Co svede? Oleg Ivanovič se ptal sám sebe s omračující naléhavostí.

Co to proboha v tom metru provedl? Co ho to napadlo? Vlastně o tom vůbec nepřemýšlel. Šlo jen o nějaký bláznivý impuls... nebo ne?

Zavrtěl hlavou a znovu se napil. Byl přece inteligentní člověk. Měl univerzitní vzdělání. Šachy hrál na velmi vysoké úrovni. Měl práci, která vyžadovala nejvyšší bezpečnostní prověrky, za kterou dostával solidní plat a díky níž už dospěl na nejnižší stupeň pro vstup mezi nomenklaturu. Byl významný člověk - ne sice nějak moc, ale přece. KGB mu důvěřovala natolik, že mu svěřovala informace o spoustě věcí. KGB v něj vkládala důvěru... Jenže...

Jaké jenže? ptal se sám sebe. Co následuje po tom "jenže"? Jeho mozek se ubíral směrem, kterému nerozuměl a jehož konce nedohlédl...

Ten kněz. Všechno se to točilo kolem něj, ne? Nebo snad ano? Na co myslel? ptal se Zajcev v duchu. Ani nevěděl, jestli vůbec na něco myslí. Měl pocit, jako by jeho ruku řídil nějaký nezávislý mozek, takže se rozhodla k akci bez impulsu z mozku nebo citu a zamířila směrem, jemuž nerozuměl.

Ano, určitě je to ten zatracený kněz. Byl očarován? Snažila se nějaká vnější síla získat nadvládu nad jeho tělem?

Ne! To je vyloučeno! říkal si Zajcev. Takové věci patřily do starých pohádek, o něčem takovém přece debatovaly ženy - žvatlaly o tom - při vaření.

Jenže proč jsem tedy strčil tomu Američanovi ruku do kapsy? divila se jeho mysl, ale nedokázala nalézt žádnou bezprostřední odpověď.

Chceš se stát spolupachatelem vraždy? zeptal se nějaký tichý hlásek. Chceš umožnit vraždu nevinného člověka?

Skutečně je nevinný? napadlo Zajceva, když se znovu napil. V žádné zprávě, která se mu dostala na stůl, se neobjevily zprávy o opaku. Ve skutečnosti si nevybavoval, že by se o tomhle otci Karolovi v posledních pár letech mluvilo v nějaké zprávě KGB. Ano, všiml si jeho cesty do Polska nedlouho po jeho zvolení papežem, ale kdo by po svém povýšení nejel domů, aby se setkal s přáteli a žádal od nich schválení svého nového místa ve světě?

Stranu také tvořili jen lidé. A ti chybují. S chybami se setkával denně, dopouštěli se jich i zkušení, vysoce trénovaní důstojníci KGB, které pak čekal trest nebo domluva, případně jen poznámka ze strany nadřízených z ústředí. Leonid Iljič taky dělal chyby. Lidi si o nich povídali u oběda poměrně často - případně poněkud tišeji mluvili o tom, co dělaly jeho nenasytné děti, hlavně jeho dcera. Ona byla hodně zkorumpovaná, a ačkoli se o ní lidé občas bavili, obyčejně to dělali tlumenými hlasy. Jenže on přemýšlel o mnohem rozsáhlejším a nebezpečnějším druhu korupce.

Kde se bere legitimita státu? V abstraktním slova smyslu vychází od lidu, jenže lid neměl do ničeho co mluvit. Strana ano, ale ve straně byla jen menšina všech lidí, a z nich ještě menší část dosáhla na něco, co se podobalo moci. Takže legitimita jeho státu spočívala v tom, co bylo podle všech logických měřítek... fikcí...

A to byla velmi zásadní myšlenka. V ostatních zemích vládli diktátoři, často fašisté z politické pravice. V menšině zemí vládli lidé z levé strany spektra. Hitler představoval nejmocnější a nejnebezpečnější část pravice, ale

byl svržen Sovětským svazem a Stalinem na jedné straně a západními státy na druhé. Tito dva nejméně pravděpodobní spojenci se spojili, aby zničili německou hrozbu. A kdo byli? Tvrdili o sobě, že jsou demokracie, a třebaže takové tvrzení bylo v jeho zemi soustavně očerňováno, volby konané v těchto zemích byly opravdové - musely být, když jeho země a jeho úřad, KGB, plýtvaly časem a penězi na to, aby je ovlivnily - takže tam měla vůle lidu jistou váhu, protože proč by se jinak KGB snažila to nějak ovlivnit? Jakou váhu, to přesně Zajcev nevěděl. Nedalo se to odhadnout z informací dostupných v jeho vlastní zemi, a on neposlouchal Hlas Ameriky ani ostatní jednoznačné nástroje propagandy západních států.

Takže zabít toho kněze nechtěl lid, ale Andropov, ten určitě, a nejspíš politbyro. Ani jeho spolupracovníci na ústředí neměli vůči otci Karolovi žádné konkrétní výhrady. Vůbec se nemluvilo o jeho nepřátelství vůči Sovětskému svazu. Státní televize ani rozhlas nevolaly po třídní nenávisti vůči jeho osobě, jak to činily v případě jiných zahraničních nepřátel. V Pravdě o něm v poslední době nevyšly žádné hanlivé články. Jenom pár dohadů o pracovních potížích v Polsku, a ty nebyly tak naléhavé, připomínaly spíš to, jako by soused mluvil o neposlušném dítěti ze sousedství.

Ale o to nejspíš šlo. Karol byl Polák, představoval pro lidi v té zemi zdroj pýchy, Polskem otřásaly politické nepokoje kvůli potížím s odbory. Karol chtěl použít svou politickou či duchovní moc k tomu, aby svůj lid ochránil. To se dalo pochopit, ne?

Jenže dalo se pochopit, že by ho chtěli zabít?

Kdo by mohl vstát a říct: "Ne, toho člověka přece nemůžete zabít jen proto, že nesouhlasíte s jeho politikou"? Politbyro? Ne, ti udělají to, co jim řekne Andropov. On byl jasný nástupce. Až Leonid Iljič zemře, na jeho místo v čele stolu usedne on. Další straník. Ale co by taky mohl být jiného? Strana byla duší lidu, tak se to aspoň říkalo. To byla ale asi jediná zmínka o "duši", kterou strana povolovala.

Je možné, že by nějaká část člověka žila dál i po jeho smrti? To přece měla být duše, ale duší zde byla strana, a ta byla jen výtvorem lidí, ničím víc. A navíc zkorumpovaných lidí.

A ti chtěli zabít kněze.

Viděl ty zprávy. On, Oleg Ivanovič Zajcev tomu dokonce napomáhal. A v nitru ho to sžíralo. Že by svědomí? Mohl něco takového mít? Jenže svědomí bylo něco, čím se poměřovala fakta či ideje s jinými, a bylo buď čisté, nebo ne. Pokud ne, pokud objevilo nějaký špatný skutek, pak si začalo stěžovat. Šeptalo. Nutilo ho hledat a nepřestávat, dokud ten problém nevyřešil, dokud ten špatný čin nebyl zastaven, nebo naopak, dokud nebyl odpykán...

Jenže jak může člověk zastavit stranu nebo KGB, které jsou rozhodnuty něco provést?

Zajcev věděl, že k tomu musel člověk přinejmenším prokázat, že zamýšlená akce je v rozporu s politickou teorií nebo by měla negativní politické dopady, protože politika zde rozhodovala o tom, co je správné a co špatné. Jenže zase, nebyla na něco takového politika až příliš pomíjivá? Copak to, co je "správné" a "špatné", nemusí být podloženo něčím pevnějším než jen politikou? Neexistuje nějaký vyšší hodnotový systém? Politika je přece jen taktika, ne? A jakkoli je taktika důležitá, strategie snad ještě víc, protože ta určuje, na co se taktika použije, a strategie by v tomto případě měla být tím, co je správné - abstraktně správné. Ne jen správné v tom kterém okamžiku, ale správné navěky - něco, co by historikové za sto nebo tisíc let mohli prostudovat a označit za bezchybný krok.

Přemýšlí takhle strana? Jak přesně přijímá svá rozhodnutí Komunistická strana Sovětského svazu? Podle toho, co je dobré pro lid? A kdo to zjišťuje? Jednotlivci, Brežněv, Andropov, Suslov, zbytek členů politbyra s hlasovacím právem, jimž radí kandidáti členství, jimž zase radí Rada ministrů a členové ústředního výboru strany, všichni vysocí členové nomenklatury -ti, jimž

rezident z Paříže posílal v diplomatickém kufříku parfémy a kalhotky. Zajcev viděl spoustu takových zpráv. A slyšel, co se o tom povídalo. Tihle lidé si libovali v dárcích a postavení, předávali to svým dětem, šlo o lidi, co se řítili po středních pruzích širokých moskevských bulvárů, zkažení marxističtí carevičí, kteří železnou rukou vládli jeho zemi.

Copak tihle carevičí rozhodovali podle toho, co je dobré pro národ - masy, jak jim říkali - pro ty bezpočetné dělníky a rolníky, jimž vládli, jejichž dobro jim dle svých prohlášení neustále leželo na srdci?

Jenže nižší šlechtici za Mikuláše Romanova mysleli a mluvili úplně stejně. A Lenin je všechny rozkázal postřílet jako nepřátele lidu. Současné filmy nadšeně vyprávěly o Velké vlastenecké válce, ale dřívější filmy se stejnou vervou ukazovaly méně vzdělanému publiku šlechtu jako zlé šašky, prakticky neuvěřitelné nepřátele, snadno nenáviděné i odstraněné, prosté karikatury skutečných lidí, jež se samosebou tolik lišily od lidí, kteří přišli na jejich místo...

Jak šlechtici v minulosti jezdili ve svých saních ke královskému paláci přes těla rolníků, tak dnešní důstojníci moskevské policie nechávali volný střední pruh pro nové členy nomenklatury, kteří neměli čas se zdržovat v dopravě.

Nic se vlastně nezměnilo...

Až na to, že dávní carové aspoň slovy uznávali vyšší autoritu. Financovali stavbu chrámu Vasila Blaženého v Moskvě a další šlechtici přispěli na výstavbu bezpočtu dalších kostelů v menších městech, protože i Romanovci uznávali, že existuje moc, jež je vyšší než oni. Jenže strana žádný vyšší řád neuznávala.

Takže mohla bez uzardění zabíjet, protože šlo často o politickou nutnost, taktickou výhodu, již je třeba podstoupit ve vhodnou chvíli a na vhodném místě.

Copak o nic jiného neslo? ptal se Zajcev sám sebe. Chtějí zabít papeže jen proto, že se jim to víc hodí?

Oleg Ivanovič si dolil vodku z lahve a znovu se napil.

V jeho životě byla spousta nepohodlí. K lednici to měl daleko. V práci byli lidé, které neměl rád - například Stefan Jevgenijevič Ivanov, vyšší major ve spojovém oddělení. Jak ho mohli před čtyřmi lety povýšit, to bylo pro všechny záhadou. Jeho nadřízení ho považovali za trubce, co nedokáže dokončit nic užitečného. Zajcev předpokládal, že v každé práci se najde nějaký člověk, který otravuje celou kancelář, ale jehož nelze snadno vyhodit, protože... protože tam prostě je a hotovo. Kdyby mu Ivanov nestál v cestě, Oleg už mohl být povýšen - když už ne co do hodnosti, tak aspoň v zařazení v oddělení. Každý Ivanovův nádech přidával Olegu Ivanovičovi na nelibosti, ale to ho přece ještě neopravňovalo, aby toho výše postaveného spojaře připravil o život, ne?

Ne, byl by zatčen a souzen, možná dokonce popraven za spáchanou vraždu. Protože to zákony zakazovaly. Protože to bylo špatné. Říkaly mu to zákony, strana i jeho svědomí.

Jenže Andropov měl v úmyslu zabít otce Karola a jeho svědomí mlčelo. Bylo by jiné svědomí stejně netečné? Znovu se napil vodky. Znovu se ušklíbl. Svědomí? V politbyru?

Ani v KGB se nepěstovalo žádné uvažování. Žádné debaty. Žádné otevřené diskuse. Jen zprávy o akcích, hlášení o splnění nebo o neúspěchu. Hodnocení cizinců, jistě, diskuse o způsobech uvažování cizinců, skutečných agentů, nebo jen agentů ve významném postavení - zvaných v hantýrce KGB "užiteční blázni". Žádný důstojník v terénu nikdy nenapsal do odpovědi na rozkaz: "Ne, soudruhu, do tohohle bychom se neměli pouštět, protože to je nemorální". Goděrenko z Říma se tomu přiblížil asi nejvíc, když dal najevo svůj názor, že Karolova vražda by mohla mít nepříznivé důsledky na probíhající operace. Znamenalo to snad, že i Ruslana Borisoviče trápí svědomí? Ne. Goděrenko měl tři syny - jednoho v námořnictvu; dalšího, jak se Zajcev doslechl, v akademii KGB na vnějším obchvatu; třetího na Moskevské státní univerzitě. Kdyby měl Ruslan

Borisovič jakékoli potíže s KGB, tak by jakákoli akce mohla znamenat ne-li rovnou smrt, tak aspoň velmi vážné nepříjemnosti pro jeho děti, takže takové kroky podnikalo jen velmi málo lidí.

Takže v KGB měl svědomí jenom on? Zajcev se napil a přemýšlel o tom. Nejspíš ne. V ústředí pracovaly tisíce lidí, další tisíce jinde, a už jen zákony statistiky napovídaly, že "dobrých" mužů (ať už se to definovalo jakkoli) bude spousta, jenže jak je rozeznat? Snažit se je najít se v podstatě rovnalo jisté smrti - nebo dlouholetému vězení. To byl jeho základní problém. Se svými pochybnostmi se nesměl nikomu svěřit. S nikým nesměl promluvit o svých obavách - ani s doktorem, ani s knězem... dokonce ani se svou ženou Irinou...

Ne, měl jen svou láhev vodky, a i když se mu s ní jakž takž lépe přemýšlelo, kamarád to zrovna nebyl. Muži v Rusku se nebránili pláči, ale ani to by mu dvakrát nepomohlo. Irina by se ho mohla ptát na příčiny a on by nedokázal odpovědět tak, aby ji uklidnil. Zbýval mu jen spánek. S jistotou věděl, že ani ten nepomůže, a v tom měl pravdu.

Další hodina a další dvě sklenky vodky ho aspoň posunuly do ospalosti. Jeho žena klimbala u televize - Rudá armáda mezitím opět vyhrála bitvu u Kurska, a film skončil na začátku dlouhého pochodu, který je měl zavést až k Reichstagu do Berlína, plné naděje a nadšení pro ten krvavý úkol. Zajcev se ušklíbl. Nic jiného mu v té chvíli nezbývalo. Odnesl prázdnou sklenici do kuchyně, pak vzbudil svou ženu a zamířili do ložnice. Doufal, že spánek přijde brzy. Čtvrt litru alkoholu v žaludku by mu s tím mělo pomoci. A pomohlo.

*****

"VIS, ARTHURE, my o tom člověku vlastně nevíme spoustu věcí," řekl Jim Greer.

"Myslíš o Andropovovi?"

"Vždyť ani nevíme, jestli je ten parchant ženatý," pokračoval DDI.

"No, Roberte, to je práce tvého oddělení," poznamenal ředitel CIA a otočil se na Boba Rittera.

"Myslíme si, že je, ale nikdy nevzal svou ženu, jestli nějakou má, na oficiální akci. Tak se to obyčejně dozvídáme," musel přiznat DDO. "Poměrně často své rodiny jakoby skrývají, jako pohlaváři mafie. Jsou tam příšerně zvyklí všechno skrývat. A pak taky nejsme tak dobří, pokud jde o získávání informací, protože to není operačně důležité."

"Způsob, jak se chová ke své ženě nebo dětem, jestli nějaké má," poznamenal Greer, "může pomoci při sestavování profilu toho člověka."

"Mám se tedy na něco takového zeptat KARDINÁLA? Určitě by nám to zjistil, ale je to ztráta času, ne?"

"No nevím. Jestli svou ženu bije, tak nám to o něm něco vypovídá. Jestli je laskavý otec, tak se z toho dozvíme něco jiného," trval na svém Greer.

"Je to hrubián. Stačí se podívat na jeho fotku, a je to jasné. Podívej se, jak se chovají lidé kolem něj. Jsou napnutí, jako by pracovali v Hitlerově aparátu," odpověděl Ritter. Před pár měsíci odletěla do Moskvy skupina guvernérů amerických států ve věci tajné diplomatické mise. Guvernér Marylandu, liberální člen Demokratické strany, pak hlásil, že když Andropov vstoupil do místnosti, okamžitě měl pocit, že je to nějaký chuligán, ale pak se dozvěděl, že je to Jurij Vladimirovič, předseda Výboru pro státní bezpečnost. Pan guvernér projevil značnou schopnost při odhadování charakterů a jeho analýza se dostala do spisu, který o Andropovovi vedli v Langley.

"No, jako soudce by asi moc nevymkl," poznamenal Arthur Moore. I on ten spis četl. "Aspoň v oblasti odvolávání. Je až příliš zaměřen na to, aby ten chudáček už visel, než aby se zajímal, jestli pod ním praskne lano nebo ne." V Texasu sice před lety poměrně dost takových soudců taky pracovalo, ale teď už to bylo mnohem civilizovanější. Každopádně tam bylo méně koní, které bylo

potřeba ukrást, než mužů, co si říkali o zabití. "No nic, Roberte, jak bychom ho mohli trošku proklepnout? Podle mě to je budoucí generální tajemník. Podle mě je to dobrý nápad."

"Můžu se poptat na pár místech. Co se zeptat Sira Basila, co dokáže on? Ve společenských věcech si vedou lépe, a jestli to našim lidem ulehčí..."

"Base mám rád, ale nechtěl bych, aby kvůli nám koukal pod tolik kamenů," odpověděl Moore.

"No, Jamesi, je tam přece tvůj chráněnec. Tak ať se zkusí poptat on. Už jste mu domů nainstalovali STU?"

"Dneska ho měl dostat, ano."

"Tak svému chlapci zavolej, a ať se zeptá, vlídně, jakoby nic."

Greer se otočil na Moora. "Arthure?"

"Souhlasím. Ale ať se to udrží při zemi. Vyřiď Ryanovi, že je to v jeho vlastním zájmu, ne v našem."

Admirál se podíval na hodinky. "Fajn, to zvládnu, ještě než půjdu domů."

"A co, Bobe, nějaký posun v otázce MASKY RUDÉ SMRTI?" zeptal se ředitel CIA pobaveně na závěr odpolední schůze. Byl to legrační nápad, nic vážného.

"Arthure, nebavme se o tom moc, ano? Jakmile do komory umístíme správnou kulku, jsou hodně zranitelní."

"Ne abys takhle mluvil před Kongresem. Mohli by si nadělat do kalhot," varoval ho Greer se smíchem. "Nás by mělo těšit naše mírumilovné soužití s nimi."

"To s Hitlerem moc nevyšlo. Stalin i Chamberlain se snažili chovat vůči tomu zmetkovi vlídně. A kam přišli? Jsou to naši nepřátelé, pánové, a je smutnou pravdou, že skutečného míru s nimi nedosáhneme, ať se nám to líbí, nebo ne. Jejich a naše názory jsou až příliš v rozporu." Zvedl ruce. "Jo, já vím, že bychom takhle přemýšlet neměli, ale díky bohu, že prezident je jiného názoru a my pro něj pracujeme."

To nemuseli komentovat. Všichni tři hlasovali pro současného prezidenta, třebaže v Langley panoval názor, že se tu nenajdou pouze dvě věci, a sice komunisti a... republikáni. Ne, nový prezident měl pevnou páteř a instinkt na příležitosti. To se zamlouvalo především Ritterovi, který byl z téhle trojice největší kovboj a také největší neomalenec.

"Fajn. Musím ještě na slyšení v Senátu připravit pár věcí ohledně rozpočtu," oznámil jim Moore, a tím jejich schůzi ukončil.

*****

RYAN SEDĚL u svého počítače a přemýšlel o bitvě o záliv Leyte, když mu zazvonil telefon. Tentokrát to byl poprvé ten nový, upozornil ho na něj jeho zvláštní trylkující zvonek. Sáhl si do kapsy, vytáhl plastikový klíč, zasunul ho do příslušné zdířky a zvedl sluchátko.

"ČEKEJTE PROSÍM," sdělil mu strojový hlas, "PROBÍHÁ SYNCHRONIZACE LINKY; ČEKEJTE PROSÍM, PROBÍHÁ SYNCHRONIZACE LINKY; ČEKEJTE PROSÍM,

PROBÍHÁ SYNCHRONIZACE LINKY - LINKA JE BEZPEČNÁ," ozvalo se nakonec.

"Haló," řekl Ryan a přemýšlel, kdo má STU a volá mu takhle pozdě. Ukázalo se, že to je Greer.

"Ahoj, Jacku," pozdravil ho známý hlas. Jedna věc se STU musela nechat: digitální technologie zajišťovala hlas tak čistý, jako by člověk, s nímž jste mluvili, seděl vedle vás.

Ryan se podíval na hodiny. "Trochu pozdě, pane."

"Ale ne tak pozdě jako v hrdé Anglii. Jak se vám všem daří?"

"Dobře, všichni spí, Cathy si asi čte nějaký lékařský časopis." Dávala tomu přednost před sledováním televize. "Co pro vás můžu udělat, admirále?"

"Mám pro tebe menší práci."

"Fajn," řekl Ryan.

"Zkus se pozeptat - nezávazně - na Jurije Andropova. Existuje pár věcí,

které o něm nevíme. Basil třeba má informace, které nám chybí."
"A co přesně, pane?" zeptal se Jack.
Jestli je ženatý a má děti."
"My nevíme, jestli je ženatý?" Ryan si uvědomil, že na tu informaci ve složce nenarazil, ale předpokládal, že bude zaznamenaná jinde, a nevěnoval tomu větší pozornost.
"To je pravda. Ředitel chce zjistit, jestli to Basil náhodou neví."
"Fajn, optám se Simona. Jak moc je to důležité?"
"Jak říkám, čistě nezávazně, jako by tě to samotného zajímalo. Pak mi zavolej, rozumíš, z domova."
"Provedu, pane. Víme, kolik mu je, kdy má narozeniny, co vystudoval a tak, ale nevíme, jestli je ženatý nebo má děti?"
"Tak to občas prostě chodí."
"Ano, pane." A Jack se zamyslel. O Brežněvovi věděli všechno snad kromě velikosti přirození. Věděli, jakou velikost oblečení má jeho dcera -12 - což kdosi považoval za natolik zásadní informaci, že se na to vydal zeptat belgického prodavače, který ty hedvábné svatební šaty prodal jejímu tatínkovi prostřednictvím velvyslance. Jenže nevěděli, jestli pravděpodobný příští generální tajemník Sovětského svazu je ženatý. Prokrista, tomu chlapovi je přes šedesát, a oni to nevědí?Jak to, prokrista? "Fajn, pozeptám se. To by neměl být větší problém."
"A jak je jinak v Londýně?"
"Mně se tu líbí, Cathy taky, ale má jisté pochybnosti ohledně zdejšího státního zdravotnického systému."
"Socializace lékařství? To se jí nedivím. Já chodím se vším do Bethesdy, ale taky mi pomáhá, že mám před jménem napsáno ,admirál'. Pro vysloužilého asistenta vrchního lodníka to asi tak rychle nejde."
"To si myslím." Ryan měl zase velkou výhodu, že jeho žena pracovala ve fakultní nemocnici Johnse Hopkinse. Nemusel se bavit s nikým, kdo neměl na plášti visačku s titulem "profesor", a poznal, že v oblasti lékařství ti nejchytřejší působí i jako učitelé, což se o ostatních profesích říct nedalo.

*****

SNY SE DOSTAVILY po půlnoci, i když to samozřejmě nemohl vědět přesně. V Moskvě bylo jasné léto, po Rudém náměstí kráčel muž v bílém. Za jeho zády se tyčil chrám Vasila Blaženého a on kráčel proti proudu dopravy kolem Leninova mauzolea. S ním šlo několik dětí a on s nimi rozmlouval velmi laskavým hlasem, jako oblíbený strýček... nebo možná farář. Pak Oleg pochopil, že to právě je, je to farář. Ale proč je v bílém? Dokonce se zlatým vzorem. Děti, čtyři až pět chlapců a děvčat, ho držely za ruce a dívaly se na něj s nevinným úsměvem ve tváři. Pak se Oleg otočil. Na mauzoleu, tam, kde stávali při přehlídkách na prvního máje, stáli členové politbyra: Brežněv, Suslov, Ustinov a Andropov. Andropov měl v ruce pušku a mířil na to malé procesí. Kolem nich stáli další lidé -tváře bez výrazu kráčející zdánlivě bezcílně, každý za svým. Oleg najednou stál vedle Andropova, poslouchal jeho slova. Osoboval si právo zastřelit toho muže. Dej pozor na ty děti, Juriji Vladimiroviči, varoval ho Suslov. Tak, tak, pozor, přidal se Brežněv. Ustinov natáhl ruku a upravil mířidla na pušce. Zajceva si nikdo z nich nevšímal, přitom stál mezi nimi a snažil se upoutat jejich pozornost.
Proč ale? ptal se jich. Proč tohle děláte?
Co je to zač? zeptal se Brežněv Andropova.
Nevšímej si ho, ušklíbl se Suslov. Prostě ho rovnou odpráskni!
Tak dobře, řekl Andropov. Pečlivě zamířil a Zajcev se nezmohl na žádnou reakci, ačkoli stál těsně vedle něj. Předseda vzápětí zmáčkl spoušť.
Zajcev se ocitl zpátky na ulici. První kulka zasáhla jedno z dětí, chlapce po farářově pravici, který se bez hlesu svezl k zemi.

Toho ne, ty pitomče - toho kněze! Michail Suslov křičel jako rozzuřený pes.

Andropov znovu vystřelil, tentokrát zasáhl plavovlasou holčičku po farářově levici. Její hlava se změnila v rudý oblak. Zajcev se sklonil, aby jí pomohl, ale ona mu řekla, že jí nic není, takže ji nechal ležet a vrátil se k faráři.

Dejte si trochu pozor, ne?

Na co si mám dát pozor, mladý soudruhu? zeptal se ho kněz a otočil se. Pojďte, děti, musíme za Bohem.

Andropov znovu vystřelil. Kulka tentokrát zasáhla kněze přímo do hrudi. Vytryskla mu z ní krev a na hrudi se mu objevila skvrna veliká a zabarvená jako růže. Kněz se zašklebil, ale šel dál, usmívající se děti stále za ním.

Další výstřel, další růže na hrudi, vlevo od první. Muž však kráčel dál, pomalu šel vpřed.

Nebolí vás to? zeptal se ho Zajcev.

To nic není, odpověděl kněz. Ale proč jste ho nezastavil?

Vždyť jsem se snažil! bránil se Zajcev.

Kněz se zastavil, otočil se a zadíval se mu přímo do očí. Opravdu?

V tu chvíli ho třetí kulka zasáhla přímo do srdce.

Opravdu? zeptal se ho kněz znovu. Děti už se dívaly na něj, ne na kněze.

Zajcev zjistil, že sedí v posteli. Hodiny ukazovaly těsně před čtvrtou ráno. Hrozně se potil. Mohl udělat jen jedno. Vstal z postele a odešel na záchod. Vymočil se, pak si šel do kuchyně natočit sklenku vody. Posadil se vedle dřezu a zapálil si cigaretu. Chtěl se úplně probrat, než se vrátí zpátky do postele. Nechtěl se vrátit zase do toho samého snu.

Za okny viděl tichou Moskvu, zcela vyprázdněné ulice - ani žádný opilec nevrávoral domů. Taky dobře. V žádném domě teď nebudou fungovat výtahy. Neviděl žádné auto, což bylo trošku zvláštní, ale ne tolik jako v nějakém městě na Západě.

Cigareta splnila svůj úkol. Už byl natolik probuzen, aby si mohl jít znovu lehnout. Ale i teď věděl, že ho to, co viděl ve snu, bude pronásledovat i nadále. Většina snů postupem času vyprchala, ale tenhle sotva. Tím si byl Zajcev jistý.

10 KAPITOLA - BLESK Z ČISTÉHO NEBE

HLAVOU SE MU HONILA spousta věcí. Měl pocit, jako by se to rozhodnutí učinilo samo od sebe, jako by se jeho mysli zmocnila nějaká cizí síla a jeho tělo se následkem toho změnilo jen v obyčejného přihlížejícího. Jako většina Rusů ani on se ráno nesprchoval, omyl si jen obličej a oholil se břitvou, třikrát se přitom řízl. S tím mu pomohl toaletní papír - aspoň s následky, když už ne s jejich příčinou. Obrázky ze sna mu pořád pochodovaly před očima jako ten válečný film v televizi. Celou snídani ho neopouštěly, v očích měl jen nepřítomný pohled, jehož si jeho žena všimla, ale rozhodla se na nic neptat. Zanedlouho musel odejít do práce. Sel svou cestou jako automat, čistě mechanicky došel až na stanici metra, jeho mozek byl v poklidu a zároveň usilovně pracoval, jako by se najednou rozdělil do dvou oddělených, a přitom vzdáleně propojených bytostí, které jdou po rovnoběžných cestách do cíle, který neviděl a jemuž nerozuměl. Byl tam jakoby nesen jen jako dřevěná tříska v horském proudu, skalnaté břehy kolem něj ubíhaly tak rychle, že je ani neviděl. Skoro ho překvapilo, když si uvědomil, že už je v metru a jede ztemnělým tunelem, který vykopali Stalinovi političtí vězni pod vedením Nikity Sergejeviče Chruščova, a kolem něj stáli tiší, takřka anonymní těla občanů Sovětského svazu, a i oni směřovali do práce, vůči níž pociťovali jen nepatrnou náklonnost či pocit povinnosti. Ale jezdili tam, protože tam dostávali peníze, za něž kupovali jídlo pro své rodiny; malilinká kolečka v obrovské mašině, jíž byl Sovětský svaz, jemuž všichni naoko sloužili a který

naoko sloužil jim i jejich rodinám...

To je ale přece všechno lež, ne? pomyslel si Zajcev. Je? Jak může vražda nějakého kněze posloužit zemi Sovětů? Jak to poslouží všem těmto lidem? Jak to poslouží jemu, jeho ženě a jeho malé dceři? Budou mít víc jídla? Nebo pak bude moci nakupovat v "uzavřených" obchodech a kupovat tam věci, o kterých se ostatním pracujícím mohlo jenom zdát?

Ale on přece na tom je líp než skoro všichni ostatní z toho vagonu, říkal si Oleg Ivanovič. Neměl by za to být vděčný? Nejedl snad lepší jídlo, nepil lepší kávu, nedíval se na lepší televizi, nespal na lepší posteli? Neměl snad všechny hmotné potřeby, po nichž by hodně toužili i tihle lidé? Proč mě to najednou tak hrozně trápí? ptal se spojař v duchu. Odpověď byla tak jednoznačná, že mu trvalo jen asi minutu, než na ni přišel. Bylo to tím, že jeho postavení, které mu zajišťovalo veškeré pohodlí, jež se mu tak zamlouvalo, mu poskytlo i vědomosti, a v tomhle případě měl poprvé v životě pocit, že vědomosti jsou vlastně prokletím. Věděl, na co myslí muži, kteří určují směr, jímž se vydá jeho země, a díky svým vědomostem si uvědomoval, že ten kurz je chybný... zlý, a v hlavě měl sílu, která všechny ty informace vyhodnocovala a rozhodla o nich, že jsou špatné. Po tomto závěru se dostavila potřeba udělat něco, čím by to změnil. Nemohl protestovat a očekávat, že mu zůstane to, co bylo v jeho zemi považováno za osobní svobodu. Neměl žádnou příležitost, jak by mohl svůj názor vyjevit i ostatním, ačkoli ostatní by s ním možná i souhlasili, mohli by dokonce požádat muže, již vládli jejich zemi, aby odčinili všechna způsobená příkoří. Ne, v rámci stávajícího systému neměl šanci na jakoukoli aktivitu. K něčemu takovému bylo zapotřebí být hodně vysoko, jenže i pak musel člověk hodně přemýšlet, než se svěřil se svými pochybnostmi, protože mu hrozila ztráta všech privilegií, takže veškeré svědomí, které měl, poněkud tlumila zbabělost z toho, že by mohl tolik ztratit. Nikdy neslyšel o žádném vysoce postaveném politikovi v jeho zemi, který by takhle vystoupil, opřel se o principy a řekl svým kolegům, že to či ono dělají špatně. Kdepak, to ten systém vylučoval už tím, jaké lidi si vybíral. Zkorumpovaní muži si k sobě vybírali jen další zkorumpované, aby nemuseli přemýšlet o věcech, které jim poskytovala jejich vlastní rozsáhlá privilegia. Stejně jako šlechtici za cara jen zřídka, pokud vůbec někdy, přemýšleli o dopadu své vlády na poddané, tak noví marxističtí carevičí taky nikdy nezpochybňovali systém, který jim dal jejich místo na slunci. Proč? Protože svět se v zásadě nezměnil - jen na povrchu, přešel od carské bílé k socialistické rudé - a ponechal si nejen svůj tvar, ale zároveň i pracovní postup; a ve světě, kde převažovala rudá barva, si jen málokdo všiml další prolité krve.

Vagon zastavil v jeho stanici a Zajcev zamířil k posuvným kovovým dveřím, na nástupiště, doleva k eskalátoru, nahoru na ulici, kde byl příjemný jasný pozdně letní den, znovu splynul s davem, ale ten se postupně rozplýval. Středně velká skupina došla pravidelným krokem ke kamenné budově ústředí, prošla bronzovými dveřmi, minula první bezpečnostní kontrolu. Zajcev ukázal strážci v uniformě propustku, muž se podíval na fotku a na něj, pak trhl hlavou doprava, což znamenalo, že může do té obrovské kancelářské budovy vstoupit. Zajcev nedával najevo víc emocí než kterýkoli jiný den a kráčel po kamenných schodech do podzemních prostor, prošel další kontrolou a nakonec se objevil v otevřeném prostoru komunikačního centra.

Noční směna právě končila. Za Zajcevovým stolem seděl muž, který pracoval ve směně od půlnoci do osmi, Nikolaj Konstantinovič Dobrik, nedávno povýšený na majora.

"Dobré ráno, Olegu," pozdravil ho Dobrik a protáhl se na své židli.

"Dobré, Koljo. Jak to šlo v noci?"

"Celkem dost zpráv z Washingtonu. Ten jejich pomatený prezident se do toho zase opřel. Věděl jsi, že jsme ‚ohniskem zla v moderním světě'?"

"To opravdu řekl?" zeptal se Zajcev nevěřícně.

Dobrik přikývl. "Řekl. Washingtonská rezidenturu nám poslala text jeho projevu - pro jeho spolustraníky to bylo jako červený praporek pro býka, ale celé to bylo hodně okaté. Počítám, že velvyslanec dostane v tomhle ohledu instrukce z ministerstva zahraničí a že politbyro se k tomu taky vyjádří. Ale aspoň jsem se tady celou směnu nenudil a měl jsem co číst!"

"Nepřepisovalo se to jednorázově, že?" Kompletní přenos pomocí jednorázových šifrovacích tabulek by pro úředníky znamenal příšernou práci.

"Ne, zaplať pánbůh, to zvládly stroje," odpověděl Dobrik. Zmínka o bohu byla čistě ironická. Tenhle obrat byl poměrně obvyklý i v budově ústředí. "Naši důstojníci se snaží najít skrytý význam v jeho slovech ještě teď. Politický odbor stráví rozborem projevu celé hodiny - spíš asi ale dny, dají se počítám dohromady i s psychiatry."

Zajcev se ušklíbl. Jednotlivé zprávy předávané mezi psychiatry a důstojníky v terénu budou nejspíš poměrně zajímavé čtení - a jako všichni dobří úředníci i oni si rádi přečetli všechny zábavné zprávy.

"Člověk se až diví, jak se takoví lidé můžou dostat do vedoucí funkce v tak velké zemi," poznamenal Dobrik, vstal a zapálil si cigaretu.

"Myslím, že se tomu říká demokratický proces," odpověděl Zajcev.

"No, v tom případě díky za kolektivní vůli lidu, kterou vyjadřuje naše milo-

vaná strana." Dobrik byl stejně jako všichni ostatní v téhle místnosti dobrým členem strany, ačkoli z jeho slov bylo možno vycítit zamýšlenou ironii.

"To jistě, Koljo. No nic..." Zajcev se ohlédl na nástěnné hodiny. Přišel o šest minut dříve... "Vystřídám vás, soudruhu majore."

"A já vám za to děkuju, soudruhu majore." Dobrik zamířil k východu.

Zajcev se posadil na židli, která byla od Dobrika ještě vyhřátá, podepsal se do listiny a poznamenal i čas. Pak vyhodil obsah popelníku na stole do odpadkového koše - to snad Dobrik nikdy nedělal - a začal nový den v kanceláři. Střídání kolegy proběhlo jako mechanická činnost, jež někdy byla i příjemná. Dobrika skoro neznal, jen s výjimkou těchto okamžiků na úsvitu dne. Nemohl pochopit, jak se někdo může neustále dobrovolně hlásit o noční služby. Dobrik aspoň po sobě nechával čistý stůl, nikdy žádnou rozdělanou práci, takže Zajcev měl pár minut na to, aby se zamyslel a duševně se připravil na nový den.

Dnes se k němu díky těm pár minutám jen vrátily ty obrazy, které očividně nechtěly zmizet. Takže Oleg Ivanovič si zapálil svou první cigaretu a probíral se papíry na stole, zatímco jeho mysl bloudila někde jinde, prováděla věci, o nichž on sám nechtěl v této chvíli vůbec vědět. Bylo deset minut po celé, když se u něj zastavil šifrovací úředník se spisem v ruce.

"Z washingtonské stanice, soudruhu majore," oznámil mu úředník.

"Děkuju, soudruhu," přikývl Zajcev.

Vzal si od něj spis, otevřel ho a začal listovat zprávami.

Aha, pomyslel si, takže ten CASSIUS se znovu ozval... ano, další politické zprávy. Nevěděl, jaké jméno nebo tvář se pojí s agentem CASSIEM, ale musel to být asistent vysoko postaveného člena parlamentu, možná dokonce senátora. Posílal jim velmi kvalitní politické informace, které ukazovaly na to, že má přístup k prvotřídním informacím. Takže pomocník velmi vysokého amerického politika pracoval taky pro Sovětský svaz. Nedostával za to plat, takže šlo o ideologicky motivovaného agenta, takoví byli nejlepší.

Četl zprávu a pak přemýšlel, kdo bude jejím příjemcem nahoře... plukovník Anatolij Gregorovič Fokin, politické oddělení, jehož adresa zněla kancelář ve Washingtonu, Linka PR, První oddělení, První správa, čtvrté patro.

*****

PLUKOVNÍK ILJA FJODOROVIČ Bubovoj kráčel od letadla, které ho ráno dopravilo ze Sofie. Musel vstávat ve tři ráno, aby ho stihl, auto

velvyslanectví ho dovezlo na letiště a odsud odletěl do Moskvy. Povolal ho Alexej Rožděstvenskij, jehož znal už pár let a který mu poskytl laskavost, že mu den předem zavolal a ujistil ho, že tohle povolání na ústředí nevěstí nic nepříznivého. Bubovoj měl čisté svědomí, ale i tak ho tohle ujištění potěšilo. S KGB si člověk nikdy nemohl být úplně jistý. Podobně, jako když jsou děti volány do ředitelny, se i o důstojnících tradovalo, že cestou na velitelství mívají poněkud nepříjemný pocit kolem žaludku. Kravatu měl upravenou, boty řádně naleštěné. Neměl na sobě uniformu, ale jeho práce rezidenta v Sofii byla technicky vzato tajná.

U brány se s ním setkal uniformovaný seržant Rudé armády a zavedl ho k autu - seržant byl vlastně z KGB, ale to se nesmělo vědět veřejně: kdo mohl vědět, jestli CIA nebo jiná západní služba nemá na letišti své lidi? Bubovoj si cestou k autu koupil u kiosku výtisk Sovětského sportu. Měli před sebou pětatřicet minut. Sofijské fotbalové mužstvo před pár dny porazilo Dynamo Moskva 3:2. Plukovník si říkal, jestli budou místní novináři požadovat odstoupení trenérů moskevského mužstva, vše pochopitelně obalené do příslušné marxistické rétoriky. Dobří socialisté přece nikdy neprohrávají, ale novináři byli obyčejně poměrně zmatení, když prohrál jeden socialistický celek s druhým.

*****

FOLEY JEL TAKY METREM, dnes ráno měl trošičku zpoždění. Kvůli výpadku elektrického proudu se mu vynuloval budík, takže ho neprobudilo obvyklé kovové zvonění, ale sluneční paprsky pronikající skrz závěsy. Jako vždy se snažil moc nerozhlížet, ale nemohl si pomoci a sledoval, jestli neuvidí, komu patří ta ruka, která navštívila jeho kapsu. Ale nikdo z lidí se k němu neotočil. Zkusí to znovu odpoledne, pojede vlakem, který odjíždí ze stanice v 17:41, co kdyby. Co kdyby co? Foley nevěděl, ale to právě bylo na jeho povolání zajímavé. Pokud šlo jenom o náhodu, klidně, dobře, ale příštích pár dní bude jezdit stejným vlakem, ve stejném vagonu, pokusí se stát pokud možno na stejném místě. Jestli na něj někoho pověsili, tak si toho ten člověk ani nevšimne. Rusové měli poměrně rádi, když sledovali někoho, kdo se řídil nějakou rutinou - nenadálé kroky Američanů je přiváděly k šílenství. Takže se zachová jako "hodný" Američan a ukáže jim, co chtějí, a jim to ani nepřijde zvláštní. Náčelník moskevské stanice udiveně zavrtěl hlavou.

Když dojel na svou stanici, vyjel po eskalátoru na ulici a odsud už ho čekala jen krátká cesta k velvyslanectví stojícímu naproti Panně Marii s mikročipy, největší mikrovlnné trouby na světě. Foley vždycky s radostí pozoroval vlajku vlající na stožáru a příslušníky námořní pěchoty uvnitř, jen další důkaz toho, že je na správném místě. Vždycky vypadali upraveně, měli své khaki bundy a modré košile od uniformy, v pouzdrech pistole a na hlavách bílé čepice.

V jeho kanceláři panoval stále stejný nepořádek - patřilo k jeho roli chovat se poněkud nepořádně.

Ale jeho krytí se nevztahovalo na oddělení komunikací. Nemohlo. Šéf spojařů na velvyslanectví byl Mike Russell, bývalý podplukovník Vojenského bezpečnostního úřadu - ASA byla organizace spadající pod armádu a zajišťující bezpečnost komunikací - a teď pracoval jako civilista pro Agenturu pro otázky národní bezpečnosti, která se oficiálně zabývala tím samým, jen pro celou vládu. V Moskvě Russella pronásledovala řada útrap. Byl černoch, rozvedený, a se ženami si tady moc neužil, jelikož Rusové všeobecně pohlíželi na lidi s tmavou barvou pleti s jistou dávkou pochybností. Jeho zaklepání na dveře se nedalo nepoznat.

"Pojď dál, Mikeu," řekl Foley.

"Dobré jitro, Ede." Russell měřil necelý metr osmdesát a podle toho, kolik měl v pase, si musel dávat pozor na kalorie. Ale byl to příjemný člověk s kódy

a zprávami, a to pro tuto chvíli stačilo. "Pro tebe klidná noc."

"Opravdu?"

"Jo, jenom tohle." Vytáhl z kapsy saka obálku a podal mu ji. "Zdá se, že nic důležitého." On sám tu zprávu dešifroval. K takovým tajemstvím jako vedoucí spojařů se nedostával ani velvyslanec. Foleymu najednou ruský rasismus vadil mnohem méně. Mike měl díky němu mnohem menší šanci, že ho někdo odhalí. A to by bylo hodně zlé. Ze všech lidí na velvyslanectví byl jen Mike Russell tím, kdo by mohl povědět něco na všechny, a právě proto se zpravodajské služby snažily odjakživa získat ke spolupráci šifrovací úředníky, ty nedobře placené a přehlížené lidi, kteří měli na velvyslanectví obrovskou informační hodnotu.

Foley si vzal obálku a otevřel ji. Zpráva uvnitř byla navýsost průměrná, což jen více dokazovalo, že CIA je jen další vládní úřad, jakkoli se zabývá důležitými úkoly. Ušklíbl se a zasunul papír do skartovačky, kde z něj rotující ocelová kola nadělala útržky o dvou centimetrech čtverečních.

"To musí být fajn, odbýt si všechnu práci za deset vteřin," poznamenal Russell a zasmál se.

"Počítám, že ve Vietnamu to tak primitivní nebylo."

"To ani náhodou. Pamatuju si, jak jeden z mých vojáků objevil vysílačku Vietkongu na velitelství, a to byla pořádně rušná noc."

"Dostali jste ji?"

"No jasně," přikývl Russell. "Domorodci kvůli tomu byli pořádně naštvaní. Nakonec to ten chlapec odskákal." Russell byl v té době podporučík. Narodil se v Detroitu, jeho otec stavěl za druhé světové války bombardéry B-24 a nikdy nepřestal svému synovi vyprávět, o kolik to bylo zajímavější než vyrábět fordy. Russell na téhle zemi nenáviděl naprosto všechno (dokonce tady neuznávali ani kvalitní soulovou hudbu!), ale se službou zde se pojil i sympatický příplatek - Moskva byla oficiálně uznávaná jako těžký pobyt - a za něj si pak jednoho dne koupí útulný domek na Upper Penninsula, kde bude moci lovit ptáky a jeleny a radovat se ze života. "Něco k odeslání, Ede?"

"Ne, dneska ne - aspoň zatím ne."

"Rozumím. Tak se měj." A Russell zmizel za dveřmi.

Nebylo to jako ve špionážních románech - práci důstojníka CIA naplňovala spíš nuda než rozruch. Aspoň dvě třetiny doby, co Foley pracoval jako důstojník v terénu, strávil tím, že psal zprávy, které si někdo v Langley možná přečte, anebo čekal na akce, které se možná měly uskutečnit. Na většinu pouliční práce měl případové důstojníky, protože jeho totožnost byla příliš cenná, než aby riskoval odhalení - což bylo něco, o čem věděl, že bude muset vysvětlit své ženě. Mary Pat si v akci libovala možná až příliš. Poněkud jim to naháněl hrůzu, i když nikdo z nich nečelil žádnému skutečnému fyzickému ohrožení. Oba měli diplomatickou imunitu a Rusové na tyhle věci úzkostlivě dbali, aspoň většinou. Ale i kdyby se situace poněkud přiostřila, nikdy by nebyla úplně ostrá. Tak si to aspoň říkal.

*****

"DOBRÉ RÁNO, soudruhu plukovníku," pozdravil Andropov vlídně, aniž by vstal ze židle.

"Dobré ráno, soudruhu předsedo," odpověděl sofijský rezident a potlačil úlevné vydechnutí z toho, že mu Rožděstvenskij nelhal. Opatrnosti nebo paranoidních představ není nikdy dost.

"Jak se daří v Sofii?" Andropov mu ukázal na kožené křeslo naproti velkého dubového stolu.

"Soudruhu předsedo, naši bratrští socialističtí kolegové i nadále velmi ochotně spolupracují, zejména co se týče Turecka."

"Dobře. Máme plány k zamýšlené operaci a od vás potřebuji, abyste mi řekl, co si myslíte o její proveditelnosti." Jeho hlas zůstával stále velmi příjemný.

"A o jakou operaci jde?" zeptal se Bubovoj.

Andropov mu nastínil plány a upřeně se díval na obličej svého návštěvníka, pátral po reakci. Žádnou nespatřil. Na to měl plukovník až příliš mnoho zkušeností, a navíc pohled, kterým se na něj Andropov díval, dobře znal.

"Za jak dlouho?" zeptal se.

"Jak dlouho potrvá, než to připravíte?"

"Budu potřebovat pomoc od našich bulharských přátel. Vím, za kým mám jít - plukovník Boris Strokov, velmi zkušený pracovník DS. Kidí jejich operace v Turecku - pašování a podobně - díky nim mají přístup

do tureckých gangsterských organizací. Tyhle kontakty jsou velice užitečné, zejména když je potřeba někoho zabít."

"Pokračujte," pobídl ho předseda vlídně.

"Soudruhu předsedo, taková operace nebude nic jednoduchého. Když nemůžeme dostat střelce do soukromé rezidence cílové osoby, budeme se muset spolehnout na střelbu během nějakého veřejného vystoupení, při němž ale bude všude spousta lidí. Můžeme našemu střelci říct, že máme pro něj zajištěné prostředky, jak ho odtamtud následně dostat, ale bude to pochopitelně lež. Z taktického hlediska by bylo lepší mít na místě i druhého člověka, aby prvního zabil těsně poté, co vystřelí - se zbraní s tlumičem. Druhý střelec unikne snadněji, jelikož pozornost davu se bude soustředit na prvního. Rovněž se tak snižuje riziko, že by náš střelec mluvil s policií. Italská policie nemá v zemi zrovna nejlepší pověst, ale není to tak úplně spravedlivé. Jak by vám asi řekl náš rezidenty Římě, vyšetřovací prostředky jsou poměrně dobře organizované a navýsost profesionální. Je tudíž v našem zájmu nechat našeho střelce okamžitě zneškodnit."

"Ale nebude pak z toho vyplývat nasazení nějaké zpravodajské služby?" zeptal se Andropov. "Není takový způsob až příliš elegantní?"

Bubovoj se zaklonil a rozvážně hovořil. Právě to chtěl Andropov slyšet, a on mu to rád splnil. "Soudruhu předsedo, člověk musí srovnat jedno riziko s druhým. Největším rizikem pro nás je, že by náš střelec někomu prozradil, jak a proč se ocitl v Římě. Mrtvý člověk nikomu nic nepoví. A umlčený hlas nemůže nic prozradit. Druhá strana sice může spekulovat, ale bude to skutečně jen a pouze spekulace. My z naší strany můžeme prostřednictvím tiskových zdrojů snadno rozšířit informace o nenávisti muslimů vůči hlavě římskokatolické církve. Západní zpravodajské služby to rády použijí a s jistým náležitým vedením se nám třeba podaří vytvořit náhled veřejnosti na to, k čemu došlo. Jak sám jistě víte, v Ústavu americko-kanadských studií pracuje několik vynikajících akademiků. Můžeme jim zadat vytvoření lživé propagandy a pak ji s využitím lidí z První správy náležitě rozšířit. Tato navrhovaná operace není pochopitelně bez rizika, ale jakkoli je složitá, příliš se neliší od koncepčního náhledu na věc. Skutečné problémy lze spatřovat v samotném provedení a v zajištění bezpečnosti. Právě proto je nezbytné eliminovat střelce okamžitě. Nejdůležitější je znemožnit přístup druhé strany k informacím. Ať si spekulují dle libosti, ale bez pevných důkazů nebudou vědět vůbec nic. Počítám, že tahle operace bude velmi pečlivě tajena, že?"

"Zatím o ní neví ani pět lidí. Kolik jich bude nezbytných?" zeptal se Andropov, poněkud udiven chladnokrevností a zkušenostmi plukovníka Bubového.

"Nejméně tři Bulhaři. Pak vyhlédnou Turka - musí to být Turek, že."

"A proč?" zeptal se Andropov, ačkoli tušil, že důvod zná.

"Turecko je muslimská země a mezi křesťanskými církvemi a islámem panuje dlouholetý konflikt. Díky tomu tato operace prohloubí nesoulad mezi oběma náboženskými skupinami - chápejme to jako takový bonus," navrhl sofijský rezident.

"A jak toho střelce vyberete?"

"To ponechám na plukovníku Strokovovi - mimochodem jeho předkové pocházejí z Ruska. Jeho rodina se usadila v Sofii na přelomu století, ale uvažuje jako jeden z nás. Je naš," ujistil Bubovoj svého nadřízeného, "vystudoval naši

akademii, má zkušenosti s operacemi v terénu."

"Za jak dlouho se to podaří připravit?"

"To záleží spíš na Moskvě než na Sofii. Strokov bude potřebovat souhlas svých vlastních nadřízených, ale to je otázka politická, nikoli operační. Jakmile dostane své rozkazy... dva týdny, nanejvýš možná čtyři."

"A šance na úspěch?" zeptal se předseda.

"Středně vysoké až vysoké, řekl bych. Důstojník DS zaveze střelce na příslušné místo a odstraní ho chvíli po skončení mise, načež sám uprchne. Je to nebezpečnější, než se může zdát. Střelec bude mít nejspíš pistoli, pravděpodobně bez tlumiče. Dav pochopitelně střelba přitáhne. Většina lidí se bude snažit ustoupit, ale někteří se vrhnou vstříc nebezpečí a budou doufat, že se jim podaří střelce zajistit. I když ho skolí jediná tichá kulka do zad, stejně se kolem něj shlukne dav lidí, zatímco náš člověk bude stejně jako ostatní ustupovat. Bude to jako vlny na pláži," vysvětloval Bubovoj. V duchu už to viděl. "Vystřelit z pistole není tak jednoduché, jak to vypadá v televizi. Nezapomínejme, že v terénu platí, že na každého zabitého člověka jsou dva až tři ranění, kteří přežijí. Náš střelec se nedostane na méně než čtyři až pět metrů. To je sice pro odborníka dostatečně blízko, ale náš muž nebude expert. Pak dále nesmíme pominout rizikový faktor lékařské péče. Pokud nejste zasažen do srdce či mozku, zkušený chirurg dokáže často zraněného člověka vrátit zpátky do života. Realisticky vzato je to vlastně padesátiprocentní operace. Musíme tudíž zvážit i všechny možné důsledky plynoucí z neúspěchu. A to je politická otázka, soudruhu předsedo," dodal plukovník Bubovoj, čímž chtěl říct, že jemu tolik nehrozí. Zároveň si však uvědomoval, že úspěch téhle mise znamená generálské hvězdy, takže pro plukovníka šlo o přijatelný hazard s převažujícími pozitivy a nemnoha zápornými body. Na takový kurz slyšel jeho kariérismus i patriotismus.

"Dobře. Co vše je potřeba provést?"

"Především DS pracuje pod politickým vedením. Sekce, jíž velí plukovník Strokov, pracuje s minimem písemných záznamů, ale je pod přímou kontrolou bulharského politbyra. Měli bychom tedy získat politický souhlas, který nutně znamená též svolení našich vlastních politických představitelů. Bulhaři svou spolupráci neschválí, pokud nedostanou oficiální žádost ze strany naší vlády. A pak už je to v zásadě jednoduchá operace."

"Chápu." Andropov asi na půl minuty zmlkl. Pozítří se mělo sejít politbyro. Nastal už čas rozjet tuto operaci? Jak náročné by bylo všechny přesvědčit o své pravdě? Musel by jim ukázat dopis z Varšavy, a oni by tím nebyli ani v nejmenším potěšeni. Musel by to přednést tak, aby z toho pochopili nevyhnutelnost té záležitosti a... aby jim tím nahnal strach.

Vyleká je to? No, mohl by je k tomu navést, že? Andropov o tom ještě chvilku přemýšlel a pak dospěl k příznivému závěru.

"Ještě něco, plukovníku?"

"Nemusím snad ani zmiňovat, že zajištění operace musí být naprosto dokonalé. Vatikán má svou vlastní výkonnou zpravodajskou službu. Byla by chyba podcenit jejich schopnosti," varoval ho Bubovoj. "A proto naše politbyro i Bulhaři musí vědět, že o tom kromě kolegů z politbyra nesmějí s nikým mluvit. A z naší strany to znamená dokonce s nikým ani ze sekretariátu ústředního výboru strany. Vyzrazení i nejnepatrnějších maličkostí by mohlo naše poslání zničit. Ovšem naproti tomu," pokračoval, "máme na své straně spoustu věcí. Papež se nemůže nějak izolovat ani nebývá ochráněn tak, jak by chránila hlavu státu ochranka v jiném normálním státě. V čistě operačním smyslu slova je to v zásadě poněkud ‚snadný' cíl - pokud ovšem najdeme střelce, který bude ochoten riskovat svůj život, jen aby se dostal na takovou vzdálenost, aby mohl vystřelit."

"Takže pokud získám povolení politbyra a vyšleme žádost o pomoc našim bulharským přátelům a vy dáte pokyn plukovníku Strokovovi, tak za jak dlouho, myslíte, že by k tomu mohlo dojít?"

"Do měsíce, odhaduji, možná do dvou, ale určitě ne déle. Potřebovali bychom určitou pomoc od naší stanice v Římě, kvůli harmonogramu a tak, ale to je vše. Naše ruce budou naprosto čisté - zejména, pokud Strokov bude souhlasit s eliminací střelce okamžitě po splnění úkolu."

"Chcete, aby to ten Strokov provedl osobně?"

"Da." Bubovoj přikývl. "Borisi Andrejevičovi nejsou takové věci proti mysli. Už to v minulosti provedl."

"Velmi dobře." Andropov se podíval na svůj stůl. "O téhle operaci nebude veden žádný záznam. Jakmile získám řádné povolení, dostanete z mé kanceláře pokyn, ale pouze operační kód, a ten je 15-8-82-666.

Jakoukoli komplexnější informaci vám osobně předá kurýr nebo se ji dozvíte ústně od jiné pověřené osoby. Je to jasné?"

"Je to jasné, soudruhu předsedo. Napsané nebude nic kromě čísla operace. Počítám, že mě čeká hodně cestování mezi Moskvou a Sofií, ale to není problém."

"Jsou Bulhaři důvěryhodní?" zeptal se náhle zneklidněně Andropov.

"Ano, jsou, soudruhu předsedo. Panuje mezi námi dlouholetý smluvní vztah a v těchto otázkách jsou velcí odborníci - dokonce větší než my. Mají za sebou víc zkušeností. Když někdo musí zemřít, často to za nás řeší Bulhaři."

"Ano, to mi říkal i plukovník Rožděstvenskij. Jenom to nemám nijak přímo ověřené."

"Samozřejmě byste se také mohl prakticky kdykoli sejít s plukovníkem Strokovem," navrhl Bubovoj.

Andropov zavrtěl hlavou. "Myslím, že lepší bude, když se tak nestane."

"Jak si přejete, soudruhu předsedo." To sedí, pomyslel si Bubovoj. Andropov byl člen strany, neměl ve zvyku špinit si ruce. Politici byli všichni stejní - krvelační, ale sami si nešpinili ruce, jejich nechutné rozkazy vykonávali ostatní. No, to je ale moje práce, říkal si plukovník, a jelikož politikové měli ve svých rukou všechny příjemné věci, jež se v jeho státě daly nalézt, musel je potěšit, aby mohl pomýšlet na kapku medu z úlu. A on mlsal stejně rád jako kterýkoli jiný obyvatel Sovětského svazu. Na konci téhle mise ho možná čekají generálské hvězdy, pohodlný byt v Moskvě -třeba i dača na Leninských horách. Rád by se do Moskvy vrátil, jeho žena jakbysmet. Jestliže kvůli tomu bude muset přijít o život nějaký cizinec, jenž představuje překážku pro jeho vlast, tak je to holt jeho smůla. Měl si dávat větší pozor na to, koho uráží.

"Děkuji, že jste přišel a sdělil mi svůj náhled na věc, soudruhu plukovníku. Určitě se vám brzy ozvu."

Bubovoj se postavil. "Sloužím Sovětskému svazu," řekl a zmizel v tajných dveřích.

Rožděstvenskij byl v kanceláři tajemníka a čekal na něj.

"Tak jak to šlo, Iljo?"

"Nevím, jestli na to můžu odpovědět," zněla opatrná odpověď.

"Pokud se jedná o operaci -666, tak můžeš, Iljo Fjodoroviči," ujistil ho Rožděstvenskij a doprovázel ho ze dveří na chodbu.

"V tom případě setkání proběhlo dobře, Alexeji Nikolajeviči. A pro podrobnější informace bych si musel vyžádat předsedovo svolení." Jakkoli je Rožděstvenskij přítel, tohle je možná jenom obyčejná zkouška.

"Říkal jsem mu, že se na tebe může spolehnout, Iljo. Mohlo by to být dobré pro nás pro oba."

Jsme jen služebníci, Alexeji, stejně jako všichni ostatní v téhle budově."

"Doprovodím tě k autu. Polední let stihneš úplně klidně." O pár minut později už byl v Andropovově kanceláři.

"Takže?" zeptal se předseda.

"Řekl, že setkání proběhlo dobře, ale bez vašeho svolení nic dalšího neřekne. Ilja Fjodorovič je seriózní profesionál, soudruhu předsedo. Mám fungovat jako kontaktní osoba pro tuto operaci?"

"Přesně tak, Alexeji," přikývl Andropov. "Rozešlu vyhlášku, kde to bude

uvedeno." Andropov necítil potřebu řídit tuto akci osobně. On měl v hlavě především představu o širších souvislostech, ne o operacích. "Co víte o tom plukovníkovi Borisi Strokovovi?"

"Je to Bulhar? Zní to povědomě. Je to vysoký zpravodajský důstojník, který se v minulosti specializoval na vykonávání atentátů. Má v tom oboru rozsáhlé zkušenosti - a Ilja ho očividně zná velmi dobře."

"Jak se lze specializovat na atentáty?" zeptal se předseda. O tomto aspektu činnosti KGB nebyl informován.

"Skutečnou náplní jeho práce je něco jiného, ale DS má jistou skupinu důstojníků, kteří mají zkušenosti i v téhle oblasti. On je z nich nejzkušenější. Záznamy z jeho operací jsou naprosto úchvatné. Jestli mě paměť neklame, osobně zneškodnil sedm nebo osm lidí, jejichž smrt byla nezbytná - myslím, že většinou šlo o Bulhary. Možná i pár Turků, ale nevím o žádných lidech ze Západu."

"Je to těžké?" zeptal se Jurij Vladimirovič.

"Já sám žádnou takovou zkušenost nemám," přiznal se Rožděstvenskij. A nedodal, že v tomto směru ani o žádnou nestojí. "Ti, kteří ji mají, říkají, že v jejich zájmu není ani tolik splnit úkol, jako spíš ho dokončit - to znamená, vyhnout se následnému prošetřování ze strany policie. Moderní policejní útvary jsou ve vyšetřování vražd poměrně úspěšné. Tentokrát lze očekávat velice důrazné šetření."

"Bubovoj chce, aby se tenhle Strokov do naší akce zapojil a pak těsně po atentátu střelce zneškodnil."

Rožděstvenskij zamyšleně přikývl. "To je moudrý nápad. Pokud si vybavuju, tak o téhle možnosti jsme přemýšleli i my sami."

"Ano." Andropov na chvilku zavřel oči. V mysli mu znovu pochodovaly obrázky. Každopádně by se tím vyřešila spousta politických problémů. "Ano, mým dalším úkolem bude přimět politbyro, aby k té misi udělilo souhlas."

"A už brzy, soudruhu předsedo?" zeptal se plukovník Rožděstvenskij; nedařilo se mu vytěsnit ze svého hlasu zvědavost. "Myslím, že zítra odpoledne."

*****

ZAJCEV SE ZATÍM dole v komunikačním centru nechal zcela pohltit každodenní rutinou. Najednou ho překvapilo, jak mechanická byla jeho práce. Chtěli, aby tuhle práci dělaly stroje, a on se takovým strojem stal. Všechno měl zapsáno v hlavě, které operační číslo patří ke kterému případovému důstojníkovi a čeho se ty operace týkají. Do paměti se mu postupem času dostalo tolik informací, že tomu málem ani sám nedokázal uvěřit. Došlo k tomu tak postupně, že si toho vlastně ani nikdy nevšiml. Teď ale ano.

Neustále se ale nedokázal zbavit pomyšlení na číslo 15-8-82-666...

"Zajceve?" ozval se něčí hlas. Zajcev se otočil a zahlédl plukovníka Rožděstvenského.

"Ano, soudruhu plukovníku?"

"Zprávu pro sofijského rezidenta. Podal mu formulář, řádně vyplněný, i se zprávou.

"Na stroji nebo tabulkou, soudruhu?"

Plukovník se na chvilku zarazil a přemýšlel o navrhovaných možnostech. Pak se rozhodl pro opatrnější z nich. "Asi spíš tabulkou."

"Jak si přejete, soudruhu plukovníku. Odešlu to za pár minut."

"Dobře. Bude to čekat na Bubového, až se vrátí do kanceláře." Pronesl tu větu, aniž by se nad ní zamyslel. Všichni lidé na světě jsou upovídaní a žádný výcvik to nedokáže překonat.

Takže sofijský rezident byl tady? Zajcev se na to ani nemusel ptát. "Ano, soudruhu plukovníku. Mám vám zavolat a potvrdit odeslání?"

"Ano, děkuji, soudruhu majore."

"Sloužím Sovětskému svazu," ujistil ho Zajcev.

Rožděstvenskij se vrátil do své kanceláře a Zajcev procházel obvyklou mysl otupující rutinou šifrování.

*****

Přísně tajné
Naléhavé, spěšné
Od: Kancelář předsedy, Moskevské ústředí Pro: Sofijský rezident Předmět: Operační kÓd 15-8-82-666 Kontaktní osobou pro všechny budoucí zprávy bude plukovník Rožděstvenskij. Z rozkazu předsedy.

Byla to naprosto běžná zpráva, ale nadepsaná "Naléhavé, spěšné". Z toho vyplývalo, že ji předseda Andropov chápe jako významnou, a odkaz ji řadil mezi operace, nešlo jen o dotaz odeslaný nějakému rezidentovi.

Oni to vážně chtějí provést, uvědomil si Zajcev.

Co by proti tomu proboha mohl udělat? Nikdo v téhle místnosti - ani nikdo v celé budově - nemohl tuhle operaci zastavit. Ale zvenčí...?

Zajcev si zapálil cigaretu. Pojede domů jako obyčejně metrem. Bude tam i ten Američan?

Po zádech mu přeběhl mráz a uvědomil si, že přemýšlí o zradě. Ten zločin měl hrůzný nádech. Ale na druhé straně té mince byla možnost seděť tady a pročítat si zprávy, zatímco někde jinde přijde o život nevinný člověk. .. a kdepak, to nemohl udělat.

Zajcev si z centimetr tlustého bloku vzal prázdný list na psaní zpráv. Položil list na desku stolu a psal anglicky měkkou tužkou: JESTLI MÁTE ZÁJEM, VEZMĚTE SI ZÍTRA ZELENOU KRAVATU. Dál dnes odpoledne jeho odvaha nesahala. Složil list papíru a zasunul si ho do krabičky cigaret, dával pozor, aby neudělal žádný neobvyklý pohyb, protože všechno neobvyklé bylo v téhle místnosti podezřelé. Pak něco naškrábal na další list, zmačkal ho a odhodil do odpadkového koše, pak se vrátil ke své obvyklé práci. Další tři hodiny, vždy, když si sáhl do kapsy pro cigaretu, přemýšlel Oleg Ivanovič o své akci. Pokaždé ho napadlo, jestli nemá ten papírek vytáhnout, roztrhat ho na kousíčky, zahodit ho do koše a jeho obsah pak spálit. Jenže vždycky ho tam stejně nechal a říkal si, že ještě přece nic neudělal. Navíc se snažil osvobodit svou mysl, věnovat se své práci a podařilo se mu jakoby zapnout autopilota, snažil se nechat práci jen tak plynout. Konečně si říkal, že jeho osud leží v jiných rukou, ne v jeho. Jestli se dostane domů bez toho, že by došlo k něčemu neobvyklému, vytáhne ten papírek z krabičky a spálí ho v kuchyni, a tím to skončí. Když byly asi čtyři hodiny, Zajcev zvedl oči ke stropu komunikačního centra pokrytému vlhkými skvrnami a zašeptal něco na způsob modlitby.

Konečně byl pracovní den u konce. Jako obvykle šel zaběhanou cestou stejným tempem na stanici metra, sjel po eskalátoru až na nástupiště. Jízdní řád metra se dal předvídat jako příliv a odliv; nastoupil jako obvykle se stovkami dalších cestujících.

Pak se mu div nezastavilo srdce v hrudi: viděl toho Američana, stál přesně na tom samém místě, četl si noviny, které držel v pravé ruce, levou se držel tyče pod stropem, kabát měl rozepnutý a volně splývající kolem jeho štíhlého těla. Otevřená kapsa Zajceva lákala jako Sirény Odyssea. Zaj-

cev se přesunul do prostřední části vozu, protahoval se mezi ostatními lidmi. Pravou rukou lovil v kapse u košile a hledal krabičku cigaret. Vytáhl z krabičky složený papír, držel ho v dlani, protahoval se vagonem, který zatím zpomaloval před další stanicí, uvolňoval cestu dalším cestujícím. Fungovalo to skvěle. Vrazil do Američana, předal mu zprávu a pak se vzdálil.

Zajcev se zhluboka nadechl. Bylo hotovo. To, co se stane teď, už není v

jeho moci.

Byl ten člověk skutečně Američan - nebo jen nějaký falešný úředník Druhé správy?

Viděl ten "Američan" jeho tvář?

A záleželo na tom? Byly na zprávě jeho otisky prstů? To Zajcev netušil. Dával si pozor, když list odtrhával - a při výslechu by mohl říct, že ten blok ležel na jeho stole, takže si ten list mohl vzít kdokoli - někdo ho o něj mohl požádat! Stačilo by to i na odvedení pozornosti vyšetřovatelů KGB, kdyby se přidržel svého příběhu. Zanedlouho vystoupil z vagonu a šel po čerstvém vzduchu. Doufal, že si nikdo nevšiml, jak se mu třásla ruka, když si zapaloval cigaretu.

*****

FOLEYHO ZRADILY jeho výcvikem získané reflexy. Jelikož mu kabát volně splýval podél těla, nevšiml si žádného dotyku, jen obvyklých nárazů, které jsou běžné v metru všude na světě, ať v Moskvě, či New Yorku. Jenže když vystupoval z vagonu, sáhl levou rukou do levé kapsy a uvnitř něco objevil, třebaže věděl, že si tam sám nic nedával. Po tváři mu přelétl zmatený výraz, ale výcvikem ho rychle zaplašil. Odolal pokušení rozhlédnout se kolem sebe, jestli ho někdo nesleduje, ale najednou si uvědomil, že jak chodí domů vždy ve stejnou dobu, bude ho nahoře čekat nová tvář a půjde za ním, nemluvě o možnosti několika kamer vyrovnaných na střechách okolních budov. Filmy tady byly stejně drahé jako všude jinde. Takže šel domů stejně jako kdykoli jindy, kývl na strážníka v bráně a pak se odebral k výtahu a dveřmi do bytu.

"Jsem doma, miláčku," ohlásil Ed Foley a vytáhl papírek z kapsy až v okamžiku, kdy za ním dveře zapadly. Měl oprávnění k pocitu, že v bytě nemají žádné kamery - ani v Americe nebyla technika takhle vyvinutá a v Moskvě už toho zažil tolik, že ho zdejší technické vymoženosti nemohly ohromit. Papírek rozložil a pak se zarazil.

"Co je k večeři?" zavolal.

"Pojď se podívat, uvidíš, Ede," ozvala se Mary Pat z kuchyně.

Na pánvi se opékaly karbanátky. Šťouchané brambory a omáčka, k tomu opékané fazolky, klasická americká večeře dělnické třídy. Chleba však byl ruský a vůbec nebyl špatný. Malý Eddie seděl u televize a díval se na kazetu Transformers, jež upoutala jeho pozornost na příštích dvacet minut.

"Něco zajímavého dneska?" zeptala se Mary Pat od sporáku. Otočila se, políbili se a její manžel jí odpověděl frází, kterou používal, když se stalo něco neobvyklého.

"Vůbec nic, miláčku." Upoutal tím její pozornost natolik, že když zvedl a ukázal jí lístek papíru, vzala ho a vykulila oči.

Nešlo ani tak o ručně napsanou zprávu, ale spíš o vytištěnou hlavičku: OFICIÁLNÍ KOMUNIKAČNÍ STŘEDISKO VÝBORU PRO STÁTNÍ BEZPEČNOST.

No páni. Ed odečetl ta slova ze rtů své ženy.

Zamyšleně přikývl.

"Můžeš na chvilku počkat u těch karbanátků, lásko? Musím si pro něco dojít."

Ed vzal obracečku a otočil jeden karbanátek. Jeho žena se potichoučku vrátila a v ruce nesla jasně zelenou kravatu.

11 KAPITOLA - POHYBY RUKOU

TOU DOBOU POCHOPITELNĚ nebylo co dělat. Připravili a snědli večeři, Eddie se pak vrátil ke své videokazetě s kreslenými seriály. Čtyřleté děti lze potěšit poměrně snadno, a to i v Moskvě. Jeho rodiče se dali do práce. Před

několika lety viděli v televizi Zázračného dělníka, kde Annie Sullivanová (Anne Bancroftová) učila Helen Kellerovou (Patty Dukovou) základům prstové abecedy, a jim připadalo, že je to užitečná dovednost, jíž by mohli využít pro sice ne rychlou, ale tichou domluvu a s použitím svých vlastních zkratek.

No, c(o) tomu říkáš? zeptal se Ed Mary.

Mohla by z t(oho) b(výt)pěkná bomba, odpověděla jeho žena.

J(o).

Ede, ten č(lověk) pracuje v MERCURY, aspoň v jejich období! Páni!

Spíš má jen přístup k formulářům pro psaní z(práv), opravoval ji náčelník stanice pomalu. Ale tu zelenou kravatu si vezmu a asi tak celý týd(en) budu jez(dit) metrem ve stejnou dobu.

TUM, souhlasila jeho žena zkratkou, která znamenala To určitě, miláčku.

Doufám, že t(o) není past nebo falešná zpráva, poznamenal Ed.

S t(ím) se musí počítat, m(iláčku), odpověděla MP. Pomyšlení na nezdar ji netrápilo, ale nechtěla zažít tu nepříjemnost. Hledala různé možnosti víc než její manžel - on měl větší strach. Ale tentokrát kupodivu ne. Jestli ho Rusové už odhalili jako náčelníka stanice nebo dokonce jako špiona - jen velice těžko, pomyslel si Ed - byli by úplně pitomí, kdyby ho hned potopili, navíc takhle rychle a amatérsky. Pokud se nesnažili zaznamenat nějaké politické body, ovšem nechápal logiku takové akce - a KGB byla královnou chladnokrevné logiky. Takhle nedotaženou akci by nerozjela ani FBI. Tahle příležitost tedy musela být skutečná, pokud KGB neprověřuje všechny myslitelné zaměstnance ambasády, jen aby zjistila, jestli z toho něco nekápne. Bylo to možné, i když vysoce nepravděpodobné, a tedy to stálo za risk, pomyslel si Foley. Vezme si tu zelenou kravatu a zjistí, co se dá dělat, bude si dávat zatracený pozor, aby si prohlédl všechny tváře lidí ve vagonu.

Zavoláš t(o) do L(angley)? zeptala se Mary Pat potom.

Jenom zavrtěl hlavou. Na t(o)je moc brzy.

Souhlasně přikývla. Mary Pat pak pantomimicky naznačila jízdu na koni. To znamenalo, že nastal lov a že jsou konečně zapojeni do hry. Zdálo se, jako by se bála, že ji pomalu opouštějí její dovednosti. To je teda dost nepravděpodobné, pomyslel si její manžel. Byl by ochoten se vsadit, že jeho žena za celou dobu svého pobytu ve farní škole nebyla ani jednou potrestána, protože sestry ji určitě nikdy při ničem nepřistihly...

A vlastně on na tom byl stejně, pomyslel si Ed.

A(no), zít(ra) t(o) bude zají(mavé), řekl jí a odpovědí mu bylo její sexy přikývnutí.

Po zbytek večera bylo nejtěžší přinutit se nemyslet na tu nenadálou příležitost. I přes všechen jejich výcvik se jim myšlenky neustále vracely k představě, že by měli agenta v ruské období MERCURY. Bylo to totéž jako gól v prodloužení pátého utkání finále Stanley Cupu - Bobby Orr Foley jako hrdina zápasu.

Pane jo.

*****

"CO O TOM člověku vůbec víme, Simone?"

"Pokud jde o osobní život, tak nic moc," připustil Harding. "Je to především člen strany. Počítám, že obzory se mu rozšířily poté, co se dostal na místo předsedy KGB. Říká se, že před ruskou vodkou dává přednost západním nápojům, prý ho baví americký jazz, ale to můžou být jen fámy, které sem šíří ústředí, aby ho vykreslilo jako člověka přijatelnějšího pro Západ - podle mého názoru je to nepravděpodobné. Je to obyčejný gauner. Jeho záznamy práce ve straně nevypovídají o nějaké vrozené vlídnosti. Člověk se v takové organizaci dostane na vrchol jen díky své tvrdosti - a nejvýše postavení bývají často ti, kdo cestou rozdrtí své učitele a ochránce. Je to, jako by tam platila Darwinova teorie postavená na hlavu, Jacku. Ti nejsilnější přežijí, ale jen

díky tomu, že rozmačkají ty, kdo pro ně znamenají nějakou hrozbu, nebo prostě jenom někoho rozmačkají, aby v tom svém zvoleném oboru dokázali svou krutost."

"Je inteligentní?" zeptal se Ryan pak.

Harding znovu potáhl ze své dýmky. "Není to žádný blbec. Má vysoce vyvinutý čich na lidskou přirozenost, je nejspíš dobrým - možná dokonce výborným - amatérským psychologem."

"Ještě jsi ho neporovnal s nikým z Tolstého nebo Čechova," poznamenal Jack. Simon byl přece machr na literaturu.

Harding zavrtěl hlavou. "To je moc jednoduché. Ne, lidi jeho ražení se moc často v literatuře neobjevují, protože autorům chybí nezbytná fantazie. V německé literatuře taky nikdo neupozornil na Hitlera, Jacku. Stalin o sobě nejspíš přemýšlel jako o dalším Ivanovi Hrozném a Sergej Ejzenštejn mu svým filmem o tom chlápkovi vyšel vstříc, ale taková věc je možná jen u lidí, co nemají fantazii vidět lidi takové, jací jsou, a nejsou jen jako někdo jiný, komu rozumí. Ne, Stalin byl složitý a od základu nepochopitelný netvor, pokud nemáš diplom z psychiatrie. Já ho nemám," upozornil ho Harding. "Člověk jim nemusí rozumět úplně bezvýhradně, když jsou ve svém prostředí. Stačí jen rozumět tomuhle, tak jsem to aspoň odjakživa chápal."

"Občas si myslím, že bych do toho měl zapojit i Cathy."

"Protože je doktorka?" zeptal se Harding.

Ryan přikývl. "Jo, umí docela dost dobře odhadnout lidi. Právě proto jsme nechali doktory vypracovat posudek na Michaila Suslova. Nikdo z nich přitom nebyl psycholog," upozornil Jack svého kolegu.

"No, o Andropovově osobním životě toho tudíž víme jen velmi málo," připustil Harding. "Nikdo dosud nedostal pokyn, aby se tomu nějak zevrubně věnoval. Jestli se dostane na místo generálního tajemníka, počítám, že jeho žena se stane poloveřejnou osobou. Každopádně neexistuje žádný důvod považovat ho za nějakého homosexuála nebo tak něco. Tuhle úchylku tam posuzují velice netolerantně. Nějaký z kolegů už by to tedy proti němu použil, aby mu nadobro zničil kariéru. Ne, žijí v Sovětském svazu v takovém ústraní a izolaci, že je snad lepší být svobodný," dodal analytik.

Fajn, pomyslel si Ryan, dneska večer zavolám admirálovi a řeknu mu, že Britové taky nemají ponětí. Bylo to zvláštně nepříjemné, ale kdovíproč pochopitelné. Třebaže toho zpravodajské služby věděly hodně, častý výskyt bílých míst v jejich vědění působil na lidi zvenčí překvapivě, zasvěcení se tím ovšem nenechali vyvést z míry. Ryan byl v tom oboru dosud tak nový, že ho to pokaždé udivilo a zklamalo. Ženatý muž by byl zvyklý na kompromisy, na to, že jeho žena si ve všem možném prosadí svou, protože každý ženatý muž je do jisté míry pod pantoflem - pokud to není absolutní násilník, a do té kategorie spadá jen velmi málo lidí. A ještě menší procento se tak dostane na vysoké místo, protože v každé organizaci člověk musí držet krok, aby se mohl vyšvihnout výš. Taková byla lidská přirozenost, a ani Komunistická strana Sovětského svazu proti tomu nemohla nic udělat, jakkoli pořád mluvila o novém sovětském člověku, jehož se neustále snažila vytvořit. Jo, říkal si Ryan, klidné.

"No nic," řekl Harding a podíval se na hodinky, "myslím, že jsme Jejímu Veličenstvu na jeden den sloužili až až."

"Souhlas." Ryan vstal a vzal si z věšáku sako. Tentokrát pojede metrem na Viktoriino nádraží a nasedne na Lionel až domů. Už si začínal zvykat. Bylo by bývalo lepší najít si bydlení ve městě a zbavit se tak dojíždění, ale Sally by si pak nemohla tolik hrát v trávě, a právě na tom Cathy trvala. Další důkaz, že jsem pod pantoflem, říkal si Jack cestou k výtahu. Ale mohl skončit i mnohem hůř. Ten pantofel totiž patřil naprosto fantastické ženě.

*****

PLUKOVNÍK BUBOVOJ se vrátil na velvyslanectví rovnou z letiště. Čekala na

něj stručná zpráva, kterou rychle dešifroval: bude pracovat přes plukovníka Rožděstvenského. Tedy žádný velký div. Alexej Nikolajevič byl Andropovův psíček. A to asi byla celkem dobrá práce, pomyslel si rezident. Stačilo udržovat předsedovu dobrou náladu a Jurij Vladimirovič nejspíš nebyl tak náročný prevít, jakým býval Berija. Straníci bývají ve svých požadavcích velice nároční, ale ti, kdo byli zaměstnáni ve stranickém sekretariátu, uměli pracovat s lidmi. Stalinova doba už dávno vzala zasvé.

Jak to tak vypadalo, Bubového čekal úkol připravit atentát. Přemýšlel, jak na to asi bude reagovat Boris Strokov. Byl to profesionál, nenechával se ovlivňovat pocity a ještě méně profesionálním svědomím. Chápal práci jen jako povinnosti. Rozsah tohoto úkolu nicméně převyšoval vše, co při své práci pro Diržavnu Sugurnosť dosud poznal. Vystraší ho to, nebo nadchne? Bude zajímavé to sledovat. Jeho bulharský kolega měl v sobě takový chlad, že důstojníka KGB to děsilo i uchvacovalo zároveň. S některými z jeho talentů by se daly dělat věci. A jestliže si politbyro přeje, aby ten otravný Polák zemřel, tak ho prostě bude muset někdo zabít. Škoda, ale pokud je pravda to, v co věří, tak ho jen pošlou do nebe jako svatého mučedníka, ne? Každý kněz určitě ve skrytu duše doufá v něco takového.

Bubového trápily jen politické dopady. Ty budou nezměrné, takže ho těšilo, že v té věci vystupuje jen jako prostředník. Kdyby se to nepovedlo, jeho chyba by to nebyla. Fakt, že Strokov se všemi svými zkušenostmi je pro tu práci nejlepším kandidátem, nemohl nikdo popřít, každá porota, kdyby se nějaká taková někdy ustavila, by to musela potvrdit. Varoval předsedu, že výstřel, jakkoli vypálený zblízka, nemusí být smrtelný. Bude to muset uvést v nějakém oběžníku, aby zajistil, že ta nepatrná papírová stopa po operaci 15-8-82-666 obsahuje i jeho formální analýzu. Sepíše to sám a odešle to v diplomatickém kufříku do ústředí - a v kanceláři v sejfu si od toho nechá kopii, aby měl jistotu, že mu nic nehrozí.

Ale teď musel počkat na to, až z politbyra dostane povolení. Zvednou ty staré baby ruku pro něco takového? To byla otázka a Bubovoj by si na odpověď nikdy nevsadil. Brežněvem cloumala senilita. Dá se čekat, že tím vzroste jeho krvežíznivost nebo opatrnost? O něčem takovém plukovník nedokázal rozhodnout. Říkalo se, že na jeho místo přijde Jurij Vladimirovič. Pokud ano, tak teď měl příležitost pořádně se vyznamenat.

*****

"PODPOŘÍŠ MĚ TEDY zítra, Michaile Jevgenijeviči?" zeptal se Andropov nad skleničkou ve svém bytě.

Alexandrov si pohrával se skleničkou drahé nahnědlá vodky. "Suslov se zítra nedostaví. Prý mu selhaly ledviny, zbývají mu asi jen dva týdny," řekl budoucí hlavní ideolog, na chvilku se vyhnul tématu. "Podpoříš mě ve volbě na jeho místo?"

"Copak se na to musíš ptát, Míšo?" odpověděl předseda Výboru pro státní bezpečnost. "Samozřejmě že tě podpořím."

"Dobře. Jaké šance na úspěch má ta operace, kterou navrhuješ?"

"Podle mých lidí asi tak půl na půl. Připraví to celé bulharský důstojník, ale atentát z bezpečnostních důvodů provede Turek..."

"Primitivní muslim?" ušklíbl se Alexandrov.

"Míšo, ať je to kdokoli, s největší pravděpodobností bude podle našeho plánu zadržen - zemře. V takové operaci nelze očekávat bezproblémové vyklizení pozic. Takže nemůžeme použít nikoho z našich lidí. Povaha téhle operace hraje proti takové variantě. Ideální by bylo použít cvičeného ostřelovače - například ze Spetsnaz - na vzdálenost tří set metrů, ale to by ukazovalo na to, že akci zorganizoval nějaký stát. Kdepak, tohle musí vypadat jako čin jediného šílence, jak se to stává v Americe. I když tam mají k ruce všechny možné důkazy, pořád se najde pár bláznů, kteří tvrdí, že v Kennedyho vraždě

můžeme mít prsty my nebo Castro. Kdepak, důkazy, které za sebou necháme, musejí jednoznačně nasvědčovat tomu, že my s tím nemáme vůbec nic společného. Tím se ale omezují naše operační postupy. Myslím, že žádný lepší plán asi nevymyslíme."

"Jak pečlivě sis to prostudoval?" zeptal se Alexandrov a napil se.

"Držíme to ve značné tajnosti. To je u podobných operací nezbytné. Zajištění musí být neprůstřelné, Michaile Jevgenijeviči."

Straník dodal: "Myslím, že tomu tak je, Juriji - ale riziko neúspěchu..."

"Míšo, riziko je v každém lidském počínání. Důležité je, aby tu operaci nikdo nespojoval s námi. To můžeme zajistit celkem jistě. Když nic jiného, aspoň tím utlumíme Karolovo odhodlání přidělávat nám potíže, ne?"

"Snad ano..."

"A poloviční riziko nezdaru znamená i poloviční šanci, že to bude absolutní úspěch," upozornil Andropov svého hosta.

"V tom případě tě podpořím. Leonid Iljič bude také souhlasit. Tím se to vyřeší. Za jak dlouho po schválení se to všechno rozjede?"

"Asi za měsíc, možná za šest týdnů."

"Tak rychle?" Stranické záležitosti se jen velmi zřídka řítily touto kosmickou rychlostí.

"Jaký by mělo smysl pouštět se do takových, takových - ‚rozhodných akcí', tak tomu říkají v Americe, že? - kdyby to trvalo moc dlouho? Jestli je to třeba udělat, ať je to tedy rychle hotovo, ať předejdeme dalším politickým potížím ze strany toho muže."

"A kdo ho nahradí?"

"Podle mě nějaký Ital. Tím, že ho zvolili, se odhodlali k velké odchylce od zvyklostí. Jeho smrt možná Římany utvrdí v tom, že by se měli vrátit k zaběhaným postupům," nadhodil Andropov. Jeho host se tomu zasmál.

"Ano, tihle náboženští fanatici jsou tak vypočitatelní."

"Zítra tedy tu operaci nastíním a ty mě podpoříš?" Andropov chtěl mít v té otázce naprosto jasno.

"Ano, Juriji Vladimiroviči. Máš mou podporu. A ty podpoříš mě jako nástupce na Suslovovo křeslo."

"Hned zítra, soudruhu," slíbil Andropov.

12 KAPITOLA - ŠTAFETA

TENTOKRÁT JIM BUDÍK fungoval a vzbudil je oba. Ed Foley vstal a zamířil do koupelny, rychle ji uvolnil své ženě a pak zamířil do Eddieho pokoje, aby ho probudil, zatímco Mary Pat začala chystat snídani. Jejich syn okamžité zapnul televizi a objevil se pořad s ranní rozcvičkou, který snad běžel v každém městě na světě a který uváděla jako všude jinde žena neskutečné postavy - vypadala, že by se dokázala protančit i školou pro speciální jednotky ve Fort Benningu v Georgii. Protože Eddie doma sledoval na kabelové televizi pořad Lyndy Carterové, říkal téhle Ježibaba. Mary Pat byla toho názoru, že plavé vlasy té Rusky jsou obarvené, zatímco Ed se domníval, že člověka bolí celé tělo, jenom když se na ni dívá. Jelikož ale neměl ke čtení žádné noviny se solidní sportovní rubrikou, s obtížemi přežíval před televizí, zatímco se jeho syn chichotal končícímu pořadu stylu "vstávat a cvičit". Náčelník stanice si všiml, že je to točeno naživo. Takže ať ta baba byla kdokoli, musela vstávat ve čtyři ráno, a to samo o sobě možná patřilo k její ranní rozcvičce. No, aspoň to bylo upřímné. Její manžel byl určitě parašutista Sovětské armády a ona by ho jistě dokázala zmlátit jako žito, říkal si Ed Foley, zatímco čekal na ranní zprávy.

Ty začínaly v půl sedmé. Pravým oříškem bylo shlédnout celý pořad a pak se pokusit vymyslet, co se ve světě děje doopravdy - stejné jako doma, pomyslel

si důstojník CIA a ušklíbl se. No, na ambasádě bude mít Ranní ptáče, posílali ho vyšším úředníkům z Washingtonu. Pro americké občany byl život v Moskvě stejný jako na opuštěném ostrově. Na velvyslanectví měli aspoň satelit, takže mohli sledovat CNN a další programy. Připadali si pak jako opravdoví lidé - skoro.

Snídaně byla snídaně. Malý Eddie si oblíbil kukuřičné vločky - mléko bylo z Finska, protože jeho matka místním produktům nedůvěřovala a obchod pro cizince jim vyhovoval. Ed s Mary Pat si u snídaně moc nepovídali, a to kvůli všem štěnicím, které měli ve stěnách. Doma nikdy nemluvili o důležitých věcech, a když už, tak jen prstovou abecedou -a už vůbec ne před synem, protože malé děti nejsou schopny udržet žádné tajemství. Lidi z KGB určení k jejich sledování už se začínali pomalu nudit, na čemž oba manželé velmi usilovně pracovali, takže do svého chování vnášeli takové procento náhodného chování, aby vypadali jako Američané. Ale nepřeháněli to. Jen zlehka. V Langley to všechno pečlivě a dopodrobna naplánovali, pomáhal jim s tím ochotný emigrant z Druhé správy KGB.

Mary Pat položila svému muži na postel hnědý oblek a k němu zelenou kravatu. Edovi hnědé obleky slušely, stejně jako jejich prezidentovi, říkala si jeho žena. Ed si chtěl vzít kabát, chystal se ho nechat rozepnutý a volně splývající podél těla pro případ, že by dostal další zprávu; celý den bude mít oči na stopkách.

"Co plánuješ na dnešek?" zeptal se Mary Pat v obývacím pokoji.

"Nic extra. Po obědě možná zajdu za Penny."

"Jo? Tak ji ode mě pozdravuj. Možná bychom se s nimi mohli koncem týdne domluvit na večeři."

"Dobrý nápad," řekla jeho žena. "Třeba by mi vysvětlili ragby."

"Je to stejné jako fotbal, miláčku, má to jen o něco praštěnější pravidla," vysvětloval jí její manžel. "Ale stačí to na to, aby měli novináři o čem psát."

"To jo!" Zasmála se Mary Pat a mrkala na stěnu. "Ten chlápek z Boston Globe je takový blbec."

Město za okny se probouzelo do poměrně příjemného dne - ale náznak chladného vzduchu svědčil o tom, že podzim se blíží. Foley odešel ke stanici a mávl na hlídače u brány. Muž, který sloužil ráno, se na něj párkrát dokonce i usmál. Buď si na pobyt mezi cizinci už zvykl, nebo ho pro to vycvičila KGB. Měl na sobě uniformu moskevské policie, ale Foley měl pocit, že na takovou práci vypadá možná až moc inteligentně. Moskvané považovali příslušníky své policie za jakousi nižší formu života, a taková organizace tudíž mohla jen těžko přilákat nejbystřejší mozky.

Cestu na stanici metra urazil velmi rychle. Přecházet přes ulice tady nebylo moc riskantní - rozhodně mnohem méně než v New Yorku - protože soukromých aut zde jezdilo poměrně málo. A bylo to dobře. Vedle ruských řidičů vypadali i Italové jako opatrní a spořádaní. Chlapi sedící za volanty všudypřítomných nákladních aut určitě v minulosti pracovali jako řidiči tanků, podle toho, jak se chovali na silnici. V trafice si koupil Pravdu a sjel po eskalátoru na nástupiště. Potrpěl si na dodržování zvyklostí, takže každé ráno přicházel do metra přesně ve stejnou dobu, pak se podíval na hodiny pod stropem, aby si to ověřil. Soupravy v metru jezdily nelidsky přesně podle jízdních řádů, a on nastoupil přesně v 7:43. Neohlížel se. Strávil v Moskvě už tak dlouhou dobu, že se nechoval jako čerstvě dorazivší turista. Počítal, že člověk z KGB, který ho sleduje, ho díky tomu považuje za člověka stejně fádního, jako je tradiční ruská snídaně - kaše a příšerná zdejší káva. Kontrola kvality byla cosi, co Sověti vyhradili pro své jaderné zbraně a vesmírný program, i když i o tom měl Foley své pochybnosti podle toho, co viděl v tomhle městě, kde asi jen metro fungovalo tak, jak mělo. Na každém kroku se tu setkával s prazvláštní kombinací neohrabanosti a německé přesnosti. Člověk tady odhadoval, jak bude co kvalitní, podle toho, k čemu se

to používalo; zpravodajské operace zde měly nejvyšší prioritu, aby nepřátelé Sovětů nezjistili ne to, co Sověti vědí, ale spíš to, co nevědí. Foley měl agenta KARDINÁLA, který jemu a Americe sděloval, co má Sovětský svaz k dispozici ve vojenské oblasti. Všeobecně šlo o zajímavé informace, ale jen proto, že čím víc se člověk dozvídal, tím méně měl důvodů k obavám. Ne, nejvíc se tady považovaly politické informace, protože přes všechnu zaostalost byl Sovětský svaz pořád hodně velký, aby mohl způsobit problémy, kdyby se včas nezastavil. Langley si momentálně dělalo velké starosti o papeže. Očividně provedl něco, co Rusům pěkně zvedlo mandle. A takové zacházení tu neměli rádi o nic víc než američtí politikové - jen s tím rozdílem, že Rusové se nerozeběhli do redakce The Washington Post, aby si vyrovnali účty. Ritter s Moorem se obávali, co Rusové asi provedou - a ještě víc je trápilo, co asi udělá Jurij Andropov. Ed Foley nevěděl, co si o tomhle Rusovi myslet, jako většina lidí v CIA ho znal jen podle obličeje, jména a evidentních potíží s játry - tuhle informaci se náčelník stanice dozvěděl, i když neměl ponětí, z jakého zdroje vyšla. Možná od Britů... jestli se dá Britům věřit, pomyslel si Ed. Věřit jim musel, ale z kdovíjakého důvodu z nich neměl vůbec příjemný pocit. Ale oni zase určitě mají pochybnosti o CIA. Byl hráčem v tak praštěné hře. Prohlížel si první stránku. Překvapení se nekonalo, i když článek o Varšavském paktu byl poměrně zajímavý. Pořád se ještě báli NATO. Možná je skutečně trápí představa, že se německá armáda znovu vydá na východ. Paranoia se jim upřít tedy nedala... Paranoiu možná vynalezli v Rusku. Třeba ji Freud objevil při své cestě sem, napadlo ho, zvedl oči a opatrně se rozhlédl, jestli ho někdo sleduje... ne, dospěl k závěru, že nikdo. Bylo možné, že by ho KGB vůbec nenechala sledovat? Vyloučit to sice nešlo, ale pravděpodobné to nebylo. Jestliže poslali člověka - spíše nějaký tým - který ho sleduje, tak budou jistě dokonale krytí - jenže zase proč posílat zkušené odborníky na sledování tiskového atašé? Foley vzdychl. Že by si dělal přehnané obavy, nebo ještě nebyl dostatečně paranoidní? A jak se tyto stavy liší? Nebo se snad vystavil nějaké falešné operaci tím, že si vzal zelenou kravatu? Jak se to krucinál dá poznat?

Kdyby ho prokoukli, totéž by potkalo i jeho ženu, a to by násilně přerušilo slibnou kariéru dvou lidí v CIA. On i Mary Pat patřili k oblíbencům Boba Rittera, byli jeho chloubou, mladý profesionální pár z Langley, takové povědomí bylo jednak nutno pečlivě ochraňovat, jednak pěstovat. Prezident Spojených států bude osobně číst jejich "kořist" a možná se rozhodne na základě informací, které mu pošlou. Může jít o důležitá rozhodnutí, jež mohou ovlivnit politiku jejich země. Zodpovědnost nebyla něco, o čem by se mělo dlouze rozjímat. Člověk z toho mohl zblbnout, stal by se příliš opatrným - do té míry, že by nakonec nedotáhl nic do konce. Kdepak, největším problémem zpravodajské činnosti bylo stanovit hranici mezi obezřelosti a výkonem. Když jste se naklonili příliš jedním směrem, nikdy jste ničeho užitečného nedosáhli. A když jste se vychýlili na druhou stranu, tak jste se prozradili, s sebou jste stáhli i své agenty, a to tady znamenalo prakticky rozsudek smrti pro lidi, za jejichž životy jste zodpovídali. Od takového dilematu nebylo daleko ke skleničce.

Souprava zastavila na jeho stanici a on vyšel ze dveří, pak vyjel po eskalátoru nahoru. Byl si poměrně jistý, že mu do kapsy nikdo nic nevstrčil. Když byl na ulici, přesvědčil se. Nic. Takže ať to byl kdokoli, buď jezdil tímhle vagonem jen odpoledne, nebo se náčelník stanice nechal nachytat protivníkem. Takové možnosti mu dají námět k přemýšlení pro celý den.

*****

"TOHLE JE PRO TEBE," řekl Dobrik a podal mu list papíru. "Ze Sofie."

"Skutečně?" podivil se Zajcev.

‚Je to v knize, jen pro tebe, Olegu Ivanoviči," řekl mu důstojník, který

sloužil celou noc. "Ale aspoň to není dlouhé."

"Aha," pronesl Zajcev, když si zprávu vzal a všiml si hlavičky: 15-8-82-666. Takže nejspíš se domnívali, že když použijí číslo místo jména, není nutné hlavičku šifrovat. Nijak na to nereagoval, nic neříkal. To se prostě nedělalo. Kolju to nepochybně zajímalo - v jejich středisku šlo o zábavu, všichni přemýšleli o tom, co si nesměli přečíst. Tahle zpráva přišla pouhých čtyřicet minut po jeho odchodu. "No, aspoň mám čím začít. Ještě něco dalšího, Nikolaji Konstantinoviči?"

"Ne, jinak máš čistý stůl." Dobrik byl schopný pracovník, i když měl drobné nedostatky. "A teď mi řádně skončila služba. Doma mám neotevřenou láhev vodky."

"Nejprve by ses ale měl najíst, Koljo," varoval ho Zajcev.

"To mi matka taky říká, Olegu. Možná si tedy dám k snídani i chleba," zavtipkoval.

"Dobře se vyspi, soudruhu majore, střídám tě," řekl Zajcev a posadil se. O deset minut později měl tu krátkou zprávu dešifrovanou. Sofijský rezident potvrzoval, že plukovník Rožděstvenskij bude jeho kontaktní osobou pro Operaci 15-8-82-666. Přesně podle předpisů. A 15-8-82-666 se tak stala plnohodnotnou operací. Uložil dešifrovanou zprávu do obálky, zalepil ji a na zalepenou část pak nakapal roztavený vosk.

Takže oni to opravdu provedou, říkal si Oleg Ivanovič a zamračil se. Co mám dělat teď?

Pracovat celý den jako obvykle a pak se v metru cestou domů ohlížet po zelené kravatě. A modlit se, aby ji viděl? Nebo aby ji neviděl?

Zajcev tu myšlenku zaplašil a zavolal poslíčka, aby zprávu osobně donesl do nejvyššího patra. O chvilku později mu na stole přistál koš plný zpráv, které čekaly na zpracování.

*****

"A TO SE PODÍVEJME," pronesl Ed Foley nahlas u svého stolu. Zpráva - poměrně dlouhá - pocházela od Rittera s Moorem, kteří mu vyřizovali pokyny od prezidenta. Bude kvůli tomu muset kontaktovat pár lidí.

Moskevská stanice neměla žádný psaný seznam svých agentů, a to ani podle kódových jmen, ani ve Foleyho sejfu, který kromě číselné kombinace zajišťoval dvoufázový alarm, jedna klávesnice venku a druhá vevnitř, jejíž kód Foley sám nastavil. Ostraha ambasády měla příkaz přiběhnout na každé spuštění tohoto alarmu s vytasenými zbraněmi, jelikož ten sejf obsahoval asi nejcitlivější materiál v celé budově.

Jenže Foley si jména všech ruských občanů, kteří pracovali pro CIA, zapsal do paměti včetně jejich odbornosti. Momentálně pracovalo dvanáct takových agentů. Týden předtím, než Foley dorazil do Moskvy, o jednoho přišli - byl odhalen. Nikdo nevěděl jak, i když Foley měl obavy, aby v Langley neměli Rusové nějakého svého špiona. Samo pomyšlení bylo kacířské, ale jak se CIA snažila to provést KGB, tak se KGB snažila to CIA oplatit, a na hřišti nebyl žádný rozhodčí, který by protihráčům říkal, kolik to zrovna je. Ten ztracený agent, jehož kódové jméno znělo SOUSA, pracoval jako podplukovník na GRU a pomáhal identifikovat zdroj několika zásadních úniků informací na německém ministerstvu obrany a z ostatních zdrojů v zemích NATO, jejichž prostřednictvím KGB získávala vojensko-politické informace vysokého kalibru. Ale ten člověk byl po smrti - sice ještě možná dýchal, ale i tak byl v podstatě mrtvý. Foley doufal, že ho zaživa nenacpou do pece, jak se to stalo jinému zdroji z GRU v padesátých letech. Poněkud krutý způsob popravy, a to i na Rusy v době Chruščovovy vlády, a Foley nepochyboval, že případový důstojník tohoto agenta měl hodně dlouho neklidné spaní.

Takže budou muset poslat dva nebo možná tři své agenty, aby se na to podívali. V KGB měl hodně schopného člověka a dalšího na ústředním výboru

strany. Někdo z nich možná zaslechl něco o chystané operaci namířené proti papežovi.

Proboha, pomyslel si Foley, copak jim přeskočilo? Na něco takového byla zapotřebí hodně bujná fantazie. Ed Foley, po předcích Ir a vzděláním a náboženským vyznáním římský katolík, se musel poněkud pečlivěji soustředit, aby se nenechal ovládat svými vlastními pocity. Takový komplot byl možná úplně zcestný, ale měl co do činění s lidmi, kteří neuznávali jakékoli hranice, a už vůbec ne proto, že by si to přála nějaká cizí moc. Bůh byl pro ně politika a ohrožení jejich politického světa se rovnalo tomu, kdyby Lucifer osobně začal napadat nebeský řád. Ovšem tam to přirovnání končilo. Spíš se hodilo říct, jako by archanděl Michael začal napadat uspořádání pekla. Mary Pat o tom hovořila jako o vnitřnostech netvora, a tohle byl netvor jako dům.

*****

"TATI!" ZVOLALA SALLY, která se znovu probudila s úsměvem na rtech. Zavedl ji do koupelny a pák dolů, kde už na ni čekala snídaně. Sally stále nosila pyžamo pro malé děti, s nohavicemi a dlouhým zipem. Tohle mělo žlutou barvu. Byla to sice největší velikost, ale už jí bylo jen taktak. Brzy bude muset přejít na nějaké jiné noční oblečky, ale to bylo Cathyino pole působnosti.

Už měli zaběhaný rituál. Cathy krmila malého Jacka a její manžel po chvilce odložil noviny a šel se nahoru oholit. Než se oblékl, Cathy se svými povinnostmi skončila a odešla se umýt, upravit a obléct, zatímco Jack nechal malého odříhnout a navlékl mu ponožky, aby mu nebyla zima na nohy; volil však takové, které by se daly sundat, kdyby chtěl zjistit, jestli mu chodidla chutnají stejně jako včera, což se naučil teprve nedávno.

Brzy zazvonil zvonek u dveří, za nimi stála Margaret van der Beeková, již brzy následoval Ed Beaverton, takže oba rodiče mohli odjet do práce.

Na Victoria Station se Cathy polibkem rozloučila se svým manželem a zamířila na stanici metra, odkud odjela do Moorefields, zatímco Jack jel dalším vlakem k Century House; a den mohl začít.

"Dobré ráno, Sire Johne."

"Dobrý, Berte." Ryan se zastavil. Bert Canderton vypadal ve všech ohledech jako voják, a byl čas na dotaz. "V jakém oddíle jste sloužil?"

"Byl jsem plukovní hlavní seržant Královských zelených kabátů, pane."

"Pěchota?"

"Správně, pane."

"Já myslel, že nosíte červené kabáty," poznamenal Ryan.

"No, za to můžete vy - vy Američani. Během vaší války za nezávislost utrpěl můj pluk takové ztráty od vašich střelců, že jeho velitel rozhodl, že zelená barva by mohla být bezpečnější. A od té doby to tak je."

"A jak jste se ocitl tady?"

"Čekám na uvolnění místa v Toweru, pak tam nastoupím jako gardista, pane. Asi tak do měsíce tedy dostanu nový červený kabát."

Canderton měl na své erární uniformě pár stužek, a sotva za to, jak pečlivě si čistí zuby, a plukovní hlavní seržant v britské armádě už byla nějaká hodnost, přibližně jako vrchní dělostřelecký seržant v americké námořní pěchotě.

"Byl jsem tam, navštívil jsem tamní klub," řekl Ryan. "Solidní parta vojáků."

"To ano. Mám tam kamaráda, Mick Truelove. On sloužil v pluku Jejího Veličenstva."

"Tak tedy, hlavní seržante, ať se sem nikdo nepovolaný nedostane," řekl Ryan a zasunul svou kartu do elektronické zdířky, jež ovládala vstupní bránu.

"Provedu, pane," slíbil Canderton.

Když Ryan vstoupil do kanceláře, Harding už seděl za svým stolem. Jack si pověsil sako na věšák.

"Přišel jsi dneska dřív, Simone?"

"Váš pan Moore poslal včera v noci Basovi fax - dorazilo to těsně po půlnoci. Tady to je." Podal mu list papíru.

Ryan se na to podíval. "Papež, co?"

"Váš prezident se o to zajímá, naše premiérka ostatně taky," řekl Harding a zapálil si dýmku. "Basil nás zavolal o něco dřív, abychom prošli všechna známá data."

"Fajn, tak co máme?"

"Nic moc," připustil Harding. "Nemůžu s tebou mluvit o našich zdrojích..."

"Simone, nejsem pitomec. Někoho vysoko máte, buď je to spolupracovník člena politbyra, nebo někdo na stranickém sekretariátě. Copak od něj nic nevíte?" Ryan tady viděl pár velmi zajímavých "kořistí" a počítal, že pocházejí od někoho, kdo se pohybuje v tom velkém rudém stanu.

"Tvé domněnky nemůžu potvrdit," pokračoval Harding, "ale nikoli, žádný z našich zdrojů nám nic neposlal, dokonce ani o tom, že z Varšavy dorazil do Moskvy dopis, i když my víme, že se to stát muselo."

"Takže víme houby?"

Simon krátce přikývl. "Správně."

"Je k nevíře, jak často k tomu dochází."

"Tvoří to součást naší práce, Jacku."

"A premiérka má z toho hlavu v pejru?"

Harding tenhle výraz dosud neslyšel, takže dvakrát překvapeně mrkl. "Ano, zdá se."

"Tak co jí řekneme? Tuším, že nechce slyšet, že nic nevíme."

"Ne, naši političtí představitelé takové věci neradi slyší."

Naši taky ne, připustil Ryan v duchu. "Jak schopný je Basil, když dojde na vytáčky?"

"Poměrně ano. V tomto případě navíc může říct, že vaši chlapci toho taky moc nevědí."

"A požádá ostatní služby v rámci NATO?"

Harding zavrtěl hlavou. "Ne. To by pak mohlo proniknout k protivníkovi - zaprvé, že o to máme zájem, zadruhé, že toho moc nevíme."

"Jak schopní jsou naši přátelé?"

"Přijde na to. Francouzská SDECE čas od času přijde s kvalitní informací, ale nerada se o ni dělí. Naši izraelští přátelé stejně tak. Němci jsou kompletně prolezlí špiony. Ten Markus Wolf z východního Německa je ve svém oboru úplný génius - možná je nejlepší na světě, a navíc je pod sovětskou kontrolou. Italové mají pár talentovaných lidí, ale i u nich mají potíže s průniky. Nejlepší službou na kontinentě je možná Vatikán sám. Ale jestli Ivani momentálně něco dělají, tak to drží dobře pod pokličkou. A v tom mají značné zkušenosti."

"Taky už jsem se doslechl," přikývl Ryan. "Kdy musí jít Basil do Downing Street?"

"Po obědě - myslím, že ve tři odpoledne."

"A co mu budeme schopni poskytnout?"

"Moc toho nebude - navíc se obávám, že Basil bude chtít, abych šel s ním."

Ryan zavrčel. "To se aspoň pobavíš. Už ses s ní někdy sešel?"

"Ne, ale premiérka viděla mé analýzy. Bas říká, že mě chce poznat." Otřásl se. "Bylo by mnohem lepší, kdybych jí mohl říct něco použitelného."

"No, tak se pokusíme sesmolit nějakou analýzu, ne?" Jack se posadil. "Co přesně víme?"

Harding mu podal několik dokumentů. Ryan se uvelebil na židli a začal se jimi probírat.

"Ten varšavský dopis máte ze zdroje v Polsku, že?"

Harding zaváhal, ale bylo jasné, že má na tuto otázku odpověď. "To je pravda."

"A přímo z Moskvy zatím nic?" zeptal se Jack.

Zavrtěl hlavou. "Ne. Víme, že ten dopis odeslali do Moskvy, ale nic víc."

"Tak to toho vážně moc nevíme. Možná by sis měl zajít na pivo, než vyrazíš na tu schůzku."

Harding zvedl oči od svých poznámek. "Mnohokrát děkuju, Jacku. Takové povzbuzení mi právě chybělo."

Chvilku mlčeli.

"Na počítači se mi pracuje líp," řekl Ryan. "Jak obtížné by bylo sem jeden dostat?"

"Nic jednoduchého. Musejí se nejdřív hrozně pečlivě prověřit, aby nikdo mimo tuhle budovu nedokázal odečíst stisky kláves. Můžeš ale kvůli tomu zavolat na správní odbor."

Ale dneska to nebude, pomyslel si Ryan v duchu. Už pochopil, že byrokracie v Century House je přinejmenším stejně houževnatá jako v Langley, a po pár letech práce v soukromém sektoru ho to málem přivádělo k šílenství. Fajn, pokusí se vydolovat pár nápadů, aby Simon na druhém břehu řeky nedostal na frak. Paní premiérka byla sice lady, ale pokud šlo o náročnost požadavků, otec Tim z Georgetownu jí byl velmi rovnocenným partnerem.

*****

OLEG IVANOVIČ se vrátil z oběda v jídelně KGB a pohlédl skutečnosti do tváře. Zanedlouho se bude muset rozhodnout, co svému Američanovi řekne a jak mu to řekne.

Kdyby to byl obyčejný zaměstnanec ambasády, tak by předal první poznámku náčelníkovi CIA v úřadě - nějaký takový tam musel být, to věděl, nějaký americký rezident, který měl v popisu práce špehovat Sovětský svaz, stejně jako Rusové špehovali celý svět. Hlavní otázkou bylo, jestli KGB špehuje i jeho. Je možné, že ho nachytala Druhá správa, jejíž pověst stačila k tomu, aby se před ní třásli i čerti v pekle? Nebo byl ten Američan nějakým převlečeným Rusem, který prováděl falešnou operaci?

Oleg se tedy musel nejprve přesvědčit, že před sebou nemá někoho nastrčeného. A jak na to...?

Pak mu to došlo. Ano, pomyslel si. KGB to nikdy nedokázala dotáhnout do konce. Tím by se zajistilo, že skutečně má co do činění s člověkem, který je schopen provést vše potřebné. Tohle by nikdo nemohl zfalšovat. Zajcev si jako odměnu zapálil další cigaretu a vrátil se k ranním hlášením z washingtonské rezidentury.

*****

MÍT TONYHO PRINCE v oblibě nebylo nic snadného. Moskevský dopisovatel New York Times měl mezi Rusy dobrou pověst, což dle Eda Foleyho svědčilo spíše o slabosti jeho charakteru.

"Tak jak se ti líbí tvoje nová práce, Ede?" zeptal se Prince.

"Zatím si zvykám. Práce s ruským tiskem je poměrně zajímavá. Jsou tu vypočitatelní, ale nevypočitatelné."

"Jak může být někdo nevypočitatelné vypočitatelný?" zeptal se dopisovatel Timesů s úšklebkem.

"No, Toni, vždycky víš, co řeknou, ale ne, jak se na to zeptají." A polovina z nich jsou špioni, nebo aspoň prostředníci, pokud sis toho nevšiml.

Prince se zasmál. Měl pocit, že má nad Foleym intelektuální převahu. Ed neuspěl jako reportér v New Yorku, zatímco Prince donesl jeho politický talent na jedno z nejvyšších míst v americké novinářské komunitě. Měl v sovětské vládě pár velmi slušných kontaktů, a velmi úslužně je opečovával, velmi často přizvukoval jejich debatám o tom neomaleném, nekulturnom chování současné vlády ve Washingtonu, občas podotkl, že on pro toho zatraceného herce nehlasoval, stejně jako nikdo z jeho kanceláře v New Yorku.

"Už ses sešel s tím novým člověkem, Alexandrovem?" zeptal se Foley.
"Ne, ale jeden z mých kontaktů se s ním zná, prý je to rozumný chlápek, snad je příznivě nakloněn mírovému soužití. Liberálnější než Suslov. O tom jsem slyšel, že je pořádně marod."
"Taky jsem to slyšel, i když netuším, co s ním je."
"Má cukrovku, to nevíš? Právě proto sem doktoři z Baltimoru přiletěli a léčili mu oči. Diabetická retinopatie," vysvětloval Prince, název choroby pronesl pomalu, aby tomu Foley rozuměl.
"Musím se zeptat doktora na ambasádě, co to znamená," poznamenal Foley a pečlivě si to poznamenal. "Takže myslíš, že tenhle Alexandrov je liberálnější?" "Liberální" se v Princeově slovníku rovnalo termínu "dobrý člověk".
"No, osobně jsem se s ním ještě nesešel, ale tohle mi o něm řekli mí lidé. Taky se domnívají, že až Suslov odejde z tohoto světa, Michail Jevgenijevič nastoupí na jeho místo."
"Vážně? Budu o tom muset promluvit s velvyslancem."
"A co náčelník stanice?"
"Ty víš, kdo to je? Já ne," řekl Foley.
Prince zvedl oči ke stropu. "Ron Fielding. Hergot, to ví přece každý."
"Ne, ten to není," protestoval Ed tak důrazně, jak mu jeho herecké nadání dovolilo. "Je to vysoký konzulární úředník, žádný špion."
Prince se usmál, jako by si říkal Tobě nikdy nic nedojde, co? Jeho kontakty mezi Rusy ho navedly na Fieldinga, a on věděl, že by mu přece nelhaly. "Ale to je samozřejmě jenom odhad," pokračoval reportér.
A kdyby sis myslel, že to jsem já, tak bys to ze sebe okamžitě vyklopil, co? pomyslel si Foley. Ty šmejde jeden snaživá. "No, jak víš, mám přístup k pár věcem, ale k tomuhle ne."
"Vím, kdo by to mohl vědět," nadhodil Prince.
"Jo, ale já se velvyslance ptát nepůjdu, Tony. Roznesl by mě za to na kopytech."
"On je tady jenom z politického pověření, Ede - nic zvláštního. Sem by se měl dostat někdo, kdo se vyzná v diplomacii, ale prezident se holt neptal na můj názor."
Díky bohu, říkal si náčelník stanice.
"Fielding se s ním často schází, ne?"
"Konzulární úředník pracuje přímo s velvyslancem, Tony. To přece víš."
"Jo. To je fajn, ne? Jak často se s ním scházíš?"
"Myslíš se šéfem? Tak asi jednou denně," odpověděl Foley.
"A s Fieldingem?"
"Víckrát. Dvakrát až třikrát."
"Tak to vidíš," dodal Prince pyšně. "To se prostě pozná."
"Čteš moc bondovek," řekl Foley zamítavě. "Nebo knih o Mattu Helmovi."
"Otevři oči, Ede," blýskl se Prince svou elegantní laskavostí.
"Jestli je Fielding vrchním špionem, kdo jsou pak jeho podřízení? To už nemám vůbec ponětí."
"No, ti pracují většinou hodně v tajnosti," připustil Prince. "Tohleto bohužel netuším."
"Škoda. Tohle je jedna z her, které se na velvyslanectví hrají - hledej špiona."
"No, v tom ti nepomůžu."
"Stejně to asi není něco, co bych měl vědět," poznamenal Foley.
Tys nikdy neměl zvědavost solidního reportéra, pomyslel si Prince s nenuceným, příjemným úsměvem na rtech. "Takže tohle tě teď zaměstnává?"
"Není to nic zásadního. Můžeme ale spolu uzavřít takovou dohodu?"
"Jasně," odpověděl Prince. "O co jde?"
"Jestli se ti donese něco zajímavého, dáš nám to vědět?"
"Můžeš si to přečíst v Timesech, obyčejně na první stránce, v horní

polovině," dodal, aby Foleymu neuniklo, jak je důležitý.
"No, o některých věcech by velvyslanec rád slyšel s určitým předstihem. Řekl mi, abych tě o to požádal, samozřejmě neoficiálně."
"To je ale otázka etiky, Ede."
"Když tohle řeknu Erniemu, tak moc velkou radost mít nebude."
"Ale já pro něj nepracuju."
"Jsi ale americký občan, ne?"
"Hele, nemávej mi vlajkou před obličejem," odpověděl Prince unaveně. "Fajn, jestli se mi donese, že se chystají odpálit jaderné zbraně, tak ti dám vědět. Ale zdá se mi, že udělat takovou pitomost bychom dokázali spíš my než oni."
"Tony, nech toho."
"Vždyť to prohlášení o ‚ohnisku světového zla' nebylo zrovna vytržené ze slovníku Abrahama Lincolna, viď?"
"Chceš tím říct, že prezident se spletl?" zeptal se náčelník stanice a přemýšlel, jak hluboko by mohl klesnout jeho názor na tohohle pitomce.
"O gulagu vím, jasno? Ale to je otázka minulosti. Rusové od Stalinovy smrti poněkud změkli, což však nové administrativě ještě nedošlo, že?"
"Hele, Tony, já jsem tady jenom obyčejný dělník. Velvyslanec mě požádal, abych ti předal jeho prostou žádost. Chápu to správně, že tvoje odpověď je ‚ne'?"
"Chápeš to velice správně."
"V tom případě neočekávej žádné blahopřání k Vánocům od Ernieho Fullera."
"Ede, já tu mám povinnost vůči The New York Times a svým čtenářům, tečka."
"Tak jo, to nic. Jen jsem se ptal," pronesl Foley, jako by se bránil. Nečekal od toho člověka nic lepšího, ale navrhl velvyslanci Fullerovi, že by chtěl Prince proklepnout, a Fuller s tím souhlasil.
"Chápu." Prince se podíval na hodinky. "Hele, mám teď naplánovanou schůzku v budově Ústředního výboru KSSS."
"Něco, o čem bych měl vědět?"
"Jak jsem říkal, dočteš se o tom v Timesech. Dostáváš sem z Washingtonu Ranní ptáče, ne?"
"Jo, občas to doplachtí až ke mně."
"Tak si to pozítří můžeš přečíst," poradil mu Prince a zvedl se k odchodu. "Vyřiď to i Erniemu."
"Neboj," řekl Foley a natáhl k němu ruku. Pak ho napadlo, že by mohl Prince doprovodit k výtahu. Na zpáteční cestě se zastaví na toaletě a umyje si ruce. Odsud zamířil rovnou do kanceláře velvyslance.
"Ahoj, Ede. Sešel ses s Princem?"
Foley přikývl. "Právě odešel."
"Zabral na tvou návnadu?"
"Ne. Plivl mi ji zpátky do očí."
Fuller se ušklíbl. "Co jsem ti říkal? Když mi bylo tolik, co tobě teď, tak bylo pár vlastenecky zaměřených novinářů, ale za posledních pár let už z toho všichni vyrostli."
"Nepřekvapuje mě to. Když Tony začínal v New Yorku, neměl poldy moc v lásce, ale dařilo se mu přimět je, aby se s ním dělili o informace. Když chce, umí být strašně přesvědčivý zmetek."
"Chtěl se něco dozvědět od tebe?"
"Ne, pane. Na to nejsem dost důležitý."
"Co jsi říkal na žádost Washingtonu ohledně papeže?" zeptal se Fuller, aby změnil téma.
"Budu muset říct pár lidem, aby se na to zaměřili, ale..."
"Já vím, Ede. Já nechci vědět, co přesně s tím chceš provádět. Jestli něco zjistíš, budeš mi o tom moct říct?"
"Přijde na to, pane," odpověděl Foley, což znamenalo spíše ne.
Fuller to chápal. "Fajn. Ještě něco zásadního?"
"Prince za něčím jde, pozítří by to snad mělo být v novinách. Teď míří na

ústřední výbor, to mi aspoň řekl. Potvrdil mi, že Alexandrov nahradí Michaila Suslova, až to tu Rudý Míša zabalí. Když už to říkají i jemu, tak musí jít o oficiální stanovisko. Podle mě tomu můžeme věřit. Tony má mezi jejich politiky solidní kontakty a zapadá to i do toho, co nám o Suslovovi říkají naše zdroje."

"Nikdy jsem se s ním nesešel. Co je zač?"

"Je to jeden z posledních věřících. Alexandrov je další. Má pocit, že Marx je jediný opravdový bůh, Lenin je jeho prorok, a jejich hospodářský systém skutečně funguje."

"Opravdu? Někteří lidi se nikdy nepoučí."

"Jo. Na to bych si vsadil, pane. Pár jich ještě zbývá, ale Leonid Iljič mezi ně nepatří, jeho nástupce, Jurij Vladimirovič, taky ne. Jenže Alexandrov je Andropovův spojenec. Dnes odpoledne se sejde politbyro."

"Kdy se dozvíme, co se tam probíralo?"

"Asi tak za pár dní." Ale to, jak se to dozvíme, vědět nepotřebujete, pane, Smlčel Foley.

Nemusel to říkat. Fuller znal pravidla hry. Americký velvyslanec v každé zemi byl pečlivě informován o celém úřadě, který přebíral. Před cestou do Moskvy jste museli absolvovat dobrovolné vymývání mozku v Langley a na ministerstvu zahraničí. Americký velvyslanec v Moskvě byl nejvyšším zpravodajským důstojníkem své země v Sovětském svazu, a strýček Ernie byl v tomhle ohledu velmi dobrý, říkal si Foley.

"Fajn, když to půjde, tak mi dones další zprávy."

"Spolehněte se, pane," slíbil mu náčelník stanice.

13 KAPITOLA - KOLEGIALITA

ANDROPOV DORAZIL do Kremlu ve 12:45, jednání mělo začít v jednu odpoledne. Jeho řidič projel s ručně vyrobeným zilem Spasskou bránou s vysokou cihlovou věží, minuli bezpečnostní kontrolní místa a salutující příslušníky ceremoniálního Tamanského pluku, který měl sídlo za Moskvou a používal se výlučně pro přehlídky a příležitosti určené spíše na ozdobu. Voják sice předpisově zasalutoval, ale nikdo z cestujících v autě si ho nevšiml. Odsud už to bylo k cíli dvě stě padesát metrů, kde další voják otevřel dveře. Jeho salutování Andropov zaregistroval a nepřítomně na vojáka kývl, aby měl pocit, že si ho někdo všiml, pak zamířil do budovy s nažloutle krémovou omítkou. Místo toho, aby šel po kamenných schodech, zamířil doprava k výtahu, který ho vyvezl do druhého patra. Vedle něj stále šel plukovník Rožděstvenskij, který právě zažíval nejzajímavější a zanedlouho i nejstrašlivější povinnost od dob, co vstoupil do KGB.

V horních patrech narazili na další ostrahu: uniformovaní důstojníci Sovětské armády se zbraněmi v pouzdrech u boku, pro případ nutnosti. Ale s jeho nástupem do funkce generálního tajemníka žádné potíže nebudou, říkal si Andropov. Tohle nebude žádný palácový převrat. Zvolí ho jeho političtí kolegové tím obvyklým způsobem, jímž se v Sovětském svazu obvykle provádělo převzetí moci - trapné a špatné, ale předvídatelné. Člověk s největším politickým kapitálem měl předsedat téhle radě kolegů, protože oni mu důvěřují, že nebude vládnout silou vůle, ale spíše na základě kolektivního konsensu. Nikdo z nich si nepřál dalšího Stalina ani žádného Chruščova, který by je vedl do nějakých eskapád. Všichni z vlastní zkušenosti věděli, že riziko v sobě obsahuje i možnou ztrátu, a nikdo z nich se nedostal takhle vysoko proto, aby měl chuť riskovat ztrátu čehokoli. Stali se vůdci národa plného skvělých šachistů, kteří chápali vítězství jako něco, co je předurčeno řadou obratných manévrů provedených trpělivě a postupně v dlouhém časovém horizontu, jejichž vyústění se nejspíš dalo předpovědět se stejnou jistotou jako západ slunce.

V tom dnes právě spočívala část potíží, pomyslel si Andropov, když usedal na své místo vedle ministra obrany Ustinova. Oba seděli nedaleko čela stolu, na místech určených pro členy rady ministrů či Sovětu Oborony, tedy pro pět nejvyšších úředníků v samotné sovětské vládě, včetně ideologického tajemníka Suslova. Ustinov zvedl oči od dokumentů.

"Juriji," řekl na pozdrav.

"Dobrý den, Dmitriji." Andropov už dosáhl vyrovnaného vztahu s tímhle maršálem Sovětského svazu. Nikdy neprotestoval proti jeho žádostem o zvýšení dotací už takhle přeplácené a přebujelé Sovětské armády, která se v Afghánistánu plácala jako velryba na souši. Možná nakonec vyhrají, říkali si všichni. Rudá armáda vlastně nikdy neprohrála... pokud si člověk nevybavoval Leninův první vpád do Polska v roce 1919, který skončil hanebným debaklem. Ne, všichni raději vzpomínali na porážku Hitlera poté, co Němci došli až na dohled samotného Kremlu, zastavili se až v okamžiku, kdy se jim postavil dějinami prověřený nejspolehlivější spojenec Rusů, generál Zima. Andropov nebyl nadšený obhájce sovětské armády, ale zbytek politbyra to nevěděl, protože armáda dohlížela na to, že země dělala, co se jí řekne. Nebylo to z lásky k vlasti, ale proto, že Sovětská armáda měla velké množství zbraní. KGB jakbysmet, ministerstvo vnitra taky, aby mohly fungovat jako kontrola armády - nemá smysl poskytovat jim nějaké náměty. Jen tak pro jistotu měla KGB i Třetí správu, jejímž úkolem bylo dohlížet na každičké střelecké družstvo v rámci Sovětské armády. V ostatních zemích se tomu říkalo vyvážený dohled. Tady šlo o vyvážený teror.

Leonid Iljič Brežněv vstoupil jako poslední, kráčel jako utahaný starý sedlák, na jeho kdysi mužném obličeji visela kůže. Táhlo mu na osmdesátku, jíž se možná i dožije, ale už ji nepřekoná, podle toho, jak vypadal. To bylo zároveň dobré i špatné. Nedalo se odhadnout, jaké myšlenky se mu honí uvnitř jeho senilního mozku. Býval to muž obrovské osobní moci - Andropov si na to velmi dobře pamatoval. Byl to energický muž, kterého těšilo procházet se po lesích a střílet losy, někdy i medvědy -schopný lovec divoké zvěře. Ale to už neplatilo. Dlouhé roky už nic nezastřelil - možná s výjimkou lidí, i když i tak přes dva až tři prostředníky.

Jenže Leonid Iljič ani pod tímhle vlivem nikterak nezměkl. Kdepak. Jeho hnědé oči se stále dívaly velmi zlomyslně, pořád hledaly zradu a občas ji nacházely i tam, kde žádná nebyla. Za Stalina to často znamenalo rozsudek smrti. Teď však už ne. Teď člověka jen zlomili, zbavili vší moci a odveleli ho někam na provinční místo, kde se nakonec ukousal nudou.

"Dobré odpoledne, soudruzi," řekl generální tajemník se vší vlídností, jíž byl jeho nakřáplý hlas schopen.

Naštěstí už se aspoň tak okatě nepodlézalo, žádný komunistický dvořan se nekradl k dalšímu, aby si vyprosil přímluvu u marxistického císaře. Takové tlachání dokázalo kdysi vyplnit půlku schůze a Andropov dnes chtěl debatovat o zásadních věcech.

Leonid Iljič byl informován, a když se napil svého odpoledního čaje, otočil se na předsedu KGB. "Juriji Vladimiroviči, chtěl jste s námi o něčem diskutovat?"

"Děkuji, soudruhu generální tajemníku. Soudruzi," začal, "objevilo se něco, co si žádá naši pozornost." Mávl na plukovníka Rožděstvenského, který rychle obešel stůl a každému rozdal kopii varšavského dopisu.

"Máte před sebou dopis, který minulý týden dorazil do Varšavy, odesílatelem je papež." Všichni měli fotokopii originálu - někteří uměli polsky - a přesný překlad do ruštiny včetně poznámek. "Domnívám se, že se jedná o potenciální politickou hrozbu vůči našemu státu."

"Tenhle dopis jsem už viděl," řekl Alexandrov ze svého vzdálenějšího "kandidátského" místa. S ohledem na vysoké postavení nevyléčitelně nemocného Michaila Suslova bylo jeho místo po Brežněvově levici (a vedle Andropova) prázdné, i když na jeho místě na stole leželo stejné množství dokumentů jako

před všemi ostatními - Suslov si je možná pročítá na smrtelné posteli a pak se naposledy vyřítí z připravené hrobky u Kremelské zdi.

"To je neslýchané," pronesl maršál Ustinov okamžitě. I jemu bylo už hodně přes sedmdesát. "Co si o sobě ten kněz myslí!"

"No, je to Polák," upozornil Andropov své kolegy, "a myslí si, že je jeho povinností poskytnout svým bývalým spoluobčanům politickou ochranu."

"Ochranu před čím?" zeptal se ministr vnitra. "Polsko přece ohrožují jeho vlastní kontrarevolucionáři."

"A tamní vláda nemá dost odvahy na to, aby si s nimi poradila. Vloni jsem vám říkal, že bychom na né měli vyrazit," upozornil je všechny první tajemník moskevského výboru strany.

"A když našemu náporu odolají?" zeptal se ministr zemědělství ze svého místa na opačném konci stolu.

"Tím si můžete být jistí," zamyslel se ministr zahraničí nahlas. "Aspoň politicky nám určitě odolají."

"Dmitriji Fjodoroviči?" Alexandrov se otočil s dotazem na maršála Ustinova, který tam seděl ve vojenské uniformě se všemi stužkami i dvěma zlatými hvězdami Hrdiny Sovětského svazu. Získal je obě za politickou odvahu, nikoli na bitevním poli, ale byl jedním z nejchytřejších lidí v místnosti, jelikož si své postavení vydobyl jako lidový komisař vojenského zásobování za Velké vlastenecké války a tím, jak pomáhal Sovětskému svazu při dobývání vesmíru. Jeho názor se dal odhadnout předem, ale vzhledem k jeho inteligenci ho všichni uznávali.

"Soudruzi, otázkou je, zda se nám Poláci postaví s ozbrojenou silou. To by nás neohrozilo po vojenské stránce, ale šlo by o zásadní politickou nepříjemnost, a to jak zde, tak za hranicemi. To znamená, že by Rudou armádu na bojišti nezastavili, ale kdyby se o to jenom pokusili, mělo by to obrovský politický dopad. Právě proto jsem vloni podporoval naši snahu vyvinout na Varšavu jistý politický tlak - což se podařilo, jak si vybavíte." Dmitrij Fjodorovič se ve čtyřiasedmdesáti naučil opatrnosti, alespoň na úrovni mezinárodní politiky. Nevyslovenou obavu představoval fakt, jaký dopad by takový odpor měl na Spojené státy americké, které rády strkaly svůj nos do všeho, do čeho jim nic nebylo.

"No, mohlo by to samozřejmě vyvolat další politické nepokoje v Polsku, to aspoň tvrdí mí analytici," oznámil Andropov svým kolegům, a v místnosti klesla teplota o několik stupňů.

"Jak je to vážné, Juriji Vladimiroviči? A o kolik by vážnost mohla ještě narůst?" Poprvé promluvil Brežněv zpod svého hustého obočí.

"Polsko je vlivem působení domácích kontrarevolučních elementů stále velmi nestabilní. Jejich dělnictvo je obzvláště neklidné. Máme své zdroje uprostřed toho spolku ‚Solidarita', a podle nich napětí stále roste. Problém s papežem spočívá v tom, že jestli provede to, čím hrozí, a vrátí se do Polska, polský lid se bude mít kolem čeho shromáždit, a pokud se do toho zapojí dostatečný počet lidí, země by se mohla pokusit zcela změnit formu vlády," řekl předseda KGB opatrně.

"To je nepřijatelné," poznamenal Leonid Iljič tichým hlasem. Za tímto stolem křičel jen ten, kdo chtěl upustit trochu páry. Tiše pronesené věty působily mnohem nebezpečněji. "Jestli padne Polsko, padne i Německo..." a potom celý Varšavský pakt, takže Sovětský svaz by se ocitl vystaven Západu bez své nárazníkové zóny. NATO bylo silné a ještě by zesílilo, jakmile by začal nabývat na účinnosti americký obranný systém. Politbyro už se o tom nepříjemném projektu dozvědělo. Prvních pár nových tanků už dorazilo k některým jednotkám a chystal se jejich převoz do západního Německa. Totéž platilo o nových letadlech. Nejděsivější ze všeho ale byly zvýšené výcvikové dávky amerických vojáků. Vypadalo to, jako by se skutečně chystali na útok na Východ.

Pád Polska a Německa by znamenal, že Sovětský svaz by se přiblížil o více

než tisíc kilometrů, a za tímto stolem nebyl nikdo, kdo by si nepamatoval, jak se Němci objevili v Sovětském svazu naposledy. Navzdory všemu ujišťování, že NATO je obranná organizace, jejímž smyslem je bránit Sovětské armádě v tom, aby se neprojížděla po Champs Elysées, Moskva chápala NATO a ostatní americká spojenectví jako obří oprátku uvázanou tak, aby se do ní vešlo celé politbyro. O téhle možnosti se kdysi sáhodlouze debatovalo. A oni nepotřebovali ke všem svým problémům přidávat ještě politickou nestabilitu. Komunisté - i když ne tak zapálení jako Suslov a jeho ideologický dědic Alexandrov - se obávali především toho, že se jejich lidé odvrátí od pravé víry, která byla zdrojem jejich vlastní velmi příjemné osobní moci. Všichni se dostali k moci z druhé ruky na základě lidového povstání, které svrhlo dynastii Romanovců - tak si to aspoň říkali, i když historie říkala něco jiného - a neměli žádné iluze o tom, co by takové povstání provedlo s nimi. Brežněv poposedl. "Takže tenhle polský kněz je hrozba."

"Ano, soudruzi, je," přikývl Andropov. "Jeho dopis je nefalšovaným a upřímně míněným výbojem vůči politické stabilitě Polska, a tedy celé Varšavské smlouvě. Katolická církev si po celé Evropě udržuje politickou moc, a to včetně území našich bratrských socialistických spojenců. Kdyby měl rezignovat na papežskou funkci a vrátit se zpátky domů, tak by to samo o sobě představovalo obrovské politické prohlášení.

Josef Vissarionovič Stalin se kdysi zeptal, kolik divizí papež má. Odpověď pochopitelně zní, že žádnou, ale jeho moc nelze ignorovat. Myslím, že bychom mohli zkusit využít diplomatických kontaktů k tomu, abychom ho odvrátili od tohoto směřování..."

"Naprostá ztráta času," poznamenal ministr zahraničí okamžitě. "Měli jsme pár diplomatických kontaktů v samotném Vatikánu, ti lidé nás vždycky poslušně vyslechli, rozumně si s námi promluvili, ale pak provedli to, co se jim zrovna nejvíc hodilo. Ne, ovlivnit je nedokážeme, a to ani prostřednictvím přímých hrozeb vůči církvi. Oni chápou hrozby jako výzvy."

A tak se věc dostala přímo doprostřed stolu. Andropov byl ministrovi zahraničí, který mu taky přislíbil podporu při ucházení se o místo generálního tajemníka, vděčný. Chvilku přemýšlel, jestli Brežněv ví nebo se stará o to, co se stane po jeho smrti - no, asi ho zajímá, co bude s jeho dětmi a jejich ochranou, ale s tím je snadné pořízení. Výnosné stranické posty bez práce se jistě najdou pro všechny a žádné další svatby už se jistě konat nebudou, aby bylo třeba objednávat z Ermitáže porcelán a příbory.

Juriji Vladimiroviči, co proti té hrozbě může udělat KGB?" zeptal se Brežněv pak. Je tak snadné s ním manipulovat, pomyslel si Andropov krátce a úlevně.

"Tu hrozbu je možné zlikvidovat tím, že zlikvidujeme člověka, který ji představuje," odpověděl předseda vyrovnaným nevzrušeným hlasem.

"Zabít ho?" zeptal se Ustinov.

"Ano, Dmitriji."

"A jaká jsou rizika takové akce?" zeptal se ministr zahraničí okamžitě. Diplomati jsou všichni stejní.

"Nelze je všechny vyloučit, ale můžeme je mít pod kontrolou. Mí lidé už vytvořili koncept operace, který počítá se zastřelením papeže během jednoho z jeho veřejných vystoupení. Přivedl jsem s sebou plukovníka Rožděstvenského, svého pobočníka, aby nám podal potřebné informace." Pak se otočil: "Alexeji Nikolajeviči?"

"Soudruzi." Plukovník vstal a odešel k pultíku, snažil se ovládnout svá třesoucí se kolena. "Operace nemá jméno a žádné ani mít nebude, a to z bezpečnostních důvodů. Papež se objevuje na veřejnosti každou středu odpoledne. Obyčejně projede kolem Svatopetrského náměstí ve vozidle, které mu neposkytuje žádnou ochranu před útokem, a od shromážděných zástupů je vždy tak tři čtyři metry daleko." Rožděstvenskij pečlivě volil slova. Každý muž za tímhle stolem znal biblická témata a terminologii. Člověk nemůže vyrůst,

dokonce ani tady, aniž by se neseznámil s křesťanstvím - i když mu to pomohlo jen k tomu, aby všechno na něm nenáviděl.

"Otázkou pak zůstává, jak propašovat muže s pistolí do přední řady přihlížejících, aby mohl vystřelit na dostatečně krátkou vzdálenost, a dosáhl tak potenciálně smrtelného zranění."

",Potenciálně', nikoli jistě?" zeptal se ministr vnitra důrazně.

Rožděstvenskij se ovládl, aby nevzal do zaječích. "Soudruhu ministře, jen málokdy pracujeme s pojmem absolutní jistoty. Ani zkušený střelec s pistolí nezajistí dokonalý zásah pohybujícího se cíle, a taktické skutečnosti nám tentokrát nezaručí pečlivě zamířit. Atentátník bude muset rychle vytáhnout svou pistoli z úkrytu a vystřelit. Podaří se mu vypálit dvě, možná tři kulky, než ho dav svalí k zemi. V tom okamžiku druhý důstojník prvního střelce zastřelí zezadu pistolí s tlumičem - a zmizí. Díky tomu nebude mít italské policii kdo co vyzradit. Pro tenhle úkol použijeme naše socialistické bulharské spojence, ti zvolí atentátníka, dostanou ho na scénu a pak ho zneškodní."

"A jak se náš bulharský přítel dostane za těchto okolností na svobodu?" zeptal se Brežněv. Andropov chápal, že díky svým zkušenostem se střelnými zbraněmi se nepozastavuje nad technickými detaily.

"Je pravděpodobné, že se dav zaměří na atentátníka a nevšimne si dalšího výstřelu, který vypálí zpravodajský důstojník. Bude to prakticky neslyšné a jistě se to uskuteční uprostřed burácejícího davu. Pak se vzdálí a unikne," vysvětloval Rožděstvenskij. "Důstojník, kterého pro tuto operaci vyžadujeme, má spoustu zkušeností tohoto druhu."

"A má nějaké jméno?" zeptal se Alexandrov.

"Ano, soudruhu, můžu vám ho dokonce sdělit, jestli chcete, ale z bezpečnostních důvodů..."

"Správně, plukovníku," vložil se do toho Ustinov. "Nepotřebujeme přece znát jeho pravé jméno, že, soudruzi?" Všichni kolem stolu kroutili hlavami. Tajemství bylo pro tyto muže stejně přirozené jako močení.

"A proč ne ostřelovač?" zeptal se ministr vnitra.

"Riskovali bychom tím odhalení. Budovy kolem náměstí střeží vatikánská bezpečnostní služba, švýcarští žoldáci, a..."

"A jak schopní jsou tihle švýcarští vojáci?" zeptal se někdo další.

"Jak schopní asi musejí být na to, aby zahlédli muže s puškou a vyvolali poplach?" zeptal se Rožděstvenskij moudře. "Soudruzi, když plánujete takovou operaci, snažíte se udržet všechny proměnné pod přísným dohledem. Složitost je v podobných akcích velmi nebezpečným nepřítelem. Jak jsme to naplánovali, stačí nám jen vypustit do tisícihlavého davu dva muže, kteří se dostanou blízko. Pak už jde jen o to, vystřelit. Pistole se ve volném oblečení snadno ukryje. Lidi tam nikdo neprohledává ani nekontroluje. Ne, soudruzi, těžko sestavíme lepší plán, než je tenhle - pokud nám nepřikážete, abychom do papežského paláce vyslali četu příslušníků Spetsnaz. To by samozřejmě vyšlo, ale původce takové operace by byl velice brzy odhalen. Tahle mise, pokud vyjde, spočívá jen na dvou lidech, jen jeden z nich přežije, a ten se navíc nejspíš dostane velmi snadno do bezpečí."

"Jak spolehliví jsou všichni účastníci?" zeptal se předseda stranické kontrolní komise.

"Ten bulharský důstojník osobně zabil osm lidí a má solidní kontakty v rámci turecké zločinecké komunity, z níž právě vzejde náš atentátník."

"Turek?" zeptal se muž.

"Ano, muslim," přikývl Andropov. "Pokud lze tu operaci svalit na nějakého tureckého následovníka Mohameda, tím lépe pro nás. Je to tak?"

"Naše zájmy tím rozhodně neutrpí," souhlasil ministr zahraničí. "Vlastně by to mohlo mít ten důsledek, že by Západ považoval islám za ještě barbarštější. Amerika by mohla kvůli tomu zesílit svou podporu Izraeli, a to by mohlo naštvat muslimské země, od nichž Amerika kupuje ropu. Je v tom jistá elegance,

která se mi velmi líbí, Juriji."

"Složitost celé operace tedy plně spočívá v okolnostech," poznamenal maršál Ustinov, "nikoli v samotném provedení."

"Správně, Dmitriji," přikývl Andropov.

"Jak velké jsou šance, že by tu operaci někdo spojil s námi?" zeptal se tajemník ukrajinské strany.

"Jestliže po nás zůstane jen mrtvý Turek, bude se nějaké spojení hledat velmi těžko," odpověděl předseda KGB. "Tahle operace nemá žádné jméno. Počet lidí, kteří jsou do ní zapojeni, je asi dvacet, většina z nich je v téhle místnosti, přímo tady. Nebudou žádné písemné záznamy. Soudruzi, bezpečnost téhle operace bude absolutní. Musím vás vyzvat, abyste o ní s nikým nemluvili. Ani se ženami, ani s osobními tajemníky, ani s politickými poradci. Jen tak můžeme zabránit úniku informací. Nesmíme zapomenout, že západní zpravodajské služby se neustále snaží odhalit naše tajemství. V téhle záležitosti nesmíme něco takového připustit."

"Měl jste tuhle věc přinést jen na zasedání rady obrany," přemýšlel Brežněv nahlas.

"Myslel jsem na to, Leonide Iljiči," odpověděl Andropov. "Ale politický dosah takové akce vyžaduje pozornost celého politbyra."

"Ano, tomu rozumím," přikývl generální tajemník. Netušil však, že Andropov velmi pečlivě udržuje kurz, aby ho muži, kteří ho v blízké budoucnosti zvolí na Brežněvovo místo, nepovažovali za dobrodruha. "Velmi dobře, Juriji. Nemám proti tomu námitek," pronesl Brežněv zamyšleně.

"Stále je to velmi nebezpečná záležitost," pronesl tajemník Komunistické strany Ruské sovětské federativní socialistické republiky. "Nemohu smlčet, že mi ten plán tak úplně nesedí."

"Grigoriji Vasiljeviči," odpověděl šéf ukrajinské strany, "co se týče Polska - jestli padne jejich vláda, bude to pro mě mít takové důsledky, že se mi to vůbec nezamlouvá. A vám by se to taky nemělo líbit," varoval ho. Jestliže se ten Polák vrátí domů, dopady by mohly být zničující pro nás pro všechny."

"Tomu rozumím, ale vražda představitele státu je něco, co je třeba zvážit velmi pečlivě. Myslím, že bychom ho měli nejprve upozornit. Jsou přece způsoby, jak upoutat jeho pozornost."

Ministr zahraničních věcí zavrtěl hlavou. "Už jsem to tady řekl - ztráta času. Muži jeho ražení nechápou, co je to smrt. Mohli bychom vyhrožovat stoupencům jeho církve v zemích Varšavské smlouvy, ale to by mělo nejspíš opačný efekt, než jaký máme na srdci. Dostali bychom se tím do nejhorší možné situace, napadli bychom římsko-katolickou církev, ovšem bez možnosti zneškodnit toho otravného kněze. Kdepak." Zavrtěl hlavou. "Jestli se to musí stát, musí to proběhnout řádně, rozhodně a rychle. Juriji Vladimiroviči, za jak dlouho je možno tuto operaci dotáhnout do konce?"

"Plukovníku Rožděstvenskij?" zeptal se předseda KGB.

Všechny hlavy se otočily k plukovníkovi, který se velmi usilovně snažil, aby se mu netřásl hlas. Na obyčejného plukovníka to byl příliš tenký led. Celá operace teď spočívala na jeho bedrech, což byla možnost, již vlastně nikdy pořádně nezvážil. Ale jestli měl usilovat o generálské hvězdy, musel přece přijmout svůj díl zodpovědnosti, ne?

"Soudruhu ministře, odhadoval bych to na čtyři až šest týdnů, pokud uděláte svolení dnes, pak to oznámíme bulharskému politbyru. Protože využijeme jejich zdroje, potřebujeme k tomu jejich svolení."

"Andreji Andrejeviči?" zeptal se Brežněv. "Jak ochotně budou v Sofii spolupracovat?"

Ministr zahraničí se zamyslel. "Záleží na tom, o co je požádáme a jak je požádáme. Jestliže se dozvědí o účelu operace, možná se budou trošku cukat."

"A můžeme je požádat o spolupráci, aniž bychom jim řekli, čeho se to týká?" zeptal se Ustinov.

"Myslím že ano. Můžeme jim rovnou nabídnout stovku nových tanků nebo stíhací letouny, jako výraz socialistické solidarity," navrhl ministr zahraničních věcí.

"Buďte štědří," souhlasil Brežněv. "Jsem si jist, že na ministerstvu obrany určitě leží nějaká jejich žádost, že, Dmitriji?"

"Neustále!" přikývl maršál Ustinov. "Nikdy nežádají o nic jiného, jen více tanků a více migů!"

"Tak naložte ty tanky na vlak a pošlete je do Sofie. Soudruzi, hlasujme," oznámil generální tajemník politbyru. Jedenáct hlasujících členů si připadalo poněkud zmanipulováno. Sedm "kandidátů" a nehlasujících členů jen přihlíželo a přikyvovalo.

Hlasování skončilo jako vždy jednomyslně. Nikdo nehlasoval proti, i když někteří měli své pochybnosti, ale smlčeli je. V téhle místnosti se nikdo nechtěl příliš vzdálit od kolektivního ducha. Moc zde byla definována úplně stejně jako všude jinde na světě, o čemž jen málokdy přemýšleli a nikdy proti tomu nevystupovali.

"Dobře." Brežněv se otočil k Andropovovi. "KGB má svolení podniknout tuto akci, a bůh buď milostiv jeho polské duši," dodal s obhroublou lehkomyslností. "Tak co tu máme dál?"

"Soudruhu, pokud mohu..." řekl Andropov a Brežněv kývl. "Náš bratr a přítel Michail Andrejevič brzy odejde ze světa po dlouhé a oddané službě straně, která je nám všem tak drahá. Jeho místo je už teď prázdné kvůli jeho nemoci, ale potřebuje obsadit. Navrhuji Michaila Jevgenijeviče Alexandrova na post ideologického tajemníka ústředního výboru strany s plným hlasovacím právem v politbyru."

Alexandrov se dokonce začervenal. Zvedl dlaně a promluvil s obrovskou upřímností. "Soudruzi, můj - náš - přítel stále žije. Nemůžu zaujmout jeho místo, dokud ještě stále žije."

‚Je od tebe hezké, že to říkáš, Míšo," podotkl generální tajemník důvěrně. "Ale Michail Andrejevič je vážně nemocný a dlouho žít nebude. Navrhuji, abychom prozatím učinili, co navrhuje Jurij. Toto zvolení musí ovšem schválit celý ústřední výbor." To však byla jen formalita, což všichni věděli. Brežněv dal Alexandrovovu povýšení požehnání, a to bylo vše, co mohl potřebovat.

"Děkuji, soudruhu generální tajemníku." A Alexandrov se teď mohl dívat na prázdnou židli po Brežněvově levé ruce a tušit, že za pár dní bude oficiálně jeho. Až Suslov zemře, bude plakat stejně jako ostatní, jeho slzy budou stejně chladné. A Michail Andrejevič by to dokonce pochopil. Suslovův největší problém spočíval v tom, jak se postavit smrti, největšímu tajemství života, přemýšlel, co asi leží za ní. Každý z mužů za tímto stolem se jednou ocitne ve stejné situaci, ale nikdo to zatím nebral vážně, ta věc byla zatím příliš daleko, než aby se jí zabývali... Jurij Andropov si říkal, že to je jeden z rozdílů mezi nimi a papežem, který zanedlouho zemře jejich rukou.

Zasedání skončilo chvilku po čtvrté odpoledne. Muži se loučili, jako vždy spolu přátelsky rozmlouvali, potřásali si rukama a pak se rozešli každý svou cestou. Andropov v těsném závěsu s plukovníkem Rožděstvenským odešel jako jeden z posledních. Brzy bude odcházet jako úplně poslední, což byla povinnost generálního tajemníka.

"Soudruhu předsedo, dovolíte, jenom okamžik," řekl Rožděsvenskij a zamířil na toaletu. O minutu a půl vyšel ze dveří, očividně se mu kráčelo lépe.

"Vedl jste si dobře, Alexeji," řekl mu Andropov, když znovu kráčeli k východu - předseda volil schody, ne výtah. "Tak co jste na to říkal?"

"Soudruh Brežněv vypadá oslabenější, než jsem čekal."

"Ano, je to tak. Moc mu nepomohlo, že přestal kouřit," Andropov sáhl do kapsy kabátu a vytáhl krabičku marlborek - na zasedáních politbyra teď nekouřil nikdo z úcty k Leonidu Iljičovi a předseda KGB už potřeboval cigaretu. "Co dál?"

"Bylo to překvapivě kolegiální. Čekal jsem víc dohadů, delší diskusi."

Diskuse v budově na Dzeržinského náměstí byly mnohem ohnivější, zejména když se debatovalo o operacích.

"Jsou to všichni velmi opatrní hráči, Alexeji. Lidi s takovou mocí jsou všichni stejní - a je to dobře. Často se však nedokážou rozhodnout pro akci, protože se obávají udělat něco nového a jiného." Andropov věděl, že jeho země potřebuje nové a jiné věci, a přemýšlel, jak těžké pro něj bude je zavést.

"Ale, soudruhu předsedo, naši operaci..."

"To je něco jiného, plukovníku. Když mají pocit, že je někdo ohrožuje, tak dokážou učinit rozhodný krok. Mají z papeže strach. A možná oprávněně. Nemyslíte?"

"Soudruhu předsedo, já jsem jen plukovník. Já sloužím, nevládnu."

"Tak si to dlouho udržte, Alexeji. Je to bezpečnější." Andropov nasedl do auta a okamžitě se ponořil do svých myšlenek.

*****

O HODINU POZDĚJI se Zajcev pomalu chystal na konec pracovní doby a čekal na vystřídání. Vtom se po jeho boku bez jakéhokoli varování objevil plukovník Rožděstvenskij.

"Kapitáne, potřebuju, abyste tohle okamžitě poslal do Sofie." Odmlčel se. "Čte tyhle zprávy ještě někdo?"

"Ne, soudruhu plukovníku. Z označení je jasné, že to má přijít pouze na můj stůl. Tak je to v knize rozkazů."

"Dobře. Tak to tak ponechme." Podal mu formulář.

"Dle rozkazu, soudruhu plukovníku." Zajcev se díval, jak odchází. Měl sotva čas na to, aby to před odchodem stihl.

*****

Přísně tajné Naléhavé a spěšné

Od: Kancelář předsedy, Moskevské ústředí PRo: Sofijský rezident Předmět: Operace číslo 15-8-82-666 Operace schválena. Další krok - okamžité potvrzení bulharského politbyra. Očekávejte plné schválení za deset dní I méně. Pokračujte v plánování operace.

Zajcev dohlédl na odeslání telexem, pak podal kopii poslíčkovi, aby ji osobně donesl do horního patra. Pak odešel, kráčel možná jen o malinko svižněji než obyčejně. Když byl na ulici, vytáhl si krabičku cigaret a zapálil si jednu, než došel k eskalátoru, který ho zavezl na nástupiště metra. Podíval se na hodiny. Všiml si, že vlastně šel až moc rychle, takže nechal jednu soupravu odjet, jako výmluvu pro toho, kdo by ho mohl pozorovat, předstíral zaujetí krabičkou cigaret - kdyby ho však někdo sledoval už v téhle chvíli, tak by byl prakticky po smrti. Při tom pomyšlení se mu roztřásly ruce, ale na to bylo pozdě. Další souprava vyjela z tunelu přesně načas, Zajcev nastoupil do příslušného vagonu společně s přibližně patnácti dělníky...

A najednou ho uviděl. Četl si noviny, na sobě rozepnutý kabát, pravou rukou se držel chromované tyče pod stropem.

Zajcev kráčel jeho směrem. V pravé ruce měl druhý vzkaz, který si před chvílí vytáhl z krabičky cigaret. Ano, všiml si se zpožděním, muž na sobě měl jasně zelenou kravatu, již mu přidržovala nazlátlá spona. Hnědý oblek, čistá bílá košile, která byla asi hodně drahá, vypadal, že se nestará

o nic jiného než o noviny.

*****

ED FOLEY se na Farmě naučil mimo jiné i to, že je třeba cvičit periferní vidění. S trochou tréninku a praxe oči viděly mnohem širší pole, než si netrénovaní lidé mysleli. V táboře CIA si to cvičil tak, že chodil po ulici a

četl čísla domů, aniž by se ohlížel. Bavilo ho to, bylo to podobné jako jízda na kole. Jakmile jste se to naučili, pořád jste to uměli, stačilo se jen soustředit. Takže si všiml, že se k němu někdo pomalu blíží - běloch střední postavy, hnědé oči i vlasy, bezvýrazné oblečení, potřeboval by ostříhat. Neviděl mu do obličeje tak, aby si ho zapamatoval nebo ho poznal z nějaké dokumentace. Slovanský obličej, nic víc. Bez výrazu, zrak upíral jednoznačně jeho směrem. Foley se přinutil dýchat stále stejně, i když tep se mu možná o něco zrychlil.

No tak, Ivánku, mám tu podělanou kravatu, jak sis přál. Nastoupil na správné zastávce. Ústředí KGB sídlilo jen blok od stanice. Takže ten chlápek je asi vážně špion. Nic falešného. Kdyby to byl někdo z Druhé správy, tak by to narafičili jinak. Tohle bylo příliš okaté, příliš amatérské, KGB by nic takového neudělala. Oni by zvolili úplně jinou zastávku.

Ten chlap si nedělá srandu, říkal si Foley. Nutil se k trpělivosti, což nebylo snadné, a to ani s jeho zkušenostmi z terénu, ale nepozorovaně se zhluboka nadechl a čekal, jen přikazoval nervovým zakončením v kůži, aby mu hlásily sebemenší změnu váhy kabátu na ramenou...

*****

ZAJCEV SE ROZHLÉDL po vagonu tak nezúčastněně, jak dokázal. Nikdo ho nesledoval, nikdo se nedíval ani jeho směrem. Takže vsunul pravou ruku do otevřené kapsy, rychle, ale ne příliš zbrkle. Pak ji vytáhl ven.

*****

BINGO, POMYSLEL SI Foley, a srdce mu poskočilo v hrudi. Fajn, Ivánku, copak pro mě máš tentokrát?

Znovu se musel nutit k trpělivosti. Jinak by ten člověk mohl přijít o život. Jestliže fakticky pracoval v ruské obdobě MERCURY, tak se nedalo vůbec určit, jak důležité to může být. Jako první škubnutí háčku při oceánském rybolovu. Byl to mečoun, žralok, nebo jen děravá bota? A když nějaký pěkný mečoun, jak asi velký? Nemohl ale dosud ani zatáhnout za prut, aby háček zasekl. Ne, to přijde později, pokud vůbec. Náborová fáze operací v terénu - vzít nějakého nevinného sovětského občana a udělat z něj agenta, poskytovatele informací pro CIA, špiona - to bylo náročnější než sbalit nějakou buchtu na plese církevní školy. Potíž byla v tom, aby ta holka neotěhotněla - nebo agent nezemřel. Ne, hrálo se to tak, že jste měli první rychlý tanec, pak první ploužák, první polibek, první pohlazení a potom, když jste měli štěstí, rozepnout blůzu... a pak...

Ze sna se probral, až když vagon zastavil. Foley pustil rukou tyč nad hlavou a rozhlédl se...

A uviděl ho, muž se díval přímo na něj, Ed si jeho obličej zapamatoval.

To děláš blbé, kamaráde. Takhle přijdeš o krk. Nikdy se na veřejnosti nedívej na svého případového důstojníka, pomyslel si Foley, přelétl muže pohledem, nedal na sobě vůbec nic znát a muže minul, schválně zvolil delší cestu ke dveřím.

*****

ZAJCEV BYL z toho Američana úplně paf. Podíval se sice na svého nového ruského prostředníka, ale jeho oči nic neprozradily, dokonce se na něj ani nepodíval přímo, spíš mimo něj k protějšímu konci vagonu. A pak - prakticky stejně rychle - ten Američan odešel. Buď tím, co doufám, že jsi, pomyslel si Oleg Ivanovič sice v duchu, ale tak nahlas, jak jen to šlo.

*****

JEŠTĚ PO PADESÁTI metrech, které ušel po silnici, si Foley nedovolil ani zasunout ruku do kapsy kabátu. Byl si jist, že mu tam ten muž sáhl. Cítil to, nepochyboval. A ten Ivan to rozhodně neprovedl proto, aby mu sebral nějaké drobné.

Foley prošel kolem ostrahy u brány, vstoupil do budovy a vyjel výtahem vzhůru. Zasunul klíč do zámku a otevřel si dveře. Až pak, když je za sebou zase zavřel, si sáhl do kapsy, aby se přesvědčil.

Mary Pat byla uvnitř, dívala se na něj a viděla jeho nefalšovaný záblesk poznání a náhlého objevu.

Ed vytáhl lístek ven z kapsy. Byl to ten samý formulář a stejně jako předtím na něm bylo něco napsáno. Foley si to přečetl jednou, pak znovu, a až po třetím přečtení podal lístek své ženě.

Mary Pat se také zablýsklo v očích.

Tak to byla ryba, pomyslel si Foley. A možná ne zrovna malá. Muž ho žádal o něco zásadního. Ať byl kdokoli, nebyl hlupák. Zařídit to, co požadoval, nebude snadné, ale podaří se mu to rozjet. Jenom to znamenalo naštvat seržanta od dělostřelců, dokonce viditelně ho naštvat, protože velvyslanectví bylo pod dohledem. Něco takového by mohlo vypadat rutinně nebo náhodně, ale každopádně se nemuselo jednat o výkon hodný Oskara. Byl si jist, že mariňáci to zvládnou. Pak ucítil ve své dlani ruku Mary Pat.

"Ahoj, miláčku," řekl kvůli mikrofonům.

"Ahoj, Ede." Zasunula mu ruku do dlaně.

Ten chlap je opr(avdový), říkala její ruka. Přikývl.

Zít(ra) dop(oledne)? zeptala se a on znovu přikývl.

"Miláčku, musím se ještě vrátit na ambasádu. Něco jsem si nechal ve stole, do háje." Odpověděla mu zvednutými palci.

"No, tak se moc necourej. Mám skoro hotovou večeři. Ve finském obchodě jsem sehnala pěknou roštěnku. Opečené brambory a k tomu mraženou kukuřici."

"To zní lákavě," přikývl. "Nejvýš do půl hodiny."

"Hlavně ať nepřijdeš pozdě."

"Kde jsou klíčky od auta?"

"V kuchyni." A oba zamířili tím směrem.

"Copak mi nedáš ani pusu?" zeptal se Ed co nejvíc jako ušlápnutý manžel.

"To zase jo," odpověděla hravě Mary Pat.

"Bylo dneska něco zajímavého v práci?"

"Jenom ten Prince z Timesů."

"To je debil."

"Povídej mi o tom. Zatím, miláčku." Foley zamířil ke dveřím stále ve svém kabátu.

Cestou ven mávl na strážce u brány, ve tváři usilovně předstíraný zklamaný výraz. Stráže nejspíš jeho průjezd zaznamenají - možná to dokonce i někam zavolají - a s trochou štěstí jeho cestu na velvyslanectví porovnají s pásky z bytu a pitomci z Druhé správy si budou moci odškrtnout všechna políčka na sledovacích formulářích a dospějí k závěru, že Ed Foley je pako, co zapomíná věci v kanceláři. Bude si muset cestou zpátky dát na sedadlo spolujezdce velkou obálku. Špioni si vydělávají na živobytí většinou tím, že si všechno pamatují a nic nezapomínají.

Jízda na velvyslanectví byla v téhle denní době rychlejší než metrem, ale to bylo zakomponováno do všeho ostatního, co tvořilo jeho pracovní rutinu. Za pár minut vjel do brány velvyslanectví, minul stráž příslušníků námořní pěchoty a zastavil na parkovišti pro návštěvy, pak vběhl dovnitř, minul další mariňáky a šel do své kanceláře. Pak zvedl telefon a mezitím si vytáhl obálku, do níž zasunul výtisk International Herald Tribune.

"Jo, Ede?" Hlas na druhém konci linky patřil Dominiku Corsovi, jednomu z Foleyho důstojníků v terénu. Byl ve skutečnosti starší než jeho šéfa pracoval zde v masce obchodního atašé. V Moskvě byl už tři roky a náčelník stanice o

něm měl velmi dobré mínění. Další Newyorčan, pocházel z richmondského okresu - Staten Island - jeho otec býval detektivem newyorské policie. Jeho původ byl jasný na první pohled, ale byl přece jen o něco chytřejší, než by fanatici chtěli připustit. Corso měl úskočné hnědé oči starého lišáka, ale svou inteligenci dokázal držet na uzdě.

"Potřebuju, abys mi s něčím pomohl."

"O co jde?"

Foley mu to vysvětlil.

"To myslíš vážně?" Nešlo o úplně běžnou žádost.

"Jo."

"Fajn, řeknu to seržantovi. Bude se ale ptát proč." Dělostřelecký seržant Tom Drake, poddůstojník, který velel strážím námořní pěchoty na velvyslanectví, věděl, pro koho Corso pracuje.

"Řekni mu, že je to vtip, ale přesto důležitý."

"Fajn." Corso přikývl. "Mám o té věci ještě něco vědět?"

"Zatím asi ne."

Corso zamrkal. No, tak to bude fakt síla, když se náčelník stanice nechce dělit o informace, ale to zase nebylo až tak neobvyklé, že? pomyslel si Corso. V CIA člověk často nevěděl, co dělá zbytek jeho týmu. Neznal Foleyho nijak důvěrně, ale věděl o něm dost na to, aby ho respektoval.

"Fajn, zajdu za ním hned teď."

"Díky, Dome."

"Jak se líbí klukovi v Moskvě?" zeptal se důstojník svého šéfa cestou ke dveřím.

"Zvyká si. Bylo by lepší, kdyby si mohl trochu zabruslit. Hokej ho úplně chytil."

"No, tak to přijel do dobrého města."

"To si taky myslím." Foley si vzal své papíry a vstal. "Tak se do toho pusťme, Dome."

"Už jdu, Ede. Zítra nashle."

14 KAPITOLA - NEBEZPEČNÁ ZVĚST

JESTLIŽE V OBORU špionáže něco platí univerzálně, pak je to stálý nedostatek spánku všech účastníků. Je důsledkem stresu, a ten je zase služebníkem špionů. Když nespavost trápila Eda a Mary Pat Foleyovy, mohli si aspoň povídat v posteli rukama.

Je přímo neskut(ečně) re(álnej), mil(áčku), řekl Foley své ženě v posteli.

J(o), souhlasila. Měli jsme ně(kdy) někoho tak hluboko v centru dění? ptala se pak.

Kdepak, puso, odpověděl Ed.

Lang(ley) se pomine.

To si piš, souhlasil její muž. Jako v baseballu, začátek deváté směny, mety obsazené, dva auty, plný počet, nadhazovač hodil točeňáka a on se chystal ho odpálit vysoko přes výsledkovou tabuli. Pokud to ovšem nepoděláme, varoval Foley sám sebe.

Mám se do t(oho) pustit i já? zeptala se jeho žena.

Musím počkat, pak se uvidí.

Odpověděl mu její vzdech, Jo, já vím. Ani oni to neměli s trpělivostí zrovna snadné. Foley viděl nadhozený míč, visel přímo nad středem domácí mety, tak asi ve výšce pasu, pálku svíral pevně v dlaních: oči upíral na míč tak usilovně, že prakticky viděl, jak se otáčejí švy, zatímco míč se blížil - a tenhle balonek si přímo říkal o to, aby ho poslal pěkně daleko. Však ukáže Reggiemu Jacksonovi, kdo je hlavní odpalovač na tomhle hřišti...

Pokud to nepodělá, pomyslel si znovu. Jenže Ed Foley prováděl tenhle druh

operací v Teheránu, našel si agenta v srdci revolucionářů a byl jediným důstojníkem z celé stanice, který měl ponětí o tom, jak zle to vypadá se šáhem, právě tyhle informace zažehly v Langley jeho hvězdu a učinily z něj jednoho z Ritterových nejlepších lidí.

A byl odhodlán dojít s tímhle co nejdál.

V Langley patřilo MERCURY mezi místa, kterého se každý bál - všichni věděli, že mít tam zaměstnance, který je pod kontrolou nějaké zahraniční moci, by mohlo položit celou budovu. Právě proto všichni chodili dvakrát ročně "na krabici", detektor lži, který ovládali nejlepší zkoušející, jaké měla FBI k dispozici - dokonce nedůvěřovali ani vlastním odborníkům ze CIA. Špatný terénní důstojník nebo špatný vysoký analytik by mohli zničit agenty nebo operace, a to by bylo špatné pro všechny zúčastněné -jenže únik informací z MERCURY by byl stejný jako vypustit na Pátou Avenue důstojnici KGB se zlatou kreditkou American Express. I ona by mohla dostat všechno, po čem její srdce toužilo. KGB by za takový zdroj možná klidně zaplatila i přes milion dolarů. Ruský pokladník by z toho asi vyletěl z kůže, ale mohli by klidně zpeněžit některý z drahocenných klenotů po Mikuláši II., a byli by rádi. Všichni věděli, že MERCURY má určitě nějakou svou kopii v Rusku, jenže žádná zpravodajská služba dosud v tom místě nenarazila na žádného agenta.

Foley přemýšlel, jaké to tam je, jak to tam vypadá. V Langley šlo o obrovskou místnost, velikostí připomínala parkovací garáž bez vnitřních stěn či příček, takže všichni na sebe navzájem viděli. Bylo zde sedm bubnovitých skladišť kazet, která byla pojmenována podle Disneyho sedmi trpaslíků; i v jejich útrobách byly televizní kamery, kdyby se nějaký pomatenec chtěl dostat dovnitř, i když by při takovém dobrodružství zcela jistě přišel o život, jelikož ta zařízení poháněná motory se otáčela velmi prudce a bez jakéhokoli varování. Kromě toho, jen největší samočinné počítače - včetně nejrychlejšího a nejvýkonnějšího, tedy výrobku Cray Research - věděly, která kazeta obsahuje které informace a kde ve skladišti se nachází. Zdejší bezpečnostní opatření byla neskutečná, vícevrstevná a každodenně kontrolovaná - ne-li dokonce přímo každou hodinu. Lidé, kteří tu pracovali, byli čas od času zcela náhodně doprovázeni domů z práce, sledovala je nejspíš FBI, a ta se ve svém oboru dost dobře vyznala na to, že šlo jen o sebranku slídilů. Pro lidi, co tu pracovali, to musela být příšerná otrava, ale jestli si na to někdy někdo stěžoval, se k uchu Eda Foleyho nedoneslo. Mariňáci museli běhat pět kilometrů denně a podstupovat formální inspekce, zaměstnanci CIA museli snášet všeobjímající paranoiu, a tak to prostě bylo. Detektor lži byl dvojnásob protivný a CIA dokonce zaměstnávala psychiatry, kteří cvičili lidi, jak ten přístroj oklamat. Sám takový výcvik podstoupil, jeho žena taky - a CIA je přesto posílala na krabici aspoň jednou do roka. Buď chtěla prozkoušet jejich loajalitu, nebo se podívat, jestli si ještě pamatují, co se naučili při výcviku, kdo ví?

Jenže dělala KGB totéž? Byla by hloupost, kdyby ne, ale nebyl si jist, jestli už k nim dorazila technologie detektoru lži, takže... třeba ano, třeba ne. KGB halila taková spousta tajemství, o nichž on ani CIA nevěděli vůbec nic. Langley provádělo jeden PO - připitomělý odhad - za druhým, zejména díky lidem, kteří tvrdili: "Hele, my to děláme takhle, takže oni určitě taky," což byla absolutní konina. Žádní dva lidé, a dva státy už vůbec ne, nikdy nedělali nic přesně stejně, a právě proto si Ed Foley myslel, že je jedním z nejlepších účastníků této ztřeštěné hry. Věděl své. Nikdy se nepřestal rozhlížet. Nikdy ale neviděl dvakrát to samé, snad jen v případě léčky, jen pro zmatení někoho dalšího - zejména Rusů, kteří pravděpodobně (i když počítal, že takřka jistě) trpěli tou samou byrokratickou nemocí, jež omezovala rozhled lidí v CIA.

A co když ten člověk chce jen vypadnout? ptala se Mary Pat.

Dostane první třídu, odpověděl jí manžel tak rychle, jak jen jeho prsty dokázaly, a ještě může svést letušku.

Jsi zvrhlý, odpověděla Mary Pat a potlačovala smích. Ale věděla, že Ed má pravdu. Jestli si tenhle člověk chtěl zahrát na špiona, bylo by lepší vyvézt

ho mimo území SSSR, dopravit ho do Washingtonu a přihodit mu k tomu ještě doživotní volnou vstupenku do Disney Worldu pro období po výsleších. Rus by si určitě oblíbil Kouzelné království útočící na všechny smysly, nemluvě o nově otevřeném Epcotově středisku. Když vycházeli z Vesmírné hory, Ed vtipkoval, že CIA by si měla celý park na jeden den pronajmout a vzít sem sovětské politbyro, nechat je pořádně svézt, nacpat je hamburgery a utopit je v kole a pak jim cestou zpátky říct: "Takhle se Američané baví. Bohužel vám nemůžeme ukázat, co děláme, když jde o vážné věci." A kdyby je tohle nevyděsilo k smrti, tak pak už asi nic. Jenže ono by je to vyděsilo, tím si byli Foleyovi jisti. Oni - i ti nejvýznamnější, co měli přístup ke všemu, co KGB získala na území svého úhlavního nepřítele - i oni patřili k nejzabedněnějším a nejzaostalejším z lidí. Z velké části skutečně věřili své propagandě, protože ji neměli proti čemu poměřit, protože se stali stejnými oběťmi svého systému jako ti ubozí hloupí mužici - rolníci - kteří řídili všechny ty nákladní vozy.

Jenže Foleyovi nežili ve světě fantazie.

Takže uděláme, co po nás chce, a co pak? zeptala se MP potom.

Nepředbíhej, odpověděl a ona potmě přikývla. Je to jako těhotenství, taky to nejde popohnat, pokud člověk nechce znetvořené dítě. Mary Pat z toho vytušila, že její manžel tedy není úplný bručoun, za což ho odměnila polibkem.

*****

ZAJCEV SI se svou ženou nepovídal. Právě teď mu nepomáhalo usnout ani půl litru vodky. Předal svou žádost. Jenže to, jestli s určitostí jedná s někým, kdo mu je schopen pomoci, se dozví až zítra. To, co požadoval, nebylo úplně rozumné, ale na rozumný postup neměl čas ani možnosti. Bezpečí mu poskytovala znalost, že ani KGB by nedokázala zfalšovat to, co on požaduje. Jistě, možná by k tomu mohli zlákat Poláky nebo Rumuny či jinou socialistickou zemi, ale Američany ne. I KGB má své hranice.

Takže zase bude muset počkat, jenže spánek ne a ne přijít. Zítra nebude moc veselý zaměstnanec. Už teď cítil, jak se k němu blíží kocovina, zemětřesení polapené a uzavřené v jeho hlavě...

*****

"TAK JAK TO ŠLO, Simone?" zeptal se Ryan.

"Mohlo být i hůř. Premiérka mi aspoň neutrhla hlavu. Říkal jsem jí, že máme jen to, co máme, a Basil mě podržel. Chce ale víc. Řekla to v mé přítomnosti."

"To mě nepřekvapuje. Už jsi někdy slyšel o prezidentovi, který chce méně informací, příteli?"

"Poslední dobou ne," připustil Harding. Ryan si všiml, že jeho kolegu už pomalu opouští stres. Až půjde domů, tak si v hospodě určitě dá pivo. Britský analytik si nacpal dýmku, zapálil ji a dlouze z ní potáhl.

"Jestli tě to trochu potěší, Langley nemá informací o nic víc než vy."

"Já vím. Ptala se, Basil jí to řekl. Než jsme tam vyjeli, tak nepochybně mluvil s Moorem."

"Jsme tedy všichni naprostí neználci."

"Tomu říkám útěcha," ušklíbl se Simon Harding.

Už dávno uplynula doba pro odchod domů. Ryan počkal v kanceláři, protože ho zajímalo, co Simon bude povídat o návštěvě v Downing Street, protože Ryan tady byl i proto, aby získal informace o Britech. Jistě by to pochopili, protože všichni hráli stejnou hru. Podíval se na hodinky.

"No, tak já pomalu vyrazím domů. Uvidíme se zítra."

"Dobře se vyspi," řekl Harding, když Ryan procházel dveřmi. Jack si byl poměrně jist, že Simon se moc nevyspí. Věděl, kolik Harding vydělával jako středně vysoký státní zaměstnanec, a za takhle stresem nabitý den to bylo hodně málo. Jenže, říkal si cestou na ulici, takový je život ve velkoměstě.

*****

"CO JSI ŘEKL svým lidem, Bobe?" zeptal se Moore.

"Jen to, co jsi mi řekl ty, Arthure. Prezident chce vědět víc. Zatím žádná zpětná vazba. Vyřiď Šéfovi, že bude muset mít trpělivost."

"To jsem mu už řekl. Netvářil se zrovna nadšeně," odpověděl ředitel CIA.

"Inu, Arthure, dešti neporučíš. Nemáme kontrolu nad spoustou věcí, a čas je jednou z nich. Je to velký kluk; určitě to pochopí, ne?"

"Ano, Roberte, ale rád dostává, co potřebuje. Má o Jeho Svatost starost, když už do toho vosího hnízda papež šlápl..."

"No, myslíme si, že ano. Rusové by se mohli zachovat rozumně, využít diplomatické cesty a vyřídit mu, aby se uklidnil a nechal věcem volný průběh a..."

"Bobe, to by bylo k ničemu," přerušil ho admirál Greer. "Není to někdo, koho bys mohl zastrašit právnickými kličkami."

"To ne," připustil Ritter. Papež nepatřil k lidem, kteří jsou ochotni ke kompromisům v otázkách zásadního významu. Zažil všechna možná protivenství od Hitlerových nacistů po Stalinovu NKVD a podařilo se mu svou církev udržet v pořádku, byl jako osadník bránící se indiánům ve starých westernech. Neudržel přece svou církev v Polsku nad vodou tím, že by ustupoval v důležitých otázkách, že? A tím, že si udržel svou pozici, si zachoval dostatečnou morální a politickou sílu, aby mohl ohrožovat další ze světových velmocí. Kdepak, tenhle člověk se nezlomí pod nátlakem.

Většina lidí se obává smrti a zkázy. Tenhle nikoli, Rusové asi nikdy nepochopí, jak to, ale pochopí respekt, který mu to vyneslo. Bob Ritter a ostatní vysocí zpravodajští důstojníci v téhle místnosti začínali chápat čím dál jasněji, že jediná odpověď, která politbyru zřejmě přijde jako adekvátní, je útok na papeže. A politbyro mělo zasedat dnes, přičemž to, o čem hovořilo a k jakým závěrům došlo, bylo nepříjemně zahaleno tajemstvím.

"Bobe, máme nějaké zdroje, z nichž bychom se dozvěděli, o čem se dneska v Kremlu diskutovalo?"

"Pár jich máme, do dvou dnů dostanou upozornění - nebo když se objeví něco velmi zajímavého, možná se sami rozhodnou, že tu informaci předají. Jestli narazí na něco takhle žhavého, dá se očekávat, že jim to dojde a předají svým prostředníkům balík informací," řekl Ritter. "Víš, Arthure, mě čekání a nevědomost nebaví o nic víc než tebe, ale musíme nechat té věci řádný průběh. Znáš rizika, jaká v sobě nese zbrklé a neopatrné upozornění, stejně jako já."

A věděli to všichni tři. Taková věc připravila o život Olega Penkovského. Informace, kterou dostal ven, nejspíš zabránila jaderné válce - a napomohla navázání kontaktu s nejdéle sloužícím interním agentem CIA KARDINÁLEM - ale Penkovskému to moc nepomohlo. Když se to provalilo, tak jeho hlavu nežádal nikdo menší než sám Chruščov - a taky ji dostal.

"Jo," přikývl Greer, "a tohle vlastně není až tak důležité, ne?"

"Ne," musel připustit Moore, i když se zrovna dvakrát netěšil, až tohle bude vysvětlovat prezidentovi. Jenže nový Šéf chápal různé věci, když se mu pořádně vysvětlily. Opravdu o strach bylo, co by asi prezident udělal, kdyby papež náhle zemřel. I Šéf měl své zásady, nemluvě ovšem o jeho emocích. Působilo by to na něj jako mávání sovětskou vlajkou před rozzuřeným býkem. Při výkonu státnických povinností musely jít emoce stranou - vyvolávaly totiž jen další emoce, často při oplakávání nedávno zemřelých. A zázraky moderní technologie počty oplakávaných ještě zvyšovaly. Ředitel CIA si sám za tu myšlenku nadával. Nový prezident byl přece rozumný člověk. Jeho pocity byly pod kontrolou rozumu, který zdaleka nebyl tak omezený, jak se všeobecně tvrdilo zejména v médiích, která viděla jen úsměvy a teatrální osobnost. Jenže média se stejně jako většina politiků rozhodovala raději na základě zdání než skutečnosti. Bylo to intelektuálně mnohem méně náročné. Soudce Moore se

podíval na své nejbližší podřízené. "Fajn, ale nezapomínejme, že není nic příjemného sedět o samotě proti němu v Oválné pracovně, když nemáte v ruce to, co by si představoval."

"O tom nepochybuju, Arthure," přikývl Ritter.

*****

JEŠTĚ POŘÁD by mohl cuknout, říkal si Zajcev, zatímco byl spánek stále v nedohlednu. Irina vedle něj poklidně oddychovala. Říkalo se tomu spánek spravedlivých. Nic takového jako nespavost zrádců neexistuje.

Přitom by stačilo, aby toho nechal. A konec. Udělal dva malé krůčky, nic dalšího. Američan si sice možná zapamatoval jeho obličej, ale to by se dalo snadno napravit - jezdil by metrem v jinou dobu, nastupoval by do jiného vagonu. Nikdy by ho už nemusel spatřit; jejich kontakt by se rozpadl jako sklenka vody upuštěná na podlahu, jeho život by se vrátil do normálu, jeho svědomí...

... by ho už nikdy neotravovalo? Ušklíbl se. Právě jeho svědomí ho dostalo do tohoto problému. Kdepak, to ho jen tak nenechá.

Jenže na druhé straně viděl nekonečné obavy, nespavost a strach. Ještě nikdy vlastně neokusil chuť strachu. Nepochyboval, že to přijde. Za vlastizradu existoval jen jediný trest. Smrt pro zrádce a faktické zničení pozůstalých. Byli by odesláni na Sibiř - zmírněně se říkalo počítat stromy. Tam bylo sovětské peklo, místo věčného zatracení, z něhož člověka vysvobodí jedině smrt.

Jenže právě tohle by mu provedlo jeho svědomí, kdyby svou akci teď ukončil, uvědomil si Zajcev, konečně prohrál svou bitvu a pomalu se nechal kolébat spánkem.

*****

ASI O VTEŘINU později, tak mu to aspoň připadalo, se rozezvučel budík. Aspoň ho netrápily sny. To byla jediná dobrá zpráva dnešního rána. V hlavě mu bušilo, měl pocit, že mu vylezou oči z důlků. Doklopýtal do koupelny, kde si omyl obličej studenou vodou a spolkl tři aspiriny, v něž vkládal naději, že mu pomohou zkrátit kocovinu.

Párky k snídani ho vůbec nelákaly, protože jeho žaludek byl rovněž ve zbídačeném stavu, takže se rozhodl pro cereálie a mléko a k tomu přikusoval chleba s máslem. Zvažoval kávu, ale pak se rozhodl, že sklenice mléka mu na žaludek udělá lépe.

"Včera v noci jsi toho vypil až moc," řekla mu Irina.

"Ano, miláčku, to už teď vím taky," vypravil ze sebe poměrně vlídně. Ona za jeho stav přece nemohla a byla dobrou ženou, Světlaně dobrou matkou a on si uvědomoval, že tenhle den přežije. Jenom si ho zrovna moc neužije. Nejhorší bylo, že musel co nejdříve odejít, což taky udělal, předtím se nedbale oholil, ale nasoukal se do čisté košile a uvázal si kravatu. Do kapsy kabátu si dal ještě další čtyři aspiriny, načež vyšel ze dveří, a aby rozproudil krev v těle, zvolil místo výtahu schody. Ranní vzduch byl poněkud chladný, což mu cestou k metru poměrně pomohlo. Koupil si výtisk Izvěstiji a zapálil si trudku, která mu taky pomohla v chůzi.

Těžko ho někdo poznal - a pokud přece, tak jen málokdo. Nejel obvyklou soupravou, nebyl v obvyklém vagonu. Obyčejně jezdil o čtvrt hodiny později. Byl jen další anonymní tváří v metru plném anonymních lidí.

Takže si nikdo ani nevšimne, že vystoupil na špatné zastávce. Americké velvyslanectví odsud bylo jen pár bloků, on zamířil k němu a díval se na hodinky.

Znal přesné načasování, protože už tady jednou byl, jako kadeta v akademii KGB ho sem jednou brzy ráno spolu s pětačtyřiceti dalšími studenty z jeho

třídy vzali autobusem. Dokonce si na cestu oblékli své uniformy, nejspíš aby dali najevo svou profesionální příslušnost. I tehdy mu to připadalo jako bohapustá ztráta času, ale tehdejší velitel akademie byl zastánce tvrdé linie, a tentokrát ten výlet využil k něčemu, kvůli čemu by velitel vyletěl z kůže. Zajcev si zapálil další cigaretu a už se dostal na dohled té budovy.

Podíval se na hodiny. Každý den přesně o půl osmé vztyčovali vlajku. Velitel akademie to před deseti lety zmínil a řekl: "Vidíte, soudruzi, tohle je náš nepřítel! Tady má v našem krásném městě Moskvě svůj domov. V téhle budově sídlí špioni; ti z vás, kdo vstoupí do Druhé správy, se budou pídit po jejich totožnosti a sbírat důkazy, abychom je pak mohli vyhostit z naší překrásné vlasti. Tady žijí a pracují ti, kdo špehují naši vlast a náš lid. Takhle vypadá jejich vlajka. Nikdy na ni nezapomeňte." A pak, přesně včas, vylétla na bílý stožár zakončený bronzovým orlem vlajka, vytahovali ji příslušníci námořní pěchoty Spojených států ve svých hezkých uniformách. Zajcev se podíval na hodiny v metru. Mělo by to být někdy... teď.

*****

TRUBKA TROUBILA melodii, kterou neznal. Rozeznal jen bílé čepice mariňáků, sotva viditelné nad kamenným ochozem rovné střechy té budovy. Zajcev byl na druhé straně ulice kousek od starého kostela, kam KGB nacpala spoustu elektronických přístrojů.

Ano, říkal si a díval se spolu s hrstkou dalších kolemjdoucích z toho popraskaného betonového chodníku.

Ano, viděl to. Horní okraj vlajky, který se objevil, byl pokrytý červenými a bílými pruhy, nebyl to ten modrý čtverec s padesáti bílými hvězdami. Vztyčovali vlajku vzhůru nohama! Bylo to nezpochybnitelně špatně. A takhle převrácenou ji vytáhli až na konec stožáru.

Takže to udělali, jak jsem chtěl. Zajcev rychle dospěl na konec bloku, zatočil doprava, pak znovu doprava a vracel se ke stanici metra, z níž právě vyšel; zaplatil velkou měděnou pětikopějkou a nastoupil do dalšího vagonu, který ho odvezl k náměstí Dzeržinského.

A právě v té chvíli ho jako mávnutím kouzelného proutku opustila kocovina. Vlastně mu to ani nedocházelo, dokud nestál na eskalátoru směrem k povrchu.

Američané mi chtějí pomoct, pomyslel si komunikační důstojník. Oni mi pomůžou. Možná se mi přece jen podaří zachránit tomu polskému faráři život. Když vstupoval do budovy Ústředí, pociťoval jistou lehkost v kroku.

*****

"CO TO PROKRISTAPÁNA mělo znamenat, pane?" zeptal se dělostřelecký seržant Drake Dominika Corsa. Právě umístili vlajku správně na stožár.

"Seržante, to nemůžu říct," lepší odpověď Corso neznal, i když v jeho očích se zračilo, že ví o trošku víc.

"Jasně, pane. Jak to mám zapsat?"

"Nezapisujte to vůbec, seržante. Někdo udělal blbou chybu a vy jste ji napravil."

"Když říkáte, pane Corso." Seržant to bude muset vysvětlit svým podřízeným, ale řekne jim prakticky to samé, co se právě dozvěděl od Corsa, i když použije možná poněkud přízemnější slovník. Kdyby se ho na to zeptal někdo z pluku námořní pěchoty na velvyslanectví, řekl by prostě, že dostal rozkazy od někoho z ambasády, a plukovník ďAmici by si s tím už musel nějak poradit sám. Klidně by taky mohl poslat plukovníka za Corsem. Oba byli Taliáni, třeba by si rozuměli, doufal seržant, který pocházel z Heleny v Montaně. A kdyby ne, tak by asi plukovník ďAmici každému z jeho mariňáků pořádně zvedl mandle.

*****

ZAJCEV SE POSADIL, když vystřídal majora Dobrika. Ranní provoz nebyl tak intenzivní jako obvykle a on se pustil do svých každodenních ranních povinností. O čtyřicet minut později se to znovu změnilo.

"Soudruhu majore," řekl najednou povědomý hlas. Zajcev se otočil a uviděl plukovníka Rožděstvenského.

"Dobré ráno, soudruhu plukovníku. Máte pro mě něco?"

"Tohle." Rožděstvenskij mu podal formulář. "Odešlete to prosím ihned, jednorázová šifra."

"Dle vašeho rozkazu. Chcete pro informaci kopii?"

"Správně." Rožděstvenskij přikývl.

"Počítám, že není proti předpisům, když vám to doručím prostřednictvím interního poslíčka."

"Ne, je to možné."

"Dobře tedy. Odešlu to během pár minut."

"Dobře." Rožděstvenskij odešel.

Zajcev se podíval na zprávu. Byla příjemně krátká. Šifrování a odeslání trvalo jen patnáct minut.

*****

Přísně tajné Naléhavé a spěŠné

Od: Kancelář předsedy, Moskevské ústředí. Pro: Sofijského rezidenta Předmět: Operace číslo 15-8-82-666 SchválenÍ operace očekáváno dnes, prostřednictvím kanálů DOHODNUTÝCH BĚHEM NAŠÍ SCHŮZKY. OHLAŠTE USTAVENÍ PŘÍSLUŠNÝCH KONTAKTŮ.

*****

A to znamenalo, že operace -666 stále pokračuje. O den dříve z takové zprávy Zajceva polilo horko, dnes ale ne. Dneska věděl, že podnikne kroky, jimiž tomu zabrání. Kdyby se teď přihodilo něco špatného, byla by to jen chyba americké strany. To zásadně měnilo situaci. Teď už mu jen zbývalo vymyslet, jak s nimi navázat nějaký pravidelnější kontakt...

*****

ANDROPOV o pár pater výš hovořil ve své kanceláři s ministrem zahraničí.

"Tak, Andreji, jak s tím naložíme?"

"Náš velvyslanec se obvykle sejde s jejich prvním tajemníkem, ale v zájmu větší bezpečnosti bychom snad měli zkusit jinou metodu."

"Jak velkou výkonnou moc má jejich první tajemník?" zeptal se předseda.

"Asi jako Koba před třiceti lety. Bulharsko má poměrně pevné vedení. Členové politbyra tam zastupují několik různých bloků, ale pouze první tajemník strany má skutečnou rozhodovací moc."

"Ach tak." To byla pro Jurije Vladimíroviče dobrá zpráva. Zvedl telefon na svém stole. "Pošlete sem plukovníka Rožděstvenského," řekl svému tajemníkovi.

Plukovník prošel tajnými dveřmi ve skříni za dvě minuty. "Ano, soudruhu předsedo."

"Andreji, tohle je plukovník Rožděstvenskij, můj výkonný asistent. Plukovníku, může náš sofijský rezident hovořit přímo s hlavou bulharské vlády?"

Jen málokdy, soudruhu, ale už k tomu v minulosti párkrát došlo." Rožděstvenského překvapilo, že to předseda neví, ale ještě pořád se učil, jak fungují operace v terénu. Aspoň byl natolik moudrý, že se zeptal, a nikterak ho to neznervózňovalo.

"Dobře. Z bezpečnostních důvodů bychom dali přednost tomu, aby bulharské

politbyro jako celek neznalo rozsah operace -666. Takže myslíte, že bychom mohli požádat plukovníka Bubového, aby informoval šéfa jejich strany a vyžádal si souhlas poněkud přímější cestou?"

"V tom případě by ale možná bylo nezbytné mít u sebe dopis podepsaný soudruhem Brežněvem," podotkl Rožděstvenskij.

"Ano, to by bylo úplně nejlepší," souhlasil ministr zahraničí ihned. "Dobrý nápad, plukovníku," dodal pochvalně.

"Dobře tedy. Seženeme ho ještě dnes. Leonid Iljič bude ve své kanceláři, Andreji?"

"Ano, Juriji. Zavolám tam a řeknu mu, co potřebujeme. Můžu ten dopis nechat sepsat v mém úřadě, jestli chceš, nebo bys byl raději, aby to sepsal někdo z tvých lidí tady?"

"S tvým dovolením, Andreji," řekl Andropov vlídně, "lepší bude, když to napíšeme my. A pak vyšleme posla, který dopis zítra nebo pozítří osobně doveze do Sofie."

"Raději bych dal našemu bulharskému soudruhovi pár dní čas, Juriji. Jsou to naši spojenci, ale zůstávají přece jen suverénní zemí."

"To je pravda, Andreji." V každé zemi na světě byli úředníci, jejichž hlavním úkolem bylo zdržovat vše tak, aby nemohlo proběhnout nic důležitého.

"A nechceme, aby se svět dozvěděl, že náš rezident se na toho člověka obrátil s velmi důležitou žádostí," dodal ministr zahraničí, čímž poskytl předsedovi menší lekci z operační bezpečnosti, všiml si plukovník Rožděstvenskij.

"A od té doby jak dlouho, Alexeji Nikolajeviči?" zeptal se Andropov svého pobočníka.

"Nejméně několik týdnů." Viděl v očích svého šéfa rozmrzelost a rozhodl se mu to dovysvětlit. "Soudruhu předsedo, najít správného atentátníka není tak snadné jako zvednout telefon a někomu zavolat. Strokov bude muset při tom výběru nejspíš dodržet bezpečnost. Lidi nejsou tak vypočitatelní jako stroje, a tohle je nejdůležitější - a nejcitlivější - aspekt celé operace."

"Ano, asi to tak je, Alexeji. Dobře. Upozorněte Bubového, že za ním směřuje posel se zprávou."

"Hned teď, soudruhu předsedo, nebo až to bude podepsané a připravené k odeslání?" zeptal se Rožděstvenskij jako obratný byrokrat, aby svému nadřízenému navrhl nejlepší možnost, aniž ji musel říct nahlas.

Tenhle plukovník to dotáhne daleko, pomyslel si ministr zahraničí a poprvé si říkal, že si musí zapamatovat jeho jméno.

"Dobrá poznámka, plukovníku. Dobře. Dám vám vědět, až bude dopis připraven k odeslání."

"Dle rozkazu, soudruhu předsedo. Budete mě ještě potřebovat?"

"Ne, to je pro tuto chvíli vše," odpověděl Andropov a propustil ho.

"Juriji Vladimiroviči, máš dobrého asistenta."

"Ano, pořád se tady ještě musím hodně věcí učit," připustil Andropov. "A on mě každý den vzdělává."

"Máš štěstí, že tu máš tolik odborně vzdělaných lidí."

"To je pravda, Andreji Andrejeviči. To je pravda."

*****

O KOUSEK DÁL ve své kanceláři Rožděstvenskij připravoval krátkou zprávu pro Bubového. Říkal si, že to postupuje velmi rychle, ale předseda KGB by si představoval ještě rychlejší průběh. On vážně chtěl, aby ten kněz zemřel. Politbyro se očividně obávalo politického zemětřesení, ale Rožděstvenskij osobně o tom pochyboval. Papež byl přece jen osamělý jedinec, ale plukovník jako schopný úředník upravil svou radu podle toho, co chtěl předseda slyšet, zatímco ale dal předsedovi na srozuměnou i všechno, co by vědět měl. Jeho práce v sobě vlastně obsahovala obrovskou moc. Rožděstvenskij věděl, že by

mohl zničit kariéry důstojníků, jež neměl rád, a ovlivnit operace celkem do značné míry. Kdyby se s ním CIA někdy pokusila zkontaktovat, mohl by se z něj stát velice hodnotný agent. Jenže plukovník Rožděstvenskij byl vlastenec a kromě toho, Američané možná vůbec neměli ponětí, kdo je a co dělá. CIA budila větší strach, než bylo oprávněné. Američané neměli cit pro špionáž. Angličané ano, ale KGB a její předchůdkyně dosáhly v minulosti při pronikání do anglických zpravodajských služeb jistých úspěchů. Dnes už to tolik neplatilo, bohužel. Mladí komunisté z Cambridge z roku 1930 už teď všichni zestárli, buď sedí v anglických věženích, nebo si užívají důchodu, případně dožívají v Moskvě, jako například Kim Philby, kterého považovali za alkoholika i Moskvané. Pravděpodobně pil, protože se mu stýskalo po jeho vlasti - chybělo mu město, kde vyrostl, jídlo, pití, fotbalová liga, noviny, se kterými odjakživa nesouhlasil, ale i přesto se mu po nich stýskalo. Být zrádce musí být něco hrozného, pomyslel si Rožděstvenskij.

*****

CO MAM DĚLAT? ptal se Zajcev v duchu. O co mám požádat?

Peníze? CIA asi platila svým špionům dobře - víc, než kolik vůbec někdy dokáže utratit. Nepředstavitelný luxus. Videorekordér! V Rusku se právě začínaly prodávat, vyráběly se převážně v Maďarsku, šlo o kopie západních přístrojů. Větší problém byl ale v tom, sehnat kazety - nejžádanější byly pornografické. Pár jeho kolegů o takových věcech hovořilo. Zajcev nic takového nikdy neviděl, ale byl zvědavý, asi jako by byl každý muž. Sovětský svaz řídili tak konzervativní lidé. Možná že členové politbyra byli prostě na sex už příliš staří, takže netušili, proč by se o to měli mladší občané zajímat.

Zavrtěl hlavou. Dost už! Bude muset vymyslet, co řekne tomu Američanovi z metra. Pokoušel se ten úkol strávit společně s obědem v jídelně KGB.

15 KAPITOLA - MÍSTO SETKÁNÍ

MARY PAT ČAS OD ČASU docházela na velvyslanectví, buď aby navštívila manžela kvůli rodinným záležitostem, nebo aby nakoupila zvláštní potraviny. Na tuhle příležitost se vždycky oblékla lépe než na procházky po moskevských ulicích - sčesané vlasy jí ještě přidržovala mladistvá čelenka, na tváři make-up, takže když zastavovala na parkovišti, vypadala jako typická bezduchá americká blondýnka. V duchu se usmívala. Bavilo ji, že je přírodní blondýna, protože vše, kvůli čemu vypadala hloupě, jí jen hrálo do karet.

Takže vešla předními dveřmi, elegantně mávla na vždy zdvořilé příslušníky námořní pěchoty a nastoupila do výtahu. Její manžel byl v kanceláři sám.

"Ahoj, miláčku." Ed vstal, políbil ji, pak ustoupil, aby si ji prohlédl celou. "Sluší ti to."

"No, je to účinný převlek." V Íránu to fungovalo taky, hlavně když byla těhotná. V té zemi se k ženám nechovali zrovna dobře, ale přesto jim poskytovali jistou podivnou úctu, hlavně v těhotenství, jak se dozvěděla těsně předtím, než odtamtud odjela nadobro. Po tom místě se jí nijak zvlášť nestýskalo.

"Jo, miláčku. Teď už ti jenom dáme surfové prkno a nějakou pěknou pláž, třeba u Banzajského ropovodu."

"Ale, Ede, to je hrozně blbý. Navíc Banzai Beach je na Havaji, ty mamlasi." Rychle změnila tón. "Na prapor nikdo nezareagoval?"

"Nikdo. Na kamerách nebyl vidět nikdo, kdo by tomu na ulici věnoval nějakou zvláštní pozornost. Ale vlajka byla vidět do vzdálenosti jednoho bloku, a kamery takhle daleko nedosáhnou. Uvidíme, jestli nám náš přítel předá v metru nějakou zprávu."

"A co říkali mariňáci?" zeptala se.

"Ptali se po smyslu, ale Dom jim nic neřekl. Hergot, vždyť on sám taky nic neví."

"Dominic je solidní špion," pronesla Mary Pat.

"Ritter ho uznává. Jo," vzpomněl si Foley. Vytáhl ze zásuvky zprávu a podal ji své ženě.

"Ty vole," hlesla jeho žena, když si zprávu rychle přečetla. "Papeže? Ti kreténi si brousej zuby na papeže?" Mary Pat nemluvila vždycky jen jako kalifornská blondýna.

"No, nemáme žádné informace, které by to přímo potvrzovaly, ale jestli se k tomu rozhodnou, měli bychom se to dozvědět."

"Připadá mi to jako práce pro DŘEVORUBCE," který byl jejich mužem ve stranickém sekretariátě.

"Nebo že by pro KARDINÁLA?" nadhodil Ed.

"Ještě jsme ho neupozornili," poznamenala MP, ale věděla, že brzy se s ním bude muset spojit. Každou noc kontrolovali jeho byt, jak má nastavené žaluzie v obývacím pokoji. Jeho byt ležel poměrně blízko od jejich, řetěz prostředníků byl solidně zaběhaný, vše začínalo kouskem papíru na sloupu veřejného osvětlení. Vyvěsit takový signál, to byla práce Mary Pat. S malým Eddiem už se kolem toho místa procházeli aspoň pětkrát. "Je to práce pro něj?" zeptala se.

"Prezident by se o tom rád dozvěděl," poznamenal její manžel.

"Jo." Jenže KARDINÁL byl jejich nejvýznamnější agent, nemohli mu dávat signály, dokud nešlo o něco opravdu kritického. KARDINÁL by navíc věděl sám od sebe, že by takovou informaci měl odeslat, kdyby na ni narazil. "Počkala bych s tím, dokud Ritter neřekne něco jiného."

"Souhlasím," přikývl Ed Foley. Jestliže Mary Pat navrhovala opatrnost, pak to jistě bylo oprávněné. Koneckonců, ona byla tím, kdo rád riskoval a srovnával své dovednosti s úskalími své práce. Jenže to neznamenalo, že jeho žena je bezhlavý hazardér. "Chvilku s tím ještě počkáme."

"Zajímalo by mě, co tvůj nový kontakt provede dál."

"O tom mi ani nemluv, miláčku. Chceš se sejít s velvyslancem?"

"Myslím, že je na to ideální doba," přikývla.

"TAK UŽ SES vzpamatoval ze včerejška?" zeptal se Ryan Hardinga. Dnes poprvé přišel do kanceláře dříve než jeho kolega.

"Ano, nejspíš ano."

"Jestli tě to potěší, já jsem se s naším prezidentem taky ještě nesešel. A nijak se na tu událost netěším. Mark Twain to říkal, když mluvil o chlapovi, co ho polili dehtem a vyváleli v peří, ten prý taky povídal, že kdyby nešlo o to, nezkazit legraci, tak si to taky klidně nechá ujít."

Harding se krátce zasmál. "Přesně tak, Jacku. Člověku se trochu podlamují kolena."

,Je tak přísná, jak se o ní říká?"

"Nevím, ale rugby bych proti ní hrát nechtěl. Je navíc velice, velice chytrá. Nic jí neujde a klade velmi dobré otázky."

"No, nás platí za to, abychom na ně odpovídali," podotkl Ryan. Nemělo smysl obávat se lidí, kteří jen dělali svou práci a potřebovali k tomu spolehlivé informace.

"A ji taky. Ona chodí na kobereček do parlamentu."

"Kvůli něčemu takovému?" zeptal se Jack překvapeně.

"Ne, kvůli tomuhle ne. Občas se to probere s opozicí, ale jen za přísných pravidel."

"Obáváte se úniku informací?" vyzvídal Jack. V Americe byly zvláštní výbory parlamentu, jejichž členové měli přísné instrukce o tom, co říct mohou a co ne. CIA se úniku informací nebála - sice to všechno byli jenom politici - ale o závažném úniku v Kongresu dosud neslyšel. Spíš něco uniklo ze CIA, především ze sedmého patra... nebo ze Západního křídla Bílého domu. To neznamenalo, že CIA žádné úniky informací nevadily, ale tyhle byly aspoň čas od času

potrestány, mnohdy se jednalo o dezinformaci s politickým podtextem. Tady to nejspíš bylo stejné, uváží-li se, že zdejší média pracovala pod takovým dohledem, že The New York Times by z toho nejspíš vyletěly z kůže.

"Těch se člověk obává pořád, Jacku. Tak co jsme dostali během noci?"

"O papežovi nic nového," hlásil Ryan. "Naše zdroje na nic nenarazily. Chystáte se na to vyslat své špiony v terénu?"

"Ano, premiérka Basilovi jasně řekla, že chce víc informací. Jestli se Jeho Svatosti něco stane, tak..."

"... jí vzteky praskne hlava, co?"

"Vy Američani máte teda výrazy, Jacku. Co váš prezident?"

"Bude úplně bez sebe, a rozhodně ne radostí. Jeho táta byl katolík a maminka z něj sice vychovala protestanta, ale asi by ho moc nepotěšilo, kdyby papež třeba jen nastydl."

"Víš, i když se nám povede získat nějaké informace, tak není vůbec jisté, že se nám podaří proti tomu cokoli podniknout."

"To mě taky napadlo, ale aspoň můžeme informovat jeho ochranku. To udělat můžeme, on by třeba mohl změnit rozvrh - ne, to neudělá. To by se radši nechal zastřelit jako muž. Ale třeba by se nám povedlo nějak narušit plány družstva Zlých. To se prostě nedá říct, dokud se nebudeme mít o co opřít. Ale to už není tak docela naše práce, ne?"

Harding zavrtěl hlavou, když si míchal dopolední čaj. "Ne, lidi z terénu nám to pošlou a my se pokusíme určit, co to asi znamená."

"Že by frustrace?" podivil se Ryan. Harding se v tomhle oboru pohyboval mnohem déle než on.

"Zhusta. Vím, že důstojníci v terénu potí krev, když dělají svou práci -a může jít o velice nebezpečnou práci pro lidi, kteří nemají ,legální" krytí - ale my, co informace využíváme, to vždycky nevidíme z jejich pohledu. Výsledkem je, že oni nás neoceňují tolik jako my je. Pár jsem jich za ta léta potkal, jsou to fajn hoši, ale je to naprostý konflikt kultur, Jacku."

Chlapi z terénu jsou možná hodně šikovní analytici, když se to vezme do důsledku, pomyslel si Ryan. Zajímalo by mě, jak často tohle dojde lidem z analytických oddělení. Ryan si tuhle myšlenku zasunul do toho oddílu paměti, kam ukládal věci, na něž nesměl zapomenout. CIA měla fungovat jako jeden velký spokojený tým. Samozřejmě to tak nebylo, a to ani v nejvyšších patrech.

"No nic, tohle k nám dorazilo z východního Německa." Jack mu podal spis. "Minulý týden se tam objevilo menší burácení v politické hierarchii."

"Prušáci mizerní," vydechl Harding, když spis vzal a podíval se na první stránku.

"Nevěš hlavu. Rusové je taky moc rádi nemají."

"A vůbec jim to nezazlívám."

*****

ZAJCEV NA SVÉM MISTE usilovně přemýšlel, jeho mozek pracoval jakoby ze setrvačnosti a bez příkazů. Bude se muset sejít se svým novým americkým přítelem. Nebylo to bez rizika, pokud se mu nepodaří nalézt nějaké příjemné anonymní místo. Dobré bylo, že v Moskvě se dalo takových míst nalézt spousta. Jenže na druhou stranu o nich o všech nejspíš věděla i Druhá správa. Ale kdyby tam bylo dostatečně plno, tak by to nevadilo.

Co mu řekne?

O co ho požádá?

A co mu asi nabídne on?

Všechno to byly dobré otázky, že? Počet rizik už může jen narůstat.

Nejlepší možný výsledek by pro něj byl, kdyby mohl nadobro ze Sovětského svazu odjet a ženu a dceru vzít s sebou.

Ano, o to požádá, a kdyby Amerika řekla ne, tak by se jen prostě vrátil do starých kolejí s vědomím, že to aspoň zkusil. Měl by pro ně žádané informace a

dal by jim jasně na srozuměnou, že cenou za ty informace je jeho útěk.

Život na Západě, pomyslel si. Všechny ty úpadkové věci, o kterých země Sovětů kázala každému, kdo četl noviny nebo sledoval televizi, všechny ty odpornosti, o nichž se mluvilo. Amerika a její vztah k menšinám. Dokonce v televizi běžely záběry slumů - ale taky se v nich objevovaly automobily. Jestli Američané utlačují černochy, tak proč jim dovolují kupovat tolik aut? Proč jim dovolují demonstrovat v ulicích? Kdyby se něco takového objevilo v SSSR, vláda by povolala ozbrojené oddíly. Takže ta státní propaganda asi nebude tak úplně pravdivá. A kromě toho, on je přece běloch, ne? Tak co je mu po nějakých nespokojených černoších, kteří si můžou koupit takové auto, jakého se jim zachce? Jako většina Rusů i on vídal černochy jen v televizi - jeho první reakce byla, že přemýšlel, jestli skutečně existuje něco takového jako takhle čokoládoví lidé, ale ano, už to tak bylo. KGB měla své operace i v Africe. Jenže pak se sám sebe ptal: Vybaví si nějakou operaci v Americe, do níž by byl zapojen i agent černé pleti? Moc ne, možná pár ano, a v obou případech šlo o seržanty americké armády. Jestliže byli černoši utiskováni, tak jak je možné, že se mohli stát seržanty? V Sovětské armádě se na poddůstojnickou školu dostávali jen politicky spolehliví lidé. Takže tím odhalil další lež - a to ještě jen díky tomu, že pracoval v KGB. Které další lži do něj hustili? Proč by neodjel? Proč by nepožádal Američany o jízdenku za hranice?

Ale dají mu ji? přemýšlel Zajcev.

Určitě. Mohl by jim povědět o všech možných operacích KGB na Západě. Znal jména důstojníků, kódová jména agentů - zrádců západních vlád, lidí, které by nejspíš velice rádi odstranili.

Znamenalo to v zásadě podíl spoluviny na vraždě? ptal se sám sebe.

Ne, kdepak. Tihle lidé byli přece zrádci. A zrádce je zrádce...

A co jsi potom ty, Olegu Ivanoviči? ozval se tichounký hlásek v jeho hlavě, aby ho popíchl.

Jenže on už byl natolik silný, že to dokázal zaplašit jednoduchým pohybem hlavy doleva a doprava. Zrádce? Kdepak, on se snaží předejít vraždě, a to je čestná věc. A on byl čestný muž.

Jenže pořád zbývalo vymyslet, jak to provede. Bude se muset sejít s americkým špionem a zjistit, co od něj chce.

Kde a jak?

Bude to muset proběhnout na zalidněném místě, kde by do sebe lidé mohli narážet tak přirozeně, aby ani kontrašpion z Druhé správy neviděl, co se děje, nebo neslyšel, co si říkají.

A najednou si uvědomil: vždyť jeho žena pracuje přesně na takovém místě.

Takže to napíše na další formulář a předá to v metru, jak už provedl dvakrát. Pak uvidí, jestli se Američanům do téhle jeho hry chce. On teď seděl na místě předsedy, ne? Měl něco, oč oni měli zájem, a řídil to, jak se to k nim dostane, on stanoví pravidla téhle hry a oni se jim budou muset přizpůsobit. Nic víc na tom prostě nebylo.

Tak, tak, říkal si v duchu.

Copak to nebylo skvělé? Bude dělat něco, čeho KGB odjakživa chtěla dosáhnout - bude diktovat podmínky pracovníkům americké CIA.

Předsedou najeden den, říkal si spojař. Ta slova měla fantastickou příchuť.

*****

CATHY V LONDÝNĚ přihlížela práci dvou očních chirurgů, kteří operovali jistého Ronalda Smithsona, což byl zedník s nádorem za pravým okem. Na rentgenu se objevila bulka veliká asi jako polovina golfového míčku, díky čemuž pan Smithson musel čekat jen pět týdnů, než ho vzali na operaci. I tak k tomu došlo asi o třiatřicet dní později, než by to trvalo v Hopkinsově nemocnici, ale ve srovnání se zdejšími zvyklostmi šlo nepochybně o rychlost

blesku.

Dvojicí chirurgů byli Clive Hood a Geoffrey Phillips, oba zkušení lékaři. Jednalo se o poměrně rutinní operaci. Po odhalení nádoru byl odebrán vzorek, který zmrazili a odeslali na patologii - dnes sloužil zkušený histolog, který měl za úkol zjistit, zda se jedná o benigní či maligní nádor. Cathy doufala, že jde o první z nich, protože zhoubná varianta toho nádoru bývala pro pacienty velmi nepříjemná. Pacient však měl značnou naději, pomyslela si. Na pohled nešlo o nic agresivního, Cathy se většinou v pětaosmdesáti procentech trefila. Taková intuice byla špatným rádcem, ona to věděla. Byla to skoro pověra, jenže chirurgové jsou stejně jako baseballisté v pověrách jako doma. Právě proto si každé ráno oblékají ponožky - nebo jako ona punčochy - naprosto stejně, protože si zvykli na jistý životní vzorec, svých zvyklostí se velmi úzkostlivě drží, přičemž těmito svými potrhlými osobními zvyky poměřují výsledky svých operací. Takže když odebrali vzorek pro patologii, šlo už jen o to, tu narůžovělou šedou hmotu vyříznout...

"Kolik je, Geoffrey?" zeptal se doktor Hood.

"Tři čtvrti na jednu, Clive," odpověděl doktor Phillips po pohledu na nástěnné hodiny.

"Co kdybychom si dali pauzu na oběd?"

,Já jsem pro. Něco malého by se do mě vešlo. Budeme ale muset zavolat jiného anesteziologa, aby se nám pan Smithson neprobral," poznamenal uspávač.

"No tak, Owene, mohl bys tam zavolat a někoho sehnat?" navrhl Hood.

"Co by ne," přikývl doktor Ellis. Vstal ze svého místa u pacientovy hlavy a přešel k telefonu na zdi. Vrátil se za pár vteřin. "Dvě minuty."

"Skvěle. A kam půjdeme, Geoffrey?" zeptal se Hood.

"Co třeba k Žábě a mlokovi? Mají tam dobrou slaninu, salát a rajčata s hranolky."

"Skvěle," přikývl Hood.

Cathy Ryanová stála za doktorem Phillipsem, držela jazyk za zuby, ale oči se jí úžasem rozšířily. Oni chtějí nechat pacienta v bezvědomí na stole a půjdou na oběd? Co je to za lidi, nějací šarlatáni?

V tu chvíli přišel další anesteziolog, oblečený a připravený převzít práci svého kolegy. "Něco zvláštního, Owene?" zeptal se Ellise.

"Jenom rutina," odpověděl první uspávač. Ukázal na různé přístroje, které kontrolovaly životní funkce pacienta, všechny ukazovaly střed normálních hodnot, všimla si Cathy. Ale i tak...

Hood je zavedl do šatny, kde ze sebe čtveřice lékařů svlékla zelené pláště a vzala si obvyklé bílé, načež zamířila chodbou a po schodech na ulici. Cathy šla s nimi, nevěděla, co jiného by měla dělat.

"Tak co, Caroline, jak se vám líbí v Londýně?" zeptal se Hood mile.

"Poměrně ano," odpověděla, ještě stále trochu v šoku.

"A vašim dětem?"

"Máme poměrně schopnou chůvu, slečnu z Jižní Afriky."

"Chůvy patří k našim civilizovanějším tradicím," poznamenal Phillips a přikývl.

Restaurace byla necelý blok daleko, západně po City Road. Rychle si našli stolek. Hood si okamžitě vytáhl cigaretu a zapálil si. Povšiml si Cathyina nesouhlasného pohledu.

"Ano, paní Ryanová, vím, že to není zdravé a pro lékaře nevhodné, ale všichni máme nárok na nějakou slabost, ne?"

"Hledáte souhlas na nesprávném místě," odpověděla.

"No, nebudu tedy foukat kouř na vás." Hood se usmál, zatímco k nim dorazil číšník. "Jaké pivo taky máte?" zeptal se ho.

Cathy si říkala, že je dobře, že Hood kouří. Ona měla potíže s tím, aby zvládla jeden obrovský šok, ale tenhle jí aspoň poskytl i varování. Hood s Phillipsem se rozhodli pro pivo John Courage. Ellis zvolil Tetley's. Cathy si objednala koka-kolu. Muži se bavili především o pracovních záležitostech, jak

lékaři často dělají.

Caroline Ryanová se opřela o opěradlo dřevěné židle a sledovala trojici lékařů, jak si pochutnávají na pivu, jeden z nich kouří, zatímco jejich pacient leží pod vlivem rajského plynu na operačním sále č. 3.

"Tak jak to tady děláme? Moc se to liší od Johnse Hopkinse?" zeptal se Hood a zadusil svou cigaretu.

Cathy se málem zalkla, ale rozhodla se, že smlčí veškeré komentáře, které se jí honily hlavou. "No, chirurgie je univerzální. Jenom mě překvapuje, že moc nepoužíváte tomografy. To samé platí o magnetické rezonanci a o pozitronové tomografii. Jak to bez nich zvládáte? U nás bych totiž u pana Smithsona o žádné operaci ani nepřemýšlela, kdybych neměla k dispozici solidní sérii snímků toho nádoru."

"Má pravdu, hoši," pronesl Hood po chvilkovém zamyšlení. "Náš přítel zedník mohl počkat ještě pár týdnů, kdybychom měli lepší představu o velikosti toho nádoru."

"Vy u hemangiomů čekáte tak dlouho?" vyhrkla Cathy. "U nás je vyoperováváme okamžitě." Nemusela ani dodávat, že tyhle nádory v hlavě pořádně bolí. Oko se jejich vlivem může posunout vpřed, častokrát dojde ke zhoršení zraku - což k lékaři přivedlo i pana Smithsona. Rovněž se zmínil o příšerných bolestech hlavy, které ho div nepřipravily o rozum, dokud nedostal analgetika na bázi kodeinu.

"Inu, tady zkrátka děláme různé věci jinak."

Hm. To musí být příjemné, dělat medicínu od hodiny, ne od pacienta. Oběd dorazil. Sendviče byly dobré - lepší než nemocniční jídlo, na které byla zvyklá - ale ještě nedokázala překousnout, že ti chlapi tady sedí a pijí pivo! Zdejší pivo mělo oproti americkému skoro dvojnásobnou sílu, a oni si dávali celou pintu - skoro půl litru! Co to krucifix znamená?

"Chceš na hranolky kečup, Cathy?" Ellis jí podal láhev. "Nebo tě máme oslovovat Lady Caroline? Doslechl jsem se, že Jeho Výsost je kmotrem tvého syna."

"No, tak nějak. Souhlasil s tím - Jack ho o to požádal v nemocnici v Námořní akademii. Skutečnými kmotry jsou ale Robby a Sissy Jacksonovi. Robby je pilot stíhačky u námořnictva. Sissy je koncertní pianistka."

"To je ten černoch vnovinách?"

"Přesně tak. Jack se s ním sešel, když oba přednášeli na Námořní akademii, poměrně se spřátelili."

"Vypadá to tak. Takže ty články v novinách byly pravdivé? Rozumíš..."

"Snažím se na to moc nemyslet. Jediné, co se tu noc stalo dobrého, bylo narození malého Jacka."

"To věřím, Cathy," odpověděl Ellis a kousl do sendviče. "Jestli v novinách psali pravdu, musel to být příšerný večer."

"Legrace to nebyla." Usmála se. "Porod a bolesti při něm byly tou světlou stránkou."

Trojice Britů se její poznámce zasmála. Všichni měli děti, všichni byli u porodu, který nebyl pro ženy v Británii o nic snazší než pro ženy v Americe. Asi po půl hodině zamířili do nemocnice. Hood cestou vykouřil další cigaretu, ale držel se po větru od své americké kolegyně. O dalších deset minut později byli zpátky na operačním sále. Suplující uspávač hlásil, že nedošlo k ničemu nepříznivému, a všichni se vrátili ke své práci.

"Chceš, abych asistovala?" zeptala se Cathy s nadějí v hlase.

"Ne, děkuju, Cathy," odpověděl Hood. "Mám to," dodal a sklonil se nad svým pacientem, který spal, takže z doktora necítil pivo.

Caroline Ryanová si říkala, že si bude muset pogratulovat k tomu, že se nerozkřičela, ale snažila se spíš zblízka dívat, aby ti dva Angličani něco nepokazili a nevyoperovali pacientovi omylem ucho. Třeba se jim po alkoholu neklepou ruce, říkala si. Ale musela se soustředit, aby se prsty neklepaly jí.

*****

U KORUNY a podušky byla příjemná, dokonce typická londýnská hospůdka. Sendvič byl solidní a Ryan si vychutnal i pintu piva John Smith, zatímco se Simonem debatoval o práci. Napadlo ho, jestli by nešlo podávat pivo i v jídelně CIA, ale to by nikdy neprošlo. Dozvěděl by se to někdo z Kongresu a přispěchal by s plamennou řečí před kamerami, třebaže si u oběda v budově Kongresu dává sklenku chardonnay nebo něčeho silnějšího ve své kanceláři. Zdejší kultura byla prostě jiná, a Jack si říkal, vive la différence, a kráčel po Westminster Bridge Road k Big Benu - což je zvon, nikoli věž, která se ve skutečnosti jmenuje zvonice Panny Marie, byť jí turisté říkají jinak. Místní členové parlamentu mají v budově určitě sami pár hospůdek, ale sotva se opíjejí víc než jejich američtí kolegové. "Mám pocit, Simone, že se toho bojí celý svět." "Je to škoda, že se rozhodl poslat ten dopis do Varšavy, co?" "Copak mohl jednat jinak?" opáčil Ryan. "Je to jeho lid. Jeho domovina, ne? Rusové mají zálusk na jeho farnost."

"To je právě ten problém," přikývl Harding. "Jenže Rusové se nezmění. Slepá ulička." Ryan přikývl. "Jo. Je nějaká šance, že Rusové změní názor?"

"Nevidím žádný důvod, takže ta šance není zrovna velká. Mohl by je váš prezident před tím varovat?"

"I kdyby mohl, tak to neudělá. V takovém případě ne, příteli."

"Takže tu máme dvě strany. Jednu pohání to, co se tváří jako morální motiv - a druhou politická nezbytnost, strach z nečinnosti. Jak jsem řekl, Jacku, děsná slepá ulička."

"Otec Tim z Georgetownu rád říkal, že války rozpoutávají vystrašení muži. Obávají se důsledků války, ale ještě víc se bojí toho, že nezačnou bojovat. Báječná nátura pro představitele státu," pronesl Ryan a otevřel dveře svému příteli.

"Viz srpen 1914."

"Jo, ale ti hoši aspoň věřili v boha. Druhé dějství už bylo v tomhle ohledu poněkud odlišné. Hráči v něm - aspoň ti zlí - se tímhle nenechávali omezovat. A totéž platí o chlapcích v Moskvě. Naše kroky přece musí být v rámci nějakých limitů, jinak se z nás stanou netvorové."

"Zkus to vysvětlit politbyru, Jacku," nadhodil Harding.

"Jo, Simone, to tak." Ryan zamířil na toaletu, aby se zbavil tekutin načerpaných během oběda.

*****

ZDÁLO SE, že večer snad nikdy nepřijde. Ed Foley přemýšlel, co se asi stane dál. Neměl žádnou záruku, že ten člověk bude pokračovat v tom, co rozjel. Mohl dostat strach - což by z jeho strany svědčilo o zdravém rozumu. Mimo území amerického velvyslanectví byla zrada velmi nebezpečná věc. Ještě stále nosil zelenou kravatu - tentokrát druhou; měl jen dvě - pro štěstí, protože dospěl do stadia, kdy na štěstí záleží. Ať je ten člověk kdokoli, hlavně ať nevezme do zaječích.

No tak, Ivane, objev se tady, a odměna tě nemine, pomyslel si Foley a snažil se přemýšlet. Doživotní volňásek do Disney Worldu, všechny fotbalově zápasy, které sneseš. Oleg Penkovskij se chtěl setkat s Kennedym, a to by se s novým prezidentem dalo možná taky zařídit. Třeba se nám povede dostat ho na promítání filmu v kině Bílého domu.

*****

NA DRUHÉM KONCI města přemýšlela Mary Pat o tomtéž. Kdyby ten člověk udělal ještě jeden krok, ona by zahrála úvodní part v tom rodícím se dramatu. Jestliže ten člověk pracuje v ruské obdobě Mercury a jestli chce jízdenku z

Matičky Rusi, tak ona s Edem budou muset vymyslet, jak to zařídit. Určité cesty existují, to není nic nového, ale zároveň se to nedá označit za "rutinu". Ostraha sovětských hranic sice nebyla zrovna dokonalá, ale vyznačovala se jistou těsností - dostatečnou, aby se člověk zpotil, když si s ní chtěl pohrát, a i když se Mary Pat mohla pochlubit chováním, které se často při zásadních operacích osvědčilo, příjemný pocit z toho neměla. Takže v duchu začala přemítat o různých plánech, zatímco uklízela byt, malý Eddie spal po obědě a hodiny se vlekly; jedna nekonečná vteřina za druhou.

*****

ED FOLEY ještě neodeslal do Langley žádné informace. Ještě chtěl počkat. Neměl v ruce nic podstatného, nemělo smysl, aby se Bob Ritter nějak přehnaně těšil na něco, co se ještě pořádně nerozvinulo. Docházelo k tomu poměrně často: lidé se spojili se CIA, jenže pak dostali strach a couvli. Nemohli jste je pronásledovat. Ve většině případů jste ani nevěděli, o koho jde, a když jste to věděli a oni se rozhodli do hry nevstoupit, bylo od nich rozumné, když vás ohlásili KGB. Ta vás pak označila za špiona -čímž vaše hodnota klesla prakticky na nulu - a člověka, co vás udal, prohlásila za loajálního a bdělého sovětského občana, jenž koná svou povinnost vůči vlasti.

Lidi si neuvědomovali, že CIA své agenty takřka nikdy nenabírá. Ti lidé naopak přicházeli za ní - někdy moudře, jindy ne. Díky tomu jste si uchovávali ostražitost vůči falešným operacím. Americká FBI v nich byla velmi dobrá a Druhá správa KGB se do téhle hry zapojila taky, snažila se tak odhalit špiony mezi zaměstnanci velvyslanectví, což se vždycky vyplácelo. Jakmile jste zjistili, o koho jde, mohli jste je sledovat a zjistit, jak pečují o své mrtvé schránky, pak jste se u nich mohli utábořit a počkat na všechny, kdo se u nich zastavili. Tak jste odhalili svého zrádce, který vás mohl dovést k dalším zrádcům, a s trochou štěstí se vám mohlo podařit odhalit celý zástup zrádců, což vám vyneslo zlatou hvězdičku - tedy rudou hvězdičku - v záznamech. Kontrašpionážní důstojníci mohli na jednom takovém případu postavit celou svou kariéru, a to platilo v Rusku stejně jako v Americe, takže se o to velmi snažili. Lidí z Druhé správy bylo hrozně moc - proslýchalo se, že tam pracuje polovina všech zaměstnanců KGB - a byli to inteligentní profesionální špioni se všemi možnými zdroji a trpělivostí supů kroužících nad arizonskou pouští a čekajících ve vzduchu na zápach mrtvého zajíce, aby se pak mohli snést na mrtvolu a začít hodovat.

Jenže KGB byla nebezpečnější než sup. Supi se nepouštějí do aktivního lovu. Ed Foley si při svých cestách po Moskvě nikdy nemohl být jistý, jestli nemá v patách nějaký stín. Jistě, dokázal by takový stín odhalit, ale v tom případě by mohlo jít jen o úmyslné úsilí pověsit na něj neohrabaného - nebo přílišně snaživého - důstojníka a pak čekat, jestli si ho všimne. Všichni zpravodajští důstojníci byli vycvičeni v oblasti sledování a jeho odhalování, používané techniky byly univerzálně platné i uznávané, takže Foley je nikdy nepoužíval. Nikdy. Ani jednou. Bylo příliš nebezpečné dát najevo svou inteligenci, protože té není nikdy dost. V případě nutnosti mohl použít různé Protipohyby, například předem plánované předání známé všem špionům na světě, ale přesto velmi nesnadno odhalitelné, a to díky jeho jednoduchosti. K selhání docházelo většinou proto, že vašeho agenta si někdo podal. Práce agenta byla mnohem náročnější než práce důstojníka v terénu. Foley měl diplomatické krytí. Rusové by klidně mohli mít jeho záběry, jak osahává Andropovovu milenku, a přesto by s tím nic nezmohli. Byl technicky vzato diplomatem a chránila ho Vídeňská konvence, takže byl nezranitelný - a to i v době války, i když pak by vše poněkud ochladlo. To však nebyl problém, říkal si Foley. Tou dobou by s ním totiž byl amen stejně jako se všemi ostatními, takže v posmrtném životě pro špiony by aspoň nebyl tak osamělý.

Pokusil se na takové hlouposti zapomenout, jakkoli se jevily zábavné.

Všechno směřovalo k jediné věci: podnikne jeho ruský přítel další krok, nebo se jen stáhne do lesů s uspokojením, že se mu podařilo přimět americkou ambasádu, aby tančila podle toho, jak on píská? Aby tohle zjistil, musel se podívat na karty. Čekají ho čtyři esa, nebo jen dvojice čtyřek?

Právě proto ses do tohohle oboru vrhnul, Ede, pomyslel si Foley - vzrušení z honu. Šlo jednoznačně o vzrušení, i když mu zvěř zmizela v mlze lesa. Byla větší legrace medvěda stáhnout z kůže, než ho jen cítit.

Co žene toho člověka dělat to, co dělá? Peníze? Ideologie? Svědomí? Pýcha? Takové byly klasické důvody. Někteří špioni prostě chtěli mít slamník podestlaný stodolarovými bankovkami. Někteří začali věřit politice cizích států, jimž sloužili s náboženským zanícením čerstvých konvertitů. Jiní se trápili, protože jejich vlast prováděla něco, s čím nemohli souhlasit. Jiní jen věděli, že jsou lepší než jejich šéfové, a tohle byl jeden ze způsobů, jak se těch blbců zbavit.

Špioni, kteří měli ideologické důvody, se historicky ukázali jako nejproduktivnější. Člověk je schopen riskovat kvůli své víře - proto jsou náboženské války tak strašně krvavé. Foley dával přednost finanční motivaci. Takoví lidé byli stále rozumní a neváhali riskovat, protože s rostoucím rizikem se zvyšovala i jejich odměna. Agenti řízení pýchou bývali nedůtkliví a problémoví. Msta nikdy nepředstavovala omluvitelný motiv pro cokoli, takoví lidé bývali často nestálí. Svědomí bylo skoro stejně dobré jako ideologie. Aspoň je vedlo něco jako princip. Pravdou zůstávalo, že CIA platila svým agentům dobře, když kvůli ničemu jinému, tak kvůli duchu hry, kromě toho neškodilo mít takovou pověst. Vědomí, že za něco dostanete solidní odměnu, mohlo přispět k rozhodování některých lidí. Ať už byla vaše výchozí linie jakákoli, dostat za to plat nikdy neškodilo. I idealisté musejí něco jíst. Svědomití též. A pyšní lidé chápou, že dobrá životní úroveň je poměrně solidní forma msty.

Ke kterým patříš ty, Ivane? přemýšlel Foley. Co tě vede k tomu, abys zradil svou vlast? Rusové byli hrozně vlastenecky založení. Když Stephen Decatur řekl: "Je to naše vlast, ať má pravdu, nebo se plete", mohl klidně mluvit za Rusy. Jenže ta vlast měla hrozně nekvalitní vedení - až zhoubně. Rusko bylo určitě nejsmůlovatější stát - nejdřív příliš velký, aby se mu dalo účinně vládnout; pak pod vlivem beznadějně neschopných Romanovců; a nakonec už ani oni nedokázali potlačit zlobu svého národa a s křikem padli do krvavé jámy první světové války, v níž utrpěli obrovské ztráty, od nichž se dokázal odrazit Vladimír Iljič Uljanov - Lenin -a nastolil politický režim předurčený k tomu, aby přivodil svou vlastní destrukci; načež svůj raněný národ předal nejzákeřnějšímu psychopatovi od časů Kaliguly, Josefu Stalinovi. Souhrn takového zneužívání začínal vírou zdejších lidí otřásat...

Nesoustředíš se, Foley, říkal si náčelník stanice v duchu. Další půlhodina. Včas odjede z velvyslanectví a nasedne na metro, kabát si nechá rozepnutý a volně splývající, pak prostě počká a uvidí. Zamířil na toaletu. Jeho vnitřnosti byly čas od času stejně rozrušené jako jeho mozek.

*****

ZAJCEV NA DRUHEM konci města nikam nespěchal. Musí zprávu sepsat hned napoprvé - kdyby ji měl zmačkat a vyhodit všem na očích, bylo by to příliš nebezpečné, vak odnášený do spalovny taky nepředstavoval žádný důvěryhodný prostředek, a jen těžko mohl papír zmačkat a zapálit ve svém popelníku - takže v duchu skládal svou zprávu, pak ji rozebíral slovo od slova, načež o ní přemýšlel znovu a stále dokola.

Celý proces mu trval celkově více než hodinu, pak teprve byl schopen zprávu pokradmu sepsat, složit a zasunout do krabičky cigaret.

*****

MALÝ EDDIE vsunul do videopřehrávače svou oblíbenou kazetu Transformers. Mary Pat na rozdíl od nadšené pozornosti svého syna jen mechanicky přihlížela. Pak jí to došlo.

Vždyť to jsem já, uvědomila si. Transformuju se z pitomé blonďaté domácí buchty ve špiona CIA. A dělám to beze stop. Ta myšlenka se jí zalíbila. Pro sovětského medvěda měla představovat bolavý vřed, pokud možno prasklý, který nezmizí jen popíjením mléka a polykáním prášků. Za dalších čtyřicet minut Ed zjistí, jestli ten jeho nový přítel opravdu chce spolupracovat, a pokud ano, bude to můj agent. Povedu ho za ruku a budu od něj brát informace, které pak budu odesílat do Langley.

Co nám asi dá? přemýšlela. Něco pěkně šťavnatého? Pracuje v jejich komunikačním středisku, nebo má jen přístup k formulářům? Takových je na ústředí asi dost... no, možná, záleží na jejich bezpečnostních postupech. Budou ale velmi striktní. Ke smluveným značkám KGB asi nemá přístup moc lidí...

A to právě je jako červ svíjející se na háčku, říkala si a dívala se, jak se naftový traktor Kenworth změnil v dvounohého robota. Letošní Vánoce budou muset začít nakupovat tyhle hračky. Přemýšlela, jestli bude malý Eddie potřebovat pomoct s jejich transformací.

*****

ČAS SE NAPLNIL. Ed vyjde ze dveří velvyslanectví přesně včas, což bude pro jeho stín příjemné, jestli někdo takový existuje. Pokud ano, znovu si povšimne zelené kravaty a pomyslí si, že ta předchozí nebyla tak neobvyklá - aspoň ne natolik, že by se mohlo jednat o signál pro nějakého agenta, kterého Foley má. Ani KGB si nemůže myslet, že každý pracovník velvyslanectví je špion, říkal si Foley. Navzdory paranoie rozšířené v Sovětském svazu i zde znali pravidla hry a jeho přítel z The New York Times už svým kontaktům nejspíš pověděl, že Foley je natvrdlý trouba, který se neprosadil ani jako autor soudniček v New Yorku, kde byla policie tak aktivní, že se jedná o aktivitu stejně náročnou jako víkendové sledování televize. Nejlepší možné krytí pro špiona byla zdánlivá naivita, a kdo by to pro něj zařídil lépe než ten arogantní pitomec Anthony - nikdy neoslovovaný jinak než zkráceně Tony - Prince.

Chladný vzduch venku věstil blížící se podzim. Ed přemýšlel, jestli je ruská zima taková, jak se o ní píše. I kdyby ano, do chladna se člověk vždycky může nějak přiobléci. Foley nenáviděl především vedro, i když si pamatoval, jak na ulicích hrávali baseball a z požárních hydrantů je skrápěly rozprašovače. Nevinnost mládí byla dávno za ním. Až příliš dávno, pomyslel si náčelník stanice, podíval se na hodinky a nastoupil do obvyklého vagonu.

*****

TAMHLE, POMYSLEL SI Zajcev a zamířil k němu. Jeho americký přítel dělal všechno navlas stejně jako předtím, četl si noviny, pravou rukou se přidržoval tyče, kabát mu splýval podél těla... a za pár minut už stál vedle něj.

FOLEY STÁLE nevypínal své periferní vidění. Ten muž se znovu objevil, měl stejné oblečení jako jindy. Fajn, Ivane, tak to předej... opatrně chlapče, hlavně opatrně, ozývalo se mu v hlavě, věděl, že takové věci nebudou moci udržet. Ne, musejí si najít nějakou mrtvou schránku na vhodném místě. Jenže nejprve se sejdou, a na to vyšle Mary Pat. Asi ano. Má prostě lepší převlek. ..

Zajcev počkal, dokud vlak nezpomalil. Cestující se přitom posunuli a on rychle sáhl do nabízené kapsy a rychle ruku vytáhl. Pak se pomalu otočil, ne moc daleko, aby nevzbudil podezření, jen takový přirozený pohyb snadno obhajitelný s ohledem na pohyb vagonu.

*****

ANO! DOBRÁ PRÁCE, Ivane. Každý milimetr jeho těla chtěl, aby se otočil a prohlédl si toho člověka, jenže to pravidla nedovolovala. Kdyby byl s nimi ve vagonu nějaký Foleyho stín, určitě by si toho všiml, což Foley nemohl potřebovat. Takže počkal až na svou zastávku, tentokrát se otočil doprava, od Ivana, a vystoupil z vozu na nástupiště, odkud vystoupal do chladného vzduchu na ulici.

Nesáhl do kapsy. Kráčel celou cestu až domů, jako by se nechumelilo, vstoupil do výtahu, i tam kapsu ignoroval, protože ve stropě byla určitě videokamera.

Až v bytě vytáhl Foley papír z kapsy. Tentokrát byl posetý písmeny napsanými černým inkoustem. Znovu anglicky. Ať je ten Ivan kdokoli, pomyslel si Foley, je vzdělaný, a to je velmi příznivá zpráva.

"Ahoj, Ede." Polibek kvůli mikrofonům. "Bylo v práci něco zajímavého?"

"Nic zvláštního. Co je k večeři?"

"Ryba," odpověděla, podívala se na papírek v manželově ruce a okamžitě zvedla palce.

Bingo! pomysleli si oba. Mají agenta. Nefalšovaný špion uvnitř KGB. Pracuje pro ně.

16 KAPITOLA - BERANICE NA ZIMU

"COŽE UDĚLALI?" zeptal se Jack.

"Uprostřed operace všeho nechali, šli do hospody na oběd a každý z nich si dal pivo!" opakovala Cathy.

"No, to je jako já."

"Ale tys neoperoval!"

"Co by se stalo, kdybys něco takového udělala doma?"

"No, nic extra," odpověděla Cathy. "Jen bych asi přišla o povolení věnovat se praktický medicíně - ale potom, co by mi Bernie odřezal motorovkou jeden prst po druhým!"

To Jacka zaujalo. Cathy takhle často nemluvila.

"Nekecáš?"

‚Já jsem si dala sendvič se slaninou, salátem a rajčaty a k tomu hranolky. Mimochodem k tomu jsem si dala kolu."

"To mě těší, doktorko." Ryan odešel ke své ženě a políbil ji. Vypadala, že právě to potřebuje.

"Nikdy jsem nic takového neviděla," pokračovala. "No, možná v nějaký prdeli v Montaně jsou na tyhle věci zvyklí, ale v normální nemocnici ne."

"Cathy, uklidni se. Mluvíš jako dlaždič."

"Nebo možná rozzlobený mariňák." Konečně se usmála. "Jacku, nic jsem na to neřekla. Nevěděla jsem, co bych na to měla říct. Ti dva chirurgové jsou v zásadě mí nadřízení, ale kdyby něco podobného udělali doma, byl by s nimi amen. Už by nesměli pracovat ani jako veterináři."

"A pacient je v pořádku?"

"Jo, to jo. Ta zmrazená část se ukázala jako naprosto benigní, nic zhoubného. Celý nádor jsme vyjmuli a zase jsme ho zavřeli. Bude naprosto v pořádku - tak čtyři až pět dní na zotavení. Jeho zrak tím neutrpí, bolesti hlavy pominou, ale ti dva pitomci ho operovali s alkoholem v krvi!"

"Takže se v podstatě nic nestalo," nadhodil nejistě.

"Jacku, takhle to ale přece nemá fungovat."

"Tak je ohlas svému příteli Byrdovi."

"Měla bych. Vážně bych měla."

"A co by se stalo?"

To ji znovu rozpálilo: "Copak já vím!"

"Není to jen tak, sebrat někomu vítr z plachet, a navíc bys pak dostala nálepku někoho, kdo si jenom stěžuje," varoval ji Jack.

"Jacku, v Hopkinsovi bych je pohnala k odpovědnosti hned na místě, museli by za to pořádně zaplatit, jenže tady - tady jsem jenom host."

"A zvyklosti jsou jinačí."

"Ale ne zas tak jinačí, Jacku, tohle je absolutní neprofesionalita. Může to ohrozit pacienta, a to je hranice, kterou nesmíš nikdy překročit. V Hopkinsovi je to tak, že když se ti zotavuje pacient, nebo máš druhý den operovat, nedáš si k večeři ani sklenku vína. Je to tím, že dobro pacienta je na prvním místě. Jistě, když se vracíš z mejdanu a najdeš v příkopě u silnice zraněného, kolem nikdo další není, tak uděláš všechno, co je třeba, zavezeš ho k doktorovi, který se postará o zbytek, a ještě mu možná řekneš, že sis něco dal, než jsi na pacienta narazil. Během zkušební doby tě nechávají pracovat šíleně dlouho, aby ses naučil dobře se rozhodovat, i když třeba nefunguješ tak, jak bys měl, jenže tam tě má neustále kdo nahradit, když nejsi úplně v pohodě, navíc bys měl ohlásit, že toho začínáš mít nad hlavu. Jasné? Jednou se mi tohle stalo na pediatrii, vylekalo mě k smrti, když to dítě přestalo dýchat, ale stála za mnou zkušená sestra, šupito presto jsme přivolaly zkušeného doktora, takže dítě se zase bez trvalých následků rozdýchalo, díky bohu. Jacku, nepříznivé podmínky si nikdo dobrovolně nevytváří. Nevyhledává je. Jakmile se něco takového přihodí, tak se o ně snažíš postarat, ale dobrovolně po nich nikdo nechňapne."

"Jasně, Cath, co teda chceš udělat?"

"Já prostě nevím. Doma bych zašla rovnou za Berniem, ale tady nejsem doma..."

"A chceš mou radu?"

Její modré oči se zabodly do očí jejího manžela. "No ano, chci. Co si myslíš?"

Jack věděl, že na tom, co si myslí, tak úplně nezáleží. Šlo jen o to, aby ji přivedl na její vlastní rozhodnutí. "Jestli nic neuděláš, jak se budeš cítit příští týden?"

"Hrozně, Jacku. Viděla jsem něco, co..."

"Cathy." Objal ji. "Vždyť ty mě nepotřebuješ. Běž za tím a udělej to, co si myslíš, že je třeba. Jinak tě to prostě bude žrát. Nikdy nebudeš litovat, že jsi udělala správnou věc, ať jsou nepříznivé dopady jakékoli. Co je třeba, je třeba, mylady."

"Takhle mi říkali taky. Nijak mě netěší, že..."

"Jo, lásko. Každou chvíli mi v práci někdo řekne Sire Johne. Prostě to spolkni. Není to přece nějaká nadávka."

"Tady se chirurgům říká pan Jones nebo paní Jonesová, ne doktor Jones nebo doktorka Jonesová. Co to má prokrista znamenat?"

"Místní zvyk. Je to pozůstatek královského námořnictva z osmnáctého století. Doktor na lodi byl obvykle mladičký poručík a na lodi se lidem s tou hodností říká spíš pane než poručíku. Kdovíproč se to přeneslo i do civilního života."

"Jak to víš?" zeptala se Cathy.

"Cathy, ty jsi doktorka medicíny. Já jsem doktor historie, víš? Vím spoustu věcí, třeba jak si nalepit náplast na říznutí, když si to nejdřív vymyju tou přísernou dezinfekcí. Ale dál moje znalosti lékařství nesahají - no, na škole nás sice trochu učili, ale nepočítám, že bych v dohledné době musel ošetřovat průstřel. To nechám na tobě. Umíš to?"

"Vloni v zimě jsem tě přece ošetřila," připomněla mu.

"A poděkoval jsem ti za to vůbec?" zeptal se. Pak ji políbil. "Díky, miláčku."

"Budu si o tom muset promluvit s profesorem Byrdem."

"Miláčku, když pochybuješ, udělej to, co si myslíš, že je správné. Právě proto máme svědomí, má nám připomínat, co je v dané chvíli správné."

"Nebudou mě za to mít rádi."

"No a? Cathy, musíš se mít ráda hlavně ty sama. O nikoho jiného nejde. No, pochopitelně jsem tady ještě já," dodal Jack.

"A máš?"

Jack vykouzlil na tváři povzbudivý úsměv. "Lady Ryanová, klaním se i vašemu špinavému prádlu."

Konečně se uvolnila. Jsem poctěna, Sire Johne."

"Půjdu nahoru a převlíknu se." Ve dveřích se zastavil. "Mám si vzít k večeři slavnostní meč?"

"Ne, ten obyčejný bude stačit." A teď se usmála i ona. "A jak to vypadá u tebe v práci?"

"Dozvídám se věci, které nevíme."

"Myslíš úplně nové věci?"

"Ne, spíš si uvědomuju všechno, o čem nevíme a měli bychom vědět. To je pořád."

"Nic si z toho nedělej. V mém oboru je to to samý."

A Jack si uvědomil, že jedním ze společných rysů jejich zaměstnání je, že když kdokoli z nich udělá chybu, jiní lidé mohou přijít o život. A to nebyla žádná švanda.

Znovu se objevil v kuchyni. Cathy krmila malého Jacka. Sally se dívala na televizi, ten fantastický uklidňovač dětí, tentokrát ale sledovala nějakou místní show, ne kazetu jako obvykle. Vařila se večeře. Skutečnost, že faktická profesorka oftalmologie trvá na tom, že bude vařit večeři jako žena nějakého řidiče kamionu, jejího manžela neustále udivovala, ale nic proti tomu nenamítal - vedla si skvěle. Že by v Benningtonu dávali i lekce z vaření? Vzal si židli a nalil si sklenku bílého vína.

"Doufám, že to nevadí."

"Nechystáš se zítra někoho operovat?"

"Nic v plánu nemám, Lady Ryanová."

"Tak je to v pořádku." Přesunula si synka na rameno, aby si odříhl, což bez většího přemlouvání předvedl.

"No pane jo, mrňousi. Tatínek nevychází z údivu."

"Jo." Cathy vzala okraj látkové pleny a otřela synkovi ústa. "A co to takhle zkusit ještě jednou?"

John Patrick Ryan, Jr. proti její nabídce nic nenamítal.

"A co tedy nevíš? Ještě pořád tě trápí manželka toho člověka?" zeptala se Cathy již poněkud klidnějším tónem.

"V téhle otázce zatím moc zpráv nemáme," připustil Jack. "Obáváme se, že by mohli dostat zálusk na něco jiného."

"Nemůžeš mi říct, o co jde?" zeptala se.

"To právě nemůžu," přikývl. "Rusové, jak říká můj kamarád Simon, jsou pěkná sebranka."

"A Britové jakbysmet," poznamenala Cathy.

"Pane na nebi, já jsem si vzal prezidentku spolku abstinentů." Jack se napil. Popíjel Pinot Grigio, což byla zvlášť kvalitní značka bílého italského vína, které se prodávalo v místních obchodech.

"Nepiju, když mám někoho kuchat." Ráda používala tenhle výraz, protože jejímu manželovi z toho běhal mráz po zádech.

Zvedl sklenku. "Chceš nalít?"

"Možná až pak." Odmlčela se. "Nic z toho mi nemůžeš říct?"

"Promiň, miláčku. Taková jsou pravidla."

"A ty je nikdy neporušuješ?"

"Když jednou začneš, už nikdy neskončíš. Lepší ani nezačínat."

"A co když se nějaký Rus rozhodne pracovat pro nás?"

"To je něco jiného. Pak vstoupí do služeb pravdy a krásy na světě. My,"

zdůraznil Ryan, "jsme ti hodní."
"A co si myslí oni?"
"Že jsou to oni. Ale to si myslel i jistý člověk jménem Adolf," připomněl jí. "A tomu by se Bernie moc nelíbil."
Jenže ten už je dávno po smrti."
"Ale spousta jemu podobných ještě žije. To mi můžeš věřit, miláčku." "Tebe něco trápí, Jacku. Je to na tobě vidět. Nemůžeš o tom mluvit, co?"
"Ano. A ne, nemůžu."
"Fajn." Přikývla. Zpravodajské informace ji nezajímaly mimo její abstraktní touhu dozvědět se, co se děje ve světě. Ale jako lékařka chtěla znát spoustu věcí - například lék na rakovinu - i když je neznala a dokázala se s tím, byť neochotně, smířit. V lékařství se však na tajemství moc nehrálo, jakmile jste našli něco, co pacientům pomohlo, zveřejnili jste svůj objev ve svém oblíbeném časopise, aby se to rychle dozvěděl celý svět. CIA tohle rozhodně nedělala moc často, což ji zčásti uráželo. Zkusila tedy další popíchnutí. "A když narazíš na něco zásadního, co se stane pak?"
"Pošleme to výš. Tady to znamená přímo k Siru Basilovi, já to pak zavolám admirálu Greerovi. Obvykle jde o telefonát přes bezpečný telefon."
"Jako je ten nahoře?"
"Jo. A potom to rozešleme bezpečným faxem nebo, když jde o nějakou bombu, diplomatický kurýr to doveze z velvyslanectví, když nechceme spoléhat na šifrovací systémy."
"Jak často se tohle děje?"
"Od doby, co jsem tady, se to nestalo, ale o tom nerozhoduju já. Diplomatická zásilka dorazí na místo za osm až devět hodin. To je mnohem rychlejší než kdysi."
"Já myslela, že ta telefonická věcička nahoře je nedešifrovatelná."
"No, ty taky děláš některé věci, co jsou prakticky dokonalé, ale přesto si to ještě radši ohlídáš, ne? My děláme totéž."
"A v jakém případě? Myslím samozřejmě teoreticky." Usmála se své mazanosti.
"Ty se ale umíš zeptat, miláčku. Řekněme, že se dozvíme něco, hm, o jejich jaderném arzenálu, jde to od agenta v samotném centru jejich velení, je to hodně kvalitní materiál, ale jeho ztráta by mohla protivníka navést na agenta. Právě pro tyhle případy je zásilka. V celé hře jde hlavně o to, ochránit zdroj."
"Protože když zjistí totožnost toho člověka..."
"Tak zemře, možná poměrně nepříjemným způsobem. Povídá se, že kdysi nacpali do pece živého člověka a pak pod ním škrtli - a ještě si to celé nafilmovali, pour encourager les autres, jak říká Voltaire."
"Tohle už ale přece nikdo nedělá!" namítala Cathy okamžitě.
"V Langley je člověk, co tvrdí, že ten film viděl. Ten ubožák se jmenoval Popov, byl to důstojník GRU, který pracoval pro nás. Jeho šéfové na něj měli pořádný dopal."
"To myslíš vážně?" vyptávala se Cathy.
"Naprosto. Traduje se, že ten film ukazovali lidem v akademii GRU jako varování před překročením hranice - mně to přijde jako velmi hloupý psychologický krok, ale jak jsem říkal, mluvil jsem s člověkem, co tvrdil, že ten film viděl. Každopádně i tohle je jeden z důvodů, proč se snažíme své zdroje ochraňovat."
"Je to krapet těžko uvěřitelné."
"Opravdu? Myslíš, jako kdyby chirurg uprostřed operace odešel na oběd a dal si k tomu pivo?"
"No... jo."
"Žijeme v nedokonalém světě, lásko má." Rozhodl se pustit to z hlavy. Cathy měla celý víkend, aby si to promyslela, Jack se pokusí pokročit na své knize o Halseym.

*****

V MOSKVĚ probíhalo prstové divadlo. Jak to dáš věd(ět) do Lang(ley)?ptala se Mary Pat.

Ještě nev(ím), odpověděl Ed.

Co kur(ýr)? navrhla mu. Mohla by to být bomba.

Ed souhlasně přikývl. Rit(ter) vyletí z kůže.

To si ntys(lim), přikývla. Mám tu schůz(ku) zařídit já? zeptala se.

Mluvíš rus(ky) mnohem líp, souhlasil Ed.

Tentokrát přikývla ona. Ed věděl, že jeho žena ovládá elegantní knižní ruštinu vyhrazenou v téhle zemi těm nejvzdělanějším. Průměrný Sovět by nevěřil, že nějaký cizinec hovoří takhle dobře jeho jazykem. Když se procházela nebo se bavila s prodavačkou, nikdy nedovolila, aby tohle její umění vyplynulo na povrch, spíše předstírala potíže se zbytečně dlouhými souvětími. Kdyby to nedělala, byla by okamžitě prozrazena; jednalo se o ještě důležitější součást jejího převleku než její plavé vlasy a typicky americké chování.

Kdy? zeptala se pak.

Iv(an) chce zít(ra). Troufneš si? odpověděl.

Pohladila ho po boku a usmála se na něj svým hravým úsměvem, což znamenalo to si piš.

Foley svou ženu velice miloval, a součástí toho byla i skutečnost, že uznával její oblibu hry, již oba hráli. Castingové oddělení společnosti Paramount by mu lepší manželku nesehnalo. Dnes večer se budou milovat. Pravidla boxu radí před zápasem vynechat sex, jenže Mary Pat vyznávala zásadu opačnou, a jestli si toho mikrofony ve stěnách všimnou, co už, pomyslel si náčelník stanice s uličnickým úsměvem.

*****

"KDY ODJÍŽDÍŠ, Bobe?" zeptal se Greer Rittera.

"V neděli. Nejdřív do Tokia, pak hned do Soulu."

"Ještě štěstí že tam nemusím já. Tyhle hrozně dlouhé lety mě zabíjejí," poznamenal DDI.

"Půlku cesty musíš vždycky prospat." To se Ritterovi dařilo. Měl naplánovanou účast na konferenci s korejskou zpravodajskou službou, měli jednat o Severní Koreji a Číně, které ho obě trápily - stejně jako Korejce. "Momentálně se u mě v kanceláři stejně nic zásadního neděje."

"Děláš dobře, že vezmeš roha, zatímco mi bude prezident spílat kvůli papežovi," zamyslel se Moore nahlas.

"No, to je mi moc líto, Arthure," reagoval Ritter s ironickým úsměvem. "Zastoupí mě Mike Bostock." Oba vysocí zaměstnanci Bostocka znali a uznávali ho, byl to zkušený dlouholetý špion a odborník na Sovětský svaz a střední Evropu. Na to, aby si získal důvěru Kongresu, se ovšem choval příliš jako kovboj, což všichni chápali jako velkou nevýhodu. I kovbojové mají své využití - například jako Mary Pat Foleyová.

"Ze zasedání politbyra pořád nic?"

"Zatím ne, Arthure. Možná se bavili jen o bezvýznamných záležitostech. Taky tam nemůžou na každém zasedání plánovat další jadernou válku."

"To ne." Greer se ušklíbl. "Podle nich ale my neděláme nic jiného. Ježíši, to jsou paranoici."

"Nezapomeň, co řekl Henry: ‚I paranoici mají své nepřátele.' A to je naše pozice," připomněl jim Ritter.

"Ještě pořád jsi neopustil svůj plán MASKA RUDÉ SMRTI, Roberte?"

"Zatím nemám nic konkrétního. Stálí zaměstnanci, s nimiž jsem o tom mluvil - rozumíš, Arthure, řekneš našim lidem, aby se pokusili myslet mimo skříňku, a co oni udělají? Sestaví lepší skříňku!"

"Moc podnikavých typů tu nemáme, na to nezapomeň. Vládní úřad. Platové tabulky. To obyčejně působí v neprospěch tvůrčího myšlení. Od toho tu jsme my," poznamenal Moore. ‚Jak bychom to mohli změnit?"

"Máme tu pár lidí ze skutečného světa. Jednoho mám ve svém týmu dokonce i já - on neumí myslet uvnitř hranic vymezených skříňkou."

"Ryan?" zeptal se Ritter.

"To je jeden z nich," přikývl Jim Greer.

"Ale není to jeden z nás," poznamenal DDO okamžitě.

"Bobe, nemůžeme mít obojí," odsekl DDI. "Buď chceš někoho, kdo myslí stejně jako ostatní naši úředníci, nebo někoho, kdo dokáže přemýšlet tvůrčím způsobem. Ryan zná pravidla, je to bývalý mariňák, který umí stát na vlastních nohou, velice brzy se z něj vyklube špičkový analytik." Greer se odmlčel. "Je to snad ten nejlepší mladý důstojník, jakého jsem za poslední roky viděl, a nechápu, Roberte, co proti němu pořád máš."

"Basil si ho oblíbil," dodal Moore, "a Basila jen tak někdo neoklame."

"Až Jacka příště uvidím, rád bych mu řekl o RUDÉ SMRTI."

"Fakticky?" zeptal se Moore. "To je ale hodně mimo jeho kompetence."

"Arthure, v ekonomii se vyzná líp než všichni ostatní lidi, co mám ve své správě. Do ekonomického oddělení jsem ho nezařadil jenom proto, že je příliš inteligentní, aby se tím nechal omezovat. Bobe, jestli chceš položit Sovětský svaz na lopatky - bez války - tak jediný způsob, jak toho dosáhneš, je podrytím jejich hospodářství. Ryan vydělal hromadu peněz, protože se v tomhle všem vyzná. Dej na mě, on umí oddělit zrno od plev. Možná by věděl, jak by se dalo zlikvidovat takové pole plné zrna. A navíc, čemu se tím ublíží? Ten tvůj projekt je stejně čistě teoretický, ne?"

"Tak co?" otočil se Moore na Rittera. Greer měl přece jen pravdu.

"No, tak dobře, ať je po tvém," přikývl DDO. "Ale hlavně ať o tom nemluví s The Washington Post. Nemůžeme potřebovat, aby se tenhle nápad dostal do novin. Kongres i tisk by z toho ranila mrtvice."

"Jack a mluvit s novináři?" zeptal se Greer. "To těžko. On není žádný patolízal, a to ani vůči nám. Myslím, že je jeden z mála, jimž můžeme důvěřovat. Celá ruská KGB nemá dost tvrdé měny, aby ho mohla koupit. Což o sobě říct nemůžu," zažertoval.

"Počkej, tohle ti jednou připomenu, Jamesi," slíbil mu Ritter a slabě se usmál. Takové žerty bývaly často vyhrazeny pro sedmé patro v Langley.

*****

OBCHODNÍ DOMY jsou po celém světě stejné, přičemž GUM v Moskvě měl představovat protějšek obchodního domu Macy's v New Yorku. Teoreticky, pomyslel si Ed Foley, když prošel hlavními dveřmi dovnitř. Stejně jako byl Sovětský svaz teoreticky dobrovolným svazkem republik a Rusko mělo teoretickou ústavu, která existovala nad vůlí Komunistické strany

Sovětského svazu. A teoreticky tu na něj možná čeká i příjemné překvapení, pomyslel si a rozhlížel se kolem sebe.

Vyjeli výtahem do druhého patra - šlo o starý model výtahu, měl kolejnice z masivního dřeva na rozdíl od kovových typů, které byly běžné na Západě. Oddělení kožešin bylo vpravo vzadu a na první pohled zde neměli tak omezený výběr.

Nejlepší bylo, že v tom oddělení stál Ivan, na sobě měl stejné oblečení jako v metru. Že by to byl jeho nejlepší oblek? přemýšlel Foley. Pokud ano, tak by měl co nejdříve vypadnout někam na Západ.

Nabízelo se tu zboží přinejlepším průměrné kvality, ale byl to přece jen obchodní dům, i když jednotlivá oddělení zde představovala napůl nezávislé obchody. Jejich Ivan ale nebyl žádný hlupák. Navrhl setkání v místě, kde se dalo očekávat kvalitní zboží. Po celá tisíciletí v Rusku panovaly kruté zimy, i sloni si zde museli opatřit srst, a jelikož čtvrtina krve v lidském těle

zásobuje mozek, lidé tu potřebovali čepice. Slušné kožešinové čepice se nazývaly šapky, šlo o kulaté kožešinové pokrývky hlavy, které neměly žádný přesný tvar, ale úspěšně udržovaly hlavu v teple. Ty velmi dobré byly vyrobeny z ondater - soboli a norci se dostávali jen na pulty těch nejvybranějších obchodů, které byly vyhrazeny pro zámožné ženy, manželky anebo milenky stranických šéfu. Jenže ušlechtilá ondatra, zapáchající tvor z mokřin - zápach se z kožešiny podařilo nějakým způsobem odstranit, jinak by si totiž majitele takové čepice mohl kdokoli splést s bezdomovcem z vlhké příbřežní čtvrti - měla velmi jemný kožich, chlupy či co to bylo, a velmi dobře chránila před chladem. Tedy taková krysí královna. Ale o to teď přece nešlo, že?

Ed a Mary Pat spolu dokázali komunikovat i pohledem, i když po velmi úzké vlnové délce. Mohli využít i denní dobu. V obchodě byly vyrovnány zimní čepice a vlivem podzimního počasí se moc lidí do obchodů nehnalo, aby si koupilo nové výrobky. Byl tu jen jeden člověk v hnědém saku a Mary Pat zamířila jeho směrem, nejprve však zahnala svého muže posunky pryč, jako by mu chtěla koupit něco jako překvapení.

Muž nakupoval stejně jako ona, rozhlížel se po výrobcích v oddělení kožešin. Ať je kdo je, hlupák není, pomyslela si.

"Promiňte," řekla rusky.

"Ano?" Muž se otočil. Mary Pat si ho prohlédla; bylo mu něco málo přes třicet, ale vypadal starší, jelikož lidé v Rusku stárnou o něco rychleji, dokonce i rychleji než obyvatelé New York City. Hnědé vlasy, hnědé oči - v očích inteligentní pohled. To bylo dobré znamení.

"Sháním pro svého muže čepici na zimu, jak jste navrhl," dodala svou nejlepší ruštinou, "v metru."

Nečekal, že se sejde s ženou, všimla si Mary Pat okamžitě. Zamrkal a prohlédl si ji, snažil se srovnat její dokonalou ruštinu se zjevným faktem, že je Američanka.

"V metru?"

"Přesně tak. Můj manžel se domníval, že bych se s vámi měla sejít spíš já než on. Takže..." zvedla jednu čepici a přejela rukou po kožešině, pak se otočila na svého nového spojence, jako by se ho ptala na názor. "Co od nás tedy požadujete?"

"Jak to myslíte?" odsekl muž.

"Kontaktoval jste Američana a požádal ho o setkání. Chcete mi pomoci vybrat zimní čepici pro mého muže?" zeptala se velice potichu.

"Vy jste ze CIA?" zeptal se, podařilo se mu dostat své myšlenky zpola pod kontrolu.

"Můj manžel a já pracujeme pro americkou vládu, to je pravda. A vy pracujete pro KGB."

"Ano," odpověděl, "V komunikačním oddělení, Ústředním komunikačním středisku."

"Opravdu?" otočila se k regálu a zvedla další šapku. Do háje, pomyslela si, ale říkal jí pravdu, nebo mu šlo jen o lacinou jízdenku do New Yorku?

"Skutečně? A jakou mám jistotu, že tomu tak je?"

"Protože vám to říkám," odpověděl jí překvapeně a zčásti naštvaně, že vůbec pochybuje o jeho poctivosti. Copak si tahle žena myslí, že riskuje život jen tak pro legraci? "Proč se mnou vůbec mluvíte?"

"Protože zpráva, kterou jste předal v metru, si získala mou pozornost," řekla a zvedla tmavohnědou čepici, zamračila se, jako by byla příliš tmavá.

"Madam, já pracuju v Osmé správě."

"Které oddělení?"

"Jednoduché zpracování zpráv. Nejsem součástí signální zpravodajské služby. Jsem spojař. Odesílám signály na různé rezidentury, a když se na mém stole objeví signály z terénu, předávám je příslušným příjemcům. Díky tomu se dostanu k mnoha operačním signálům. Je to pro vaše účely dostačující?" Aspoň se snažil hrát co nejlépe, ukázal na šapku a zavrtěl hlavou, pak ukázal na

další, ta byla ze světlejší hnědé kožešiny, skoro světlé barvy.

"To by asi šlo. Co od náš požadujete?"

"Mám velmi významnou informaci - velmi významnou. Výměnou za ni požaduji přejezd na Západ pro sebe, svou ženu a dceru."

"Jak stará je vaše dcera?"

"Tři roky a sedm měsíců. Můžete to pro mě udělat?"

Ta otázka jí rozlila po těle půl litru adrenalinu. Musela se rozhodnout takřka okamžitě, a tímto rozhodnutím soustředila veškeré pravomoci CIA na jediný případ. Dostat ze Sovětského svazu tři lidi nebude procházka růžovým sadem.

Jenže ten chlap pracuje v MERCURY, uvědomila si Mary Pat. Určitě ví věci, k nimž se nedostane ani stovka dobře postavených agentů. Tenhle Ivan byl strážcem ruských korunovačních klenotů, cennějších než Brežněvovo obočí, takže...

"Ano, můžeme vás i vaši rodinu dostat ven. Za jak dlouho?"

"Informace, kterou mám, poměrně spěchá. Jak nejdříve to půjde. Nezveřejním ji, dokud nebudu na Západě, ale ujišťuju vás, že se jedná o zprávu obrovského významu - postačuje to k tomu, abych se odhodlal k téhle akci," dodal jako další návnadu.

Abys to nepřehnal, Váňo, pomyslela si. Pýchou ovládaný agent by jim klidně mohl říct, že má odpalovací kódy ruských strategických raketových sil, a přitom by neměl víc než recept na maminčin boršč, a dostat takového prevíta ven by bylo zbytečné plýtvání zdroji, které je nutné používat s největší opatrností, jenže Mary Pat na to měla nos. Podívala se tomu muži až do duše a viděla, že ať se tam píše cokoli, "lhář" to není.

"Ano, v případě nutnosti to můžeme zařídit velice rychle. Musíme jen dohodnout místo a postup. Tady už spolu déle mluvit nemůžeme. Navrhnu vám místo, kde dojednáme detaily."

"To je jednoduché," odpověděl Zajcev a navrhl jí, aby to bylo zítra ráno.

Ty máš tedy naspěch. "Jak vám můžu říkat?" zeptala se nakonec.

"Oleg Ivanovič," odpověděl automaticky, pak si uvědomil, že odpověděl popravdě, a to v situaci, kdy by mu mlžení možná pomohlo víc.

"To je dobře. Já jsem Maria," odpověděla. "Tak kterou šapku byste mi doporučil?"

"Pro vašeho muže? Tuhle, žádnou jinou," řekl Zajcev a podal jí tu světlou.

"Tak ji tedy koupím. Děkuji, soudruhu." Chvilku ještě čepicí pohazovala v rukou, pak odešla a podívala se na cenovku - 180 rublů, více než měsíční plat moskevského dělníka. Podala šapku prodavačce, pak odešla k pokladně a zaplatila hotově - Sověti ještě kreditní karty neobjevili -a dostala účtenku, již odevzdala první prodavačce, a ta jí podala vybranou čepici.

Takže to byla pravda - Rusové jsou skutečně méně výkonní než americká vláda. Bylo to s podivem, ale viděla to na vlastní oči, což ji přesvědčilo, přemýšlela a svírala v prstech hnědou papírovou tašku, pak se přidala ke svému manželovi, s nímž rychle vyšla ven.

"Tak copak jsi mi koupila?"

"Něco, co se ti bude líbit," slíbila mu, zvedla tašku do vzduchu, ale její rozzářené oči to dopověděly za ni. Pak se podívala na hodinky. Ve Washingtonu byly teprve tři hodiny ráno, a kdyby chtěli tuhle zprávu předat telefonicky, bylo příliš brzy. Nešlo o nic pro noční službu, a to ani pro důvěryhodné lidi v MERCURY. To už pochopila na vlastní kůži. Kdepak, tuhle informaci sepíší, zašifrují a uloží do diplomatické zásilky. A pak už bude záležet jen na tom, aby od Langley získali povolení.

*****

AUTO JIM VČERA zkontroloval technik z velvyslanectví - všichni z ambasády to prováděli zcela mechanicky, takže oni se tím nevystavili případnému

odhalení, vše nezbytné zůstalo zachováno. Jejich Mercedes 280 se mohl pyšnit poměrně promyšleným alarmem. Ed Foley tedy jen zapnul nahlas kazetový přehrávač. V něm měli kazetu Bee Gees, která slibovala, že otráví každého, kdo by odposlouchával nějakou štěnici, pustil ji navíc tak nahlas, že štěnice stejně neměly šanci. Mary Pat na svém místě poskakovala do rytmu jako správná holka z Kalifornie.

"Náš přítel by chtěl odvézt," řekla tak hlasitě, aby ji slyšel jen její manžel. "On, manželka a dcera, věk tři a půl."

"Kdy?" vyzvídal Ed.

"Brzy."

"A jak?"

"To je na nás."

"Myslí to vážně?" zeptal se Ed své ženy, ačkoli myslel spíš Má to smysl?

"Podle mě ano."

S jistotou to tvrdit nešlo, ale MP měla na lidi dobrý nos, on byl zase ochotný spolehnout se na její názor. Přikývl. "Fajn."

"Máme společnost?" zeptala se pak.

Foley rozděloval svou pozornost mezi dění na silnici a v zrcátkách. Jestliže je tedy někdo sledoval, tak byl neviditelný. "Ne."

"Fajn." Trochu ztlumila kazetu. "Víš, mně se to taky líbí, Ede, ale pozor na uši."

"Dobře, miláčku. Dneska odpoledne musím ještě do kanceláře."

"Proč?" zeptala se polorozzlobeným hlasem, který zná každý manžel na světě.

"No, mám tam ještě papírování ze včerejška..."

"A chceš se podívat na výsledky baseballu," pronesla. "Ede, proč nemůžeme mít satelit u nás doma?"

"Pracuje se na tom, ale Rusové jsou trochu proti. Podle nich je riziko, že by z toho mohl být prostředek pro špionáž," dodal znechuceně.

"Jo," ušklíbla se MP. "To určitě. To povídej někomu jinýmu." Pro případ, že KGB měla k dispozici člověka, který v noci procházel parkoviště. Možná by to mohla provést FBI, i když se určitě proti takové možnosti chránili, pochybovala, že by pro Rusy pracoval někdo takhle inteligentní. Jejich vysílačky byly příliš neforemné. A i tak. Chovali se paranoidně, ale nepodceňovali něco?

*****

CATHY VZALA Sally s malým Jackem ven. O blok a půl dál byl park kousek od Fristow Way, kde měli pár houpaček, které se líbily Sally, a trávu, za kterou mohl mrňous tahat a zkoušet, jestli je k jídlu. Teprve nedávno se naučil používat ruce, nešikovně a zvláštně, ale všechno, co se mu dostalo do ručičky, se okamžitě ocitlo v jeho puse, což znají všichni rodiče na světě. Byla to nicméně šance dostat děti trochu na slunce - noci v zimě jsou tu dlouhé a tmavé - a v domě bylo chvilku ticho, takže Jack mohl pracovat na své knize.

Už si vytáhl jednu z Cathyiných lékařských učebnic, Základy vnitřního lékařství, chtěl se něco dozvědět o pásovém oparu, kožní nemoci, která amerického admirála soužila ve velmi nepříznivé době. Jen když si přečetl podkapitolu o té nemoci - ukázalo se, že jde o příbuznou neštovic -měl pocit, že ten stárnoucí námořní pilot to musel chápat jako ekvivalent středověkého mučení. A to tím spíš, že jeho milovaná bojová skupina letadlových lodí Enterprise a Yorktown musela vyrazit do bitvy bez něj. Přijal to však jako muž - William Frederick Halsey, Jr., nikdy nebral nic jinak - a doporučil na své místo svého přítele Raymonda Spruance. Ti dva se snad nemohli lišit víc. Halsey byl zemitý, hodně pil a kouřil, kdysi hrával fotbal. Spruance byl nekuřák a abstinent, o němž se tradovalo, že nikdy ze vzteku nezvýšil hlas. Stali se z nich však velmi blízcí přátelé a za války si měli vyměnit vedení Pacifické flotily, když ji přejmenovali ze Třetí flotily na Pátou a pak zase

zpět, když si vedení vyměnili. Tohle, říkal si Ryan, nejlíp ukazuje na to, že Halsey byl taky intelektuál, ne jenom tvrdohlavý agresor, jak o něm hlásaly tehdejší noviny. Intelektuál Spruance by nekamarádil se žádným tlučhubou. Jejich štáby na sebe ale nevražily jako kocouři zápasící v létě o přízeň kočky; možná šlo o vojenskou nápodobu hádek typu "můj táta přepere tvýho tátu", jimiž se baví děti do věku asi sedmi let -a tam nejde hovořit o žádné intelektuálnosti.

Jack měl k dispozici Halseyho vlastní vyjádření o nemoci, i když to, co skutečně prohlásil, asi musel učesat vydavatel a zapisovatel, protože Bill Halsey skutečně měl slovník jako obyčejný plavčík s pár skleničkami v žaludku - to byl možná jeden z důvodů, proč ho měli novináři v takové oblibě. Jeho slova byla radost přepisovat.

Jack měl poznámky a sekundární prameny naskládané vedle počítače Apple IIe. Pro zapisování používal textový editor WordStar. Bylo to poměrně složité, ale nesrovnatelně jednodušší než to psát na psacím stroji. Přemýšlel, kterému vydavateli knihu nabídne. Naval Institute Press už ho sice znovu uháněl, ale Ryan uvažoval, jestli by neměl přejít k nějakému ze slavnějších vydavatelů. Ale nejprve bude nutno tu knihu dokončit, že? Takže zpět k Halseyho složitému myšlení.

Dnes však váhal. To bylo nezvyklé. Prstoklad - tři prsty a palec (když byl ve formě, tak oba palce) - se nezměnil, ale jeho mozek se nedokázal pořádně soustředit, jako by se zajímal o něco dočista jiného. To byly nevýhody jeho práce analytika CIA. Některé problémy prostě odmítaly zmizet, nutily jeho mysl, aby se dokolečka zaobírala tímtéž materiálem, dokud nenarazil na odpověď na otázku, která sama o sobě dávala velmi malý smysl. Na stejné potíže narazil párkrát při práci v Merrill Lynch, když prošetřoval akcie, hledal lákadla či rizika skrytá v operacích a financích nějaké veřejně obchodovatelné společnosti. Díky tomu se několikrát dostal do sporu se šéfy z newyorské kanceláře, ale Ryan nikdy nepatřil k těm, co něco udělají jenom proto, že jim to nařídí nadřízení. I v námořní pěchotě, třebaže byl velmi nízko postavený důstojník, se od něj čekalo, že bude schopen přemýšlet, a makléř dostal od klientů důvěru, že ochrání jejich peníze, jako by byly jeho vlastní. Většinou se mu to dařilo. Když vložil své vlastní fondy do společnosti Chicago and North Western Railroad, dostalo se mu výtky ze strany svých nadřízených, ale neustoupil, a ti klienti, kteří ho poslechli, na tom poměrně slušně vydělali - čímž si vysloužil zástup nových klientů. Takže Ryan se naučil poslouchat své instinkty, hasil požáry, které ještě pořádně ani neviděl. Tohle patřilo k nim; "tohle" znamenalo papeže. Informace, které měl k dispozici, dosud neposkytovaly celkový obraz, ale na to si už zvykl. Při obchodování s akciemi se naučil, jak a kdy vkládat své peníze na nedokonalé obrazy, a v devadesáti procentech měl pravdu.

Pro boj s tímhle požárem ale neměl nic. Něco se dělo. On jenom neměl ponětí, co to je. Dostala se k němu jen kopie varovného dopisu odeslaného do Varšavy, který odsud určitě odešel do Moskvy, kde ho skupinka starých mužů pochopí jako hrozbu.

Od toho se moc odrazit nedalo, že? ptal se Ryan v duchu. Přistihl se, že by si dal cigaretu. Takové věci mu leckdy pomáhaly přemýšlet, ale kdyby Cathy ucítila v domě cigaretový kouř, tak by to schytal. Jenže žvýkačka, jakkoli objemná, ji prostě v takových chvílích nedokázala nahradit.

Potřeboval Jima Greera. Admirál se k němu občas choval, jako by byl jeho druhý syn - jeho vlastní syn přišel o život ve Vietnamu, kde sloužil jako poručík námořní pěchoty, což se Ryan dozvěděl později - takže mu čas od času dával možnost probírat problémy ze všech úhlů pohledu. Ale se Sirem Basilem Charlestonem tak blízký vztah neměl a Simon byl skoro v podobném věku jako on, třebaže měl víc zkušeností. A tohle nepatřilo k potížím, které lze vyřešit osamoceně. Přál si, aby o tom mohl hovořit se svou ženou - věděl, že doktoři jsou hodně inteligentní lidé - ale to nesměl a Cathy se stejně nevyznala v

celé situaci tak dobře, aby pochopila jednotlivé aspekty. Ona vyrostla v privilegovanějším prostředí, byla dcerou muže, který vydělal na trhu s akciemi miliony, bydlela ve velkém bytě na Park Avenue, chodila do nejlepších škol, k šestnáctým narozeninám dostala své vlastní auto, všechny nástrahy života se od ní držely daleko. Ale Jack ne. Jeho táta pracoval jako policista, vyšetřoval převážně vraždy, a i když si nenosil práci domů, Jack se ho častokrát ptal na věci, z nichž pochopil, že ve skutečném světě lze narazit na nepředvídatelná nebezpečí a že někteří lidé prostě nepřemýšlejí jako skuteční lidé. Říkalo se jim zlí - a dokázali pořádně pozlobit. Svědomí měl odjakživa. Jestli k němu přišel v dětství nebo v katolických školách, případně zda tvořilo součást jeho genetické výbavy, to Jack nevěděl. Věděl, že porušení pravidel bývá nezřídka něčím špatným, nicméně si taky uvědomoval, že pravidla jsou dílem rozumu a rozum je rozhodující, takže pravidla lze porušit, jestliže máte dobrý - zatraceně dobrý - důvod pro něco takového. Tomu se říkalo úsudek, a námořní pěchota kdovíproč právě tuhle květinku pečlivě ošetřovala. Utvořili jste si názor na situaci a přemýšleli jste o možnostech, pak jste se pustili do akce. Často jste to museli zvládnout velice rychle, a právě proto důstojníci dostávali vyšší plat než seržanti, i když bylo velmi moudré naslouchat i svému dělostřeleckému seržantovi, pokud na to byl ovšem čas.

Ryan momentálně neměl nic z toho k dispozici, a to ho trápilo. Na dohled nebyla žádná okamžitě identifikovatelná hrozba, což zase bylo dobře. Jenže se ocitl v prostředí, kde hrozby nebývají vždy zjevné, a jeho úkolem bylo je odhalit tak, že poskládá dohromady jednotlivé útržky informací. A ani těch teď moc neměl. Byla to jen možnost, kterou musel zvážit podle lidí, které neznal a s nimiž se nikdy nesetká, kromě papírových dokumentů sepsaných dalšími lidmi, které také neznal. Připadal si jako navigátor na lodi ve flotile Kryštofa Kolumba, co si myslí, že země už tam někde před nimi musí být, ale neví, kde nebo kdy na ni narazí -a jen doufá, že to nebude v noci nebo za bouře a že se pevnina neobjeví v podobě nějakého útesu, který mu rozpárá loď. Jeho vlastní život byl

v bezpečí, ale stejně jako cítil povinnost považovat peníze svých klientů za své vlastní, tak musel k potenciálně ohroženému životu jiného muže přistupovat stejně, jako by totéž nebezpečí hrozilo jeho vlastnímu dítěti. A právě to ho pálilo. Mohl by zavolat admirálu Greerovi, ale ve Washingtonu nebylo ještě ani sedm hodin ráno, takže by svého šéfa nijak nepotěšil, kdyby ho probudil zlověstný zvonek jeho bezpečného telefonu. Zvlášť když mu vlastně neměl co říct, jen položit pár dotazů. Opřel se tedy o opěradlo židle, díval se na zelenou obrazovku monitoru a hledal něco, co tam prostě nebylo.

17 KAPITOLA - BLESKOVÝ PŘENOS

ED FOLEY PSAL VE SVÉ KANCELÁŘI:

NALÉHAVOST: BLESKOVÁ PRO: DDO/CIA KOPIE: DCI, DDI OD: NS MOSKVA PŘEDMĚT: KRÁLÍK TEXT ZPRÁVY:

MÁME KRÁLÍKA, VYSOKO POSTAVENÝ KONTAKT, TVRDÍ, ŽE PRACUJE JAKO KOMUNIK. DŮSTOJNÍK NA ÚSTŘEDÍ KGB, MÁ PRÝ UŽITEČNÉ INFORMACE PRO VLÁDU USA. ODHAD: MLUVÍ PRAVDU. 5/5. NALÉHAVĚ ŽÁDÁM O POVOLENÍ K OKAMŽITÉMU ODVOZU ZE ZEMĚ PRO NĚHO, JEHO ŽENU A DCERU (3). VYŽADOVÁNA NALÉHAVOST 5/5. KONEC

*****

Tak, pomyslel si Foley, to je poměrně stručné. V takových případech byla lepší krátká zpráva - protivník pak měl menší šanci text zpracovat a rozluštit šifru v případě, že se ke zprávě vůbec dostal. Tahle zpráva se ale nedostane k

nikomu mimo CIA. Vsadil na ni hodně. 5/5 znamenalo, že význam případné informace odhadoval jako velmi vysoký stejně jako předpokládané oprávnění a závažnost navrhované akce měly hodnotu 5, tedy nejvyšší. Totožným počtem bodů odhadoval přesnost subjektu. Čtyři esa - takový typ zprávy člověk neodesílá denně. Takové označení by dal zprávě od Olega Penkovského nebo od samotného agenta KARDINÁLA, a to znamenalo úplnou bombu. Chvilku přemýšlel, zvažoval, jestli to odhaduje správně, ale za svou kariéru už Ed Foley pochopil, že na své instinkty se může spolehnout. Rovněž porovnal své názory s názory své ženy a její instinkty byly prakticky stejně vybroušené. Jejich Králík - termín CIA označující člověka, který vyžaduje rychlý odjezd z nepříznivého postavení, v němž se ocitl - od nich žádá hodně, ale dalo se předpokládat, že je skutečně tím, zač se vydává: držitelem velmi žhavé informace. Takové jednání z něj činilo člověka vedeného svědomím, a tedy někoho velmi spolehlivého. Kdyby byl nastrčený, falešný, tak by požádal o peníze, protože tak podle KGB zběhové přemýšlejí -a CIA nikdy neučinila nic, aby jí tohle přesvědčení vyvrátila.

Takže z toho měl prostě dobrý pocit, i když takovéhle hodnocení nelze poslat diplomatickou poštou do sedmého patra v Langley. Budou se na to muset spolehnout. Musejí mu důvěřovat. Byl náčelníkem stanice v Moskvě, zastával nejvyšší postavení v terénu v rámci CIA, a takové místo předpokládalo i obrovskou dávku důvěryhodnosti. Budou to muset porovnat s dalšími obavami, které se k nim dostanou. Kdyby byl naplánován nějaký summit, tak by mohlo dojít k ohrožení celého záměru, ale prezident žádné takové plány nedával najevo a ministr zahraničí taky ne. Takže se neobjevilo nic, co by Langley zabránilo v tom, aby akci nepodpořilo -pokud dospějí k závěru, že Foley má pravdu...

Ed ani netušil, proč se sám sebe vyptává. On byl přece v Moskvě, a to proboha musí stačit. Zvedl telefon a stiskl tři tlačítka.

"Russell," ozvalo se ve sluchátku.

"Mikeu, tady Ed. Potřebuju tě tady."

"Fajn."

Trvalo to minutu a půl. Otevřely se dveře.

"No, Ede?"

"Něco k odeslání."

Russell se podíval na hodinky. "To je o chlup, příteli."

"Je to krátké. A budu kvůli tomu muset jít s tebou."

"Tak to abychom se do toho pustili, kámo." Russell vyšel ze dveří, Foley hned za ním. Na chodbě naštěstí nikdo nebyl, jeho kancelář nebyla daleko.

Russell se posadil do své židle a zapnul šifrovací stroj. Foley mu podal list papíru. Russell ho připnul k destičce nad klávesnicí. "Fakt krátký," pronesl s úlevou a začal psát. Byl zručný skoro stejně jako sekretářka velvyslance a dokončil to během minuty, připojil ještě trochu vycpávek - šestnáct příjmení náhodně vybraných z pražského telefonního seznamu. Když stránka vyjela z přístroje, Foley ji vzal, složil, zasunul do obálky a zalepil ji. Na obálku ještě nakapal vosk a pak Foley podal obálku Russellovi.

"Pět minut, Ede," řekl komunikační důstojník, než vyšel ze dveří. Sjel výtahem do prvního patra. Tam sídlil diplomatický doručovatel. Jmenoval se Tommy Cox, býval praporčíkem a pilotem helikoptéry, čtyřikrát ho sestřelili ve Vietnamu, když sloužil u První jízdní divize, šlo o muže, který choval vůči nepřátelům své země jen ty nejhorší city. Diplomatická zásilka byla plátěná taška, již bude mít během transportu připoutanou pouty k zápěstí. Už byl objednán na přímý let PanAm na newyorské Kennedyho letiště, let měl trvat jedenáct hodin, během nichž nebude nic pít ani spát, měl však s sebou na čtení tři fantastické romány. Za deset minut odjede z velvyslanectví služebním vozem a jeho diplomatické doklady mu zajistí hladký průchod bezpečnostními či imigračními procedurami na letišti. Rusové byli v tomto ohledu poměrně shovívaví, i když pravděpodobně i oni přemýšleli, jak se dostat k tomu, co se ukrývá v té plátěné tašce. Rozhodně nešlo o ruský parfém nebo kalhotky pro

přítelkyni v New Yorku či Washingtonu.

"Šťastný let, Tommy."

Cox přikývl. "Jasně, díky, Mikeu."

Russell se vrátil do Foleyho kanceláře. "Tak a je to v tašce. Letadlo odlétá za hodinu deset, kámo."

"Fajn."

"Je ten Králík tím, co si myslím?"

"To ti nesmím říct, Mikeu," upozornil ho Foley.

"Jo, já vím, Ede. Promiň, že jsem se zeptal." Russell nepatřil k těm, kdo by porušovali pravidla, i když byl zvědavý jako všichni ostatní. A pochopitelně věděl, co to je Králík. Celý svůj život strávil na různých místech v tomhle oboru, a pochytit při tom žargon nebylo vůbec těžké. Jenže i v tomhle oboru existovala jistá omezení, a přes ně nejel vlak.

Foley si vzal kopii zprávy, zavřel ji do sejfu ve své kanceláři a nastavil kombinaci i alarm. Pak zamířil do jídelny, kde byla televize naladěná na ESPN. Tam se dozvěděl, že Yankees znovu prohráli - o tři body, a to už sahali po vítězství! Copak na světě neexistuje spravedlnost? zuřil v duchu.

*****

MARY PAT DĚLALA domácí práce, což ji nebavilo, ale mohla aspoň vypnout mozek, zatímco představivost jí běžela naplno. Takže se znovu sejde s Olegem Ivanovičem. Bude na ní, aby vymyslela, jak celou "zásilku" - další termín CIA označující materiál nebo osoby, které je třeba vyvézt ze země - dostanou za hranice. Takové věci se daly provést mnoha způsoby. Ani jeden nebyl bezpečný, ale ona, Ed i další terénní špioni CIA prošli výcvikem k provádění nebezpečných věcí. Moskva byla milionovým městem a v takovém prostředí se trojice lidí rovnala jen kapce v moři, bylo to totéž jako jediný list v podzimním háji, jeden býk v yellowstoneském stádu, další auto ve špičce na dálnici u L.A. To bylo schůdné, ne?

No, vlastně ne. V Sovětském svazu byl každý moment osobního života podroben kontrole. Z amerického hlediska byla ta zásilka jen dalším autem na dálnici, ale cesta do Las Vegas znamenala přejet hranice, a k tomu člověk musel mít důvod. Tady nebylo snadné nic v tom smyslu, jak se na všechno pohlíželo v Americe.

A pak ještě něco dalšího...

Bylo by lepší, říkala si Mary Pat, kdyby Rusové nevěděli, že odjel. Koneckonců, když není k dispozici mrtvola, tak nelze mluvit o vraždě. A pokud se nedozvědí, že jeden z jejich obyvatel se vynořil někde jinde, kam se normálně nemá dostat, kdo může tvrdit, že došlo ke zběhnutí? Takže... o kolik by to bylo lepší... a bylo to možné... ? přemýšlela.

To by je ale pořádně nakoplo, že?Jenže jak to zařídit? Měla aspoň o čem přemýšlet, zatímco luxovala koberec v obývacím pokoji. A, oho, mimochodem, vysavač spolehlivě vyřadí z provozu štěnice, které jim Rusové mohli nasadit do zdí... Tudíž s tím okamžitě přestala. Proč takovou šancí plýtvat? S Edem se domlouvali rukama, ale to bylo příšerně pomalé.

Přemýšlela, jestli s tím bude Ed souhlasit. Mohl by, napadlo ji. Něco takového by ho ale nenapadlo. Přes veškeré své nadání Ed nebyl žádný kovboj. Měl jisté schopnosti, a třebaže byly dokonalé, přece jen připomínal spíš pilota bombardéru než stíhačky. Mary Pat na rozdíl od něj přemýšlela spíš jako Chuck Yeager z X-l, jako Pete Conrad v lunochodu. Prostě jí šlo přemýšlet ve spěchu líp.

Ten nápad měl i strategické dopady. Jestli dokážou dostat Králíka ven, aniž by se o tom dozvěděl protivník, pak by mohli všechny jeho vědomosti využít bez omezení, a taková možnost, když se ji člověku podařilo realizovat, byla velice lákavá. Nebylo by to nic snadného, možná by se jednalo o zbytečnou komplikaci - a v takovém případě by ji mohli zahodit - ale stálo za to se nad ní

zamyslet, jen kdyby se jí podařilo zapojit do toho Edův mozek. Bude potřebovat jeho talent pro plánování a jeho schopnost prověřit realitu, ale v hlavě jí hučela už jenom ta hlavní myšlenka a nechtěla ji opustit. Půjde především o to, co budou mít k dispozici... A to bude pořádný háček. Jenže háček ještě neznamená vyloučeno.

A pro Mary Pat ani vyloučeno nebylo vždycky vyloučeno, že? pomyslela si v duchu. No jasné.

*****

LETADLO PANAM odstartovalo včas, rolovalo po ploše letiště Šeremetěvo, které si v leteckém světě získalo pověst právě díky svému nerovnému povrchu. Ranveje tu však nebyly špatné a velké turbomotory JT-9D Pratt and Whitney přivedly celý stroj ke startovací rychlosti a letoun se odlepil od země. Tommy Cox seděl na sedadle 3-A a s úsměvem si povšiml stejné reakce jako vždy, když americký letoun startoval z Moskvy: všichni cestující jásali anebo tleskali. Neexistovalo žádné pravidlo a posádky k takovému chování nepodněcovaly. Prostě se to tak dělalo - jen to dokazovalo, jak dojatí byli Američané sovětskou pohostinností. Cox to chápal, protože nepociťoval žádnou náklonnost vůči lidem, kteří dodávali samopaly, jež čtyřikrát sundaly z nebe jeho helikoptéru a vysloužily mu mimochodem celkem tři Purpurová srdce; jejich miniaturní stužka mu zdobila klopy saka spolu s dalšími dvěma hvězdami. Podíval se z okna, sledoval, jak po jeho levé ruce mizí země, a když zaslechl cink, vytáhl si cigaretu a zapálil si. Věčná škoda že v takových situacích nesměl pít nebo spát, ale film, který dávali, ještě kupodivu neviděl. V téhle práci se člověk naučí radovat z maličkostí. Dvanáct hodin do New Yorku, ale přímý let byl lepší než se zastávkou ve Frankfurtu nebo Heathrow. Na takových místech mu jen přibyla povinnost tahat se s tou pitomou taškou, leckdy i bez vozíku nebo koše. No, cigaret měl dost a večeře nevypadala špatně. A vláda ho přece platila za to, aby dvanáct hodin seděl na zadku a dával pozor na své nanicovaté zavazadlo. Bylo to lepší, než když lítal se svou helikoptérou nad Vietnamem. Cox už dávno přestal přemýšlet o tom, jakou důležitou informaci ve své tašce převáží. A jestli se o to ostatní zajímali, tak to byla jejich věc.

*****

RYAN VYPOTIL celé tři stránky. Nebyl to moc plodný den - nemohl ani tvrdit, že umělecký náboj jeho psaní vyžaduje pomalý postup. Psal bohatým jazykem - gramatiku ho naučili převážně kněží a jeptišky a ani s volbou výrazů neměl moc potíže - i když by mohl přidat na eleganci. Ve své prvotině, Orlové bez naděje, mu veškeré umělecké výrazivo, které se pokusil do knihy vložit, zlikvidovali při redakci, k jeho tiché a ponížené zuřivosti. Takže těch pár kritiků, kteří si jeho historickou prózu přečetli a recenzovali ji, pochválili kvalitu jeho analýzy, ale pak jen úsečně dodali, že ta kniha možná bude solidní učebnicí vysokoškolských studentů historie, ale jen těžko se stane něčím, za co by běžný čtenář s chutí utratil peníze. Takže knihy se prodalo 7865 výtisků - což není zase tolik, když mu zabrala dva a půl roku života, ale Jack si říkal, že to byl jeho první titul a nový vydavatel by mu třeba zajistil redaktora, který by se choval spíš jako spojenec než nepřítel. Doufat v to mohl.

Jenže udělat to bude muset sám a tři strany nejsou po celodenním snažení žádná sláva. V hlavě se ale potýkal zároveň s dalším problémem, což jeho produktivitu taky nijak nezvyšovalo.

"Jak to šlo?" zeptala se Cathy, která se zničehonic objevila vedle něj.

"Celkem jo," zalhal.

"Kam až jsi došel?"

"Ke květnu. Halsey se potýká se svou kožní chorobou."

"Dermatitida? Ta může být pořádně otravná i dneska," podotkla Cathy. "Pacienti se z toho můžou zbláznit."

"Od kdy se zabýváš kožními nemocemi?"

"Mám lékařskou fakultu, Jacku. Možná nevím všechno, ale většinu ano."

"Aha, a jak jsi skromná." Ušklíbl se.

"No, když nastydneš, copak se o tebe dobře nestarám?"

"Asi jo." Velmi dobře. "Co děti?"

"Dobrý. Sally si pohrála na houpačkách a má nového kamaráda, Geoffreyho Froggatta. Jeho otec je advokát."

"Fantazie. Copak tady kolem není nikdo než jenom právníci?"

"No, bydlí tu i doktorka a špion," poznamenala Cathy. "Potíž je v tom, že já vlastně nemůžu nikomu říct, co děláš, viď?"

"Tak co jim teda odpovídáš?" zeptal se Jack.

"Že pracuješ pro ambasádu." To nebylo tak daleko od pravdy.

"Další byrokrat," zavrčel.

"Nebo by ses radši vrátil do Merrill Lynch?"

"Pff. Nejdřív v příštím životě."

"Jsou lidi, které baví vydělávat hromady peněz," podotkla.

"Jenom jako koníček, miláčku." Kdyby se rozhodl vrátit mezi makléře, jeho tchán by si měl celý rok z koho utahovat. Kdepak, v tomhle životě už ne. Jako dobrý mariňák už si v pekle Odsloužil své. "Mám na starosti důležitější věci."

"Jako co třeba?"

"To ti nesmím říct," odpověděl.

"Já vím," odpověděla jeho žena a usmála se. "No, aspoň nejde o vyzrazování důvěrných informací."

Ale vlastně ano, což jí Ryan nemohl říct. Tisíce lidí se každý den snažily vypátrat věci, které jim měly zůstat skryté, a pak prováděly činy, k nimž se nikdy neměly odhodlat.

Obě strany hrály stejnou hru - velmi vytrvale - protože nešlo o peníze. Šlo o život a smrt, a takové hry bývají velice hnusné. Jenže Cathy se taky netrápila pro rakovinovou tkáň, kterou odeslala do nemocniční spalovny, i když ty rakovinné buňky možná taky chtěly žít, ale to byla prostě jejich smůla, že?

*****

PLUKOVNÍK BUBOVOJ měl na stole zprávu a četl ji. Ruce se mu netřásly, ale zapálil si cigaretu, aby se mu lépe přemýšlelo. Takže politbyro se rozhodlo pokračovat. Leonid Iljič osobně podepsal dopis pro předsedu bulharské strany. V pondělí ráno zavolá velvyslanci, aby domluvil schůzku, což by nemělo trvat dlouho. Sovětský svaz chápal Bulhary jen jako psy, ale i ti byli občas užiteční. Sověti se účastnili vraždy Georgije Markova na Westminsterském mostě v Londýně - KGB poskytla zbraň, dá-li se tomu tak říkat - byl to deštník, z nějž vyslaná kovová kulička naplněná jedem zasáhla cíl a ricin umlčel toho protivného zrádce, který si na BBC World Service pustil pusu na špacír. Od té doby už uběhlo pár let, ale takové dluhy nemají přesně stanovenou dobu splatnosti, že? Na téhle státnické úrovni ne. Takže Moskva se rozhodla vyžádat si splacení toho dluhu. Kromě toho, v roce 1964 byla uzavřena dohoda, v níž se uváděl, že DS se postará o špinavou práci KGB na Západě. A Leonid Iljič slíbil dodat za to celý prapor nových tanků T-72, což patřilo k věcem, jež dokázaly vzbudit v komunistickém státníkovi pocit větší bezpečnosti. A bylo to lacinější než letouny MiG-29, které Bulhaři požadovali. Jako by nějaký Bulhar mohl takové letadlo řídit - Rusové žertovali, že než si Bulhar nasadí helmu, musí si pod ní uhladit knír, vybavoval si Bubovoj. Knír neknír, Bulhaři byli považováni za děti Ruska - tenhle názor přežíval od carských dob. A převážně se jednalo o poslušné děti, i když ani ony neměly pořádně jasno v tom, co je správné a co špatné, dokud je někdo nepřistihl. Takže tomu státníkovi projeví dostatečnou úctu a bude srdečně přijat jako posel velmoci, předseda bude

chvilku dělat okolky a pak kývne. Bude to stylizované stejně jako výkon tanečníka Alexandra Gudonova, a ve svém výsledku i stejně vypočitatelné.

A pak se sejde s Borisem Strokovem a udělá si jasno v tom, jak rychle může celá operace postupovat. Boris Andrejevič se pro ten plán nadchne. Půjde o největší operaci jeho života, něco jako účast na olympiádě. Akce ani ne tak nebezpečná jako spíš zábavná a za její úspěšné dokončení mohl očekávat jisté povýšení - pro Strokova možná nové auto nebo pěknou daču za Sofií. Nebo obojí. A pro mě? přemýšlel důstojník KGB. Povýšení, to jistě. Generálské hvězdy a návrat do Moskvy, pohodlná kancelář na ústředí, velký byt na Kutuzovském prospektu. Návrat do Moskvy rezidenta lákal, za hranicemi Rodiny už strávil spoustu let. Už dost, říkal si. Už toho bylo víc než dost.

*****

"KDE JE TEN KURÝR?" zeptala se Mary Pat, když luxovala koberec v obývacím pokoji.

"Někde nad Norskem," přemýšlel její manžel nahlas.

"Něco mě napadlo," řekla.

"Vážně?" zeptal se její manžel nervózně.

"Co kdyby se nám povedlo dostat Králíka za hranice a oni by o tom nevěděli?"

"Jak by se nám to asi povedlo?" zeptal se Ed překvapeně. Co ji to zase popadlo? "Už jenom je dostat ven nebude žádná legrace."

Prozradila mu, jaký nápad se jí zrodil v hlavě, šlo o nápad velmi originální.

To jsem si mohl myslet, že přijdeš s něčím takovým, pomyslel si Ed s neutrálním výrazem v obličeji. Ale pak se nad tím zamyslel. "Žádná legrace," poznamenal náčelník stanice napjatě.

"Ale provést by to šlo," opáčila.

"Miláčku, to ovšem zatím netušíme." Jenže Mary Pat vyčetla z jeho pohledu, že už o tom přemýšlí.

"Jo, ale kdyby se nám to podařilo, byla by to bomba," řekla a sklonila se k pohovce. Eddie se přesunul blíž k televizi, aby slyšel, co říkají transformovaní roboti. Dobrá zpráva. Jestliže je neslyšel Eddie, tak je neslyšely ani mikrofony KGB.

"Stojí za to o tom přemýšlet," řekl pak Ed. "Ale provést to - hergot."

"No, za tvůrčí myšlení nás platí, ne?"

"Ale tady to nemůžeme nikdy rozjet." Tedy nikoli bez zapojení obrovského množství lidí, z nichž ne všichni jsou třeba úplně spolehliví, což byla samosebou jejich největší obava, proti níž se nemohli pořádně bránit. To byl jeden z problémů oboru špionáže. Pokud pracovníci kontrašpionážního oddělení KGB identifikovali jednoho z jejich spolupracovníků, vždycky to prováděli velice šikovně. Mohli si s tím člověkem potichoučku promluvit a nařídit mu, aby dál spolupracoval, a pak se třeba dožije Vánoc. Všichni jejich agenti byli vycvičeni tak, že dokázali vyslat signál o svém zkompromitování, ale kdo mohl s jistotou říct, že to agent opravdu udělá? Na jejich lidi to kladlo obrovskou dávku odevzdanosti, mnohem větší, než kolik by někteří z nich - většina - možná byla vůbec ochotna poskytnout.

"No, můžou odjet i jinam, ne. Východní Evropa. Dostali bychom je ven takhle," navrhla.

"To by možná šlo," přikývl znovu. "Ale naším úkolem je dostat je odsud, nemáme se ucházet o co nejvyšší bodové ohodnocení od rozhodčí z východního Německa."

"Já vím, ale přemýšlej o tom. Jestli ho dostaneme z Moskvy, tak budeme mít mnohem větší volnost v tom, co provedeme dál, ne?"

"To jistě, miláčku. A taky to znamená potíže s komunikací." A to se rovnalo riziku, že všechno půjde do háje. Princip co nejjednoduššího postupu tvořil

nedílnou součást zásad CIA stejně jako dlouhý plášť, klobouk a sluneční brýle, jaké nosí špioni ve špatných filmech. Příliš mnoho kuchařů zkazí polévku.

A přesto to, co navrhovala, mělo něco do sebe. Dostat Králíka ze země tak, aby si Sověti mysleli, že zemřel, by znamenalo, že by je nikdo nevaroval. Bylo by to stejné jako vyslat kapitána Kirka na velitelství KGB v transportéru - neviditelného - a zase ho odsud vyvézt, aniž by se kdokoli dozvěděl, že tam byl a odvezl jim spoustu žhavých informací. Byla by to prakticky dokonalá hra, jaká se dosud nikomu nepodařila. Hergot, říkal si Ed, takhle dokonalá hra se ještě nikdy ve skutečném světě neuskutečnila. Krátce poděkoval bohu, že má ženu, která je v práci stejně nápaditá jako v posteli.

A to bylo hodně dobré.

Mary Pat si prohlížela obličej svého manžela a uměla číst jeho myšlenky. Byl ostražitý hráč, ale ona se dotkla velmi citlivé struny, on byl dostatečně inteligentní, aby to dokázal uznat. Její nápad znamenal komplikaci... ale možná ne tak hroznou. Vyvézt zásilku z Moskvy nebude ani v ideálních podmínkách žádná poklidná nedělní procházka parkem. Nejtěžší bude přejezd finských hranic - vždycky se jezdilo přes Finsko, to věděl každý. Bylo pár způsobů, většinou šlo o auta s tajnými prostory pro cestující. Rusové měli potíže se s touhle taktikou vyrovnat, protože jestliže měl řidič vozu diplomatické doklady, tak mezinárodní konvence omezovala možnost jeho vůz prohledat. Každý diplomat, který by si chtěl rychle vydělat, mohl začít pašovat drogy - a nejeden se k tomu určitě i odhodlal, o tom nepochybovala, přičemž jen velmi málo z nich bylo dopadeno. S faktickou imunitou se dala dokázat spousta věcí. Jenže ani to nezaručovalo úplně volný průjezd. Kdyby Sověti věděli, že se tenhle člověk pohřešuje, tak by mohlo dojít k porušení pravidel, protože jeho mozek obsahoval velice cenné informace. Naopak porušení diplomatických pravidel znamenalo, že výsledkem by byl pouze protest, navíc utlumený veřejným prohlášením, že akreditovaný zahraniční diplomat prováděl špionáž - a pokud některý z jejich diplomatů utrpěl během akce nějakou újmu, tak o Sovětech se vědělo, že jsou ochotni obětovat velké množství vojenských sil k dosažení politického cíle a chápat je jen jako cenu za své snažení. Za informace, které měl Králík, by neváhali prolít krev - včetně své vlastní. Mary Pat přemýšlela, nakolik si ten člověk uvědomuje, v jakém se ocitl ohrožení a jak schopné síly jsou proti němu rozmístěny. Klíčovou samozřejmě zůstávala otázka, zda Sověti vědí, že se něco chystá. Pokud ne, pak jejich rutinní sledovací postupy, jakkoli důkladné, byly předem odhadnutelné. Kdyby ovšem měli podezření, dokázali by uzavřít celou Moskvu.

Nicméně všechno, co prováděli ve službách CIA, se dálo opatrně, pro případ náhlého selhání existovaly podpůrné postupy a i jiná opatření, některá z nich zoufalá, ale po uvedení do akce se ukázala jako účinná. Jen jste se vždy snažili nemuset je využít.

"Už budu končit," varovala svého manžela.

"No, Mary Pat, nasadila jsi mi brouka do hlavy." A po těch slovech se jeho inteligentní mozek začal probírat různými možnostmi. Někdy potřebuje trochu postrčit, pomyslela si Mary Pat, ale jakmile ho nasměrujete správným směrem, je jako George Patton. Přemýšlela, jak dobře bude asi Ed dneska v noci spát. Ale to vlastně uvidí na vlastní oči, že?

*****

"BASIL SI TĚ OBLÍBIL," řekl Murray. Jejich manželky byly v kuchyni. Jack s Danem byli na zahradě a předstírali, že si prohlížejí růže.

"Vážně?"

"Jo, a hodně."

"To by mě zajímalo proč," řekl Ryan. "Zatím jsem toho moc nepředvedl."

"Tvůj kolega mu o tobě denně nosí informace. Simon Harding je vycházející hvězda, pokud ti to ještě nikdo neřekl. Proto šel s Basem do Downing Street."

"Dane, já myslel, že děláš pro FBI, ne CIA," podotkl Jack a přemýšlel, jak dlouhé prsty má ten právní atašé.

"No, hoši z vedlejší kanceláře jsou mí kámoši a trošku se stýkám i s místními špiony." Hoši z vedlejší kanceláře byla Danova přezdívka zaměstnanců CIA. Jack si ale znovu říkal, ke které vládní agentuře Murray vlastně patří. Z celého jeho vystupování vyzařovalo, že je "policajt", když člověk věděl, po čem se má dívat. Že by i tohle byl nějaký dokonalý převlek? Ne, vyloučeno. Dan pracoval jako osobní hasič potíží Emila Jacobse, tichého a zdatného ředitele FBI, a to bylo na vládní převlek příliš dokonalé. Kromě toho, Murray v Londýně neřídil žádné agenty, že?

Nebo ano? Nic nebylo nikdy tak, jak to vypadalo. Ryan tenhle rys své práce u CIA nenáviděl, ale musel uznat, že díky tomu jeho ostražitost nikdy neutuchá. Ani když popíjí pivo na zahradě domku.

"No, to mě těší."

"Basila hned tak něco nenadchne, příteli. Ale kamarádí se s Moorem A s Jimem Greerem taky. Basil je prostě úplně na větvi z jeho analytických schopností."

"Je to machr," přikývl Ryan. "Hodně jsem se od něj naučil."

"Udělá z tebe jednu ze svých hvězd."

"Vážně?" Ryan měl častokrát úplně jiný pocit.

"Copak sis nevšiml, jak rychle tě povyšuje? Jako bys byl profesor z Harvardu nebo co, kamaráde."

"Bostonská kolej a Georgetown, na to nezapomínej."

,Jo, my produkty jezuitské výchovy ovládáme svět - jen to skromně zamlčujeme. A skromnost se na Harvardu neučí."

No určitě tam svým absolventům neříkají, aby se věnovali něčemu tak plebejskému, jako je policejní práce, říkal si Ryan. Pamatoval si z Bostonu studenty z Harvardu, z nichž mnozí měli pocit, že jim patří svět - protože tatínek jim ho koupil. Ryan si ho raději koupil sám, za což určitě vděčil svému dělnickému původu. Jenže Cathy nebyla jako tihle snobi z vyšší společnosti, a přitom se skutečně narodila se zlatou lžičkou u úst. Nikdo samozřejmě nemohl hovořit o plýtvání talentem, když se jeho syn nebo dcera stali lékaři, a už vůbec ne, když vystudovali Johna Hopkinse. Třeba Joe Muller není tak úplně špatný člověk, pomyslel si Ryan krátce. Podílel se přece na výchově hodné dcery. Jenom škoda, že ke svému zeti se choval jako příliš náročný pitomec.

"Tak jak se ti líbí v Century House?"

"Víc než v Langley. Tam je to příliš jako v klášteře. V Londýně jsi aspoň ve městě. Během oběda můžeš zajít na pivo nebo si něco koupit."

"Jen škoda že se jim ta budova rozpadá. Je to stejný problém jako s jinými domy v Londýně. Mají tu nekvalitní maltu. Takže jim opadává omítka. Je to otrava, ale člověk, co to dělal, už je asi dávno po smrti. A mrtvolu k soudu nedoženeš."

"Ani ty ne?" zeptal se Jack žertem.

Murray zavrtěl hlavou. "Ne, na nikoho jsem si nikdy nedošlápl. Jednou to bylo o chlup, ale pak jsem to vzdal. Taky dobře. Ukázalo se, že ten prevít neměl zbraň. To by byla fuška, vysvětlit to před soudem," dodal a napil se piva.

"A jak si vedou místní poldové?" Murray měl v popisu práce se s nimi stýkat.

"Jsou poměrně dobří, vážně. Dobře organizovaní, schopní vyšetřovatelé, když jde o zásadní věci. Nemají na starosti tolik pouličních zločinů."

"Na rozdíl od New Yorku nebo D.C."

"Nesrovnatelně. A máte v Century House něco zajímavého?" zeptal se.

"Ani ne. Sledujeme hlavně starší věci, zpětně kontrolujeme staré analýzy a srovnáváme to s nově získanými informacemi. Nic, co by stálo za řeč - ale stejně to musím udělat. Admirál mi sice povolil uzdu, ale že by mi ji sundal

úplně, to taky ne."

"A co říkáš na naše bratránky?"

"Basil je hodně chytrý," poznamenal Ryan. "Ale dává si pozor, co mi ukáže. Přijde mi to ale fér. Ví, že posílám hlášení do Langley a nemusím znát všechny detaily o zdrojích... Ale pár odhadů si dovolit můžu. ‚Šestka' má určitě v Moskvě pár hodně schopných lidí." Ryan se odmlčel. "K něčemu takovému by mě nikdy nikdo nepřemluvil. Naše vězení jsou pořádně tvrdá. Nechce se mi ani domyslet, jak to vypadá v ruských."

"Než by ses to dozvěděl, bylo by po tobě, Jacku. Rusové nepatří k nejshovívavějším lidem na světě, zejména když jde o špionáž. Je mnohem méně nebezpečné zmlátit poldu před služebnou než si hrát na špiona."

"A u nás?"

"Neuvěřitelné - tedy, jak vlastenecky jsou odsouzenci založení. Špioni si ve federálních věznicích zrovna neužívají. Oni, a ještě ti, co zneužívají děti. Vrazi a jejich kamarádi odsouzení za násilná přepadení - prostě ti počestní - jim nedají pokoj."

"Jo, můj táta mi párkrát vyprávěl, že ve vězení existuje hierarchie a že se nevyplácí ocitnout se na nižší příčce."

"Je lepší být kladivo než hřebíček," zasmál se Murray.

Nadešel čas na vážnou otázku: "Jak úzce spolupracuješ se špiony?"

Murray se zadíval k obzoru. "No, poměrně spolu vycházíme," bylo ale vše, co byl ochoten prozradit.

"Víš, Dane," podotkl Jack, "jestli mě něco od příjezdu sem trápí, pak je to přehnaná zdrženlivost."

Murrayovi se to zalíbilo. "No, v tom případě žiješ na špatném místě, příteli. Tady takhle mluví všichni."

"Jo, hlavně špioni."

"No, kdybychom mluvili jako ostatní lidi, pak by se vytratila veškerá mystika a lidi by pochopili, že je všechno úplně v pytli." Murray se napil a usmál se. "Nedokázali bychom pak udržet důvěru obyvatelstva. Počítám, že doktoři a makléři jsou na tom stejně," dodal zástupce FBI.

"V každém oboru je nějaký žargon." Důvod měl být v tom, že ti, kdo v dané profesi pracovali, se spolu mohli rychleji a účinněji domlouvat - jenže pravdou bylo, že se tím pochopitelně zamezovalo přístupu anebo porozumění pro lidi zvenčí. Což zase bylo naprosto v pořádku, když jste patřili k těm, co byli uvnitř.

*****

VELKÁ NEPŘÍJEMNOST se přihodila v Budapešti a jejím původcem byla obyčejná smůla. O agenta ani tak nešlo. Poskytoval informace o maďarském letectvu, ale šlo o organizaci, již stejně nikdo nebral dvakrát vážně stejně jako zbytek maďarské armády, která na sebe jen málokdy upozornila na bojišti. Marxismus-leninismus tu zase tak hluboké kořeny nezapustil, ale stát měl fungující, třebaže ne zrovna schopnou rozvědku a kontrarozvědku, jejíž členové nebyli všichni hlupáci. Někteří z nich měli dokonce výcvik KGB, a jestli se Sověti v něčem vyznali, pak hlavně ve zpravodajské a kontrašpionážní činnosti. Tenhle důstojník, Andreas Morrisay jen seděl, popíjel ranní kávu v kavárně na Andrássyho ulici, když si všiml, že se někdo dopustil chyby. Nevšiml by si toho, kdyby ho tak příšerně nenudily noviny, ale stalo se. Nějaký Maďar - to se dalo poznat podle oblečení - něco upustil. Bylo to velké jako plechová krabička na dýmkový tabák. Rychle se sehnul, aby to zvedl, a pak to připevnil ke spodní straně desky stolku, u kterého seděl. A Andreas si všiml, že předmět nespadl zpátky na zem. Určitě to zespoda na něčem drželo. A něco takového bylo nejen neobvyklé, ale šlo rovněž o něco, co mu ukazovali v instruktážním filmu v akademii KGB u Moskvy. Byl to velmi jednoduchý a zastaralý typ mrtvé schránky, již špioni nepřítele využívali k přenosu informací. Andreas si

připadal, jako by neočekávaně vešel do kina, díval se na špionážní film a věděl, že ho na to přivedl jen obyčejný instinkt. Okamžitě odešel k toaletám, kde byl telefonní automat. Vytočil číslo do své kanceláře a hovořil asi půl minuty. Pak použil toaletu, protože se možná nedočká hned, a navíc ho to rozrušilo. Nic se nestalo. Hlavní kancelář jeho úřadu sídlila jen šest bloků odsud, dva jeho spolupracovníci vešli dovnitř, sedli si a objednali si kávu, aniž by přestali zaníceně rozmlouvat o tom či onom. Andreas byl v zaměstnání poměrně krátce - jen dva roky - a ještě nikdy nikoho nepřistihl při činu. Ale dneska mu došlo, že má svůj den. Díval se na špiona. Byl to nějaký Maďar, co pracuje pro zahraniční mocnost, a i kdyby předával informace sovětské KGB, dopouštěl se zločinu, za nějž ho mohli zatknout - i když v takovém případě by to jistě velmi rychle urovnal stručný důstojník KGB. Po dalších deseti minutách se Maďar zvedl a vyšel ven, jeden z dalších dvou důstojníků se vydal za ním.

Více než hodinu se nedělo nic. Andreas si objednal štrúdl - chutnal stejně jako v tři sta kilometrů odsud vzdálené Vídni, s tím nic nesvedla ani marxistická vláda v zemi, protože Maďaři milovali svou kuchyni a Maďarsko bylo produktivní zemědělskou zemí, i když zemědělci na Východě museli pracovat podle příkazů shora. Andreas si zapaloval jednu cigaretu za druhou, četl noviny a čekal, až se něco stane.

A pak se stalo. Muž oblečený příliš dobře, než aby šlo o maďarského občana, se posadil ke stolku vedle jeho, zapálil si cigaretu a taky si četl noviny.

V tom okamžiku byl Andreas rád za svou krátkozrakost. Brýle měl tak silné, že všem kolem něj chvilku trvalo, než si všimli, kam se dívá, a navíc si ze svého výcviku pamatoval dost, aby nenechal oči upřené na jediné místo déle než pár vteřin. Především předstíral, že si čte noviny stejně jako asi pět dalších hostů v téhle útulné kavárničce, která nějakým zázrakem přečkala druhou světovou válku. Sledoval Američana - dospěl totiž k závěru, že nikdo jiný než Američan to být nemůže - jenž popíjel kávu a četl si noviny, pak postavil šálek kávy na podšálek a sáhl si do kapsy u kalhot, vytáhl kapesník, utřel si s ním nos a pak ho vrátil do kapsy...

Jenže ještě předtím sebral zpod stolu tabatěrku. Provedl to tak obratně, že si toho mohl všimnout jen zkušený pracovník kontrarozvědky, ale Andreas si říkal, že tím přece je. A právě jeho pýcha ho přiměla k první a nejzásadnější chybě zrovna se rodícího dne.

Američan dopil kávu a chystal se k odchodu, Andreas šel těsně za ním. Cizinec mířil ke stanici podzemky blok od kavárny a skoro tam i došel. Ale skoro. Když ucítil na svém předloktí něčí ruku, překvapeně se otočil.

"Mohl byste mi ukázat tu tabatěrku, kterou jste sebral zpod stolu?" zeptal se ho Andreas slušně, protože ten cizinec mohl být diplomat.

"Prosím?" řekl cizinec a z jeho přízvuku bylo jasně patrno, že jde o Brita či Američana.

"Tu, co máte v kapse u kalhot," vysvětloval Andreas.

"Nemám ponětí, o čem to mluvíte, a jenom mě zdržujete." Muž znovu vykročil.

Daleko se nedostal. Andreas vytáhl pistoli. Byla to pistole Agrozet Model 50 české výroby a velice rychle jakoukoli konverzaci ukončila. Ale ne tak docela.

"O co jde? Kdo jste?"

"Doklady." Andreas natáhl ruku a pistoli si držel u těla. "Už máme vašeho spojence. Jste zatčen," dodal.

Ve filmu by Američan vytáhl vlastní zbraň a pokusil se uprchnout po osmadvaceti schodech do útrob staré stanice metra. Jenže Američan se

obával, že ten člověk viděl spoustu filmů a mohl by znervóznět natolik, aby stiskl spoušť té své nanicovaté české pistolky. Takže sáhl do kapsy kabátu, velmi pomalu a opatrně, aby toho pitomce nevylekal, a vytáhl svůj pas. Byl černý, takový, co mívají diplomaté a jaký okamžitě pozná i takový dementní snaživec, jako byl tenhle. Američan se jmenoval James Szell, měl maďarské předky, patřil k jedné z mnoha menšin, které v minulém století našly nový

domov v Americe.

"Jsem americký diplomat, řádně akreditovaný u vaší vlády. Okamžitě mě odvezte na mé velvyslanectví." Szell v duchu soptil. V jeho tváři se nic z toho pochopitelně neobjevilo, ale jeho pětiletá práce v terénu najednou s kvílením brzd skončila. A to všechno kvůli nadrženému druhořadému agentovi, co mu dodával podřadné informace o třetiřadém komunistickém letectvu. Hergot práce!

"Nejprve půjdete vy se mnou," oznámil mu Andreas. Mávl zbraní. "Tudy."

*****

LETOUN PANAM přistál na Kennedyho letišti díky příznivému větru s půlhodinovým předstihem. Cox si uložil knihy do příruční tašky a vstal, podařilo se mu být prvním vystoupivším cestujícím, k čemuž mu trochu pomohla letuška. Pak ho čekal rychlý průchod celnicí - podle plátěné tašky všichni poznali, s kým a čím mají tu čest - a odsud rychle odjel vlakem do Washingtonu. O hodinu a půl později už seděl na zadním sedadle taxíku a mířil na ministerstvo zahraničí. V té prostorné budově otevřel diplomatické zavazadlo a rozdělil jednotlivé části obsahu. Obálku od Foleyho předal kurýrovi, který odjel po George Washington Parkway do Langley, kde se taky věci umějí hýbat pěkně rychle.

Zprávu kdosi osobně donesl do MERCURY, komunikačního střediska CIA, a jakmile ji rozluštili a přepsali, další posel ji donesl do sedmého patra. Originál založili do tašky určené pro spalovnu, takže nezůstaly žádné hmatatelné stopy, a elektronická kopie byla převedena na kazetu VHS, jež skončila v přihrádce ve skladu.

Mike Bostock byl ve své kanceláři, a když zahlédl obálku z Moskvy, rozhodl se, že všechno ostatní může počkat. A taky že ano, všiml si hned, jenže když se podíval na hodinky, došlo mu, že Bob Ritter je někde nad východním Ohiem a míří na západ v letadle All Nippon Airlines. Takže zavolal soudci Moorovi domů a požádal ho, aby přišel do práce. Ředitel CIA sice vrčel, ale přikývl a zároveň Bostockovi řekl, aby hned taky zavolal Jima Greera. Oba bydleli příjemně blízko od centrály CIA a oba vystoupili z výtahu jen s rozdílem osmi minut.

"Copak je, Mikeu?" zeptal se Moore po příjezdu.

"Od Foleyho. Zdá se, že má něco zajímavého." Kovboj nekovboj, Bostock dokázal mluvit hodně zdrženlivě.

"Hergot," vydechl DCI. "A Bob už je pryč?"

"Ano, pane, odjel před hodinou."

"O co jde, Arthure?" zeptal se admirál Greer v obyčejném golfovém tričku.

"Máme Králíka." Moore mu podal zprávu.

Greer s četbou zprávy nespěchal. "To by mohlo být velmi zajímavé," pronesl po chvilkovém zamyšlení.

"Ano, to by mohlo." Moore se otočil k zástupci ředitele Správy operací. "Mikeu, povídej."

"Foley tvrdí, že je to bomba. Ed je nejlepší důstojník v terénu, jakého máme, jeho žena je taky špička. Chce co nejdříve vyvézt toho chlápka a jeho rodinu ven. V tomhle případě se budeme muset spolehnout na jeho instinkty, pane."

"Problémy?"

"Otázkou je, jak takovou akci provedeme. Obyčejně to necháváme na lidech v terénu, pokud se nepokusí rozjet nějakou hloupost, ale na to jsou Ed s Mary až příliš chytří." Bostock se nadechl a podíval se z oken na údolí řeky Potomac za parkovištěm pro VIP. "Pane, Ed si asi myslí, že ten člověk má v ruce velmi žhavé informace. To můžeme zpochybnit jen těžko. Obyčejně se předpokládá, že Králík má přístup ke kvalitním interním informacím a chce se dostat z jámy lvové. Fakt, že zásilku tvoří ještě jeho žena a dcera, je zásadní komplikace.

Znovu se musíme hlavně spolehnout na instinkty našich lidí v terénu. Bylo by fajn, kdybychom mohli toho člověka řídit jako agenta, nechat ho dodávat nám informace i v budoucnu, ale to z nějakého důvodu není možné, nebo se Ed domnívá, že ten muž už to, co potřebujeme má."

"Proč by nám nemohl říct víc?" zeptal se Greer stále ještě se zprávou v ruce.

"No, je možné, že ho tlačil čas, aby to dostal ke kurýrovi, nebo nevěřil zásilkovému systému, protože protivník by se tak mohl dozvědět totožnost toho člověka. Ať má ten člověk v ruce cokoli, Ed nedůvěřuje běžným komunikačním kanálům, a to je, pánové, výmluvné samo o sobě."

"Takže navrhuješ žádosti vyhovět?" zeptal se Moore.

"Moc na výběr nemáme," poznamenal Bostock poměrně očekávatelně.

"Fajn - schváleno," řekl DCI oficiálně. "Okamžitě mu to odešlete."

"Ano, pane." A Bostock vyšel z místnosti.

Greer se ušklíbl. "Bob bude vzteky bez sebe."

"Co může být tak zásadní, aby Foley najednou obešel zaběhané postupy?" přemýšlel Moore nahlas.

"Budeme si muset počkat, jinak se to nedozvíme." "To asi ne, ale trpělivost nikdy nepatřila k mým silným stránkám." "No, tak to chápej jako šanci získat nějakou ctnost, Arthure." "Paráda." Moore vstal. Mohl už odjet domů a celý den být mrzutý jako dítě těsně před Štědrým dnem, které přemýšlí, co dostane pod stromeček

- jestli vůbec letos budou Vánoce.

18 KAPITOLA - KLASICKÁ HUDBA

DORUČOVACÍ SIGNÁL dorazil do Moskvy po půlnoci, zpráva byla vytištěna a doručena na stůl Mikea Russella, kam ji položil noční komunikační důstojník, jenž ji brzy pustil z hlavy. S ohledem na osmihodinový odstup od Washingtonu se často jednalo o nejrušnější část dne, aspoň podle počtu přijatých zpráv, a tohle byl jen další kus papíru posetý nesrozumitelnou změtí písmen, na jejíž rozluštění neměl právo.

*****

ED TOHO MOC nenaspal, jak předpokládala Mary Pat, ale ze všech sil se snažil moc se nepřevalovat, aby svou ženu nerušil. Součást špionážní hry tvořily i pochybnosti. Byl Oleg Ivanovič falešný, nějaký náhodný pokus KGB, na který skočil až moc rychle a až příliš lačně? Vyrazili si Sověti náhodou na lov a ulovili hned napoprvé parádního mečouna? Pouštěla se KGB do takových her? Podle toho, co se dozvěděl během dlouhé informační přípravy v Langley, ne. V minulosti podobné akce rozehrávali, ale ty byly úmyslně namířené na lidi, o nichž se vědělo, že jsou špioni, mohli od nich získat kontakt na další agenty jen díky tomu, že je sledovali a kontrolovali schránky...

Jenže takhle se to nehrálo. Nežádali jste o jízdenku pryč hned na první schůzce, pokud jste nechtěli něco konkrétního, například zneškodnění nějakého cíle - a to nemohlo být ono. On s Mary Pat toho zatím moc neudělali. Jenom hrstka lidí na velvyslanectví vůbec věděla, kdo je a čím se zabývá. Ještě ani nenabral nové agenty, nezačal pracovat s těmi současnými. To byla přísně vzato jeho práce. Náčelník stanice neměl pracovat v terénu. Měl řídit a dohlížet na ty, kteří se v terénu pohybovali, jako byl Dom Corso, Mary Pat a ostatní z jejich malého, ale zdatného týmu.

A kdyby Rusové věděli, kým je, proč by ho likvidovali takhle brzy -CIA by díky tomu jen pochopila víc, než dosud věděla nebo se mohla snadno dozvědět. Na špiony se přece hraje jinak.

Fajn, a co když byl Králík nastrčený a měl za úkol identifikovat Foleyho a pak mu předat nanicovaté nebo falešné informace - co když jediným smyslem toho snažení bylo jen identifikovat náčelníka stanice v Moskvě? Ale přece ho nemohli zaměřit bez toho, že by věděli, o koho jde, ne? Ani KGB neměla zdroje na to, aby podnikala takové akce a dotírala na každého zaměstnance ambasády - to bylo až příliš neohrabané a existovala jistota, že tím upozorní pracovníky velvyslanectví, že se schyluje k něčemu velmi zvláštnímu.

Kdepak, KGB byla na takové věci až příliš profesionální.

Takže ho nemohli zaměřit, aniž by o něm nevěděli, a jestli to vědí, určitě by se snažili tu informaci skrýt, jinak by totiž upozornili CIA na zdroj nebo metodu, jež by bylo mnohem lepší udržet v tajnosti.

Takže Oleg Ivanovič nemohl být falešný, a hotovo.

Takže - musel to myslet vážně. Nebo ne?

Navzdory své inteligenci a zkušenostem Foley nedokázal najít žádný vzorec, z něhož by mu Králík vyšel jako nějaká návnada. Problém byl v tom, že to nedávalo moc velký smysl.

Jenže copak někdy něco v oboru špionáže smysl dávalo?

To, co znělo rozumně, byla nutnost dostat toho člověka za hranice. Měli Králíka, a ten potřeboval co nejdřív prchnout před Medvědem.

*****

"NEMŮŽEŠ Ml ŘÍCT, co tě trápí?" zeptala se Cathy.

"Ne."

"Ale je to něco důležitého?"

"Jo," přikývl. "Jo, to je, ale potíž je v tom, že nevíme nakolik."

"A mám si taky dělat starosti?"

"Ne, nejde o žádnou třetí světovou válku nebo tak něco. Ale mluvit o tom vážně nemůžu."

"A proč?"

"Však víš - je to tajné. Ty mi přece taky nepovídáš o svých pacientech, ne? Máš svá etická pravidla a já mám pravidla utajení." Jakkoli byla Cathy inteligentní, tohle zatím nedokázala pochopit.

"A můžu ti nějak pomoct?"

"Cathy, kdybys pro tohle měla povolení, možná bys mi mohla říct svůj názor. Ale asi ne. Nejsi psycholog, ale tenhle problém vyžaduje právě takovou specializaci - jak lidi reagují na hrozby, jakou mají motivaci, jak chápou realitu, jak tyhle vjemy ovlivňují jejich činnost. Snažil jsem se vžít do lidí, se kterými jsem se nikdy nesetkal, abych zjistil, jak v určité situaci zareagují. Nějakou dobu se zabývám jejich myšlením, začal jsem už předtím, než jsem začal pracovat pro CIA, ale víš..."

"Jo, není jednoduché dostat se do hlavy někomu jinému. Ale můžu ti něco říct?"

"Copak?"

"Je to těžší u chytrých než u šílenců. Lidi můžou uvažovat rozumně, a přitom ještě dělat praštěné věci."

"Kvůli svým pocitům?"

Přikývla. "Zčásti to, ale zčásti i proto, že se rozhodli věřit v naprosto falešné věci - ze zcela racionálních důvodů, ale to, v co věří, je přesto falešné."

To Ryanovi připadalo jako schůdný směr. "Fajn. Tak mi pověz třeba o... Josefu Stalinovi. Zabil spoustu lidí. Proč?"

"Zčásti promyšleně, zčásti kvůli nespoutané paranoie. Když zavětřil hrozbu, rázně proti ní zakročil. Jenže často viděl hrozbu i tam, kde nic takového nebylo, nebo to nebylo tak hrozné, aby musel použít drtivou sílu. Stalin žil na hranici mezi šílenstvím a normalitou a pohyboval se tam i tam jako člověk, který stojí na mostě a nedokáže se rozhodnout, kam chce vlastně jít. V

mezinárodních otázkách prý jednal stejně racionálně jako ostatní, ale když měl nemilosrdnou náladu, nikdo se mu neodvážil odporovat. Jeden z doktorů v naší nemocnici o něm napsal knihu. Četla jsem ji, když jsem byla na fakultě."

"A co tam bylo?"

Doktorka Ryanová pokrčila rameny. "Nic moc uspokojivého. Současná věda se domnívá, že duševní nemoci působí chemická nevyváženost mozku, ne to, jestli tě táta fackoval od rána do večera nebo jestli jsi přistihl matku v posteli s beranem. Jenže Stalinovu krev už teď prozkoumat nejde, viď?"

"To asi ne. Myslím, že ho nakonec spálili a pohřbili - kam vlastně? To si nepamatuju," připustil Jack. Ke Kremelské zdi nebo ne? Nebo možná pohřbili jen popel v rakvi, aby to nemuseli pálit všechno. Ale pídit se po tom nemělo moc význam, že?

"Je to legrační. Spousta historických osobností prováděla různé věci proto, že byla duševně nevyrovnaných. Dneska bychom jim dali lithium nebo další přípravky, co jsme se o nich učili - je to hlavně zásluha posledních třiceti let - ale v té době měli buď alkohol, nebo jód. Nebo vyhánění ďábla," dodala a přemýšlela, jestli to skutečně nic jiného nebylo.

"A Rasputin měl taky špatnou chemickou vyváženost?" přemýšlel Jack nahlas.

"Možná. Moc se v tom nevyznám, vím jen, že to byl nějaký pomatený kněz, ne?"

"Kněz ne, spíš mysticky založený člověk. Dneska by se z něj nejspíš stal televizní kazatel. Ale ať to byl kdokoli, přivedl rod Romanovců na buben - ale ti už stejně za moc nestáli." "A pak nastoupil Stalin?"

"Nejdřív Lenin, pak Stalin. A Vladimíra Iljiče skolily mrtvice."

"Měl možná vysoký tlak nebo jenom něco s cholesterolem, ucpala se mu céva v mozku, a to ho zničilo. A Stalin byl horší, že?"

"Lenin nebyl žádný pohádkový dědeček, ale Stalin byl vážně třída - Tamerlán ve dvacátém století, možná jeden z římských císařů. Když Římané znovu dobyli vzpurné město, povraždili všechno, co objevili, včetně psů."

"Vážně?"

"Jo, ale Britové psy vždycky šetřili. Trpí na ně," dodal Jack.

"Sally se stýská po Erniem," připomněla mu Cathy ženským způsobem - ačkoli to tak docela nesouviselo s jejich rozhovorem. Ernie byl jejich pes, kterého nechali doma.

"Mně taky, ale tenhle podzim si užije dost zábavy - brzy se začnou lovit kachny. Bude moct z vody vytahat všechny zastřelené ptáky."

Cathy se otřásla. Nikdy nelovila nic, co by vykazovalo víc života než hamburger v nejbližším obchodě - ale přitom řezala nožem do lidí. Copak tohle dává smysl? říkal si Ryan zlomyslně. Ale svět se neřídil žádným pravidlem, které by dění na povrchu zemském nařizovalo řídit se logikou -aspoň tak to bylo, když si to naposledy zjišťoval.

"Neboj, miláčku. Ernie si to užije. Věř mi."

"Jo, to jistě."

"Hrozně rád plave," poznamenal Jack, a aby změnil téma, dodal: "Tak jaké máš příští týden naplánované zajímavé problémy s očima?"

"Jenom rutinní záležitosti - kontroly zraku a předepisování brýlí."

"Takže žádná legrace, nebudeš žádnému ubožákovi rozřezávat oko, abys ho pak mohla zase zašít?"

"Tak žádná operace nevypadá," poznamenala.

"Miláčku, já bych nikdy nedokázal rozříznout někomu oko, aniž bych se u toho nepozvracel nebo aspoň neomdlel." Už jen při pomyšlení na něco takového se Jack otřásl.

"Slabochu," říkala vždy při tomhle jeho doznání. Nechápala, že tuhle dovednost Základní kurz námořní pěchoty v Quantiku ve Virginii nezahrnoval.

*****

MARY PAT TUŠILA, že její manžel ještě nezamhouřil oka, ale nebyla vhodná doba pro rozhovor, a to ani s využitím jejich prstové abecedy. Místo toho přemýšlela o operaci - jak jejich zásilku dostat ven. Moskva by byla moc náročná. Ostatní části Sovětského svazu nebyly o nic příznivější, protože moskevská stanice neměla tolik spolupracovníků, které by mohla využít jinde v téhle rozlehlé zemi - zpravodajské operace se většinou soustředily na hlavní města, protože tam se dali umístit "diplomaté", kteří představovali skutečné vlky v rouše beránčím. Logické opatření proti tomu představovalo použití hlavního města svého státu jen pro administrativní služby spojené s výkonem vlády a jejich oddělení od vojenských a dalších citlivých otázek, jenže to by nikdo neudělal, protože vládní úředníci chtěli mít všechny své funkcionáře na dosah, aby oni - pohlaváři - mohli nerušeně vládnout. A pro nic jiného nikdo z nich nežil, ať to bylo v Moskvě, Hitlerově Berlíně nebo Washingtonu, D.C.

Takže když ne z Moskvy, tak jak? Králík měl dovoleno cestovat jen na velmi málo míst. Na západ od drátů ani krok - tak nazývala Železnou oponu, která rozdělila Evropu v roce 1945. A míst, kam mohl člověk jako on s radostí odcestovat a která by byla vhodná pro CIA, bylo jako šafránu. Možná pláže v Soči. Námořnictvo by tam teoreticky mohlo vyslat ponorku, která by ho odvezla, ale ponorku nejde přivolat jen tak písknutím a námořnictvo by se cukalo, kdyby je o to někdo jen požádal.

Takže zbývaly bratrské socialistické státy ve východní Evropě, to však byly stejně vzrušující turistické destinace jako střední Mississippi v létě: ideální místo, když jste si libovali v bavlníkových plantážích a spalujícím žáru, ale proč tam jinak jezdit? Polsko bylo mimo. Varšava byla celá znovu postavená poté, co v ní Wehrmacht realizoval svou radikální představu přestavby, ale Polsko bylo právě teď s ohledem na vnitropolitické potíže velmi sevřené, a nejvýhodnější místo pro únik, Gdaňsk, bylo momentálně pod stejně těsným dohledem jako polsko-ruská hranice. Nijak moc nepomohlo, že Britové se rozhodli právě zde zcizit nový ruský tank T-12. Mary Pat doufala, že ten ukradený tank je někomu k užitku, jenže nějaký blbec v Londýně o tom promluvil do novin a celý příběh vyšel najevo, takže Gdaňsk byl jako bod pro opuštění země na pár let totálně nepoužitelný. Takže NDR? Naprosté většině Rusů bylo Německo zcela ukradené, bylo zde jen málo míst, které by někdo z nich chtěl navštívit. Tak Československo? Možná zajímavé hlavní město, všude krásná architektura a bohatý kulturní život. Tamní symfonie a balet byly prakticky na stejné úrovni jako ruské, galerie prý byly špičkové. Jenže česko-rakouská hranice byla taky velice bedlivě střežená.

Takže zbývalo... Maďarsko.

Maďarsko, pomyslela si. Budapešť byla taky staré císařské město, kdysi zde vládla tvrdou rukou rakouská dynastie Habsburků, kterou v roce 1945 po dlouhé a prodlužované bitvě s německou SS porazili Rusové, nejspíš byla opravena celá její bývalá krása, jíž se město honosilo o sto let dříve. Maďarsko komunismus nijak nenadchl, jak se ukázalo v roce 1956, než proti nim krutě zakročili Rusové na Chruščovův osobní příkaz, a pak po Andropovově působení ve funkci velvyslance SSSR došlo k obnovení bratrského socialistického svazku, i když po tom krátkém krvavém vzdoru už nebyl tak těsný. Všichni hlavní rebelové byli oběšeni, zastřeleni či jinak zneškodněni. Odpuštění mezi ctnosti marxismu-leninismu nepatřilo.

Jenže velké množství Rusů jezdilo do Budapešti vlakem. Maďarsko sousedilo s Jugoslávií, komunistickým ekvivalentem San Franciska, kam ovšem Rusové nesměli bez zvláštního povolení, nicméně Maďarsko s Jugoslávií svobodně obchodovalo, takže Sověti si tu mohli kupovat videorekordéry, tenisky Reebok a kvalitní kalhotky. Rusové sem obyčejně jezdili s jedním kufrem plným a třemi prázdnými a dlouhým seznamem, co mají přivézt přátelům.

Sověti sem mohli cestovat poměrně svobodně, protože měli ruble, které všechny socialistické státy musely uznávat, když je vydával jejich velký socialistický bratr z Moskvy. Budapešť byla takovým exkluzivním obchodem

východního bloku. Daly se tu dokonce sehnat pornokazety do videorekordérů, jež se zde vyráběly - šlo o kopie japonských modelů, ty nejprve rozebrali a pak v socialistických podnicích vyráběli. Kazety se sem pašovaly z Jugoslávie a kopírovaly se - všude a všechno, od Zvuků hudby až po Debbie v Dallasu. Budapešť mohla nabídnout solidní galerie, historické památky a orchestry, i jídlo zde bylo velmi slušné. Prostě ideální místo, kam by se měl Králík s rodinou vydat, aniž by někdo mohl mít pocit, že už nemá v úmyslu vrátit se zpátky.

Mary Pat si říkala, že tohle je začátek plánu. A taky už měla dost toho bdění, měla by spát.

*****

"TAK CO SE STALO?" zeptal se velvyslanec.

"Nějaký špion z AVH si zašel na kafe do kavárny kousek od místa, kde můj agent nechal schránku," vysvětloval Szell ve velvyslancově kanceláři.

Sídlila na vrchním patře v rohu, v místech, kde kdysi pobýval József kardinál Mindszenty během svého dlouhého pobytu na americkém velvyslanectví. Šlo o postavu, kterou si oblíbili američtí pracovníci i maďarský lid; byl zatčen nacisty, propuštěn příchozí Rudou armádou, ale rychle se vrátil do vězení za to, že se netvářil moc nadšeně na příchod nové víry z Ruska, i když byl vlastně uvězněn na základě vykonstruovaných obvinění, jež ho označovala za zuřivého roajalistu, který si přeje návrat Habsburků na císařský trůn. Místní komunisté nebyli zrovna nápaditi spisovatelé. Už na přelomu dvacátého století se Habsburkové v Maďarku netěšili větší oblibě než pár krys.

"Proč jsi to dělal, Jime?" zeptal se velvyslanec Peter "Spike" Ericsson. Bude muset odpovědět na jedovaté, ale naprosto předvídatelné komuniké, které se mu vrátilo s náčelníkem stanice, jenž teď seděl naproti jeho stolu.

"Žena Boba Taylora - je těhotná, vzpomínáte?. - měla nějaké zažívací potíže, takže byli odvezeni do všeobecné nemocnice Druhé armády v Kaiserslauternu na nějaké testy."

Ericsson zavrčel. "Aha, já jsem zapomněl."

"No, zkráceně řečeno, jsem to podělal," musel přiznat Szell. Neměl ve zvyku maskovat omyly. V jeho kariéře pracovníka CIA to bude pořádná překážka, ale proti tomu se nedalo nic dělat. Nepochyboval, že ten chudák Maďar, co to zvoral, teď zažívá mnohem pernější chvilky. Pracovníci maďarského Úřadu pro státní bezpečnost - Allavedelmi Hátoság, neboli AVH - kteří ho vyslechli, už asi dlouho trpěli škodolibostí, takže se mu dokonce svěřili s tím, jak na něj přišli. Amatéři pitomí, zuřil Szell. Jenže výsledkem toho všeho bylo, že se z něj teď z pohledu maďarské vlády stala PNG, persona non grata, a byl požádán, aby do osmačtyřiceti hodin opustil zemi - a pokud možno s ocasem pěkně staženým mezi nohama.

"Nerad tě ztrácím, Bobe, ale nic víc asi nenaděláme."

"A celému týmu jsem teď stejně poměrně k ničemu. Já vím." Szell dlouze a naštvaně vydechl. Byl tu dost dlouho, aby si vybudoval kvalitní okruh špionů, kteří mu dodávali poměrně solidní politické a vojenské informace - ani jedna z nich životně důležitá, protože Maďarsko nepatřilo k nejvýznamnějším zemím světa, ale člověk prostě nikdy nevěděl, kdy se může objevit něco zajímavého - a třeba v Lesothu, kam ho možná pošlou příště, pomyslel si Szell. Bude si muset koupit opalovací krém a pořádnou bundu... Aspoň doma stihne baseballové zápasy.

Jenže teď se budapešťská stanice ocitla mimo hru. Ale ne že by Langley nějak moc chyběla, uklidňoval se Szell.

Signál o celé aféře se dostane na ministerstvo zahraničí přes telex velvyslanectví - samozřejmě zašifrovaný. Velvyslanec Ericsson už sepsal svou odpověď maďarskému ministerstvu zahraničních věcí, v níž odmítl absurdní domněnku, že James Szell, druhý tajemník velvyslanectví Spojených států

amerických, se dopustil čehokoli neslučitelného se svým diplomatickým statutem, a jménem amerického ministerstva zahraničí podal proti tomuto nařčení oficiální protest. Příští týden asi Washington vyšle domů nějakého maďarského diplomata - jestli půjde o obětního beránka či o provinilce, se rozhodne ve Washingtonu. Ericsson odhadoval, že půjde o obětního beránka. Proč taky zveřejňovat, že se jim podařilo odhalit špiona, že? Je lepší, když si bude dál užívat na zahrádce, na niž pronikl - pod těsným dohledem. Takže hra pokračovala. Velvyslanec si říkal, že je to pěkně pitomá hra, ale každý člen jeho úřadu ji hrál s větším či menším zápalem.

*****

JAK SE UKÁZALO, zpráva o Szellovi putovala natolik skrytě, že když dorazila na velitelství CIA, byla zařazena mezi ostatní běžné dopisy jako nedůležitá informace, jíž není třeba rušit víkend ředitele CIA - soudce Moore měl stejně ranní brífink každý den, a tahle položka by klidně mohla počkat do osmi hodin ráno v neděli; na tom se shodli hlídkoví důstojníci, protože soudci mají v oblibě spořádaný život. A Budapešť není v celosvětovém měřítku zase tak důležitá, že?

*****

V MOSKVĚ BYLO nedělní dopoledne stejné jako všude jinde na světě, i když tu do kostela chodilo méně lidí. To se vztahovalo i na Eda a Mary Pat. Katolický kněz sloužil nedělní mši na americkém velvyslanectví, ale většinou to nestihli - i když v nich v obou bylo dost katolíka, aby pociťovali vinu za svůj prohřešek. Oba si říkali, že jejich vinu zmenšuje skutečnost, že oba konají boží dílo přímo v zemi pohanů. Takže dnešním plánem bylo vzít Eddieho na procházku parkem, kde by si mohl pohrát s nějakými dalšími dětmi. Tak aspoň zněly Eddovy instrukce před výjezdem do akce. Ed vylezl z postele a zamířil do koupelny vystřídán svou ženou a pak Eddiem. Žádné ranní noviny, nedělní program v televizi byl stejně nanicovatý jako po zbytek týdne. Takže si museli u snídaně povídat, což je pro mnoho Američanů celkem nezvyk. Jejich syn byl ještě malý a citlivý, že mu Moskva ještě připadala zajímavá, i když prakticky všichni jeho kamarádi byli Američani nebo Britové: stejně jako celá jeho rodina obyvatelé prostoru/ghetta střeženého MGB nebo KGB - v této otázce se názory různily, ale všichni věděli, že na tom pramálo záleží.

Schůzka byla domluvena na 11:00. Olega Ivanoviče si všimne snadno a on jí taky, to Mary Pat věděla. Její manžel často říkal, že je jako páv mezi vranami (i když páv byl mužského rodu). Rozhodla se, že dneska to potlačí. Žádný make-up, jen normálně sčesané vlasy, džíny, košile. Celou postavu mohla pozměnit jen stěží - místní estetika dávala přednost tomu, když ženy stejně vysoké jako ona měly asi o deset kilogramů víc. Za to může strava, říkala si. Nebo možná fakt, že když je v zemi, která je převážně vyhladovělá, k dispozici něco k jídlu, tak to sníte. Možná díky té tukové vrstvě je i zima snesitelnější, kdoví. To je fuk, každopádně zdejší móda průměrných Rusek připomínala filmy z chudinských čtvrtí. Člověk mohl ale snadno rozeznat manželky důležitých osob, protože jejich oblečení připomínalo skoro styl střední třídy, na rozdíl od obvyklejších a ošoupanějších oděvů většiny. Jenže to nebylo fér.

"Jdeš s námi, Ede?" zeptala se po snídani.

"Ne, miláčku. Uklidím kuchyň a pak se podívám na tu novou knížku, co jsem koupil minulý týden."

"Udělal to ten řidič kamionu," řekla mu. "Od toho autora už jsem něco četla."

"To ti mockrát děkuju," zavrčel manžel.

Mary Pat se pak podívala na hodinky a vyšla ze dveří. Park byl jen tři dlouhé bloky na východ od nich. Mávla na strážce u brány - určitě je z KGB,

pomyslela si - a zatočila doleva, držela Eddieho za ruku. Na rozdíl od amerických měst tu byl provoz skoro nulový a pomalu začínalo přituhovat. Byla ráda, že synovi duchapřítomně navlékla košili s dlouhým rukávem. Otočila se a nevšimla si, že by je někdo sledoval. Samozřejmě že v domě naproti přes ulici mohl stát někdo s dalekohledem u očí, ale kdovíproč si říkala, že asi ne. Poměrně snadno byla považována za hloupou americkou blondýnku, což by na první pohled potvrdila i spousta lidí. I Edovy kontakty mezi novináři ji považovaly za ještě hloupější, než byl on - a on měl pověst pořádného blbce - a nic lepšího ji nemohlo potkat. Ti hlupáci opakovali všechno, co si s Edem řekli, dokud se ta zpráva nerozletěla do světa tak rovnoměrně jako poleva na dortu. KGB se doneslo všechno stejně rychle jako klepy na celém světě - v téhle komunitě tedy skoro rychlostí světla, protože reportéři prováděli intelektuální incest jako běžnou součást života - a Rusové je poslouchali a všechno si zanášeli do svých objemných spisů, až se z toho stalo něco, co "ví přece každý". Schopný důstojník v terénu vždy využíval ostatních, aby si vytvořil svou masku. Taková maska bývala náhodně zvolená - stejně jako skutečný život - a díky ní se zvyšovala přitažlivost té akce, a to v očích profesionálního špiona.

Park byl skoro stejně nevýrazný jako všechno ostatní v Moskvě. Pár stromů, silně pošlapaná tráva. Skoro to vypadalo, že KGB prořezává všechny parky tak, aby z nich nikdo nevytvořil kontaktní místo. Fakt, že se tím taky omezí počet míst, kde se mladí Moskvané mohou scházet a líbat, nejspíš hlavouny na ústředí nikterak netrápil, ti lidé asi měli svědomí jako Pilát Pontský.

A pak uviděla Králíka, asi sto metrů daleko, na dobrém místě, poblíž atrakcí, které by mohly přilákat pozornost tříletého - nebo čtyřletého - dítěte. Přišla blíž a znovu si všimla, že Rusové jsou vůči svým dětem velmi ohleduplní, on možná ještě o něco víc - Králík pracoval v KGB, takže měl přístup k lepšímu zboží než průměrní Rusové, a využíval toho pro svou dcerku jako každý dobrý rodič v kterékoli zemi. To hovořilo ve prospěch jeho charakteru, říkala si Mary Pat. Možná si toho člověka ještě oblíbí, což nebývalo u důstojníků v terénu moc obvyklé. Spousta agentů byla stejně oblíbena jako pouliční násilník z Bronxu. Nepozoroval, jak se blíží, o nic víc, než že se jen znuděně rozhlédl po okolí, jak to dělají muži na procházce s dětmi. Dvojice Američanů zamířila cestou, která by určitě pro pozorovatele vypadala jako naprosto náhodně zvolená.

"Eddie, běž pozdravit tu holčičku. Aspoň si s ní procvičíš ruštinu," řekla mu maminka.

"Dobře!" odpověděl a odcupital pryč. Plnou rychlostí zamířil hned k děvčeti a pozdravil: "Ahoj."

"Ahoj."

"Já se jmenuju Eddie."

"Já jsem Světlana Olegovna. Kde bydlíš?"

"Tamhle." Eddie ukázal zpátky k cizineckému ghettu.

"To je váš syn?" zeptal se Králík.

"Ano, Eddie junior. Rusky asi Edward Edwardovič."

"Aha," řekl Oleg Ivanovič pak, "a on je taky ze CIA?"

"Ne tak docela." Skoro teatrálně k němu napřáhla pravici. Musela ho chránit pro případ, že by v okolí byly kamery. "Jmenuju se Mary Patricia Foleyová."

"Těší mě. Jak se vašemu manželovi líbí šapka?"

"Celkem ano. Máte dobrý vkus na kožešiny."

"To spousta Rusů." Pak změnil téma. Byl čas přejít k práci. "Už jste se rozhodli, jestli mi můžete pomoci, nebo ne?"

"Ano, Olegu Ivanoviči, můžeme. Vaše dcerka je kouzelná. Jmenuje se Světlana?"

Komunikační důstojník přikývl. "Ano, to je můj zajčik."

Z té shody okolností až mrazilo. Jejich Králík hovořil o své dceři jako o zajíčkovi. Mary Pat se usmála. "Nuže, Olegu, jak vás dostaneme do Ameriky?"

"Na to se mě ptáte vy?" zeptal se s velkou dávkou nevěřícnosti.
"No, potřebujeme jisté informace. Například koníčky a zájmy vaše i vaší ženy."
"Já hraju šachy. Nejradši ze všeho si čtu knihy o starých šachových partiích. Má žena má klasičtější vzdělání než já. Má ráda hudbu - klasickou, ne tu hrůzu, co produkujete v Americe."
"A nějakého konkrétního skladatele?"
Zavrtěl hlavou. "Všechny klasiky, Bacha, Mozarta, Brahmse - ani všechny neznám. Je to Irinina vášeň. V dětství se učila hrát na piano, ale nedosáhla takové úrovně, aby mohla pomýšlet na oficiální umělecké školy. Toho lituje ze všeho nejvíc, navíc doma nemáme piano, aby mohla cvičit," dodal. Uvědomoval si, že jí musí říct co nejvíc informací, aby napomohl její snaze zachránit ho i s celou rodinou. "Co ještě potřebujete?"
"Má někdo z vás nějaké zdravotní problémy - berete například nějaké léky?" znovu mluvili rusky a Oleg si povšiml jejího elegantního vyjadřování.
"Ne, jsme všichni poměrně zdraví. Světlana už prodělala všechny obvyklé dětské nemoci, ale bez jakýchkoli komplikací."
"Dobře." Tím se usnadní spousta věd, pomyslela si Mary Pat. ‚Je to krásná holčička. Musíte na ni být velice pyšný."
"Bude se jí na Západě líbit?" zeptal se.
"Olegu Ivanoviči, žádné dítě nemá důvod stěžovat si na život v Americe."
"A jak se vašemu malému Edwardovi líbí v Sovětském svazu?"
"Samozřejmě se mu stýská po kamarádech, ale těsně předtím, než jsme sem odletěli, jsme ho vzali do Disney Worldu. Pořád na to hodně vzpomíná."
To Olega překvapilo: "Disney World? Co to je?"
"Velký zábavní park postavený pro pobavení dětí - a dospělých, co si pamatují své dětství. Je to na Floridě," dodala.
"Nikdy jsem o tom neslyšel."
"Bude se vám tam líbit. A vaší dceři ještě víc." Odmlčela se. "Co říká na vaše plány vaše žena?"
"Irina o tom nic neví," řekl Zajcev, čímž svou americkou sousedku vysloveně šokoval.
"Co prosím?" Copak jste se úplně zbláznil? napadlo MP okamžitě.
"Irina je mi dobrou ženou. Udělá všechno, co jí řeknu." Šovinismus ruských mužů měl agresivní podobu.
"Olegu Ivanoviči, tohle je ale nesmírně nebezpečné. To přece musíte vědět."
"Nebezpečí pro mě plyne z toho, jestli mě dopadne KGB. Jestli k tomu dojde, zemřu, a další lidi se mnou," dodal, protože si říkal, že další popíchnutí nemůže jeho věci uškodit.
"Proč odjíždíte? Co vás přesvědčilo, že je to tak nutné?" zeptala se ho.
"KGB plánuje zabít člověka, který si to nezaslouží."
"Koho?" musela se zeptat.
"To vám řeknu, až budu na Západě."
"Tomu rozumím," odpověděla mu. Hrajete si trochu na tajnůstkářství, co?
"A ještě jedna věc," dodal.
"Ano?"
"Dejte si pozor, co odesíláte na velitelství. Existuje důvod k domněnce, že vaše spoje jsou zkompromitovány. Měli byste používat jednorázové tabulky jako my v ústředí. Rozumíte, co se vám snažím říct?"
"Veškeré zprávy o vás byly nejprve zašifrovány a pak v diplomatickém zavazadle dovezeny do Washingtonu." Jakmile to řekla, všimla si na jeho tváři upřímné úlevy, třebaže se to Zajcev snažil zakrýt. A právě jí prozradil velice významnou věc. "Jsme snad infiltrováni?"
"Ani o tom nebudu mluvit dřív, než budu na Západě."
A do háje, pomyslela si Mary Pat. Mají tam někde agenta, možná dokonce v Bílém domě, kdoví... Do háje.
"Velmi dobře, budeme se vaším případem zabývat s největší opatrností,"

slíbila mu. Jenže to znamenalo, že důležité signály budou cestovat minimálně dva dny. Tenhle člověk je vrací zpátky do dob první světové války. Ritter se radostí pomine. "Můžete mi říct, jaké metody by byly bezpečné?"

"Britové změnili své šifrovací stroje před asi čtyřmi měsíci. Dosud se nám nepodařilo je rozlousknout. To vím. Nevím, které z vašich signálů jsou přesně zkompromitovány, ale vím, že některé jsou zcela infiltrované. Prosím, mějte to stále na paměti."

"Spolehněte se, Olegu Ivanoviči." Tenhle člověk měl k dispozici informace, které CIA musela mít - co nejdřív. Narušené komunikace byly to největší ohrožení, co se mohlo každé tajné agentuře přihodit. Kvůli takovým věcem se vyhrávaly i prohrávaly války. Rusům chyběla americká počítačová technologie, ale zase měli pár špičkových matematiků a lidský mozek představuje nejnebezpečnější nástroj nesrovnatelně výkonnější než ty, co stojí na stolech nebo na podlaze. Měl Mike Russell na ambasádě ještě nějaké jednorázové tabulky? CIA je kdysi používala, ale náročná manipulace s nimi je brzy vyřadila z provozu. NSA všem na potkání vyprávěla, že jejich šifry nerozlouskne ani Seymour Cray, a to ani s použitím svého nejnovějšího nadopovaného superpočítače CRAY-2. Kdyby se zmýlila, mohla způsobit Americe takovou škodu, že si to bylo jen těžko představit. Tak se to aspoň povídalo... jenže bezpečnost komunikací nebyla její specializací. I ona se musela čas od času na někoho a něco spolehnout. Tohle však bylo stejné jako výstřel ze startovací pistole bez možnosti závod vzdát. Krucinál.

"Není to příjemné, ale uděláme vše potřebné, abychom vás ochránili. Chcete se dostat ven co nejdříve."

"Tenhle týden by to bylo velmi vhodné - ani ne tak kvůli mně, ale kvůli člověku, jehož život je v ohrožení."

"Chápu," řekla, aniž by tušila proč. Tenhle člověk jí možná věšel bulíky na nos, ale i kdyby, tak to činil jako opravdový profík, a ona navíc neměla pocit, že by to tak bylo. Ne, nejevil se jí jako zkušený špion z terénu. Sice šlo o hráče, ale ne takového, jako byla ona sama.

"Dobře. Až zítra přijdete do práce, sepište hlášení o kontaktu," řekla mu.

To ho překvapilo: "Myslíte to vážně?"

"Samosebou. Sdělte svému nadřízenému, že jste se sešel s Američankou, manželkou nižšího úředníka na velvyslanectví. Popište mě a mého syna..."

"A mám mu ohlásit, že jste pohledná, ale hloupá Američanka, která má hezkého a slušně vychovaného synka," přikývl. "A taky že vaše ruština není bez chyb, že?"

"Učíte se rychle, Olegu Ivanoviči. Počítám, že při šachové partii jste tvrdý protivník."

"Ne tak, jak bych chtěl. Velmistr ze mě nikdy nebude."

"Nikdo nejsme dokonalý, Olegu Ivanoviči, ale v Americe se vám budou jednotlivá omezení jevit jako mnohem menší než v Sovětském svazu."

"Takže koncem týdne?"

"Když bude mít můj manžel jasně rudou kravatu, navrhněte mu čas a místo setkání. Zítra odpoledne možná dostanete signál a pak se dohodneme."

"Dobrá. Přeji vám hezký den. Kde jste se mimochodem naučila rusky?"

"Můj dědeček pracoval jako podkoní Alexeje Nikolajeviče Romanova," vysvětlovala. "Když jsem byla malá, vyprávěl mi spoustu příběhů o tom mladíkovi a jeho předčasné smrti."

"Takže vaše nenávist vůči Sovětskému svazu má hluboké kořeny, že?"

"Jen vůči vaší vládě, Olegu. Nikoli vůči lidu té země. Jednou se dočkám vaší svobody."

"Jednou snad, ale brzy to nebude."

"Dějiny, Olegu Ivanoviči, netvoří pár velkých událostí, ale spousta malých." To byla jedna z jejích zásadních myšlenek. Kvůli kamerám, které je možná sledovaly, si s ním pak potřásla rukou a zavolala na svého syna. Ještě asi hodinu se procházeli po parku, než zamířili domů na oběd.

Na oběd všichni odjeli na velvyslanectví a celou cestu si povídali o naprosto nezávadných věcech jako například o neuvěřitelně jasném počasí. Jakmile dojeli na místo, všichni si dali v jídelně hot dogy a Eddie pak odešel do dětského oddělení. Ed s Mary Pat zamířili do Edovy kanceláře.

"Co že řekl?" hlesl náčelník stanice.

"Říkal, že jeho žena - mimochodem jmenuje se Irina - neví o jeho plánech vůbec nic," opakovala Mary Pat.

"To je přece vůl!" sykl její manžel okamžitě.

"No, nám to může částečně pomoci. Aspoň máme jistotu, že nic nevyzradí." Ed si uvědomoval nezlomně optimistickou náturu své ženy.

"Jo, miláčku, dokud nenadejde čas k opuštění země a ona se nerozhodne, že nikam nejede."

"Říká, že udělá, co jí řekne. Víš, zdejší muži jsou rádi hlavou rodiny."

"To by s tebou nešlo," poznamenal náčelník stanice. Z mnoha důvodů, a mezi ně patřil i fakt, že měla stejnou odvahu jako on.

"Já nejsem Ruska, Eddie."

"No dobře, co ještě říkal?"

"Nedůvěřuje našim spojům. Myslí si, že některé z našich systémů jsou zkompromitované."

"Ježíši!" Odmlčel se. "Máš také nějakou dobrou zprávu?"

"Důvod, proč chce vypadnout z města, je ten, že KGB se chystá zabít někoho, kdo, jak tvrdí, si nezaslouží, aby zemřel."

"Řekl ti, o koho jde?"

"Prý to sdělí ve chvíli, kdy bude dýchat svobodný vzduch. Ale mám nějakou dobrou zprávu. Jeho žena miluje klasickou hudbu. Musíme jí v Maďarsku najít dobrého dirigenta."

"V Maďarsku?"

"Včera v noci mě to tak napadlo. Je to nejlepší místo, jak ho dostat ven. Stanice Jimmyho Szella, ne?"

"Jo." Oba znali Szella z pobytu na Farmě, výcvikové základny v Tidewateru ve Virginii, kousek od mezistátní dálnice 64, pár mil od Williamsburgu. "Vždycky jsem měl pocit, že by si zasloužil lepší místo." Ed se na chvilku zamyslel. "Takže myslíš převézt ho z Maďarska do Jugoslávie?"

"Já věděla, že jsi vnímavý chlapec."

"Fajn..." Ed upřel oči na prázdné místo na stěně, zatímco usilovně přemýšlel. "Proč ne, to by se nám mohlo podařit."

"Tvůj signál je červená kravata v metru. Pak ti předá detaily schůzky, všechno zařídíme a Králík zmizí z města společně s paní Králíkovou a jejich Králíčkem - tohle se ti bude líbit, on své dcerce fakticky říká zajčik."

"To je jako pohádka o králičí rodině," poznamenal Ed žertem.

"Přesně tak. Nazvala bych to operace BEATRIX," navrhla křestní jméno paní Potterové, jejíž knížku Králíček Petříček oba v dětství četli.

"Problém ale bude v tom, dostat povolení od Langley. Jestli nemůžeme použít normální komunikační kanály, zkoordinovat to všechno bude problém jako dům."

"Na Farmě nám přece neříkali, že tahle práce bude jednoduchá. Jenom si vzpomeň, co nám radil John Clark. Jednejte pružně."

"Jasně." Ed vydechl. "Vzhledem k omezení komunikací to v zásadě znamená, že to naplánujeme a zorganizujeme odsud, bez toho, že by nám domácí úřad nějak pomohl."

"Ede, tak to je stejně pokaždé. Langley přece dělá jen to, že nám zakazuje dělat to, co potřebujeme." A to byla v zásadě hlavní funkce každého centrálního úřadu v jakémkoli oboru na světě.

"Můžeme se spolehnout na komunikace někoho jiného?"

"Britové podle Králíka nedávno zavedli nový systém, který Rusové nerozluští - aspoň prozatím. Máme tady ještě nějaké jednorázové tabulky?"

Náčelník stanice zavrtěl hlavou. "O žádných nevím." Pak zvedl telefon a stiskl příslušná tlačítka. "Mikeu? Ty jsi dneska v práci? Mohl by ses stavit?

Díky."

Russell dorazil za pár minut. "Nazdar, Ede - dobrý den, Mary. Co dneska děláte v práci?"

"Mám dotaz."

"Fajn."

"Zbyly ti nějaké jednorázovky?"

"Proč se ptáš?"

"Z obliby k zesílené bezpečnosti," odpověděla MP. Schválně lhostejná odpověď nefungovala.

"Mám tomu rozumět tak, že moje systémy nejsou dost bezpečné?" zeptal se Russell s dobře skrývaným zděšením.

"Existuje důvod k domněnce, že některé z našich šifrovacích systémů nejsou stoprocentně spolehlivé, Mikeu," vysvětloval Ed komunikačnímu důstojníkovi.

"Do pytle," hlesl Russell a pak se poněkud nesvůj otočil. "Teda, pardon, Mary."

Usmála se. "To je v pořádku, Mikeu. Nevím sice, co to slovo znamená, ale neslyšela jsem ho prvně." Russell na její žert nezareagoval. Předchozí odhalení pro něj představovalo příliš silné sousto, než aby dokázal ocenit humor.

"Co mi k tomu můžeš říct?"

"Vůbec nic, Mikeu," odpověděl náčelník stanice.

"Ale myslíš, že je to pravda?"

"Bohužel ano."

"No, v sejfu mi zbylo pár starých tabulek, osm nebo devět let starých. Ještě jsem se jich nezbavil - člověk prostě nikdy neví, že?"

"Michaeli, jsi bystrý muž." Ed pochvalně přikývl.

"Hodí se to možná na deset zpráv o délce asi stovky slov každá - pokud ve Fort Meade ještě nevyhodili odpovídající tabulky, ale hoši, s nimiž mám já co do činění, toho moc nevyhazují. Ale budou je muset vyhrabat z nějaké hodně zaprášené zásuvky."

‚Jak náročné je jejich používání?"

"Úplně je nenávidím. Sám dobře víš proč. Hergot, lidi, ten nový šifrovací systém STRIPE je teprve rok starý. Nový britský systém je jeho adaptací. Znám skupinu v Z-divizi, co ho vyvíjela. Mluvím o 128-bitovém šifrování plus každodenní klíč, který je pro každý přístroj jiný. Něco takového prostě nejde rozlousknout."

"Pokud ovšem ve Fort Meade nemají nějakého agenta, Mikeu," poznamenal Ed.

"V tom případě mi ho sem přiveďte, a já toho sráče rozpářu svým nožem zaživa." Už jen při samotném pomyšlení na něco takového mu stoupl krevní tlak, že se ani neomluvil přítomné dámě za své hrubé výrazivo. Tenhle černoch zabil a stáhl z kůže dost vysoké zvěře, ale ještě si nesplnil svůj sen udělat si z medvěda předložku, přičemž velký hnědý ruský medvěd by se mu na to báječně hodil. "No, můžu o tom napsat do Fortu?"

"Ne, s pomocí STRIPE ne," odpověděl Foley.

"No, tak až od západu uslyšíte hlasitý naštvaný křik, tak budete vědět, čeho se to týká."

"Bylo by lepší, kdybys o tom zatím s nikým nemluvil, Mikeu," přemýšlela Mary Pat nahlas. "Brzy se to dozvědí z jiných kanálů."

Russell z toho vytušil, že signál o Králíkovi, který předtím odeslal, se týkal člověka, jehož chtěli dostat ze země poměrně rychle, a teď měl pocit, že zná důvod. Jejich Králík byl odborníkem na komunikace, a když jste někoho takového dostali, posadili jste ho na první vlak z města a lifrovali ho pryč. Brzy Mary Pat zase znamenalo právě teď, nebo aspoň tak rychle, jak jen to šlo zajistit.

"Fajn, dejte mi vaši zprávu. Zašifiruju to na svém přístroji STRIPE a pak ještě pomocí jednorázové tabulky. Jestli dokážou rozluštit mé signály..." měl co dělat, aby se neotřásl, "...dozvědí se z toho něco?"

"To se ptám já tebe," odpověděl Ed Foley.

Russell se na chvilku zamyslel a pak zavrtěl hlavou. "Ne, neměli by. I když rozlouskneš systémy svého protivníka, nikdy nedostaneš víc než jen asi třicet procent. Systémy jsou na tohle až příliš složité - pokud protivníkův agent nečte u zdroje čistý text. Proti tomu neexistuje ochrana, aspoň já o žádné nevím."

A to byla další velmi děsivá představa. Šlo koneckonců o stejnou hru, již hráli oni sami, o tentýž cíl, jehož se snažili dosáhnout. Dostat člověka až do útrob, aby jim donášel co nejinternější informace zase ven. Jako jejich agent KARDINÁL, jehož kódové označení nikdy neříkali nahlas. Tuhle hru si nicméně všichni svobodně vybrali, a třebaže věděli, že jejich protivník je hodně silný, předpokládali, že oni jsou lepší. A tohle přesvědčení nikoho z nich neopouštělo.

"Fajn, Mikeu. Náš přítel věří jednorázovým tabulkám. Myslím, že se tím neliší od ostatních."

"Od Rusů teda rozhodně ne, ale jejich lidi z toho musí šílet, když musejí každou zprávu luštit písmenko po písmenku."

"Pracoval jsi někdy na infiltraci?" zeptal se ho Ed.

Russell bez zaváhání zavrtěl hlavou. "Na to nemám. A taky dobře. Spousta takových lidí nakonec sedí v blázinci a vystřihuje si omalovánky. Znám kupu lidí ze Z-divize. Jejich šéf přednedávnem odmítnul nabídku stát se šéfem katedry matematiky na kalifornské technice. Je to génius," podotkl Russell. "Jeho mozek nikdy mít nebudu. Ed Popadopolous má řecké předky a jeho táta míval v Bostonu restauraci. Schválně se mě zeptej, jestli bych bral jeho místo."

"Asi nebral, co?"

"Ani kdyby mi jako sekretářku dali Pat Clevelandovou." A Ed Foley věděl, že to je velice pohledná dáma. A že Mike Russell opravdu k životu potřeboval ženu...

"Fajn, asi tak do hodiny ti donesu zprávu. Vyhovuje?"

"Jasně." Russell odešel.

"No, mám pocit, že jsme mu pěkně zkazili den," pronesla MP.

"Admirál Bennett z Fort Meade taky nebude radostí bez sebe. Musím sepsat tu zprávu."

"Fajn, já se podívám, jak jde Eddiemu kreslení." A Mary Patricia Kaminska-Foleyová odešla.

ARTHUR MOORE měl ranní brífink obvykle v půl osmé ráno, kromě nedělí, kdy si chtěl přispat, takže v tyto dny se brífink konal v devět. Jeho žena poznala za dveřmi důstojníka, který přinášel každodenní zpravodajské novinky, vždy mu je předával v jeho soukromé pracovně, již, stejně jako celý dům, každý týden kontroloval nejlepší odborník CIA na odposlouchávací zařízení.

Předchozího dne bylo na světě poměrně klidno - i komunisté si o víkendu rádi odpočinou, což zjistil, když tu práci přijal.

"Ještě něco, Tommy?" zeptal se Moore.

"Špatné zprávy z Budapešti," odpověděl důstojník. "Náš náčelník stanice, James Szell, byl odhalen protivníkem při vybírání mrtvé schránky. Detaily neznáme, ale maďarská vláda mu dala do pasu razítko nežádoucí osoby. Jeho zástupce, Robert Taylor, je z rodinných důvodů taky v zahraničí, takže budapešťská stanice je na nějakou chvíli mimo provoz."

"Znamená to velkou nepříjemnost?" Asi ne, pomyslel si ředitel CIA.

"Není to žádná velká tragédie. V Maďarsku se toho stejně moc neděje. Tamní armáda je v rámci Varšavského paktu relativně bezvýznamným hráčem a jejich zahraniční politika je, nehledě na to, co provádějí ve svém bezprostředním okolí, fakticky zrcadlovým obrazem toho, jak se chová Moskva. Naše stanice nám zasílala solidní množství informací o armádě, ale Pentagon to zrovna dvakrát netrápí. A jejich armáda nemá takový výcvik, aby začala představovat jakékoli ohrožení, a Sověti je považují za nespolehlivé," dodal důstojník.

"A Szell je někdo, koho se vyplatí poslat pryč?" zeptal se Moore. Jen matně si vybavoval, že se s tím člověkem setkal na seznamovacím večírku CIA.

"Jimmy má poměrně dobrou pověst. Jak jsem řekl, pane, nemáme zatím žádné detaily. Do konce týdne ho asi budeme mít doma."

"Fajn. To je všechno?"

"Ano, pane."

"O papežovi žádné novinky?"

"Ani slovo, pane, ale chvíli potrvá, než naši lidé prověří všechny své zdroje."

"To mi Ritter říkal taky."

*****

FOLEYMU TRVALO skoro hodinu, než sepsal zprávu. Musela být krátká, ale srozumitelná, což kladlo značné nároky na jeho vyjadřovací schopnosti. Pak zprávu odnesl do kanceláře Mikeu Russellovi. Seděl tam a sledoval, jak vrchní komunikační důstojník za neustálého vrčení šifruje s pomocí

jednorázové tabulky slova písmenko po písmenku, přimíchává do toho spoustu českých příjmení a pak to vše ještě šifruje na svém šifrovacím přístroji Stripe. Když to bylo hotovo, zprávu zasunuli do bezpečného faxu, který ji pochopitelně ještě jednou zašifroval, ale spíše graficky než alfanumericky. Faxové šifrování bylo poměrně jednoduché, ale jelikož protivník

- o němž se předpokládalo, že monitoruje satelitní vysílač velvyslanectví

- nedokázal poznat, jestli jde o obrázky nebo text, šlo o další překážku, kterou museli jeho odborníci na šifry přeskočit. Signál byl odeslán na družici na oběžné dráze země a odsud zamířil na různá místa na zemi, jedno ve Fort Belvoir ve Virginii, další do Sunnyvale v Kalifornii a pochopitelně jeden do Fort Meade v Marylandu, kam ostatní stanice posílaly svou "kořist" přes bezpečné pozemní linky z optických vláken.

Komunikační odborníci ve Fort Meade byli všichni poddůstojníci v uniformách, a když jeden z nich, příslušník letectva, zprávu protáhl přes svůj dekodér, překvapil ho údaj o tom, že další šifrování zprávy bylo provedeno jednorázovou tabulkou NHG-1329.

"Kde to krucifix je?" zeptal se vedoucího své služby, který patřil k námořnictvu.

"Hergot," utrousil muž. "To už jsem neviděl ani nepamatuju." Musel otevřít silný vazač a probrat se jím, dokud to, co hledal, nenašel v nitru velkého sejfu v zadním rohu místnosti. Přístup k němu hlídal ozbrojený příslušník námořní pěchoty, jemuž stejně jako všem ostatním mariňákům, kteří zde pracovali, vyoperovali smysl pro humor v nemocnici v Bethesdě, než ho sem poslali pracovat.

"Seržante, musím si pro něco dovnitř," řekl tomu sucharoví.

"Nejdřív musíte za majorem," informoval ho seržant. Takže vedoucí směny odešel ke stolu majora USAF, který seděl na svém místě a četl si ranní noviny.

"Dobré ráno, majore. Potřebuju si pro něco dojít do sejfu."

"A pro co?"

"Pro jednorázovou tabulku NHG-1329."

"Ty ještě pořád máme?" zeptal se major překvapeně.

"No, jestli ne, tak vám tohle nechám a můžete si na tom opéct buřty." Podal mu zprávu.

Důstojník si ji prohlédl. "No to jsou věci. Fajn." Na lístek papíru naškrábal povolení. "Tohle dejte tomu mariňákovi."

"Rozumím, pane." Muž odešel zpátky k sejfu a nechal toho páprdu z letectva, ať si dumá, proč námořníci potřebují takové věci.

"Tady to máte, Same," řekl mariňákovi a podal mu formulář.

Mariňák odemkl lítací dveře a vedoucí směny mohl vejít dovnitř. Skříňka, kde byla tabulka uložena, nebyla zamčená, protože každý, kdo absolvoval

všechny dosavadní kroky, už byl považován za stejně důvěryhodnou osobu, jako byla manželka prezidenta.

Tabulka byla v malém kroužkovém bloku. Muž cestou ven podepsal její vypůjčení a vrátil se ke svému stolu. Seržant letectva se k němu přidal a společně se pustili do náročného dešifrování zprávy.

"Hergot," poznamenal mladý poddůstojník, když měli za sebou asi dvě třetiny. "O tomhle můžeme někomu říct?"

"Na to nesmíme asi ani pomyslet, mladíku. Počítám, že DCI ale dá vědět příslušným lidem. A zapomeň, že jsi o tom vůbec kdy věděl," dodal. Jenže ani jeden z nich to nikdy nezapomene, což si oba uvědomovali. Při všech těch potížích, které museli absolvovat, aby se sem dostali, jim představa, že nemají bezpečné signální systémy, připadala podobná, jako kdyby se dozvěděli, že jejich maminka kšeftuje s drogami na Šestnácté ulici ve Washingtonu, D.C.

"Jo, šéfe, to jistě," odpověděl mladík. "Jak to předáme dál?"

"Počítám přes kurýra, mladíku. Nechceš nějakého zavolat?"

"Provedu, pane." Seržant amerického letectva odešel s úsměvem na rtech.

Kurýrem byl štábní seržant armády, který řídil služební Plymouth Reliant. Vzal si zalepenou obálku, zasunul ji do příručního kufříku na předním sedadle a odjel po spojnici mezi Baltimorem a Washingtonem na obchvat kolem Washingtonu, po něm jel na západ, až dojel k odbočce k CIA. V tom okamžiku přestala ta zpráva - ať už se v ní psalo o čemkoli, to mu bylo fuk - spadat do jeho zodpovědnosti.

Díky adrese na obálce se zpráva hned dostala do sedmého patra. CIA stejně jako většina vládních úřadů vlastně nikdy nepřestávala pracovat. V horním patře seděl Tom Ridley, certifikovaný Národní zpravodajský důstojník, člověk, který o víkendu podával hlášení Arthuru Moorovi. Po třech vteřinách pochopil, že tu zprávu musí okamžitě vidět ředitel. Zvedl svůj bezpečný telefon a stiskl tlačítko 1.

"Arthur Moore u telefonu," ozval se hlas.

"Tady Tom Ridley, pane. Právě jsme něco dostali." "Něco" znamenalo, že to není jen tak něco.

"Hned?"

"Ano, pane."

"Můžete přijet sem?"

"Ano, pane."

"A Jim Greer taky?"

"Ano, pane, a možná pan Bostock taky."

A bylo to ještě zajímavější. "Fajn, obvolejte je a pak sem všichni přijeďte." Ridley měl pocit, jako by chvilku předtím, než sluchátko ztichlo, slyšel Hergot! Copak nemůžu mít ani jeden den volno!? Dalších pár minut mu trvalo, než obvolal ostatní dva vysoké zástupce CIA, a pak odešel k autu a vydal se na cestu, zastavil se jen u kopírky, aby udělal tři kopie.

*****

V GREAT FALLS byl čas k obědu. Paní Moorová, vždy dokonalá hostitelka, připravila talíře a nealkoholické nápoje i pro své nečekané hosty a pak odešla do svého pokoje v patře.

"O co jde, Tommy?" zeptal se Moore. Ten čerstvě jmenovaný důstojník si ho získal. Byl absolventem Marquette University, odborník na Rusko, a před nástupem do funkce pracoval jako Greerův analytik. Brzy se stane jedním z lidí, kteří doprovázejí prezidenta na cestách.

"Tohle jsme dostali dnes dopoledne z Fort Meade," řekl Ridley a rozdal jim kopie.

Mike Bostock četl z nich tří nejrychleji. "No páni."

"Chip Bennett bude mít velkou radost," předvídal Jim Greer.

"Jo, jako z návštěvy u zubaře," poznamenal Moore jako poslední. "No,

přátelé, co z toho lze usoudit?"
Bostock se chopil slova. "Znamená to, že bychom měli toho Králíka dostat do našeho kotce co nejdřív."
"Přes Budapešť?" zeptal se Moore a vybavil si ranní brífink.
"Hm," přikývl Bostock.
"Fajn." Moore se předklonil. "Musíme si to zorganizovat. Zaprvé, jak zásadní je tahle informace?"
James Greer se ujal slova. "Tvrdí, že KGB chce zabít někoho, kdo si to nezaslouží. To by mohlo znamenat papeže, ne?"
"A ještě důležitější je, že podle něj máme zkompromitované komunikační systémy," podotkl Bostock. "To je nejzásadnější zpráva, kterou z toho čtu já, Jamesi."
"Ať tak či tak, máme zájem na tom, aby ten člověk přešel na naši stranu drátu, je to tak?"
"Na to klidně vsaďte svůj oběd, pane," odpověděl zástupce ředitele Správy operací. "A co nejrychleji."
"Můžeme použít naše vlastní prostředky?" zeptal se More pak.
"Snadné to nebude. Budapešť je mimo provoz."
"A snižuje se tak nezbytnost dostat jeho pohledný králičí ocásek z Ruska?" zeptal se ředitel CIA.
"Ne." Bostock zavrtěl hlavou.
"Fajn, jestli to nedokážeme sami, přivoláme si pomoc?"
"Myslíš Brity?" zeptal se Greer.
"Už jsme je v minulosti využili. Máme s nimi dobré vztahy a Basil má rád, když jim něco dlužíme," podotkl Moore. "Mikeu, přežijete to?" zeptal se Bostocka.
Bostock okamžitě přikývl. "Ano, pane. Ale bylo by fajn, kdybychom tam mohli mít pár lidí. Proti tomu Basil nic namítat nemůže."
"Fajn, musíme jen rozhodnout, které naše prostředky můžeme vyslat. A dál," pokračoval Moore, "jak rychle?"
"Co bys říkal na dnešní večer, Arthure?" poznamenal Greer k všeobecnému pobavení. Jak já tomu rozumím, Foley je odhodlán rozjet tu operaci na vlastní pěst a nemá moc chuť se loudat. Foley je šikovný mládenec. Myslím, že bychom ho měli nechat to rozjet. Budapešť je pro našeho Králíka poměrně vhodný únikový východ."
"Souhlasím," přikývl Mike Bostock. "Důstojník KGB se tam může vydat na dovolenou a pak prostě zmizí."
"Všimnou si, že zmizel, hodně rychle," podotkl Moore.
"Všimli si i zmizení Arkadije Ševčenka. A co? I přesto nám předal kvalitní informace, ne?" namítl Bostock. Zmiňovanou operaci pomáhal řídit, třebaže hlavní slovo v ní měla newyorská FBI.
"Fajn. Co tedy pošleme Foleymu?" zeptal se Moore.
"Jedno slovo: .Schváleno'." Bostock vždy podporoval své důstojníky v terénu.
Moore se rozhlédl po ostatních. "Máte proti tomu někdo nějaké námitky?" Všichni vrtěli hlavami.
"Fajn, Tommy. Vraťte se do Langley a pošlete to Foleymu."
"Rozkaz, pane." Důstojník vstal a vyšel ven. Arthur Moore měl především jednu dobrou vlastnost. Když jste potřebovali rozhodnutí, třeba se vám nelíbilo, co jste se dozvěděli, ale odpověď byla vždy jasná a bez vytáček.

19 KAPITOLA - JASNÝ SIGNÁL

FOLEY SI UVĚDOMOVAL, že největším handicapem při práci na stanici je časový posun. Kdyby na velvyslanectví čekal na odpověď, mohl by klidně čekat celé

hodiny, předem to nešlo nijak předpovědět. Takže hned poté, co signál odešel, sebral celou rodinu a odjeli domů, Eddie cestou k autu snědl další hot dog, zatímco Ed držel v ruce výtisk Daily News z New Yorku. Z newyorských novin měly nejlepší sportovní stránku, říkal si dlouho, i když titulky nemusely být tak velkohubé. Mike Lupica se vyznal v baseballu líp než zbytek rádobybaseballistů a Ed Foley odjakživa uznával jeho rozbory zápasů. Kdyby si ten člověk vybral nějaké smysluplné zaměstnání, mohl by z něj být solidní špion. Takže teď si Ed mohl přečíst, proč se Yankees tuhle sezonu nedokážou postavit na nohy. Měl pocit, jako by je ti zatracení Orioles chtěli převálcovat, a to bylo pro jeho city Newyorčana mnohem horší než to, jak to letos vypadalo s Rangers.

"Tak co, Eddie, už se těšíš na bruslení?" zeptal se svého syna připoutaného na zadním sedadle.

"Jo!" odpověděl prcek okamžitě. Eddie Junior byl stejný jako on zamlada, tady by se navíc mohl pořádně naučit hrát lední hokej. Jeho tatínek už pro něj ve skříni schovával nejlepší hokejové brusle, jaké se daly na trhu sehnat, další pár byl připraven na chvíli, až mu vyroste noha. Mary Pat už se informovala na místní juniorské ligy a její manžel se domníval, že jde o to nejlepší, co se kromě Kanady dá najít, možná dokonce ještě lepší.

Byla velká škoda, že nemohl mít u sebe v domě STU, ale Králík mu řekl, že možná ani ty nejsou úplně bezpečné, navíc by z toho Rusové vytušili, že není jen úředník, který se snaží pečovat o novináře.

Víkendy byly pro rodinu Foleyových nejnudnější. Nikomu z nich nevadilo trávit čas se synem, ale to mohli dělat i v jejich momentálně pronajatém domě ve Virginii. V Moskvě žili kvůli práci, kterou oba milovali, což, jak doufali, jejich syn jednoho dne pochopí. Teď si s ním jeho otec prohlížel knížky. Malý Eddie začínal pochytávat abecedu a snažil se číst celá slova, i když spíš jen jako grafické symboly než jako soubory písmen. Jeho otec z toho měl radost, třebaže Mary Pat měla nějaké pochybnosti. Asi po půlhodině téhle činnosti malý Eddie začal svému tatínkovi vyprávět o kazetách Transformers, což Eddieho velice bavilo a Eda celkem taky.

V duchu však náčelník stanice přemýšlel o Králíkovi, teď se znovu zaměřil na návrh Mary Pat dostat zásilku ven, aniž by KGB o jejich odjezdu měla nějaké tušení. Právě při Transformers se mu to znovu vybavilo. Vraždu nelze dokázat, když chybí mrtvola, jenže když je mrtvola k dispozici, tak k vraždě dojít muselo. A co kdyby ta mrtvola nebyla pravá?

Základem kouzelnictví, říkal kdysi Doug Henning, je ovládat vnímání publika. Když dokážete rozhodnout, co diváci uvidí, tak můžete rovněž diktovat, co si myslí, že vidí, a co si zapamatují, že viděli, a o čem pak budou vyprávět ostatním. Klíčem k tomu bylo předložit jim něco, co čekali, že uvidí, i kdyby mělo jít o něco neuvěřitelného. Lidi - i ti inteligentní - věří ve spoustu neskutečných věcí. Rozhodně to platilo v Moskvě, kde vládci té obrovské a silné země věřili v politickou filozofii, jež byla odtržena od skutečnosti stejně jako boží vůlí pomazaní králové. Ještě horší bylo, že oni věděli, že jejich soubor myšlenek je falešný, a přesto si nařizovali v to věřit, jako by šlo o Písmo svaté sepsané boží rukou a zlatým inkoustem. Takže oklamat tyhle lidi lze. Sami sebe přece klamou o sto šest.

Fajn, tak jak to zařídit? ptal se Foley v duchu. Dejte člověku něco, co čeká, že uvidí, a on to uvidí, ať je to skutečné nebo ne. Potřebovali, aby si Sověti mysleli, že Králík a celá jeho rodina... ne zmizela z města, ale... zemřela?

Kapitán Kidd prý kdysi řekl, že mrtví nic nevyzradí. A nepraví mrtví lidé taky ne.

Britům se tohle podařilo za druhé světové války, že? přemýšlel Foley. Ano, četl o tom na střední škole, a i tehdy, na Fordhamské škole, se mu celá ta operace jevila jako fantastická. Jmenovala se operace MINCEMEAT. Ten nápad byl velice elegantní, protože protivník měl při jejím průběhu pocit vlastní

moudrosti, což mají rádi všichni lidi na celém světě...

A hlupáci dvojnásob, říkal si Foley. A německé zpravodajské služby za druhé světové války nestály ani za námahu, aby byly rozprášeny. Šlo o tak neschopné oddíly, že Němci by byli udělali líp, kdyby se bez nich pokusili obejít úplně - Hitlerův astrolog by odvedl stejně dobrou práci a v delším časovém horizontu možná za mnohem míň peněz.

Jenže Rusové byli velice chytří - natolik, že člověk musel při plánování jakýchkoli her s nimi postupovat velice opatrně, ovšem nebyli tak chytří, že kdyby našli něco, co najít chtěli, určitě by to nezahodili do koše a nešli by se dívat po něčem, co by nebyli čekali. Ne, taková byla prostě lidská nátura a i nový sovětský člověk, na jehož vývoji se tady neustále pracovalo, byl ovládán svou přirozeností, jakkoli se to z něj sovětská vláda snažila šlechtěním dostat.

Tak jak bychom to tedy provedli? přemýšlel v tichosti, zatímco se na televizní obrazovce naftový traktor přeměnil v dvounohého robota, aby si dokázal lépe poradit se silami zla - ať už šlo o kohokoli...

Jo. Jasně. Nic na tom přeci nebylo, že? Stačilo jim jen poskytnout to, co chtěli vidět, abyste prokázali, že Králík s rodinkou je po smrti, tudíž poskytnout jim to, co po sobě mrtví vždy nechávají. To bude ovšem pořádný oříšek, ale ne takový, aby to nešlo připravit. Budou nicméně potřebovat pomoc. Z takové představy neměl Foley dobrý pocit. V tomhle oboru jste důvěřovali sobě mnohem víc než komukoli nebo čemukoli jinému - a pak možná dalším členům vaší vlastní organizace, ale co možná nejmenšímu počtu z nich. A pak, když se skutečně objevila nutnost důvěřovat lidem v nějaké jiné organizaci, tak jste skutečně začali skřípat zuby. Jistě, během jeho krátkého informačního výcviku v Langley mu řekli, že Nigel Haydock je spolehlivý a velmi kultivovaný - velice schopný - Brit a poměrně velmi schopný špion pracující pro navýsost spojeneckou službu; Edovi se ten člověk na první pohled líbil, to jistě, navíc se celkem dobře skamarádili. Jenže, prokristapána, nepracoval pro CIA. Ritter mu nicméně prozradil, že v nejhorším případě by mohl Haydocka požádat o pomoc, od Králíka zase věděl, že britské spoje dosud nebyly zkompromitovány, a Králíkovi musel věřit, že to myslí upřímně. Foleyho život na jeho slovech sice nezávisel, jeho kariéra nicméně ano.

Fajn, jenže co - ne, jak to zařídit. Nigel byl obchodním radou na britském velvyslanectví sídlícím na protějším břehu řeky naproti Kremlu, jejich stanice byla v provozu už do carských dob, tradovalo se, že Stalinovi pořádně pilo krev, když každé ráno viděl z okna své kanceláře, jak vztyčují anglickou vlajku. A Britové pomohli nabrat plukovníka GRU Olega Penkovského a později ho i řídili, ten agent zabránil třetí světové válce a postupem času nabral agenta KARDINÁLA, nejcennějšího z korunovačních klenotů CIA. Takže kdyby se měl na někoho spolehnout, byl by to Nigel. Nutnost je matkou mnoha věcí, a kdyby se to Králíkovi nezamlouvalo, aspoň by věděli, že ani SIS není úplně bezpečná. Znovu. Uvědomil si, že se bude muset Nigelovi za tyhle názory omluvit, ale šlo o služební záležitosti, nic osobního.

Paranoia, Eddie, říkal si náčelník stanice. Každého přece podezřívat nemůžeš.

Jak to, že nemůžu!

Věděl však, že Nigel Haydock o něm smýšlí naprosto stejně. Tak se prostě tahle hra hrála.

A kdyby dostali Králíka za hranice, byl by to jasný důkaz toho, že Haydock je solidní. Neexistovala šance, že by Rusové pustili Králíka z města živého. Věděl toho prostě příliš.

Uvědomoval si Zajcev, do jakého nebezpečí se vůbec vrhá? Důvěřoval CIA, že ho i s celou rodinou dostane z města živého...

Jenže s ohledem na to, k jakým informacím měl přístup, nebyl snad jeho úsudek oprávněný?

Ježíši, narazil na tolik malinkých koleček, že by jimi mohl zásobovat

hodinářskou továrnu.

Kazeta skončila a robot Master Truck - nebo jak se ta potvora vlastně jmenovala - se znovu přeměnil v nákladní vůz a odrachotil pryč a za ním se ozývalo "Transformers jsou víc než to, co vidíte..." Eddiemu se to líbilo. Ed tedy strávil příjemně čas se synem a ještě během toho stihl rozmyslet pár věcí - na nedělní podvečer to nebyl špatný výkon.

*****

"JAKÝ JE TEDY náš plán, Arthure?" zeptal se Greer.

"Dobrá otázka, Jamesi," odpověděl DCI. Dívali se v jeho pracovně na televizi, na zápas Orioles s White Sox v Baltimoru. Mike Flanagan na nadhozu útočil na další cenu Cy Younga, a ten hráč v poli, kterého Orioles přednedávnem získali, si vedl zvlášť dobře a zdálo se, že se stane objevem ligy. Oba muži popíjeli pivo a přikusovali preclíky, jako by byli skuteční lidé, co si v Americe užívají nedělního odpoledne. To bylo zčásti i pravda.

"Basil nám pomůže. Můžeme mu věřit," nadhodil admirál Greer.

"Souhlasím. Všechny potíže, které kdy měl, jsou pryč, určitě na to dohlídne, jako by to byly královniny osobní klenoty. Měl by u toho ale být i někdo z našich lidí."

"A koho navrhuješ?"

"Náčelníka londýnské stanice ne. Všichni vědí, kdo to je, i taxikáři." V tom se nemýlil. Náčelník londýnské stanice pracoval ve zpravodajských službách hodně dlouho, i když teď už spíš jako úředník než aktivní důstojník v terénu. Totéž se dalo říct o většině jeho lidí, pro něž Londýn představoval teplé místečko, šlo převážně o místo na slunci pro lidi, co se těšili na penzi. Byli všichni dobří, ale těsně před koncem své aktivní kariéry. "Ať je to kdokoli, bude muset odjet do Budapešti a musí tam být neviditelný."

"Takže někdo, koho neznají."

"Jo." Moore přikývl, kousl si do sendviče a natáhl se pro čipsy. "Nebude toho mít na práci moc, jen musí dát Britům najevo, že je tam. Aby nepodváděli."

"Basil si s tím člověkem bude chtít promluvit."

"Proti tomu nic nenaděláme," přikývl Moore. "A taky má právo o tom něco vědět." Tenhle přístup se naučil jako soudce v jednom z mála odvolacích řízení v případě organizovaného zločinu. On a jeho kolegové porotci v Austinu v Texasu se tomu smáli dlouhé týdny, když odvolání zamítli v poměru 5:0.

"A i proto bychom tam měli mít jednoho z našich."

"Jasná zpráva," znovu přikývl Moore.

"A bylo by lepší, kdyby ten náš člověk sídlil právě tam. Kvůli možným časovým potížím."

"Jasná zpráva."

"Co třeba Ryan?" zeptal se Greer. "Je poměrně nenápadný. Nikdo neví, o koho jde - je jeden z mých lidí, ne? Ani nevypadá jako důstojník z terénu."

"Jeho fotka byla v novinách," namítl Moore.

"Myslíš, že v KGB čtou společenskou rubriku? Všimli si ho nanejvýš jako bohatého rádobyspisovatele, a jestli o něm vedou spis, tak je někde hodně hluboko ve sklepě ústředí. V tomhle bych problém neviděl."

"Myslíš?" přemýšlel Moore. Bob Ritter by z toho rozhodně nebyl nadšený. Ale nebyl to zas tak špatný nápad. Bob si představoval, že převezme všechny operace CIA, a jakkoli se jednalo o dobrého člověka, nikdy se nemohl stát ředitelem CIA, a to z mnoha důvodů, z nichž nejmenším byla skutečnost, že Kongres neměl moc v lásce špiony s napoleonským komplexem. "A má na to?"

"Ten mládenec sloužil v námořní pěchotě a umí se ohánět a rozhodovat v akci, vzpomínáš si?"

"Své si už fakt Odsloužil, Jamesi. Není to žádná baba," souhlasil DCI.

"A jeho povinností bude jen dohlížet na naše přátele, ne hrát si na špiona

v nepřátelské zemi."

"Boba z toho klepne."

"Naší věci neuškodí, když Bob zůstane tam, kde je, Arthure." Hlavně, nedodal, jestli to vyjde. A vyjít by to mělo. Jakmile budou pryč z Moskvy, mělo by jít o poměrně rutinní operaci. Samozřejmě náročnou, ale přesto rutinní.

"A co když to podělá?"

"Arthure, Jimmy Szell se nechal načapat v Budapešti, a to je zkušený důstojník z terénu. Já vím, možná to ani nebyla jeho chyba, možná měl jenom smůlu, ale stalo se. Spousta takových věcí spočívá jen na štěstí. Britové odvedou dobrou práci a jsem si jist, že Basil vybere kvalitní tým."

Moore potichu přemýšlel. Ryan byl v CIA velmi krátce, ale šlo o vycházející hvězdu. Pomohla mu k tomu jeho ani ne rok stará zkušenost, když dvakrát stál tváří v tvář nabité pistoli, a přesto si dokázal poradit. Ke kvalitám námořní pěchoty patřilo, že v ní nesloužilo moc slabochů. Ryan se dokázal rozhodovat v akci, a taková schopnost nebyla vůbec k zahození. Ještě lepší bylo, že si ho Britové oblíbili. Četl hlášení Sira Basila Charlestona o Ryanově působení v Century House - poměrně si toho mladého amerického analytika oblíbil. Takže nadešla chvíle přivést nový talent, a i když nešlo o absolventa Farmy, neznamenalo to, že je nějaký strašpytel. Ryan měl za sebou výsledky, a během své výpravy do lesa už zabil pár vlků, kteří na něj doráželi.

"Jamesi, je to sice poměrně mimo, ale nebudu proti. Fajn, tak ho vyšli. Doufám, že se z toho tvůj chlapec nesesype."

"Jak nazval Foley tu operaci?"

"BEATRIX, říkal mi. Znáš přece Králíčka Petříčka."

"Foley, to je třída, Arthure, a jeho žena, Mary Patricia, ta za to taky umí pořádně vzít."

"Na tom se jednoznačně shodneme, Jamesi. Ona by byla výborná i na rodeu, on by v minulém století mohl klidně dělat šerifa," řekl DCI. Těšil ho pohled na nové talenty, které CIA vychovávala. Odkud všichni přišli - z nejrůznějších míst, ale jako by každý z nich měl v duši stejný žár, který on pociťoval před třiceti lety, když pracoval s Hansem Toftem. Moc se nelišili od Texaských rangerů, které jako dítě obdivoval - chytří, silní lidé, kteří dělají, co je třeba.

"Jak pošleme zprávu Basilovi?"

"Včera v noci jsem volal Chipu Bennetovi a řekl jsem mu, aby si připravili jednorázové tabulky. V Langley by to mělo být dneska večer. V noci je pošleme letadlem do Londýna a pak další předáme do Moskvy. Takže budeme moci komunikovat bezpečně, i když ne zrovna nejpohodlněji."

A V ZÁSADĚ už bylo všechno zařízeno. Počítačový systém používaný pro zapisování signálů Morseovy abecedy byl připojen na velmi citlivou vysílačku naladěnou na frekvenci, již nepoužívala žádná agentura, a převáděl nesmyslné zvuky na písmena latinky. Jeden z techniků ve Fort Meade jednou prohlásil, že ten intergalaktický zvuk, který takto zapisují, jsou vlastně akustická rezidua velkého třesku, a Penzias s Millerem za to před pár lety dostali Nobelovu cenu; šlo o navýsost náhodný hluk - pokud se vám z toho nepodařilo rozluštit, na co myslí bůh, jenže na to nestačily ani schopnosti Z-divize NSA. Bodová tiskárna přenášela písmena na průklepové papíry - od každého listu byly vyhotoveny tři kopie - originál si nechali autoři a CIA s NSA dostaly po kopii. Ve všech bylo dost písmen na přepsání první třetiny bible a každá stránka i každý řádek nesly alfanumerické znaky, aby vůbec bylo možno dobrat se rozluštění. Stránky třídili tri lidé a dávali pozor, jestli jsou soubory náležitě urovnané, a pak je vkládali do vazačů, aby aspoň vzbudili zdání snadného použití. Dva pak dostal poddůstojník letectva, který zavezl kopie CIA do Langley. Hlavní technik přemýšlel, co je asi tak důležité, aby bylo nutné použít jednorázové tabulky, jež NSA přestala používat už před dávnými lety a nahradila je absolutní oblibou elektronické technologie, jenže tyhle dohady

nebyly jeho věc, že? Ne, ve Fort Meade mu to mohlo být jedno.

*****

RYAN SE DÍVAL na televizi, snažil se přijít na chuť britským sitcomům. Britský humor si už oblíbil - vždyť Benny Hill pocházel odsud. Ten člověk to nemohl mít v hlavě v pořádku, když prováděl takové věci - jenže běžné televizní seriály nešlo sledovat jen tak bez přípravy. Narážky tu byly přece jen trochu odlišné, a i když uměl anglicky jako každý normální Američan, zdejší nuance - v televizi pochopitelně ještě přehnané - obsahovaly jistý rozměr, který mu asi čas od času unikal. Jack si ovšem všiml, že jeho ženě ne. Jeho žena se smála tak, že se div nezalkla, a to věcem, kterým on sám sotva rozuměl. A pak se z jeho pracovny rozezněl zvonek bezpečného telefonu. Vyběhl po schodech a zvedl sluchátko. Tušil, že to nebude omyl. Ten, kdo vytočil jeho číslo - zřízené společností British Telecom, polosoukromého podniku, který prováděl přesně to, co mu nařídila vláda - zvolil číslo od běžných zvyklostí natolik odlišné, že jen dítě mohlo vytočit jeho bezpečný telefon omylem.

"Ryan," řekl, když jeho telefon dokončil synchronizaci se vzdáleným přístrojem.

"Jacku, tady Greer. Jak vypadá neděle ve staré dobré Anglii?"

"Dneska pršelo. Nemohl jsem sekat trávu," hlásil Ryan. Moc mu to nevadilo. Sekání trávy přímo nesnášel, jelikož už v dětství pochopil, že ať ji posekáte sebevíc, za pár dní znovu naroste tak, že vypadá příšerně neudržovaně.

"No, tady vedou Orioles nad White Sox pět dva po šesti směnách. Myslím, že tvůj tým si vede dobře."

"Kdo se dostane do Národní ligy?"

"Kdybych si měl vsadit, řekl bych, že zástupci Filadelfie, kamaráde."

"Dolar na to, že se pletete, pane. Mí Orioles se mi odsud jeví poměrně dobře." Škoda že nemůžu být tam. Od doby, co zmizeli Colts, Jack věnoval svou náklonnost baseballu. Hra byla zajímavější po taktické stránce, i když jí chybělo bojové napětí amerického fotbalu. "A co se děje ve Washingtonu takhle v neděli odpoledne, pane?"

"Jenom jsem tě chtěl upozornit. Do Londýna putuje zpráva, která se tě týká. Nový úkol. Zabere ti možná tři až čtyři dny."

"Fajn." Zaujalo ho to, ale bude si ještě muset počkat, aby zjistil, co to je, než se pro to úplně nadchne. Možná nějaká nová analýza, kterou od něj požadují. Jednalo se většinou o ekonomické otázky, protože admirál si oblíbil jeho práci s čísly. "Něco důležitého?"

"No, zajímá nás, co s tím provedeš," řekl mu DDI stroze.

Ten člověk snad učí lišky, jak vyzrát na psy a koně. Ještě že není Brit. Místní aristokracie by ho zastřelila za to, že jim kazí hony, říkal si Ryan. "Fajn, pane, už se těším. Asi byste mi nemohl sdělit detaily toho zápasu, že?" zeptal se, i když moc nedoufal v příznivou odpověď.

"Ten nový polař - Ripken, že? - se vyznamenal na levé straně pole, šestý hráč doběhl na domácí metu, jeden je vyautovaný, začíná sedmá směna."

"Děkuju vám, pane. Je to lepší než Křivé věže."

"Co to proboha je?"

"Zdejší představa komedie, admirále. Když tomu rozumíte, je to prý legrace."

"Až příště přijedu, musíš mi to ukázat," navrhl DDI.

"Provedu, pane."

"Jinak rodina v pořádku?"

"Všichni jsme v pohodě, pane, děkuju za optání."

"Fajn. Mějte se. Zatím."

"Kdo to byl?" zeptala se Cathy v obýváku.

"Šéf. Posílá mi něco, na co se mám podívat."

"O co přesně jde?" Pořád to zkoušela.

"To mi neřekl, jen sdělil, že mi posílá novou hračku."
"A neřekl ti, o co jde?" "Admirál miluje překvapení." "Hmmf," zavrtěla Cathy hlavou.

*****

KURÝR SE UVELEBIL do křesla první třídy. Tašku se zásilkou měl nacpanou pod sedadlem vpředu, vzal si na čtení spoustu časopisů. Nebyl oficiálním diplomatickým kurýrem, pouze se za něj vydával, mohl se ovšem tvářit, že jím je; tato jeho role skončí na Heathrow, až projde kontrolou imigračních úředníků v terminálu čtyři, pak nasedne do auta velvyslanectví a dojede na Grosvenor Square. Hlavně se ale těšil, že než z Anglie za šestatřicet hodin odjede, stihne si zajít na dobré britské pivo. Měl pocit, že je to plýtvání talentem a výcvikem, jenže každý musí nějak začínat, a pro člověka, který právě vyšel z Farmy, byla role kurýra právě takovým odrazovým můstkem. Utěšoval se myšlenkou, že ať veze cokoli, je to určitě aspoň trošku důležité. Jo, jasně. Být to fakt tak důležité, tak mu dali letenku na concorde.

*****

ED FOLEY SPAL spánkem spravedlivých. Druhý den ráno si najde nějakou výmluvu, aby zajel na britské velvyslanectví, promluvil si s Nigelem a celou operaci probrali. Kdyby to klaplo, vzal by si svou nejrudější kravatu a přijal od Olega Ivanoviče zprávu, připravil setkání a rozjel operaci. Kdo to je, přemýšlel, koho tak může KGB chtít zabít? Papeže? Bobu Ritterovi dělala tahle otázka vrásky. Nebo někoho jiného? Vůči lidem, které KGB neměla ráda, jednala velmi rázně. CIA ne. Ta od padesátých let vlastně nikoho o život nepřipravila, tehdy prezident Eisenhower využil CIA -velice šikovně - jako alternativu pro zaměstnání uniformovaných příslušníků v tajné operaci. Tuhle obratnost už ale Kennedyho administrativa nezdědila, takže se jí podařilo pokazit v podstatě všechno, na co sáhla. Nejspíš moc velké nadšení bondovkami. V beletrii bylo prakticky vše jednodušší než ve skutečnosti, i když ji psal bývalý špion. Ve skutečném světě mohl být problém i rozepnout si zip.
Plánoval však velice složitou operaci, a přitom si říkal, že zas tak složitá není. Dělal nějakou chybu? Foley přemýšlel, zatímco zbytek jeho mysli spal. I ve spánku neustále o všem rozmýšlel. Ve svých snech viděl králíky, kteří pobíhají po zelené louce, zatímco je sledují lišky a medvědi. Predátoři se na ně nevrhali, králíci na ně byli možná moc rychlí nebo se drželi moc blízko u nor, takže honička neměla smysl. Jenže co se by se stalo, kdyby se králíci zaběhli moc daleko od nory? Lišky by je pak dopadly a medvědi by je slupli jako malinu... a on měl povinnost králičky chránit, ne?
V tomhle snu se lišky s medvědy jen dívali, zatímco on, orel, kroužil nad nimi a vše sledoval. Jako orel se králíků zřekl, i když roztrhat lišku na kusy by nemuselo být špatné, kdyby ji sevřel pořádně, těsně za hlavou, zlomil by jí vaz a nechal ji medvědům, kterým bylo v zásadě jedno, čím se nacpou. Vůbec si nevybírali. Byli to jen velcí staří medvědi se stále prázdným žaludkem. Kdyby se k tomu dostali, slupli by i orla, jenže orel byl na ně moc obratný a chytrý, že? Ten vznešený orel si ale říkal, že musí mít pořád oči na stopkách. Měl obrovské schopnosti a výborný zrak, jenže i on si musel dávat pozor. Takže se vznášel ve výšce, nechal se unášet proudy a rozhlížel se. Do rozmíšky se zapojit nemohl. Přinejlepším mohl sletět k zemi a varovat králíčky, že jim hrozí nebezpečí, jenže králíčci byli přece jen hloupí, jen přežvykovali trávu a nerozhlíželi se tak často, jak by měli. Orel si říkal, že to je koneckonců jeho práce, využíval svého skvělého zraku k tomu, aby si zjistil vše, co potřeboval vědět. Králík měl zase v danou chvíli utéct a s orlovou pomocí přeběhnout i na sousední louku, kde nebyli lišky a medvědi, takže se ocitl na svobodě a mohl si dovolit další roztomilé králíčky a žít s nimi spokojeně jako

v pohádce.
Foley se překulil a sen skončil, orel stále vyhlížel nebezpečí, králíci okusovali trávu a lišky s medvědy se drželi v uctivé vzdálenosti, jen se dívali, protože nevěděli, který králíček se příliš vzdálí od bezpečí své nory.

*****

FOLEYHO PROBRALO ze spánku příšerné zvonění budíku. Otevřel oči a překulil se, aby zvonek vypnul. Pak vylezl z postele a zamířil do koupelny. Zastesklo se mu po jejich domě ve Virginii. Tam měli víc koupelen - dvě a půl, což poskytovalo značné výhody během ranních špiček. Malý Eddie vstal, když ho vzbudili, a pak se skoro okamžitě posadil před televizi a křikl: "Ježibabááá!" když se na obrazovce objevila rozcvička. Jeho rodiče se usmáli. Nejspíš se tomu zasmáli i hoši z KGB na druhé straně drátů odposlouchávacích zařízení.
"Máš dneska v práci naplánováno něco zásadního?" zeptala se ho Mary Pat v kuchyni.
"No, mělo by jít o obvyklou dávku víkendových zpráv z Washingtonu. Před obědem musím zaskočit na britskou ambasádu."
"A proč?" zeptala se.
"Chci se tam stavit a promluvit si s Nigelem Haydockem o pár věcech," odpověděl, zatímco Mary Pat začala opékat slaninu. Slaninu a vajíčka dělala vždy, když je čekala důležitá práce. Přemýšlel, jestli na to odposlouchávači KGB někdy přijdou. Asi ne. Takhle hloubavý asi nebyl nikdo a americké stravovací návyky je zajímaly jen proto, že cizinci většinou jedí lépe než Rusové.
"Tak ho ode mě pozdravuj."
"Jo." Zívl a napil se kávy.
"Měli bychom je pozvat - co takhle příští víkend?"
"To by šlo. Rostbíf a tak?"
"Zkusím sehnat nějakou mraženou kukuřici." Rusové pěstovali kukuřici, již bylo možno nakoupit na oficiálních tržištích, byla dobrá, ale ne tak jako odrůda Silver Queen, kterou si oblíbili ve Virginii. Takže si obyčejně kupovali mraženou kukuřici, kterou sem letectvo dodávalo z Německa, stejně jako chicagské párky, které se prodávaly v jídelně na velvyslanectví, i ostatní věci, jež na takovém místě poskytovaly spojení s domovem. V Paříži je to ak asi podobné, říkal si Ed. Snídani zvládl rychle a o půl hodiny později už byl oblečený.
"Kterou kravatu dneska, miláčku?"
"No, v Rusku by sis sem tam měl vzít červenou," řekla a s mrknutím mu podala kravatu i se stříbrnou sponou.
"Hm, hm," přikývl, podíval se do zrcadla. Kravatu si přidržoval u límce. "Tak se podívejme, Edward Foley, pracovník zahraniční služby."
"Já jsem spokojená, miláčku." Políbila ho, i když možná až moc hlasitě.
"Ahoj, tati," řekl Eddie, když jeho otec vykročil ke dveřím. Plácli si rukou, nepolíbili se. Eddie už byl na takové holčičí manýry moc starý.
Zbytek cesty se nesl ve znamení otupující rutiny. Cesta na metro. Noviny u kiosku a jízda tím samým vagonem za stejnou cenu pěti kopějek, protože jestliže odpoledne jezdil tím samým, a pracovníci KGB ho tak mohli považovat za člověka, co se řídí zaběhanými pravidly, pak musely ranní i odpolední návyky vypadat zcela shodně. Na velvyslanectví zamířil do své kanceláře a počkal, až mu Mike Russell přinese ranní nadílku zpráv. Okamžitě si všiml, že toho je dnes nějak víc, začal listovat zprávami a kontroloval hlavičky.
"Něco o tom, co jsme spolu probírali?" zeptal se komunikační důstojník, na chvilku zaváhal.
"Nejspíš ne," odpověděl Foley. "Znervóznělo jsi?"
"Ede, vysílání a příjem bezpečných věcí je moje jediná práce, rozumíš?"
"Podívej se na to z mé strany, Mikeu. Jestli na mě narazí, jsem tady platný

jako sáňky v létě. Nemluvě o těch, kdo kvůli tomu můžou přijít o život."

"Jo, rozumím." Russell se odmlčel. "Jenom prostě nemůžu uvěřit, že by mohli rozluštit mé systémy, Ede. Přesně, jak jsi říkal, přijdeme o lidi na všech frontách."

"Rád bych s tebou souhlasil, ale opatrnosti není nikdy nazbyt, že?"

"V tom s tebou souhlasím, kamaráde. Jestli chytnu někoho, jak se mi poflakuje po krámě, tak se nedožije ani řádného soudu," slíbil zlověstně.

"Hlavně se nenech unést."

"Ede, když jsem byl ve Vietnamu, nezajištěné signály připravovaly vojáky o život. Nic důležitějšího snad ani neexistuje, chápeš?"

"Jestli se mi něco donese, dám ti to okamžitě vědět, Mikeu."

"Fajn." Russell vyšel ven, z uší se mu div nevalila pára.

Foley si uspořádal zprávy - adresátem byl náčelník stanice, ničí jméno uvedeno nebylo - a začal je číst. Stále se objevovaly obavy o KGB a její vztah k papežovi, ale on neměl kromě Králíka nic, co by mohl ohlásit, a mohl jenom doufat, že Králík jim bude mít na tohle téma co ohlásit. Spousta zpráv se pídila po zasedání politbyra z minulého týdne, ale on bude muset počkat, až mu jeho zdroje něco přinesou. Otázky na zdraví Leonida Brežněva, ale i když měli pár známých lékařů, nikdo nemluvil přímo se CIA. Stačilo vidět ho v televizi a bylo vám jasné, že Leonid Iljič na příští olympiádě asi maraton nepoběží. Jenže i takoví lidé dokážou žít spoustu let, což bylo dobře i špatně zároveň. Brežněv rozhodně neplánoval nějaké nové a převratné kroky, ale s jeho rostoucí senilitou se nedalo odhadnout, na jaké pitomosti dostane zálusk - každopádně se asi jen těžko stáhne z Afghánistánu. Ani v nejmenším mu nezáleželo na životech mladých ruských vojáků, což nikterak příznivě neovlivnila ani blízkost vlastní smrti. CIA se zajímala o jeho nástupce, ale dalo se s jistotou předpokládat, že na Brežněvovo křeslo v čele stolu politbyra usedne Jurij Vladimirovič Andropov, pokud to nezmění smrt či zásadní politický přehmat. Andropov byl na to ale až příliš mazaný politický manipulátor. Ne, byl to současný carevič, a hotovo. Dalo se doufat, že nebude moc agilní - pokud se dalo věřit zvěstem o jeho nemocných játrech. Vždy, když ho Foley viděl v televizi, sledoval, jestli nemá ve tváři nažloutlý nádech, který tuhle nemoc vždy signalizoval - jenže s tím si mohl poradit make-up, pokud ho tu pro své politické vůdce používali... Hm, dá se tohle nějak zjistit? napadlo ho. Možná by o tom mohl napsat do Langley na Vědeckotechnické oddělení.

*****

ZAJCEV SE POSADIL poté, co vystřídal Kolju Dobrika, a prohlédl si příděl zpráv. Rozhodl se, že si z nich musí zapamatovat co nejvíc, takže mu trvalo o něco déle než obvykle, než jednotlivé zprávy rozeslal konečným příjemcům. Znovu narazil na jednu od agenta CASSIA, byla určena pro oddělení politické rozvědky a pro Ústav americko-kanadských studií, kde analytici věštili jako podpora lidí z ústředí. Objevil jednu od NEPTUNA, který požadoval peníze pro agenta, který podával KGB tak dobré informace o komunikacích. NEPTUNE by naznačoval moře, ne? Zajcev pátral v paměti po úlomcích jiných zpráv od tohoto agenta. Netýkaly se převážně amerického námořnictva? A právě on byl tím důvodem, proč se Zajcev obával o bezpečnost amerických komunikací. KGB mu rozhodně platila obrovské částky peněz, stovky tisíc dolarů v hotovosti, což KGB nezískávala snadno - Sovětský svaz by mohl mnohem snadněji vyplácet mzdu v diamantech, které se těžily v dolech na východě Sibiře. Pár Američanům v diamantech zaplatila, jenže pozorná americká FBI je odhalila a KGB se ani nepokusila jednat o jejich propuštění... ani loajalita není bezmezná. Věděl, že Američané takové pokusy učinili, jenže lidé, o jejichž propuštění jim šlo, už byli většinou popraveni - při téhle myšlence se zarazil.

Nicméně teď už neměl kam couvnout a CIA musela být určitě schopná, když z ní KGB měla strach, ne? A to snad znamenalo, že je v dobrých rukou.

Pak si vzpomněl, že dnes musí zařídit ještě jednu věc. V zásuvce měl blok s hlášeními o kontaktech. Mary navrhla, aby jejich schůzku ohlásil, takže poslechl. Popsal ji jako pohlednou, věk asi kolem třiceti, má poměrně sympatického synka a není moc inteligentní - co do vystupováni typická Američanka, napsal - s průměrnými jazykovými schopnostmi, dobrou slovní zásobou, ale chabou skladbou a výslovností, takže její ruštině bylo sice rozumět, ale s obtížemi. Nenapsal do hlášení, co si myslí o jejím možném napojení na tajné služby, což považoval za moudré rozhodnutí. Po čtvrthodině sepisování odnesl hlášení bezpečnostnímu důstojníkovi oddělení.

"Byla to ztráta času," řekl a podal ji mužovi, kapitánovi, který už dvakrát za sebou nebyl povýšen.

Důstojník si zprávu přečetl. "Kde jste se s ní setkal?"

"Je to tam uvedeno." Ukázal na list. "Vzal jsem dcerku na pocházku do parku a ona tam byla se svým synem. Ten se jmenuje Eddie, jeho jméno prý je Edward Edwardovič - Edward Junior, jak říkají Američané - myslím, že říkala, že mu jsou čtyři roky, sympatický chlapeček. Pár minut jsme spolu mluvili o běžných věcech, pak odešli."

"A váš dojem z ní?"

"Jestli je špion, pak nepochybuji, že socialismus zvítězí," odpověděl Zajcev. "Je poměrně hezká, ale moc hubená a ne zrovna chytrá. Podle mě typická americká hospodyně."

"A ještě něco?"

"Je to všechno v mém hlášení, soudruhu kapitáne. Trvalo mi déle to napsat, než jsem s ní hovořil."

"Vaše bdělost je příkladná, soudruhu majore."

"Sloužím Sovětskému svazu." A Zajcev se vrátil ke svému stolu. Provést to takhle uvědoměle, pomyslel si, byl od ni velmi dobrý nápad. Mohli ji přece jen sledovat, a i kdyby ne, tak bude mít ve svých materiálech v KGB nový záznam ohlášený důstojníkem KGB a vyznívající v tom smyslu, že pro světový socialismus nepředstavuje žádnou hrozbu.

Zajcev si za stolem znovu začal ukládat do paměti co nejvíc informací ze své práce. Čím víc CIA poskytne, tím lépe mu zaplatí. Možná by pak mohl vzít svou dcerku do toho zábavního parku Disney Planet. A možná by se tam jeho zajčikovi líbilo. Ve zprávách na jeho stole se psalo i o dalších zemích, i to se snažil si zapamatovat. Zajímavý byl jistý MINISTER, který posílal zprávy z Anglie. Pravděpodobně působil na ministerstvu zahraničí a jeho vynikající informace z politiky a diplomacie byly u vysokých představitelů velice oblíbené.

*****

FOLEY SI VZAL na cestu na britské velvyslanectví služební auto. Jakmile ostraze ukázal své doklady, vše probíhalo hladce, Nigel mu přišel naproti do foyeru, který byl poměrně rozlehlý.

"Ahoj, Ede!" srdečně mu potřásl pravicí a usmál se. "Pojď tudy." Vyšli po mramorovém schodišti a přímo do jeho kanceláře. Haydock zavřel dveře a ukázal mu na kožené křeslo.

"S čím ti můžu pomoct?"

"Máme Králíka," řekl Foley bez okolků.

A tím bylo řečeno vše. Haydock věděl, že Foley je špion - v britské terminologii označovaný jako "bratranec".

"Proč mi to říkáš?"

"Budeme potřebovat pomoc, abychom ho dostali ven. Musíme to provést přes Budapešť a naše tamní stanice byla nedávno rozprášena. Jak jste tam na tom vy?"

"Náčelníkem je Andy Hudson. Bývalý důstojník výsadkového pluku, schopný mládenec. Pověz mi ale víc, Edwarde. Co mi můžeš říct, a proč je to tak

důležité?"
"Pohybuje se uvnitř, dalo by se říct. Zdá se, že jde o člověka z komunikačního, a jeví se jako opravdový, Nigeli. Požádal jsem o povolení vyvézt ho okamžitě ven a Langley mi dalo zelenou. Pět z pěti, člověče," dodal.
"Takže velká priorita a velká spolehlivost toho člověka?"
Foley přikývl. "Jo. A chceš dobrou zprávu?"
Jestli nějakou máš."
"Říká, že naše spoje byly asi zkompromitovány, ale váš nový systém zatím odolává."
"To rád slyším. Takže to znamená, že já můžu komunikovat, jak se mi zlíbí, a ty ne?"
Foley znovu přikývl. "Dneska ráno jsem se dozvěděl, že mi posílají pomoc - asi vyrobili pár tabulek. Snad se to dozvím dneska odpoledne."
Haydock se zaklonil a zapálil si cigaretu Silk Cut s nízkým obsahem dehtu. Přesedlal na ně, aby udělal radost své ženě.
"Máte už nějaký plán?" zeptal se Brit.
"Měl by jet vlakem do Budapešti. A co se zbytku týče, no..." Foley mu nastínil představu, kterou s Mary Pat vymysleli.
"Tomu říkám tvořivé myšlení, Edwarde." Haydock se zamyslel. "Kdy jsi četl o MlNCEMEAT? U nás na akademii se to stalo součástí učiva."
"Když jsem byl ještě kluk. Vždycky jsem to považoval za hodně moudré."
"Teoreticky to není špatný nápad - ale to, co k tomu potřebuješ, nekoupíš v železářství, to si asi uvědomuješ."
"Už mě to napadlo, Nigeli. Pokud to ale máme nějak využít, musíme se do toho pustit hodně rychle."
"Souhlasím." Haydock se odmlčel. "Basil se bude vyptávat. Co víc mu můžu říct?"
"Měl by dnes dopoledne dostat dopis od Moora, přiveze to kurýr. Nemůžu říct nic víc, než že mi připadá, že ten člověk to myslí vážně."
"Říkal jsi, že je to komunikační důstojník - myslíš z ústředí?"
"Jo."
"To by mohlo mít skutečně velkou cenu," přikývl Haydock. "Zvlášť jestli pracuje jako pošťák."
Foley tentokrát přikývl pomaleji a nespouštěl ze svého hostitele oči. "To nás napadlo taky, příteli."
Konečně mu to docvaklo. "Hergot fix," vydechl Haydock. "To by byla bomba. A vyhledal si vás sám?"
"Ano. Je to sice trochu komplikovanější, ale v zásadě je to tak."
"Není to nějaká past nebo falešná operace?"
"To víš, že mě to taky napadlo, ale prostě mi to nedává smysl, co myslíš?" zeptal se Foley. Brit věděl, že pracuje pro CIA, ale nevěděl, že je náčelníkem stanice. "Kdyby mě prokoukli, tak proč by to prozrazovali takhle rychle?"
"To je pravda," musel Nigel souhlasit. "To by bylo nešikovné. Takže Budapešť říkáš? No, je to snadnější než rovnou z Moskvy. Aspoň něco."
"Mám i špatnou zprávu. Jeho žena o tom plánu ještě neví." Foley mu to musel říct.
"To si ze mě děláš legraci, Edwarde."
"Bohužel ne, příteli. Tak to prostě je."
"Aha. No, co by byl život bez pár komplikací? Máte nějaké preference ohledně toho, jak Králíka dostat ven?" zeptal se, aniž by Foleymu vyjevil, co se mu honí hlavou.
"To nejspíš rozhodne váš Hudson v Budapešti. Není to moje území, nemám pravomoci na to, abych mu radil, jak má provést operaci."
Haydock jen přikývl. Byla to jedna z věcí, které byly naprosto jednoznačné, ale musely se vyslovit i tak. "Kdy?" zeptal se.
"Brzy, co nejdřív. V Langley jsou na to nažhavení skoro stejně jako já." A nedodal ještě, že z jeho hlediska půjde o poměrně čerstvé úspěchy ve funkci

náčelníka moskevské stanice.
"Myslíš, že jde o Řím? Sir Basil mi kvůli tomu nedá chvíli klidu."
"Vaše paní premiérka se o to zajímá?"
"Počítám, že asi stejně jako váš prezident. Takový krok by mohl pořádně zkalit vody."
"To si piš," přikývl Foley. "No, chtěl jsem ti o tom říct. Sir Basil ti nejspíš v průběhu dneška pošle zprávu."
"Chápu, Edwarde. Až přijde, budu se moct pustit do akce." Podíval se na hodinky. Bylo moc brzy, aby svého hosta pozval na pivo do pivnice na velvyslanectví. Škoda.
"Až budeš mít svolení, zavolej mi. Jo?"
"Spolehni se. Myslím, že bychom to pro tebe měli zařídit, Ede. Andy Hudson je solidní člověk a má v Budapešti kvalitní lidi."
"Fajn." Foley se zvedl.
"Co takhle někdy v dohledné době společná večeře?" zeptal se Haydock.
"Asi bychom neměli otálet. Penny už asi moc času nezbývá. Kdy ji chceš odvézt domů?"
"Za pár týdnů. To mrně se v jednom kuse vrtí a kope na všechny strany."
"To je dobré znamení, kamaráde."
"Ale tady na ambasádě máme schopného doktora, kdyby se rozhodlo přijít na svět dřív." Až na to, že doktor na velvyslanectví neměl moc zájem o porody. Jako žádný z nich.
"No, jestli to bude kluk, Eddie ti půjčí svou kazetu s Transformers," slíbil Ed.
"Transformers? Co to je?"
"Jestli to bude kluk, tak se to dozvíš," ujistil ho Foley.

20 KAPITOLA - PŘÍPRAVA SCÉNY

MLADÝ DŮSTOJNÍK DORAZIL na terminál čtyři londýnského letiště Heathrow těsně před sedmou ráno. Rychle prošel celní a imigrační kontrolou a zamířil ven, kde uviděl řidiče, který držel v ruce obvyklou cedulku se jménem, i když falešným, protože špioni CIA používají svá pravá jména, jen když nemají na vybranou. Řidič se jmenoval Leonard Watts. Řídil služebního jaguára velvyslanectví, a jelikož měl diplomatický pas a na autě diplomatické značky, moc si nelámal hlavu s omezeními rychlosti.
"Jaký byl let?"
"Fajn. Většinu jsem prospal."
"Vítejte ve světě operací v terénu," řekl mu Watts. "Čím víc se vyspíte, tím líp."
"Taky si myslím." Byl to jeho první úkol v zámoří, nešlo o nic náročného. "Tady je zásilka." Jeho falešné totožnosti neublížilo, že měl s sebou na cestu jen zásilku, kterou měl předat, a malou tašku, jíž měl celý let schovanou v úložném prostoru nahoře a v níž měl čistou košili, prádlo a holení.
"Mimochodem, já jsem Len."
"Fajn, já se jmenuju Pete Gatewood."
"Jsi v Londýně poprvé?"
"Jo," odpověděl Gatewood a snažil se zvyknout na to, že sedí na levém místě a nevidí před sebou volant, který v rukou svírá Šílenec, jehož by vyhodili i z formule. "Za jak dlouho budeme na ambasádě?"
"Půl hodiny." Watts se soustředil na řízení. "Co vezeš?"
"Něco pro náčelníka stanice. Víc nevím."
"No, běžná zásilka to nebude. Vytáhli mě kvůli tomu z postele," vrčel Watts.
"Kde jsi pracoval?" zeptal se Gatewood a doufal, že toho blázna přiměje,

aby trochu ubral plyn.

"Všude možně. V Bonnu, Berlíně, Praze. Chystám se do důchodu, vrátím se do Indiany. Rodí se nám tam zajímavý fotbalový družstvo."

"Jo, nemluvě o kukuřici," poznamenal Gatewood. V Indianě nikdy nebyl, nikterak ho ani nelákalo navštívit ten zemědělský stát, kde se nicméně rodili i poměrně solidní hráči basketbalu.

Zanedlouho míjeli po levé ruce rozlehlý park a po několika dalších blocích dojeli na zelený obdélník Grosvenor Square. Watts zastavil, aby Gatewood mohl vystoupit. Vyhnul se "květináčům" určeným pro to, aby se auta s bombou nemohla dostat moc blízko k betonu, který ohraničoval neskutečně ohyzdnou stavbu a vešel. Uvnitř si příslušníci námořní pěchoty prohlédli jeho doklady a někam zavolali. Do vstupní haly pak vešla žena středního věku a zavedla ho k výtahu, který ho vyvezl do třetího patra, do místnosti těsně sousedící s technickým oddělením, které úzce spolupracovalo s britskou GCHQ v Cheltenhamu. Gatewood vešel do rohové kanceláře a za dubovým stolem viděl sedět muže ve středním věku.

"Vy jste Gatewood?"

"Ano, pane. Vy jste...?"

"Randy Silvestri. Prý mi něco nesete," řekl mu náčelník londýnské stanice.

"Ano, pane." Gatewood rozepnul zip své tašky a vytáhl velkou obálku. Podal mu ji.

"Zajímá vás, co je uvnitř?" zeptal se Silvestri s očima upřenýma na mladíka.

"Počítám, že jestli se mě to nějak týká, tak mi to řeknete, pane."

Náčelník stanice souhlasně přikývl. "Dobře. Annie vás zavede dolů na snídani, jestli máte hlad, nebo si můžete vzít taxíka a odjet do hotelu. Máte nějaké britské peníze?"

"Sto liber, pane, v deseti a dvacetilibrových bankovkách."

"Fajn, to vám bude stačit. Děkuju, Gatewoode."

"Ano, pane." A Gatewood vyšel z kanceláře.

Silvestri se nejprve přesvědčil, že zásilka nebyla předem otevřena, a podíval se dovnitř. Plochý kroužkový blok obsahoval asi čtyřicet až padesát listů papíru - potištěných náhodnými shluky písmen. Nejspíš jednorázová šifrovací tabulka - na obalu stálo, že je pro moskevskou stanici.

Bude ji muset poslat po kurýrovi do Moskvy poledním letem British Airways. Dále dva dopisy, jeden pro Sira Basila s poznámkou o nutnosti osobního předání. Ohlásí se telefonicky a pak si vezme auto a odjede do Century House. Další dopis byl určen pro mladého Ryana, kterého si oblíbil Jim Greer, rovněž měl být předán osobně prostřednictvím kanceláře Sira Basila. Přemýšlel, co se asi chystá. Muselo jít o něco neobyčejného, když použili takové cesty. Zvedl sluchátko a stiskl tlačítko 5.

"Tady Basil Charleston."

"Basile, tady Randy. Něco mi pro tebe přišlo. Kdy ti to můžu přinést?"

Randy slyšel šustění papírů. Basil pochopil, že jde o důležitou věc. "Co třeba v deset, Randy?"

"Fajn. Tak v deset." Silvestri popíjel kávu a odhadoval, kolik času bude potřebovat. Než vyrazí, může tady posedávat ještě asi hodinu. Pak stiskl knoflík interkomu.

"Ano, pane?"

"Annie, mám zásilku pro kurýra do Moskvy. Máme někoho volného?"

"Ano, pane."

"Fajn, mohla byste mu to donést?"

"Ano, pane." Sekretářky CIA nejsou placené za upovídanost.

"Dobře. Děkuju." Silvestri zavěsil.

*****

JACK S CATHY seděli ve vlaku a projížděli čtvrtí Elephant and Castle - a on ještě pořád nezjistil, jak to zatracené místo přišlo k takovému jménu. Počasí nevypadalo moc slibně. Anglie není tak široká, aby tu bouřkové mraky mohly setrvat delší dobu, říkal si Ryan. Možná sem přes Atlantik jen směřuje několik dešťových mraků? Zdálo se nicméně, že dosavadní rekord v počtu hezkých dnů bez deště dnes nebo zítra skončí. Škoda.

"Dneska jenom brýle, miláčku?" zeptal se své ženy, která měla hlavu zabořenou do lékařského časopisu, jako obvykle.

"Celý týden," přikývla. Pak zvedla oči. "Není to taková zábava jako operace, ale i to je potřeba."

"Cath, jestli to děláš ty, tak to musí být potřeba."

"A ty mi nemůžeš prozradit, co budeš dělat?"

"Dokud se nedostanu do kanceláře, tak ne." A možná ani potom. Ať to bylo cokoli, určitě to přes noc přišlo přes bezpečný telex nebo fax... pokud nešlo o něco obzvlášť důležitého, pak by to totiž přivezl kurýr. Taková možnost se díky časovému posunu dala využít. První let z Dullesova letiště sem obyčejně přilétal mezi šestou a sedmou ráno, pak už jen dalších čtyřicet minut a měl zprávu na stole. Vláda dokázala pracovat lépe než Federal Express, když chtěla. Ještě čtvrt hodiny si četl The Daily Telegraph a Cathy svůj New England Journal of Medicine, pak se na Victoria Station rozešli. Cathy zatvrzele jezdila metrem. Ryan se rozhodl pro taxík. Projeli kolem Westminsterského paláce a pak přejeli Temži. Ryan zaplatil obvyklé čtyři libry padesát a přidal spropitné. O deset vteřin později už byl uvnitř.

"Dobré ráno, Sire Johne," volal na něj Bert Canderton.

"Dobré ráno, majore," odpověděl Ryan a zasunul svou kartu do brány, pak vyjel výtahem do svého patra.

Simon už seděl na svém místě a probíral se zprávami. Když Jack vstoupil, zvedl oči. "Dobré ráno, Jacku."

"Ahoj, Simone. Jak bylo o víkendu?"

"Vůbec jsem se nedostal na zahradu. Pořád pršelo."

"A dneska ráno něco zajímavého?" Nalil si šálek kávy. Simonův anglický čaj nebyl zrovna špatný, ale Jack prostě čaj moc nemusel a po ránu dvojnásob. Neměli tu ani nic k zakousnutí a Jack si cestou zapomněl koupit croissant.

"Zatím ne, ale něco sem míří z Ameriky."

"O co jde?"

"To Basil neříkal, ale když v pondělí ráno dostaneme něco přes kurýra, tak to je obyčejně velmi zajímavé. Určitě se to týká Sovětů. Říkal mi, abych si na to počkal."

"No, proč nezačít týden něčím zajímavým." Ryan se napil kávy. Nebyla tak dobrá jako ta, kterou dělala Cathy, ale pořád lepší než čaj. "Kdy to má přijít?"

"Asi v deset. Váš náčelník stanice, Silvestri, se s tím má stavit."

Ryan se s ním sešel jen jednou. Připadal mu poměrně schopný, ale to se v jeho funkci očekávalo, i v takovém klidném městě.

"Z Moskvy žádné novinky?"

"Jen pár drbů o Brežněvově zdraví. Zdá se, že mu zrovna moc neprospělo ani to, že přestal kouřit," řekl Harding a zapálil si dýmku. "Hajzl jeden starej," dodal britský analytik.

"A co ty věci z Afghánistánu?"

"Rusové dostávají rozum. Zdá se, že helikoptéry Mi-24 jsou poměrně účinné. Což Afghánce nepotěší."

"Jak myslíš, že to dopadne?"

Harding pokrčil rameny. "Jde o to, kolik obětí jsou Rusové ochotni snést. Mají dostatečnou palebnou sílu k tomu, aby vyhráli, takže jde jen o politickou vůli. Naneštěstí pro mudžáhidy se moskevské velení o počet obětí moc nestará."

"Pokud něco významně nezmění rovnici," přemýšlel Ryan nahlas.

"Jako co třeba?"

"Jako třeba účinná protiletecká střela, která jejich helikoptéry vyřadí z provozu. Máme stingera. Sám jsem to nikdy nepoužil, ale píše se o tom hodně pochvalně."

Jenže dokáže dav negramotných divochů pořádně zacházet se střelou?" zeptal se Harding pochybovačně. "Moderní pušku zvládnou. Samopal taky. Ale střelu?"

"Jde o to, udělat novou zbraň pro všechny, Simone. Rozumíš, tak jednoduchou, abys nemusel moc zapojovat hlavu, stačí jen doplňovat náboje. Při střílení není moc potřeba přemýšlet, můžeš postupovat pomalu. Jak říkám, sám jsem to nikdy neměl v ruce, ale hrál jsem si s protitankovými zbraněmi, a ty nejsou žádné hlavolamy."

"No, vaše vláda bude muset rozhodnout, jestli jim ty střely dá, což ještě neudělala. Já se pro to můžu nadchnout jen stěží. Jistě, zabíjejí Rusy, uznávám, že to je dobře, ale pořád to jsou jenom divoši."

A kdysi pobili spoustu Britů, říkal si Ryan. A Britové mají na tyhle věci stejnou paměť jako všichni ostatní. Dále šlo o to, aby se stingery nedostaly do rukou Rusů, což by americké letectvo jen těžko potěšilo. Jenže to nebyl jeho problém. Nicméně v Kongresu se o tom prý začínalo něco šuškat.

Jack se posadil, popíjel kávu a četl si své zprávy. Pak se vrátí ke své opravdové práci a začne analyzovat sovětské hospodářství. Což bude podobné jako nakreslit mapu talíře plného špaget.

*****

SILVESTRIHO PRACOVNÍ zařazení nebylo v Londýně žádným tajemstvím. Pohyboval se v oboru špionáže už příliš dlouho, a i když nikdy nebyl zkompromitován, východní blok poměrně správně odhadl, pro kterou agenturu pracuje, když mu končil pobyt ve Varšavě, kde řídil velmi těsný okruh agentů a podařilo se mu získat značnou dávku dobrých politických informací. Tohle mělo být jeho poslední služební místo - totéž platilo o většině jeho důstojníků - a jelikož se u mnoha spojeneckých služeb těšil vážnosti, vytáhl si Londýn, kde bylo jeho hlavním úkolem zajišťovat spolupráci s britskou Tajnou zpravodajskou službou. Takže se ve služebním daimleru nechal odvézt na druhý břeh řeky.

Ke vstupu do budovy nepotřeboval ani propustku. U vchodu na něj už čekal Sir Basil osobně, přátelsky si potřásli rukama a vydali se vzhůru.

"Tak copak se děje, Randy?"

"No, mám jeden dopis pro tebe a jeden pro toho Ryanovic mládence," oznámil Silvestri.

"Hleďme. Mám ho taky zavolat?"

Náčelník londýnské stanice si přečetl obálky a věděl, co je uvnitř. "Jasně, Basi, v pohodě. A jestli chceš, tak Hardinga taky."

Charleston zvedl telefon a oba analytiky přivolal. Dorazili za necelé dvě minuty. Všichni už se nejméně jednou setkali. Ryan se s druhým Američanem znal vlastně nejméně. Sir Basil jim pokynul ke křeslům. Už roztrhl svou obálku. Silvestri podal Ryanovi obálku s jeho jménem.

A kruci, říkal si Jack. Ve vzduchu viselo něco neobvyklého, a za dobu svého působení v CIA se naučil hledět na nové a nezvyklé věci s nedůvěrou.

"To je tedy věc," poznamenal Charleston.

"Mám to otevřít hned?" zeptal se Ryan. Silvestri přikývl, takže si vytáhl švýcarský armádní nůž a prořízl silný papír obálky. Jeho obálka obsahovala jen tři stránky osobně podepsané admirálem Greerem.

Králík, všiml si. Věděl, co to znamená. Někdo chce zmizet z... Moskvy... a CIA mu to umožní s pomocí SIS, protože budapešťská stanice je momentálně mimo provoz...

"Vyřiď Arthurovi, že s radostí pomůžeme, Randy. Počítám, že budeme mít šanci si s ním promluvit, než ho posadíte na letadlo do Washingtonu, že?"

"Jen tak je to spravedlivé, Basi," přikývl Silvestri. "Jak těžké bude takovou operaci připravit, co myslíš?"

"Z Budapešti?" Charleston se na chvilku zamyslel. "Nic přehnaně náročného, podle mě. Maďaři mají poměrně přísnou tajnou službu, ale země jako celek není oddaná marxismu - aha, ten Králík tvrdí, že KGB nejspíš zkompromitovala vaše komunikace. Proto je Langley v pohybu."

"Trefa, Basile. Jestli je tam díra, tak ji musíme hodně rychle zalepit."

"Tenhle člověk je v jejich MERCURY? Ježíši Kriste," vydechl Ryan.

"To jsi uhodl naprosto přesně, příteli," souhlasil Silvestri.

"Jenže proč mám do terénu vyrazit já?" zeptal se Jack potom. "Já přece v terénu nepracuju."

"Potřebujeme, aby jeden z našich lidí na všechno dohlédl."

"To docela chápu, Randy," poznamenal Charleston s hlavou stále skloněnou nad dokumenty. "A chcete někoho, koho protivník nezná, že?"

"Už to tak bude."

"Jenže proč já?" opakoval Ryan.

"Jacku," uklidňoval ho Sir Basil, "budeš mít za úkol jen to, aby ses díval, co se stane. Je to jen formální."

"A co mé krytí?"

"Dostaneš nový diplomatický pas," odpověděl Charleston. "Budeš v bezpečí. Vídeňská konvence, však víš."

"Jenže... jenže... bude to falešné."

"To se oni nedozvědí, příteli."

"A co můj přízvuk?" Bylo naprosto jasné, že hovoří s americkým, nikoli britským akcentem.

"V Maďarsku?" zeptal se Silvestri a usmál se.

"Jacku, vzhledem k tomu, jakým hrozným jazykem se tam mluví, pochybuju, že si toho rozdílu všimnou, a s těmi novými dokumenty budeš v každém případě prakticky nedotknutelný."

"Klid, hochu. Je to lepší než medvídek tvé dcerky. V tom mi můžeš věřit, jasné?" ujišťoval ho Silvestri.

"A neustále u tebe bude nějaký bezpečnostní důstojník," dodal Charleston.

Ryan se opřel a zhluboka se nadechl. Nemohl si dovolit, aby vypadal jako posera, když měl před sebou takové lidi a nepřímo i admirála Greera. "Fajn, omluvte mě. Jde jen o to, že v terénu jsem předtím ještě nikdy nepracoval. Je to pro mě všechno nové." Doufal, že je to přijatelný ústup. "Co přesně budu dělat a jak to mám provádět?"

"Do Budapešti odletíš z Heathrow. Naši hoši tě vyzvednou na letišti a zavezou tě na velvyslanectví. Tam budeš sedět - asi pár dní - a pak se podíváš, jak Andy dostane vašeho Králíka z Rudé země. Randy, na jak dlouho to odhaduješ?"

"Než se to rozjede? Koncem týdne, možná o pár dní později," přemýšlel Silvestri. "Králík do Budapešti pojede vlakem nebo poletí a váš člověk vymyslí, jak ho dostat o dům dál."

"Na to potřebuje tak dva až tři dny," odhadoval Sir Basil. "Hlavně to nesmí být moc rychle."

"Fajn, takže z domu budu tak čtyři dny. Jakou pohádku mám povídat?"

"Své ženě?" zeptal se Charleston. "Řekni jí, že musíš odjet do, hm, třeba do Bonnu kvůli NATO. Nic konkrétního ohledně času neříkej," poradil mu. V duchu se musel smát, že takové věci vysvětluje tomuhle nevinnému Američanovi.

"Fajn," přikývl Ryan. Ale ne že bych mel zrovna na výběr, že?

*****

KDYŽ SE FOLEY vrátil na velvyslanectví, zamířil do kanceláře Mikea Barnese. Barnes byl kulturním radou, oficiálním odborníkem na kumštýře a jejich produkci. To v Moskvě nebyla žádná zanedbatelná práce. V SSSR vládl poměrně bohatý kulturní život. Fakt, že nejlepší výtvory pocházely z dob carské vlády, nebyl pro současný režim zrovna podstatný, říkal si Foley, protože všichni

velcí Rusové se rádi projevují kulturně a povyšují se nad lidi ze Západu, zejména Američany, jejichž "kultura" je mnohem novější a hloupější než v zemi Borodina či Rimského-Korsakova. Barnes vystudoval Juilliard School a Cornell a dával přednost ruské hudbě.

"Ahoj, Mikeu," pozdravil ho Foley.

"Jak ti jde obšťastňování novinářů?" zeptal se Barnes.

"Normálka. Hele, na něco se tě chci zeptat."

"Do toho."

"Chceme se s Mary Pat jet někam podívat, možná do východní Evropy. Praha a tak. Je tam ke slyšení nějaká dobrá hudba?"

"V Praze ještě nezačala sezona. V Berlíně ale právě teď vystupuje József Rózsa a z Berlína jede do Budapešti."

"Kdo to je? To jméno neznám," řekl Foley, ale srdce mu div nevyskočilo z hrudi.

"Narodil se v Maďarsku, je to bratranec Miklóse Rózsy, hollywoodského skladatele - Ben Hur a další. Asi muzikální rodina. Říká se, že je vynikající. Maďarské státní železnice mají čtyři orchestry, věř tomu, nebo ne, a József bude řídit první z nich. Můžeš si tam zajet vlakem nebo letět letadlem, záleží, kolik máš času."

"Dobře," přemýšlel Foley nahlas. Výtečně, radoval se ovšem v duchu.

"Moskevský státní orchestr zahajuje sezonu příští měsíc. Mají nového dirigenta, jmenuje se Anatolij Šejmov. Ještě jsem ho neslyšel, ale prý je velmi dobrý. Můžu ti sehnat lístky. Rusové se před námi cizinci rádi ukazují a jsou fakticky světová třída."

"Díky, Mikeu, nechám si to projít hlavou. Zatím, kamaráde." Foley odešel.

A usmíval se celou cestu do své kanceláře.

*****

"HERGOT PRÁCE," poznamenal Sir Basil, když si přečetl poslední telexovou zprávu z Moskvy. "Který génius na tenhle nápad přišel?" ptal se do vzduchu. Aha, všiml si. Ten americký důstojník, Edward Foley. Jak se mu to jenom podaří dotáhnout do konce? přemýšlel generální ředitel SIS.

Chystal se odejít na oběd do Westminsterského paláce na protějším břehu řeky a už to nemohl zrušit. Ale co, aspoň bude mít nad rostbífem a yorkshireským pudinkem o čem přemýšlet.

*****

"TO MÁM ALE KLIKU," pronesl Ryan zpátky ve své kanceláři.

"Jacku, bude to jednodušší než přejít silnici," což mohlo v Londýně představovat poměrně náročné cvičení.

"O sebe se postarám, Simone," otočil se Jack na svého kolegu. Jenomže jestli něco podělám, tak to odnese někdo jiný."

"Za nic z toho nebudeš zodpovědný. Budeš tam jen na to, abys přihlížel. Osobně Andyho Hudsona neznám, ale jeho profesionální pověst je vynikající."

"Fajn," utrousil Ryan. ‚Je čas k obědu, Simone, a já bych si asi dal pivo."

"Vyhovuje U Vévody Clarence?"

"Není to ten člověk, co se utopil v sudu malvazu?"

"Dá se umřít i hůř, Sire Johne," poznamenal Harding.

"Co to vlastně je, ten malvaz?"

"Silné a sladké víno, skoro jako madeira. Dostáváme to z ostrovů."

Tak jsem se dozvěděl další zbytečnost, pomyslel si Ryan a šel si pro kabát.

*****

ZAJCEV SI V MOSKVĚ prohlížel svůj osobní spis. Nahromadilo se mu dvanáct

dní dovolené. Loni v létě neměl s rodinou čas na cestu do Soči - příděly pro KGB byly v červenci a srpnu plné - takže se bez toho museli obejít. Naplánovat si dovolenou s dítětem předškolního věku bylo jednodušší, což platilo v každé zemi - mohli jste prchnout z města, kdykoli se vám zachtělo. Světlana byla ve státním zařízení, ale vzít ji na pár dní od malování bylo mnohem jednodušší než na týden nebo čtrnáct dní ze státní základní školy, což se setkávalo s nevolí.

*****

PLUKOVNÍK ROŽDĚSTVENSKIJ zatím nahoře pročítal poslední zprávu od plukovníka Bubového ze Sofie, kterou právě přinesl kurýr. Takže bulharský premiér kývl na žádost Moskvy a nekladl zbytečně moc nepříjemných dotazů. Bulhaři věděli, co si můžou dovolit. Vedoucí představitel domněle suverénního státu uměl přijímat rozkazy od důstojníka ruského Výboru pro státní bezpečnost. A tak to taky má být, pomyslel si plukovník. A plukovník Strokov z Diržavnoj Sugurností už vyrazil vyhledat svého střelce, nepochybně Turka, takže operace -666 mohla začít. V průběhu dne to půjde ohlásit předsedovi Andropovovi.

*****

"TRI LIDSKÁ TĚLA?" zeptal se Alan Kingshot velmi udiveně. Byl nejvyšším důstojníkem, kterého Sir Basil měl v terénu, měl obrovské zkušenosti a za sebou práci na ulicích všech velkých evropských měst, nejprve jako "legální" důstojník a později jako člověk pověřený velitelstvím k nápravě problémů; ve službě královně a vlasti strávil už sedmatřicet let. "Tomu říkám přesun."

"Ano. Člověk, co to vymyslel, je nejspíš fandou MINCEMEAT," odpověděl Basil.

Operace MlNCEMEAT byla legendou druhé světové války. Měla za úkol vzbudit v Němcích pocit, že další velkou operací Spojenců nebude připravovaná operace HUSKY, tedy invaze na Sicílii, ale německá rozvědka dostala informace, že zamýšleným invazním cílem je Korsika. Němci tedy získali tělo mrtvého alkoholika, který byl posmrtně přeměněn na majora Královské námořní pěchoty, domnělého plánovacího důstojníka té fiktivní operace na obsazení Korsiky. Tělo vyhodila do vody u španělského pobřeží ponorka Jejího Veličenstva Seraph. Když vyplulo na pobřeží, bylo sebráno a předáno místní policii, ta provedla pitvu a aktovka, kterou měla mrtvola u zápěstí, byla předána místnímu důstojníkovi Abwehru. Ten okamžitě doklady odeslal do Berlína, kde způsobily zamýšlený efekt, takže Němci přesunuli několik divizí na ostrov, který neměl z vojenského hlediska větší význam, když se pomine skutečnost, že se tam narodil Napoleon. Příběh dostal jméno 0 muži, který nikdy neexistoval, stal se náměte knihy a filmu a dalším příkladem bídného fungování německé inteligence, která nedokázala rozeznat tělo opilce od těla profesionálního vojáka.

"Co ještě víme? Rozumíte," dodal Kingshot, "například věk a pohlaví, pane."

"Ano, barvu vlasů a podobně. Důležitý bude taky způsob smrti. Nic z toho zatím nevíme. Takže první otázka je spíš obecnější: je možné něco takového vůbec provést?"

"Teoreticky ano, ale než budeme moci pokračovat, budu potřebovat spoustu údajů. Jak jsem řekl, výšku, váhu, barvu vlasů a očí, pohlaví, jinak to nepůjde. Ale pak bychom to mohli dokázat."

"No, Alane, zkuste to promyslet. Do zítřejšího poledne mi doneste podrobný rozpis, co všechno potřebujete."

"Ve kterém městě to má proběhnout?"

"Nejspíš v Budapešti."

"No, to je paráda," pronesl zkušený špion.

"To je ale přísterná práce," zavrčel Sir Basil, když muž odešel.

*****

ANDY HUDSON seděl ve své kanceláři, odpočíval po obědě z restaurace na velvyslanectví, který zalil pintou piva John Courage. Nebyl moc vysoký, absolvoval dvaaosmdesát seskoků s padákem, což mohl doložit zničenými koleny. Před osmi lety byl zproštěn aktivní služby, ale protože si zvykl zažívat v životě napětí, rozhodl se přidat k Tajné zpravodajské službě a rychle se vypracoval zejména díky svým vynikajícím jazykovým znalostem. Tady v Budapešti se mu hodily. Maďarský jazyk spadá do kategorie ugrofinských jazyků. Jeho nejbližším evropským příbuzným je finština a pak až mongolština. S jiným evropským jazykem nemá společného prakticky nic, snad s výjimkou křesťanských jmen, na která Maďaři přistoupili, když přijali křesťanství, předtím však ještě povraždili tolik misionářů, že už je to pak ani nemohlo bavit. Za tu dobu taky přišli o jakékoli válečnické nadšení, které kdysi měli. Maďaři byli snad nejméně válečnickým národem na kontinentě.

Intriky jim ovšem docela šly a jako v každé společnosti tu působil i zločinecký prvek - jenže zde se převážně zapojil do komunistické strany a mocenského aparátu. Místní Tajná policie, Allavedelmi Hátoság dokázala projevit takovou krutost jako Čeka za velení samotného Železného Felixe. Jenže krutost není totéž co efektivita. Vypadalo to, jako by se pokaždé, když o někoho zakopli a zatkli ho, snažili krutostí nahradit svou zoufalou neschopnost. A zdejší policie byla taky známá svou hloupostí - existoval aforismus "Hloupý jako šest párů policejních bot," což, jak Hudson zjistil, není od pravdy moc daleko. Metropolitní policie to zkrátka nebyla, jenže Budapešť nebyla Londýn.

Život zde mu v zásadě připadal poměrně příjemný. Budapešť byla překvapivě hezké město, architekturou připomínala Francii, na komunistické hlavní město zde vládla nezvykle neformální atmosféra. Jídlo bylo velice dobré, a to i ve státních jídelnách, které tu byly na každém rohu a v nichž bylo sice méně elegantních ozdob, ale zato poctivé porce. Veřejná doprava naprosto vyhovovala jeho potřebám, tedy především přenosu politických zpravodajských informací. Měl na ministerstvu zahraničí zdroj -kódové označení PARADE - a ten mu předával velmi užitečné informace o Varšavském paktu a politice východního bloku jako celku odměnou za peníze, a ne zas moc, jeho nároky byly tak nízké.

Budapešť byla stejně jako zbytek střední Evropy o hodinu před Londýnem. Posel z velvyslanectví zaklepal na Hudsonovy dveře, pak vstoupil a položil mu na stůl obálku. Hudson odložil doutníček a zvedl ji. Z Londýna, všiml si. Sir Basil osobně...

No kruci, pomyslel si Hudson. V jeho životě se tedy asi objeví vyšší dávka vzrušení.

"Další podrobnosti budou následovat," psalo se závěrem. To se dalo čekat. Člověk nikdy nevěděl všechno až do poslední chvíle. Sir Basil byl celkem dobrý šéf, ale jako většina ředitelů i on rád věděl o něco víc, což se v terénu neshledávalo vždy jen s pochopením, protože tam všichni dělníci měli starosti o své včeličky. Hudson měl pod sebou dva lidi. Budapešť nebyla velká stanice a on ji bral jako zbytečně velkou, dokud se ovšem neobjevilo něco důležitějšího. Na náčelníka stanice byl hodně mladý. Basil mu dával šanci protáhnout si nohy. To Hudsonovi vyhovovalo. Většina náčelníků stanic seděla ve svých kancelářích jako pavouci v síti, což vypadá sice dramaticky, ale dokáže to i nudit, jelikož to znamenalo sepisovat nekonečná hlášení. On pracoval v terénu i osobně. Riskoval, že ho přitom dopadnou, jako se to stalo Jimu Szellovi - hrozná smůla, nic jiného, Hudson se o tom dozvěděl ze zdroje s kódovým označením BOOT, který pracoval přímo v AVH. Jenže nebezpečí v sobě neslo kouzlo té práce. Bylo to méně nebezpečné než vyskakovat z lockheeda se třiceti kilogramy munice a zásob na zádech. Taky to bylo bezpečnější než hlídkovat v Belfastu uprostřed nepokojů. Jenže právě dovednosti, které získal v ulicích

Ulsteru, mu dodaly veškerou obratnost nutnou pro práci špiona. Všechno má dvě strany, říkal si, hořkou i sladkou. Ale byl přesvědčen, že je lepší dostávat do sebe hořkou chuť v pivě.

Měl dostat ven králíka. To by neměl být problém, i když se prý jednalo o důležitého králíka, dokonce CIA kvůli tomu požádala "Šestku" o pomoc, a to se nestávalo každý den. Jen v případě, když ti pitomí Amíci něco podělali, což, říkal si Hudson, nebylo zas tak neobvyklé.

Zatím neměl co dělat. Vše, co je třeba zařídit, se dozví až s další dávkou informací, ale teoreticky tušil, jak by šlo dostat lidi z Maďarska. Nebyl to takový problém. Maďaři se k marxismu nepřimkli tak pevně, aby je mohli považovat za vážného protivníka. Takže odeslal do Century House zprávičku o tom, že "Zpráva byla přijata" a čekal na další vývoj.

*****

POLEDNI LET British Airways do Moskvy zajišťoval dvoumotorový Boeing 737. Let trval v závislosti na větru asi čtyři hodiny, dnes bylo relativně klidno. Když diplomatický kurýr dorazil na letiště Šeremetěvo, vyšel ze dveří a vahou svého diplomatického pasu a látkové tašky rychle prošel imigrační kontrolou, načež nasedl do připraveného auta z velvyslanectví a vyrazil do města. Byl tu s podobným úkolem už tolikrát, že ho jeho řidič i ostraha na velvyslanectví poznali na první pohled, on už se na velvyslanectví taky vyznal. Když předal svou zásilku, zamířil do jídelny na hot dog a pivo a otevřel si novou knížku. Napadlo ho, že by asi měl trochu začít cvičit, protože ve své práci především seděl, ať už v autě, nebo hlavně v letadle. Říkal si, že to asi není nic zdravého.

*****

MIKE RUSSELL se podíval na tu obrovskou jednorázovou tabulku, kterou dostal, a doufal, že ji nebude muset celou použít za jediný den. Už jenom ta otročina, přepisovat náhodná písmena, by dokázala člověka připravit o rozum, určitě musel existovat nějaký jednodušší způsob. A právě od toho byly jeho šifrovací stroje KH-7, jenže Foley mu prozradil, že sedmička není úplně bezpečná, což jeho duše profesionála těžko snášela. KH-7 byl nejdokonalejší šifrovací přístroj, jaký kdy spatřil světlo světa, snadno se používal a bylo vyloučeno - což se aspoň domníval - jeho šifry rozluštit. Znal tým matematiků, kteří vymysleli příslušný algoritmus. Algebraické vzorce použité v sedmičkách byly tak složité, že nemohl ani pomýšlet na to, že by jim porozuměl... Jenže co jeden matematik vymyslí, druhý může teoreticky rozluštit, a v Rusku byli velmi schopní počtáři. A z téhle zkušenosti se rodila noční můra: komunikace, které měl za úkol ochraňovat, odposlouchával nepřítel.

Takže pro nejzávažnější přenosy musel používat tuhle tabulku, jakkoli to bylo otravné. V Moskvě stejně moc společenského vyžití neměl. Obyčejní ruští občané považovali jeho tmavou pleť za známku spřízněnosti s nějakou africkou opicí, co leze po stromech, a to Russella uráželo natolik, že o tom ani s nikým nemluvil, jen nechával vztek bublat v hrudi. Byl to stejně hluboký vztek, který pociťoval vůči Ku Klux Klanu, než FBI ty pitomé rasisty vyřadila ze hry. Oni ho možná pořád nenáviděli, jenže člověk může toužit po spoustě věcí, aniž by jich mohl dosáhnout, a stejné to bylo s těmi bigotními pitomci, kteří už zapomněli, že Ulysses Simpson Grant porazil Bobbyho Leeho. Ať si nenávidí, cokoli se jim zamane, ale vidina Leavenworthské federální věznice je udržovala v malých tmavých dírách. Rusové jsou úplně stejné pošahaný rasisti, říkal si Russell. Měl ovšem své knížky a kazety s jazzem, nemluvě o příplatku, který za tohle místo dostával. A teď taky předloží Rusům signál, jejž se jim nepovede rozlousknout, a Foley dostane svého Králíka za hranice. Zvedl telefon a vytočil příslušná čísla.

"Foley."

"Russell. Nechtěl bys na chvilku zaskočit do mé kanceláře?"

"Už jdu," odpověděl náčelník stanice. Čtyři minuty. "O co jde, Mikeu?" zeptal se, když otevřel dveře.

Russell zvedl blok. "Tohohle jsou jenom tři kopie. My, Langley a Fort Meade. Chceš bezpečnost, příteli, máš ji mít. Hlavně se moc nerozepisuj, jasný? Z těchhle potvor mi vždycky stoupne tlak."

"Fajn, Mikeu. Škoda že to nejde udělat nějak jinak."

"Třeba to jednou půjde. Určitě to musí jít s počítačem - že by se třeba tabulka uložila na disketu. Možná o tom napíšu do Fort Meade," přemýšlel Russell. "Z tohohle by jeden začal šilhat."

Hlavně když to nepostihne mě, smlčel Foley. "Fajn, ještě dneska ti něco přinesu."

"Dobře." Russell přikývl. Nemusel ani dodávat, že to zašifruje na KH-7 a pak to ještě zpracuje tabulkou. Doufal, že Rusové ten signál zachytí a dají svým odborníkům na dešifrování dokument ke zpracování. Představa, jak se ti pomatenci můžou nad jedním z těch signálů zcvoknout, vyloudila na jeho tváři úsměv. Fajn, jen ať si ti světoví matematici mají s čím hrát.

Ale nedalo se to předem určit. Kdyby se KGB například podařilo umístit štěnici do budovy, nenapájela by ji jen vnitřní baterie, ale spíš mikrovlnné záření z Panny Marie s mikročipy na druhé straně ulice. Dva z jeho stálých zaměstnanců se procházeli po velvyslanectví a hledali nevysvětlitelné radiové signály. Čas od času nějaký našli a štěnici vytáhli ven, jenže poslední takový případ se stal před dvaceti měsíci. Teď říkali, že velvyslanectví je prohledané a čisté. Jenže nikdo tomu nevěřil. Rusové prostě byli až moc chytří. Russell přemýšlel, jak Foley udržuje svou identitu v tajnosti, ale to nebyla jeho starost. Udržet komunikace v bezpečí bylo ažaž.

*****

FOLEY VE SVÉ kanceláři připravil další signál do Langley, snažil se o maximální stručnost, aby neměl Russell tak těžkou práci. V sedmém patře budou koukat. Doufal, že Britové se ještě s tím nápadem nesvěřili Washingtonu. To by se jevilo jako značně neslušné a vysocí představitelé po celém světě rušili svou účast ve společných akcích kvůli takovým prkotinám. Jenže u nějakých věcí prostě nebyl čas na přenos po všech kanálech a jako vysoký náčelník stanice měl čas od času vyvinout iniciativu.

A spolu s iniciativou i trošku chvástání.

Foley se podíval na hodinky. Vzal si svou nejrudější kravatu a do jízdy metrem domů mu zbývala hodina a půl, Králík ho měl vidět i s tím signálem. Nějaký hlásek Foleymu napovídal, že BEATRIX by se měla rozběhnout co nejdříve. Nedokázal odhadnout, jestli Králíkovi hrozí nebezpečí, nebo za tím stojí něco jiného, ale už si zvykl, že má důvěřovat svým instinktům.

21 KAPITOLA - DOVOLENÁ

ZAJISTIT, ABY ČLOVĚK jezdil pořád tím samým vlakem, nebylo tak docela jednoduché. Králík i Foley nicméně využívali jedinou věc v Sovětském svazu, která fungovala s až nelidskou přesností, úchvatné bylo, že vlaky soupravy metra jezdily podle jízdního řádu, který byl pravidelný a vypočitatelný jako západy slunce, jen mnohem častější. Foley předal svou zprávu Mikeu Russellovi, pak si oblékl kabát a vyšel předními dveřmi z velvyslanectví v obvyklou hodinu, kráčel naprosto obvyklou rychlostí a na nástupiště metra dorazil ve správný čas. Pak se otočil a podíval se na hodiny, které visely pod stropem stanice. Jo, zase to zvládl. Vlak se přiblížil v okamžiku, kdy předchozí

souprava odjela, a Foley nastoupil do obvyklého vagonu, otočil se a... ano, Králík tam byl. Foley si rozložil noviny. Rozepnutý kabát mu volně splýval z ramen.

Zajceva ve skutečnosti překvapilo, když zahlédl jeho červenou kravatu, ale mohl si jen těžko stěžovat. Jako obvykle zamířil příslušným směrem.

Náčelník stanice si říkal, že teď už je to skoro rutina. Cítil, jak mu ruka pokradmu zajela do kapsy a zase se vzdálila. Doufal, že už to nebudou muset mockrát opakovat. Foleymu nic nehrozilo, ale Králíkovi přesně naopak, jakkoli se jeho dovednosti při výkonu téhle činnosti mohly zdokonalit. Ostatní cestující ve vlaku - některé tváře už začínal poznávat -mohli klidně představovat pracovníky Druhé správy. Mohli ho střídavě sledovat i používat několik důstojníků. Taková taktika by byla od protivníka moudrá, snížilo by se tím riziko, že by si jich všiml.

Vlak zastavil přesně podle jízdního řádu v příslušné stanici a Foley vyšel ven. Za pár týdnů si bude muset vepnout do kabátu podšívku a možná si i vzít tu šapku, co mu Mary Pat koupila. Musel začít přemýšlet i o tom, co bude dělat, až Králíka dostanou ven. Jestli se jim BEATRIX podaří, bude muset nějaký čas ve svých tajných aktivitách pokračovat - nebo by třeba mohl jezdit na velvyslanectví autem, změnit rutinu tak, aby to Rusům nepřipadalo neobvyklé. Byl přece jen Američan, a ti byli po celém světě proslaveni svou náklonností vůči jízdě autem. Metro už ho moc nebavilo. Příliš mnoho lidí, mnozí z nichž asi ani nevěděli, co to je sprcha. Foley přemýšlel o tom, co všechno pro svou zemi dělá. Ne, opravil se hned, co dělá proti nepřátelům své země. Díky tomu to mělo smysl. Vyvolat u velkého Medvěda bolení břicha - a třeba dokonce rakovinu žaludku, napadlo ho, když kráčel ke svému bytu.

*****

"ANO, ALANE?" zeptal se Charleston a zvedl oči od svého stolu.

"Rozumím tomu dobře, že je to významná operace?" zeptal se Kingshot.

"Významná svým cílem, ano," přikývl generální ředitel. "Co do provedení co nejrutinnější. V Budapešti máme jen tři lidi a nebylo by zrovna nejinteligentnější vyslat tam podpůrnou četu."

"Pojede ještě někdo?"

"Jack Ryan, ten Američan," řekl Sir Basil.

"Ale to není žádný důstojník v terénu," namítl Kingshot okamžitě.

"Je to od samého počátku americká operace, Alane. Dle očekávání nás požádali, aby tam vyjel i jeden z jejich lidí na pozorování. Na oplátku za to dostaneme možnost během pár dní toho Králíka vyslechnout v bezpečném domě podle našeho výběru. Budeme mít šanci s ním promluvit jako první."

"No, doufám, že nám to ten Ryan nijak nepokazí."

"Alane, už přece prokázal, že v krizových situacích umí zachovat rozvahu, ne?" zeptal se Sir Basil.

"To je určitě jeho výcvikem v námořní pěchotě," poznamenal Kingshot velkoryse.

"A je i velmi inteligentní, Alane. Ten jeho analytický projekt je pro nás nesmírně užitečný."

"Když říkáte, pane. Na to, abych sehnal ta tři těla, budu potřebovat pomoc Speciálního oddělení a pak asi nějakou dobu prokleču a budu se modlit, aby došlo k nějaké katastrofě."

"Co máte za lubem?"

Kingshot mu vysvětlil svůj rodící se operační záměr. Jedině tak mohl doufat, že se to podaří. A Sir Basil už v průběhu dne dospěl k závěru, že je to stejně neveselé jako pitva.

"Jaká je pravděpodobnost, že se to skutečně přihodí?" zeptal se Basil.

"O tom si budu muset promluvit s policií."

"Kdo je vaše kontaktní osoba na policii?"

"Vrchní superintendant Patrick Nolan. Už jste se s ním taky sešel."

Charleston na chvilku zavřel oči. "Ten obrovský chlap, co se rozcvičuje tím, že zatýká rugbyové útočníky?"

"To je Nolan. V práci mu přezdívají ‚Drobeček'. Podle mě přikusuje k ovesné kaši činky. Můžu s ním diskutovat o operaci BEATRIX?"

"Jen o tom, co se týká našich potřeb, Alane."

"Dobře, pane," přikývl Kingshot a vyšel z místnosti.

*****

"CO ŽE CHCEŠ?" zeptal se Nolan nad pintou piva v hospodě vzdálené blok od New Scotland Yardu, těsně po čtvrté odpoledne.

"Slyšel jsi dobře, Drobečku," řekl Kingshot. Zapálil si cigaretu, aby zapadl mezi ostatní lidi v hospodě.

"No, musím říct, že za léta práce v Yardu už jsem slyšel spoustu šíleností, ale tohle je poprvé." Nolan měřil přes metr devadesát a vážil sto deset kilo, tuku měl ale velmi málo. Třikrát týdně chodil nejméně na hodinu do posilovny. Ve službě jen málokdy nosil pistoli. K tomu, aby nějakému hříšníkovi rozmluvil jakýkoli odpor, ji nepotřeboval. "Můžeš mi říct, na co to chceš?" zeptal se.

"Promiň, to nesmím. Můžu říct jen to, že jde o poměrně zásadní věc."

Nolan se dlouze napil. "No, víš sám, že my takové věci neschováváme v chladicích boxech, a to ani v Černém muzeu."

"Napadla mě autonehoda. To se přece děje v jednom kuse, ne?"

"Ano, děje, Alane, ale ne tříčlenné rodině."

"A jak často se tohle asi tak přihodí?" zeptal se Kingshot.

"Běžně za rok asi tak dvacet případů, jenže úplně nepravidelně. Nedá se spolehnout, že k tomu dojde v daný týden."

"No, asi fakt budeme muset doufat, že se na nás usměje štěstí, a když k tomu nedojde, tak zkrátka ne, no." To by ale bylo nepříjemné. Možná by neškodilo požádat o pomoc Američany. Tam se na dálnicích přece zabije ročně kolem padesáti tisíc lidí. Kingshot si říkal, že to ráno musí navrhnout Siru Basilovi.

"Štěstí? Tak bych to teda určitě nenazval, Alane," podotkl Nolan.

"Však víš, jak to myslím, Drobečku. Můžu ti říct jen to, že na tom fakt dost záleží."

"A když k tomu dojde na M4, tak co?"

"Sebereme těla..."

"A co pozůstalí těch obětí?" zeptal se Nolan.

"Místo těl tam necháme vaky se závažím. Těla nebudou v takovém stavu, aby se dalo uvažovat o obřadu s otevřenou rakví, ne?"

"Ano, to je fakt. A co dál?"

"Necháme naše lidi, aby si s těly poradili sami. A detaily znát nepotřebuješ." SIS měla s Metropolitní policií těsný a srdečný vztah, ale i ten měl své hranice.

Nolan dopil. "Ano, noční můry ti s radostí přenechám, Alane." Měl co dělat, aby se neotřásl. "Mám se teda začít poohlížet hned?"

"Okamžitě."

"A měli bychom zvážit, zda nevzít těla z více než jedné takové události, že?"

"Pochopitelně," Kingshot přikývl. "Ještě jedno?"

"Dobrý nápad, Alane," přikývl Nolan. A jeho přítel mávl na barmana. "Víš, jednoho dne bych se rád dozvěděl, k čemu mě to vlastně využíváš."

"Jednoho dne, až budeme oba v důchodu, Patricku. Potěší tě, až se dozvíš, čemu pomáháš. To ti můžu slíbit, staříku."

"Když říkáš, Alane." Nolan na to přistoupil. Prozatím.

*****

"PROKRISTAPÁNA," poznamenal Moore, když si přečetl poslední hlášení z Moskvy. Podal čerstvou kopii Greerovi, který ji přečetl a podal ji Mikeu Bostockovi.

"Mikeu, tvůj chlapec Foley má bujnou fantazii," podotkl admirál.

"Za tímhle vidím spíš Mary Pat. Ona je z nich ten kovboj - teda, asi by se dalo říct spíš kovbojka. Je to originální nápad, pánové."

"Originální bych to nenazval," podotkl DCI a zvedl oči ke stropu. "Fajn, Mikeu, dá se to provést?"

"Teoreticky ano - ten záměr se mi líbí. Dostat ven Králíka, aniž by o tom Rusové věděli. To má styl, pánové," pronesl Bostock obdivně. "Nepříjemné je, že na to jsou potřeba tři těla, jedno z nich dětské."

Trojice představitelů zpravodajské služby se při tom pomyšlení div neotřásla. Snazší to kupodivu měl soudce Moore, který si namočil ruce do krve před třiceti lety. Jenže to bylo za války, kdy vládla mnohem volnější pravidla. Jenže ne natolik, aby ho stále nepronásledovaly výčitky. Právě proto se dal na právo. Nemohl vzít zpátky to, co udělal špatně, ale mohl zajistit, aby k tomu už nedocházelo. Nebo tak něco, říkal si teď. Něco takového.

"A proč autonehoda?" zeptal se Moore. "Proč ne třeba požár v domě? Nevyhovovalo by to taktickým účelům víc?"

"Dobrá připomínka," přikývl Bostock hned. "Nemusí se pak vysvětlovat veškeré odřeniny na tělech."

"Hned to pošlu Basilovi." I ti nejinteligentnější lidé občas narazí na hranice své fantazie. No, proto svým lidem neustále říkal, ať se snaží myslet co nejvíc mimo jakákoli omezení. A co chvíli se to někomu i podařilo. Jen by to chtělo ještě častěji.

"Víte," řekl Mike Bostock po chvilkovém zamyšlení. Jestli se nám to povede, tak to bude vážně něco."

"Jestli' v sobě může schovávat spoustu věcí, Mikeu," upozornil ho Greer.

"No, třeba máme tentokrát skleničku do poloviny plnou," nadhodil Bostock. "Fajn. Hlavní úkol je dostat toho člověka ven, jenže není na škodu si čas od času oběd vylepšit nějakou omáčkou."

"Hmm," utrousil Greer pochybovačně.

"No, zavolám Emilovi do FBI a uvidím, co nám k tomu řekne," řekl Moore. "Je to spíš jeho obor než náš."

"A když se toho zmocní nějaký právník, co potom, Arthure?"

"Jamesi, s právníky se vždycky dá nějak vyjít."

Často je však fajn mít po ruce pistoli, pomyslel si Greer v duchu. Souhlasně přikývl. Překračovat jeden most za druhým bylo vždy dobré, zejména v tomhle ztřeštěném oboru.

*****

"JAK TO DNESKA ŠLO, miláčku?" zeptala se Mary Pat.

"Ale jako vždycky," zněla odpověď určená pro mikrofony ve stropě. Výmluvnější však byly zvednuté palce a předání zprávy do kapsy jeho kabátu. Dostali informace o místě a čase další schůzky. MP se o to postará. Přečetla si zprávu a přikývla. Půjde s Eddiem na další schůzku se Světlankou, zajčikem. Pak už půjde jen o to, dostat Králíka z města, a jelikož pracoval v KGB, nemělo by to být zas tak těžké. Tohle byla výhoda jeho pracovního zařazení na ústředí. Chystali se tak vyvézt za hranice nižšího šlechtice, ne jen nějakého mužika z nějaké zapadlé továrny.

Ed si všiml, že k večeři bude steak, obvyklé slavnostní jídlo. MP byla pro tu akci zapálená stejně jako on - možná ještě víc. S trochou štěstí by si touhle operací BEATRIX mohli vybudovat pověst, a dobrá pověst z terénu by jim rozhodně nemohla uškodit.

*****

RYAN NASEDL na obvyklý vlak do Chathamu. Znovu nestihl ten vlak, kterým jela jeho žena, ale jelikož měla normální den, tak možná jela o něco dříve jako všichni ti státem placení doktoři, s nimiž pracovala. Přemýšlel, jestli se s ní tenhle zlozvyk potáhne i pak, až se vrátí domů do Peregrine Cliff. Asi ne. Bernie Katz měl rád čistý stůl a žádné čekající pacienty a místní pracovní návyky přiváděly Cathy k šílenství. Výhodou bylo, že jelikož neměla na tenhle týden naplánovanou žádnou operaci, budou si moci dát k večeři víno.

Přemýšlel, jak dlouho asi bude mimo domov. Na něco takového nebyl zvyklý. Výhoda jeho práce analytika spočívala v tom, že všechnu práci udělal v kanceláři a pak mohl odjet domů. Za dobu, co byli s Cath svoji, musel spát mimo domov jen velmi zřídka. Byl rád, když se probudil ve tři ráno, mohl se otočit, políbit ji uprostřed spánku a sledovat, jak se ze sna usmívá. Jeho manželství s Cathy bylo pro něj kotvou, samotným středem jeho vesmíru. Jenže teď ho od ní měly na několik dní odloučit povinnosti - na něco takového se moc netěšil. A nelákalo ho ani to, že zase musí letět nějakým pitomým letadlem do komunistické země s falešnými papíry a dohlédnout tam na průběh tajné operace - ani za mák se v nich nevyznal, věděl jen to, co se dozvěděl při vzácných rozhovorech se špiony v Langley... a taky z vlastní zkušenosti tady v Londýně a doma nad Chesapeake, když do jeho domu pronikl Sean Miller a jeho teroristé s nabitými puškami. Usilovně se snažil na to zapomenout. Kdyby zůstal u námořní pěchoty, bylo by to něco jiného, jenže tam by měl kolem sebe své spolubojovníky. Mohl by se ohánět jejich úctou, pyšně vzpomínat na svůj hrdinský čin, kdy ve správnou chvíli udělal správnou věc, mohl donekonečna všem, které by to zajímalo, vyprávět o svých skutcích, u piva v důstojnickém baru předávat taktické dovednosti, které se naučil na vlastní kůži uprostřed bojiště, třeba se i usmát něčemu, co člověka obyčejně k úsměvu nepřiměje. Jenže z námořní pěchoty odešel kvůli nemocným zádům a své bitvy musel vybojovat jako velmi vystrašený civilista. Nicméně odvaha, řekl mu kdysi kdosi, tkví v tom, že jen vy víte, jak moc velký strach se vás zmocnil. A domníval se, že když na tom záleželo, tak ji i prokázal. Jeho práce v Maďarsku bude spočívat jen v tom, aby se díval, pak přijde to důležité, kdy bude seděť a chlapci Sira Basila budou Králíka vyslýchat v nějakém bezpečném domě v Londýně nebo kdekoli jinde, načež ho americké letectvo odveze do Washingtonu zvláštním letounem KC-135 ze základny v Bentwaters, kde bude k dispozici spousta dobrého jídla i pití, aby cesta celé králičí rodince příjemně uběhla.

Vystoupil z vlaku a vyšel po schodech nahoru, vzal si taxík do Grizedale Close, kde zjistil, že Cathy už poslala slečnu Margaret pryč a teď stála v kuchyni, kde jí při práci pomáhala Sally, jak si všiml.

"Ahoj, miláčku." Políbili se. Zvedl Sally, aby ji objal jako obyčejně. Malé dívky objímají nejlíp na světě.

"Tak o čem byla ta veledůležitá zpráva?" zeptala se Cathy.

"Nic extra. Jen menší nepříjemnost."

Cathy se otočila a podívala se svému manželovi do očí. Jack neuměl lhát ani co by se za nehet vešlo. To byla jedna z věcí, které se jí na něm líbily. "Aha."

"Fakticky, miláčku," řekl Ryan. Její pohled zachytil a pak tu jámu, v níž se ocitl, ještě víc prohloubil. "Nikdo po mně nestřílel, ani nic podobného."

"Fajn," přikývla a myslela tím: Promluvíme si o tom později.

Zase jsi to zvoral, Jacku, říkal si Ryan v duchu. "A co optický průmysl?"

"Viděla jsem šest lidí, měla jsem čas na osm nebo devět, ale víc mi jich neobjednali."

"Už jsi mluvila s Berniem o zdejších podmínkách?"

"Dneska jsem mu volala chvilku poté, co jsem přišla domů. Celkem srdečně se rozesmál a řekl mi, abych si tu dovolenou pořádně užila."

"A co ti hoši, co si uprostřed operace zašli na pivo?"

Cathy se otočila. "Řekl mi, cituju: Jack pracuje v CIA, ne? Tak mu řekni, ať ty parchanty postřílí.' Konec citátu." Otočila se zpátky k vaření.

"Musíš mu vysvětlit, že my už takové věci neděláme." Jack se usmál. Tohle aspoň nebyla lež a on doufal, že jeho žena to vycítí.

"Já vím. To by tvé svědomí neuneslo."

"Je ve mně moc katolíka," přikývl.

"No, aspoň vím, že mě nikdy nebudeš podvádět."

"Ať na mě bůh sešle rakovinu, jestli to někdy udělám." Tuhle jedinou narážku na rakovinu dokázala překousnout.

"Vždyť k tomu ani nebudeš mít žádný důvod, Jacku." A to byla naprostá pravda. Cathy neměla ráda zbraně a prolévání krve, ale jeho milovala. A to pro tuto chvíli stačilo.

Večeře proběhla příjemně, po ní následovaly obvyklé večerní činnosti, dokud nenastal čas, aby si jejich čtyřletá dcerka oblékla žluté pyžamo a vlezla si do postele pro velké holky.

Když byla Sally v posteli a malý Jack také spal, nastal čas na bohapusté sledování televize. V to aspoň Jack doufal, dokud...

"Tak, Jacku, jak zní ta špatná zpráva?"

"O nic vlastně nejde," odpověděl tím nejhorším způsobem. Cathy dokázala číst jeho myšlenky až příliš dobře.

"Co to znamená?"

"Mám vyrazit na menší cestu - do Bonnu," vybavil si Jack radu od Sira Basila. "Je to kvůli té záležitosti s NATO, na níž pracuju."

"A co tam?"

"To ti nemůžu říct, miláčku."

"A na jak dlouho?"

"Tři až čtyři dny. Mají pocit, že z nějakého pošahaného důvodu jsem na tu práci neobyčejně vhodný kandidát."

"Aha." Ryanovy polopravdy byly natolik mlhavé, že tím pro jednou dokázal oklamat její schopnost číst myšlenky.

"Ale nebudeš nosit zbraň nebo tak něco?"

"Miláčku, já jsem analytik, ne nějaký důstojník v terénu. Takové věci vůbec nepatří mezi mé povinnosti. A krom toho nemám pocit, že by špioni v terénu moc často nosili pistole. Kdyby si jich někdo všiml, tak by to pak hodně těžko vysvětlovali."

Jenže..."

"James Bond je jenom film, lásko, žádný reálný život."

Ryan se zadíval na televizi. Na ITV běžela repríza filmu Nebezpečí -UXB, a Jack se znovu přistihl, jak přemýšlí, jestli Brian přežije svůj úkol při zneškodňování nevybuchlých bomb a vezme si Suzy, až se vrátí do civilního života. To byla pitomá práce, ale když jste se dopustili chyby, aspoň to dlouho nebolelo.

*****

"NĚJAKÉ NOVINKY od Boba?" zeptal se Greer těsně před šestou večer.

Moore vstal ze své židle a protáhl se. Proseděl příliš mnoho času, neměl dostatek pohybu. V Texasu měl malý ranč - říkal tomu tak, protože měl tři koně; v Texasu nemůžete být prominentním občanem, pokud nemáte pár koní - a třikrát až čtyřikrát do týdne osedlal Azteka a asi hodinu se projížděl, hlavně aby si vyčistil hlavu, mohl přemýšlet mimo kancelář. V takových chvílích ho většinou napadaly nejlepší nápady. Moore si říkal, že právě proto si tady připadá tak nevýkonný. V kanceláři se prostě nepřemýšlí vždy dobře, i když každý ředitel na světě se tváří, že tomu tak je. Kdoví proč. Tohle by potřeboval v Langley - svou vlastní stáj. V areálu tu byla spousta místa - pětkrát víc, než co měl doma v Texasu. Jenže kdyby se mu to někdy podařilo,

celý svět by obletěly zvěsti o tom, že ředitel americké CIA jezdí na koni ve statsonu - ty ke koním neodmyslitelně patří - a možná s koltem u pasu - ten už tak povinný nebyl - a něco takového by v televizi nevypadalo moc dobře, a bylo víc než jisté, že televizní štáby s kamerami by se určitě dříve nebo později řadily za plotem Langley. Takže kvůli vlastní samolibosti si musel odpustit možnost promyslet své nápady skutečně do hloubky. Byla to úplná pitomost, říkal si bývalý soudce, dopustit, aby tyhle myšlenky ovlivnily způsob jeho práce. V Anglii mohl Basil lovit lišky na hřbetě nějakého plnokrevníka, a všímal si toho snad někdo? Ani náhodou. Byl za to obdivován, přinejhorším ho považovali za příliš výstředního, jenže v zemi, kde výstřednost patřila k obdivuhodným vlastnostem. Ovšem ve svobodné zemi byli lidé otroky zvyklostí, jež jim vnucovali novináři a volení zástupci lidu, kteří spali se svými sekretářkami. No, pravidlo, že svět musí dávat smysl, neexistuje, že?

"Nic zásadního. Jen telex s tím, že schůzky s našimi korejskými přáteli probíhají dobře," hlásil Moore.

"Ti lidi mi trošku nahánějí strach, víš," poznamenal Greer. Nemusel ani dodávat proč. Zaměstnanci korejské CIA se čas od času museli až příliš přímo střetnout s pracovníky vlády druhé Koreje. Platila tam poněkud odlišná pravidla. Přetrvávající válečný stav mezi jihem a severem byl dosud velmi reálný a v době války přicházejí lidé o život. CIA něco takového neudělala už asi třicet let. Asiaté nepřijali západní názory na to, jakou hodnotu má lidský život. Možná proto, že v jejich zemích žilo až příliš mnoho lidí. Možná proto, že zastávali odlišné náboženské názory. Možná kvůli spoustě věcí, ale ať bylo důvodem cokoli, v otázkách operačních parametrů, na jejichž základě - či mimo ně - pracovali, se chovali prostě poněkud odlišně.

"Máme od nich nejlepší informace o Severní Koreji a o Číně, Jamesi," připomněl mu Moore. "A jsou to velmi věrní spojenci."

"Já vím, Arthure." Bylo příjemné dozvídat se občas i o Čínské lidové republice. Proniknout do téhle země patřilo k nejzoufalejším úkolům CIA. "Jen kdyby neposuzovali vraždu tak lehkomyslně."

"Pohybují se v rámci poměrně přísných pravidel a obě strany podle nich pravděpodobně hrají."

A na obou stranách muselo být vraždění posvěceno z nejvyšších míst. Mrtvému to ovšem mohlo být samozřejmě jedno. Nečisté operace křížily cestu hlavnímu poslání, kterým byl sběr informací. Na něco takového lidé čas od času zapomínali, ale CIA i KGB na to většinou dbaly, a právě proto od toho oba úřady upustily.

Když však získaná informace politiky, kteří dohlíželi na zpravodajské služby, vylekala nebo jinak zneklidnila, špionážní organizace dostaly rozkazy k úkolům, jimž se obvykle raději vyhýbaly - takže své činy prováděly přes prostředníky a/nebo nájemné vrahy...

"Arthure, jestli KGB chce zabít papeže, jak myslíš, že to udělá?"

"Nepošle tam nikoho ze svých lidí," přemýšlel Moore. "To je příliš nebezpečné. Byla by z toho politická katastrofa, jako kdyby se Kremlem prohnalo tornádo. Jurij Vladimirovič by mohl klidně zapomenout na svou politickou kariéru a já nevidím důvod, proč by z jakéhokoli důvodu takhle riskoval. Moc je pro něj až příliš důležitá."

DDI přikývl. "Souhlasím. Podle mě brzy rezignuje na funkci předsedy. Musí. Z místa šéfa KGB by ho nenechali rovnou přejít na místo generálního tajemníka. To je i na jejich vkus příliš nečestné. Ještě nezapomněli na Beriju - aspoň ne ti, kdo sedí za tím stolem."

"To je dobrá myšlenka, Jamesi," řekl Moore a otočil se od okna. "Zajímalo by mě, jak dlouho tu Leonid Iljič ještě bude." Zjišťování Brežněvova zdraví bylo neustálým zájmem CIA. Koneckonců to ve Washingtonu zajímalo naprosto všechny.

"Andropov je v tom pro nás nejlepší indikátor. Nepochybujeme o tom, že nastoupí na Brežněvovo místo. Až se bude zdát, že Leonid Iljič má na kahánku,

Jurij Vladimirovič změní zaměstnání."
"Máš pravdu, Jamesi. Vyřídím to na ministerstvu zahraničí a v Bílém domě."
Admirál Greer přikývl. "Za to nás platí. Ale zpátky k papežovi," navrhl.
"Prezident se na to pořád ptá," přikývl Moore.
"Jestli něco udělají, nebude to Rus. Je v tom příliš politických rizik, Arthure."
"Znovu souhlasím. Ale co nám teda zbývá?"
"Na špinavou práci využívají Bulhary," podotkl Greer.
"Takže máme hledat bulharského střelce?"
"Kolik Bulharů podle tebe jezdí na pouť do Říma?"
"Těžko můžeme říct Italům, aby se na to podívali, že? Jednoznačně by to prosáklo do tisku, a to nemůžeme potřebovat. V novinách by to vypadalo hrozně. Něco takového prostě nemůžeme udělat, Jamesi."
Greer dlouze vydechl. "Jo, já vím, nejdřív musíme mít v ruce něco konkrétního."
"Konkrétnějšího než to, co máme teď - což není moc, Jamesi, jen bohapusté dohady." Bylo by fajn, říkal si Moore, kdyby CIA mela takovou moc, jakou jí přisuzují filmaři a kritici. Ani by to nemuselo být napořád. Jen čas od času. Jenže to tak nebylo, a s tím se nedalo nic dělat.

*****

NÁSLEDUJÍCÍ DEN začal v Moskvě ještě dřív než kdekoli jinde. Zajceva probudilo zvonění jeho natahovacího budíku, zavrčel a zanadával si jako každý pracující na světě a pak se Odšoural do koupelny. O deset minut později už pil ranní čaj a jedl černý chléb s máslem.
Rodina Foleyových o necelý kilometr a půl dál prováděla prakticky totéž. Ed si pro změnu vybral k snídani anglický vdoleček s hroznovou marmeládou a kávu, malý Eddie se k němu připojil, když se odtrhl očima od cvičitelky a kazet Transformers. Už se těšil do školky, která fungovala pro občany západních zemí přímo zde v "ghettu"; s tužkami a trojkolkou Hot Wheels, které dostal nedávno, si vedl velmi dobře, takže jeho rodiče neměli ze školky obavy; nehledě na jeho přímo nenapodobitelnou neposednost.
Ed si říkal, že dnes si může dát pohov. Schůzka se uskuteční večer a na starost si ji vezme MP. Asi tak za týden... snad... už bude BEATRIX za nimi a on si bude moci dát ještě větší pohov, pobíhat po tomhle ošklivém městě za něj už budou jen jeho důstojníci. Ti zatracení Baltimore Orioles se pochopitelně dostali do play-off a chystali se na zápas s Philadelphia Phillies, čímž jeho Bronx Bombers opět čekala jen nižší soutěž. Co to je s tím novým vedením? Jak můžou být bohatí lidé tak hloupí?
Bude muset dodržovat zaběhaný postup v metru. Kdyby ho KGB nechala sledovat, bylo by neobvyklé - skutečně? - kdyby si označili konkrétní vlak, do kterého nastupuje. To volalo po objasnění. Kdyby na něj pověsili dvoučlenný tým, tak člověk číslo dvě by zůstal na nástupišti a po odjezdu vlaku by si zapsal čas podle hodin ve stanici - ty jediné měly nějaký význam, protože podle nich se řídily vlaky. KGB pracovala pečlivě a profesionálně, ale že by byla až takhle schopná? Taková přesnost měla v sobě něco německého, ale jestli ti prevíti dokázali zajistit tak na chlup přesné fungování metra, KGB si to mohla poznamenat a on se sešel s Králíkem jen díky přesnému načasování.
Do háje s tímhle životem! zuřil Foley v duchu. Jenže tohle věděl ještě předtím, než přijal své místo v Moskvě, a bylo to tu vzrušující, ne? Jo, jako pro Ludvíka XVI. cestou na popraviště, pomyslel si Ed starší.
Jednoho dne si o tom bude muset připravit přednášku pro lidi na Farmě. Doufal, že dokážou ocenit, jak náročné bude sepsat plán pro tuhle přednášku o operaci BEATRIX. NO, třeba na ně udělá trošku dojem.
O čtyřicet minut později si koupil výtisk Izvěstiji a sjížděl po nekonečném eskalátoru na nástupiště, jako vždy ignoroval pohledy Rusů, kteří si po očku

prohlíželi skutečného, živého Američana, jako by to bylo zvíře v zoo. Rusa v New Yorku by nikdy nic podobného nepotkalo, tam lze narazit na zástupce všech etnik světa, zejména za volantem taxíku.

*****

RANNÍ RUTINA byla teď prakticky neměnná. Slečna Margaret se zdržovala u dětí a Eddie Beaverton stál za dveřmi. Děti dostaly pusu a rodiče zamířili do práce. Jestli Ryanovi něco lezlo krkem, pak právě tenhle stereotyp. Škoda jen, že se mu nepodařilo přemluvit Cathy, aby si pořídili byt v Londýně, každý pracovní den by pak byl o dvě hodiny kratší - ale ne, Cathy chtěla kolem domu trochu zeleně, aby si děti měly kde hrát. Takže brzy uvidí slunce až v práci a nedlouho poté ani pak.

O deset minut později už seděli ve svém kupé první třídy a mířili na severozápad k Londýnu, Cathy ponořená do svého lékařského časopisu a Jack do Daily Telegraphu. Narazil tam na článek o Polsku a okamžitě si všiml, že jeho autor je neobyčejně dobře informován. Články v Británii byly mnohem méně rozvláčné než v The Washington Post, a Jackovi to tentokrát přišlo trošku líto. Tenhle člověk měl hodně dobré informace, nebo byl velmi schopný analytik. Polská vláda se skutečně ocitla mezi dvěma mlýnskými kameny a její prostor se neustále zužoval, dokonce se hovořilo o tom, že si papež dělá starosti o dobro svého národa, a reportér dodával, že taková věc by mohla udělat spoustě lidí čáru přes rozpočet.

Svatá pravda, pomyslel si Jack. Nejhorší zprávou z toho vyplývající ale bylo, že už se to dostalo na veřejnost. Kdo to vyzradil? Znal jméno reportéra. Byl to odborník na zahraniční vztahy, zejména evropské. Tak kdo to vyzradil? Někdo z ministerstva zahraničí? Tamní lidé byli většinou celkem chytří, ale stejně jako jejich američtí kolegové i oni občas mluvili bez rozmyslu, a to se tady mohlo přihodit nad sklenicí piva v jedné z tisíce příjemných hospůdek, možná v nějakém zastrčeném boxu v rohu, kde nějaký vládní úředník splácel starý dluh nebo jen chtěl zástupci médií ukázat, kolik toho ví. Přijde kvůli tomu někdo o místo? říkal si. Bude si o tom muset promluvit se Simonem.

Pokud to ovšem neprozradil právě Simon. Pracoval na dost vysokém místě, šéf si ho oblíbil. Možná dokonce Basil to vyzrazení schválil. Nebo možná oba znali člověka z Whitehallu a povolili mu, aby zašel na pivo s člověkem od novin.

Nebo měl reportér dost rozumu, aby si to dal dohromady sám. Ne všichni inteligentní lidé pracují v Century House. Ne všichni inteligentní Američané pracují v Langley. Všeobecně platí, že talent se nechá zlákat penězi, protože chytří lidi chtějí velké domy a pohodlné dovolené jako všichni ostatní. Ti, kdo vstupovali do vládních služeb, věděli, že si budou žít pohodlně, ale ne v přepychu - jenže ti nejlepší si také uvědomovali, že mají jisté životní poslání, a právě proto se na velmi dobré lidi dalo narazit v armádě nebo u policie. Ryan si vedl dobře v obchodě, ale nakonec ho to přestalo uspokojovat. Takže ne všichni talentovaní lidé se honí za penězi. Někteří se ocitají jakoby na honu za něčím.

A to je i tvůj případ, Jacku? ptal se sám sebe, zatímco vlak zastavil na Victoria Station.

"Jaké hluboké myšlenky trápí tvou mysl dnes ráno?" zeptala se ho jeho žena.

"Cože?" odpověděl Jack.

"Ten pohled znám, miláčku," poznamenala. "Trápí tě něco důležitého."

"Cathy, řežeš oči, nebo jsi psycholožka?"

"Když jde o tebe, tak psycholožka," odpověděla a usmála se.

Jack vstal a otevřel dvířka kupé. "Dobrá, mylady. Ty musíš napravovat očička, já zase luštit tajemství." Dal ženě přednost ve dveřích. "Co nového ses dozvěděla z toho svého Dikobrazu?"

"Tomu bys nerozuměl."

"Nejspíš," přikývl Jack a zamířili ke stanovišti taxíků. Tentokrát se

rozhodli pro modrý vůz namísto obvykle černého.

"Nemocnice Hammersmith," řekl Ryan řidiči, "a pak číslo sto, Westminster Bridge Road."

"To je MI-6, že, pane?"

"Prosím?" zeptal se Ryan nevinně.

"Všeobecná vývozní, pane, kdysi tam pracoval James Bond." Usmál se a vyrazili.

Ryan si uvědomil, že sjezd z George Washington Parkway, po němž se jelo k CIA, už také nebyl označen jako NÁRODNÍ SPRÁVA DÁLNIC. Cathy to připadalo poměrně legrační. Před londýnskými taxikáři nešlo utajit žádné tajemství. Cathy vystoupila v průjezdu pod Hammersmithem a řidič se otočil a vyrazili na poslední kus cesty do Century House. Ryan prošel dveřmi kolem hlavního seržanta Candertona a zamířil do své kanceláře.

Když za sebou zavřel dveře, hodil Simonovi na stůl Telegraph, pak teprve si sundal kabát.

"Viděl jsem to, Jacku," řekl Harding ihned.

"Kdopak zazpíval?"

"Těžko říct. Nejspíš někdo ze zahraničních věcí. Byli o tom informováni. Nebo možná někdo z kanceláře premiérky. Sir Basil tím není nadšen," ujistil ho Harding.

"Do novin nikdo nevolal?"

"Ne. Dozvěděli jsme se o tom až dneska ráno, když to vyšlo."

"Já myslel, že místní noviny mají s vládou vřelejší vztahy."

"Obvykle ano, takže mám pocit, že to muselo prosáknout z kanceláře premiérky." Harding se tvářil zcela nevinně, ale Jack se přistihl, že se snaží proniknout do jeho mysli. Na tyhle věci byla ale lepší jeho žena. Zdálo se mu, že Harding nemluví tak docela pravdu, ale neměl žádný opodstatněný důvod k jakýmkoli stížnostem, že?

"V noci něco zajímavého?"

Harding zavrtěl hlavou. "Nic zvláštního. Aspoň o operaci BEATRIX nic. Řekl jsi své ženě, co tě čeká za cestu?"

"Jo, a neřekl jsem ti ještě, jak výborně umí číst moje myšlenky."

"To umí většina manželek, Jacku." Harding se srdečně zasmál.

ZAJCEV SEDĚL za stolem se stále stejnou kupou zpráv, svým zněním se pořád lišily, ale ve skutečnosti šlo vždy o totéž: hlášení z terénu, v nichž důstojníci předávali informace cizích státních příslušníků o všem možném. Už si do paměti uložil jména stovek operací, v mozku se mu usídlily tisíce detailů, včetně konkrétních jmen některých agentů a kódových jmen mnoha a mnoha dalších.

Stejně jako předchozí dny nijak nespěchal, veškeré ranní zprávy si nejdřív přečetl a teprve pak je odeslal nahoru, důvěřoval své cvičené paměti, že dokáže zachytit a roztřídit všechny důležité detaily.

Některé zprávy obsahovaly informace, které jako by byly ukryté. Například v CIA pravděpodobně pracoval penetrační agent, jenže Zajcev znal jen jeho kódové jméno - TRUMPET. I data, která zasílal, byla utajena vícenásobným šifrováním včetně jednorázových tabulek. Data pak dostával plukovník v šestém patře, který se zabýval vyšetřováními CIA a úzce spolupracoval s Druhou správou - takže, logicky, TRUMPET zasílal KGB něco, o co se zajímala Druhá správa, a tedy i agenti pracující pro CIA přímo tady v Moskvě. Stačilo to k tomu, aby začal mít obavy, ale Američany, s nimiž hovořil - ty přece varoval před nedostatečnou bezpečností komunikací, takže jakákoli zpráva o něm by se dostala jen k velmi omezenému počtu lidí. A věděl, že TRUMPET dostává obrovské spousty peněz, takže možná nešlo o vysokého pracovníka CIA, kteří, jak Zajcev tušil, dostávají velmi slušný plat. Ideologicky založený agent by v něm vyvolal obavy, ale o nikom takovém v Americe nevěděl - a určitě by se mu to doneslo, ne?

Za týden, možná ani ne, říkal si Zajcev, bude na Západě a v bezpečí.

Doufal, že jeho žena nebude dělat velké drahoty, až jí sdělí své plány, ale nejspíš to zvládne. Žádné přímé příbuzné už neměla. Její matka zemřela vloni, což Irinu velmi bolestně zasáhlo, neměla žádné sourozence, kteří by ji tu drželi, a práce v GUMU ji taky moc netěšila kvůli obrovské korupci, jež tam panovala. A slíbí jí, že jí pořídí piano, po němž tak toužila, které jí však nemohl ani ze svého platu v KGB koupit, tak skromný měl plat.

Takže se probíral dokumenty, možná o něco pomaleji než obvykle, ale říkal si, že snad ne přehnaně. I v KGB bylo jen velmi málo usilovně pracujících. V Sovětském svazu kolovalo cynické pořekadlo: "Dokud oni předstírají, že nám platí, my budeme předstírat, že pracujeme," a tenhle princip se uplatňoval i tady. Kdybyste překročili svou normu, tak by vám ji příští rok prostě zvedli bez jakéhokoli zlepšení pracovních podmínek -takže jen pár lidí pracovalo tak, aby byli vyznamenáni jako Hrdinové socialistické práce.

Chvilku po jedenácté dopoledne se v komunikační místnosti objevil plukovník Rožděstvenskij. Zajcev zachytil jeho pohled a mávl na něj.

"Ano, soudruhu majore?" zeptal se plukovník.

"Soudruhu plukovníku," řekl Zajcev potichu, "v poslední době nepřišlo nic týkajícího se šest-šest-šest. Je něco, co bych měl vědět?"

Jeho otázka Rožděstvenského překvapila. "Proč se ptáte?"

"Soudruhu plukovníku," pokračoval Zajcev pokorně, "chápal jsem to tak, že tahle operace je důležitá, a já jsem jediný, kdo má povolení s tím pracovat. Dopustil jsem se něčeho nesprávného?"

"Ach tak." Rožděstvenskij se uklidnil. "Ne, soudruhu majore, na vaši práci nejsou žádné stížnosti. Ta operace už jen nevyžaduje tenhle druh komunikace."

"Chápu. Děkuju, soudruhu plukovníku."

"Vypadáte unaveně, majore Zajceve. Stalo se snad něco?"

"Ne, soudruhu. Myslím jen, že bych potřeboval dovolenou. V létě jsem se nikam nedostal. Týden nebo čtrnáct dní volna by mi velice pomohly, než začne zima."

"Dobře. Jestliže narazíte na nějaké potíže, obraťte se na mě, pokusím se vám to zařídit."

Zajcev se vděčně usmál. "Děkuju mockrát, soudruhu plukovníku."

"Odvádíte tu dobrou práci, Zajceve. Všichni máme nárok na dovolenou, i příslušníci státní bezpečnosti."

"Ještě jednou děkuju, soudruhu plukovníku. Sloužím Sovětskému svazu."

Rožděstvenskij přikývl a odešel. Když procházel dveřmi, Zajcev si oddychl a znovu si začal ukládat do paměti zprávy... ale ne pro blaho Sovětského svazu. Takže, říkal si, -666 už teď vozí jen kurýři. Věděl, že se o tom už nic víc nedozví, ale rozhodně to pokračovalo na úrovni velmi vysoké priority. Byli odhodláni to prověřit. Přemýšlel, jestli ho Američané dostanou ven tak rychle, aby se to podařilo zarazit. Měl informaci ve svých rukou, ale schopnost s tím cokoli udělat, už nikoli. Připadal si jako Kasandra, dcera trojského krále Priama, ta taky věděla, že se to stane, ale nedokázala proti tomu nic udělat. Kasandra si nějak rozzlobila božstvo, a toto prokletí si tím vysloužila, jenže co udělal on, aby si to zasloužil? přemýšlel Zajcev a najednou se ho zmocnil vztek vůči neschopnosti CIA. Jenže nemohl jen tak přijít na letiště Šeremetěvo a nasednout na let Pan American, tak co?

22 KAPITOLA - PŘÍPRAVY A OPATŘENÍ

DRUHÉ SETKÁNÍ MĚLO proběhnout znovu v obchodním domě GUM, kde chtěl jistý otec koupit svému zajčikovi nějaké oblečení na podzim a zimu - Irinu Bogdanovovou to poněkud překvapilo, ale příjemně. Mary Pat, v rodině Foleyových nepřekonatelný odborník na všechno spojené s nákupy, se procházela mezi regály a prohlížela si nabídku, překvapilo ji, že v nabídce není jen brak

sovětské výroby. Některé zboží bylo dokonce hezké... i když ne natolik, aby cítila potřebu si to koupit. Znovu zabrousila do oddělení kožešin - zdejší kožešinové výrobky by se v New Yorku prodávaly velice dobře, i třebaže s výrobky firmy Fendi se měřit nemohly. V Rusku nepracuje moc italských návrhářů. Nicméně kvalita kožešin -tedy samotné zvířecí kůže - vůbec nebyla špatná. Sověti je jen nedokázali pořádně ušít. V tom vězel největší háček, říkala si. Nejsmutnější na Sovětském svazu bylo, jak vláda té šedivé země bránila svým občanům v tom, aby se snažili něčeho dosáhnout. Tak málo věcí se zde dalo nazvat originálními. Nejlepší, co se zde dalo sehnat, byly staré, předrevoluční předměty, obyčejně menší velikosti, takřka vždy s náboženskou tématikou, prodávaly se na improvizovaných bleších trzích za účelem vynést nějaké rodině peníze. Už si pár kousků koupila, snažila se necítit se přitom jako zlodějka. Aby uklidnila své svědomí, nikdy nesmlouvala o ceně, vždy zaplatila požadovanou cenu, místo aby se ji pokusila o pár procent snížit. To by jí připadalo jako ozbrojená loupež, a přitom její hlavní poslání v Moskvě - jak byla skálopevně přesvědčena - spočívalo v tom, aby se pokusila těm lidem pomoci, třebaže způsobem, který by jen těžko pochopili nebo schválili. Jenže Moskvanům se většinou líbil její americký úsměv a přátelské vystupování. A rozhodně se jim zamlouvaly ruble označené modrým proužkem, jimiž platila a které jim umožňovaly přístup k luxusnímu zboží, nebo je mohli vyměnit v poměru tři až čtyři ku jedné, což bylo prakticky stejně výhodné.

Asi půl hodiny se jen procházela a pak zahlédla Zajceva v oddělení dětského textilu. Zamířila jeho směrem, nespěchala, tu a tam se ještě podívala na nějaké zboží, než dorazila k němu.

"Dobrý večer, Olegu Ivanoviči," řekla tiše a v ruce držela bundu pro tří až čtyřletou holčičku.

"Mary, že?"

"Správně. Řekněte mi, zbyla vám ještě nějaká dovolená?"

"Ano, zbyla. Mám vlastně ještě čtrnáct dní."

"A říkal jste, že vaše žena má ráda klasickou hudbu, že?"

"Přesně tak."

"Jeden výborný dirigent, jmenuje se József Rózsa má v neděli večer zahajovací koncert v hlavním koncertním sále v Budapešti. Nejlepší pro vás bude ubytovat se v hotelu Astoria. Je nedaleko od vlakového nádraží a sovětští hosté tam často bydlí. Řekněte všem svým přátelům, co chystáte. Slibte jim, že jim v Budapešti něco koupíte. Dělejte všechno, co by dělal každý sovětský občan. O zbytek se postaráme," ujistila ho.

"Všichni," připomněl jí Zajcev. "Dostaneme se ven všichni?"

"Samozřejmě, Olegu. Váš zajčik uvidí v Americe spoustu zajímavých věcí a zimy tam nejsou tak drsné jako tady," dodala MP.

"My Rusové máme své zimy rádi," prohlásil s jistou dávkou vlastenectví.

"V tom případě budete moci bydlet ve stejně chladné oblasti, v jaké leží Moskva. A když se vám v únoru zachce teplého podnebí, stačí jen zajet nebo zaletět na Floridu a odpočinout si na prosluněné pláži."

"Vy jste agentka cestovní kanceláře, Mary?" zeptal se Králík.

"Ve vztahu k vám, Olegu, jsem přesně to. Vyhovuje vám předávat informace mému manželovi v metru?"

"Ano."

To by nemělo, pomyslela si Mary Pat. "Jakou máte nejlepší kravatu?"

"Modrou s červenými pruhy."

"Dobře, takže si ji vezměte dva dny předtím, než vám pojede vlak do Budapešti. Vrazte do mého manžela, omluvte se a on už bude vědět. Dva dny před odjezdem z Moskvy si vezměte modrou kravatu s pruhy a srazte se s ním v metru," opakovala. Musí se to provést opatrně. Lidi jsou schopni udělat tu nejpitomější chybu při nejjednodušších úkolech, i když

- kdepak, hlavně když - je v sázce jejich život. Právě proto se to snažila provést co nejjednodušeji. Stačí si zapamatovat jedinou věc. Nic víc po něm

nechce.
"Da, to bude hračka."
Ty si ale věříš, co? "Výborně. Dejte si prosím velký pozor, Olegu Ivanoviči." Po těch slovech odešla. Pět až šest metrů od nich se zastavila a otočila se. V kabelce měla fotoaparát. Udělala pět fotek a odešla pryč.

*****

"TAK CO, neviděla jsi nic, co by tě lákalo?" zeptal se její manžel, když seděla v jejich ojetém mercedesu.
"Ne, nic mě nezaujalo. Možná bychom měli zajet do Helsinek a koupit věci na zimu tam," navrhla. "Rozumíš, jet třeba vlakem. Mohla by to být docela zábava. Eddiemu by se to líbilo."
Náčelník stanice zvedl obočí. Lepší by asi bylo jet vlakem, pomyslel si. Nevypadá to pak na uspěchanou akci. Vzít si spoustu kufrů, z nich polovinu prázdných a do nich pak nacpat všechnu tu veteš, co si lze koupit za ruble, pomyslel si Ed Foley. V případě, že se vrátíte zpátky... a jestli se Langley s Londýnem dokážou domluvit, třeba se nám podaří odpal až na domácí metu...
"Domů, miláčku?" zeptal se Foley. To by ale byla psina, kdyby KGB do jejich bytu a auta žádné štěnice nedala, a oni by si takhle hráli na tajné agenty pro nic za nic, ne? pomyslel si na chvilku. No, když nic jiného, aspoň by to znamenalo dobré cvičení.
"Jo, na jeden den už toho bylo dost."

*****

"PRO BOHA svatého," vydechl Basil Charleston. Zvedl telefon a stiskl tři tlačítka.
"Ano, pane?" zeptal se Kingshot, když vstoupil do kanceláře.
"Podívejte." Charleston mu přes stůl podal zprávu.
"Hergot," vydechl Kingshot.
Sir Basil se usmál. "Vždycky jde o jasné, jednoduché věci, že?"
"Ano, pane. Ale i tak, člověk si pak připadá trošku jako pitomec," přiznal. "Požár v domě. Je to lepší než to, co jsme si mysleli původně."
"No, pořád se máme co učit. Kolik požárů se stane v Londýně, Alane?"
"Sire Basile, to nemám ponětí," přiznal nejvýše postavený špion SIS v terénu. "Ale samozřejmě to zjistím."
"Dejte o tom vědět i svému příteli Nolanovi."
"Hned zítra ráno, pane," slíbil Kingshot. "Zvyšují se tak aspoň naše šance. CIA na tom dělá taky?"
"Ano."

*****

A FBI JAKBYSMET. Ředitel Emil Jacob si vyslechl notné množství podivných žádostí od lidí z "protějšího břehu řeky," jak se CIA občas přezdívalo ve Washingtonu. Ale tohle bylo nepochybně příšerné. Zvedl telefon a vyvolal přímou linku na ředitele CIA.
"Počítám, že k tomu existuje pádný důvod, Arthure," pronesl bez jakéhokoli úvodu.
"Do telefonu o tom mluvit nebudu, Emile, ale ano."
"Tři lidi bílé pleti, jeden muž těsně nad třicet, žena stejného věku a malá dívka ve věku tří až čtyř let," četl Jacobs ze zprávy, kterou mu kurýr donesl z Langley. "Mí agenti v terénu si budou myslet, že řediteli nevídaně přeskočilo, Arthure. Asi bychom udělali líp, kdybychom požádali o pomoc i místní policejní oddíly..."
"Jenže..."

"Ano, já vím, moc rychle by to pak prosáklo na veřejnost. Dobře, můžu poslat zprávu všem svým zvláštním agentům a říct jim, aby prověřili ranní noviny, ale nebude jednoduché udržet před novináři něco takového."

"To chápu, Emile. Snažíme se v téhle věci pomoci Britům. Nejde o něco, co by šlo zařídit mávnutím kouzelného proutku, to si uvědomuju. Ale můžu ti říct jen tolik, že jde o velice důležitou věc, Emile."

"Nepojedeš v dohledné době do Kongresu?"

"Zítra v deset na výbor pro kontrolu zpravodajských služeb. Rozpočet," vysvětloval Moore. Kongres se za touto informací vždycky honil, a Moore musel neustále bránit svůj úřad před lidmi, kteří by bez váhání srazili CIA do kolen - aby si později mohli stěžovat na "nedostatky ve zpravodajské činnosti".

"Fajn, můžeš se tady cestou stavit? Musím o téhle pomatené záležitosti vědět víc," pronesl Jacobs.

"Osm čtyřicet nebo tak?"

"To bych bral, Arthure."

"Tak se uvidíme," slíbil Moore.

Ředitel Jacobs zavěsil a přemýšlel, co by mohlo být tak zásadního, aby Federální úřad pro vyšetřování dostal úkol hrát si na vykradače hrobů.

*****

CESTOU DOMU, když svému malému zajčikovi koupil bílou bundu s červenými a zelenými květy, Zajcev přemýšlel o své strategii. Kdy Irině řekne o jejich nenadálé dovolené? Kdyby to na ni vybafl jako překvapení, mohl by se objevit menší problém - Irina by se strachovala o svou práci účetní v GUMU, ale jejich oddělení bylo podle jejích slov v takovém nepořádku,

že si nikdo nevšimne, že tam není. Jenže kdyby ji varoval moc dopředu, mohl by se vyskytnout jiný problém - pokusila by se všechno zařídit jako každá manželka na světě, protože on byl podle ní naprosto neschopný cokoli nachystat. To bylo, pomyslel si Oleg Ivanovič, s ohledem na momentální stav věcí poměrně k smíchu.

Tak tedy ne, neřekne jí to dopředu, zkusí ji tím výletem překvapit a vymluví se na toho maďarského dirigenta. Největší překvapení jí ale řekne až v Budapešti. Přemýšlel, jak asi na takovou zprávu zareaguje. Nejspíš ne zrovna dobře, ale byla ruskou ženou, vycvičenou a vzdělanou, aby pokyny svého muže přijala, a tak to má být, říkali si všichni muži v Rusku.

Světlanu jízda metrem velice bavila. To bylo na malých dětech velmi zajímavé, pomyslel si Oleg. Všechno pro ně bylo dobrodružství, hltaly je svýma velkýma dětskýma očima, dokonce něco tak obyčejného jako jízda podzemní dráhou. Nekráčela, neběžela. Poskakovala jako štěně - nebo jako malý zajíc, pomyslel si její otec a usmál se na ni. Zažije jeho zajčik na Západě lepší dobrodružství?

Nejspíš ano... jestli ji tam dovezu živou, říkal si Zajcev. Uvědomoval si hrozící nebezpečí, ale vlastně se nebál kvůli sobě, ale kvůli své dceři. To bylo podivné. Nebo snad ne? Už ani nevěděl. Tušil, že má jisté poslání, a nic jiného před sebou neviděl. Zbytek byl jen sbírkou nezbytných úkonů, ale na jejich konci svítilo jasné světlo, a on nic jiného nevnímal. Bylo hrozně zvláštní, jak intenzita toho světla rostla od doby, co se objevily jeho první pochybnosti ohledně operace -666, po dnešek, kdy převyšovaly všechno, co jeho vnitřní zrak byl schopen vidět. Kroužil stále blíž a blíž jako mol vábený světlem a mohl jen doufat, že to světlo není ve skutečnosti plamen, který ho spálí na popel.

"Tati, tady!" řekla Světlana, když poznala jejich zastávku, vzala ho za ruku a táhla ho ke dveřím. O minutu později naskočila na pohyblivé schody eskalátoru, i tahle jízda ji vzrušovala. Jeho dítě se chovalo jako dospělí Američané - respektive tak, jak si je Rusové představovali - neustále viděla možnost a příležitost zažít nějakou legraci, ne nebezpečí a hrozbu, jimž

věnovali pozornost uvážliví sovětští občané. Jenže jestli jsou Američané takoví blázni, proč se je Sověti neustále snaží - byť neúspěšně - dohonit? Měli Američané pravdu v tom, kde se Sovětský svaz tak často plete? Šlo o hlubší otázku, nad níž se skoro nezamýšlel. O Americe věděl jen tolik, co mu každý večer v televizi nebo ve státních novinách řekla propaganda. Věděl, že to nemůže být pravda, ale jeho vědomosti nebyly vyvážené, protože pravdivé informace k dispozici neměl. Takže jeho skok na Západ je jedině skokem víry. Jestliže se jeho země takhle mýlí, tak druhá velmoc musí mít pravdu. Je to dlouhý, velký a nebezpečný skok, uvědomil si, když šel po chodníku a za ruku držel svou dcerku. Říkal si, že by měl mít větší obavy.

Na obavy však už bylo pozdě a snaha vzít všechno zpět by pro něj mohla být stejně bolestná, jako když bude pokračovat vpřed. Byla to především otázka, kdo ho zničí - jeho vlast nebo on sám - jestli se mu nepodaří své poslání dotáhnout do konce. A na druhé straně, odmění ho Amerika za to, že se pokusil udělat to, co mu připadalo správné? Zdálo se, že se podobal Leninovi a ostatním revolučním hrdinům: zahlédl něco, co bylo objektivně špatné, a chce tomu předejít. Proč? Protože musí. Musí věřit, že nepřátelé jeho země budou chápat dobro a zlo stejně jako on. Budou? Třebaže americký prezident označil jeho zemi za ohnisko všeho zla na světě, jeho země říkala o Americe prakticky totéž. Kdo z nich má pravdu? Kdo se plete? Jenže právě jeho země a jeho zaměstnavatel osnoval plány zavraždit nevinného člověka, a to mu pro vyřešení otázky dobra a zla stačilo.

Když Oleg se Světlanou zatočili doleva k jejich domu, uvědomil si, že jeho cesta už je vytyčená. Nemohl svůj kurz změnit, mohl si jen hodit mincí a čekat, jak to dopadne.

A kde asi vyroste jeho dcera? I to záleželo na minci otáčející se ve vzduchu.

*****

NEJPRVE K TOMU došlo v Yorku na severu Anglie. Odborníci na protipožární ochranu říkají všem, kdo jsou ochotni jim naslouchat, že na požáru je to, co ho způsobí, nejméně důležité, protože všechny požáry mají stejnou příčinu. V tomhle případě šlo o takovou, s níž se netouží setkat žádný hasič. Owen Williams zašel s přáteli do své oblíbené hospody U Hnědého lva, vypil tam po dlouhém a úmorném pracovním dni tesaře šest pint tmavého piva, a to všechno ho poměrně unavilo, takže do svého bytu ve třetím patře došel značně ospalý, ale zvládl ještě si pustit televizi v ložnici a zapálit si poslední cigaretu na dobrou noc. Hlavu si opřel o polštář, párkrát potáhl z cigarety a pak ho přemohla síla piv a těžké práce. Když k tomu došlo, podlomila se mu ruka a cigareta spadla na povlečení. Tam asi deset minut doutnala a pak se bílá látka vzňala. Williams žil sám - žena se s ním před rokem rozvedla - a poblíž nebyl nikdo, kdo by si všiml štiplavého zlověstného kouře, který se valil ke stropu, zatímco střední požár spaloval povlečení a následně i matraci.

Oheň samotný je jen málokdy příčinou úmrtí, a to platilo i v případě Owena Williamse. Začal však vdechovat kouř, a ten - odborníci hovoří o "ohnivém plynu" - se skládá především z horkého vzduchu, oxidu uhelnatého a sazí, což je nespálený materiál z hořících předmětů. Nejsmrtelnější z nich bývá obvykle oxid uhelnatý, jelikož se váže na červené krvinky. Tato vazba je ve skutečnosti silnější než ta, kterou vytváří hemoglobin s volným kyslíkem, jejž krev rozvádí do různých částí lidského těla. Vliv na lidské vědomí je srovnatelný s vlivem alkoholu - euforie připomínající příjemnou opilost a po ní následuje bezvědomí, a pokud to jako v tomhle případě dojde moc daleko, smrt způsobená nedostatečným okysličením mozku. Takže Owen Williams se vůbec neprobudil, i když kolem něj zuřil požár, a propadal se hlouběji a hlouběji do spánku, který ho v poklidu odvážel na věčnost ve věku pouhých dvaatřiceti let.

Teprve asi o tři hodiny později se z práce vracel dělník, který bydlel na

stejném patře, a všiml si zápachu vycházejícího z chodby ve třetím patře, a bylo mu to podezřelé. Zabušil na dveře, a když se nedočkal žádné odpovědi, odběhl do svého bytu a vytočil 999.

Hasičská stanice byla jen šest bloků odsud, a zde se stejně jako v podobných zařízeních na celém světě hasiči zvedli z postelí, obuli si boty a oblékli kabáty, sjeli po mosazné tyči do přízemí, stiskli knoflík pro otevření automatických dveří a vyrazili na ulici ve svém hasičském autě, za nimi ještě vyjel vůz se žebříkem. Oba řidiči znali ulice stejně dobře jako kterýkoli řidič taxíku a dorazili k budově necelých deset minut poté, co je poplach vytáhl z postelí. Posádka stříkačky zastavila svůj vůz a dva muži odběhli s hadicemi k hydrantu na rohu, celou hadici rozmotali na základě dlouze procvičovaného postupu. Muži se žebříkem, jejichž hlavním úkolem bylo hledat lidi, kteří potřebují pomoc, vběhli dovnitř, kde zjistili, že člověk, který požár ohlásil, už zabušil na všechny dveře ve třetím patře a všechny své sousedy vzbudil a vyhnal z bytů. Navedl prvního hasiče na příslušné dveře a ten urostlý muž je zničil dvěma silnými údery sekery. Přivítal ho hustý oblak černého kouře, jehož zápach pronikl jeho plynovou maskou, a jeho zkušený mozek v něm okamžitě poznal hořící matraci. Následovala rychlá modlitba, aby se tam dostali včas, a hned vzápětí obava, že to nestihli. Všechno, včetně denní doby, hrálo toho temného časného rána proti nim. Zaběhl do zadního pokoje, ocelovou sekerou rozbil okna, aby kouř mohl proudit ven, a pak se otočil k tomu, co už viděl nejméně třicetkrát - lidské tělo, takřka ukryté v chuchvalcích kouře a nehybné. Tou dobou už do místnosti dorazili dva jeho kolegové. Vytáhli Owena Williamse na chodbu.

"A hergot!" utrousil jeden z nich. Starší zdravotník jejich týmu nasadil na bledý obličej kyslíkovou masku a zmačkl knoflík, aby muži napumpoval do plic čistý kyslík, druhý muž se pustil do masáže mužovy hrudi, aby mu znovu rozpohyboval srdce, zatímco za nimi už jejich kolegové protáhli do okna dvouapůlpalcovou hadici a začali hasit požár.

Celkově šlo o učebnicový zásah. Oheň byl uhašen do tří minut. Chvíli poté se rozptýlil i kouř, takže hasiči si sundali ochranné masky. Jenže venku na chodbě Owen Williams neprojevoval žádné známky života. Pravidlo znělo, že nikdo není mrtev, dokud ho za mrtvého neprohlásí doktor, takže tělo vynesli jako velký a těžký koberec do bílé sanitky na ulici. Zdravotníci měli vlastní výcvik a drželi se ho velmi poctivě, nejprve položili tělo na vozík, zkontrolovali oči a dýchací cesty - žádné překážky -a ventilátorem se snažili do něj dostat víc kyslíku, masáží srdce se stále pokoušeli probudit k životu jeho srdce. Okrajové popáleniny budou muset počkat. V první řadě šlo o to, aby srdce začalo znovu bít a plíce dýchat, řidič mezitím vyrazil do ztemnělých ulic a zamířil směrem ke Queen Victoria Hospital vzdálené necelé dva kilometry odsud.

Ovšem ještě než tam dorazili, zdravotníci vzadu věděli, že je to jen mrhání jejich velmi drahým časem. Pohotovostní oddělení už na ně čekalo. Řidič zařadil zpátečku a zacouval k příjmu. Zadní dveře se rozevřely a vozík vyjel ven, přihlížel u toho mladý doktor, ale zatím se těla ležícího na něm nedotýkal.

"Nadýchání kouře," hlásil zdravotník z řad hasičů, když prošli lítačkami. "Rozsáhlá otrava oxidem uhelnatým." Rozsáhlé, ale převážně povrchové popáleniny mohly prozatím počkat.

"Jak dlouho?" zeptal se muž hned.

"Nevím. Nevypadá to dobře, doktore. Otrava CO, upřený pohled a zorničky rozšířené, zarudlé nehty, žádná reakce na oživovací pokusy ani kyslík," hlásil dále zdravotník.

Lékaři to zkusili znovu. Lidský život neodepíšete jen tak, ale po hodině bylo jasné, že Owen Williams už své modré oči nikdy neotevře, a na lékařův pokyn byly oživovací pokusy zastaveny a bylo nahlášeno, kdy nastala smrt, což zapsali do úmrtního listu. Už dorazila i policie. Její příslušníci si povídali

s hasiči, než byla stanovena příčina smrti. Odebrali vzorky krve - k tomu došlo hned na začátku, aby se zjistil plyn v krvi - a po čtvrt hodině se z laboratoře dozvěděli, že obsah kysličníku uhelnatého činil 39%, tedy více než smrtelné množství. Muž byl po smrti ještě dříve, než hasiči vylezli z postelí. A bylo to.

V té chvíli případ od hasičů převzali policisté. O život přišel člověk, a to bylo třeba nahlásit výše.

Takže se to dostalo až do Londýna do budovy z oceli a skla, v níž sídlil New Scotland Yard a jeho otáčející se trojúhelníkový znak, díky němuž si turisti mysleli, že londýnská policie se ve skutečnosti jmenuje Scotland Yard, přitom se tak vlastně jmenovala jenom ulice, kde sídlila bývalá budova velitelství. Uvnitř na jednom z dálnopisů visel papírek ohlašující, že vrchní superintendant Nolan ze Speciálního oddělení chce být ihned informován o jakémkoli člověku zemřelém následkem požáru či autonehody, a člověk u dálnopisu zvedl tedy telefon a zavolal na příslušné číslo.

To vedlo k hlídkovému důstojníkovi Speciálního oddělení, který muži položil pár dotazů a pak se spojil s Yorkem a přeptal se na pár podrobností. A pak bylo na něm, aby těsně po čtvrté hodině ranní vzbudil "Drobečka" Nolana.

"No tak dobře," pronesl vrchní superintendant Nolan, když se probral. "Řekněte jim, ať s tím tělem nic nedělají - vůbec nic. Ujistěte se, že tomu rozumějí, vůbec nic."

"Dobře, pane," odpověděl seržant v kanceláři. "Vyřídím to dál."

A Patrick Nolan deset kilometrů odsud znovu usínal, nebo se o to aspoň pokoušel, zatímco jeho mozek znovu a znovu rozjímal nad tím, k čemu proboha může SIS potřebovat opečené lidské tělo. Muselo jít o něco zajímavého, ale zároveň i nechutného - do té míry, že se asi dvacet minut jen převaloval, ale pak se mu podařilo usnout.

*****

ZPRÁVY LÉTALY přes Atlantik a východní Evropu tam i zpět celou noc a všechny zpracovávali odborníci na komunikace v různých zastupitelských úřadech, ti nedobře placení a přepracovaní úředníci, kteří jako prakticky jediní měli předávat všechny citlivé informace od původců k adresátům, a tak byli vlastně jediní, kdo o všem věděli, ale nic s tím neděla li. Byli to taky ti lidé, jež se protivníci tak usilovně snažili zkorumpovat, a následkem toho se z nich stávali nejbedlivěji sledovaní pracovníci úřadu, ať už šlo o velitelství, nebo o všechny možné ambasády, třebaže o jejich pohodlí se obvykle nikdo moc nestaral. Prostřednictvím těchto často nedoceněných, ale užitečných lidí se nicméně zprávy dostávaly na příslušné stoly.

Jedním z příjemců byl i Nigel Haydock, k němuž směřovala nejdůležitější z ranních zpráv, protože v té chvíli znal rozsah operace BEATRIX jen on, dozvěděl se o ní ve své kanceláři, kde pracoval jako obchodní rada velvyslanectví Jejího Veličenstva, na východním břehu řeky Moskvy.

Haydock obyčejně snídal na velvyslanectví, protože jeho žena byla v pokročilém stupni těhotenství a jemu připadalo neslušné žádat ji, aby mu připravovala snídani - a kromě toho hodně spala, Nigel si říkal, že se tím asi připravuje na to, že až se ten mrňous narodí, moc už se nevyspí. Takže teď seděl za svým stolem, jedl vdolek s máslem, když vtom narazil na zprávu z Londýna.

"Krucifix," vydechl a pak se zamyslel. Tahle americká hra na MINCEMEAT byla dokonalá - podlá, zasmušilá, ale geniální. A Sir Basil ji dle všeho podporuje. Prevít jeden starej. Byla to taková operace, kterou by si Bas mohl oblíbit. Současný ředitel patřil k oddaným zastáncům staré školy, bavily ho neobvyklé kroky. Ta jeho mazanost by ho jednou mohla srazit k zemi, pomyslel si Haydock, ale šmrnc mu upřít nelze.

*****

ANDY HUDSON rád snídal kávu, vajíčka, slaninu, opečená rajčata a topinku. "To je nápad," pronesl nahlas. Odvážnost téhle operace byla v souladu s jeho dobrodružnou povahou. Takže budou muset potají vyvézt z Maďarska tři lidi - dospělého muže, dospělou ženu a malou dívku. Nemělo by to být těžké, ale bude muset prověřit své lidi, protože nechtěl, aby se zrovna tahle operace nějak zvrtla, zvlášť když si do budoucna vysnil služební postup. Tajná zpravodajská služba byla jedinou z řady britských vládních agentur, která sice štědře odměňovala úspěch, ale na nezdar pohlížela poměrně bez slitování - v Century House nefungovaly žádné odbory, které by chránily dělnictvo. Jenže to věděl už ve chvíli, kdy nastupoval, a penzi mu už vzít nemohli - až dostane vysokou funkci, aby se mohl o ni ucházet, říkal si Hudson. Ovšem zatímco tahle operace nebyla totéž co mistrovství světa, bude to něco, jako by dal vítězný gól Arsenalu v zápase proti Manchesteru United na stadionu ve Wembley.

Takže jeho prvním dnešním úkolem bude prověřit své kontakty za hranicemi. Na ty je spoleh, říkal si. S jejich navazováním si dal práci a zkontroloval je už dříve. Jenže udělá to znovu, a to počínaje dneškem. Rovněž prověří svůj kontakt na AVH... nebo radši ne? pomyslel si Hudson. Co by tím získal? Mohl by tak zjistit, jestli je maďarská tajná policie ve stavu pohotovosti nebo něco hledá, ale kdyby to byla pravda, Králík by z Moskvy ani nevyjel. Jeho informace určitě patřila k těm nejdůležitějším k takhle složité operaci, již prováděla CIA s pomocí SIS, a KGB byla navýsost opatrnou a konzervativní silou, než aby chtěla ohrozit takhle důležitou informaci. V oboru zpravodajských služeb se druhá strana vždycky vzpírala jakémukoli předvídání. Pohybovalo se tu prostě příliš mnoho lidí s nepatrně odlišnými názory, takže všichni nemohli pracovat strnule. AVH tedy toho asi moc vědět nebude, pokud vůbec něco. KGB nikomu nedůvěřovala, leda za přímého dohledu a pokud možno se zbraní v ruce.

Jediným moudrým řešením pro něj tedy bylo podívat se na možné cesty úniku, a i to provést velmi potají, jinak počkat, až z Londýna dorazí ten Ryan, který se mu má dívat přes rameno... Ryan, pomyslel si, CIA. Ten samý, co... ne, vyloučeno. To je jen náhoda. Určitě. Tamten Ryan byl u mariňáků - u amerických mariňáků. To je ale moc velká shoda náhod, pomyslel si náčelník budapešťské stanice.

*****

TENTOKRÁT SI RYAN na croissanty vzpomněl a vzal si je do taxíku z nádraží do Century House i s kávou. Když dorazil do kanceláře, viděl na věšáku Simonův kabát, ale Simona ne. Bude asi u Sira Basila, pomyslel si, posadil se ke stolu a začal se probírat hromadou zpráv došlých v noci. Croissanty - rozšoupl se a koupil si tri a k nim ještě balíček másla a marmelády - byly tak drobivé, že hrozilo, že nakonec je bude mít všude po sobě, aniž je vůbec ochutnal, a ranní káva dnes byla obzvlášť dobrá. Řikal si, že bude muset napsat společnosti Starbuck a navrhnout jim, aby si v Londýně otevřeli pobočku. Britové potřebovali pořádnou kávu, která by je odlákala od toho jejich zatraceného čaje, a ta nová společnost ze Seattlu by to třeba dokázala, pokud by se jí podařilo naučit lidi, aby to uměli pořádně uvařit. Když se otevřely dveře, zvedl oči.

"Dobré ráno, Jacku."

"Ahoj, Simone. Tak jak se dnes ráno má Sir Basil?"

"Ta operace BEATRIX mu dělá velkou radost. Už to začalo, abych tak řekl."

"A můžeš mi říct, co se vlastně děje?"

Simon Harding se na chvilku zamyslel a pak mu to v krátkosti vysvětlil.

"Copak někomu ruplo v bedně?" zeptal se Ryan po vyslechnutí té miniinformace.

"Jacku, ano, je to kreativní nápad," přikývl Harding. "Ovšem co se týče operačních potíží, tak těch by mělo být jen velice málo."

"Jenom jestli se nepobliju," namítl Jack.

"Tak si s sebou vezmi igelitový pytlík," navrhl mu Harding. "Vezmi si nějaký z letadla."

"Děsná psina, Simone." Ryan se odmlčel. "Mám to snad chápat jako nějaký iniciační obřad?"

"Ne, to tady neděláme. Operační záměr pochází od vašich lidí a žádost o spolupráci podepsal soudce Moore osobně."

"Kurva!" pronesl Jack. "A mě se rozhodli v tom svinstvu taky vykoupat, co?"

"Jacku, v tomto případě není cílem jen to, dostat Králíka ven, ale provést to tak, aby si Rusové mysleli, že je i se svou manželkou a dcerou po smrti, že nezběhl."

Ryanovi však na srdci ležela otázka mrtvol. Copak může být ještě něco nechutnějšího? A to ještě neslyšel tu ošklivější část, pomyslel si Simon Harding a byl rád, že ji vynechal.

*****

ZAJCEV VEŠEL do správní kanceláře ve druhém patře ústředí. Ukázal dívce doklady a pár minut počkal, než vstoupil do kanceláře vedoucího.

"Ano?" zeptal se úředník a jen zpola zvedl oči.

"Rád bych si vybral dovolenou. Chci vzít ženu do Budapešti. Hraje tam dirigent, kterého si chce poslechnout - a rád bych jel vlakem, ne letadlem."

"A kdy?"

"V příštích dnech. Vlastně co nejdříve."

"Aha." Cestovní kancelář KGB prováděla mnoho věcí, většinou naprosto obyčejných. Cestovní agent - jak jinak mu měl Zajcev říkat? - ještě stále nezvedl oči. "Musím se podívat na dostupnost míst ve vlaku."

"Rád bych cestoval mezinárodní třídou, v kupé, postele pro tři - mám totiž dítě, víte."

"To by mohl být problém," podotkl byrokrat.

"Soudruhu, pokud se objeví jakékoli potíže, spojte se prosím s plukovníkem Rožděstvenským," pronesl vlídně.

To jméno muže konečně probralo. Otázkou už jen zůstávalo, jestli tam zavolá nebo ne. Průměrný úředník se moc často nesnažil upozornit na sebe nadřízeného a jako většina lidí na ústředí měl z lidí v nejvyšším patře obrovský strach. Na jednu stranu by rád zjistil, jestli někdo nebere plukovníkovo jméno nadarmo. Na druhou stranu ale upoutat pozornost vysokého důstojníka na sebe jako na puntičkářského červíčka ze správního by mu taky moc nepomohlo. Podíval se na Zajceva a přemýšlel, jestli má povolení zmiňovat se o Rožděstvenského jméně i autoritě.

"Uvidím, co můžu dělat, soudruhu kapitáne," slíbil mu.

"Kdy vám můžu zavolat?"

"Během dneška."

"Děkuju, soudruhu." Zajcev vyšel ven a kráčel chodbou k výtahům. Takže to by bylo hotovo, díky jeho dočasnému ochránci z horního patra. Aby měl jistotu, že je všechno v pořádku, měl v kapse kabátu složenou pruhovanou kravatu. Za svým stolem se vrátil k memorování obsahu obvyklých zpráv. Bohužel nemohl kopírovat knihy s jednorázovými tabulkami, ale to by nebylo praktické a jejich zapamatování představovalo nerozlousknutelný oříšek i pro jeho cvičenou paměť.

*****

FOLEY MEL ve zprávě z Langley jen jediné slovo -Jedeme. Takže vyrazili kupředu. To bylo dobře. Velitelství se pro BEATRIX nadchlo, a to možná proto, že Králík je varoval před nedostatečnou bezpečností komunikací, což jako jedna

z mála věcí dokázalo vyvolat na sedmém patře velitelství paniku. Ale mohlo tomu tak být doopravdy? Ne. Mike Russell si to nemyslel, a jak už dříve poznamenal, kdyby to byla pravda, někteří jeho agenti by byli smeteni jako konfety po bále, a k tomu nedošlo... pokud KGB neprojevila velkou chytrost a jeho agenty nezdvojila; pak by pracovali i pod sovětským velením, ale to by přece dokázal poznat, ne? No, snad, říkal si Foley. Všichni určitě nejsou dvojitými agenty. Některé věci se prostě nedají ukrýt, pokud Druhá správa KGB nerozjela nejinteligentnější operaci v dějinách špionážních akcí, a i když to bylo teoreticky možné, šlo by o nejsilnější ze silných káv, a spíš by se tomu asi snažili vyhnout, protože kvalita některých informací směřujících ven by musela být dobrá - až příliš dobrá, aby ji bylo možno vypustit dobrovolně...

Takovou možnost však nemohl úplně vyloučit. NSA teď určitě provádí kroky k prověření strojů KH-7 a dalších šifrovacích zařízení, ale Fort Meade disponoval velmi aktivním Rudým týmem, jehož úkolem bylo dešifrovat jejich vlastní systémy, a i když ruští matematici byli velice mazaní - nikdy tomu nebylo jinak - nebyli to mimozemšťani z jiné planety... pokud neměli uvnitř Fort Meade svého vlastního agenta, a taková obava budila ze sna všechny. Kolik by KGB zaplatila za podobné informace? Asi miliony. Tolik peněz v hotovosti na zaplacení lidí neměli a kromě vrozené škudlivosti KGB vystupovala vůči svým lidem zásadně neloajálně, považovala je za nahraditelné prostředky. Jistě, Kima Philbyho dostali ven a ukryli ho v pohodlném úkrytu v Moskvě. Západní špionážní agentury věděly, kde žije, dokonce toho zatraceného zběha vyfotily. Dokonce se vědělo, kolik toho vypije - hodně, i na ruské poměry. Jenže když Rusové přišli o agenta, který byl zatčen, pokusili se o něj nějak vyjednávat, uzavřít obchod? Nedošlo k tomu od doby, kdy CIA vyjednávala o vydání Francise Garyho Powerse, smůlovatého pilota U-2, kterého sestřelili v roce 1961 a pak vyměnili za Rudolfa Ábela, jenže Ábel byl jedním z jejich vlastních důstojníků, plukovník, a vůbec ne špatný, a pracoval v New Yorku. To muselo nepochybně odradit všechny americké občany, kteří si dělali zálusk na to, že zbohatnou díky tučnému kontu zřízenému jménem Matičky Rusi. A zrádci zažívali ve federálních věznicích velmi horké chvilky, což určitě odrazovalo taky.

Jenže zrádci byli skuteční lidé, třebaže velice zmatení. Éra ideologických špionů už aspoň měla na kahánku. Tenhle druh špionů patřil k nejproduktivnějším a nejoddanějším, aspoň v době, kdy lidé skutečně věřili, že komunismus je vedoucí vlnou lidského vývoje, jenže ani Rusové už v marxismus-leninismus nevěřili, snad kromě Suslova - který už byl jednou nohou v hrobě - a jeho nástupce Alexandrova. Agenti KGB na Západě byli tedy převážně úplatní hajzlové. Žádní bojovníci za svobodu, které měl Foley pod sebou v Moskvě. To byla iluze, které se drželi všichni důstojníci CIA včetně jeho ženy.

A Králík? Toho kdovíco štvalo. Říkal, že je to vražda, zamýšlené zabití. Něco, co uráželo city vznešeného a slušného člověka. Takže ano, Králíkovy motivace byly počestné, tudíž si zasluhovaly pozornost a péči CIA.

Ježíši, říkal si Ed Foley, jaké nadání musí člověk mít, aby mohl pokračovat v tomhle pomateném oboru. Člověk musel být psychiatr, milující matka, přísný otec, blízký přítel a zpovědník pro všechny ty idealistické, zmatené, rozzlobené nebo jen nenasytné lidi, kteří se rozhodli zradit svou vlast. Někteří z nich hodně pili; jiní byli tak naštvaní, že se vrhali do nebezpečí tím, že přijímali absurdní rizika. Někteří byli prostě šílení, dementní, choromyslní. Z jedněch se vyklubali sexuální devianti - někteří byli v tomhle stadiu už na začátku a postupně se to u nich prohloubilo. Jenže Ed Foley musel fungovat jako jejich pečovatel, což byl velice zvláštní popis práce pro někoho, kdo si sám sebe představoval spíš jako bojovníka proti velkému zlému medvědovi. No, pomyslel si, všechno má svůj čas. Vědomě si zvolil profesi s naprosto neodpovídajícím platem, prakticky nulovým uznáním a odměnou za podstoupená rizika ať konkrétní, či mlhavá, sloužil své vlasti, což nikdy neocení ty miliony občanů, jež pomáhá chránit, byť mu za to média spílají - jež nenáviděl i on sám -a nikdy nebude schopen bránit se tak, že by jim

pravdivě vysvětlil, co dělá. To je život na houby.

Ale i v něm se dalo najít pár světlých stránek, například uspokojení z toho, že vyvezou Králíka z Moskvy.

Jestli BEATRIX klapne.

Foley si říkal, že mu znovu dochází, jaké to asi je, nadhazovat ve Světové sérii.

*****

PÁR BLOKU od paláce maďarského parlamentu, honosné budovy připomínající Westminsterský palác, žil ve třetím patře budovy z přelomu století, kde byly toalety jen v prvním patře nad úplně strašidelným dvorem, István Kovács. Hudson dojel k vládnímu paláci metrem a zbytek šel pěšky, ujišťoval se, jestli ho někdo nesleduje. Ohlásil se telefonem - linky v tomhle městě byly kupodivu bezpečné a prakticky nekontrolované, protože místní telefonní systém pořádně nefungoval.

Kovács byl tak typický Maďar, že by si zasloužil snímek v neexistující turistické brožuře: sto sedmdesát centimetrů, snědý, převážně kulatý obličej s hnědýma očima a černé vlasy. Oblékal se však o něco lépe než průměrní občané, a to díky své profesi. Kovács byl pašerák. V téhle zemi se jednalo prakticky o úctyhodné povolání, protože obchodoval přes hranici s domněle marxistickou zemí na jihu, Jugoslávií, jejíž hranice byly tak otevřené, že tam mazaný člověk mohl nakoupit západní zboží a pak je v Maďarsku a zbytku východního bloku prodávat. Ostraha hranic s Jugoslávií byla poměrně uvolněná, zejména pro ty občany, kteří měli u pohraničníků pochopení. A Kovács byl z těch lidí.

"Ahoj, Istváne," pozdravil ho Andy Hudson s úsměvem. "István" byl totéž, co v angličtině Steven a "Kovács" zase Smith.

"Andy, rád tě vidím," odpověděl Kovács. Otevřel láhev tokajského, místního žlutohnědého vína vyráběného z hroznů s ušlechtilou hnilobou, která je postihovala jednou za pár let. Hudson se to naučil pít jako místní variantu sherry, sice s jinou chutí, ale totožným záměrem.

"Děkuju, Istváne." Hudson se napil. Tohle byl dobrý druh, na vinětě viděl šest košů ušlechtile shnilých hroznů, což znamenalo to nejlepší. "Tak jak jdou obchody?"

"Výborně. V Jugoslávii si oblíbili naše videa, a kazety, co od nich kupuju, se líbí všem. Jo, mít tak vercajk jako herci v těch filmech!" Zasmál se.

"Ale ženský tam taky nejsou špatný," podotkl Hudson. Pár takových kazet taky viděl.

"Jak může být kurva tak hezká?"

"Američani platí svým kurvám asi víc než my v Evropě. Ale, Istváne, tyhle ženský nemají srdce." Hudson za to nikdy v životě neplatil - aspoň ne bezprostředně.

"Mně ale o jejich srdce vůbec nejde." Kovács se znovu zasmál. Dopoledne už nejspíš tokajské ochutnával, takže dnes v noci neplánoval žádnou cestu. No, nikdo nepracuje nepřetržitě.

"Možná na tebe budu mít prosbu."

"Co budeš chtít přivézt?"

"Nic. Chci něco dostat ven," vysvětlil Hudson.

"To je hračka. Veškerý potíže nám határ rség dělá cestou sem, a ani to nestojí za řeč." Zvedl pravou ruku a třel si palec a ukazováček v celosvětově srozumitelném gestu, aby naznačil, co pohraničníci chtějí - peníze, nebo něco, co se dá zpeněžit.

"No, tahle zásilka možná bude objemnější," varoval ho Hudson.

"A jak? Chceš snad vyvézt tank?" Maďarská armáda nedávno dostala zásilku nových ruských tanků T-72, proniklo to i do televize; cílem bylo zvýšení bojového ducha jednotek. Ztráta času, říkal si Hudson. "To by sice bylo těžší, ale zařídit by to šlo, za určitou sumu." Jenže Poláci už SIS jeden takový tank

dali, což se moc nevědělo.
"Ne, Istváne, to zase ne. Velká asi jako já, ale tři."
"Tři lidi?" zeptal se Kovács, ale Hudson nezareagoval. Pochopil. "Pche, to je prkotina - baszd meg!" dodal: Jako nic!
"Já věděl, že na tebe bude spoleh, Istváne," dodal Hudson a usmál se. "Za kolik?"
"Za tři lidi do Jugoslávie..." Kovács se nad tím na chvilku zamyslel. "No, pět tisíc marek."
"Ez kurva drága!" zděsil se Hudson, ale jen naoko. Nebylo to vůbec drahé, ani ne tisíc liber. "Tak dobře, ty zloději! Zaplatím ti, protože jsi můj kamarád - ale jen tentokrát." Dopil. "Víš, taky bych mohl ty zásilky normálně poslat letadlem," poznamenal Hudson.
"Jenže na letišti je határ rség velice nesmlouvavá," poznamenal Kovács. "Ti chudáci jsou pořád na očích, jejich nadřízení se motají kolem. Nemají šanci otevřít se trochu... vyjednávání."
"To je asi pravda," přikývl Hudson. "Dobře. Zavolám ti, jakmile budu vědět víc."
"To je v pohodě. Víš, kde mě najdeš."
Hudson vstal. "Díky za víno, příteli."
"Obchod pak líp klouže," řekl Kovács a otevřel svému příteli dveře. Pět tisíc západoněmeckých marek pokryje spoustu závazků a nakoupí za ně spoustu zboží, jež pak v Budapešti prodá s nádherným ziskem.

23 KAPITOLA - VŠICHNI NA PALUBU

ZAJCEV ZAVOLAL do cestovní kanceláře v půl čtvrté odpoledne. Doufal, že se tím neprojeví jako příliš nedočkavý, ale říkal si, že každý člověk se zajímá o vyřízení dovolené.
"Soudruhu majore, máte místo ve vlaku na pozítří. Odjíždí z Kyjevského nádraží ve třináct třicet a do Budapešti dorazí o dva dny později přesně ve čtrnáct hodin. Máte s celou rodinou místo ve voze devět-nula-šest v kupé A a B. Dále máte zamluvený pokoj v hotelu Astoria, číslo tři nula sedm, a to na jedenáct dní. Hotel je přímo přes ulici od Kulturního střediska maďarsko-sovětského přátelství, což je ve skutečnosti služebna KGB, kdybyste potřeboval nějakou pomoc."
"Skvěle. Mockrát vám děkuju za spolupráci." Zajcev se na chvíli zamyslel. "Mám vám z Budapešti něco přivézt?"
"Děkuju, soudruhu." Mužův hlas se jakoby rozveselil. "Ano, možná nějaké kalhotky pro mou ženu," řekl funkcionář tiše.
"Jaká velikost?"
"Má žena je čistokrevná Ruska," odpověděl, což znamenalo, že není žádná anorektička.
"Dobře tedy. Něco najdu - nebo poprosím o pomoc svou ženu."
"Výborně. Přeju vám hezkou cestu."
"Děkuju," odpověděl Zajcev. Když už tohle bylo zařízeno, Oleg Ivanovič se zvedl od stolu a zašel za svým přímým nadřízeným, aby mu oznámil své plány na nadcházející dva týdny.
"Neexistuje ale nějaký projekt, na který máte povolení jen vy?" zeptal se ho podplukovník.
"Ano, ale ptal jsem se plukovníka Rožděstvenského a on mi řekl, abych si s tím nedělal starosti. Jestli chcete, tak mu zavolejte a ověřte si to, soudruhu," řekl mu Zajcev.
Muž to udělal, přímo před Zajcevem. Krátký telefonát skončil po jeho "děkuji, soudruhu" a pak se podíval na svého podřízeného. "Dobře, Olegu Ivanoviči, od dnešního večera máte dovolenou. Když už ale budete v

Budapešti..."

"Spolehněte se, Andreji Vasilijeviči. Zaplatíte mi to, až se vrátím." Andrej byl dobrý šéf, nikdy nekřičel a svým lidem pomáhal, když ho o to požádali. Bohužel však pracoval pro organizaci, která vraždila nevinné lidi.

Pak už jen zbývalo uklidit si stůl, což nebylo nic těžkého. Pravidla KGB nařizovala, aby všechny stoly byly upraveny naprosto stejně, aby jakýkoli pracovník mohl měnit stoly bez většího zmatku. Zajcev měl ten svůj uklizený právě podle těchto interních pokynů. Tužky měl ořezané a srovnané, zprávy srovnané a knihy a sešity ležely na svém místě, vynesl jen odpadky a odešel na toaletu. Tam zašel do kabinky, sundal si hnědou kravatu a vyměnil ji za pruhovanou. Podíval se na hodinky. Měl trochu náskok, takže cestou ven nijak nespěchal, vykouřil dvě cigarety namísto obvyklé jedné, těšil se z jasného odpoledne, zastavil se u trafiky, koupil si noviny a k tomu ještě šest balíčků cigaret značky Krasnopresněnskij, nejlepší značky, kterou kouřil i Leonid Brežněv, stály dva ruble čtyřicet. Bude mít ve vlaku něco dobrého. Klidně může ruble utratit hned, říkal si. Tam, kam má namířeno, mu nebudou k ničemu. Pak došel na stanici metra a podíval se na hodiny. Vlak pochopitelně přijel včas.

*****

FOLEY STAL na stejném místě, naprosto stejným způsobem dělal stejné věci, ale v hlavě mu bouřilo, když souprava zastavila na téhle stanici. Cítil nepatrné vibrace vagonu při nástupu a výstupu cestujících, slyšel vrčení lidí, kteří do sebe navzájem naráželi. Napřímil se, aby otočil stránku. Vlak pak vyrazil kupředu. Technici - nebo řidiči, nebo jak se jim říkalo - dupali vždycky na plyn hrozně zbrkle. O chvilku později si povšiml postavy vlevo od sebe. Neviděl ji, ale cítil její přítomnost. Po dvou minutách vlak zpomalil před další stanicí. Prudce sebou trhl a někdo do něj vrazil. Foley se nepatrně otočil, aby se podíval, kdo to je.

"Promiňte, soudruhu," řekl Králík. U krku měl uvázanou modrou kravatu s červenými pruhy.

"To nic," odpověděl Foley lhostejně, ale srdce mu v hrudi prudce bušilo.

Fajn, tak za dva dny, Kyjevské nádraží. Vlak do Budapešti. Králík se posunul pár kroků stranou, a bylo to. Signál byl předán.

Rakety odstartovaly. Foley složil noviny a pohnul se ke dveřím. Obvyklou cestou došel domů. Mary Pat už chystala večeři.

"Tobě se líbí má kravata? Žes mi ráno nic neřekla."

MP zajiskřily oči. Pozítří, pomyslela si. Budou to muset rozhlásit, ale to byla jen rutinní akce. Doufala, že v Langley jsou připraveni. BEATRIX pokračovala až příliš rychle, ale proč se s tím loudat?

"Copak jsi přinesl k večeři?"

"No, chtěl jsem sehnat steak, ale bojím se, že se budeš muset spokojit s pečeným kuřetem."

"To je v pořádku, miláčku. Steak by mohl být třeba pozítří, co říkáš?" zeptala se.

"Já jsem pro. Kdepak je Eddie, miláčku?"

"Dívá se na Transformers, jako vždy." Ukázala do obývacího pokoje.

"Je to můj kluk," poznamenal Ed a usmál se. "Ví, co je důležité." Foley něžně políbil svou ženu.

"Potom, ty lve," řekla Mary Pat. Úspěšná operace samosebou zasluhovala menší oslavu. Tato ještě nebyla úspěšně dokončena, ale nepochybně k tomu směřovala, byla to jejich první za dobu pobytu v Moskvě. "Máš ty fotky?" zašeptala.

Vytáhl je z kapsy saka. Nebyly sice prvotřídní kvality, ale Králík a jeho dcerka na nich byli vidět úplně zřetelně. Nevěděli ještě, jak vypadá jeho žena, ovšem tohle bude muset stačit. Předají ty fotky Nigelovi s Penny. Jeden z nich se půjde podívat na nádraží, aby zjistil, jestli Králík s celou rodinou

nasedli včas.
"Ede, zase je něco se sprchou," řekla Mary Pat. "Ta koncovka nějak netěsní."
"Zeptám se Nigela, jestli nemá nářadí." Foley vyšel ze dveří a zamířil chodbou. Za pár minut se vrátil, Nigel šel s ním a nesl svou krabici s nářadím.
"Ahoj, Mary." Nigel na ni mávl cestou do koupelny. Když tam byl, jakoby s potížemi otvíral krabici s nářadím, pak pustil vodu, a jestli jim tam KGB dala nějakou štěnici, tímhle ji vyřadili z provozu.
"Tak, Ede, o co jde?"
Ed mu podal fotky. "Králík a jeho dcera. O jeho manželce zatím nevíme nic. Pozítří odjedou do Budapešti vlakem v jednu odpoledne."
"Kyjevské nádraží," přikývl Haydock. "Mám ti vyfotit paní Králíkovou."
"Přesně tak."
"V pořádku. To zvládnu." Okamžitě o tom začal přemýšlet. Jako obchodní rada si mohl vymyslet nějaký příběh, kterým by to zamaskoval. Vezme si s sebou kolegiátního novináře, aby to vypadalo jako zpráva do novin - třeba něco o turistice. Paul Matthews z Times by mohl jít s ním. Žádná dřina. Řekne Matthewsovi, aby si vzal fotografa a profesionálně nafotili celou Králíkovu rodinu, aby se měl Londýn i Langley o co opřít. A Rusové by neměli nic tušit. Jakkoli byly Králíkovy informace důležité, on sám byl jen číslíčko, jeden z mnoha tisíců zaměstnanců KGB, ne dost významných, aby si jich kdokoli všiml. Takže Haydock počítal, že zítra ráno zavolá na sovětské státní dráhy a oznámí jim, že jejich sesterská organizace z Británie - kde byly dráhy taky státní - má zájem o to, jak v Rusku funguje železnice, takže... ano, to by mohlo vyjít. Nic nemohlo Sověty potěšit víc než zájem ostatních zemí o jejich fantastický systém. Dělalo jim to dobře na duši. Nigel se natáhl a zavřel vodu.
"Tak, myslím, že teď už by to mělo být v pořádku, Edwarde."
"Díky, příteli. Dá se někde v Moskvě koupit solidní nářadí?"
"To nevím, Ede. Tohle mám už od dětství. Patřilo to mému otci, víš."
Pak si Foley vybavil, co se přihodilo Nigelovu otci. Jo, BEATRIX musí klapnout. Chtěl využít každé příležitosti, aby mohl tomu velkému Medvědovi zarazit trn do zadku. "Jak je Penny?"
"Dítě se zatím drží. Takže ještě aspoň týden, možná víc. Ve skutečnosti by mělo ještě tři týdny vydržet, ale..."
"Ale tohle doktoři nikdy neuhodnou, kamaráde. Nikdy," přikývl Foley. "Nejlepší rada zní, moc se nevzdalovat. Kdy chcete odletět domů?"
"Asi tak za deset dní, podle doktora na velvyslanectví. Je to jen dvouhodinový let, nic víc."
"Váš doktor je optimista, příteli. Tyhle věci se nikdy nevyvíjejí podle plánu. Počítám, že bys nebyl moc rád, kdyby se ten váš Angličánek narodil v Moskvě, co?"
"Ne, Edwarde, to teda ne."
"No, tak Penny nepouštěj na trampolínu," nadhodil Foley a mrkl.
"Jo, to si piš, Ede." Americký humor mu občas připadal trošku přihlouplý.
Tohle by mohlo být zajímavé, říkal si Foley, když doprovázel svého přítele ke dveřím. Odjakživa měl pocit, že v Británii se děti rodí ve věku pěti let a okamžitě jsou odesílány do internátní školy. Vychovávají je stejně jako v Americe? Však uvidí.

*****

O TĚLO Owena Williamse nikdo nepožádal - ukázalo se, že nemá žádné přímé příbuzné, a jeho bývalá žena o něj nejevila žádný zájem, tím méně po smrti. Když místní policie obdržela telex od vrchního superintendanta Patricka Nolana z londýnské Metropolitní policie, uzavřela tělo do hliníkové rakve, kterou naložili do policejní dodávky a odvezli na jih k Londýnu. Ale ne až do města.

Vůz zastavil na předem domluveném místě, kde hliníkovou rakev naložili do další, neoznačené dodávky a odvezli ji do města. Nakonec skončila v márnici v okrsku Swiss Cottage na severu Londýna.

Tělo nebylo v moc dobrém stavu, a jelikož ho ještě neprohlédl nikdo z pohřebního ústavu, nebylo dosud ani nijak ošetřeno. Nepopálená spodní strana získala nafialovělý nádech v kombinaci s posmrtnou bledostí. Jakmile přestane tlouct srdce, krev se vlivem zemské přitažlivosti soustředí do nižších partií těla - v tomto případě do oblasti zad - kde, bez dostatku kyslíku, zbarví tělo lidí bílé pleti do světle namodralého odstínu, takže vrchní strana se pak vyznačuje nepříjemně slonovinovou bledostí. Ošetřovatel zde byl civilista, který občas vyřizoval zvláštní zakázky Tajné zpravodajské služby. Společně se soudním patologem prozkoumávali tělo kvůli neobvyklým známkám. Nejhorší byl zápach spáleného lidského masa, ale oba měli na obličejích roušky, které měly ten zápach utlumit.

"Na spodní straně předloktí tetování, částečně, ale nikoli celkově opálené," hlásil ošetřovatel.

"Dobře." Patolog zapálil plamen propanbutanové opalovací lampy a veškeré stopy tetování zničil. "Ještě něco, Williame?" zeptal se o pár minut později.

"Nic nevidím. Vrchní partie jsou hodně ohořelé. Vlasy prakticky všechny shořely..." zápach spálených vlasů je zvlášť odporný... "a uhořelo mu skoro celé jedno ucho. Počítám, že ten člověk byl po smrti dřív, než začal hořet."

"Taky si myslím," řekl patolog. "V krvi měl tolik CO, že to ani přežít nemohl. Myslím, že ten chudák ani nic necítil." Pak opálil bříška prstů, dával si záležet, nechtěl, aby to vypadalo, že muže posmrtně někdo upravoval.

"A je to," řekl patolog nakonec. "Jestli existuje nějaký způsob, jak to tělo identifikovat, já o něm nevím."

"Zmrazíme ho?" zeptal se hrobník.

"Ne, to asi ne. Když ho ochladíme na takové dva až tři stupně Celsia, tak by nemělo dojít k žádnému rozkladu."

"Takže suchý led."

"Ano. Kovová rakev je dobře izolovaná a dá se hermeticky uzavřít. Suchý led netaje. Přechází z pevného skupenství rovnou do plynného.

Teď ho ještě musíme obléct." Lékař s sebou přinesl spodní prádlo. Ani jedno nepocházelo z Británie, na všem byly stopy poškození od ohně. Jednalo se po všech stránkách o nechutnou práci, ale patologové i hrobníci si velmi brzy zvyknou. Prostě to byla jen jiná práce. Tohle ovšem bylo poněkud nezvyklé i pro tyhle dva. Oba se těšili na skleničku, než půjdou domů. Když měli hotovo, hliníková rakev byla znovu naložena na dodávku a odjela do Century House. Sir Basil bude mít ráno na stole zprávu, že Králík A je připraven k poslednímu letu.

*****

O NĚCO POZDĚJI té noci a čtyři a půl tisíce kilometrů odsud došlo v Bostonu k výbuchu plynu ve druhém patře dvoupodlažního domu nad přístavem. V té chvíli se v bytě nacházeli tři lidé. Oba dospělí nebyli oddáni, ale oba byli opilí a čtyřletá dcerka té ženy - bez jakéhokoli vztahu k muži - už ležela v posteli. Oheň se rychle rozšířil, oba dospělí na něj i vlivem alkoholu nedokázali včas zareagovat. Všichni tři přišli o život poměrně rychle, všichni spíše na otravu kouřem, než že by uhořeli. Bostonská hasičská záchranná služba zareagovala do deseti minut, její členové se ze žebříku dostali přes šlehající plameny do bytu, našli těla a vytáhli je ven, ale bylo jim opět jasné, že přišli moc pozdě. Kapitán zasahujícího oddílu dokázal prakticky okamžitě říct, co bylo příčinou. V kuchyni unikal plyn ze sporáku, který majitel domu nechtěl vyměnit, takže tři lidé přišli o život kvůli jeho lakotě (nicméně si bez okolků vyzvedne šek od pojišťovny a bude rozhlašovat, jak ho ta tragédie mrzí). Nebyl to první takový případ. Nebude asi ani poslední, takže on a jeho

muži se mohli připravit na pár zlých snů o těch třech zemřelých, zejména o té malé holčičce. Ale to prostě byla součást jejich práce.

K události došlo tak brzy, že se objevila i ve zprávách v jedenáct hodin, a to na základě pravidla "Krváky táhnou". Zvláštní agent (SAC) bostonské divize FBI byl vzhůru, díval se na televizi, ve skutečnosti ovšem čekal na záznam utkání v baseballu - byl na pracovní večeři a zmeškal přímý přenos na NBC - když však uviděl reportáž, ihned si vzpomněl na pomatený telex, který dostal v průběhu dne. Naštvaně zavrčel a zvedl telefon.

"FBI," ohlásil se mladý agent hlídající telefony.

"Vzbuď Johnnyho," rozkázal mu SAC. "Při požáru domu v Hester Street uhořela rodina. Bude vědět, co má dělat. Vyřiď mu, ať mi zavolá domů, jestli to bude potřeba."

"Rozkaz." A bylo hotovo, jen asistent zvláštního agenta John Tyler si v posteli četl knihu - pocházel z Jižní Karolíny, takže dával přednost univerzitnímu fotbalu před profesionálním baseballem - když vtom zazvonil telefon. Cestou do koupelny zavrčel, pak si vzal pistoli a klíče od auta, a poté vyrazil na jih. I on viděl ten telex z Washingtonu a přemýšlel, jaké drogy asi Emil Jacobs bere, ale k pochybnostem neměl žádné oprávnění.

*****

NEDLOUHO POTE, ale o pět časových pásem dál na východ, Jack Ryan vylezl z postele, vzal si noviny a pustil si televizi. Reportáž o požáru v Bostonu byla i na CNN - doma se toho asi moc nedělo - a Jack v duchu zašeptal modlitbu za oběti požáru a pak se krátce zamyslel nad kvalitou plynové přípojky ke sporáku v jejich domě. Jenže jejich dům byl mnohem novější než ta kůlna, kterou vydávali za dům v jižním Bostonu. Když se vznítila, tak to stálo zato. A nejspíš to proběhlo i moc rychle, aby se lidi uvnitř dostali ven. Pamatoval si, jak jeho otec často říkal, že obdivuje hasiče, lidi, co běhají do hořících budov, ne opačným směrem. Nejhorší na té práci muselo být, co na ně čekalo uvnitř. Zavrtěl hlavou, otevřel ranní noviny a natáhl se pro kávu, zatímco jeho žena sledovala konec reportáže z požáru a myslela na své povinnosti. Vzpomínala, jak ve třetím ročníku lékařské fakulty léčila pacienty s popáleninami a jejich hrozné výkřiky, které doprovázely čištění popálená tkáně a ran pod nimi, a přitom proti tomu nemohla vůbec nic udělat. Jenže ti lidi v Bostonu už byli po smrti a hotovo. Nelíbilo se jí to, ale se smrtí se už setkala tolikrát, protože Smrtka čas od času prostě vyhrála, tak to zkrátka na světě chodilo. Pro matku nebylo příjemné si představit, že ta holčička z Bostonu byla ve stejném věku jako Sally a už jí nikdy víc nebude. Vzdychla. Aspoň měla na programu dopoledne nějakou operaci, kterou výrazně zlepší něčí zdravotní stav.

*****

SIR BASIL CHARLESTON bydlel v honosném domě v drahé londýnské čtvrti Belgravia jižně od Knightsbridge. Byl vdovec a jeho děti už dlouho bydlely jinde, zvykl si na život o samotě, i když měl neustále k ruce menší bezpečnostní oddíl. Třikrát do týdne k němu také docházela služebná, aby mu poklidila. Kuchaře neměl, raději chodil na jídlo ven, nebo si vařil sám. K dispozici měl pochopitelně všechny obvyklé vymoženosti šéfa špionů: trojici bezpečných telefonů, bezpečný telex a nový bezpečný fax. V domě neměl žádnou sekretářku, ale když byl v kanceláři moc velký rozruch a on tam nebyl, kurýrní služba ho udržovala v obraze o všech tištěných materiálech obíhajících po Century House. Jelikož se navíc musel domnívat, že "protivník" jeho dům sleduje, v dobách krize raději zůstával doma, mohl tak lépe budit zdání klidu. Bylo to vlastně jedno. K SIS byl pevně připoután elektronickou pupeční šňůrou.

Tak tomu bylo i tohoto rána. Někdo v Century House rozhodl, že by mu měli

dát vědět, že SIS má mužské tělo pro využití v operaci BEATRIX: ideální zpráva, kterou potřeboval k snídani, pomyslel si Basil a ušklíbl se. Těla potřebovali ovšem celkem tři, z toho jednu malou holčičku, což skutečně nebylo to, o čem by se mu chtělo přemýšlet u ranního čaje a skotských ovesných vloček.

Nicméně nebylo snadné zachovat klidnou hlavu vůči operaci BEATRIX. Jestli jejich Králík mluvil pravdu - což nebývalo pravidlem - pak měl v hlavě spoustu velmi užitečných informací. Nejužitečnější by pochopitelně bylo, že by dokázal identifikovat sovětské agenty ve vládě Jejího Veličenstva. To byl v zásadě úkol Bezpečnostní služby - mylně nazývané MI-5 - ale obě organizace spolupracovaly velice úzce, ještě víc než CIA s FBI v Americe, tak to aspoň Charlestonovi připadalo. Sir Basil a jeho lidé už měli dávno podezření na informátora ve vysoké funkci na ministerstvu zahraničí, ale nepodařilo se jim k němu či k ní dostat. Takže kdyby vyvezli Králíka za hranice - neříkej hop, dokud nepřeskočíš, že - v bezpečném domě, který měli nedaleko Tauntonu v kopcích Somerseta, by mu mohli jeho lidé položit například tuhle otázku.

*****

"TY DNES NEJDEŠ do práce?" zeptala se Irina svého manžela. Touhle dobou už by totiž musel vyrazit.

"Ne, a mám pro tebe překvapení," oznámil jí Oleg.

"O co jde?"

"Zítra jedeme do Budapešti."

Irina prudce otočila hlavou. "Cože?"

"Rozhodl jsem se vzít si dovolenou, v Budapešti navíc hraje nový dirigent, József Rózsa. Vím, že máš ráda klasickou hudbu a rozhodl jsem se tam vzít tebe i zajčika."

"Aha," vypravila ze sebe. "Ale co má práce v GUMU?"

"Nemůžeš si vzít volno?"

"No, asi ano, snad," připustila Irina. "Ale proč zrovna Budapešť?"

"Jednak ta hudba a pak tam taky můžeme nakoupit něco pěkného. Mám už seznam, co mám přivézt lidem z práce," řekl jí.

"Ano... mohli bychom koupit Světlaně něco pěkného," řekla po chvilce zamyšlení. Jelikož pracovala v obchodním domě, věděla, co je v Maďarsku k sehnání a co v Moskvě nikdy neseženе, a to ani v "uzavřených" obchodech. "A kdo je ten Rózsa?"

"Je to mladý dirigent na turné po východní Evropě. Má skvělou pověst, miláčku. Na programu prý je Brahms a Bach - hraje jeden z maďarských státních orchestrů a," dodal, "čeká nás spousta nakupování." Žádná žena na světě nemohla takovou příležitost odmítnout, říkal si Oleg. Počkal si na další námitku:

"Ale já nemám co na sebe."

"Miláčku, právě proto jedeme do Budapešti. Budeš si tam moci koupit všechno, co budeš chtít."

"No..."

"A hlavně si všechno, co potřebuješ, sbal jen do jednoho kufru. Prázdné tašky vezmeme na všechny ty věci, co koupíme pro sebe a pro přátele."

"Ale..."

"Irino, představ si Budapešť jako jeden velký obchodní dům. Maďarské video, západní džíny a kalhotky, opravdové parfémy. V kanceláři ti pak budou všichni závidět," slíbil jí.

"No..."

‚Já jsem si to myslel. Lásko moje, jedeme na dovolenou!" řekl jí a do hlasu vložil trochu naléhání.

"Když myslíš," odpověděla s náznakem úsměvu. "Zavolám tedy do kanceláře a řeknu jim to. Myslím, že jim tam moc chybět nebudu."

"Jediní lidi, co v Moskvě chybí, jsou členové politbyra, a i ti chybí jen den a půl, než se za ně zvolí náhrada," řekl jí.

A bylo rozhodnuto. Nasednou na vlak do Maďarska. Irina začala přemýšlet o tom, Co s sebou zabalí. Oleg se rozhodl to nechat na ní. Za týden nebo deset dní budeme mít všichni mnohem lepší šaty, říkal si komunikační důstojník KGB. A možná za pár měsíců vyrazí na návštěvu té Disneyho planety v americké provincii Floridě...

Přemýšlel, jestli si Američané uvědomují, jak velkou důvěru v ně vkládá, a modlil se - u důstojníka KGB věc neobvyklá - že to dopadne tak dobře, jak si plánuje.

*****

"DOBRÉ RÁNO, Jacku."

"Ahoj, Simone. Co nového ve světě?" Jack postavil svou kávu, pak si teprve sundal kabát.

"Včera v noci umřel Suslov," oznámil Harding. "Objeví se to v odpoledních novinách."

"To je škody. Další dušička pro peklo, co?" Aspoň umřel s dobrým zrakem díky Berniemu Katzovi a lidem z jeho nemocnice, říkal si Ryan. "Komplikace cukrovky?"

Harding pokrčil rameny. "A počítám, že asi i stán. Naše zdroje říkají, že umřel na infarkt. Je neuvěřitelné, že ten starý dědek měl vůbec nějaké srdce. Na jeho místo každopádně nastoupí Michail Jevgenijevič Alexandrov."

"A to taky není žádný umírněnec. Kdy budou pohřbívat Suslova?"

"Je to vysoký člen politbyra. Očekávám státní pohřeb, hudbu, budou tam všichni, pak kremace a místo u Kremelské zdi."

"Víš, vždycky jsem si tak říkal, co si asi zarytý komunita myslí, když ví, že umírá. Myslíš, že je napadne, jestli to všechno nebyla jen obrovská konina?"

"To nemám tušení. Ale Suslov tomu asi fakticky věřil. Nejspíš myslel na všechno dobro, co za svůj život vykonal, když vedl lidstvo ke ‚světlým zítřkům', jak tomu říkají."

Takový blb snad není nikdo, měl na jazyku Ryan, ale Simon měl asi pravdu. V lidské mysli se jen máloco udrží tak dlouho jako mylná představa, a Rudý Míša si ty své bludy určitě nosil v srdci, které ho nakonec zklamalo. Jenže komunistova vysněná představa toho, co následuje po smrti, se shodovala s tím, co Ryan pokládal za to nejhorší, a jestli se komunista pletl, pak ho doslova vezme čert. Zlom vaz, Miško, doufám, že sis s sebou vzal opalovací krém.

"Fajn, a co nás čeká dneska?"

"Premiérka chce vědět, jestli to bude mít nějaký vliv na politiku politbyra."

"Řekni jí, že ne. V politických otázkách je Alexandrov prakticky Suslovovo dvojče. Marx je podle něj bůh a Lenin jeho prorok. Stalin se nedopustil žádných nepravostí, jen svou politickou teorii uváděl do praxe až příliš nekulturně. Alexandrova můžeme klidně nazvat novým dirigentem ideologického symfonického orchestru. Ta hudba už je tolik netáhne, ale pořád podle ní tančí, protože jiný tanec neznají. Myslím, že to jejich politická rozhodnutí neovlivní ani v nejmenším. Podle mě ho poslouchají, ale jde jim to jedním uchem tam a druhým ven; tváří se, že ho uznávají, ale ve skutečnosti tomu tak není."

"Myslím, že je to o něco komplikovanější, ale v zásadě jsi to asi vystihl," přikývl Harding. "Jde o to, že musím vyplodit deset stránek, na kterých to rozvedu."

"Jo, v úřednič tině." Ryan si tenhle styl jazyka nikdy moc neosvojil, což byl jeden z důvodů, proč si ho admirál Greer tolik oblíbil.

"Máme své postupy, Jacku, a premiérka - vlastně všichni ministerští

předsedové - si to rádi čtou tak, aby tomu rozuměli."
"Železná lady ale podle mě ovládá i jazyk dlaždičů."
"Ale jen když jím mluví ona, Sire Johne, ne když jím ostatní mluví k ní."
"Asi ano. No nic," dodal Ryan, "jaké dokumenty potřebujeme?" "O Alexandrovovi máme rozsáhlý spis. Už jsem zavolal dolů, aby ho přinesli."
Takže tenhle den bude plný tvůrčího psaní, říkal si Ryan. Bylo by zajímavější podívat se na jejich hospodářství, ale místo toho musí pomoci vytvořit obezřetný analytický nekrolog člověka, kterého nikdo neměl rád a jenž nejspíš zemřel bez závěti.

*****

PŘÍPRAVA BYLA ještě jednodušší, než v co Haydock doufal. Očekával, že Rusy potěší, a taky se mu to podařilo, stačil jeden telefonát jeho kontaktní osobě na ministerstvu dopravy. Zítra ráno v deset bude on, Paul Matthews a fotograf z Times na Kyjevském nádraží připravovat článek o sovětských státních drahách a o tom, jak je lze srovnat s britskou železnicí, která, jak se domnívala většina Angličanů, potřebovala vydatnou pomoc, a to především ve vedení.
Matthews měl nejspíš podezření, že Haydock pracuje pro "šestku", ale nikdy to nedal najevo, protože špion mu tak ochotně dodával náměty článků. Šlo o obvyklý způsob výchovy spřáteleného novináře - dokonce se to vyučovalo na akademii SIS - jenže americká CIA to oficiálně nesměla používat. Kongres Spojených států vydává nejúžasnější a nejabsurdnější zákony, jimiž pak omezuje činnost svých zpravodajských služeb, pomyslel si Brit, i když nepochyboval, že lidé v terénu porušují oficiální pravidla dnes a denně. On sám se dopustil pár přestupků proti několika pravidlům své mateřské služby. A pochopitelně ho nikdy nepřistihli. Stejně jako ho nikdy nepřistihli při práci s agenty na ulicích Moskvy...

*****

"NAZDAR, TONY." Ed Foley podal moskevskému korespondentovi The New York Times pravici. Přemýšlel, jestli má Prince ponětí, jak moc ho Ed nenávidí. Ale nejspíš to bylo oboustranné. "Co se děje dneska?"
"Zajímalo by mě prohlášení velvyslance k úmrtí Michaila Suslova."
Foley se zasmál. "Co třeba, že je rád, že ten senilní dědek konečně natáhnul bačkory?"
"Můžu tě citovat?" Prince zvedl svůj notes.
Čas na ústup. "Ne doslova. Nemám v téhle věci žádné pokyny, Tony, a šéf teď pracuje na něčem jiném. Nemůže se s tebou sejít dřív než v průběhu odpoledne."
"No, ale něco potřebuju, Ede."
",Michail Suslov byl významným členem politbyra a důležitou ideologickou autoritou v téhle zemi a je nám líto jeho předčasného odchodu.' Stačí?"
"Tvůj první pokus byl lepší a mnohem pravdivější."
"Sešel ses s ním někdy?"
Prince přikývl. "Párkrát, předtím a poté, co mu doktoři z Hopkinse léčili oči..."
"Takže je to pravda? Rozumíš, párkrát už jsem o tom něco zaslechl, ale nic podstatného." Foley ze všech sil předstíral zabedněnost.
Prince znovu přikývl. "Byla to pravda. Měl brýle jako dna od limonád. Uhlazený člověk. Dobré způsoby a tak, ale někde v hloubi duše byl ukrytý ,drsňák'. Myslím, že by ho šlo nazvat velkokněžem komunismu."
"Aha, přísahal chudobu, zdrženlivost a poslušnost, že?"
"Víš, měl v sobě něco z estéta, jako by byl vážně nějaký kněz," řekl Prince po chvilkovém zamyšlení.
"Myslíš?"
"Jo, vyzařovalo z něj něco jakoby z jiného světa, jako by viděl to, co

nikdo z nás nevidí. Rozhodně věřil v komunismus. A nestyděl se za to."

"Stalinista?" zeptal se Foley.

"Ne, ale před třiceti lety by jím byl. Dokážu si ho představit, jak podepisuje rozkaz k něčí popravě. Vůbec by ho to netrápilo - našeho Mišku ne."

"Kdo ho nahradí?"

"Těžko říct," přiznal Prince. "Mé kontakty tvrdí, že to netuší."

"Já myslel, že se hodně stýkal s dalším Míšou, tím Alexandrovem," nadhodil Foley a doufal, jestli má Prince tak dobré kontakty, jak si myslí. Zahrávání si se západními novináři bylo pro sovětské vedení zajímavou hrou. Ve Washingtonu byla situace jiná, tam měl reportér moc, kterou mohl použít proti politikům. To tady neplatilo. Členové politbyra se novinářů nebáli ani v nejmenším - spíš naopak.

Princeovy kontakty nebyly zase tak dokonalé: "Možná, ale s jistotou to říct nejde. Co se povídá tady?"

"Ještě jsem nebyl v jídelně, Tony. Nedonesly se mi žádné drby," odvrátil jeho útok Foley. Snad nečekáš, že ti dám tip, co?

"No, do zítřka nebo do pozítří to budeme vědět jistě."

Ak šplhnul by sis, kdybys byl první z novinářů, kdo by s tim názorem přišel, co? A chceš, abych ti pomohl, že? Ale to se nedočkáš, pomyslel si Foley, ale pak se zamyslel. Prince se asi nestane jeho drahocenným přítelem, ale možná by ho šlo využít, nikdy nemělo smysl dělat si nepřátele jen tak pro legraci. Na druhou stranu, kdyby byl tomu člověku až příliš nápomocen, mohlo by to naznačit, že Foley je buď špion, nebo ví, kdo jím je, a Tony Prince patřil k lidem, kteří rádi mluví a všem říkají, jak jsou inteligentní... Kdepak, bude lepší, když si Prince bude myslet, že jsem hňup, protože pak bude všem vyprávět, jak on je inteligentní a já pitomý.

To nejlepší krytí, učili je na Farmě, je mít pověst tupce, a i když jeho ješitnost poněkud trpěla, že na tuhle hru přistoupil, jeho poslání to vyhovovalo, a Ed Foley byl člověk, který se soustředil na splnění svého poslání. Nuže... do háje s Princem i s tím, co si myslí. V tomhle městě stejně nejvíc záleží na mně.

"Víš co, já se poptám - uvidím, co si myslí ostatní."

"To beru." Ale nečekal bych od tebe něco užitečného, pomyslel si Prince možná až příliš viditelně.

Skrývat pocity mu šlo mnohem hůř, než si myslel. Nikdy by z něj nebyl dobrý hráč pokeru, pomyslel si náčelník stanice, když ho vyprovázel ze dveří. Podíval se na hodinky. Oběd.

*****

KYJEVSKE NÁDRAŽÍ mělo stejně jako většina evropských nádraží světle žlutou barvu - podobně jako spousta starých královských paláců, jako by na počátku devatenáctého století celý kontinent zasáhla nadúroda hořčice a nějaký král si tu barvu oblíbil, takže všichni si natřeli své paláce stejně. Do Británie se to naštěstí nikdy nedostalo, říkal si Haydock. Do stropu byly skleněné tabule zasazené v železných rámech a poskytovaly přirozené osvětlení, ale stejně jako v Londýně se ta skla čistila jen zřídkakdy, pokud vůbec, a byla tudíž potažena sazemi z dávno vyřazených parních lokomotiv a jejich kotlů, kde se spalovalo uhlí.

Jenže Rusové byli prostě Rusové. Na nástupiště přicházeli s lacinými kufry, takřka nikdy nebyli sami, většinou sem mířily celé rodiny, i když odjížděl jen jeden člen. Ale museli se řádně rozloučit včetně vášnivých polibků mužů ženám i mužů mužům, což Angličana vždycky překvapilo. Ale byl to místní zvyk a všechny místní zvyky připadaly cizincům jako zvláštní. Vlak do Kyjeva, Bělehradu a Budapešti měl odjet v jednu hodinu odpoledne a ruské železnice stejně jako moskevské metro dodržovaly jízdní řád poměrně poctivě.

Jen o pár metrů dál hovořil Paul Matthews se zástupcem sovětských státních

drah, mluvili o pohonné síle - byla to elektřina, jelikož soudruh Lenin rozhodl celostátně rozvést elektřinu a zlikvidovat vši. První z úkolů se kupodivu ukázal jako méně náročný.

Dvě stě tun oceli velké lokomotivy VL80T stálo v přední části vlaku na třetí koleji, za ní denní vagony, jídelní vůz a šest lůžkových vozů mezinárodní třídy, plus tři poštovní vagony připojené hned za lokomotivou. Na nástupišti postávalo několik průvodčích a stevardů a tvářili se poněkud rozmrzele, což patří ke společným rysům všech Rusů pracujících ve službách.

Haydock se rozhlížel, fotografie Králíka a jeho dcerky měl uložené v paměti. Podle hodin v hale bylo 12:15, což se shodovalo s jeho hodinkami připnutými na zápěstí. Přijde Králík? Haydock obvykle raději chodil na nádraží či na letiště dříve, možná ze strachu, aby nepřišel pozdě, což si s sebou nesl z dětství. Ať tak či onak, on už by tu na vlak, co jede v jednu, byl. Ale ne všichni na to měli stejný názor, říkal si Nigel - například jeho žena. Trošku se obával, aby neporodila dítě v autě cestou do nemocnice. Říkal si, že by to asi byla docela síla, zatímco Paul Matthews kladl své dotazy a fotograf plýtval svým filmem. Konečně...

Ano, tohle byl Králík, s ním jeho žena a malý zajčik. Nigel poklepal fotografovi na rameno.

"Ta rodina, co teď přichází. Hezká holčička," poznamenal tak, aby ho slyšeli i lidé kolem. Fotograf okamžitě udělal deset snímků, pak si vzal druhý fotoaparát Nikon a dalších deset. Skvěle, říkal si Haydock. Nechá je vytisknout, než se velvyslanectví navečer zavře, několik z nich odešle - ne, osobně je předá Edovi Foleymu, a ujistí se, že zbytek dostane Královský posel - britský poněkud honosný termín pro diplomatického kurýra - aby měli jistotu, že se dostanou k Siru Basilovi, než si půjde lehnout. Přemýšlel, jak se jim podaří zakrýt skutečnost, že Králík přeběhl - nepochybně budou muset sehnat mrtvoly. Nechutné, ale možné. Byl rád, že nemusí vymýšlet všechny detaily.

Rodina nakonec prošla asi tři metry od něj a jeho přítele od novin. Nepromluvili spolu, ale to děvče, jak tak holčičky po celém světě dělávají, se na něj podívalo, když procházelo kolem něj. Mrkl na ně a ono se na něj na oplátku usmálo. Pak šli dál, došli k výpravčímu a ukázali mu své papírové jízdenky.

Matthews se pořád vyptával a ruský železničář mu s úsměvem na rtech velmi zdvořile odpovídal.

Ve 12:59:30 výpravčí - tak ho aspoň Haydock podle jeho ošuntělé uniformy odhadoval - prošel kolem vlaku a ujistil se, zda jsou všechny dveře zavřené. Pak písknul na píšťalku a mávl plácačkou, aby strojvůdci naznačil, že je čas vyrazit; pak přesně ve 13:00 zazněla siréna a vlak se pomalu odlepil od nástupiště, zamířil z prostorného nádraží na západ směrem na Kyjev, Bělehrad a Budapešť.

24 KAPITOLA - TÁHLÉ KOPCE

NEJVĚTŠÍ POZDVIŽENI to znamenalo pro Světlanu, ale vlastně pro ně všechny, protože nikdo ze Zajcevovy rodiny nikdy nejel meziměstským vlakem. Železnice byly stejné jako všude jinde: kilometry sbíhajících se a rozbíhajících se kolejí a spousty vlaků s krytými i otevřenými vozy, které vezly kdovíco kdovíkam. Nedokonalost kolejí ještě jako by zvyšovala zdánlivou rychlost. Oleg s Irinou si zapálili cigarety a bez většího zájmu se dívali z velkých, ale ušmudlaných oken. Sedadla byla pohodlná a Oleg zjistil, jak se shora sklápějí postele.

Měli dvě kupé spojená dveřmi. Stěny byly obložené dřevem - na první pohled asi březovým - a v každém kupé byla i koupelna, takže zajčik bude mít poprvé v životě svou koupelnu, což však ještě nedokázal ocenit.

Pět minut poté, co vyjeli ze stanice, přišel do kupé průvodčí, požádal je o jízdenky a Zajcev mu je podal.

"Vy jste od Státní bezpečnosti?" zeptal se průvodčí zdvořile. Takže cestovní oddělení KGB sem kvůli mně volalo, říkal si Zajcev. To je od nich hezké. Ten úředník nejspíš hodně stál o ty kalhotky pro svou ženu.

"O tom nemůžu mluvit, soudruhu," odpověděl Oleg Ivanovič a zatvářil se přísně, aby průvodčí pochopil jeho význam. Mohl si tak zajistit dobré služby. Důstojník KGB sice nebyl tak dobrý jako člen politbyra, ale rozhodně to bylo lepší než obyčejný ředitel nějaké továrny. Lidé neměli z KGB takový strach, ale nechtělo se jim prostě přidělávat si potíže tím, že by se před lidmi z KGB ukázali ve špatném světle.

"Ano, jistě, soudruhu. Když budete cokoli potřebovat, zavolejte přímo mě. Večeře je v osmnáct hodin a jídelní vůz je hned ten následující vpředu." Ukázal jim směr.

"Jaké je jídlo?" rozhodla se Irina, že se zeptá. Být ženou důstojníka KGB rozhodně mělo i své výhody...

"Není špatné, soudružko," odpověděl muž zdvořile. "Sám tam chodím jíst," dodal, což něco znamenalo, říkali si Oleg s Irinou.

"Děkujeme, soudruhu."

"Ať se vám s námi dobře jede," řekl a odešel.

Oleg s Irinou si vzali knihy. Světlana přitiskla nos ke sklu a dívala se na mizející krajinu, a tak začal jejich výlet, přičemž jen jeden z nich znal skutečný cíl. Západní Rusko je oblast s převážně zvlněnými planinami a vzdálenými obzory, ne nepodobná Kansasu nebo východnímu Coloradu. Pro všechny to bylo nudné, kromě jejich zajčika, pro něhož bylo všechno nové a vzrušující, zejména dobytek, který přežvykoval trávu. Krávy, říkala si Světlana, jsou fakt prima.

*****

NIGEL HAYDOCK poděkoval v Moskvě úředníkovi z ministerstva dopravy za jeho fantastickou pomoc a spolu s Paulem Matthewsem vyrazili na britskou ambasádu. Byla tam laboratoř na vyvolávání fotografií a fotograf zamířil do ní, zatímco Matthews následoval Nigela do jeho kanceláře.

"Tak co, Paule, vydoluješ z toho nějakou užitečnou reportáž?"

"Mělo by to jít. Je důležité, aby se mi to povedlo?"

"No, pomohlo by mi, kdyby si Sověti mysleli, že dokážu přitáhnout pozornost na vše skvělé v jejich zemi," vysvětlil Haydock a usmál se.

Ty děláš pro šestku, co? pomyslel si Matthews, aniž by své podezření pronesl nahlas. "Myslím, že něco sesmolím. Bůh ví, že britská dráha potřebuje změnu jako sůl. Možná tímhle podnítíme ministra financí, aby jim poslal pár pencí navíc."

"To vůbec není špatný nápad," souhlasil Nigel. Bylo jasné, že jeho host něco tuší, ale zachoval se solidně a nechal si to pro sebe, chtěl to možná vytáhnout až později, až bude Nigel zpátky za stolem v Century House a vyrazí spolu na pivo.

"Chceš vidět naše fotky?"

"Vadilo by ti to?"

"Vůbec ne. Většinu z nich stejně vyhazujeme, jak víš."

"Skvěle," pronesl Haydock. Pak sáhl do skříňky za svým stolem. "Dáš si něco, Paule?"

"Děkuju, Nigeli. Ano, sherry nepohrdnu."

Při druhé sklence sherry vstoupil do místnosti fotograf s deskami plnými fotek. Haydock si je vzal a listoval jimi. "To je vynikající práce. Víte, když si vezmu nikon já sám, nikdy se mi to světlo takhle nepovede..." řekl. Uviděl hezkou fotografii celé rodiny - a hlavně Králíkovy ženy. Fotografie byly tři, jedna lepší než druhá. Zasunul je do zásuvky a podal desky fotografovi.

Matthews vstal.

"No, musím se vrátit do kanceláře a sepsat to. Díky za zprávu, Nigeli."

"Rádo se stalo, Paule. Trefíte ven sami?"

"To víš že jo, staříku." A Matthews i s fotografem zmizeli v chodbě. Haydock se znovu zadíval na fotografie. Paní Králíková byla typická Ruska, měla kulatý slovanský obličej - po celém Sovětském svazu mohla mít milion úplně stejných sester. Stačilo by jí shodit pár kil a zajít si na Západě ke kadeřnici... jestli se tam dostanou, říkal si. Výška tak sto šedesát; váha asi sedmdesát kilo, poměrně pohledná. Jejich dcerka byla roztomilá, měla živé modré oči a veselý výraz - byla moc malá, aby se naučila ukrývat své pocity za prázdnou maskou, což jinak dělali skoro všichni dospělí. Kdepak, děti jsou všude stejné, mají svou nevinnost a nenasytnou zvědavost. Ale nejdůležitější bylo, že tohle byly velmi kvalitní snímky Králíka a celé jeho rodiny.

Kurýr sídlil v horním patře nedaleko kanceláře velvyslance, Sira Johna Kennyho. Haydock mu poslal obálku zapečetěnou kovovou svorkou, lepidlem a voskem. Adresa na líci označovala schránku na ministerstvu zahraničí, která náležela přímo Century House na druhém břehu Temže od Whitehallu. Kurýr měl drahou koženou aktovku s erbem Královského rodu Windsorů na obou stranách. Měl i pouta, kterými si ji připevňoval k zápěstí navzdory přísným pravidlům Vídeňské konvence. Královský posel už měl připravené auto, které ho odvezlo na mezinárodní letiště Šeremetěvo k odpolednímu letu British Airways zpět na Heathrow. Sir Basil bude mít fotografie v ruce ještě dříve, než odejde z práce domů, a odborníci v Century House si je budou prohlížet hodně dlouho do noci. Půjde o poslední oficiální kontrolu Králíkovy důvěryhodnosti. Jeho obličej porovnají se snímky známých bezpečnostních i terénních důstojníků KGB - pokud dojde ke shodě, Ed a Mary Pat Foleyovi se mají na co těšit. Ale Haydock nic takového nečekal. Souhlasil se svými kolegy ze CIA. Ten člověk vypadal opravdově, a také se tak choval. Ale kvalitní lidi ze Druhé správy takhle vypadají taky, ne? Jeho poslední zastávka byla v komunikačním, aby odeslal na velitelství SIS zprávu, že k nim přes kurýra míří důležitá zásilka týkající se operace BEATRIX. Všem se díky tomu otevřou oči a jeden člověk ze SIS bude na tuhle konkrétní obálku čekat v doručovací místnosti Whitehallu. Třebaže všechny vládní úřady si umějí dát načas, pomyslel si Haydock, když je potřeba vyřídit něco velice rychle, tak se nikdo neloudá, aspoň v SIS.

*****

LET TRVAL dvě hodiny a dvacet minut - nepatrné zpoždění způsobil protivítr - a pak už byli u terminálu číslo tři letiště Heathrow. Tam pracovník ministerstva zahraničí odvezl kurýra do centra Londýna v limuzíně Jaguar a Královský posel předal svou zásilku a zamířil do své kanceláře. Ještě než tam došel, jeden pracovník SIS vzal jeho obálku a spěchal k Westminster Bridge a po něm na druhý břeh Temže.

"Máte to?" zeptal se Sir Basil.

"Tady, pane." Posel mu předal obálku. Charleston překontroloval pečeť a s pocitem uspokojení z toho, že nebyla poškozena, rozřízl obálku nožíkem. A pak, vlastně vůbec poprvé, viděl, jak vypadá Králík. O tři minuty později vstoupil dovnitř Alan Kingshot. Sir Basil mu podal barevné snímky.

Kingshot vzal fotku shora a dlouze si ji prohlížel. "Takže tohle je náš Králík, že?"

"Správně, Alane," přikývl Sir Basil.

"Vypadá poměrně obyčejně. Jeho žena taky. Ta jejich dcerka je celkem hezká," přemýšlel vysoký důstojník nahlas. "Už jsou na cestě do Budapešti?"

"Z Kyjevského nádraží odjeli před pěti a půl hodinami."

"To si Nigel pospíšil." Kingshot si tváře trojice na fotografii prohlédl pečlivěji a přemýšlel, jaké informace se mohou skrývat v hlavě toho muže a jestli se jim je podaří využít. "Takže BEATRIX postupuje dál. Máme už ta

těla?"
"Muž z Yorku je blízko. Musíme však bohužel opálit jeho tělo," poznamenal Charleston znechuceně.
"To mě nepřekvapuje, pane," souhlasil Kingshot. "A co další dva?"
"Máme dva kandidáty z Ameriky. Matka a dcera, které přišly o život při požáru v domě v Bostonu. FBI na tom momentálně pracuje. Musíme jim tu fotku okamžitě poslat a zajistit, aby si ta těla byla co nejvíce podobná."
"Jestli chcete, postarám se o to, pane."
"Ano, Alane, prosím vás."
Dole stál nový přístroj, podobný stroji na odesílání barevných fotografií používanému v novinách - poměrně novinka - a muž, který jej ovládal, Kingshotovi řekl, že se obsluhuje velice snadno. Fotografii si prohlédl jen velmi zběžně. Přenos na totožný přístroj od firmy Xerox umístěný v Langley netrval ani dvě minuty. Kingshot si vzal fotografii zpátky a vrátil se do kanceláře k Charlestonovi.
"Hotovo, pane." Sir Basil mu ukázal na křeslo.
Charleston se podíval na hodinky a počkal pět minut, protože velitelství CIA je rozlehlá budova a komunikační oddělení tam sídlí v podzemí. Pak zavolal soudci Arthuru Moorovi přes bezpečnou přímou linku.
"Dobré odpoledne, Basile," ozval se Moorův hlas v tom digitalizovaném okruhu.
"Dobré, Arthure. Máš tu fotku?"
"Právě to sem dorazilo. Vypadají jako sympatická rodinka," poznamenal DCI. "To je z nádraží?"
"Ano, Arthure, právě jsou na cestě. Do Budapešti dorazí asi za dvacet... ne, za devatenáct hodin."
"Fajn. Vy jste připraveni, Basile?"
"Brzy budeme. Ještě nám na srdci leží otázka těch nebožáků z Bostonu. My máme mužské tělo. Po zběžném ohledání se zdá, že by našim potřebám mohlo vyhovovat."
"Fajn, řeknu hochům z FBI, aby to urychlili i z naší strany," odpověděl Moore. Bude muset co nejdříve odeslat tu fotku do Hooverovy budovy. Proč bych se o tyhle nechutnosti nepodělil s Emilem, říkal si.
"Dobře, Arthure. Ještě se ti ozvu."
"Skvěle, Basi. Zatím."
"Výtečné." Charleston zavěsil a pak se podíval na Kingshota. "Ať vaši lidé připraví to tělo na převoz do Budapešti."
"A na kdy asi, pane?"
"Tak do tří dnů by mělo stačit," přemýšlel Sir Basil nahlas.
"Fajn." Kingshot vyšel z místnosti.
Charleston chvilku přemýšlel a rozhodl se, že je nejvyšší čas upozornit Američana. Stiskl další tlačítko na svém telefonu. Musel počkat jen minutu a půl.
"Ano, pane," řekl Ryan při vstupu do místnosti.
"Tvá cesta do Budapešti, za tři dny - možná za čtyři, ale spíš bych odhadoval tři."
"Odkud pojedu?"
"Ráno létá pravidelná linka British Airways z Heathrow. Můžeš odjet odsud, nebo taxíkem z Victoria Station. V letadle se k tobě přidá jeden z našich lidí a v Budapešti na tebe počká Andy Hudson, náš náčelník stanice. Solidní člověk. A má příjemné působiště."
"Ano, pane," řekl Ryan, protože nevěděl, co jiného by asi tak měl povídat, a snažil se připravit na svou první misi v terénu v úloze špiona. A pak nadešla chvíle na otázku. "Co konkrétně se má stát, pane?"
"Ještě to nevím přesně, ale Andy má dobré kontakty s místními pašeráky. Počítám tedy, že asi zařídí přechod hranic do Jugoslávie a odtud normálním letadlem domů."

Paráda. Další letadla, říkal si Ryan. Copak by to nešlo vlakem? Ale bývalí mariňáci na sobě nesměli dát znát strach. "Fajn, to by asi šlo."

"Můžeš si promluvit s naším Králíkem - ale nenápadně," varoval ho Charleston. "A pak ti dovolíme účastnit se našeho prvního výslechu v Somersetu. Nakonec tuším, že budeš jedním z lidí, kteří ho odvezou do Států, nejspíš na palubě letadla amerického letectva ze základy Bentwaters."

Čím dál lepší, pomyslel si Jack. Se svým nepřátelským postojem vůči letadlům bude muset něco udělat, ovšem uvědomoval si, že dříve nebo později se mu to skutečně podaří. Šlo jen o to, že se mu to dosud nepodařilo. Ale aspoň nikam nepoletí v helikoptéře CH-46 s rozbitým motorem. To už si zakázal nadobro.

"A celková doba, co budu mimo domov?" A co nebudu spát se svou ženou, dodal Ryan v duchu.

"Čtyři dny, možná dokonce týden. Záleží na tom, jak to půjde v Budapešti," odpověděl Charleston. "To se dá těžko předvídat."

*****

NIKDO Z NICH dosud nejedl v rychlosti devadesáti kilometrů v hodině. Jejich dcerka zažívala nová a nová dobrodružství. Večeře byla solidní. Hovězí bylo na sovětské poměry asi průměrné, takže si nestěžovali, k tomu měli brambory a zeleninu a samozřejmě karafu vodky, jednu z lepších značek, aby je cesta tolik nebolela. Mířili k zapadajícímu slunci, projížděli zemí používanou výhradně pro zemědělství. Irina se naklonila přes stůl a nakrájela jejich zajčikovi maso na talíři, dívala se, jak jejich andílek jí, zkrátka jako velká holka, za kterou se prohlašovala, a popíjela k tomu studené mléko.

"Tak už se těšíš na výlet, drahoušku?" zeptal se Oleg své ženy.

"Ano, hlavně na nákupy." Samozřejmě.

Oleg Ivanovič byl poměrně klidný - vlastně nejklidnější za celé týdny. Skutečně se to dělo. Jeho zrada - část jeho svědomí to tak chápala - už probíhala. Kolik jeho spoluobčanů, říkal si - kolik jeho spolupracovníků z Ústředí - by to podniklo, kdyby jim nechyběla odvaha? To nedokázal odhadnout. Žil v zemi a pracoval v kanceláři, kde všichni skrývali své pocity. A v KGB se potíral dokonce i ruský zvyk, kdy se skutečně blízké přátelství posvěcovalo tím, že jste si říkali věci, za něž byste rnohli jít do vězení, ale věřili jste, že vás skutečný přítel neudá - kdepak, důstojník KGB by něco takového nemohl udělat. KGB byla založena na rovnováze loajality a zrady. Loajality vůči státu a jeho zásadám a zrady vůči všem, kdo je porušují. Jenže právě proto, že on už těm zásadám nevěřil, se uchýlil ke zradě jako k možné spáse své duše.

A teď už zrada probíhala. Kdyby se Druhá správa dozvěděla o jeho plánech, podnikla by cokoli, jen aby mu zabránila nastoupit do vlaku. Mohl by vystoupit na kterékoli zastávce - nebo jen vyskočit, když vlak zpomalí před nějakým předem domluveným místem - a uprchnout na Západ, jehož agenti by na něj mohli čekat kdekoli. Ne, nehrozí mu nic, aspoň dokud bude ve vlaku. Takže teď může být v klidu, nechá čas plynout a uvidí, co se stane. Neustále si říkal, že dělá správnou věc, a z toho vědomí vycházel jakkoli iluzorní pocit osobního bezpečí. Jestli existuje nějaký bůh, tak určitě ochrání člověka prchajícího před zlem.

*****

U RYANOVÝCH byly k večeři znovu těstoviny. Cathy měla obzvláště dobrý recept na omáčku - dostala ho od své matky, která neměla v žilách ani kapičku italské krve - a její manžel si to oblíbil, zejména s vynikajícím italským chlebem, který Cathy objevila v místním pekařství v centru Chathamu. Zítra ji nečekala žádná operace, takže si k jídlu otevřeli víno. Musel jí to říct.

"Miláčku, za pár dní budu muset odjet."
"Kvůli tomu NATO?"
"Bohužel, lásko. Vypadá to tak na tři čtyři dny - možná o něco víc."
"A čeho se to týká mi můžeš říct?"
"Ne, nemůžu."
"Strašidelná špionská záležitost?"
"Jo." Tolik jí říct mohl.
"Co je to špion?" zeptala se Sally.
"To je to, co dělá tatínek," odpověděla Cathy bezmyšlenkovitě.
"A je to strašidelný jako v Čározovi? pokračovala Sally.
"Cože?" zeptal se její otec.
"Zbabělej lev přece říká, že věří na strašidla," řekla Sally.
"Jo, ty myslíš Čaroděje ze země Oz? Letos se jednalo o zatím její nejoblíbenější film.
"To jsem přece říkala, tati." Jak může být její táta tak hloupý?
"No, tímhle přesně se tatínek nezabývá," vysvětlil Jack své dceři.
"Tak proč to maminka říkala?" trvala Sally na svém. Je neodbytná jako šikovný agent FBI, pomyslel si Jack.
Teď byla řada na Cathy. "Sally, maminka si jenom dělala legraci."
"Aha." Sally se vrátila ke svému talíři pižget. Jack se podíval na Cathy. O jeho práci před jejich dcerkou už nikdy nesmějí mluvit. Děti nejsou schopny udržet tajemství déle než pět minut. Takže pochopil, že před dítětem nesmí mluvit o ničem, co by nechtěl, aby se dostalo na přední stránku The Washington Post. Všichni v jeho bývalém působišti si mysleli, že John Patrick Ryan pracuje na americkém velvyslanectví a má kliku, že si vzal doktorku. Nepotřebují vědět, že je ve skutečnosti pracovníkem Ústřední zpravodajské služby. To budí jen zvědavost. A žerty.
"Tři čtyři dny?" zeptala se Cathy.
"Tak mi to říkali. Možná o něco déle, ale ne o moc."
"Něco zásadního?" Sally zdědila svou zvídavou povahu po mamince, říkal si Jack... a možná trošku i po něm.
"Dost zásadního, aby mě znovu posadili do letadla, jo." To zabralo. Cathy o manželově nenávisti vůči létání věděla.
"No, máš recept na valium. Chceš i něco silnějšího?"
"Ne, miláčku, děkuju, tentokrát ne."
"Kdyby se ti v letadle dělalo špatně, bylo by to pochopitelnější." A nemusela dodávat, že by se to i snáze léčilo.
"Miláčku, tys u toho byla, když jsem si přerazil záda vejpůl, ne? Mám prostě na letadlo špatný vzpomínky. Možná až pojedeme zpátky, tak radši pojedu lodí," dodal s jistou nadějí v hlase. Ale ne, to by nešlo. Ve skutečném světě to tak nikdy nechodilo.
"Lítání je prima," protestovala Sally. Tohle měla výhradně po mamince.

*****

CESTOVÁNI MUSÍ každého utahat, takže rodinu Zajcevových příjemně překvapilo, že po návratu do kupé měli sklopené postele. Irina pomohla jejich dcerce převléct se do žlutého pyžama s kytičkovanou náprsenkou. Jako vždy se s rodiči rozloučila pusou a vylezla si sama do postele - muselo to tak být - a vklouzla pod peřinu. Nespala však, ale podepřela si hlavu na polštáři a dívala se z okna na ztemnělou krajinu mizející za oknem. Venku svítilo jen pár světel z budov kolchozu, ale i to děvčátku stačilo, aby mělo oči navrch hlavy.
Její rodiče nechali spojovací dveře otevřené, kdyby měla nějaký zlý sen nebo ji něco jiného přinutilo jít se k nim schovat. Než Světlana vlezla do postele, podívala se pod ni, jestli tam není místo, kam by se mohl ukrýt velký černý medvěd, ale potěšilo ji, když zjistila, že tam nic takového není. Oleg s Irinou si otevřeli knížky a pohupování vlaku je nakonec uspalo.

"BEATRIX už je v pohybu," oznámil Moore admirálu Greerovi. "Králík s rodinou sedí ve vlaku, teď nejspíš projíždějí Ukrajinou."

"Tohle čekání tak hrozně nemám rád," poznamenal DDI. Přiznat to byl pro něj menší problém. Osobně nikdy nebyl v terénu na nějaké zpravodajské misi. Neustále pracoval v kanceláři, sledoval důležité informace. Právě v takových okamžicích si vzpomněl na prosté radosti, když držel hlídku na válečné lodi - v jeho případě hlavně na ponorkách - kde jste se mohli dívat na vítr a vlny, cítit na tváři vítr a doslova několika slovy změnit kurz a rychlost celé lodi, a ne jen čekat, co si na vás připravil oceán nebo vzdálený nepřítel. Tam jste měli pocit, že jste pány svého osudu.

"Trpělivost je ctnost, která se osvojuje nejhůř, Jamesi, a čím výš se dostaneš, tím víc jí potřebuješ. Já mám pocit, jako bych seděl na lavici a čekal, až se právníci dostanou konečně k věci. To může trvat donekonečna, hlavně když víš, co ti prevíti řeknou," připustil Moore. Taky už si v terénu prožil své. Ale čekání tvořilo nezanedbatelnou součást jeho práce. Nikdo není pánem svého osudu, což je zkušenost, která přichází až s věkem. Člověk se prostě snaží proplouvat životem a dělat co možná nejmíň chyb.

"Už jsi o tom mluvil s prezidentem?"

Moore zavrtěl hlavou. "Nemá smysl ho zbytečně rozrušovat. Jestli si myslí, že ten člověk má informace, které pro něj budou nové, tak proč mu kazit radost? To provádíme i tak, ne?"

"Arthure, dostatek informací nebudeme mít nikdy. Čím víc jich seženeme, tím víc si vážíme toho, co potřebujeme, ale nemáme."

"Jamesi, chlapče, nikdo z nás nemá vzdělání na filozofování."

"Všichni šedovlasí můžou mít, Arthure." Pak vstoupil Mike Bostock.

"Ještě pár dní, a BEATRIX vstoupí do učebnic dějepisu," oznámil jim s úsměvem.

"Mikeu, kde tě naučili věřit na Ježíška?" zeptal se DCI.

"No, je to takhle: máme zběha, který právě teď míří k nám. Máme solidní tým, jenž ho vyveze z Ruska. Stačí věřit našim jednotkám, že úspěšně dokončí práci, kterou jsme jim zadali."

"Ale nejsou to všechno naši lidi," podotkl Greer.

"Basil má schopný tým, admirále. To víte."

"To je pravda," připustil Greer.

"Takže jenom počkáš, co bude pod stromečkem, Mikeu?" zeptal se Moore.

"Poslal jsem Ježíškovi dopis, a ten vždycky všechno splní. To ví přece každý." Klepal se nedočkavostí. "Co s ním uděláme, až sem dorazí?"

"Viděl bych to na farmu ve Winchesteru," přemýšlel Moore nahlas. "Dáme mu příjemné místo na zklidnění - ať si trochu pocestuje."

"A co plat?" zeptal se Greer.

"Přijde na to," řekl Moore. Právě on měl pod palcem černý rozpočet CIA. Jestli to bude dobrá informace... tak klidně i milion, proč ne. A příjemné pracovní zařazení, až z něj vymámíme všechno."

"A kde, to by mě zajímalo?" vložil se mezi ně Bostock.

"To už bych nechal na něm."

Šlo o proces jednoduchý a složitý zároveň. Králíkova rodina se po příjezdu bude muset naučit anglicky. Nová totožnost. Budou potřebovat nová jména, to pro začátek, třeba by se z nich mohli stát imigranti z Norska, aby se nějak zaretušoval jejich přízvuk. CIA měla možnost každoročně vyřídit imigraci stovce nových občanů (ale nikdy to nevyužila beze zbytku). Králíkovi budou potřebovat nová čísla zdravotního pojištění, řidičské průkazy - předtím nejspíš ještě řidičské kurzy, možná pro oba, pro ženu určitě - ze státu Virginie (CIA udržovala s vládou tohoto státu velmi srdečný vztah. V Richmondu se nikdy na moc nevyptávali).

Pak přijde psychologická pomoc pro lidi, kteří opustili všechno, co dosud poznali, a musejí si vyšlapávat své cestičky v nové a po čertech odlišné zemi. CIA spolupracovala s jedním profesorem psychologie z Columbia University,

který to měl na starosti. Pak přivolají nějaké dřívější emigranty, aby jim pomohli s aklimatizací. Nově příchozí to nikdy neměli jednoduché. Pro Rusy byla Amerika jako hračkářství pro dítě, které nemělo tušení, že takové obchody vůbec existují - bylo to v každém směru úchvatné, neexistovaly prakticky žádné společné body, jako by se ocitli na úplně jiné planetě. Museli jim zpříjemnit situaci co možná nejvíc. Nejprve proto, aby získali požadované informace, a pak, aby někoho nenapadlo se vrátit zpět - to by se rovnalo takřka jisté smrti, přinejmenším pro muže. V minulosti se to nicméně již přihodilo; tak silné bylo volání domoviny.

"Jestli má rád chladné podnebí, pošlete ho do Minneapolisu - Saint Paul," navrhl Greer. "Ovšem, pánové, teď teda předbíháme."

"Jamesi, tys byl odjakživa ztělesněním střízlivosti," poznamenal ředitel CIA s úsměvem.

"Někdo to dělat musí. Ještě jsme nepřeskočili, přátelé. Křičet hop můžeme až potom."

A co když neví vůbec nic? přemýšlel Moore. Co když je to jenom někdo, kdo se chce dostat ven?

Zatracená pitomá práce!

"No, Basil nás bude průběžně informovat a Ryan se postará o naše zájmy."

"To je skvělá novinka, Arthure. Basil se určitě usmívá od ucha k uchu."

"Je velice schopný, Mikeu. Nepodceňujme ho. Ti, kdo to udělali, sedí teď ve státní věznici v Marylandu a čekají na odvolací proces, že se z toho nějak dostanou," řekl Greer na obranu svého chráněnce.

"Jo, no, kdysi byl u mariňáků," přikývl Bostock. "Co mám říct Bobovi, až se ozve?"

"Nic," řekl DCI ihned. "Dokud se od Králíka nedozvíme, jaká část našich linek je zkompromitována, musíme si dát pozor na to, co od nás odejde. Jasné?"

Bostock přikývl jako prvňáček. "Ano, pane."

"Technici se na můj povel vydali zkontrolovat naše telefony. Říkají, že jsou v pořádku. Chipu Bennettovi ve Fort Meade pořád stoupá pára z uší." Moore nemusel dodávat, že tahle prvotní informace od Králíka je to nejúdělsnější zjevení, které se ve Washingtonu objevilo od doby Pearl Harboru. Ale možná se jim podaří to obrátit proti Rusům. Naděje byla v Langley stejně jako všude jinde nesmrtelná. Bylo nepravděpodobné, že by Rusové věděli něco, co se nedoneslo jeho Vědecko-technické správě, ale za odkrytí karet se musí zaplatit.

*****

RYAN SI V KLIDU balil. Cathy to šlo líp, ale on ani nevěděl, co vlastně potřebuje. Co si má člověk zabalit pro práci tajného agenta? Oblek. Dávné potřeby z námořní pěchoty, které si ještě pořád schovával? Hezké kožené boty? Tenisky? Měl pocit, že to zní dobře. Nakonec se rozhodl pro průměrný oblek a dva páry bot, jedny slavnostní, druhé neformální. A všechno se to mělo vejít do jednoho zavazadla - měl plátěnou tašku na dva obleky, která se snadno přenášela a působila anonymně. Pas si nechal v zásuvce stolu. Sir Basil mu dá diplomatický britský pas, s nímž se bude všem jenom smát. Možná dostane i nové jméno. Do háje, pomyslel si Jack, to znamená i nové jméno, co si budu muset zapamatovat a na které budu muset reagovat. Byl zvyklý jen na jedno.

To bylo na Merrill Lynch dobré: člověk měl pořád jistotu ohledně toho, kým je. Jo, pokračovala Jackova mysl, jen ať celý svět ví, že jsi lokaj Joea Mullera. Ani za nic. Vydělat peníze umí kterýkoli tvrdohlavý maniak, a jeho tchán byl jedním z nich.

"Už máš hotovo?" zeptala se Cathy za ním.

"Z větší části, miláčku," odpověděl Jack.

"Ale není to, co děláš, nějak nebezpečné, že?"

"Nic riskantního nečekám, miláčku." Jenže Jack neuměl lhát a jeho nejistota

jí toho prozradila víc než dost.
"Kam jedeš?"
"Do Německa, už jsem ti to říkal." Aha, tak mě zase dostala.
"Něco kvůli NATO?"'
"Tak mi to aspoň řekli."
"A co vlastně děláš v Londýně, Jacku? Century House, to je zpravodajská činnost a..."
"Cathy, už jsem ti to přece říkal. Jsem analytik. Procházím informace z různých zdrojů a snažím se vymyslet, co to asi znamená, pak o tom píšu zprávy pro další lidi. Zase tolik se to neliší od toho, co jsem dělal v Merrill Lynch. Mám za povinnost studovat informace a zjišťovat, co ve skutečnosti znamenají. Mají pocit, že mi to jde."
"Ale žádné zbraně?" Zpola otázka, zpola konstatování. Jack počítal, že za to může její práce na pohotovosti v Hopkinsově nemocnici. Lékaři všeobecně neměli palné zbraně moc v lásce, snad kromě těch, kteří na podzim chodili lovit kachny. Přítomnost brokovnice Remington v jeho skříni, byť nenabité, ji netěšila a revolver Browning Hi-Power na poličce ve skříni ji těšil ještě méně.
"Miláčku, ne, žádné zbraně, vůbec. Tuhle práci neděl ám."
"Fajn," přikývla váhavě. Nevěřila mu úplně, ale věděla, že nemůže říct, kam jede, o nic víc, než by se ona mohla s Jackem bavit o svých pacientech. Právě takové pomyšlení ji ničilo. "Hlavně aby se to neprotáhlo."
"Miláčku, víš přece, že se pořádně ani nevyspím, když vím, že neležíš vedle mě."
"Tak mě vezmi s sebou."
"Chce se ti jet nakupovat do Německa? Co bys kupovala? Tyrolský kroj pro Sally?"
"No, filmy s Heidi se jí líbí." To byl slabý pokus.
"Aspoň jsi to zkusila. Hrozně rád bych, ale nemůžu tě vzít."
"Hergot," podotkla Lady Ryanová.
"Žijeme v nedokonalém světě, miláčku."
Tenhle jeho aforismus měla v oblibě ze všech nejmíň, takže odpověděla jen nesrozumitelným zavrčením. Ale vlastně neměla ani jak jinak odpovědět.
O pár minut později, když Jack ležel v posteli, přemýšlel, co asi bude dělat. Rozum mu napovídal, že půjde o naprosto rutinní akci, snad kromě místa. Jenže Abe Lincoln si to představení ve Fordově divadle až na jednu nepříjemnost taky pochvaloval. Bude na cizí půdě - ne, na nepřátelské cizí půdě. Už teď žil v cizině, a jakkoli byli Britové přátelští, domov byl domov. Britové ho uznávali. Od Maďarů to čekat nemohl. Třeba na něj nevytáhnou pistoli, ale titul čestného občana taky asi nedostane. A co když se dozvědí, že cestuje s falešným pasem? Co o tomhle říkala Vídeňská konvence? Nemůže ale vzít do zaječích, ne? Býval kdysi v námořní pěchotě. Čekalo se od něj, že neví, co je strach. Jo, jasně. Asi jediné, co se v jeho domě před pár lety přihodilo dobrého, bylo, že si došel na záchod chvilinku předtím, než mu teroristé vnikli do domu, takže si nemohl ušpinit prádlo, když mu přiložili pistoli ke spánku. Podařilo se mu z toho dostat, ale ani v nejmenším se necítil jako hrdina. Podařilo se mu to přežít, toho chlapa s uzi dokonce zabil, ale jediné, z čeho měl vážně dobrý pocit, byl fakt, že toho hajzla Seana Millera nezabil. Ne, to nechal na pravomoci státu Maryland, na tamní porotě, pokud se do toho znovu nevloží Nejvyšší soud, ale to Jackovi nepřipadalo pravděpodobné, když umřelo několik agentů Tajné služby. Mrtví poldové nejsou něco, co by soudy tolerovaly.
Jenže co se stane v Maďarsku? Bude jen jako polooficiální důstojník CIA dohlížet na evakuaci nějakého šíleného Rusa, který se chce vystěhovat ze svého bytu v Moskvě. Krucinál, proč tyhle věci vždycky dají mně? napadlo Jacka. Měl pocit, jako by hrál nějakou ďábelskou loterii, a pořád tahali jenom jeho čísla. Zastaví se to někdy? Platili ho za to, aby se díval do budoucnosti a

sepisoval své předpovědi, ale on sám si přitom uvědomoval, že vlastně neví vůbec nic. Jiní lidé mu museli napovídat, co se vlastně děje, takže pak to mohl srovnat s tím, o čem všichni věděli, že se už stalo, a pak oboje zkombinovat a výsledkem byl šílený odhad toho, co by někdo mohl udělat. A jistě, v případě akcií se mu to poměrně dařilo, jenže kvůli pár akciím na volném trhu ještě nikdo neumřel. Teď bude v sázce jeho krk. Paráda. Úplná paráda. Díval se do stropu. Proč jsou všechny stropy bílé? Nebyla by na spaní lepší černá barva? Bílé stropy jsou pořád vidět, i ve ztemnělé místnosti. Má to nějaký důvod?

A byl nějaký důvod, proč nemůže usnout? Proč si klade debilní otázky, na něž neexistuje odpověď? Ať to dopadne jakkoli, on z toho vyvázne asi celkem se zdravou kůží. Basil nedopustí, aby se mu něco přihodilo. V Langley by se tím vytvořil velmi špatný obraz, a to si Britové nemohli dovolit - příliš velká otrava. Soudce Moore by jim to nezapomněl, vešlo by to do všeobecného vědomí CIA, a to by pokazilo spolupráci na deset i více let dopředu. Takže SIS nedopustí, aby se mu něco stalo.

Na druhou stranu, na hřišti nebudou jenom oni a stejně jako v baseballu problém tkví v tom, že obě mužstva hrají, aby dosáhla vítězství; na to, aby člověk odeslal míč až na bidýlko, je potřeba vše velmi dobře načasovat.

Ale nesmíš se projevit jako posera, Jacku, říkal si. Ostatní, na jejichž názorech mu záleželo, by se za něj styděli - nejvíc by se styděl on sám. Takže tak či onak, musel se obléci, vyrazit do terénu a doufat, že ho nevybijí prvním hodem.

Nebo se mohl vrátit do Merrill Lynch, ale ne, to se radši postaví proti bajonetům, než by udělal tohle. Nekecám, uvědomil si Ryan poněkud překvapeně. Činilo ho to statečným, nebo jenom tvrdohlavým? To je konečně dotaz, pomyslel si. A jedinou odpověď mu mohl dát někdo jiný, někdo, kdo uvidí jednu stranu té rovnice. Mohli jste si uvědomovat jen fyzickou součást, nikdy myšlenku, která se do ní zapojuje. A z toho se často moc dobře neusuzovalo, jakkoli se novináři a historici snaží pozměnit skutečnost tímhle směrem, jako by tomu ze vzdálenosti několika mil či let opravdu rozuměli. Jo, jistě.

No, měl každopádně sbaleno, a s trochou štěstí bude nejnepříjemnější částí jeho výletu ten let letadlem. A i když to strašně neměl rád, bylo to celkem předvídatelné... pokud neupadne křídlo.

*****

"TY VOLE, co má tohle znamenat?" zeptal se John Tyler v duchu. V telexu, jejž držel v ruce, stály jen povely, žádné vysvětlivky.

Těla byla převezena do městské márnice se žádostí, aby se s nimi nic nedělalo. Tyler se na chvilku zamyslel a pak zavolal zástupci státního návladního, s nímž obvykle pracoval.

"Co že chceš?" zeptal se Peter Mayfair poněkud nevěřícně. Harvardskou právnickou fakultu absolvoval před třemi lety jako třetí nejlepší z ročníku a od té doby stoupal poměrně rychle v hierarchii kanceláře státního návladního. Říkalo se mu Max.

"Slyšel jsi to."

"Co to má ale znamenat?"

"To nevím. Vím jenom, že to je přímo z Emilovy kanceláře. Připomíná mi to až příliš něco z protějšího břehu, ale v tom telexu se nepíše vůbec nic. Jak to uděláme?"

"Kde jsou těla?"

"Asi u koronera. Jsou označena - matka s dcerou - aby s nimi nikdo nic nedělal. Takže počítám, že jsou v mrazáku."

"A ty je chceš syrová?"

"Asi zmrzlá, ale jo, syrová." Tomu říkám kulantní vyjádření, pomyslel si asistent Zvláštního agenta.

"A co rodina?"
"Policie zatím žádnou nenašla."
"Fajn, tak doufejme, že to tak zůstane. Pokud se nepřihlásí žádná rodina, prohlásíme, že nemají žádné příbuzné, a řekneme koronerovi, aby je vydal do správy federálních úřadů, jako třeba když umře opilec na chodníku. Dají se jen do laciné rakve a pohřbí v Potteťs Field. Kam je povezete?"
"Maxi, já nevím. Nejspíš to dopadne tak, že Emilovi pošlu dotaz telexem a on mi odpoví."
"Jak to spěchá?" zeptal se Mayfair a přemýšlel, jak naléhavé to asi je.
"Včera bylo pozdě, Maxi."
"Fajn, jestli chceš, zajedu za koronerem hned teď."
"Počkám tam na tebe. Díky, Maxi."
"Mám u tebe pivo a večeři," řekl mu zástupce návladního.
"Spolehni se." A své slovo splní.

25 KAPITOLA - ZÁMĚNA PŘÍZRAKŮ

TĚLA BYLA NALOŽENA do hliníkových rakví, jaké se používají pro leteckou přepravu zemřelých, a pak naložena do dodávky FBI a odvezena na Loganovo mezinárodní letiště. Zvláštní agent Tyler zavolal do Washingtonu, aby se přeptal, co bude následovat, a děkoval bohu, že má šifrovanou vysílačku.
Ředitel FBI Emil Jacobs, jak se ukázalo, dosud neměl ve všem úplně jasno, takže musel zavolat Arthuru Moorovi do CIA, kde nastalo horečné přemýšlení, načež padlo rozhodnutí naložit těla na let British Airways z Bostonu do Londýna, kde si je převezmou lidé Basila Charlestona. To proběhlo poměrně rychle, protože Britské aerolinky spolupracují s americkými policejními úřady velmi ochotně; let číslo 214 vyroloval od východu přesně včas v 8:10 a chvilku poté vystoupal do výšky potřebné pro čtyři a půl tisíce kilometrů dlouhý let do Heathrow.

*****

KDYŽ SE ZAJCEV probudil na své horní posteli, bylo skoro pět hodin ráno; nevěděl, co ho probralo. Překulil se a podíval se z okna, když vtom mu to došlo: vlak zastavil ve stanici. Nevěděl, která to je - nezapamatoval si jízdní řád - a pocítil náhlé mrazení. Co když sem právě nastoupili nějací lidé z Druhé správy? Ve dne by to zaplašil, ale KGB byla pověstná tím, že zatýkala lidi uprostřed noci, kdy se dal očekávat nejméně účinný odpor z jejich strany, a obavy se rychle znovu vynořily. Pak slyšel zvuk kroků
v chodbě... ale minuly jejich kupé a vlak se dal po chvíli znovu do pohybu, vzdaloval se od dřevěné budovy nádraží a on teď za oknem opět neviděl nic než tmu. Proč mě to vylekalo? ptal se Zajcev sám sebe. Proč teď? Copak už nejsem v bezpečí? Tedy takřka, opravil se. Odpověď zněla ne, dokud nebude stát na cizí půdě, tak ne. Musel si to neustále opakovat, dokud nebude stát na cizí, nesocialistické půdě. A tam ještě nebyl. Tuhle připomínku si znovu uložil do paměti, překulil se zpátky a snažil se znovu usnout. Pohyb vlaku časem překonal jeho úzkost a on se vrátil ke svým snům, jež však neposkytovaly o nic větší uklidnění.

*****

LET BRITISH AIRWAYS probíhal ve tmě, většina cestujících spala, zatímco posádka letadla kontrolovala své četné přístroje, popíjela kávu, kochala se noční oblohou posetou hvězdami a dívala se na obzor po prvních stopách svítání. To obvykle poprvé spatřili nad západním pobřežím Irska.

*****

RYAN SE PROBUDIL dříve než obvykle. Vyklouzl z postele, aniž by vzbudil svou ženu, oblékl se a vyšel ven. Muž rozvážející mléko zajížděl do slepé ulice na konci Grizedale Close. Zastavil s dodávkou a vystoupil s bochníkem chleba a dvěma litry plnotučného mléka, které Ryanovy děti popíjely stejně zdatně jako letecké motory benzin. Došel na půl cesty k domu, když si všiml svého zákazníka.

"Něco se stalo, pane?" zeptal se mlíkař, napadlo ho, jestli třeba není dítě nemocné, což je obvyklý důvod pro rodiče, aby byli vzhůru v tuhle denní dobu.

"Ne, jen jsem se probudil o něco dřív," odpověděl Ryan a zívl.

"Potřebujete něco zvláštního?"

Jenom cigaretu," odpověděl Ryan bezmyšlenkovitě. Pod Cathyiným přísným dohledem si od doby, co přijeli do Anglie, nedal ani jednu.

"Tady je, pane." Muž natáhl ruku s krabičkou cigaret.

Ryan z toho byl úplně paf. "Díky, příteli." Ale vzal si ji i tak, dokonce si ji nechal zapálit plynovým zapalovačem. Při prvním potáhnutí se zakuckal, ale velmi rychle to překonal. Byl to v tom tichu před rozbřeskem velmi příjemný pocit, na zlozvycích je fantastické hlavně to, jak rychle si je člověk zase osvojí. Byla to silná cigareta jako marlborky, které kouřil před maturitou, součást příslušnosti k mužské společnosti konce šedesátých let. Mlíkař by toho mel nechat, říkal si Jack, ale on asi nemá za manželku doktorku z Hopkinsovy nemocnice.

A taky se moc často nedostal do řeči se svými zákazníky. "Líbí se vám tady, pane?"

"Ano, líbí. Lidi jsou tady hodně milí."

"Děláme, co můžeme, pane. Přeju dobrý den."

"Díky, příteli. Vám taky," řekl Ryan, když se muž vracel ke svému vozu. Mlíkaři v Americe takřka vymizeli, především vinou supermarketů. Škoda, říkal si Jack. Pamatoval si, jaký jim vozili chléb a medové koblihy, když byl malý kluk. Všechno to nějak pominulo, aniž by si toho všiml, když chodil asi do sedmé třídy. Ale cigareta a ranní vzduch byly na probuzení velice příjemné. Neslyšel vůbec žádný zvuk. I ptáci ještě spali. Zvedl oči a podíval se na světla letadel na nebi. Lidi cestující do Evropy, možná do Skandinávie, usuzoval podle směru - nejspíš z Heathrow. Co je to za chudáky, že musejí vstávat takhle brzy kvůli nějaké schůzce? říkal si. No... dokouřil cigaretu a odhodil ji na trávník, přemýšlel, jestli si jí Cathy všimne. Taky by to mohl svalit na někoho jiného. Škoda že ještě nepřišel mladík s novinami. Takže Jack vešel do domu a pustil si televizi a CNN. Chytil zrovna sport. Orioles znovu vyhráli a ve World Series se střetnou s Phillies. To byla poměrně dobrá zpráva. Kdyby byl doma, sehnal by si lístky na pár zápasů na Memorial Stadium a na zbytek by se podíval v televizi. Ale letos má smůlu. Na kabelové televizi neměl ani jeden kanál přenášející zápasy baseballu, i když Britové pomalu začínali sledovat americký fotbal. Ještě ho moc nechápali, ale kdovíproč je bavilo se na to dívat. Lepší než běžné programy v televizi, ušklíbl se Ryan. Cathy si oblíbila zdejší komedie, ale Jack jim z nějakého důvodu ještě nepřišel na chuť. Zpravodajské programy tu však měli velmi dobré. Záleželo jen na osobní chuti, říkal si. Non est disputandum, říkali staří Římané. Pak si všiml rozbřesku, jeho prvních náznaků za východním horizontem. Než bude skutečné ráno, musí ještě asi hodinu počkat, ale už se to blížilo, a ani chuť na další spánek ho nemůže zaplašit.

Jack se rozhodl, že připraví kávu - stačilo jen stisknout tlačítko na překapávači, který koupil Cathy k narozeninám. Pak zaslechl plesk, jak na schody před domem dopadly noviny, a šel si pro ně.

"Nemůžeš spát?" zeptala se Cathy, když se vrátil.

"Jo, nemělo smysl, abych se jenom převaloval." Jack políbil svou ženu. V

obličeji se jí po polibku objevil zvláštní výraz, ale zaplašila ho. Její nos citlivý na tabák vyslal nějaký signál, ale její mozek ho nesprávně vyhodnotil jako příliš nepravděpodobný.

"Děláš kafe?"

"Stisknul jsem tlačítko," přikývl Jack. "Zbytek nechám na tobě."

"Co chceš k snídani?"

"Mám snad na výběr?" zeptal se Ryan nedůvěřivě. V poslední době se snažila dodržovat zdravou stravu. Žádné koblihy.

*****

"DOBRÉ RÁNO, zajčiku!" pozdravil Oleg svou dceru.

"Tati!" Natáhla k němu obě ruce s úsměvem, jaký mívají děti po probuzení. Ztrácely ho dlouho před dospělostí, ovšem dokud je neopouštěl, šlo o něco, co všechny rodiče na světě ohromovalo. Oleg ji zvedl z postele a objal ji. Její malé bosé nohy se dotkly koberce na podlaze, pak odešla na svou vlastní toaletu. Do kupé přišla Irina a připravila jí oblečení, načež se s Olegem vrátili do části jejich prostor určených dospělým. Ani ne za deset minut zamířili do jídelního vozu. Oleg se ještě ohlédl a viděl, jak stevard spěchá, aby jejich kupé uklidili jako první. Být v KGB mělo své výhody, i když už to nemělo být na dlouho.

Někdy uprostřed noci vlak zastavil u státní farmy a nabral čerstvé mléko, které Světlana k snídani milovala. Dospělí dostali (přinejlepším) průměrnou kávu a chléb s máslem (v kuchyni došla vajíčka). Aspoň ten chléb i máslo byly čerstvé a chutné. V zadní části vagonu byly naskládané noviny. Oleg si vzal Pravdu a posadil se, aby si ji přečetl - pořád ty samé lži. Dalším rysem práce pro KGB byla skutečnost, že jste měli víc informací, než abyste věřili tomu, co se píše v novinách. V Izvestijích se aspoň pík o skutečných lidech, z nichž je pár i pravdivých článků, říkal si. Jenže sovětský vlak musel pochopitelně mít jen ty politicky nejvíce vyhovující noviny, a těmi byla Pravda, říkal si Zajcev.

*****

RYAN MĚL dvě cestovní sady na holení. Zavazadlo viselo ve skříni na velkém mosazném háku, připraveno na moment, až ho Sir Basil vyšle do Budapešti. Díval se na něj, zatímco si vázal kravatu a přemýšlel, kdy asi odjede. Pak do ložnice vešla Cathy a oblékla se. Její bílý laboratorní plášť nepochybně visí na věšáku v ordinaci - nejspíš oba, pro Hammersmith a Moorefields, na obou příslušné jmenovky.

"Cath?"

"Copak?"

"Tvé laboratorní pláště - nechala sis na nich jmenovku z Hopkinse, nebo sis pořídila nové?" Nikdy předtím ho to nezajímalo.

"Místní. Byla by otrava vysvětlovat to každému novému pacientovi, který by si toho všiml." Ale někteří se vyptávali na její přízvuk nebo na to, proč má na jmenovce Lady Caroline Ryanová, M.D., FACS. To "Lady" dělalo dobře její ženské ješitnosti. Jack se díval, jak si češe vlasy, což se mu odjakživa líbilo. Mít o něco delší vlasy, byla by naprosto úchvatná, ale nikdy si je nenechala narůst, tvrdila totiž, že čepice používané na operačním sále stejně zničí jakýkoli účes. To se změní, až budou příště pozváni na slavnostní večeři. Už se to chystalo. Královna je měla oba poměrně ráda a princ waleský taky, oba byli na seznamu důležitých hostů. Takové pozvání nešlo odmítnout, i když Cathy měla výmluvu, když měla na druhý den naplánovanou operaci. Špioni se ovšem měli cítit poctěni, i když to znamenalo, že na další pracovní den budou spát tři hodinky.

"Co tě čeká dneska?"

"Mám přednášku o laseru. Brzy ho sem chtějí koupit a já jsem v Londýně jediná, kdo ví, jak se má správně používat."

"Má žena, laserová královna."

"No, aspoň můžu mluvit o tom, co dělám," odpověděla, "ty tajný agente."

"Ano, drahoušku," vzdychl Ryan. Možná bych si dneska měl přibalit browning, jen abych ji popíchl. Jenže kdyby si toho všiml někdo ve vlaku, byl by přinejmenším považován za nečistého, přinejhorším by ho zastavil policejní konstábl a ptal se ho, co má v úmyslu s takovou věcí. A před následnou pří by ho nezachránil ani jeho diplomatický pas.

*****

O ČTVRT HODINY později Jack s Cathy seděli ve svém kupé a mířili na severozápad k Londýnu, ona si opět četla lékařské časopisy a on pročítal Telegraph. John Keegan měl v novinách zajímavý sloupek, byl to historik, kterého Jack velice uznával jako analytika složitých informací. Pořád mu bylo záhadou, proč mu Sir Basil nezajistil místo v Century House. Třeba si Keegan vedl až příliš dobře jako historik, dokázal vysvětlovat své názory masám - nebo aspoň inteligentním civilistům. To dávalo smysl. Jako britský státní úředník ještě nikdo nezbohatl, a jestli někoho těšila anonymita - neškodilo být čas od času poplácán po rameni, když se vám podařilo něco hodně dobrého. Úředníci na celém světě nemohli nic takového očekávat.

*****

TOU DOBOU, kdy jejich rychlík projel stanicí Elephant and Castle, zastavil na terminálu č. 4 let 214. Letoun nedorazil až k východu. Zastavil na místě, kde čekaly autobusy, jež odvezly pasažéry na odbavení imigračních a celních úřadů. U kol ještě ani nebyly všechny zarážky, když se otevřela dvířka nákladního prostoru. Poslední dva předměty naložené na Loganově letišti byly dvě rakve, a ty se dostaly ven jako první ze všech zavazadel. Podle popisků na rohu každé rakve zaměstnanci letiště věděli, kam je mají poslat, na místě byli dva nenápadní muži z Century House a na vše dohlíželi. Rakve byly položeny na čtyřkolový vozík a odvezeny na parkoviště s vozy a dodávkami, kde je přeložili do naprosto anonymní dodávky. Dva muži z SIS nasedli a vyjeli na východ k Londýnu, naprosto netušili, co tohle má vlastně znamenat. Tak to ale chodilo velmi často.

Dodávka dojela do Westminster Bridge Road asi o čtyřicet minut později. Zde byly rakve složeny a umístěny na jiný vozík, na němž dojely do nákladního výtahu a v něm do druhého podzemního podlaží.

Tam už čekali další dva muži. Otevřeli rakve a oba děkovali osudu, že v rakvích byl dostatek ledu, takže těla ještě nevydávala ten zvlášť nepříjemný zápach mrtvé a rozkládající se lidské tkáně. S gumovými rukavicemi na rukou zvedli obě těla - žádné nebylo moc těžké - a přenesli je na stoly z nerezavějící oceli. Obě těla byla svlečená a zejména v případě té malé dívky byla jejich práce velice neradostná.

A to ještě nebylo všechno. Po prohlédnutí fotografie došli k nepřekvapivému závěru, že dívčin obličej se od fotografie poněkud liší. Totéž platilo o dospělé ženě, i když její tělo i proporce prakticky vyhovovaly. Její obličej byl ohněm takřka nedotčen, žena přišla o život vlivem otravy plyny. Takže oba obličeje musely projít značnými úpravami, aby je bylo možno využít pro operaci BEATRIX. TO zajistily plynové opalovací lampy. Výše postavený z dvojice mužů nejprve zapnul silný větrák na stropě. Oba si pak nasadili žáruvzdorné kombinézy a zapálili lampy. Pak je bez soucitu namířili na oba obličeje. V obou případech nesouhlasila ani barva vlasů, takže je museli opálit nejprve. Pak zblízka ožehli i oba obličeje. Proběhlo to rychle, ale ne natolik, jak by si oba zaměstnanci SIS přáli. Muž skláněj ící se nad dívkou se pomodlil za její

dětskou duši, věděl, že už je tam, kam nevinné dívky po smrti odcházejí. To, co zbývalo, bylo jen chladné maso, nevypovídající nic o bývalé majitelce, ale přesto pro Spojené království velice hodnotné - a pro Spojené státy americké nepochybně také, jinak by takovou příšernou práci ani neděla li. V tom okamžiku levé oko malé dívky vlivem vnitřního napětí puklo, načež se muž otočil a vyzvracel. Ale udělat to musel. I oči měly jinou barvu.

Museli ještě ožehnout ruce i chodidla, obě těla pak prohlédli, jestli nenajdou nějaké tetování, jizvy nebo jiné zásadní rysy, ale nic takového nenašli, dokonce ani jizvu po operaci slepého střeva.

Trvalo to všehovšudy hodinu a půl, a pak už byli se svou prací spokojeni. Pak museli těla obléknout. Navlékli na těla oblečení pocházející ze Sovětského svazu, načež i to museli opálit, aby se látka spojila s povrchovými popáleninami. Když měli tu hroznou práci za sebou, naložili těla do převozních rakví, přidali dovnitř další zásobu suchého ledu, aby těla ležela v chladu a nezačala se rozkládat. Rakve postavili vedle třetího takového předmětu v rohu místnosti. Pak byl čas na oběd, jenže ani jeden z nich neměl na jídlo zrovna pomyšlení. Vábila je spíš představa několika whisek; hospod bylo kolem dost.

*****

"JACKU?" Sir Basil vstrčil hlavu do dveří a našel Ryana skloněného nad dokumenty jako správného analytika.

"Ano, pane," odpověděl Ryan a zvedl oči.

"Máš sbaleno?"

"Věci mám doma, ale ano, pane."

"Dobře. Poletíš z Heathrow, terminál číslo tři, dnes v osm večer. Dáme ti auto, aby sis dojel domů pro věci, třeba o půl čtvrté?"

"Ještě nemám pas ani víza," řekl Ryan.

"To dostaneš po obědě. Budeš vystupovat jako auditor z ministerstva zahraničí. Pokud si pamatuju, kdysi jsi skládal nějaké účetnické zkoušky. Když už tam budeš, třeba bys jim mohl prověřit účty." To je legrace, říkal si Charleston.

Ryan se mu pokusil lichotku oplatit. "Možná to bude zajímavější než místní burza. Pojede se mnou někdo?"

"Ne, ale na letišti se s tebou sejde Andy Hudson. Je to náčelník stanice v Budapešti. Dobrý člověk," slíbil Sir Basil. "Než pojedeš, stav se u mě."

"Provedu, pane." A Basil zmizel na chodbě.

"Simone, co takhle pintu a sendvič?" řekl Ryan svému kolegovi.

"Dobrý nápad." Harding vstal a vzal si kabát. Společně odešli k Vévodovi z Clarence.

*****

OBĚD VE VLAKU byl chutný: boršč, těstoviny, černý chléb a nezbytný desert - jahody z nějakého zemědělského družstva. Jediný problém byl v tom, že Světlana boršč nijak nevyhledávala, což bylo v Rusku poněkud nezvyklé, i u dítěte. Snědla jen čepici smetany, pak se s chutí pustila do těstovin a jahody doslova zhltla. Právě projeli Transylvánské Alpy na hranicích s Bulharskem. Vlak měl ještě dojet do Sofie, tam zatočit na severozápad k Bělehradu v Jugoslávii a nakonec dorazit až do Maďarska.

Zajcevovi po obědě odpočívali, Světlana se dívala z okna, jak se vlak blížil k Sofii.

Oleg Ivanovič dělal totéž, k tomu potahoval z cigarety. Když projížděli Sofií, najednou se přistihl, že přemýšlí, ve které budově asi sídlí Diržavna Sugurnosť. Plukovník Bubovoj je asi tam, pracuje na svém plánu pravděpodobně i s plukovníkem Strokovem. Jak by mu bylo, kdyby byl ten polský kněz zavražděn ještě dříve, než by se mu podařilo všechny varovat? Mohl nebo měl zareagovat

rychleji? Tyhle zatracené otázky, navíc se s nimi nemá komu svěřit! Děláš, co je ve tvých silách, Olegu Ivanoviči, říkal si, nikdo nedokáže víc!

Sofijské nádraží vypadalo jako katedrála, byla to ohromná kamenná budova s takřka náboženským nábojem. Zajceva kdovíproč netrápilo, že by do vlaku nastoupila zatýkací skupina KGB. Myslel jen na to, že musí pokračovat, dostat se do Budapešti a zjistit, co tam CIA zvládne... A doufat, že na to mají. KGB by dokázala takový úkol splnit s naprostou profesionalitou, skoro jako kouzelníci. Byla CIA stejně dobrá? V ruské televizi její agenty často zobrazovali jako zlé a blekotavé protivníky - ale to na Ústředí neříkali. Kdepak, na Dzeržinského náměstí č.p. 2 je považovali za zloduchy, neustále ve střehu, mazané jako lišky, nejvražednější ze všech nepřátel. Tak co tedy byla pravda? Určitě se to dozví celkem rychle - tak či onak. Zajcev zadusil cigaretu a odešel s rodinou zpět do jejich kupé.

*****

"UŽ SE TĚŠÍŠ na ten úkol, Jacku?" zeptal se Harding.

,Jo, jako k zubaři. A nepovídej mi, jaká to bude hračka. Tys taky nikdy nepracoval v terénu."

"Ale tvé vyslání navrhli tví lidé."

"Aha, takže až se vrátím domů - jestli se vrátím - tak abych podřezal admirála Greera," odpověděl Ryan zpola - ale skutečně jen zpola - v žertu. "Na něco takového nemám výcvik, rozumíš, Simone?"

"Kolik lidí je vycvičeno pro přímé tělesné napadení? A s tím zkušenosti máš," připomněl mu Simon.

"Jo, kdysi jsem byl poručíkem u mariňáků, ale jen na asi jedenáct měsíců, pak naše helikoptéra spadla na Krétě a já si přerazil záda. Mě nebaví ani horská dráha, člověče. Moji rodiče to milovali; vždycky mě na ni brali v zábavním parku Gwynn Oak, když jsem byl malý kluk. Čekali, že se mi ty hrůzy budou taky líbit. Táta," vysvětloval Ryan, "byl před čtyřiceti lety parašutistou u Sté první výsadkové divize. Volný pád mu moc vrásky nedělal." Ušklíbl se. Na námořní pěchotě bylo sympatické, že vás nenutila skákat z letadla. No, hergot, pomyslel si Jack najednou. Bojí se toho víc než cesty letadlem? Pak se zamyslel a pousmál se sám sobě. "Nosí vaši důstojníci v terénu zbraně?"

Simon se zasmál. "Jenom ve filmech, Jacku. Jsou hrozně těžké a není legrace pak muset vysvětlovat, proč je u sebe máš. V SIS nejsou žádní vrazi - aspoň pokud já vím. Francouzi občas někoho zabijí, a celkem se jim to daří. To platí i o Izraelcích, ale každý může udělat chybu, i cvičený profesionál, a takové věci se těžko objasňují tisku."

"Vy nemůžete vydat zákaz zveřejňovat v tisku některé informace?"

"Teoreticky můžeme, ale dá se to těžko vymáhat. Média mají svá vlastní pravidla, víš."

"The Washington Post taky, jak se dozvěděl Nixon. Takže zabít bych nikoho neměl."

,Já bych se tomu snažil vyhnout," přikývl Simon a kousl si sendviče s krůtím masem.

*****

BĚLEHRAD - pro místní Beograd - měl taky moc hezké nádraží. V minulém století snad všichni architekti soutěžili a každý chtěl být lepší než ti druzí, stejně jako nábožní stavitelé ve středověku, kteří stavěli katedrály. Vlak měl několik hodin zpoždění, což ho poněkud překvapilo. Nechápal proč. Nikde přece na nějak přehnaně dlouhou dobu nezastavovali. Možná nejel tak rychle, jak měl. Po Bělehradu se cesta vlnila do kopců, taky nejeli zrovna nejrychleji. Přemýšlel, jak tahle země asi vypadá krásně v zimě. Nemá se tady

někde konat olympiáda? Zima sem přicházela asi ve stejnou dobu jako do Moskvy. Letos měla menší zpoždění, ale to obvykle znamenalo, že až přijde, bude neobvykle drsná. Napadlo ho, jaká bude zima v Americe...

*****

"PŘIPRAVEN, JACKU?" zeptal se Charleston v kanceláři.

"Asi ano." Jack se podíval na svůj nový pas. Jelikož byl diplomatický, byl o něco víc zdobený než normální, vázaný v červené kůži a na přední stránce královský erb. Prolistoval ho a všiml si razítka ze všech míst, která nenavštívil. Thajsko, Čínská lidová republika. Hergot, pomyslel si, já se teda nacestuju. "Proč tahle víza?" zeptal se. Anglie je od nikoho nevyžadovala.

"Maďarsko kontroluje pohyb do země i ze země poměrně přísně. Vyžaduje vstupní i výjezdní víza. Ta druhá asi nebudeš potřebovat," podotkl Charleston. "Hudson tě nejspíš vezme pryč směrem na jih. Má dobré vztahy s místními pašeráky."

"Budeme překračovat hory?" zeptal se Ryan.

Basil zavrtěl hlavou. "Ne, to nebývá moc časté. Předpokládal bych spíš auto nebo nákladní vůz. Neměl by to být vůbec žádný problém, hochu." Zvedl oči. "Jde skutečně o velmi rutinní záležitost, Jacku."

"Když to říkáte, pane." Já to tak ale rozhodně neberu.

Charleston vstal. "Zlom vaz, Jacku. Uvidíme se za pár dní."

Ryan přijal jeho ruku. "Rozumím, Sire Basile." Semper fi, příteli.

Na ulici na něj čekalo auto. Jack nasedl na místo spolujezdce a řidič zamířil na východ. Jízda v mírném odpoledním provozu trvala jen padesát minut, skoro stejně jako vlakem.

Když dorazil do Chathamu, našel svou dcerku spící, a malý Jack si v ohrádce hrál se svýma nohama - byly tak úžasné - a slečna Margaret seděla s časopisem v obývacím pokoji.

"Pane Ryane, nečekala jsem..."

"To je v pořádku. Musím odjet na služební cestu." Došel k telefonu na stěně v kuchyni a pokusil se zavolat Cathy, ale dozvěděl se jen to, že právě má přednášku o té své laserové hračce. Je to asi ten, kterým svařuje žíly, aby už z nich nic neteklo, pomyslel si. Nebo tak nějak. Zamračil se a zamířil nahoru pro tašku. Zkusí se jí dovolat z letiště. Ale pro případ, že by se mu to nepovedlo, jí napsal vzkaz.

ODJEL JSEM DO BONNU. ZKOUŠEL JSEM SE TI DOVOLAT. JEŠTĚ TO ZKUSÍM. LÍBÁ TĚ JACK. TO pak přilepil na dvířka od lednice. Ryan se sklonil a políbil Sally a pak se natáhl, zvedl svého synka a objal ho. Byl pak celý mokrý, protože mrňousovi tekly sliny jako olej z motoru. Cestou ven se musel otřít do papírové utěrky.

"Příjemnou cestu, pane Ryane," volala chůva.

"Díky, Margaret, mějte se."

Jakmile jeho auto odjelo, zavolala do Century House a vyřídila tam, že Sir John už jede do Heathrow. Pak se vrátila ke svému časopisu, novému číslu Tattleru.

*****

VLAK NEČEKANĚ zastavil na nějakém nádraží u maďarských hranic, nedaleko od města Somboru. Zajcev o tom nevěděl, ale jeho překvapení záhy pominulo. Na jejich straně vlaku viděl jeřáby, a ještě než vlak vůbec zastavil, podél vlaku se rozmístil dav mužů v pracovních kombinézách.

Maďarské státní dráhy používaly kolejnice se standardním rozchodem, tedy 1435 milimetrů od sebe, což byl světový standard, který měl počátky v dobách povozů tažených dvěma koňmi, jaké používali Římané. Jenže ruský rozchod byl 1524 milimetrů - těžko říct proč, to si už nikdo nepamatoval. Řešení spočívalo

v tom, že těla vagonu se zde zvedala z ruských kolejnic a pokládala se na jiné podvozky. To trvalo asi hodinu, ale to nebylo tak hrozné. Světlana z toho měla oči navrch hlavy, její otec byl také poměrně udiven, jak plynule to celé proběhlo. O hodinu a dvacet minut později už ujížděli k severu po užších kolejnicích taženi novou elektrickou lokomotivou a přejížděli úrodnou zemědělskou půdou

Maďarska. Světlana si takřka okamžitě povšimla mužů ve zdejších krojích na koních, což jí i oběma rodičům připadalo jako celkem zvláštní.

*****

MĚL LETĚT poměrně novým Boeingem 737 a Ryan se rozhodl, že si na tuhle cestu vezme kamaráda. Na letišti si koupil krabičku cigaret a jednu si zapálil, jakmile byl v hale.

Dobré bylo, že na něj čekalo místo v první třídě u okna, 1-A. Jediné, co bylo na létání dobré, byl výhled na zem z oblohy a k tomu ještě jako přídavek skutečnost, že nikdo neviděl strach ve vaší tváři, snad s výjimkou letušky, protože ty asi dokážou vycítit strach stejně jako doktoři. Ale alkohol byl tady vepředu zadarmo a Ryan se pokusil si objednat whiskey, ale zjistil, že na výběr je skotská (kterou neměl rád), vodka (kterou neměl rád) nebo gin (který nemohl ani vystát). Na Jacka Danielse si vybral špatnou společnost, ale nabídka vín byla příjemná, a když vystoupali do cestovní výšky, zákaz kouření s cinknutím zhasl a Ryan si zapálil další cigaretu. Nebylo to stejně dobré jako kvalitní bourbon, ale lepší něco než nic. Aspoň se mohl zaklonit a se zavřenýma očima předstírat zamyšlenost, čas od času vyhlédl ven, aby zjistil, jestli pod jejich letadlem je zeleno nebo modro. Let probíhal poměrně v poklidu, jen pár otřesů ho přinutilo křečovitě sevřít opěrky na ruce a tři sklenky dobrého francouzského vína mu pomohly získat trochu víc klidu. Asi v polovině letu, nad Belgií, se znovu zamyslel. Kolik lidí nenávidí létání? Asi půlka, nebo snad třetina? Kolik z nich to nesnáší stejně jako on? Půlka z nich? Takže asi není sám. Lidé se snaží své obavy zakrýt, a když se rozhlédl, uviděl tváře nejspíš hodně podobné té jeho. Takže asi nebyl jediným slabochem na palubě. A víno bylo dobré a vyzrálé. A jestli se teroristům z ULA nepodařilo poslat ho na věčnost svými puškami Uzi v jeho vlastním domě nad Chesapeake Bay, tak snad měl štěstěnu na své straně i teď. Tudíž se mohl uklidnit a užít si tu cestu - nic s tím stejně nenadělá, ten boeing letěl rychlostí asi pěti set uzlů.

Při sestupu to s nimi znovu trochu házelo, ale pro Ryana se jednalo o jedinou část letu, kdy se cítil v bezpečí - když se letadlo vracelo k zemi. Rozum mu říkal, že tohle je vlastně ta nejnebezpečnější část, ale jeho vnitřnosti to kdovíproč viděly opačně. Slyšel vrnění několika motorů, pak svištění, jak se otevíral prostor podvozku, a pak pocítil bezpečí, když si všiml, jak se k nim země přibližuje. Přistání nebylo moc hladké, ale Jack ho vítal. Byl zpátky na zemi, kde se mohl postavit a pohybovat se výhradně podle vlastního uvážení a bezpečnou rychlostí. Fajn.

OCITLI SE V DALŠÍM nádraží plném nákladních vagonu a jejich vlak popojížděl tam a zpět přes nejrůznější otočky a výhybky. Světlana měla zase nos přitisknutý k oknu, pak konečně projeli pod skleněnou střechou a jejich vlak zastavil na Východním nádraží. Podél zavazadlového vagonu už se shlukli polouniformování a poněkud ošuntěle vyhlížející nosiči. Světlana prakticky vyskočila z vagonu, aniž by se rozhlédla, div neporazila svou maminku, která se ji mezitím snažila zachytit se zavazadly v rukou. Oleg odešel k zavazadlovému vagonu a dohlížel na to, aby jim kufry naložili na dvoukolový vozík. Odešli od vlaku, prošli starou a poněkud špinavou halou s pokladnami a odsud vyšli ven ke stanovišti taxíků. Stála jich tu spousta, všechno lady ruské výroby - sovětská verze starého fiata - a všechny stejné barvy, což mohla být béžová. Zajcev dal nosiči rubl a dohlédl na to, aby jim kufry

naložili do auta. Kufr toho taxíku byl na to až příliš malý. Tři kufry se položily na přední sedadlo a zajčik bude muset cestou do hotelu sedět své mamince na klíně. Taxík vyrazil, obratně a nejspíš ne zrovna podle předpisů se otočil o sto osmdesát stupňů a pak vražednou rychlostí vyrazil zřejmě po hlavní nákupní třídě.

Hotel Astoria se nacházel jen čtyři minuty od nádraží. Vypadal jako obrovská stavba, připomínal skoro nějaký starý grandhotel. Vstupní hala byla co do rozměrů relativně skromná, což už neplatilo o vybavení, všude spousta vyřezávaného dřeva. Recepční už je očekával a přivítal je s úsměvem. Nedlouho poté, co dal Zajcevovi klíč od pokoje, ukázal přes ulici na Kulturní středisko maďarsko-sovětského přátelství, což byla tak jednoznačně pobočka KGB, že klidně mohla mít přede dveřmi sochu Železného Felixe. Nosič je doprovodil k malému výtahu a pak do třetího patra, zatočil doprava k pokoji 307. Ten rohový pokoj se měl na příštích deset dní stát jejich domovem, což si mysleli všichni kromě Olega. I tenhle muž dostal za svou snahu rubl a odešel, nechal rodinu v pokoji, který byl jen o málo větší než dvě jejich kupé dohromady, s jedinou koupelnou, i když tam byla sprcha i vana, na což se všichni tři těšili. Oleg pustil svou ženu i dcerku napřed.

Jakkoli byla ta místnost podle západních měřítek ošuntělá, podle sovětských norem byla skoro výstavní. U okna stála židle a Zajcev se posadil a vyhlížel na ulicích důstojníky CIA. Věděl, že je to naprostá pitomost, ale nemohl tomu pokušení odolat.

*****

MUŽI, JEŽ VYHLÍŽEL, ovšem nebyli vůbec Američané, byli to Tom Trent a Chris Morton a oba pracovali pro Andyho Hudsona. Oba měli tmavé vlasy a toho dne se nemyli, aby vypadali jako maďarští dělníci. Trent se zaměřil na nádraží a zahlédl je, když přijížděli, zatímco Morton se usídlil v hotelu. Měl dobré fotografie od moskevského fotografa Timesů, takže identifikace Zajcevovy rodiny proběhla bez problémů. Morton se pak ještě díky svým dokonalým znalostem ruštiny vydal k recepci a ověřil si číslo pokoje svého "starého kamaráda", odměnou za dvacet forintů a mrknutí. Pak odešel do baru a nepřestával sledovat hotelovou halu. Když jeli metrem zpátky na ambasádu, shodli se, že zatím to jde jako na drátkách. Vlak přijel později, ale informace o hotelu se do puntíku vyplnily.

*****

ANDY HUDSON byl muž průměrné postavy i vzhledu, jen jeho pískové vlasy ho pasovaly na cizince v zemi, kde všichni vypadali takřka stejně. Na letišti tomu tak teda aspoň bylo, říkal si Ryan.

"Můžeme mluvit?" zeptal se Ryan cestou z letiště.

"Ano, auto je v pořádku." Stejně jako všechna taková vozidla bylo pravidelně kontrolováno a parkovalo na bezpečném místě.

"Víte to jistě?"

"Protivník neporušuje pravidla diplomatického chování. Je to zvláštní, ale je to tak. A kromě toho, v autě je velice dokonalý alarm. Nevím, jestli bych ho dokázal obelstít i já sám. Nicméně, vítejte v Budapešti, Sire Johne."

"Takže víte, kdo jsem?"

"Ano, v březnu jsem byl doma v Londýně. Byl jsem tam, když jste ukázal své hrdinství - vy blázne jeden, vždyť vás málem zabili. Ještě štěstí že to dělali ti pitomí Irčani."

"To jsem si taky mnohokrát říkal, pane Hud..."

"Andy," přerušil ho Hudson.

"Fajn. Já jsem Jack."

"Co let?"

"Každý let, po kterém člověk odejde po svých, je dobrý, Andy. Ale pověz mi něco o tom úkolu a jak to chceš provést."

"Naprostá rutina. Budeme sledovat Králíka a jeho rodinu - budou pod těsným dohledem - a až nadejde dobrý čas, vyvezeme je z města a do Jugoslávie."

"A jak?"

"Autem nebo dodávkou, to ještě není rozhodnuté," odpověděl Hudson. "Maďarsko je jediný možný problém. Jugoslávcům je šumafuk, kdo překračuje jejich hranice - milion jejich obyvatel pracuje za mořem v nejrůznějších pozicích. A naše vztahy s hraniční stráží jsou velice srdečné," ujistil ho Andy.

"Úplatky?"

Hudson přikývl, zatímco zatáčel kolem středně velkého parku. "Můžou tak poměrně snadno poskytovat svým rodinám moderní zařízení. Znám lidi, co sem pašují tvrdé drogy - ty pochopitelně nevyužívám. Drogy jsou jediná věc, o kterou místní aspoň předstírají zájem, ale někteří strážci jsou jednáním nakloněni víc než jiní - nebrání se tomu vlastně nikdo z nich nebo jen velmi malá část. Je k nevíře, co člověk dostane za trochu tvrdých peněz a za tenisky Reebok. Černý trh je tu velice živý, a jelikož často přináší zemi tvrdou měnu, politické vedení rádo přivře oči, dokud to neprobíhá moc živelně, rozumíš."

"Tak jak to, že se stanice CIA tak položila?"

"Absolutní smůla." Hudson Jackovi pár minut vysvětloval, jak k tomu došlo. "Je to, jako by tě na prázdný silnici přejel náklaďák."

"Hergot, copak se tohle fakticky může stát?"

"Moc často ne, je to, jako bys vyhrál v loterii."

"K vítězství je potřeba hrát," zavrčel Ryan. Tak znělo motto Marylandské státní loterie, což byl jen další druh daně určené pro lidi, kteří byli dost hloupí, aby se do toho zapojili; byla jen ještě cyničtější než ostatní.

"Ano, to je fakt. Takhle riskujeme všichni."

"A jak se to vztahuje ke snaze vyvézt Králíka s celou rodinou odsud?"

"Asi jedna ku deseti tisícům."

Ryanovi to připadalo jako poměrně solidní kurz, ale pak si uvědomil i další obavu. "Už ti řekli, že jeho žena s dcerou dosud nevědí, na jak dlouhou dovolenou vyjeli?"

Hudson se otočil. "To si děláš legraci."

"Nedělám. To řekl našim lidem v Moskvě. Komplikace?"

Hudson pevně sevřel volant. "Jen jestli se ráda hádá. Když bude třeba, tak si poradíme i s tím." Ve tváři však měl napsáno, že to jeho úkol zrovna neulehčilo.

"Evropanky prý nejsou tak asertivní jako Američanky."

"To je vlastně pravda," přikývl Hudson. "Což myslím platí o Ruskách dvojnásob. No, to ale uvidíme."

Naposledy zatočili na Harm Útka a pak už byli na půdě britského velvyslanectví. Hudson zaparkoval a vystoupil.

"Tahle budova je Budapesti Rendófókdpitanság, velitelství policie. Je fajn být v bezpečné čtvrti - jsou pro nás jen nepatrnou hrozbou. Zdejší policie nemá moc dobrou pověst. Místní jazyk je naprosto nemožný. Ugrofínský, říkají tomu filologové. Původ má snad někde v Mongolsku, ale věř tomu. Nemá nic společného s jazyky, o nichž jsi někdy slyšel. Moc lidí tady anglicky neumí, ale pár umí německy, protože Rakousko je hned za rohem. Neboj se, budeš vždycky mít s sebou někoho z nás. Zítra ráno tě vezmu na procházku. Nevím, jak ty, ale mě cestování vždycky úplně vyždímá."

"Jo," přikývl Ryan hned. "Já tomu říkám cestovní šok." "Takže teď tě ubytujeme nahoře. Jídelna je poměrně dobrá a tvůj pokoj bude pohodlný, i když ne zrovna přepychový. Vezmu ti tašku."

Ta pohostinnost mu vyrazila dech. Jack měl v pokoji postel, vlastní koupelnu, televizi a video s asi desítkou kazet. Zvolil Kruté moře s Jackem Hawkinsem a usnout se mu podařilo až těsně před koncem.

26 KAPITOLA - TURISTÉ

VŠICHNI SE PROBUDILI prakticky ve stejnou dobu. Zajčik jako první, její maminka těsně po ní a otec jako poslední. V hotelu Astoria byla dokonce i pokojová služba, pro sovětské občany neslýchaný luxus. V pokoji měli telefon, a když všichni Irině nahlásili, co by si dali, objednala to a dozvěděla se, že jídlo jim donesou asi do půl hodiny.

"To bych dokázala rychleji," poznamenala Irina poněkud hořce. Ale i ona musela uznat, že fakt, že nemusí chystat snídani, vůbec není k zahození. Takže se všichni vystřídali v koupelně a čekali na snídani.

*****

RYAN SE OSPRCHOVAL a došel do jídelny na velvyslanectví kolem tři čtvrtě na osm. Britové si očividně potrpěli na své pohodlí, stejně jako američtí pracovníci v zahraničních službách. Naložil si míchaná vajíčka a slaninu - anglickou slaninu Ryan miloval, ale nejpopulárnější anglický salám mu připadal jako vycpávaný pilinami - a čtyři plátky bílého chleba, neboť si říkal, že bude potřebovat vydatnou snídani, aby zvládl celý den. Káva tu byla poměrně dobrá. Když se na ni zeptal, dozvěděl se, že je rakouská, čímž se vysvětlovala ta kvalita.

"Velvyslanec na tom trval," řekl Hudson a posadil se naproti svému americkému hostovi. "Dickie je na kafe."

"Kdože?" zeptal se Jack.

"Richard Dover. Velvyslanec - teď je právě v Londýně, odjel předevčírem. Škoda. Rád by se s tebou setkal. Je to dobrý šéf. Tak co, vyspal ses dobře?"

"Nestěžuju si. Je tu rozdíl jen jedné hodiny, tak co. Mohl bych odsud zavolat do Londýna? Nepodařilo se mi dovolat se ženě, než jsem včera odjel. Nechci, aby si dělala starosti," vysvětloval Jack.

"Ale samozřejmě, Sire Johne," řekl mu Hudson. "Můžeš si zavolat z mé kanceláře."

"Myslí si, že jsem v Bonnu kvůli nějaké záležitosti kolem NATO."

"Vážně?"

"Cathy ví, že pracuju pro CIA, ale neví moc o tom, co dělám - a kromě toho, ani já sám nevím, co je mým úkolem tady. Jsem analytik," vysvětloval Ryan, "nejsem přes operace."

"To se psalo v hlášení o tobě. Bordel," procedil důstojník skrz zuby. "Ber to jako novou zkušenost do sbírky."

"Mockrát děkuju, Andy." Ryan se na něj podíval s velmi pokřiveným úsměvem. "Už bych se bez dalších i obešel, kamaráde."

"No, až budeš příště sepisovat nějakou zprávu, budeš mít lepší představu o tom, jak to vypadá přímo na místě."

"To beru, hlavně ať na mě nespadne žádná zeď."

"Od toho jsem tady já."

Ryan se dlouze napil kávy. Proti tomu, jakou dělala Cathy, to byla břečka, ale na státní službu to celkem ušlo. "Jaký je plán na dnešek?"

"Dojez snídani a provedu tě po městě. Získáš představu, jak to tu vypadá, a pak začneme přemýšlet, jak dokončíme operaci BEATRIX."

*****

RODINA ZAJCEVOVÝCH byla příjemně překvapena kvalitou jídla. Oleg slyšel o maďarské kuchyni samou chválu, ale to člověk zjistí až na vlastní kůži, a příjemně ho překvapila. Už se těšil na prohlídku celého města, takže dojedli,

oblékli se a zeptali se na směr. Jelikož Irina se z nich nejvíce zajímala o místní možnosti, zeptala se na ulici, kde jsou nejlepší obchody. Recepční jí řekl, že to je Váci Útka, kam můžou dojet metrem, které, jak jim vysvětil, je nejstarší v Evropě. Takže došli na Andrássyho ulici a sešli dolů po schodech. Budapešťské metro, jak zjistili, je skutečně jen obyčejným vagonem tramvaje, ale pod zemí. I vagon byl ze dřeva, nad střechou měl tutéž konstrukci, jakou člověk vídá na pouličních tramvajích. Ale bylo to v podzemí, i když ne moc hluboko, a pohybovalo se to poměrně slušně. Necelých deset minut po nastoupení už byli na Vorosmarty Tér, tedy náměstí Rudé Marty, nedaleko od Váciho ulice. Nevšimli si muže, který je sledoval z bezpečné vzdálenosti - Toma Trenta - a který byl poněkud překvapen, že je vidí mířit přímo k budově britského velvyslanectví na Harm Útka.

*****

RYAN SE VRÁTIL do svého pokoje pro kabát - Hudson mu poradil, ať si ho na ranní procházku radši vezme - a pak seběhl do foyeru, odkud vyšli na ulici. Obloha byla roztrhaná, což věstilo, že v průběhu dne sprchne. Hudson kývl na bezpečnostního důstojníka u dveří a vyvedl Ryana ven, kde na něj čekalo nemalé překvapení. Hudson se podíval nejprve doleva k budově velitelství policie, kde zahlédl Toma Trenta, byl od nich necelých sedmdesát metrů...

A sledoval Králíkovu rodinu?

"Ty, Jacku?"

"Copak, Andy?"

"Tohle je náš Králík, jeho žena a Králíček."

"Ryan se otočil a s úžasem se zahleděl na trojici lidí z té fotky, kteří kráčeli přímo k němu. "Co to sakra...?"

"Určitě jdou nakupovat tady za roh. Je to turistická oblast - obchody a tak. To je teda náhoda," poznamenal Hudson a přemýšlel, co to asi může znamenat.

"Půjdeme za nimi?" zeptal se Jack.

"Proč ne?" odpověděl Hudson. Zapálil si - měl rád doutníčky -a počkal, až si jeho společník zapálí svou cigaretu, zatímco kolem nich prošla Králíkova rodina. Počkali, až je mine i Trent, a vydali se za nimi.

"Znamená to něco?" zeptal se Ryan.

"Nemám ponětí," odpověděl Hudson. Ale i když na něm bylo vidět, že není ve své kůži, z tónu jeho hlasu bylo možno vycítit jisté sdělení. Pokračovali ve sledování.

Takřka okamžitě se vše vyjasnilo. Během pár minut bylo zjevné, že Králíci vyšli na nákupy. Paní Králíková šla v čele, jak to maminky obvykle dělávají.

Váciho ulice byla očividně velmi stará, i když budovy musely být po druhé světové válce opravené, říkal si Ryan. Počátkem roku 1945 se o tohle město vedly velmi urputné boje. Ryan se podíval do výkladních skříní a zahlédl obvyklou skladbu zboží, i když nižší kvality a v menším množství, než vídal v Americe nebo v Londýně. Pro Králíkovu rodinu však šlo nepochybně o něco úžasného a Králíkova žena nadšeně ukazovala na každou výlohu, kolem níž prošli.

"Ta žena má pocit, jako by byla na Bond Street," poznamenal Hudson.

"Skoro asi jo." Jack se usmál. Na Bond Street už taky podepsal pár šeků. Byla to snad nejvybranější nákupní ulice na světě, když si člověk mohl dovolit se po ní procházet. Ale jak to vypadalo v Moskvě, a jak tahle nákupní oblast působila na Rusy?

Jack měl pocit, že všechny ženy jsou v jednom ohledu stejné. Mají rády okukování výloh, dokud je fakt, že nenakupují, nepřivede na pokraj šílenství. Paní Králíkové trvalo asi pět vteřin, než vstoupila do prvního obchodu s oděvy, dcerku vtáhla s sebou a pan Králík vstoupil dovnitř jako poslední a se zjevnou nevolí.

"To chvilku potrvá," předvídal Ryan. "Tohle už mám taky za sebou."
"Jak to myslíš, Jacku?"
"Jsi ženatý, Andy?"
"Ano."
"A máš děti?"
"Dva kluky."
"To máš štěstí. Holky vyžadují dražší nákupy, kamaráde." Šli dál a podívali se na dotyčný obchod. Dámské a dívčí oblečení. Jo, přikyvoval Jack v duchu, to nebude tak hned.
"No, už víme, jak vypadají. Je načase, abychom šli o dům dál, Sire Johne." Hudson ukázal po Váciho ulici, jako by ji ukazoval novému návštěvníkovi Budapešti, a zavedl svého hosta zpět na velvyslanectví, jeho oči přitom fungovaly jako radarové antény. Neustále ukazoval všemi směry, ačkoli hovořil o úplně jiných věcech než o památkách. "Takže víme, jak vypadají. Nevšiml jsem si, že by je někdo sledoval. To je dobře. Kdyby to byla jedna z operací namířených proti vám, tak by nenechali návnadu přijít tak blízko k nám - aspoň já bych to nedovolil, a KGB je poměrně vypočitatelná."
"Myslíš?"
"No jistě. Ivani jsou velmi dobří, ale nejsou tajemní, skoro jako když hrají fotbal nebo šachy: velmi útočná hra s vynikajícím provedením, ale jen velmi málo originality nebo elegance. Jejich aktivity jsou vždycky přesně vymezené. Je to jejich kultura. Nepovzbuzují lidi, aby vyčnívali z davu, že?"
"To je pravda, ale jejich vůdci často vyčnívali."
"Ten jediný umřel před třiceti lety, Jacku, a žádného dalšího nechtějí."
"Souhlasím." Nemělo smysl se o to přít. Sovětský systém žádný individualismus nepodporoval. "Kam teď?"
"Koncertní sál, hotel, zajímavá místa. Na jedno dopoledne už jsme si překvapení užili ažaž."

*****

CHLAPCI NAKUPOVÁNI obyčejně nemilují, ale to zrovna neplatí o děvčatech. A už vůbec to neplatilo o zajčikovi, který nikdy neviděl takové množství barevného oblečení, a to ani ve zvláštních obchodech, do nichž její rodiče nedávno získali přístup. Její maminka vybírala a dívala se, Světlana si vyzkoušela celkem šest kabátů od jasně zelené po zářivě rudou s černým sametovým límcem, a i když si vyzkoušela ještě dva po něm, nakonec koupili ten červený a Světlana nedala jinak, než že si ho rovnou vezme na sebe. Pak se zastavili kvůli Olegu Ivanovičovi, který koupil tři videorekordéry, všechno maďarské kopie přístrojů Sony Betamax z Japonska. Dozvěděl se, že tenhle obchod je může dopravit do jeho hotelu - nakupovali tu i turisté ze Západu - a tímto nákupem vyřídil polovinu věcí, které si objednali pracovníci jeho kanceláře. Rozhodl se koupit i nějaké kazety, takové, jaké by své dceři neukázal, ale které se určitě budou líbit jeho přátelům z Ústředí. Takže se Zajcevovi rozloučili s takřka dvěma tisíci rublů, které by jim na Západě byly stejně k ničemu.
Nákupní výlet trval skoro až do oběda, a tou dobou už měli zboží víc, než bylo pohodlné, takže se vrátili do staříčkého metra a zamířili do hotelu, kde je odložili, a pak šli sehnat něco k jídlu pro svou dcerku.

*****

NÁMĚSTÍ HRDINU bylo postaveno na konci minulého století za Habsburků na počest jejich královského (i když ne zrovna chtěného) získání Maďarska. Stály tu sochy dřívějších maďarských králů až po Štěpána I. Svatého - maďarsky Istvána - jehož korunu vrátil zemi Jimmy Carter před pouhými pár lety, byla to ta se zahnutým křížem navrchu.

"Říká se, že se to stalo," vysvětloval Hudson, "když Stěpán narazil svou korunu na druhou. Od Cartera bylo velice moudré, že jim ji vrátil. Je to symbol jejich státnosti, rozumíš. Komunistický režim ji nemohl dost dobře vrátit, a tím, že ji přijal, vlastně potvrdil, že dějiny země sahají mnohem dál než po zrod marxismu-leninismu. Pan Carter sice nepatří mezi mé nejoblíbenější politiky, ale tohle byl z jeho strany velice moudrý tah, řekl bych. Maďarům leží komunismus poměrně v žaludku, Jacku. Tenhle národ je založený spíš nábožensky."

"Kostelů tu mají fakt dost," poznamenal Jack. Cestou k parku jich napočítal asi šest nebo sedm.

"To je další věc, která jim poskytuje pocit politické identity. Vládě se to sice nelíbí, ale církev je moc silná a nebezpečná, než aby ji zlikvidovala, takže mezi oběma stranami panuje poněkud nucený mír."

"Kdybych si měl vsadit, dám peníze na církev."

Hudson se otočil. "To jsme dva, Sire Johne."

Ryan se rozhlédl. "To je ale pořádný náměstí." Měl pocit, že je to přes dva kilometry čtvereční.

"To je z roku 1956," vysvětloval Hudson. "Sověti chtěli, aby to bylo dost velké na to, aby tady mohla přistávat letadla s vojáky. Může tady přistát AN-10, takže výsadek se sem dostane velice rychle, kdyby místní znovu zatoužili po revoluci. Dá se sem dostat třeba deset až dvanáct letadel se sto padesáti vojáky na palubě, a ti ochrání střed města před kontrarevolucionáři a počkají, než sem z východu dorazí tanky. Není to geniální plán, ale tak to prostě je."

"A co když tady zaparkuješ dva autobusy a prostřelíš jim pneumatiky?"

"Já jsem netvrdil, že je to dokonalý plán, Jacku," odpověděl Hudson. "Pár min by bylo ještě lepších. Několik autobusů by šlo i zapálit, aby tady začaly šlehat plameny. Pilot by je při příletu neviděl. A dopravní piloti jsou nejzaslepenější a nejmíň inteligentní ze všech."

A Ivan má pocit, že by sem měl poslat své jednotky, než se všechno vymkne kontrole. Jo, smysl to dává, říkal si Ryan.

"Víš, kdo tady byl sovětským velvyslancem v šestapadesátém roce?"

"Ne... počkej, vlastně vím... nebyl to Andropov?"

Hudson přikývl. "Jurij Vladimirovič osobně. Vysvětluje se tím jeho velká obliba u místních obyvatel. Při tom dobrodružství přišla o život strašná spousta lidí."

Ryan si vybavoval, že tehdy chodil na gymnázium - byl moc mladý, než aby si uvědomoval všechny události: byl podzim roku, kdy se konaly prezidentské volby, v tom samém roce se Británie a Francie rozhodly k invazi do Egypta, aby ochránily svá práva na Suezský průplav. Eisenhower byl pod vlivem dvou krizí a chtě nechtě toho s ničím moc nesvedl. Jenže Amerika díky tomu získala poměrně velký počet nových imigrantů. Nebyla to totální ztráta.

"A místní Tajná policie?"

"Sídlí na téhle ulici, číslo šedesát. Naprosto nevýrazná budova, ale se stěnami určitě nasáklými krví. Už to ovšem není tak hrozné jako dřív. Původně tam pracovali oddaní následovníci učení Železného Felixe, byli krutější než Hitlerovo Gestapo. Ale po poraženém povstání se trochu stáhli a změnili si jméno z Allavedelmi Ósztaly na Allavedelmi Hivatal. Úřad státní bezpečnosti místo Odboru státní bezpečnosti. Vyměnili šéfa a trochu se zmírnili. Předtím si zasloužili pověst díky mučení. To je ale snad už věc minulosti. Stačí pověst, aby se podezřelý sesypal. Je fajn mít v kapse diplomatický pas," dodal Andy.

"Jsou dobří?" zeptal se Jack pak.

"Kdepak. Kdysi možná nabírali kompetentní lidi, ale to už je dávno pryč. Možná je to důsledek toho, jak krutí byli ve čtyřicátých a padesátých letech. Dobří lidi tam nechtějí pracovat, nemají z toho žádný pořádný užitek, na rozdíl od toho, jak KGB odměňuje své rekruty. Tahle země má pár vynikajících univerzit. Jsou tady obdivuhodně schopní inženýři a lidi z přírodních věd. A

Semmelweisova lékařská fakulta je prvotřídní."

"Vždyť i půlka lidí v projektu Manhattan byli Maďaři, ne?"

Hudson přikývl. "Je to tak, mnozí z nich byli maďarští Židé. Moc jich nezbylo, i když za války jich Maďaři asi polovinu zachránili. Hlava státu, admirál Horthy, za to byl nejspíš popraven - zemřel za takzvaně podivných okolností'. Těžko říct, co to vlastně bylo za člověka, ale existuje názor, že to byl vášnivý antikomunista, ale rozhodně žádný přívrženec nacistů. Možná jen člověk, který se narodil ve špatné době a na špatném místě. Jistě to nebudeme vědět nikdy." Hudsona bavilo, že mohl na chvilku fungovat jako turistický průvodce. Nebyla to špatná změna, přestat na chvíli vystupovat jako král - no, možná spíš princ - špionů.

Ale bylo načase vrátit se zpět k práci. "Tak jak to provedeme?" zeptal se Jack. Vyhlížel, jestli je někdo nesleduje, ale jestli tomu tak bylo, neviděl ho, pokud nešlo o skupinu těch všudypřítomných - a špinavých - vozidel Lada, která se kolem nich neustále prohánělа. Bude muset důvěřovat Hudsonovi, že to snad zjistí.

"Vrátíme se. Podíváme se do hotelu." Jen pár minut ještě jeli po Andrássyho ulici, kde si prohlíželi neuvěřitelně kvalitní architekturu ve francouzském stylu. Ryan nikdy nebyl v Paříži, ale když přimhouřil oči, měl pocit, že je zrovna tam.

"Tady, to je ono," řekl Hudson a zpomalil. Na komunistických zemích bylo dobré jen jedno: vždycky se dalo najít místo k parkování.

"Nesleduje nás někdo?" zeptal se Ryan a snažil se moc okatě nerozhlížet.

"Pokud ano, tak to provádí hodně mazaně. Tam, hned přes ulici, je místní stanice KGB. Kulturní středisko maďarsko-sovětského přátelství, kde nenajdeš ani kulturu ani přátelství, ale zato počítáme, že je tam třicet až čtyřicet chlápků z KGB - nikdo z nich se o nás nezajímá," dodal Hudson. "Průměrný Maďar by dal přednost průjmu, než aby musel vejít dovnitř. Těžko se dá vysvětlit, jaká nenávist tady vůči Rusům panuje. Místní lidé si od nich vezmou peníze, pak jim možná ještě potřesou rukou, ale nic víc. Na rok 1956 se tady ještě nezapomnělo, Jacku."

Hotel připadal Ryanovi jako něco z toho, co H.L. Mencken nazval zlatým věkem - šampaňské v pivní sklenici.

"Už jsem bydlel v lepším," poznamenal Jack. Nebyl to hotel Plaza v New Yorku nebo Savoy v Londýně.

"Naši ruští přátelé asi ne."

Krucinál, jestli je dostaneme do Ameriky, budou si připadat jako v ráji, říkal si Jack.

"Půjdeme dovnitř. Je tam celkem příjemný bar," řekl mu Hudson.

A nemýlil se. Zatočili doprava a sešli po pár schodech, skoro jako do nějakého disco baru v New Yorku, i když zdaleka ne tak hlučného. Kapela ještě nedorazila, hrála tu jen hudba z desek, ale ne moc nahlas. Jack si všiml, že tu zní americká hudba. Zvláštní. Hudson jim objednal tokajské.

Ryan se napil. Nebylo špatné.

"V Kalifornii se to myslím taky dělá. U vás se tomu říká Tokay, národní nápoj Maďarska. Je to zvláštní chuť, ale lepší než grappa."

Ryan se ušklíbl. "Já vím. Italský výraz pro palivo do zapalovačů. Můj strýc Mario to miloval. Inu, jak se říká, proti gustu..." Rozhlédl se kolem. V okruhu šesti metrů kolem nich nikdo nebyl. "Můžeme mluvit?"

"Radši se jen rozhlížejme. Já sem půjdu dneska večer. Tenhle bar zavírá po půlnoci, musím zjistit, jak tu vypadá obsluha. Náš Králík je v pokoji 307 ve třetím patře v rohu. Snadný přístup přes požární schodiště. Jsou tu tři vchody, přední a dva postranní. Pokud, jak tuším, je v recepci jen jeden člověk, tak jde jen o to, odvést jeho pozornost, abychom dostali nahoru naše zásilky a Králíka s celou rodinou ven."

"Nahoru zásilky?"

Hudson se otočil. "Copak tobě nic neřekli?"

"Co mi měli říct?"

Do pytle práce, pomyslel si Hudson, nikdy neřeknou nezbytné informace těm, kdo je potřebují. Je to pořád stejný.

"Řeknu ti to pak," odpověděl.

Aha, pomyslel si Ryan hned. Chystalo se něco, co se mu asi nebude líbit. No jistě. Možná si s sebou měl vzít svůj browning. Do prčic. Dopil a vydal se hledat toalety. Symboly mu v tom hodně pomohly. V místnosti se v nedávné době určitě neuklízelo a Jack byl rád, že si nemusí sedat. Vyšel ven, Andy už na něj čekal a vyšli spolu z hotelu. Brzy seděli v Andyho autě.

"Fajn, už si o tom problému můžeme říct?" zeptal se Jack.

"Ještě počkej," řekl mu Hudson. Ryan se díky tomu obával ještě o něco víc.

*****

ZÁSILKY PRÁVĚ přistávaly na letišti - tři poněkud velké bedny s diplomatickými nálepkami - a na rampě už čekal úředník z ambasády, který měl dohlédnout na to, aby je nikdo nepoškodil. Někdo zajistil, že je uložili do krabic společnosti vyrábějící elektroniku - šlo o německou společnost Siemens - takže vše nasvědčovalo tomu, že se jedná o šifrovací stroje nebo něco jinak rozměrného a citlivého. Dostaly se na korbu dodávky velvyslanectví a odjely do centra, aniž po sobě zanechaly něco víc než jen zvědavost. Přítomnost člověka z velvyslanectví zajistila, že je nikdo nerentgenoval, a to bylo zásadní. Samozřejmě by se tím mohly poškodit mikročipy uvnitř, říkali si celníci na letišti, a v tomto duchu také sepsali své hlášení pro Belugyminisztérium. Brzy bude nahlášeno na všechna zainteresovaná místa, že budapešťské velvyslanectví Velké Británie obdrželo nové šifrovací vybavení. Informace pak bude náležitě založena a zapomenuta.

*****

"LÍBILA SE TI procházka?" zeptal se Hudson ve své kanceláři.

"Je to lepší než opravdový audit. Fajn, Andy," řekl pak Ryan. "Nechceš mi to vysvětlit?"

"Nápad pochází od tvých kolegů. Musíme vyvézt Králíka s rodinou tak, aby KGB měla pocit, že jsou po smrti, a ne že zběhli a začnou spolupracovat se Západem. Takže kvůli tomu musíme do hotelového pokoje dostat tři těla, ale nejprve všechny Králíkovy dostaneme ven."

"Fajn, to je v pořádku," řekl Ryan. "O tom mi povídal Simon. A co pak?"

"Pak pokoj zapálíme. Všechna tři těla jsou oběti domácích požárů. Měla by sem dorazit dneska."

Ryan zatím necítil nic než obrovské znechucení. V jeho tváři se to objevilo.

"Tohle není vždycky čistá práce, Sire Johne," informoval náčelník stanice SIS svého hosta.

"Prokristapána, Andy! Odkud jsou ta těla?"

"Copak na tom záleží?"

Ryan se nadechl. "Ne, asi ne." Ryan zavrtěl hlavou. "A co pak?"

"Odvezeme je na jih. Sejdeme se s jedním z mých agentů, Istvánem Kovácsem, profesionálním pašerákem, který dostal dobře zaplaceno, aby nás převezl přes hranice do Jugoslávie. Pak do Dalmácie. Celkem dost mých spoluobčanů tam jezdí za sluníčkem. Králíkovu rodinu - a tebe -pak posadíme na letadlo, které vás odveze do Anglie, operace skončí a všichni budou spokojeni."

"Fajn." Co se dá říct jiného? pomyslel si Jack. "A kdy?"

"Podle mě tak za dva až tři dny."

"Budeš si s sebou něco brát?" zeptal se Jack pak.

"Myslíš nějakou pistoli?"

"No, prak ne," vysvětloval Ryan.

Hudson zavrtěl hlavou. "Pistole nejsou zrovna užitečné. Když se dostaneme do problému, tak narazíme na vycvičené vojáky s automatickými puškami a pistole nebude k ničemu, snad jen k tomu, že po nás začnou střílet, přičemž šance, že nás zasáhnou, budou hodně veliké. Ne, kdyby k tomu došlo, bude lepší, když odtamtud odejdeme po svých s diplomatickými papíry. Pro Králíkovy už jsme získali britské pasy." Ze zásuvky stolu zvedl velkou obálku. "Pan Králík prý umí celkem obstojně anglicky. To by mělo stačit."

"Je to už všechno naplánováno, co?" Ryan si nebyl jist, jestli mu to tak skutečně připadá.

"Za to mě platí, Sire Johne."

A já ani nejsem v postavení, abych mohl vznášet námitky, uvědomil si Ryan. "Tak dobře, ty jsi tu profík. Já jsem jenom turista."

"Ozval se nám Tom Trent." Hudson měl na stole zprávu. "Nevšiml si, že by Králíkovu rodinu někdo sledoval. Takže naše operace prozatím probíhá poměrně bez povšimnutí. Řekl bych, že se to vyvíjí velice dobře." Až na ta tři zmrazená popálená těla ve sklepě ambasády, nedodal. "Je fajn, že jsme je dneska ráno potkali. Vypadají úplně obyčejně, a to není na škodu. Aspoň se nepokusíme propašovat za hranice Grace Kellyovou. Takových lidí si všichni všimnou, ale paní Králíkové ne."

"Celá králičí rodinka..." šeptal Ryan.

"Jde jen o to, dostat je do jiného kotce."

"Když říkáš, příteli," přikývl Ryan pochybovačně. Ten člověk asi žil jiným životem než on. Cathy si vydělávala tím, že řezala lidem oči, a Jack by to nemohl dělat ani za nic, omdlel by jako stará baba, co na ni z vany vykoukne chřestýš. Je to práce jako každá jiná. Ale byl rád, že není jeho.

*****

TOM TRENT se díval, jak z hotelu míří do místní zoo, což bylo pro všechny děti velmi dobré místo. Lev i tygr byli hodně vznešení a pavilon slonů - postavený v jakoby arabském pastelovém stylu - byl domovem několika urostlých tlustokožců. Holčičce pak koupili zmrzlinu v kornoutu a obyčejný výletní den se přiblížil ke svému konci. Králíkova rodina došla zpět do hotelu, posledního půl kilometru nesl spící dcerku její otec. Tohle bylo pro Trenta to nejtěžší, zůstat neviditelný na náměstí o rozloze dvou kilometrů čtverečních vyžadovalo veškeré jeho profesionální dovednosti, ale Rusové nebyli tak pozorní, a když zapadli do Astorie, Trent zamířil na toaletu a převlékl si svůj oboustranný kabát, aby změnil vzhled alespoň navenek. O půl hodiny později vyšli Zajcevovi znovu z hotelu, ale ihned zatočili do restaurace v těsném sousedství. Jídlo zde bylo dobré, i když ne úplně vynikající, ale hlavně poměrně laciné. Díval se, jak si na talíře naložili spoustu místních jídel a posadili se, aby se najedli. Všichni si ještě nechali místo na jablečný závin, který byl v Budapešti stejně chutný jako ve Vídni, ale asi desetkrát levnější. Po čtyřiceti minutách všichni vypadali zcela vyčerpaní a dobře najedení, dokonce se ani nešli po jídle projít kolem bloku, aby jim trošku odlehlo, a rovnou vyjeli výtahem do třetího patra a nejspíš se uložili ke spánku. Trent počkal půl hodiny, aby měl jistotu, a pak si vzal taxík do parku Rudé Marty. Měl za sebou dlouhý den a teď musel sepsat hlášení pro Hudsona.

*****

KDYŽ SE VRÁTIL na velvyslanectví, náčelník stanice popíjel s Ryanem pivo v jídelně. Seznámil se s Ryanem a objednal si pivo.

"Tak co na ně říkáš, Tome?"

"Podle mě jsou opravdu tím, co nám řekli, že máme čekat. Ta malá holčička - její táta jí říká zajčik; to znamená králíček, ne? - vypadá velmi roztomile. A kromě toho, obyčejná rodina, co provádí obyčejné věci. Na Váciho ulici koupil

tři videa. Obchod mu je dodal do hotelu. Pak se courali."
"Co to?"
"Procházeli se, jenom tak chodili po městě jako turisti," vysvětloval Trent. "Byli v zoo. Malá mohla na zvířatech oči nechat, ale hlavně je na větvi z toho nového červeného kabátu s černým límcem, co jí koupili dopoledne. Vypadají celkově jako sympatická rodinka," dodal špion.
"Nic neobvyklého?" zeptal se Hudson.
"Vůbec nic, Andy, a jestli je někdo sledoval, nevšiml jsem si toho. Jediné překvapení za celý den bylo dopoledne, když cestou na nákupy prošli kolem ambasády. To byl poněkud nepříjemný okamžik, ale zdá se, že to byla naprostá náhoda. Váci Útka je nejlepší nákupní zóna pro lidi z Východu i Západu. Tuším, že jim v recepci poradili, aby tam jeli metrem."
"Takže rutina?" zeptal se Jack, když dopil pivo.
"Zdá se, že ano," odpověděl Trent.
"Tak dobře, kdy začneme naši akci?" zeptal se Američan pak.
"No, ten Rózsa zahajuje sérii koncertů zítra večer. Tak den poté? Dáme paní Králíkové šanci poslechnout si tu hudbu. Mohli bychom sehnat lístky i pro nás?" zeptal se Hudson.
"Už se stalo," odpověděl Trent. "Lóže číslo šest, pravá strana divadla, dobrý výhled na celou budovu. Být diplomatem není na škodu, co?"
"A na programu je...?"
"J. S. Bach, první tři Braniborské koncerty, pak jeho další opusy."
"To by mohlo být celkem příjemné," poznamenal Ryan.
"Místní orchestry jsou poměrně dobré, Sire Johne."
"Andy, už mi s tím sirem lezeš na nervy. Jmenuju se Jack. John Patrick, řečeno přesně, ale od doby, co mi byly tři roky, mi všichni říkají Jacku."
"Je to pro mě čest, víš."
"Fajn, já jsem za to Jejímu Veličenstvu taky poděkoval, ale u nás doma se na to nehraje, jasný?"
"No, nosit meč může být nepohodlné, když se chceš posadit," řekl Trent.
"A starat se o koně je taková otrava." Hudson se zasmál. "Nemluvě o tom, na kolik přijdou souboje."
"Fajn, asi jsem si o to řekl," připustil Ryan. "Jde mi ale hlavně o to, aby Králíci vypadli za hranice."
"A to taky přijde, Jacku," ujišťoval ho Hudson. "A ty to uvidíš na vlastní oči."

*****

"VŠICHNI UŽ JSOU v Budapešti," hlásil Bostock. "Králík s celou rodinou se ubytoval v hotelu jménem Astoria."
"Nejmenuje se takhle i jedna část New Yorku?" zeptal se DCI.
"Queens," přikývl Greer. "A co ten hotel?"
"Našemu účelu očividně vyhovuje," informoval je Ritterův zástupce. "Basil tvrdí, že zatím se ta operace vyvíjí úplně normálně. Nebylo zaznamenáno, že by naše lidi někdo sledoval. Vše probíhá naprosto rutinně. Myslím, že naši bratranci mají v Budapešti kvalitního náčelníka stanice. Ta tři těla dnes dorazila na místo. Jde jen o to dotáhnout vše do konce."
"A pravděpodobnost úspěchu?" zeptal se DDI.
"Řekněme tak asi pětasedmdesát procent, admirále," odhadoval Bostock. "Možná vyšší."
"A co Ryan?" zeptal se Greer pak.
"Z Londýna se nám zatím nedoneslo, jak se mu daří. Tuším, že váš chlapec si vede dobře."
"Je to hodný hoch, takže by měl."
"Zajímalo by mě, jak moc je nešťastný," nadhodil soudce Moore.
Ostatní dva muži se zasmáli a pokývali hlavou. Bostock promluvil jako

první. Jako všichni příslušníci Správy operací měl vůči mnohem četnější Správě zpravodajské činnosti své pochybnosti.

"Možná mu není tak pohodlně, jako za stolem v měkkém křesle."

"Zvládne to, pánové," ujistil je Greer a doufal, že se neplete.

"Zajímalo by mě, co má ten člověk na srdci..." vydechl Moore.

"To se dozvíme za týden," ujistil ho Bostock, jako vždy optimistický. A pětasedmdesát procent je solidní jistota, pokud člověk nemusí ven sám.

Soudce Moore se podíval na hodiny na svém stole a připočetl šest hodin. V Budapešti už asi všichni spí, v Londýně se ukládají ke spánku. Vybavoval si své vlastní operace v terénu, většinou čekal, až se nějaký člověk dostaví na schůzku, nebo sepisoval hlášení o kontaktech pro úředníky doma, kteří byli v CIA stále těmi nejdůležitějšími. Člověk se nemohl jen tak oprostit od skutečnosti, že CIA byla vládním úřadem a podléhala všem těm omezením a neschopnosti, které se k tomuto faktu pojily. Jenže tentokrát, v případě operace BEATRIX, se pro jednou podařilo všechno zařídit velice obratně... ale jen proto, že tenhle Králík jim řekl, že vládní komunikace jsou zkompromitovány. Ne proto, že řekl, že má informace o tom, že je ohrožený nějaký nevinný člověk. Vláda měla své vlastní priority, které se ne vždy shodovaly s potřebami rozumně fungujícího světa. On sám byl ředitelem Ústřední zpravodajské služby, zdánlivě - a dle federálního práva - tím, kdo velí všemu sběru informací, jejich rozboru a jednotlivým operacím prováděným pod vlajkou Spojených států amerických. Jenže přimět ten úřad k efektivní činnosti se de facto rovnalo snaze navést velrybu na mělčinu a pak jí přikázat, aby vzlétla. Člověk může křičet z plných plic, ale přitažlivost zemskou nepřemůže. Vláda byla dílem lidí, takže lidé by zase mohli dokázat nějak ji změnit, ale v praxi se to prostě nedělo. Takže měli šanci tři ku čtyřem, že toho Rusa dostanou ze země a podaří se jim ho vyslechnout v pohodlném bezpečném domě v kopcích Virginie, vyčistí mu mozek a pak se třeba dozvědí něco zásadního a užitečného, ale pravidla hry se nezmění a CIA pravděpodobně taky ne.

"Nechceme něco vzkázat Basilovi?"

"Nic mě nenapadá, pane," odpověděl Bostock. "Měli bychom jen co nejtrpělivěji sedět a čekat, až jeho lidi celou akci dokončí." "Správně," přikývl Moore.

*****

NAVZDORY TŘEM pintám tmavého britského piva se Ryan moc nevyspal. Nedokázal přijít na nic, co by mu mohlo chybět. Hudson a jeho lidé se jevili jako poměrně kompetentní a rodina Králíků vypadala včera ráno na ulici zcela obyčejně. Byli tu tři lidé, z nichž jeden hodně chtěl vypadnout ze Sovětského svazu, což Ryanovi připadalo jako zcela pochopitelné... i když Rusové patřili k nejzarytějším vlastencům na světě. Ale každé pravidlo musí mít své výjimky, a tenhle člověk měl nejspíš svědomí a cítil nutnost přerušit... kdovíco. Ať to bylo cokoli, Jack to nevěděl, a měl dostatek rozumu, než aby se pouštěl do nějakých odhadů. Spekulace však není totéž co analýza, a dobrá analýza byla tím, za co mu na účet chodil jeho skromný plat.

Bude zajímavé se to všechno dozvědět. Ryan ještě nikdy s žádným emigrantem nemluvil. Četl jejich informace, odesílal písemné dotazy některým z nich, aby se dozvěděl odpovědi na konkrétní dotazy, ale žádnému se ještě nepodíval do očí a neviděl mu do tváře, když odpovídal. Jedině tak se dalo proniknout do mysli člověka, to bylo stejné jako u karet. Neměl schopnosti, jakými se mohla pochlubit jeho žena - na lékařském vzdělání přece jen něco bylo - ale taky nebyl tříletým děckem, co uvěří úplně všemu. Ne, chtěl toho člověka vidět, promluvit si s ním a rozebrat jeho mozek na části, jen aby vyhodnotil, jak spolehlivé je to, co jim říká. Králík mohl být nastrčený. KGB už tyhle věci v minulosti provedla, Ryan o nich slyšel. Těsně po atentátu na Johna Kennedyho se objevil jeden zběh, který přísahal na všechno možné, že v tom KGB neměla

prsty. Ve skutečnosti právě tohle stačilo k tomu, aby se CIA začala zamýšlet nad tím, jestli to není přesně naopak. KGB uměla být složitá, ale jako všichni mazaní, inteligentní lidé, i oni museli dříve či později udělat nějakou botu - a čím později se jí dopustí, tím hůř se snaží ji zamaskovat. Rozuměli Západu a tomu, jak tamní lidé všechno do detailu promýšlejí. Kdepak, Rusové nejsou nejurostlejší lidé na zemi, ani nejsou ve všech oborech geniální, třebaže strašáci ve Washingtonu - a dokonce i v Langley - tvrdí opak.

Všichni se můžou dopustit chyby. To pochopil od svého otce, který celý život dopadal vrahy, z nichž někteří si o sobě mysleli, že jsou velice moudří. Kdepak, jediný rozdíl mezi chytrým a hloupým člověkem je ve velikosti jeho chyb. Chybovat je lidské a čím chytřejší a mocnější člověk je, tím rozměrnějších omylů se dopustí. Stejně jako LBJ a Vietnam; téhle válce Jack unikl jen díky svému věku - byl to obrovský průšvih, který na Ameriku uvalil nejobratnější politický taktik své doby, muž, jenž se domníval, že jeho politické schopnosti se převedou do mezinárodní mocenské politiky, ale nakonec musel uznat, že asijský komunista nepřemýšlí stejně jako senátor z Texasu. Všichni lidé mají své hranice. Šlo jen o to, že některé jsou nebezpečnější než ostatní. A i když génius ví, kam až sahají jeho možnosti, pitomost je naprosto neomezená.

Ležel v posteli, kouřil a díval se na strop a přemýšlel, co se asi přihodí zítra. Že by další převtělení Seana Millera a jeho teroristů?

Snad ne, říkal si Jack a pořád přemýšlel, proč si Hudson nechce vzít pistoli na nadcházející dobrodružství. Asi je to nějaký evropský zvyk, napadlo ho. Američan by si na nepřátelskou půdu vzal nejméně jednoho přítele.

27 KAPITOLA - KRÁLÍK NA ÚTĚKU

DALŠÍ DEN V CIZÍM MĚSTĚ, pomyslel si Zajcev, když na východě začalo vycházet slunce, o dvě hodiny dřív než v Moskvě. Doma bych ještě spal, říkal si Oleg Ivanovič. Doufal, že časem se bude probouzet někde úplně jinde, v úplně odlišném časovém pásmu. Teď ale jen ležel a vychutnával si ten okamžik. Zvenčí k němu nedoléhal takřka žádný zvuk, možná jen pár dodávek na ulicích. Slunce ještě nevyšlo nad obzor. Byla tma, ale noc už skončila; rozednívalo se, ale ještě nebylo ráno; střední část časného rána. Mohl to být příjemný okamžik. Tuhle chvíli mohly mít rády děti, ta kouzelná chvíle, kdy svět patří jenom těm málo lidem, kteří už jsou vzhůru, ostatní nejsou v postelích skoro ani vidět a děti se mohou procházet kolem jako malí králové, dokud je jejich maminky nepřistihnou a nezaženou je zpátky do postelí.

Zajcev ale jen tak ležel a poslouchal tiché oddechování své ženy a dcery, sám už byl teď úplně vzhůru, mohl si zcela osamoceně a svobodně přemýšlet.

Kdy ho kontaktují? Co mu asi řeknou? Rozmyslí si to? Zradí jeho důvěru?

Proč má ze všeho takový divný pocit? Copak není načase, aby začal CIA trochu důvěřovat? Copak pro ně nepředstavuje obrovský přínos? Nebude pro ně cenný? I KGB, lakomá jako dítě s nejlepšími hračkami, poskytovala svým zběhům pohodlí a prestiž. Všechny ty lahve, které mohl Kim Philby vypít. Všechny ty žopniki, co dostával Burgess do postele, tak se to aspoň tradovalo. V obou případech byly chutě velmi rozmanité. Ovšem takové příběhy s dalším vyprávěním ještě bobtnají a závisejí aspoň částečně na sovětské antipatii vůči homosexuálům.

On mezi ně nepatřil. Má své zásady, ne? ptal se Zajcev v duchu. Samozřejmě že ano. Kvůli zásadám vzal svůj život do svých rukou a pohrával si s ním. Jako noži v cirkusu. A stejně jako tam, se mohl zranit při sebemenší chybě. Oleg si zapálil první cigaretu a snažil se to všechno promyslet nejméně posté, hledal nějakou jinou možnost, jak své poslání dokončit.

Klidně by mohl jít na koncerty, chodit nakupovat, vrátit se vlakem na

Kyjevské nádraží a být svými kolegy považován za hrdinu, protože by jim dovezl videa a pornografické filmy, kalhotky pro jejich ženy a možná i pár věcí pro sebe. A KGB by se nikdy nic nedozvěděla.

Jenže ten polský kněz by byl zavražděn na pokyn ze Sovětského svazu... na pokyn, jehož vydání jsi mohl zabránit, a jaký člověk by se pak na tebe díval ze zrcadla, Olegu Ivanoviči?

Neustále se vracel k jedné a té samé věci, že?

Nemělo už smysl pokoušet se znovu usnout, takže pokuřoval, ležel a díval se, jak se za okny jejich hotelu nebe rozjasňuje.

*****

CATHY RYANOVÁ se probudila až v okamžiku, kdy její ruka našla v posteli prázdné místo tam, kde měla nahmatat svého manžela. Bůhvíproč se pak zcela automaticky probudila a skoro stejně rychle si uvědomila, že musel odjet z města i ze země - z jejich i téhle - a že následkem toho je sama, osamělá matka, s čímž zrovna nepočítala, když si Johna Patricka Ryana, Sr. brala. Nebyla jedinou ženou na světě, jejíž manžel musel jezdit na služební cesty - její otec to podnikal velice často, sama v tom vyrostla. Ale tohle bylo v Jackově případě poprvé, a jí se to ani za mák nelíbilo.

Nešlo o to, že by se s tím nedokázala vyrovnat. Musela se každý den vyrovnávat s mnohem horšími potížemi. Ani se neobávala, že Jack se dopustí nějaké nepravosti. Často přemýšlela o tom, jak na cesty jezdil její otec - manželství jejích rodičů bylo občas poněkud bouřlivé - a Cathy nevěděla, na co tehdy myslela její matka (teď už po smrti). Jenže s Jackem by tenhle problém nastat neměl. Ona ho však milovala a věděla, že on miluje ji, a zamilovaní lidé mají být spolu. Kdyby se setkali, když byl ještě důstojníkem v námořní pěchotě, byl by to problém, se kterým by se musela vyrovnat - a jednoho dne by se dokonce musela třeba vyrovnat i s tím, že její manžel někde zůstal, a to musela určitě být ta nejhorší věc, jaká může člověka v životě potkat. Ale ne, potkala ho, až když tohle měl za sebou. Její vlastní táta ji vzal na večeři, Jacka přivedl s sebou jako chytrého mladého makléře s jasnými názory, připraveného opustit kancelář v Baltimoru a vyrazit do New Yorku, a nakonec překvapeně - zprvu příjemně -sledoval zalíbení, jaké v sobě ti dva okamžitě našli, a pak se po čase dozvěděl, že Jack si chce vzít své peníze a vrátit se k výuce historie. S něčím takovým musela zápasit víc ona než Jack, který moc neuznával Josepha Mullera, viceprezidenta společnosti Merrill Lynch Pierce Fenner and Smith, plus dalších společností, jež za posledních pět let koupili. Joe byl pro ni stále "táta" a pro Jacka jen "on" (tedy "někdo, kdo jenom otravuje").

Na čem to prokrista pracuje? přemýšlela. V Bonnu? V Německu? Něco s NATO? Ta zatracená zpravodajská práce, dívá se na tajné věci a vytváří stejně tajné odhady, které se pak dostanou k jiným lidem, kteří si to možná přečtou a musejí o tom přemýšlet. Ona aspoň měla poctivé zaměstnání, uzdravovala nemocné, aspoň jim pomáhala, aby lépe viděli. Ale Jack ne.

On ale nedělal něco zbytečného. Počátkem roku jí to vysvětloval. Na světě jsou i zlí lidé, a někdo proti nim musí bojovat. Naštěstí to nemusel provádět s nabitou zbraní v ruce - Cathy zbraně nenáviděla, i ty, které zabránily jejímu únosu a vraždě v jejich domě v Marylandu té noci, která skončila narozením malého Jacka. Když začínala v nemocnici, ošetřila na pohotovosti dostatek postřelených, viděla, jaké poškození mohou střelné zbraně způsobit, ale neviděla, jakým škodám mohly zabránit. Její pohled na svět byl v tomhle směru poněkud omezený, což si uvědomovala, a proto Jackovi dovolovala mít pár těch odporných věcí po ruce, někde, kam na ně nedosáhnou děti ani ze židle. Jednou se jí pokusil vysvětlit, jak se s nimi zachází, ale ona odmítla se jich jen dotknout. Zčásti si říkala, že to přehání, ale byla žena a hotovo... A Jack nevypadal, že by mu to nějak moc vadilo.

Ale proč tady není? ptala se Cathy sama sebe potmě. Co může být tak příšerně zásadního, že její manžel musí pryč od své ženy a dětí?

Nemohl jí to říct. A to ji teprve pořádně štvalo. Nemohla s tím nic naděla t, ale nebylo to stejné, jako by se prala s rakovinou v konečném stadiu. A taky nešlo o to, že by se někde válel s nějakou německou courou. Jenže... kruci. Prostě chtěla, aby se její manžel už vrátil.

*****

RYAN, O TISÍC dvě stě kilometrů dál, byl už vzhůru, umytý, oholený, učesaný a připravený utkat se s nástrahami dne. Na cestách se mu vždycky vstávalo snadněji. Ale teď neměl nic na práci, dokud se neotevře jídelna v budově velvyslanectví. Podíval se na telefon u postele a říkal si, že zavolá domů, ale nevěděl, jak by to měl s tímhle telefonem udělat, navíc by možná potřeboval Hudsonovo svolení - a pomoc - aby se mu to podařilo. Hergot. Probudil se ve tři ráno, napadlo ho, že se překulí a políbí Cathy na tvář - tohle ho velice bavilo, i když ona si to nikdy nepamatovala. Příjemné bylo, že mu to políbení vždycky opětovala. Milovala ho. Jinak by ten polibek od ní nikdy nedostal. Ve spánku nikdo nic nepředstírá. To byl důležitý pevný bod v Ryanově osobním vesmíru.

Nemělo smysl zapínat rádio u postele. Maďarštinu snad někdo objevil na Marsu a na planetu Zemi se dostala jen nějakým nedopatřením. Neslyšel ještě ani jedno slovo, ani jeho zlomek, který by poznával z angličtiny, němčiny nebo latiny, z trojice jazyků, které v různých dobách studoval. Místní navíc mluvili rychlostí kulometu, což ještě znásobovalo nemožnost jeho snažení. Kdyby ho Hudson vysadil kdekoli v tomhle městě, asi by se mu nepodařilo najít cestu zpátky na velvyslanectví, a to byl pocit zranitelnosti, jaký nepoznal od svých čtyř let. Mohl klidně přistát na cizí planetě, diplomatický pas v kapse by mu tam byl k ničemu, protože ho na tenhle nepřátelský svět přihlásila špatná země. Tohle mu cestou sem nějak nedošlo. Jako většina Američanů měl pocit, že s pasem a kreditkou American Express může v šortkách procestovat celý svět, jenže ten svět byl jen světem kapitalistickým, kde někdo uměl anglicky, aby mu ukázal cestu k budově s americkou vlajkou na střeše a příslušníky námořní pěchoty v hale. Ne však v tomhle cizím městě. Nevěděl ani tolik, aby se dostal na záchod - i když v baru ho vlastně našel, uznal Ryan v duchu. Pocit bezmoci se vznášel na okraji jeho vědomí jako přísloveč ný netvor pod postelí, ale on byl dospělý americký občan, bylo mu přeš třicet, měl za sebou službu v námořní pěchotě. Takový pocit obyčejně nemíval. Takže se díval, jak na digitálním budíku naskakují nové číslice a posunují ho blíž k jeho vlastní schůzce s osudem, ať už to mělo být cokoli. Jedno červené číslíčko za druhým.

*****

ANDY HUDSON už byl taky vzhuru. István Kovács se připravoval na další ze svých běžných pašeráckých výletů, tentokrát měl z Jugoslávie do Budapešti přivézt tenisky Reebok. Hotovost měl v kovové krabici pod postelí; popíjel ranní kávu a v rádiu poslouchal hudbu, když zaslechl zaklepání na dveře a zvedl oči. Ve spodním prádle šel otevřít.

"Andy!" řekl překvapeně.

"Nevzbudil jsem tě, Istváne?"

Kovács ho mávnutím pozval dál. "Ne, jsem vzhůru už půl hodiny. Co tě sem přivádí?"

"Dneska v noci potřebuju odvézt tu zásilku," odpověděl Hudson.

"V kolik přesně?"

"No, asi tak ve dvě ráno."

Hudson sáhl do kapsy a vytáhl svazek bankovek. "Tady je půlka dohodnuté

sumy." Nemělo smysl platit tomu Maďarovi celou cenu. Jen by se tím změnila rovnováha.

"Skvělé. Můžu ti nabídnout kávu, Andy?"

"Ano, děkuju."

Kovács ho usadil u kuchyňského stolu a nalil mu šálek. "Jak by sis to představoval?"

"Zavezu tu zásilku k hranici a ty je převezeš přes hranici. Počítám, že znáš stráže na přechodu."

"Ano, bude tam kapitán Lászlo Budai. Spolupracuju s ním už kolik let. A seržant Mihály Kerekes, dobrý hoch, chce jít na univerzitu a stát se inženýrem. Slouží na přechodu dvanáctihodinové směny, od půlnoci do poledne. Budou se už nudit, Andy, a budou nakloněni jakékoli diskusi." Zvedl ruku a mnul si palec o ukazováček.

"Jaká je obvyklá sazba?"

"Za čtyři lidi?"

"Musí se jim říkat, že to jsou lidi?" zeptal se Hudson.

Kovács pokrčil rameny. "Ne, to asi není nutné. V tom případě pár bot. Reeboky jsou tady hodně populární, jak víš, a nějaké západní filmy. Všichni už mají videí, že by je mohli prodávat," vysvětloval Kovács.

"Nešetři na tom," navrhl Hudson, "ale zase to nepřežeň." Hlavně u nich nevzbudit podezření, nemusel ani dodávat. "Jestli jsou ženatí, tak třeba něco pro jejich ženy a děti..."

"Budaiovu rodinu znám docela dobře, Andy. To nebude nic těžkého." Budai měl malou dceru a nějaký dárek pro malou Zsóku by pašerákovu záměru rozhodně neuškodil.

Hudson v duchu počítal vzdálenost. Dvě a půl hodiny na jugoslávskou hranici by mělo v tuhle denní dobu stačit. Pro první část cesty použijí menší dodávku. István zařídí zbytek s tím svým větším vozem. A kdyby se cokoli nepodařilo, István by jistě počítal s tím, že ho důstojník britské tajné služby usmrtí kulkou do týla. To byla výhoda, již jim zajistily světově proslulé filmy s Jamesem Bondem. Ale především pět tisíc západoněmeckých marek bylo v Maďarsku velice ceněným zbožím.

"Pojedu směrem na co?"

"To ti řeknu v noci," odpověděl Hudson.

"Dobře. Ve dvě zítra ráno na tebe počkám u Csurga, spolehni se."

"To rád slyším, Istváne." Hudson dopil kávu a vstal. "Je moc dobře, když má člověk takového spolehlivého přítele."

"Však mi dobře platíš," poznamenal Kovács, čímž jejich vztah upřesnil.

Hudson cítil pokušení říct, jak moc svému agentovi důvěřuje, ale to nebyla tak docela pravda. Jako většina špionů v terénu nikomu vlastně nevěřil - a když, tak až po splnění úkolu. Co kdyby byl István na výplatní pásce AVH? To asi ne. Ti si jen těžko mohli dovolit platit mu pět tisíc marek za cokoli obvyklého, a Kovács měl pohodlný život až příliš rád. Kdyby někdy padla komunistická vláda téhle země, byl by mezi prvními milionáři, měl by příjemný dům v kopcích Pešti na druhé straně Dunaje a s výhledem na Budu.

*****

O DVACET MINUT později se Hudson sešel s Ryanem ve frontě v jídelně.

"Koukám, že jsi na vajíčka," poznamenal náčelník stanice.

"Jsou zdejší, nebo je vozíte z Rakouska?"

"Vejce jsou místní. Zdejší zemědělské produkty jsou velice dobré. Ale slaninu si vozíme z Anglie."

"Taky jsem si ji už oblíbil," hlásil Jack. "Co se děje?" zeptal se. Andy měl v očích zvláštní vzrušení.

"Je to dneska. Nejdřív půjdeme na koncert a pak je vyzvedneme."

"Upozorníme ho předem?"

Hudson zavrtěl hlavou. "Ne. Mohl by se začít chovat jinak. Tuhle komplikaci bych radši vynechal."

"A co když nebude připravený? Co když má nějaké postranní úmysly?" obával se Jack.

"V tom případě ta operace skončí. My zmizíme v mlze Budapešti a zítra ráno bude v Londýně, Washingtonu i Moskvě několik velmi rozzlobených lidí."

"Ty to bereš nějak moc klidně, příteli."

"V téhle práci musíš brát věci tak, jak jsou. Zbytečné rozčilování není k ničemu." Usmál se. "Dokud mi královna posílá do banky plat a na talíř suchary, budu její oddaný služebník."

"Semper fi, kamaráde," poznamenal Jack. Přidal si smetanu do kávy a napil se. Žádná sláva, ale pro tuto chvíli stačila.

*****

TOTÉŽ PLATILO o jídle ve státní kavárně v sousedství hotelu Astoria. Světlana si vybrala a nadšeně pojídala sušenky s třešňovou příchutí a zapíjela je mlékem.

"Dnes večer je ten koncert," řekl Oleg své ženě. "Těšíš se?" "Víš, jak dlouho už jsem nebyla na pořádném koncertě?" opáčila jeho žena. "Olegu, nikdy ti nezapomenu, jak jsi na mě hodný." Překvapil ji výraz v jeho obličeji, ale nikterak to nekomentovala.

"No, miláčku, a dneska nás čeká další nakupování. Dámské věci. Budu potřebovat, abys mi pomohla."

"A můžu si něco koupit i pro sebe?"

"Od toho máme ještě osm set padesát rublů, ty jsou jenom pro tebe," řekl jí Oleg Ivanovič a usmál se, zároveň však přemýšlel, jestli něco z toho, co si koupí, bude nosit ještě koncem týdne.

*****

"VÁŠ MANŽEL je pořád na služebce?" zeptal se Beaverton.

"Bohužel," přikývla Cathy.

To je škoda, pomyslel si bývalý výsadkář. Za dlouhá léta se stal dobrým znalcem lidského chování a její nespokojenost se současnou situací byla takřka hmatatelná. Sir John nejspíš odjel někam pryč kvůli něčemu zajímavému. Dal si tu práci, aby si o Ryanových něco zjistil. Ona, psalo se v dokumentech, byla lékařkou, jak mu sama řekla před několika týdny. Její manžel však oproti svému tvrzení, že pracuje jako nižší úředník na americké ambasádě, patřil nejspíš k CIA. Londýnské noviny to naznačily v době, kdy se dostal do potíží s teroristy z ULS, ale tahle domněnka se už nikdy víc neobjevila. Nejspíš proto, že někdo velmi slušně požádal zástupce médií - zdvořile - aby něco takového už nikdy nepsali. Nic víc Eddie Beaverton vědět nepotřeboval. V novinách se taky psalo, že je, ne-li přímo bohatý, tak přinejmenším solidně zajištěný, a to potvrzoval drahý jaguar u jejich domu. Takže Sir John musel odjet kvůli něčemu tajnému. Nemá však smysl lámat si hlavu, o co jde, říkal si taxikář, když zastavil před maličkým nádražím v Chathamu. "Přeju příjemný den," řekl jí, když vystupovala.

"Díky, Eddie." Dostal obvyklé spropitné. Bylo fajn mít takhle štědré a stálé zákazníky.

Cathy čekala obvyklá cesta vlakem do Londýna vyplněná četbou lékařského časopisu, ale bez toho, že by poblíž od ní seděl její manžel, četl si Daily Telegraph nebo pospával. Bylo zvláštní, že člověku může chybět i klimbající muž.

*****

"TOHLE JE koncertní sál."

Budapešťský koncertní sál byl stejně jako Ryanův volkswagen rabbit propracovaný do každého detailu, ale malý, sotva zaplňoval místo, jež mu bylo vyhrazeno; architekturou připomínal císařský styl, jehož lepší a rozsáhlejší varianta byla k vidění ve Vídni, necelých čtyři sta kilometrů odsud. Andy s Ryanem vešli dovnitř pro lístky, které jim objednali z Vídně prostřednictvím maďarského ministerstva zahraničních věcí. Vstupní hala byla tísnivé malá. Hudson vyslovil žádost, jestli by se mohli podívat, kde je jejich lóže, a díky váze jeho diplomatického statutu je jeden ze zaměstnanců vzal nahoru a postranní chodbou je zavedl až do lóže.

Uvnitř to Ryanovi připomínalo divadlo na Broadwayi - například Majestic - ne velké, ale elegantní, se sedadly potaženými rudým sametem a se zlacenými sádrovými ozdobami na stěnách, prostě divadlo, kam mohl král zajet, když měl chuť navštívit poddané město daleko od svého císařského paláce ve Vídni. Místo, kde mohli zdejší pohlaváři přivítat svého krále a tvářit se, že hrají první ligu, když si přitom oni i jejich vládce uvědomovali, že tomu tak není. Ale i tak se jednalo o velmi upřímné snažení, a kvalitní orchestr jistě všechny nedostatky převáží. Akustika zde byla nejspíš vynikající, a o to šlo především. Ryan nikdy nebyl v Carnegie Hall v New Yorku, ale tohle by mohl být místní ekvivalent, jen menší a skromnější - i když se skřípěním zubů.

Ryan se rozhlédl. Lóže byla pro jejich účel obdivuhodně dobře zařízená. Měl výhled prakticky na každé místo v divadle.

"Naši přátelé budou sedět kde?" zeptal se potichu.

"Nevím. Tom je bude sledovat a zjistí, kde mají místa, pak teprve přijde za námi."

"A co pak?" zeptal se Jack.

Jenže Hudson ho odbyl jediným slovem: "Vydrž."

*****

TOM TRENT zatím měl na ambasádě práci. Nejprve si sehnal deset litrů čistého alkoholu. Teoreticky by se to dalo i pít, ale zvládl by to jen někdo, kdy by si chtěl přivodit velmi rychlou a silnou opici. Vyzkoušel to, ale jenom trošku, chtěl zjistit, jestli je to opravdu to, co se píše na etiketě. V tomto okamžiku nemělo smysl cokoli riskovat. Jeho pochybnosti rozptýlila jediná kapička. Jednalo se o naprosto čistý alkohol bez nějakého výrazného zápachu a jen s dostatečnou chutí, aby z ní bylo jasné, že to není destilovaná voda. Trent slyšel, že někteří lidé tímhle vylepšují punč na svatbách či jiných oficiálních příležitostech ve snaze... trochu zvednout zábavu. Takový úkol by tahle vodička jistě dokázala splnit.

Následující úkol byl mnohem nechutnější. Bylo načase prohlédnout rakve. Sklepení ambasády teď bylo pro všechny uzavřeno. Trent rozřízl pečeť, odstranil kryt a pod ním...

Těla ležela v průhledných plastových pytlích s uchy, jaké používají zaměstnanci pohřebních ústavů pro převoz těl. Vaky se dokonce vyráběly ve více velikostech, všiml si Trent, nejspíš pro dětská a dospělá těla. První tělo, které odkryl, patřilo té malé dívce. Děkoval bohu, že jí plast zakrývá obličej či to, co jí z něj zbylo. Teď neviděl nic jiného, než jen zčernalou šmouhu, a to mu nijak nevadilo. Nemusel ten vak ani otevírat, což mu taky vyhovovalo.

Další rakve byly těžší, ale přece jen méně problematické. Tato těla aspoň patřila dospělým. Složil je na betonovou podlahu sklepa a nechal je tam, pak odsunul suchý led do protějšího rohu, kde se zmrazený CO2 vypaří, aniž by někomu něco udělal nebo někoho zaujal. Těla budou asi čtrnáct hodin rozmrzat a doufal, že to bude stačit. Trent vyšel ze sklepa a velice pečlivě za sebou zamkl.

Pak zamířil do bezpečnostní kanceláře. Britský zastupitelský úřad měl vlastní ochranku v počtu tří mužů, všichni dříve pracovali jako poddůstojníci. Dva z nich bude dnes v noci potřebovat. Oba kdysi sloužili jako seržanti

britské armády, Rodney Truelove a Bob Small, oba v dostatečné fyzické kondici.

"Hoši, dneska večer bych potřeboval s něčím pomoct."

"O co jde, Tome?" zeptal se Truelove. "Musíme přesunout pár předmětů, a provést to celkem nenápadně," naznačil jim situaci Trent. Nezatěžoval se s vysvětlováním, že se jedná o něco důležitého. Tihle muži chápali jako něco důležitého úplně všechno.

"Potichu tam a potichu ven?" zeptal se Small.

"Přesně tak," kývl Trent na bývalého staršího seržanta Královského ženijního sboru. Small byl z Královského waleského praporu, jeden z mužů z Harlechu.

"V kolik?" zeptal se Truelove pak.

"Odjedeme odsud asi ve dvě nula, nula. Celkem by to nemělo trvat déle než hodinu."

"A co na sebe?" zeptal se Small.

To byla dobrá otázka. Vzít si obleky s kravatami by asi nebylo nejlepší, ale kombinézy by asi mohly upoutat pozornost náhodných kolemjdoucích. Budou se muset obléct tak, aby byli pokud možno neviditelní.

"Normální věci," rozhodl Trent. "Saka, ale ne obleky. Jako místní. Košile a kalhoty, to by mělo stačit. A rukavice." Jo, na rukavice by zapomenout neměli, pomyslel si špion.

"My jsme v pohodě," dodal Truelove. Jako vojáci byli zvyklí provádět věci, které nedávaly žádný smysl, a brát život tak, jak přijde. Trent doufal, že to tak budou chápat i zítra nad ránem.

*****

PUNČOCHÁČE FOGAL byly vyrobeny ve Francii. To se aspoň psalo na obalu. Irina málem omdlela, když tu krabičku vzala do ruky. Obsah byl skutečný, ale vůbec tak nevypadal, byl tak jasný, jako by šlo o zhmotnělý stín, stejně křehký a lehký. O těchto výrobcích slyšela, ale nikdy je neměla v ruce, natož aby si je oblékla. A když si pomyslela, že každá žena na Západě jich může mít, kolik se jí zamane. Ženy Olegových ruských kolegů by padly do mdlob, kdyby je mohly mít, a jak by jí je záviděly její přítelkyně v GUMU! A jak opatrně by si je navlékaly, opatrně, aby je někde nezatrhly, dávaly by pozor, aby o nic nezakoply jako děti, které jsou každý den odřené. Tyhle punčocháče byly příliš vzácné, než aby s nimi mohla nějak riskovat. Musela vymyslet správnou velikost pro ženy na Olegově seznamu... plus šest párů pro sebe.

Jenže jakou velikost? Koupit nějaký kus oděvu příliš velký znamenalo pro ženu z jakékoli kultury smrtelnou urážku, dokonce i v Rusku, kde se ženy podobaly spíše postavám z Rubensových pláten než těm hladovějícím tvorům ze Třetího světa... nebo Hollywoodu. Velikosti napsané na obalech byly A, B, C a D. To vypadalo na další komplikaci, protože "B" v azbuce znamená "V" a "C" je "S", ale Irina se zhluboka nadechla a koupila celkem dvacet párů velikosti C, včetně těch šesti pro sebe. Bylo to příšerně drahé, ale ruble, které měla v kabelce, nebyly všechny její, takže po dalším nadechnutí zaplatila, pokladní se na ni velmi vřele usmála, protože asi tušila, o co jde. Když vycházela z obchodu s takovými poklady, cítila se jako nějaká carevna, což je pocit, jaký vítá každá žena na světě. Zbývalo jí teď 489 rublů pro vlastní útratu, a to ji málem dohnalo na pokraj šílenství. Tolik krásných věcí. Tak málo peněz. Tak málo místa ve skříni doma.

Boty? Nový kabát? Novou kabelku?

Klenoty vypustila úplně, protože to byla Olegova práce, ale stejně jako většina mužů neměl ponětí, co ženy nosí.

Co takhle nějaké spodní prádlo? napadlo ji pak. Podprsenku Chantarelle? Mohla by si dovolit koupit si něco tak elegantního? To představovalo nejméně sto rublů, i při tomto výhodném kurzu... A bylo by to něco, o čem by věděla jenom ona. Taková podprsenka by byla... jako ruce. Jako ruce nějakého milence.

Ano, tu si musí koupit.

A kosmetiku. Musí si sehnat kosmetiku. Na tu si ženy v Rusku odjakživa potrpí. V tomhle ohledu tedy přijeli do správného města. Maďarky o svou pleť taky velmi pečují. Zajde do dobrého obchodu a zeptá se, soudružka soudružky. Maďarské ženy - jejich obličeje dávaly jasně tušit, že jim kvalita pleti leží na srdci. V tomhle byli Maďaři navýsost kulturnyje.

Strávila ještě dvě hodiny v naprostém opojení, bylo jí tak dobře, že si ani nevšímala dcery a manžela, kteří na ni čekali. Zažívala sen každé sovětské ženy, když utrácela peníze na... no, na Západě přímo ne, ale tak daleko od toho nebyla. A bylo to skvělé. Dnes večer si na koncert vezme novou podprsenku, bude poslouchat Bacha a předstírat, že je v jiné době a na jiném místě, kde je každý kulturnyj a kde je příjemné být ženou. Byla jen škoda, že v Sovětském svazu žádné takové místo neexistuje.

*****

OLEG POSTÁVAL před tou řadou dámských obchodů, pokuřoval jako každý muž na světě, přísně ho nudilo sledovat ženu při nakupování. Jak je může bavit ten proces vybírání a porovnávání, vybírání a porovnávání, neschopnost dospět k závěru, obyčejné nasávání pocitu, kdy jsou obklopeny věcmi, které nemůžou mít a ani se jim moc nelíbí? Vždycky si vzaly nějaké šaty a zvedly si je ke krku, podívaly se do zrcadla a rozhodly se, že nět, tyhle ne. A tak pořád do kolečka, celé odpoledne i podvečer, jako by na tom záviselo bytí a nebytí jejich duše. Oleg tváří v tvář novému nebezpečí, do nějž uvrhl svůj život, pochopil význam trpělivosti, ale nikdy nepochopil a nikdy asi ani nepochopí, jak má pozorovat ženu při nákupech... a nemít přitom chuť ji nějak popohnat. Postával tam jen jako ničemný soumar, držel věci, které se nakonec ona rozhodne koupit - pak čekat, zatímco ona se rozhodovala, jestli si koupí tohle nebo něco jiného. No, jednou to muselo skončit. Měli přece lístky na koncert. Budou se muset vrátit do hotelu, pokusí se sehnat hlídání pro zajčika, obléknou se a odejdou do koncertního sálu. To se bude líbit i Irině.

Snad, pomyslel si Oleg Ivanovič. Jako by neměl dost věcí, které mu dělají těžkou hlavu. Jeho dcerka si však s ničím problémy nedělala. Lízala zmrzlinu a rozhlížela se po tomhle jiném místě s jinými stavbami. Dětská nevinnost si zaslouží pozornost. Jen škoda že o ni člověk přijde - proč se děti snaží tak usilovně vyrůst a zbavit se své nevinnosti? Copak nevědí, jak fantastický je svět viděný jejich očima? Nechápou snad, že s vědomostmi se z krás světa stávají břemena? A bolest.

A pochybnosti, říkal si Zajcev. Spousta pochybností.

Ale kdepak, zajčik nic takového netušil, a až to pochopí, bude příliš pozdě.

Nakonec Irina vyšla ven s rozzářeným úsměvem, jaký měla naposledy snad po narození jejich dcerky. Pak ho doopravdy překvapila - přišla k němu, objala ho a políbila.

"Och, Olegu, ty jsi na mě tak hodný!" A znovu ho vášnivě políbila jako žena uspokojená nákupy. Možná ještě lepší než uspokojená sexem, pomyslel si její manžel náhle.

"Musíme se vrátit do hotelu, drahá. Musíme se obléct na koncert." Nasedli na metro, pak vešli do hotelu a do svého pokoje číslo 307. Jakmile byli uvnitř, rozhodli se více či méně z nutnosti, že vezmou Světlanu s sebou. Sehnat někoho na hlídání by bylo nepohodlné - Olega napadla nějaká důstojnice KGB z protějšího kulturního střediska, ale ani on, ani jeho žena neměli z takového plánu dobrý pocit, takže zajčik se bude muset během koncertu velmi slušně chovat. Lístky měli do hlavního sálu, řada 6, sedadla A, B a C, tedy hned k uličce, což mu vyhovovalo. Světlana si večer bude moct vzít své nové šaty, což, jak doufal, jí udělá radost. Obyčejně tomu tak bylo, a tohle byly nejlepší šaty, jaké kdy měla.

V koupelně bylo poměrně plno. Irina si dávala záležet a dlouho se upravovala. Její manžel měl úkol jednodušší a jejich dcerka ještě víc, protože jí stačilo přejet přes pošklebující se obličej mokrým ručníkem. Pak si všichni vzali své nejlepší šaty. Oleg zapnul své dceři lesklé černé boty na bílé punčocháče, které si okamžitě zamilovala. Pak si vzala ten červený kabátek s černým límcem a byla připravená na to, jaká dobrodružství pro ni dnešní večer nachystal. Sjeli výtahem do haly a venku chytili taxík.

*****

TRENT BYL v poněkud nepříjemné situaci. Sledovat halu mělo být složité, jenže zaměstnanci hotelu si ho prakticky nevšímali, takže když trojice odjela, stačilo mu jen dojít k autu a sledovat jejich taxík až ke koncertnímu sálu asi kilometr a půl po ulici. Jakmile tam dojeli, našel si nedaleko parkovací místo a rychle došel ke vchodu. Tam se podávaly nápoje a Zajcevovi si dali trochu tokajského, než vešli dovnitř. Jejich dcerka zářila jako nikdy. Milé děcko, říkal si Trent. Doufal, že se mu na Západě bude líbit. Díval se, jak jdou do budovy a na svá místa, pak se otočil a vyšel po schodech do své lóže.

*****

RYAN S HUDSONEM už tam byli, seděli na starých židlích se sametovým čalouněním.

"Ahoj, pánové," pozdravil je Trent. "Šestá řada, nalevo od středu, kousek od uličky."

Pak se v sále začalo stmívat. Opona se zvedla, směsice tónů, jak hudebníci ladili své nástroje, pomalu utichla a dirigent, József Rózsa přišel z pravé strany pódia. Přivítal ho potlesk víc než jen zdvořilý. Byl to jeho první koncert v řadě a tohle publikum ho neznalo. To Ryanovi připadalo zvláštní - byl přece Maďar, absolvent zdejší akademie Ference Liszta. Proč ho nevítají s větším nadšením? Byl to vysoký štíhlý člověk s černými vlasy a tváří estéta. Zdvořile se uklonil a otočil se k orchestru. Svou malou hůlčičku - kdovíjak se jí vlastně říká, Ryan nevěděl - měl položenou na pultíku, a když ji zvedl, v sále se rozhostilo hrobové ticho, pak prudce zvedl pravou ruku, a dal tím znamení smyčcové sekci Orchestru maďarských státních drah.

Ryan nebyl takový znalec hudby jako jeho žena, ale Bach je Bach, a ten koncert měl v sobě od samého začátku jistou vznešenost. Hudba stejně jako poezie nebo výtvarné umění, říkal si Jack, je prostředkem komunikace, ale nikdy vlastně nepochopil, co se hudebníci snaží říct. S filmovou hudbou Johna Williamse to bylo jednodušší, tam hudba tak dokonale doprovázela akci, jenže Bach neměl tušení, co jsou to filmy, takže musel nepochybně "hovořit" o věcech, které jeho původní posluchačstvo jistě poznalo. Jenže Ryan k nim nepatřil, takže musel jen obdivovat nádherné harmonie. Překvapilo ho, že piano hraje nějak divně, a když se podíval pořádně, zjistil, že tam žádné piano není, spíš nějaké starodávné cembalo, za nímž seděl nejspíš podobně letitý virtuos se splývajícími bílými vlasy a elegantními prsty... jako chirurg, pomyslel si Jack. V pianu se vyznal. Jejich známá, Sissy Jacksonová, sólistka Washingtonského symfonického orchestru, říkala, že Cathy hraje příliš mechanicky, ale Ryan si všiml jen toho, že nikdy nevynechala žádnou notu - to se dá poznat -a podle něj to stačilo. Tenhle člověk, říkal si, když sledoval jeho prsty a pochytával jednotlivé noty v té fantastické kakofonii, se taky ani jednou nepřehmátl, každý tón byl zjevně přesně tak hlasitý či tlumený, jak to koncert vyžadoval, a načasovaný tak přesně, že to hraničilo s dokonalostí. Zbytek orchestru působil stejně sehraným dojmem jako jednotky námořní pěchoty, všechno plynulo přesně jako svazky laserových paprsků.

Ryan jen nedokázal pochopit, co je úkolem dirigenta. Copak ten koncert není napsaný? Není snad dirigování jen snahou ujistit se - dopředu - že všichni

znají svůj part a kdy mají začít? Bude se na to muset zeptat Cathy, ovšem ona asi jen zvedne oči a utrousí něco v tom smyslu, že Jack je opravdový nevzdělanec. Jenže Sissy Jacksonová zase říkala, že Cathy je u kláves moc mechanická, že jí chybí procítěnost. Tak pozor, Lady Caroline!

Smyčce si vedly rovněž velice dobře a Ryan přemýšlel, jak je asi možné přejet smyčcem po struně a vyloudit přesně ten tón, jaký si člověk přeje slyšet. Nejspíš proto, že se tím živí, říkal si a opřel se, aby si vychutnal hudbu. Teprve v tu chvíli se podíval na Andyho Hudsona, který nespouštěl oči z trojice. Rozhodl se, že si je také prohlédne.

Dívka se kroutila, ze všech sil se snažila být hodná, možná i vnímala hudbu, ale nebylo to prostě totéž co kazeta Čaroděje ze země Oz, a s tím se nedalo nic dělat. Ale i tak, malý králíček se choval velice slušně, jak tak posedával mezi taťkou a mamkou.

Mamka sledovala koncert velice napjatě. Taťka Králík se tvářil zdvořile pozorně. Třeba by měli zavolat do Londýna, ať Irině připraví walkman, napadlo Jacka, a k tomu ještě nějaké kazety s Christopherem Hogwoodem... Cathy ho poslouchala ráda, stejně jako Nevila Marrinera.

Po asi dvaceti minutách dohrálo Menuetto, orchestr ztichl, a když se dirigent Rózsa obrátil tváří k publiku...

Sál propukl v šílený aplaus a ozývaly se výkřiky "Bravo!" Jack netušil, co provedl tak výjimečného, ale Maďaři to evidentně věděli moc dobře. Rózsa se hluboce uklonil a počkal, až hluk utichne, pak se otočil zpět k orchestru, vyžádal si klid a zvedl hůlčičku, aby zazněl Braniborský koncert číslo 2.

Ten zahájily smyčce s žesti a Ryana víc pohltili jednotliví hudebníci než to, co před nimi předváděl dirigent. Jak dlouho musí člověk studovat, aby dosáhl takové dokonalosti? přemýšlel. Doma v Marylandu hrála Cathy na piano dvakrát až třikrát do týdne - v domě v Chathamu nebylo dost místa na pořádné křídlo, což ji poněkud zklamalo. Nabídl jí, že koupí pianino, ale ona řekla, že ne, že to není ono. Sissy Jacksonová říkala, že hraje denně tři hodiny i víc. Jenže Sissy se tím živila, zatímco Cathy měla v profesionálním životě jinou a poněkud užitečnější vášeň.

Druhý Braniborský koncert byl kratší než první, skončil asi za dvacet minut, hned po něm začal třetí. Bach musel mít housle radši než všechny ostatní nástroje a zdejší smyčcová sekce byla velice dobrá. Za nějakých jiných okolností by se Jack možná tomu okamžiku oddal a vnímal jen hudbu, ale na dnešní večer měl naplánováno něco důležitějšího. Každých pár vteřin sklouzl pohledem doleva a zadíval se na Králíka a jeho rodinu...

*****

TŘETÍ KONCERT skončil přibližně hodinu po začátku prvního. V sále se rozsvítila světla a nadešel čas na pauzu. Ryan sledoval, jak taťka Králík s mamkou vstávají ze svých sedadel. Důvod byl nabíledni. Králíček potřeboval na holčičí záchod a taťka možná taky nepohrdne výhodami zdejších toalet. Hudson to zaznamenal, rychle se zvedl a vyšel z lóže do chodby, Tom Trent šel v těsném závěsu za ním; sešli ze schodů do haly a k pánským toaletám, zatímco Ryan zůstal v lóži a snažil se uklidnit. Operace už byla v plném proudu.

*****

NECELÝCH PADESÁT metrů od něj stál Oleg Ivanovič ve frontě před toaletami. Hudsonovi se podařilo postavit se těsně za něj. V hale bylo slyšet obvyklé hučení hlasů. Někteří lidé zamířili k baru pro další nápoje. Jiní pokuřovali, zatímco asi dvacet mužů čekalo, až budou moci ulevit svým měchýřům. Fronta postupovala poměrně rychle - muži jsou v tomto ohledu rychlejší než ženy - a brzy se ocitli ve vykachlíkované místnosti.

Mušle tu byly elegantní jako vše ostatní, vypadaly jako vytesané z

carrarského mramoru. Hudson se postavil stejně jako všichni ostatní a doufal, že jeho oblečení nepůsobí příliš cize. Až když se za nimi zavřely dveře, nadechl se a předklonil a přivolal na pomoc své znalosti ruštiny.

"Dobrý večer, Olegu Ivanoviči," řekl Hudson potichu. "Neotáčejte se."

"Kdo jste?" zašeptal Zajcev.

"Váš cestovní agent. Doneslo se mi, že prý chcete na výlet."

"A kam podle vás?"

"No, prý někam na Západ. Prý se obáváte o něčí bezpečnost, není to pravda?"

"Vy jste ze CIA?" Zajcev mohl tu zkratku jen zasyčet.

"Mám poněkud nezvyklou práci," přikývl Hudson. Nemělo smysl toho člověka momentálně mást.

"Co se mnou tedy chcete udělat?"

"Dnes večer budete spát v jiné zemi, příteli," řekl mu Hudson a dodal: "Stejně jako vaše žena a vaše roztomilá dcerka." Hudson si všiml, jak mu poklesla ramena - úlevou či obavami, přemýšlel britský špion. Nejspíš obojím.

Zajcev si odkašlal a pak teprve znovu zašeptal. "Co mám udělat?"

"Nejdřív mi musíte říct, jestli chcete ve svém plánu pokračovat."

Oleg jen na kratičkou chvilku zaváhal, pak řekl: "Da. Budeme pokračovat."

"V tom případě si tady odbuďte vše potřebné..." blížili se na konec fronty... " a pak si užijte zbytek koncertu a vraťte se do hotelu. Sejdeme se tam znovu přibližně o půl druhé ráno. Dokážete to?"

Oleg krátce přikývl a vydechl jedinou slabiku: "Da." Oleg Ivanovič se už nemohl dočkat, až bude u mušle.

"Hlavně klid, příteli. Všechno je naplánováno. Všechno klapne," řekl mu Hudson. Ten člověk zcela jistě potřeboval ujištění a klid. Tohle je určitě nejděsivější okamžik jeho dosavadního života.

Zajcev už nic neřekl. Udělal poslední tři kroky k mramorové mušli, rozepnul si kalhoty a ulevilo se mu nejen v jednom ohledu. Pak se otočil k odchodu, aniž by pohlédl Hudsonovi do tváře.

Ovšem Trent ho viděl, postával totiž venku a popíjel víno. Jestliže Zajcev v místnosti dal signál nějakému kolegovi z KGB, britský důstojník si toho nevšiml. Nijak si neotřel nos, neupravoval si kravatu, žádné viditelné znamení. Jen prošel lítacími dveřmi zase ven a vrátil se na své místo. BEATRIX postupovala jako na drátkách.

*****

PUBLIKUM SE VRÁTILO na svá místa. Ryan se ze všech sil snažil tvářit jako obyčejný milovník vážné hudby. Pak do lóže vstoupili Hudson s Trentem.

"Tak co?" špitl Ryan.

"Skvělá hudba, co?" zeptal se Hudson jakoby nic. "Ten Rózsa je naprosto prvotřídní. Je k nevíře, že v komunistické zemi můžou produkovat něco lepšího než jen variace na Intemacionálu. Mimochodem, až to tady skončí," dodal Hudson, "co zajít na skleničku s novými přáteli?"

Jack velmi dlouze vydechl. "Jo, Andy, to bych rád." Krucipísek, říkal si Ryan. Ono k tomu fakticky dojde. Měl spoustu pochybností, ale ty právě o píď ustoupily. Nebylo to sice moc, ale mnohem lepší, než to mohlo dopadnout.

*****

DRUHOU POLOVINU koncertu zahájily další Bachovy skladby, jako první Toccata a fuga v D moll. Tentokrát šlo o oslavu žesťů spíše než smyčců, hlavní kornetista z orchestru by nejspíš mohl dát pár lekcí o vyšších tónech i Louisi Armstrongovi. Šlo o jednoznačně největší dávku Bachovy hudby, jakou Ryan kdy za jeden večer slyšel, a ten starý Němec musel mít jednoznačně o kolečko víc, pomyslel si jako bývalý mariňák, a poprvé se uvolnil natolik, aby si hudbu mohl trochu vychutnat. Maďarsko svou hudbu uznávalo, tak to aspoň vypadalo.

Jestli bylo na tomhle orchestru něco špatného, Ryan to nenašel a dirigent vypadal, jako by se mazlil se svou milou, tak byl pohlcen silou okamžiku. Jacka napadlo, jestli jsou Maďarky dobré milenky. Vypadaly srdečně, ale moc se neusmívaly... možná za to mohla komunistická vláda. Rusové se rozesmátými obličeji taky neproslavili.

*****

"TAK CO, nějaké novinky?" zeptal se Moore.

Mike Bostock mu přes stůl podal krátkou zprávu z Londýna. "Basil tvrdí, že náčelník stanice v Budapešti dnes v noci zahájí akci. Tohle se vám bude líbit. Králík bydlí v hotelu přímo naproti rezidentuře KGB."

Moore po něm šlehl pohledem. "To si děláš legraci."

"Řediteli, myslíte, že bych to říkal, jen abych vás pobavil?"

"Kdy se vrací Ritter?"

"Během dneška, přiletí letadlem PanAm. Podle toho, co nám poslal ze Soulu, proběhlo všechno s korejskou CIA velmi dobře."

"Až se dozví o BEATRIX, praští to s ním o zem," předvídal DCI.

"Určitě nebude věřit svým uším," přikývl Bostock.

"Zejména, až zjistí, že je do toho zapojen Ryan, že?"

"Na to bych, pane, vsadil ranč, dobytek i usedlosti."

Moore se tomu zasmál. "No, počítám ale, že CIA není jen jeden jediný člověk, že?"

"To jsem taky slyšel, pane."

"Kdy se o tom dozvíme?"

"Počítám, že Basil nám dá vědět, jakmile letadlo odletí z Jugoslávie. Naši přátelé mají před sebou pořádně dlouhý den."

*****

DALŠÍM BODEM programu byla Bachova skladba "Ovce se mohou klidně pást". Ryan v ní poznal melodii použitou v náborové reklamě námořnictva. Byl to příjemný kousek, velmi odlišný od všech předchozích. Netušil, jestli je tohle večerní představení ukázkou toho nejlepšího, co Johann Sebastian složil, nebo toho, co dovede dirigent. Tak či onak, bylo to poměrně příjemné, publiku se to líbilo, oceňovalo i výběr skladeb. Další dílo. Ryan sice měl program, ale ani se na něj nedíval, protože byl v maďarštině a on nedokázal ten jazyk Martanů číst o nic víc, než jak rozuměl jeho mluvené podobě.

Poslední skladbou byl Pachelbelův Kánon, právem slavný kus, který Ryanovi vždycky připomínal film o krásné dívce ze sedmnáctého století, jež odříkává své modlitby a snaží se soustředit na své povinnosti a nemyslet na toho pohledného mládence, jenž bydlí nedaleko od jejich usedlosti -a zrovna se jí to moc nedaří.

*****

NA ZÁVĚR se József Rózsa otočil k publiku, které znovu povstalo a donekonečna nadšeně oslavovalo jeho výkon. Jo, Jack si říkal, místní chlapec sice odjel, ale pak se vrátil, a jeho staří kamarádi mají radost, že ho mají zase doma. Dirigent se takřka neusmíval, jako by byl unavený po doběhnutí maratonu. A Jack si všiml, že se potí. Že by bylo dirigování taková dřina? Když se do toho člověk takhle ponoří, tak asi ano. On a jeho britští společníci taky stáli a tleskali jako všichni ostatní v divadle - nemělo smysl nějak vyčnívat - a pak, konečně, hluk ustal. Rózsa pokynul orchestru, načež se aplaus rozezvučel znovu, pak se otočil k sólistovi, k prvnímu houslistovi. Vypadalo to od Rózsy jako velmi laskavé gesto, ale asi to bylo nutné, když jste chtěli, aby ze sebe hudebníci dostali to nejlepší. A pak, po dlouhých

minutách, byl konec a dav se pomalu začal rozcházet.

"Líbila se vám hudba, Sire Johne?" zeptal se Hudson a usmál se.

"Mnohem lepší než to, co se hraje doma v rádiu," poznamenal Ryan. "Co teď?"

"Teď si zajdeme na skleničku do klidného podniku." Hudson kývl na Trenta, který zamířil ven a Ryan šel s ním.

Venku bylo chladno. Ryan si okamžitě zapálil cigaretu stejně jako skoro všichni muži a většina žen poblíž. Maďaři si nejspíš neplánovali dlouhověkost, tak to aspoň vypadalo. Připadal si připoutaný k Hudsonovi jako dítě k matce, ale to asi nebude dlouho trvat. Kolem ulice stály převážně obytné budovy. V západním městě by asi jednotlivé byty patřily obyvatelům, ale tady to asi neexistovalo. Hudson mávl na Ryana, aby šel za ním, a společně došli do baru o dva bloky dál, kam s nimi dorazily asi tři desítky lidí z koncertu. Andy vybral box v rohu, odkud měl výhled na místnost, a číšník jim přinesl sklenky s vínem.

*****

"TAK PŮJDEME?" zeptal se Jack.

Hudson přikývl. "Půjdeme. Řekl jsem mu, že do hotelu dorazíme kolem půl druhé."

"A pak?"

"A pak pojedeme na hranice s Jugoslávií."

Ryan se dál neptal. Nemusel.

"Bezpečnost na jihu není tak hrozná. Opačným směrem je to horší," vysvětloval Andy. "U hranice s Rakouskem se to bere hodně vážně, ale Jugoslávie je bratrský komunistický stát, na to nezapomeň - tak se to tu aspoň hlásá. Já osobně nevím, co přesně politicky vzato Jugoslávie je. Pohraničníci na maďarské straně si přivydělávají - mají spoustu přátelských dohod s pašeráky. To je rozvíjející se odvětví, ale ti moudřejší se drží při zemi. Jinak by si toho totiž mohlo všimnout Belúgyminisztérium, ministerstvo vnitra. A tomu je lepší se vyhnout," upozornil ho Hudson.

"Ale jestli jsou tohle zadní vrátka Varšavského paktu - KGB to přece musí vědět, ne?"

Hudson jeho dotaz dokončil. "A proč teda všechno neuzavřou? Podle mě by mohli, ale místní hospodářství by tím utrpělo, a Sověti tady získávají hodně věcí, které se jim taky líbí. Trent mi říkal, že náš přítel taky nakoupil pár věcí. Videa a punčocháče - punčochy mizerný, jejich ženy by kvůli nim vraždily. Většina je nejspíš naoko určena pro přátele a kolegy v Moskvě. Takže kdyby se o to KGB začala zajímat, nebo k tomu dala pokyn AVH, tak by se sami připravili o zdroj věcí, které sami chtějí. Trošku korupce není tak docela na škodu, nasytí se tím chamtivost druhé strany.

Nezapomeň, že i oni mají své slabosti. Možná dokonce víc než my, i když se ohánějí naprostým opakem. Chtějí to, co máme my. Oficiálními kanály to zajistit nedokáží, ale neoficiálními se to daří. V maďarštině je jedno přísloví, které mám rád: A nagy kapu mellet, mindig van egy kis kapu. Vedle velké brány jsou vždycky menší dvířka. Ta menší dvířka tady odvádějí největší práci."

"A těmi mám projít i já."

"Správně." Andy dopil sklenku a rozhodl se, že už další nechce. V noci ho čekala dlouhá jízda autem, potmě, po silnicích nižší třídy. Místo toho si zapálil jeden ze svých doutníků.

Ryan si zapálil cigaretu. "Něco takového jsem v životě neděl al, Andy."

"Máš strach?"

"Jo," přikývl Jack. ,Jo, mám."

"Poprvé to nikdy není sranda. Mně do domu zase nikdy nepřišli lidi se samopaly v rukou."

"Jako povyražení v podvečer to nedoporučuju," odpověděl Jack s ironickým

úsměvem. "Ale my jsme se z toho se štěstím dostali."

"Já na štěstí moc nevěřím - no, někdy snad ano. Štěstí hlavně přeje připraveným, Sire Johne."

"Možná. Je těžké to poznat, když je člověk uvnitř." Ryan se znovu v myšlenkách vrátil k té hrozné noci. Jak držel uzi v ruce. Jak musel přesně vystřelit. V téhle hře neexistuje druhý pokus. Klekl si na jedno koleno, zamířil a povedlo se mu to. Jméno toho člověka v lodi, kterého zasáhl, se nikdy nedozvěděl. Zvláštní, pomyslel si. Když zabijete člověka kousek od vašeho domu, aspoň byste měli znát jeho jméno.

Jenže na druhou stranu, jestli se mu povedlo tohle, tak teď přece neuteče. Podíval se na hodinky. Ještě byl čas a on dnes v noci nebude řídit, takže mu další sklenka vína připadala jako celkem dobrý nápad. Ale pak už nic.

*****

V ASTORII Zajcevovi uložili dcerku do postele a Oleg objednal u pokojové služby vodku. Byla to průměrná značka, kterou pila dělnická třída, půllitrová láhev s alobalovým uzávěrem, který člověka doslova nutil vypít celou láhev na posezení. Což pro tuhle noc celkem vyhovovalo. Láhev jim donesli za pět minut, a zajčik už tou dobou spal. Oleg se posadil na postel. Jeho žena si sedla na čalouněnou židli. Popíjeli ze skleniček z koupelny.

Oleg Ivanovič ještě musel vykonat jeden úkol. Jeho žena o jeho plánech nevěděla. Netušil, jak asi zareaguje. Věděl, že je nešťastná. Věděl, že tenhle výlet je zlatým hřebem jejich manželství. Věděl, že svou práci v GUMU nenávidí, že by si ráda v životě užila i lepší věci. Jenže bude ochotná opustit rodnou vlast?

Na druhé straně ale ruské ženy neměly moc svobody, ať v manželství, nebo mimo ně. Obvykle dělaly to, co jim jejich manželé řekli - muž za to sice možná zaplatí později, ale ne hned. Irina ho milovala, důvěřovala mu a on jí za posledních pár dní poskytl velice příjemné chvíle, takže asi ano, asi poslechne.

Ale ještě počká, než jí to řekne. Proč by měl všechno kazit zbytečným riskováním právě v této chvíli? Naproti přes ulici je budapešťská rezidentura KGB. A kdyby se jim doneslo, co má za lubem, podepsal by si ortel smrti.

*****

NA BRITSKÉM velvyslanectví zatím seržanti Bob Small a Rod Truelove zvedli plastové pytle a odnesli je do neoznačené dodávky patřící ambasádě - poznávací značky už byly vyměněny. Oba se snažili nemyslet na obsah pytlů, pak se vrátili pro kontejnery s alkoholem, svíčku a krabici od mléka. Byli připraveni. Ani jeden z nich si zatím nedal ani sklenku piva, i když by si oba rádi dali. Odjeli těsně po půlnoci, protože si chtěli ještě cíl prohlédnout, než se pustí do akce. Nejtěžší bude najít vhodné parkovací místo, ale jelikož rněli na jeho výběr více než hodinu, byli si celkem jistí, že se nějaké uvolní.

*****

Z BARU se pomalu trousili lidé a Hudson nechtěl odejít jako poslední. Účet dělal padesát forintů, zaplatil, nenechal ani spropitné, protože to tady nebylo zvykem, a nemělo smysl zbytečně na sebe upozorňovat. Pokynul Ryanovi, že půjdou, ale pak se zamyslel a zamířil na záchod. Ryanovi to taky připadalo jako velice praktický nápad.

Venku se Ryan zeptal, co bude následovat.

"Projdeme se trochu po ulici, Sire Johne," odpověděl Hudson, rytířský titul použil jako nefér popíchnutí. "Půl hodiny půjdeme k hotelu, myslím, že to bude

tak akorát." Díky tomu taky aspoň zjistí, jestli je někdo nesleduje. Jestli se o jejich operaci dozvěděl protivník, těžko by asi odolal pokušení sledovat oba zpravodajské důstojníky a na prakticky prázdných ulicích by nebylo moc těžké ho odhalit... pokud ovšem protivník nepatřil ke KGB. Ta byla o poznání mazanější než místní.

*****

ZAJCEV SE ŽENOU se na svět dívali skrz matný opar tří silných skleniček. Jeho žena kupodivu vůbec nevypadala, že by se jí chtělo spát. Oleg to přičítal na vrub rozrušení z výjimečného večerního zážitku. Možná to bylo dobře.

Teď už jen jedna obava - jak je CIA chce dostat z Maďarska. Jak k tomu dojde? Helikoptérou podél hranice, proletí pod dosahem maďarských radarů? To by zvolil on. Podařilo by se CIA dostat je z Maďarska rovnou do Rakouska? Jak jsou inteligentní? Dají mu to vědět? Půjde o něco skutečně mazaného a odvážného? A hrůzného? přemýšlel.

A uspějí? Jestli ne... no, co se stane v případě neúspěchu, nebylo těžké si domyslet.

Ale nedařilo se mu to vymazat z mysli. Oleg nikoli poprvé přemýšlel o tom, že by ho tohle dobrodružství mohlo připravit o život, čímž by jen uvrhl svou ženu a dítě do potíží. Sověti by je nezabili, ale navždy by je to označilo za vyděděnce odsouzené na doživotí k životu na okraji společnosti. Takže se z nich stali rukojmí jeho svědomí. Kolik Sovětů se na poslední chvíli rozhodlo proti emigraci právě z tohoto důvodu? Vlastizrada, říkal si v duchu, je nejhorším ze zločinů, a trest za ni je úplně stejně ohavný.

Zajcev si nalil zbytek vodky a vypil ji, čekal poslední půlhodinu, než mu CIA přijde zachránit život...

Nebo udělat to, co s ním a jeho rodinou má v plánu. Neustále se díval na hodinky, zatímco jeho žena konečně usnula, usmívala se a pobroukávala si Bachův koncert a hlava se jí přitom kymácela ze strany na stranu. Aspoň se mu podařilo zajistit jí nezapomenutelnou noc...

*****

HNED VEDLE postranních dveří do hotelu bylo parkovací místo. Small u něj zastavil a zacouval do něj. Tenhle styl parkování je v Anglii povýšen na umění, jež dosud nezapomněl. Seděli, Small s cigaretou a Truelove se svou oblíbenou dýmkou a dívali se na prázdné ulice, v dálce viděli jen pár chodců a Small ve zpětném zrcátku sledoval, jestli se něco neděje v rezidentuře KGB. Ve druhém patře svítilo pár světel, ale nevšiml si, že by se něco hýbalo. Možná jen nějaký člověk z KGB zapomněl zhasnout, když odcházel z práce.

*****

A NAJEDNOU Ryan uviděl jejich cíl, jen tři bloky před nimi, po pravé straně ulice.

Jde se.

Zbytek cesty urazili snad za zlomek vteřiny. Všiml si, že Tom Trent stojí na rohu budovy, odkud vycházeli lidé, nejspíš z toho podzemního baru, kam ho vzal Hudson. Byla zrovna zavírací doba, ven se trousily dvojice a trojice lidí, nikdo neodcházel sám. Nejspíš je to dostaveníčko pro zdejší svobodné, pomyslel si Jack, lidé odsouzení k osamělosti tady potkávají známosti na jednu noc. Takže v komunistických zemích to je taky, co?

Když se blížili, Hudson se podrbal na nose. To bylo znamení pro Trenta, aby šel dovnitř a odvedl pozornost recepčního. Jak to provedl, se Ryan nejspíš nikdy nedozví, ale když o pár minut později vešli do dveří, vstupní hala zela prázdnotou.

"Pojď." Hudson vyběhl ke schodišti, které se točilo kolem výtahové šachty. Do třetího patra se dostali za necelou minutu. A pak viděli pokoj číslo 307. Hudson stiskl kliku. Králík nechal dveře odemčené. Hudson pomaličku otevřel.

Zajcev viděl, jak se dveře otvírají. Irina už klimbala. Podíval se na ni, aby měl jistotu, pak se postavil.

"Dobrý den," pozdravil ho Hudson potichu. Podal mu pravici.

"Dobrý den," odpověděl Zajcev anglicky. "Vy jste cestovní agent?"

"Ano, oba jsme. Tohle je pan Ryan."

"Ryan?" zeptal se Zajcev. Jedna operace KGB nese tohle jméno."

"Opravdu?" zeptal se Jack překvapeně. O ničem takovém ještě neslyšel.

"O tom si promluvíme později, soudruhu Zajceve. Teď musíme pryč."

"Da." Otočil se a probudil svou ženu. Prudce sebou trhla, když v pokoji zahlédla neočekávanou dvojici mužů.

"Irino," řekl jí Oleg s jistou dávkou naléhavosti v hlase. "Pojedeme na nenadálý výlet. Odjíždíme hned teď. Připrav Světlanu."

Překvapeně na něj vykulila oči. "Olegu, co se to děje? Co děláme?"

"Odjíždíme na nové místo. Musíme okamžitě vyrazit."

Ryan slovům nerozuměl, ale obsah byl poměrně jasný. Žena ho pak naprosto šokovala tím, že vstala a dala se do pohybu jako robot. Jejich dcerka spala v postýlce. Matka zvedla spící děcko, zpola ho probudila a přichystala oblečení.

"Co přesně děláme?" zeptal se Králík.

"Odvezeme vás do Anglie - dnes v noci," zdůraznil Hudson.

"Ne do Ameriky?"

"Nejprve do Anglie," řekl mu Ryan. "Já vás pak vezmu do Ameriky."

"Aha." Ryan si všiml, že Zajcev je velice nervózní, ale to se dalo očekávat. Ten člověk riskoval život, ještě nevěděl, jak to všechno dopadne. Ryanovým úkolem bylo zajistit, aby to dopadlo co nejlíp. "Co si mám vzít s sebou?"

"Nic," odpověděl Hudson. "Vůbec nic. Nechte tu všechny doklady. Máme pro vás nové." Zvedl tři pasy se spoustou falešných razítek na stránkách uvnitř. "Zatím si je nechám u sebe."

"Vy jste ze CIA?"

"Ne, já jsem Angličan. Tady Ryan je ze CIA."

"Ale... proč?"

"To je na dlouhé vyprávění, pane Zajceve," řekl Ryan. "Ale teď už musíme odejít."

Děvče už bylo oblečené, ale pořád pospávalo, Jack si uvědomil, že Sally té příšerné noci na Peregrine Cliff na tom byla úplně stejně.

Hudson se rozhlédl a pocítil úlevu, když si všiml prázdné lahve vodky na nočním stolku. To byla ale šťastná náhoda. Králíkova žena byla pořád zmatená, jednak po třech či čtyřech sklenkách, jednak po tom zemětřesení, které kolem ní po půlnoci propuklo. Netrvalo ani pět minut a všichni byli připraveni odejít. Irina pak zahlédla tašku s punčocháči a zamířila k ní.

"Nět," řekl jí Hudson rusky. "Nechte je tady. Tam, kam vás vezeme, je takových spousta."

"Ale... ale... vždyť..."

"Poslechni ho, Irino!" sykl Oleg, jehož vyvedl z míry alkohol a napětí okamžiku.

"Všichni jste připraveni?" zeptal se Hudson. Irina pak zvedla svou dceru, ve tváři se jí zračil upřímný údiv, a všichni zamířili ke dveřím. Hudson se podíval na chodbu, pak mávl na ostatní, aby ho následovali. Ryan šel poslední, zavřel za nimi dveře a ujistil se, že nejsou zamčené.

V hale pořád nikdo nebyl. Nevěděli, jak to Tom Trent zařídil, ale ať už udělal cokoli, rozhodně to vyšlo. Hudson vyvedl celou skupinu bočními dveřmi ven na ulici, kde stál vůz, který tam Trent zaparkoval, a Hudson měl náhradní klíče. Cestou ještě mávl na Smalla s Truelovem. Jejich vůz byl jaguar s modrým lakem a volantem na levé straně. Ryan usadil rodinu dozadu, zavřel dveře a sám

se posadil dopředu. Motor okamžitě naskočil - jaguar byl právě pro takovéhle účely pečlivě udržován - a Hudson vyjel.

*****

JEŠTĚ BYLO vidět koncová světla jejich auta, když Small a Truelove vystoupili ze své dodávky a spěšně se přesunuli dozadu. Každý z nich vzal jeden pytel s tělem dospělého a zamířili k bočnímu vchodu. V hale bylo pořád prázdno, takže se vydali vzhůru, každý s těžkým a bezvládným zavazadlem. V chodbě nahoře taky nikdo nebyl. Oba bývalí vojáci se co nejnenápadněji přesunuli do pokoje. Tam rozepnuli zipy pytlů a v rukavicích vyjmuli těla. Třebaže oba byli profesionální vojáci a oba měli zkušenosti z boje, přímý pohled na popálené lidské tělo je přinutil zhluboka se nadechnout a pokusit se ovládnout své pocity. Mužské a ženské tělo z jiných zemí a kontinentů položili do manželské postele. Pak odešli z místnosti a vrátili se do dodávky s prázdnými pytli. Small pak vyndal z nákladního prostoru nejmenší pytel, zatímco Truelove sebral zbytek materiálu a vrátili se zpět.

Small měl nejtěžší úkol; vyjmout dívčí tělo z plastového pytle bylo něco, co ho bude ve snech strašit ještě asi hodně dlouho. Uložil ji do postýlky v jejím prakticky spáleném pyžamu. Málem ji pohladil po hlavičce, kdyby jí žár opalovací lampy nespálil všechny vlasy, takže nemohl udělat nic víc než jen zašeptat modlitbu za její nevinnou duši, pak mu žaludek málem vypověděl službu, takže se musel rychle odvrátit.

*****

BÝVALÝ PŘÍSLUŠNÍK Královského ženijního sboru už pracoval na svém úkolu. Ujistil se, jestli tu nic nezapomněli. Poslední plastový pytel složil a zasunul si ho za opasek. Oba ještě měli pracovní rukavice; v místnosti nemělo zůstat nic, co s sebou přinesli. Velice pečlivě se rozhlížel po pokoji a pak dal Smallovi znamení, aby vyšel na chodbu.

Následně odtrhl vršek krabice od mléka - předtím ho umyli a usušili. Plynovým zapalovačem zapálil svíčku a nakapal na spodek kartonu vosk, načež se ujistil, jestli pevně stojí. Pak svíčku sfoukl a podíval se, jestli svíčka stojí pevně.

*****

PAK JE ČEKALA nebezpečná část úkolu. Truelove otevřel kanystr s alkoholem, nejprve nalil do krabice, asi centimetr pod knot svíčky. Zbytek rozlil po podlaze, velkou část kolem krabice od mléka. Když skončil, hodil Bobu Smallovi prázdný obal.

Fajn, říkal si Truelove, do povlečení se vsáklo nejméně pět litrů čistého alkoholu, dalších pět na laciný běhoun na podlaze. Jako odborník na demolice - měl hodně zkušeností z terénu jako většina armádních ženistů - věděl, že si při příštím kroku musí dát velký pozor. Sklonil se, znovu stiskl zapalovač a přiložil ho ke knotu svíčky stejně pečlivě, jako když kardiochirurg vyměňuje chlopeň. Při odchodu z místnosti nepromarnil ani vteřinu, snad jen aby se ujistil, že dveře jsou pořádně zamčené a na klice visí nápis Nerušit.

*****

"TAK ABYCHOM ŠLI, Roberte," řekl Rodney svému kolegovi, a za půl minuty už vyšli bočním východem na ulici.

"Za jak dlouho ta svíčka dohoří?" zeptal se Small u dodávky.

"Nanejvýš za půl hodiny," odpověděl bývalý ženista.

"Ta malá chudinka - co myslíš?" zeptal se.

"Lidi umírají při požárech prakticky denně, kamaráde. Tihle to neudělali extra kvůli téhle akci."

Small spíš jen tak pro sebe přikývl. "Já vím."

Prakticky v tutéž chvíli se v hale objevil Tom Trent. Fotoaparát, který si zapomněl v pokoji nahoře, se jim nepodařilo najít, ale recepčnímu dal za jeho snahu slušné spropitné. Ukázalo se, že to byl jediný zaměstnanec, který byl do pěti ráno v hotelu.

Nebo si to aspoň myslí, říkal si Trent v duchu a kráčel k dodávce.

"Tak zpátky na ambasádu, hoši," řekl špion dvojici mužů z ostrahy. "Čeká tam na nás lahvinka single malt skotské whisky."

"Fajn, panáka bych si celkem dal," poznamenal Small, stále ještě myslel na tu holčičku. "Nebo i dva."

"Můžeš nám říct, co tahle akce měla za smysl?"

"Dneska ne. Možná někdy jindy," odpověděl Trent.

28 KAPITOLA - STŘEDNÍ ANGLIE

SVÍČKA HOŘELA NORMÁLNĚ, aniž by tušila, jak zásadní roli hraje v událostech této noci, knot i vosk mizely pěkně pomaličku, neustále se ale blížily ke klidné hladině alkoholu - aby se zanedlouho staly urychlovačem úmyslně založeného požáru. Celkově trvalo čtyřiatřicet minut, než se hladina té hořlavé kapaliny vznítila. To, co následovalo, označují profesionálové požárem třídy B - zaviněným hořlavou kapalinou. Alkohol hořel jen o malinko pomaleji než benzin - proto Němci používali v raketách V-2 spíš líh než petrolej - a rychle spálil krabici od mléka, takže hořící litr lihu vytekl na podlahu. Tam se vznítil nasáklý běhoun. Modrý okraj přední části požáru přeletěl podlahu pokoje za pár vteřin jako živý tvor a za ním se hnala žhavá bílá masa plamenů a požár se zvedl vzhůru ke stropu, aby spotřeboval všechen dostupný kyslík v pokoji. V dalším okamžiku se vzňaly obě postele, těla v nich zahalily plameny a prudký žár.

Hotel Astoria nebyl nejnovější, chyběly tu detektory kouře a automatické rozstřikovače vody, které by mohly varovat před nebezpečím nebo požár uhasit dříve, než se stal příliš nebezpečným. Plameny namísto toho prakticky okamžitě vystoupaly k bílému stropu, opálily nátěr a ožehly sádru pod ním, pak se vrhly na laciný nábytek. Celý pokoj se změnil v krematorium pro tři lidi, stravoval jejich těla jako masožravý tvor, za který oheň pokládali staří Egypťané. Nejhorší škoda byla dokonána do pěti minut, ale i když požár po prvním velkém nasycení poněkud opadl, ještě úplně nevyhasl.

Recepční v hale měl náročnější práci, než by si člověk mohl myslet. O půl třetí každé ráno postavil na pult ceduli oznamující, že přijde hned, vyjel výtahem do posledního patra a kontroloval chodby. V tomhle patře našel vše jako obvykle - nic, a v ostatních stejně tak, až dospěl do třetího patra.

Když sestupoval po schodišti, povšiml si neobvyklého zápachu. To ho zaujalo, ale nijak zvlášť, až do okamžiku, kdy se ocitl na chodbě. Pak se otočil doleva a zahlédl, jak zpod dveří pokoje číslo 307 vystupuje obláček kouře. Urazil tři kroky ke dveřím a dotkl se kliky, zjistil, že je horká, ale ne nepřekonatelně. A v té chvíli se dopustil své hlavní chyby.

Vytáhl z kapsy univerzální klíč, odemkl dveře, a aniž by si sáhl na dřevěnou část dveří a přesvědčil se, jestli není horká, otevřel.

Oheň tou dobou už prakticky zhasl, neboť mu chyběl kyslík, ale pokoj zůstával rozžhavený, zdi hotelu izolovaly počáteční žár stejně kvalitně jako stěny krbu. Po otevření dveří se do pokoje dostal velký objem čerstvého vzduchu a kyslíku, a recepční měl sotva možnost prohlédnout si hrůzu uvnitř, když došlo k jevu zvanému přeskok.

Je to vlastně příbuzný exploze. V pokoji se znovu rozhořely plameny po

dalším nasáni vzduchu, tak silném, že to recepčního málem povalilo na zem a vcuclo do pokoje, ho prudký závan ohně tlačil opačným směrem -a zachránil mu život. Muž si přitiskl dlaně k sežehlému obličeji, klesl na kolena a vlekl se k ručně ovládanému alarmu na stěně vedle výtahu - aniž by se pokusil znovu zavřít dveře do pokoje. Po celém hotelu se rozeznělo varovné zvonění a požár byl ohlášen i na nejbližší hasičskou stanici tři kilometry odsud. Muž křičel bolestí a sešel, či se spíše svalil, po schodech do haly, kde si nejprve chrstl na popálený obličej sklenici vody, a pak zavolal na tísňové číslo, aby ohlásil požár na městský hasičský útvar. Tou dobou už ze schodů sbíhali lidé. Průchod přes třetí patro pro ně představoval nervy drásající zážitek a recepční, navzdory popáleninám, vzal hasicí přístroj a namířil ho na plameny, ale nepodařilo se mu vystoupat znovu nahoru, aby mohl použít hadici uloženou ve výklenku na zničeném patře.

První hasičský vůz dorazil ani ne pět minut poté, co se rozezněl protipožární alarm. Nepotřebovali ani moc navádět - požár byl vidět zvenčí, protože okna pokoje pukla žárem znovu rozdmýchaného požáru - a protlačili se mezi prchajícími hotelovými hosty. Asi minutu po jejich příjezdu stříkala do pokoje vodu první sedmdesátimilimetrová hadice. Za necelých pět minut byl požár uhašen a hasiči se kouřem a příšerným zápachem protlačili dovnitř, aby tam našli to, čeho se obávali - tříčlennou rodinu, všechny mrtvé.

Poručík, který zásahu velel, vzal mrtvé tělo dítěte do náručí a seběhl s ním na ulici, ačkoli viděl, že je to k ničemu. Dítě bylo celé spálené. Když na tělo pustil vodu, jenom tím odhalil ten příšerný účinek, jaký má oheň na lidské tělo, takže nemohl udělat nic víc, než že se za ně pomodlil. Poručík měl bratra kněze, sám byl oddaným katolíkem i v téhle marxistické zemi, a modlil se ke svému bohu za milosrdenství pro duši tohoto dítěte, jen nemohl tušit, že se to přihodilo asi šest tisíc kilometrů odsud a o deset dní dříve.

*****

KRÁLÍK I S RODINOU vyjeli z města během několika málo minut. Hudson řídil opatrně, dodržoval stanovenou rychlost, nechtěl na sebe upozornit policistu, i když na dohled neměli prakticky žádné jiné auto, snad jen čas od času minuli nákladní vůz, velký typ s plachtou přes korbu, které převážely kdovíco kdovíkam. Ryan seděl na pravém předním sedadle, zpola otočený dozadu, aby viděl, co se děje na zadním sedadle. Irina Zajcevová měla ve tváři výraz plný podnapilého údivu, nechápala skoro nic, takže se ani nebála. Dítě spalo, jak tak děti touhle noční dobou obyčejně dělají. Otec se snažil tvářit stoicky klidně, ale ve tváři se mu zračily počínající obavy, viditelné i ve tmě. Ryan se pokoušel představit si na jeho místě sám sebe, ale nedokázal to. Vlastizrada pro něj znamenala až příliš velkou dávku představivosti. Věděl, že existují lidé, kteří vráželi Americe kudlu do zad hlavně za peníze, ale on se ani netvářil, že jejich motivaci chápe. Jistě, ve třicátých a čtyřicátých letech se našli lidé, jimž se komunismus jevil jako vůdčí vlna lidských dějin, ale tyhle myšlenky byly dnes stejně mrtvé jako V. I. Lenin. Komunismus představoval vymírající názor, snad kromě myslí těch, kdo ho potřebovali jako zdroj osobní moci... A možná v něj i pár lidí věřilo, protože nikdy neměli šanci zažít nic jiného, nebo proto, že se jim ten názor v mládí vryl příliš hluboko do myslí podobně, jako pastor či kněz věří v boha. Jenže slova Leninových Sebraných spisů nebyla pro Ryana totéž co Písmo svaté a nikdy se jím nemohla stát. Při promoci složil přísahu Ústavě Spojených států a slíbil jí "oddanost a věrnost" jako poručík námořní pěchoty Spojených států, a bylo hotovo.

"Jak ještě dlouho, Andy?"

"Asi tak hodinu do Csurga. Provoz by měl být v pohodě," odpověděl Hudson.

A nespletl se. Po pár minutách dojeli na okraj maďarského hlavního města a pak pohasla světla domů a obchodů, jako by někdo vypnul hlavní vypínač pro

celou oblast. Jeli po dvouproudové asfaltce, nijak přehnaně široké. Telefonní sloupy, žádná svodidla. A tohle že je hlavní obchodní cesta? přemýšlel Ryan. Klidně by uvěřil, že jedou střední částí Nevady. Na jeden kilometr připadala asi dvě světla, šlo nejspíš o farmy, kde bývalo zvykem nechávat jedno světlo rozsvícené, aby obyvatelé našli cestu na záchod. I dopravní značení vypadalo opotřebovaně a ne zrovna užitečně - nebyly to ty mátově zelené cedule jako doma, nebo příjemně modré v Anglii. Moc nepomáhalo ani to, že na nich byly nápisy v marťanštině. Jinak byly naprosto evropské, rychlostní omezení znázorňovala černá čísla v bílém kruhu s červeným okrajem.

Hudson byl zkušený řidič, potahoval ze svých doutníků, a jel, jako by měl namířeno do Covent Garden v Londýně. Ryan děkoval bohu, že si došel na toaletu, než vyrazili do hotelu - jinak by asi svůj měchýř nedokázal ovládnout. Doufal jen, že z jeho tváře není poznat, jak hrozně je nervózní. Neustále si říkal, že jemu osobně nic nehrozí, ale to neplatilo o lidech za ním, on je teď měl na zodpovědnost a z nějakého důvodu, možná proto, že přece jen něco zdědil po svém otci, policistovi, to chápal jako otázku nejvyšší důležitosti.

"Jak je celé vaše jméno?" zeptal se ho Oleg, čímž neočekávaně porušil ticho.

"Ryan, Jack Ryan."

"Jaké je to jméno?" ptal se Králík dál.

"Mí předkové pocházejí z Irska. John odpovídá nejspíš ruskému jménu Ivan, ale říká se mi Jack, tedy nejspíš něco jako Váňa."

"A vy jste ze CIA?"

"Ano."

"A co je vaší prací v CIA?"

"Jsem analytik. Převážně sedím za stolem a píšu zprávy."

"Já v ústředí taky sedím za stolem."

"Jste komunikační důstojník?"

Přikývl. "Da. To je moje práce v ústředí." Pak si Zajcev uvědomil, že svou nejdůležitější informaci nesmí povědět na zadním sedadle nějakého auta, takže znovu zmlkl.

Ryan si toho všiml. Určitě má něco na srdci, ale neřekne to tady, a to se dalo očekávat.

Jízda pokračovala velmi poklidně. Hudson vykouřil čtyři doutníky, Ryan šest cigaret, a pak najednou dorazili k městečku Csurgo.

Ryan čekal něco jiného. Csurgo totiž připomínalo jen nějaké odpočívadlo, na dohled nebyla ani čerpací stanice, o motelu či non-stop prodejně ani nemluvě. Hudson sjel z hlavní silnice na prašnou cestu a o tři minuty později zastavili před nákladním vozem. Bylo to velké volvo, všiml si za chvilku, korbu zakrývala černá plachta a vedle auta stáli dva muži, oba kouřili. Hudson auto objel a našel úkryt za nějakým bezejmenným stavením pár metrů od vozu a zastavil. Vyskočil a pokynul ostatním, aby ho následovali.

Ryan šel za britským špionem ke dvojici mužů. Hudson přešel přímo ke staršímu z nich a potřásl si s ním rukou.

"Ahoj, Istváne. Jste hodní, že jste počkali."

"Ahoj, Andy. Všude je mrtvo. Kdo jsou tví přátelé?"

"Tohle je pan Ryan. Tohle je rodina Somersetových. Jedeme přes hranice," vysvětloval Hudson.

"Fajn," přikývl Kovács. "Tohle je Jani. Dnes v noci bude řídit. Andy, můžeš si sednout dopředu k nám. Ostatní si sednou dozadu. Pojďte," řekl a vedl je.

Ve spodní části korby byly zabudované schůdky. Ryan vystoupal jako první a sklonil se pro malou dívku - Světlanu, vybavil si její jméno -a díval se, jak její matka s otcem stoupají vzhůru. V nákladním prostoru viděl velké kartonové krabice, nejspíš kontejnery s videorekordéry, jaké se vyráběly v Maďarsku. Kovács vylezl nahoru za nimi.

"Mluvíte všichni anglicky?" zeptal se a všichni přikývli. "Na hranice je to

jenom kousek, asi pět kilometrů. Schovejte se do těch krabic. Hlavně žádný hluk. To je důležité. Rozumíte? Žádný hluk." Všichni znovu přikývli, Kovács si povšiml, že muž - rozhodně to nebyl Angličan, to bylo jasné - tlumočil jeho slova své ženě. Muž si vzal dítě k sobě. Když Kovács svůj náklad ukryl, zavřel korbu a odešel dopředu.

"Pět tisíc marek za tohle, co?" zeptal se István.

"Přesně tak," přikývl Hudson.

"Měl bych si říct o víc, ale nejsem hamižný."

"Jsi důvěryhodný soudruh, příteli," ujistil ho Hudson a na chvilku zalitoval, že nemá za opaskem pistoli.

Naftový motor volva naskočil s hlasitým burácením a vůz se s trhnutím rozjel, couvali na hlavní silnici, Jani seděl za velkým, takřka placatým volantem.

Netrvalo to dlouho. A Ryan za to byl vděčný, jak se tak krčil v krabici vzadu. Mohl se jen dohadovat, jak se cítí Rusové, nejspíš jako nenarozené děti v nějakém přišerném lůně, kolem něhož číhají namířené zbraně.

Ryan se dokonce bál i zapálit si poslední cigaretu, bál se, aby někdo neucítil kouř přes silný zápach výfuku, který byl naprosto odlišný.

"Tak co, Istváne," zeptal se Hudson v kabině, "jaký je běžný postup?"

"Dívej se. Obyčejně cestujeme v noci. Je to víc... dramatické? Místní Határ-rség znám už spoustu let. Kapitán László Budai je solidní společník pro obchod. Má ženu a malou dceru, pokaždé chce dárek pro malou Zsóku. Mám to," slíbil Kovács a zvedl papírový sáček.

Stanoviště pohraniční stráže bylo natolik osvětlené, že ho viděli ze vzdálenosti tří kilometrů, touhle dobou bylo kolem naštěstí jen velmi málo jiných aut. Jani přijel jako obyčejně, zpomalil a zastavil na místě, kde mu pokynul vojín hraniční stráže, Határ-rség.

"Je tady kapitán Budai?" zeptal se Kovács hned. "Něco pro něj mám." Vojín odešel do budovy a po chvilce se vrátil se služebně vyšším mužem.

"Lászlo! Jak se máš v téhle zimě?" zavolal Kovács maďarsky a pak seskočil z kabiny s papírovým sáčkem v ruce.

"Istváne, co ti budu povídat, hrozná nuda," odpověděl mladý kapitán.

"A co tvoje dcerka Zsóka, ta se má dobře?"

"Příští týden má narozeniny. Bude jí pět."

"Skvěle!" poznamenal pašerák a podal mu sáček. "Tyhle jsou pro ni."

"Tyhle" znamenalo červené tenisky Reebok se zapínáním na suchý zip.

"Výtečně," poznamenal kapitán Budai s nefalšovanou radostí. Vytáhl je a prohlédl si je na světle. Tyhle boty měla ráda každá malá slečna na světě a Lászlo byl rád, že jeho dcera to za čtyři dny taky zažije. "Jsi dobrý přítel, Istváne. Tak, copak vezeš dneska?"

"Nic hodnotného. Dnes ráno mám cosi vyzvednout v Bělehradě. Nepotřebuješ něco?"

"Žena by chtěla nějakou kazetu k tomu walkmanu, co jsi jí přivezl minulý měsíc." Na Budaiovi bylo úžasné, že nebyl nijak přehnaně náročný. To byl jeden z důvodů, proč Kovács rád jezdil přes hranice v době, kdy měl kapitán službu.

"Jaké skupiny?"

"Myslím, že říkala Bee Gees. Pro mě nějakou filmovou hudbu, kdyby ti to nevadilo."

"A něco konkrétního? Hudbu z amerických filmů, třeba z Hvězdných válek?"

"Tu už mám, ale ne tu novou, Impérium vrací úder, to by šlo?"

"Určitě." Potřásli si rukama. "A co západní kafe?"

Jaké myslíš?"

"Rakouské nebo americké? V Bělehradě vím o obchodě, kde mají americkou kávu Folgers. Je velice dobré," ujistil ho Kovács.

"To jsem ještě nepil."

"Trochu ti ho přivezu, ať ho vyzkoušíš - zdarma."

"Jsi dobrý chlap," poznamenal Budai. "Ať se vám dobře jede. Můžete jet,"

dodal a mávl na svého podřízeného.

A tím to skončilo. Kovács se vrátil ke kabině a vylezl dovnitř. Nemusel se ani rozloučit s dárkem, který měl pro seržanta Mihályho Kerekese, a to bylo taky dobře.

Hudson nevěřil svým očím. "Žádná kontrola papírů?"

"Lászlo jen pošle jméno telexem do Budapešti. Pár lidí tam taky patří mezi mé zákazníky. Jsou sice hamižnější než on, ale to není nic zásadního. Jani, jedeme," řekl řidiči, který nastartoval a přejel přes čáru namalovanou na cestě. A takhle jednoduše jejich vůz opustil Varšavský pakt.

Ryan vzadu přemýšlel, jestli mu někdy něco udělalo větší radost, než když se dal stroj znovu do pohybu. Za necelou minutu znovu zastavili, protože dojeli na jinou hranici.

A vjezd do Jugoslávie vyřídil Jani, jen si vyměnil pár slov s pohraničníkem, ani nevypínal motor, pak mu strážník mávl a vpustil ho do téhle polo-komunistické země. Ujel asi tři kilometry, načež mu Kovács řekl, aby sjel na vedlejší silnici. Tam, po několika výmolech, volvo zastavilo. Hudson si povšiml, že jugoslávská ostraha hranic stojí za pendrek.

Ryan už vylezl ze své krabice a stál vzadu, když se zadní část plachty odhrnula.

"Jsme tady, Jacku," řekl mu Hudson.

"Kde to je?"

"V Jugoslávii, příteli. Nejbližší město je Légrád, tady se rozloučíme."

"Fakt?"

"Ano, svěřím vás Viku Lucasovi. Je to můj protějšek z Bělehradu. Viku?" přivolal ho Hudson.

Muž, který se objevil, mohl klidně být Hudsonovo dvojče, až na barvu vlasů, které měl černé. Byl taky asi o pět centimetrů vyšší, povšiml si Jack, když si ho prohlédl pečlivěji. Odešel dopředu, aby vysvobodil Králíka s rodinou z krabic. Proběhlo to ve spěchu, Ryan jim ještě pomohl ze schůdků, podal dívku - kupodivu stále spící - její matce, jež se tvářila ještě zmateněji než kdykoli předtím.

Hudson je doprovodil k autu, kombíku, kde aspoň měli všichni dostatek místa.

"Sire Johne - teda, Jacku - děkuju za všechnu tvou pomoc."

"Vždyť jsem vůbec nic neudělal, Andy, to tys všechno zařídil, aby to klaplo," řekl Ryan a přijal jeho pravici. "Stav se za mnou někdy v Londýně, zajdeme na pivo."

"To rád přijímám," slíbil Hudson.

Vůz byl britský ford. Ryan pomohl Králíkově rodině na místa a pak se znovu posadil dopředu.

"Pane Lucasi, kam jedeme teď?"

"Na letiště. Čeká na nás naše letadlo," odpověděl náčelník bělehradské stanice.

"Opravdu? Nějaký zvláštní let?"

"Ne, komerční letoun se právě bohužel potýká s ‚technickými problémy'. Počítám však, že budou vyřešeny přibližně v době, kdy nasedneme."

"To rád slyším," poznamenal Ryan. Radši tohle, než rozbité letadlo, když si uvědomil, že ho čeká další trýznivý zážitek. Jeho nenávist vůči létání se znovu vrátila, když už se ocitli v polo-svobodné zemi.

"Fajn, tak pojedeme," řekl Lucas, nastartoval a vyrazili.

Ať byl Vic Lucas jakýkoli špion, určitě si o sobě myslel, že je přinejmenším Fitipaldiho druhé já. Auto se řítilo po silnici vstříc jugoslávské tmě.

"Tak jakou jste měli noc, Jacku?"

"Nenudili jsme se," odpověděl Ryan, když se přesvědčil, že má řádně zapnutý pás.

Krajina tu byla lépe osvětlená a silnice lépe udržovaná, tak to aspoň

vypadalo, když se hnali vpřed asi stovkou, což bylo na neznámé silnici v noci poněkud rychlé. Takhle řídil i Robby Jackson, jenže Robby byl pilot stíhačky, a tudíž neporazitelný, pokud jste ho posadili za ovládací pult jakéhokoli dopravního prostředku. Tenhle Vic Lucas se nejspíš cítil úplně stejně, v poklidu se díval kupředu a otáčel volantem krátkými, prudkými pohyby. Oleg vzadu byl stále nervózní, Irina se dosud nevyrovnala s částí té nové a nepochopitelné skutečnosti, zatímco jejich dcerka spala jako nějaký maličký anděl. Ryan kouřil jednu cigaretu za druhou. Měl pocit, že to trochu pomáhá, ale kdyby to z něj Cathy ucítila, určitě by ho donutila za to pykat. No, zkrátka to bude muset pochopit, pomyslel si Jack a díval se, jak za skly jejich vozu mizejí telegrafní sloupy, jako by to byly plaňky plotu. Konal práci pro Strýčka Sama.

Pak Ryan zahlédl na okraji silnice policejní auto, důstojníci uvnitř popíjeli kávu nebo spali.

"Nic se nebojte," řekl Lucas. "Mám diplomatické značky. Jsem vysoký politický rada na velvyslanectví Jejího Veličenstva. A vy, dobří lidé, jste mými hosty."

"Když to říkáte, člověče. Jak ještě dlouho?"

"Tak asi půl hodiny. Hustota provozu nám zatím hraje do karet. Není tu moc nákladních aut. Tahle silnice umí být i pořádně ucpaná, dokonce i pozdě v noci, když na hranice míří obchodní doprava. Ten Kovács s námi spolupracuje už řadu let. Partnerství s ním by mi mohlo zajistit poměrně dobré živobytí. Často sem vozí ty maďarské videorekordéry. Jsou to solidní stroje a ostatní konkurence na ně nemá, když se uváží, jak laciná je v Maďarsku pracovní síla. Je s podivem, že se je nesnaží nabízet i na Západě, i když by pak asi museli zaplatit Japoncům za využití jejich patentů. Za čárou si s těmihle věcmi moc hlavu nelámou, víte." Lucas vletěl do další zatáčky.

"Ježíši, člověče, jak rychle jezdíte za světla?"

"O moc rychleji ne. V noci dobře vidím, to pomáhá. Brzdí mě jenom tlumiče tohohle auta. Inu, americký design. Na pořádné řízení je příliš měkké."

"Tak si kupte corvettu. Jeden můj přítel ji má."

"Jsou sice hezké, ale dělají to snad z plastu." Lucas zavrtěl hlavou a natáhl se po doutníku. Ryan ho odhadoval na kubánský. V Anglii byly hodně populární.

O půl hodiny později si Lucas pogratuloval. "A jsme tady. Přesně načas."

Letiště jsou na celém světě stejná. Ryanovi připadalo, že je asi navrhuje jeden a tentýž architekt. Jediný rozdíl spočívá v ukazatelích toalet. Pak zažil překvapení. Lucas, místo toho, aby zamířil k terminálu, zatočil na cestu a otevřenou bránou dojel přímo na letištní plochu.

"Mám jistou dohodu s ředitelem letiště," vysvětloval. "Oblíbil si single malty." Lucas se nicméně držel žluté cesty vyznačené pro auta a pokračoval k letounu stojícímu osaměle u jedné brány. "A jsme tady," oznámil jim britský špion.

Všichni vystoupili z vozu, tentokrát dcerku držela maminka. Lucas je zavedl po venkovním schodišti do kontrolní kabiny, a odtud otevřenými dveřmi přímo do letadla.

Kapitán, bez čepice, ale se čtyřmi pruhy na ramenou, stál přímo tam. "Vy jste pan Lucas?"

"Přesně tak, kapitáne Rogersi. A tady jsou vaši další cestující." Ukázal na Ryana a Králíka s rodinou.

"Výborně." Kapitán Rogers se otočil k hlavní letušce. "Už můžeme zavřít dveře."

Žena je odvedla ke čtyřem předním místům první třídy, kde Ryana obzvláště překvapilo, s jakou radostí si zapíná pás na místě 1-B, sedadle u uličky hned za předním prostorem. Všiml si, že na palubě je asi třicet cestujících, kteří se už dost naopalovali na pobřeží Dalmácie - což bylo v poslední době v Británii velmi oblíbené - a nikdo z nich se netvářil nijak nadšeně, že jejich

už takhle poslední let do Manchesteru má tříhodinové zpoždění. Pak ale šlo všechno jako po másle. Jack slyšel, že naskočily oba motory a letoun BAC-111 - britský ekvivalent Douglasu DC-9 -následně vycouval od brány a roloval po nájezdové ploše.

"Co teď?" zeptal se Oleg takřka normálním hlasem.

"Letíme do Anglie," odpověděl Ryan. "Odhaduju tak dvě hodiny a budeme tam."

"To je to tak snadné?"

"Vám to připadalo snadné?" zeptal se Ryan s ne zrovna malou dávkou nedůvěřivosti v hlase. Pak se ozval hlas z reproduktoru.

"Dámy a pánové, hovoří k vám kapitán Rogers. S potěšením vám oznamuji, že se nám konečně podařilo vyřešit potíže s elektronikou. Všem vám mnohokrát děkuji za trpělivost, a až odstartujeme, všichni cestující dostanou nápoje zdarma." To vyvolalo radostné volání ze zadní části letounu. "Prozatím však věnujte prosím pozornost letuškám a jejich bezpečnostnímu upozornění."

Zapněte si pásy, pitomečci, a to se dělá takhle, kdyby si náhodou někteří magoři z vašich řad nevšimli, že je to totéž, jako to, co máte v autech. A pak asi po třech minutách vzlétl letoun British Midlands k nebi.

Jak slíbil kapitán, než vystoupali do výšky tří kilometrů, s cinknutím zhasl zákaz kouření, a zastavil před nimi vozík s nápoji. Rus požádal o vodku a dostal tři miniaturní lahvičky Finlandie. Ryan požádal o sklenku vína a slíbil, že není poslední. Tentokrát v letadle určitě neusne, ale taky se nebude tolik bát. Opouštěl komunistický svět rychlostí osmi set kilometrů v hodině, a to bylo nejspíš to nejlepší řešení.

Oleg Ivanovič popíjel vodku, jako by to byla voda po horkém dni, který celý strávil sekáním trávy. Jeho žena na sedadle 1-C činila totéž. Ryan si se sklenkou francouzského vína připadal naprosto počestně.

*****

"PŘIŠLA ZPRÁVA od Basila," hlásil Bostock v telefonu. "Králík už je ve vzduchu. V Manchesteru bude za devadesát minut."

"Skvěle," vydechl soudce Moore, jako vždy se mu ulevilo, když nějaká operace postupovala podle plánu. Ještě lepší bylo, že ji řídili bez Boba Rittera, který, byť byl nesporně velmi schopný, nebyl zcela nenahraditelný.

"Ještě tři dny, a můžeme ho vyslechnout," řekl Bostock pak. "V tom domečku u Winchesteru?"

"Jo, uvidíme, jestli rád jezdí na koni." V domě bylo dokonce i piano Steinway pro Králíkovu manželku a spousta zeleně, aby jejich dcerka mohla skotačit venku.

*****

ALAN KINGSHOT právě zastavoval na parkovišti na manchesterském letišti spolu se dvěma podřízenými. Ráno přijede ještě velký vůz Daimler, kterým dorazivší přeběhlíci odjedou do Somersetu. Doufal, že jim nevadí jízda autem. Měli před sebou asi dvouhodinovou cestu. Prozatím se ubytují ve venkovském domě pár minut od letiště. Pro tuto chvíli asi budou mít cestování dost, ale do konce týdne je čekají další cesty. Ale pak se nad tím zamyslel. Nebude toho na ně až příliš? Ta otázka mu poskytla námět k zamyšlení v jednom z letištních barů.

*****

RYAN SE CÍTIL dost opilý. Možná alkohol nějak reaguje s obavami, pomyslel si, odešel na přední toalety, a když se vrátil a znovu si zapnul pás, cítil se mnohem líp. Skoro nikdy si pás nerozepínal. K jídlu se podávaly pouze sendviče - anglické, takže i s tou nepochopitelnou náklonností k plevelu zvanému

řeřicha. Ryan měl nepřekonatelnou chuť na kus hovězího, ale to snad v Británii ani neznají. Britové možná dokonce dávají lepší jídlo svým psům, uváží-li se jejich posedlost domácími miláčky. Světla pod trupem letadla dávala tušit, že přelétají nad západní Evropou. Východní část nikdy nebyla moc dobře osvětlená, což vysledoval cestou na jih od Budapešti.

*****

ZAJCEV SE OPROTI tomu nezbavil svých pochybností. Co když tohle všechno je jenom velice mazaná léčka, jak z něj vymáčknout všechno, co ví? Co když Druhá správa zinscenovala obrovskou maskirovku pro jeho kratičké uspokojení?

"Ryane?"

Jack se otočil. "Ano?"

"Co mě čeká v Anglii, až tam dorazíme?"

"Nevim, jaký je plán poté, co přistaneme v Manchesteru," odpověděl Ryan.

"Vy jste ze CIA?" zeptal se Králík znovu.

"Ano." Jack přikývl.

"Jakou mi můžete dát jistotu?"

"No..." Ryan vytáhl svou peněženku. "Tady je můj řidičský průkaz, kreditní karty, nějaká hotovost. Pas mám pochopitelně falešný. Jsem Američan, ale dali mi britský pas. Jo tak," napadlo Ryana, "vy se bojíte, že je tohle jenom nahrané?"

"Jak bych si mohl být jist?"

"Inu, příteli, za necelou hodinu si budete jist, že nic není nafilmované. Koukněte..." Znovu otevřel svou peněženku. "Tohle je moje žena, moje dcera a náš malý syn. Adresu domů, tedy do Ameriky, mám napsanou tady na řidičském průkazu, 5000 Peregrine Cliff Road, Anne Arundel County, Maryland. To je hned u Chesapeake Bay. Na velitelství CIA to odtud mám asi hodinu cesty. Moje žena pracuje jako oční chirurg v nemocnici Johnse Hopkinse v Baltimoru. Je to světově proslulá klinika. Určitě jste o ní slyšel."

Zajcev zavrtěl hlavou.

"No, před pár lety tři doktoři z téhle nemocnice přijeli opravit zrak Michailu Suslovovi. Doneslo se mi, že přednedávnem zemřel. Domníváme se, že na jeho místo nastoupí Michail Jevgenijevič Alexandrov. Víme o něm jenom málo, ne dost. Vlastně nevíme dost ani o Juriji Vladimírovičovi."

"A co třeba nevíte?"

"Jestli je ženatý. Nikdy jsme neviděli žádný snímek jeho ženy, jestli nějakou má."

"Ale to ví každý. Jeho žena se jmenuje Taťána, je to elegantní žena, podle mé manželky má velmi ušlechtilé rysy. Děti ovšem nemají," dodal Oleg.

Tak to bychom měli Králíkovu informaci číslo jedna, pomyslel si Ryan.

"Jak je možné, že to nevíte?" zeptal se Zajcev.

"Olegu Ivanoviči, je spousta věcí, které o Sovětském svazu nevíme," přiznal Jack. "Některé jsou důležité, jiné ne."

"To je pravda?"

"Ano, je."

Zajcev si na něco vzpomněl. "Říkal jste, že se jmenujete Ryan?"

"Přesně tak."

"A váš otec byl policista?"

"Jak jste se to dozvěděl?" zeptal se Ryan poněkud překvapeně.

"Máme o vás menší spis. Vypracovala ho washingtonská rezidentura. Vaši rodinu napadli chuligáni, že?"

"Správně." Tak KGB se o mě zajímá, jo? pomyslel si Jack. "Byli to teroristi, snažili se zabít mě i mou rodinu. Můj syn se narodil té noci."

"A vy jste pak vstoupil do CIA?"

"Znovu správně - aspoň oficiálně. Jinak externě jsem spolupracoval se CIA už několik let." Pak se ho zmocnila zvědavost. "Co se o mně píše v tom mém

spise?"

"Že jste bohatý blázen. Byl jste důstojník v námořní pěchotě a vaše žena je bohatá a vy jste si ji právě proto vzal. Abyste měl sám pro sebe víc peněz."

Takže i KGB je zajatcem svých politických předsudků, říkal si Jack. Zajímavé.

"No, chudý nejsem," řekl Jack Králíkovi. "Ale ženu jsem si vzal z lásky, ne pro peníze. To dělají jenom hlupáci."

"Kolik kapitalistů jsou hlupáci?"

Ryan se od srdce zasmál. "Mnohem víc, než byste si myslel. V Americe není potřeba nějak vysoké inteligence, aby člověk zbohatl." V New Yorku a Washingtonu se to bohatými blbci jen hemžilo, ale Ryan měl pocit, že Králík potřebuje trochu času, aby to pochopil. "Kdo ten spis o mně vypracoval?"

"Reportér Izvěstiji z washingtonské rezidentury je poddůstojník KGB. Vytvořil to vloni v létě."

"A jak jste se o tom dozvěděl vy?"

"Jeho hlášení přišlo na můj stůl, já to předal Ústavu kanadsko-amerických studií - to je odbor KGB. To víte, že?"

"Ano," přikývl Jack. "Tohle víme." Pak Jackovi prasklo v uších. Letadlo klesalo. Ryan rychle vypil zbytek třetí sklenky vína a říkal si, že za pár minut už bude po všem. Operace BEATRIX přinesla i jemu jedno sdělení: tahle práce v terénu není nic pro něj.

Znovu se ozvalo cinknutí a objevil se zákaz kouření. Ryan zvedl opěradlo svého sedadla a pak za okny zahlédl světla Manchesteru, světla aut a plot kolem letiště, za dalších pár sekund... drc, jak se kola dotkla země staré dobré Anglie. Není to sice totéž co Amerika, ale pro tuto chvíli to bude stačit.

Všiml si, že Oleg pozorně vyhlíží z okna a sleduje znaky na ocasních směrovkách dalších letounů. Bylo jich tu příliš, než aby se jednalo o základnu sovětského letectva a gigantickou maskirovku. Očividně se začínal uklidňovat.

"Vítáme vás v Manchesteru," řekl pilot z reproduktoru. "Je tři čtvrtě na čtyři, venkovní teplota je dvanáct stupňů Celsia. Děkujeme za vaši trpělivost před odletem a doufáme, že se s vámi ještě někdy setkáme na palubě British Midlands Airways."

Jo, říkal si Ryan. Leda ve snu, kapitáne.

Jack seděl a čekal, zatímco letadlo mířilo k oblasti pro přílet mezinárodních letů. K předním dvířkům pak dorazily pojízdné schůdky, a letuška otevřela. Ryan a Králík s rodinou vystoupili jako první a sešli po schodech, kde už je odvedli k nějakým vozům namísto do přistaveného autobusu.

Alan Kingshot mu podal ruku. "Tak jak to šlo, Jacku?"

"Jako výlet do Disney Worldu," odpověděl Ryan bez špetky ironie v hlasu.

"Fajn. Tak si všichni nastupte, ať vás můžu odvézt někam, kde se vám bude líbit."

"To beru, příteli. Kolik je, tři čtvrtě na čtyři?" Ryan si ještě nepřeřídil hodinky. V Británii je o hodinu méně než v kontinentální Evropě.

"Přesně tak," přikývl špion.

"Hergot," hlesl Jack. Příliš pozdě na to, aby zavolal domů a řekl Cathy, že už je zpátky. Jenže on ještě tak úplně zpátky nebyl. Teď musel splnit roli zástupce CIA při prvních výsleších Králíka. Sir Basil ho to možná nechal provést proto, že na nějakou značnou výkonnost byl ještě moc nezralý. No, možná ukáže svým britským hostitelům, jaký je tupec, vrčel Ryan v duchu. Ale nejprve se pořádně vyspí. Stres, jak už pochopil, člověka utahá skoro stejně jako běh - jen víc škodí srdci.

*****

V BUDAPEŠTI zatím ležela trojice těl v městské márnici, tedy instituci pochmurné za železnou oponou stejně jako před ní. Poté, co byla určena

Zajcevova státní příslušnost, odešla zpráva na sovětskou ambasádu, kde se velice rychle zjistilo, že dotyčný člověk je důstojníkem KGB. To vzbudilo zvědavost na rezidentuře, sídlící naproti hotelu, kde Zajcev zdánlivě zemřel, a další telefonáty na sebe nenechaly dlouho čekat.

Před pátou hodinou ranní probudila AVH profesora Zoltána Bíró. Byl profesorem patologie na Lékařské fakultě Ignáce Semmelweise. Ta nesla jméno podle jednoho z otců teorie choroboplodných zárodků, která zásadně změnila lékařskou vědu devatenáctého století. Škola si udržovala výbornou pověst, přitahovala i studenty ze západního Německa, ale nikdo z nich se neměl zúčastnit posmrtného ohledání nařízeného ministerstvem vnitra, které si ovšem nenechá ujít stálý lékař sovětského velvyslanectví.

První měl na řadu přijít muž. Asistenti odebrali vzorky krve ze všech tří těl a ve vedlejší laboratoři je začali zkoumat.

Jedná se o tělo muže bílé pleti, přibližně pětatřicet let starého, výška přibližně sto sedmdesát pět centimetrů, váha asi sedmdesát šest kilogramů. Barvu vlasů nelze určit kvůli značnému stupni popálení. Podle prvních odhadů smrt nastala vlivem požáru - či spíše otravou oxidem uhelnatým, jelikož na těle nejsou žádné stopy po zápase." Pitva pak pokračovala klasickým řezem ve tvaru Y, jímž se rozevře břišní dutina a kontrolují se vnitřní orgány.

Když zrovna prohlížel srdce - nikterak zvláštní - dostal výsledky z laboratoře.

"Pane profesore, hladina oxidu uhelnatého ve všech třech vzorcích výrazně převyšuje smrtelné hodnoty," ozvalo se z reproduktoru a následovala přesná čísla.

Bíró se ohlédl na svého ruského kolegu. "Potřebujete ještě něco? Můžu ohledat všechny tři oběti, ale příčina smrti už je stanovena. Ten člověk nebyl zastřelen. Provedeme samozřejmě podrobnější rozbory krve, ale je nepravděpodobné, že by je někdo otrávil, ten muž nemá na těle stopy po průstřelu nebo jiném povrchovém zranění. Všichni zemřeli při požáru. Kompletní laboratorní zprávu vám pošlu dnes odpoledne." Bíró dlouze vydechl. "A kurva életbe!" dodal oblíbené maďarské zaklení.

"Taková hezká dívka," podotkl ruský internista. Zajcevova peněženka nějakou náhodou požár přečkala a v ní měl fotky celé rodiny. Obrázek Světlany byl obzvláště dojemný.

"Smrt nikdy není sentimentální, příteli," řekl mu Bíró. Jako patolog byl s tímto faktem obeznámen až příliš dobře.

"Dobře. Děkuju vám, soudruhu profesore." A Rus se otočil k odchodu, cestou si už promýšlel, co napíše do hlášení do Moskvy.

29 KAPITOLA - ZJEVENÍ

DUM, DO KTERÉHO dojeli, byl rozlehlý, nejspíš šlo o venkovské sídlo někoho, kdo měl peníze i vkus, byl postaven pravděpodobně v minulém století, na stěnách štukování a těžké dubové trámy, jaké se kdysi používaly ke stavbě lodí, jako byla například Victory.

Alan Kingshot ho evidentně znal velmi dobře, protože je tam zavezl a ubytoval je. Dvojice lidí, kteří dům spravovali, připadala Ryanovi jako příslušníci policie, nejspíš manželský pár, jenž se vzdálil z Policejního sboru Metropolis, jak se oficiálně říkalo londýnské policii. Zdvořile doprovodili své nové hosty do příjemných pokojů. Irina Zajcevová byla u vytržení z interiéru, který působil úchvatně i na Ryana. Oleg Ivanovič nezvládl nic víc, než že si do koupelny uklidil potřeby na holení, svlékl se a padl do postele, kde ho za pět minut čekal spánek urychlený navíc alkoholem.

*****

SOUDCE MOORE se těsně před půlnocí dozvěděl, že zásilka je bezpečně uložena na zajištěném místě, a i on se po této informaci odebral do postele. Teď už zbývalo jen říct letectvu, aby připravilo letoun KC-135 nebo nějaký podobný, jímž zásilku převezou domů, a na to bude stačit jen telefonát důstojníkovi v Pentagonu. Přemýšlel, co jim řekne Králík, ale na to si rád počká. Zachovat trpělivost, jakmile pominulo nebezpečí, nebylo pro ředitele Ústřední zpravodajské služby tak těžké. Připadal si jako o Vánocích, a i když nevěděl přesně, co najde pod stromečkem, mohl si být jist, že zklamán nebude.

*****

SIR BASIL CHARLESTON se tu novinu dozvěděl před snídaní ve svém domě Belgravia, přinesl mu ji posel z Century House. Velice příjemný začátek dne, pomyslel si, určitě lepší, než jaký čeká některé jiné lidi. Do práce odešel těsně před sedmou ranní, byl připraven na ranní brífink, kde se dozví o úspěšném průběhu operace BEATRIX.

*****

RYANA PROBUDIL provoz na silnici. Ten, kdo si tenhle báječný dům postavil, asi nepředpokládal, že tři sta metrů od něj jednou povede dálnice, ale Ryanovi se podařilo vyhnout se kocovině po tom všem, co vypil v letadle, a přetrvávající pocit nadšení ho probudil po necelých šesti a půl hodinách spánku. Umyl se a došel do příjemné jídelny na snídani. Alan Kingshot byl tam a připravoval si ranní čaj.

"Ty si dáš asi radši kávu, co?"

"Jestli máš."

"Jenom instantní," upozornil ho Kingshot.

Jack zaplašil své zklamání. "Lepší než žádná."

"Míchaná vajíčka?" zeptala se bývalá policistka.

"Madam, za ta vajíčka vám odpustím i nedostupnost značky Starbucks," odpověděl Jack a usmál se. Pak si všiml ranních novin a napadlo ho, že do života se mu vrátila skutečnost a obyčejnost. Tedy skoro.

"Pán a paní Thompsonovi pro nás tenhle dům spravují," vysvětloval Kingshot. "Nick pracoval na oddělení vražd v Yardu a Emma dělala ve správním."

"To dělal i můj táta," poznamenal Ryan. "Jak jste se dostali k práci pro SIS?"

"Nick pracoval na Markovově případě," odpověděla paní Thompsonová.

"A vedli si taky velice dobře," řekl Kingshot Ryanovi. "Byl by i velmi dobrý důstojník v terénu."

",Bond, James Bond'?" řekl Nick Thompson, když vstoupil do kuchyně. "To těžko. Naši hosté už se probouzejí. Zdá se, že je probudila ta malá slečna."

"Jo," řekl Jack. "To děti umějí. Tak co, výslech proběhne tady, nebo někde jinde?"

"Plánovali jsme to provést v Somersetu, ale včera v noci jsem se rozhodl, že je nebudu moc vozit. Jenom by je to stresovalo, ne?" nadhodil Kingshot.

"Tenhle dům jsme koupili teprve před rokem, je to naprosto vyhovující. Ten v Somersetu - nedaleko Tauntonu - je trošku izolovanější, ale tihle lidi asi nebudou chtít utíkat, že?"

Jestli uteče, tak ho čeká jenom smrt," přemýšlel Ryan nahlas. "Určitě to ví. V letadle mi říkal, že se bojí, jestli nejsme z KGB a jestli tohle není jenom nějaká maskirovka. Jeho žena v Budapešti nakupovala o sto šest. Možná by ji někdo mohl vzít na nákupy i tady, ne?" navrhl Američan. "Pak si s ním v klidu promluvíme. Anglicky umí obstojně. Máme tady někoho, kdo umí i dobře rusky?"

"To je moje práce," řekl Kingshot.

"Hlavní věc, co potřebujeme vědět, proč se vlastně rozhodl, že vezme do zaječích."

"Jistě, a hned pak co má znamenat to varování před zkompromitovanými komunikacemi."

"Jo." Ryan zhluboka vydechl. "Tuším, že kvůli tomu by někdo klidně vyskočil z okna."

"To si teda piš," přikývl Kingshot.

"Tys byl v Moskvě, Ale?"

Brit přikývl. "Dvakrát. Bylo to příjemné rozptýlení, ale celou dobu, co jsem tam byl, jsem se nedokázal zbavit nervozity."

"Kdes byl jinde?"

"Ve Varšavě a Bukurešti. Všechny ty jazyky umím. Povídej, co Andy Hudson?"

"Je to špička, Ale. Velice elegantní a sebevědomý - vyzná se, má dobré kontakty. Moc dobře se o mě staral."

"Vaše káva, Sire Johne," řekla paní Thompsonová a přinesla mu šálek Taster's Choice. Britové jsou dobří lidé, jejich jídlo se těší nespravedlivé nedůvěře, říkal si Ryan, ale o kafi vědí houby, a basta. Ale pořád to bylo lepší než čaj.

Vajíčka dorazila těsně poté a Ryan si říkal, že přípravu toho jídla by paní Thompsonová mohla vyučovat. Ryan otevřel noviny - Timesy - a připravil se na opětné setkání se světem. Asi za hodinu zavolá Cathy, až dorazí do práce. Když bude mít štěstí, tak ji za pár dní i uvidí. V dokonalém světě by měl u sebe i americké noviny, nebo třeba International Tribune, ale svět měl do dokonalosti ještě daleko. Nemělo smysl se vyptávat, jak to vypadá s World Series. Začátek je zítra, že? Jak si letos vedou Phillies? No, jako obvykle, musí se hrát, aby se to zjistilo.

"A jaká byla cesta, Jacku?" zeptal se Kingshot.

"Alane, všichni ti lidi v terénu si zaslouží svůj plat do posledního pětníku. Nedokážu pochopit, jak se vyrovnáváte s tím neustálým napětím."

"Jako se vším ostatním, Jacku, na to si prostě zvykneš. Tvoje žena je chirurg. Já třeba nechápu, jak může někoho rozříznout nožem."

Jack se krátce zasmál. "Jo, to jsme dva, příteli. A ještě navíc dělá na očním. Žádni dřina, co?"

Kingshot se při té myšlence otřásl a Ryan si říkal, že práce v Moskvě, řízení agentů - a možná i příprava únikových misí, jakou připravili pro Králíka - asi není o moc větší zábava než transplantace srdce.

"Aha, pan Somerset," zaslechl Ryan hlas paní Thompsonové. "Dobré ráno a vítejte."

"Spasibo," odpověděl Oleg Ivanovič ospale. Děti dokáží člověka probudit v nejpitomější hodinu s úsměvem od ucha k uchu a s roztomilou náladou. "To je moje nové jméno?"

"Později vymyslíme něco trvalejšího," řekl mu Ryan. Ještě jednou vítejte."

"Tohle je Anglie?" zeptal se Králík.

"Jsme osm mil od Manchesteru," odpověděl britský zpravodajský důstojník. "Dobré ráno. Pokud si to nepamatujete, já se jmenuju Alan Kingshot. Tohle je paní Emma Thompsonová a Nick se vrátí za pár minut." Potřásli si rukama.

"Moje žena tu bude brzy. Je se zajčikem," vysvětloval.

"Jak se cítíte, Olegu?" zeptal se ho Kingshot.

"Moc cestování, moc strachu, ale teď jsem v bezpečí, že?"

"Ano, jste v naprostém bezpečí," ujistil ho Kingshot.

"A co byste si dal k snídani?" zeptala se paní Thompsonová.

"Zkuste tohle," navrhl Jack a ukázal na svůj talíř. ‚Je to skvělé."

"Ano, dám si... jak se to jmenuje?"

"Míchaná vajíčka," řekl mu Jack. "Paní Thompsonová, ta omáčka je prostě vynikající. Jestli vás smím prosit, musíte mi dát recept pro mou ženu." A Cathy by ji mohla naučit dělat pořádné kafe. To by byl poctivý obchod, říkal si Ryan.

"Ale jistě, Sire Johne," odpověděla s rozzářeným úsměvem. Žádná žena na světě neodmítne chválu svého kuchařského umění.

"Dám si tedy totéž," rozhodl se Zajcev.

"Čaj nebo kávu?" zeptala se pak.

"Máte k snídani anglický čaj?" zeptal se Králík.

"Samozřejmě," odpověděla.

"Tak ten, prosím."

"Jistě." A znovu zmizela v kuchyni.

Zajcev si toho ještě měl hodně co prohlížet. Ocitl se tady, v jídelně panského domu, za jaký by se nemusel stydět ani příslušník staré šlechty, všude kolem zelený trávník, jaký by se klidně mohl objevit i v národním parku, na něm dvě stě let staré vzrostlé duby, dům pro povoz a v dálce stáje. Něco takového si možná představoval pro Petra Velikého, něco jako z knížek a muzeí a on tu je jako uctívaný host?

"Pěkný dům, že?" zeptal se Ryan.

"Úžasný," odpověděl Zajcev a doširoka otevřenýma očima hltal vše kolem sebe.

"Patřil rodině vévody, před sto lety ho koupil výrobce textilu, ale jeho podnik se dostal do potíží a vloni to koupila vláda. Používáme ho ke konferencím a jako bezpečný dům. Topení tu je trošku primitivní," hlásil Kingshot, "ale to není problém. Letos bylo celkem teplé léto a podzim se taky jeví celkem slibně."

"V Americe by u toho domu postavili golfové hřiště," řekl Jack a podíval se z okna. "A pořádné."

"Ano," přikývl Alan. "Na to by se to hodilo úplně výborně."

"Kdy pojedu do Ameriky?" zeptal se Králík.

"Tak za tři čtyři dny," odpověděl Kingshot. "Rádi bychom si s vámi trošku promluvili, jestli vám to nevadí."

"A kdy začneme?"

"Po snídani. Nemusíte spěchat, pane Zajceve. Už nejste v Sovětském svazu. Vůbec na vás nebudeme nijak naléhat," slíbil Alan.

Prdlajs, říkal si Ryan. Vycucnou ti mozek z hlavy, příteli, a budou rozebírat každou molekulu toho, co víš. Jenže Králík se právě dostal mimo dosah rodné Rusi s vyhlídkou pohodlného života pro sebe i celou svou rodinu na Západě, a všechno v životě něco stojí.

Čaj mu chutnal. Pak se objevil zbytek rodiny a po dalších dvaceti minutách paní Thompsonové nezbylo z její omáčky skoro nic, zatímco členové Králíkovy rodiny se snažili zajistit stabilní odbyt místním producentům vajec.

Irina pak odešla z místnosti a šla si prohlédnout dům, velice ji potěšilo, když zahlédla koncertní křídlo Bosendorfer, tvářila se jako dítě o Vánocích a ptala se, jestli by si mohla zkusit klávesy. Už dlouho necvičila, ale ve tváři měla výraz, jako by se vrátila do dětství, zatímco se prokousávala melodií písně "Na avignonském mostě", což byla před mnoha lety její oblíbená skladba - a již si stále pamatovala.

"Jedna moje známá hraje profesionálně," řekl Jack a usmál se. Jen těžko se mohl netěšit z jejího nadšení.

"Kdo? Kde?" zeptal se Oleg.

"Sissy - tedy, Cecilia Jacksonová. Její manžel je můj kamarád. Je pilotem stíhačky u amerického námořnictva. Ona je druhou pianistkou Washingtonského symfonického orchestru. Moje žena taky hraje, ale Sissy je vážně vynikající."

"Jste na nás moc hodní," řekl Oleg Ivanovič.

"Snažíme se pečovat o naše hosty," řekl mu Kingshot. "Můžeme si promluvit v knihovně?" Ukázal jim cestu.

Křesla zde byla pohodlná. Knihovna byla dalším zářným příkladem řezbářské práce devatenáctého století, stály tu tisíce knih a tři žebříky - anglická knihovna bez žebříku není ani knihovna. Křesla byla přepychová. Paní Thompsonová jim přinesla podnos s vodou a skleničkami a oni se pustili do

práce.
"Tak, pane Zajceve, mohl byste začít tím, že nám povíte něco o sobě?" zeptal se Kingshot. Odpovědí mu bylo jméno, původ, místo narození a vzdělání.
"Vojenská služba žádná?" zeptal se Ryan.
Zajcev zavrtěl hlavou. "Ne, KGB si mě vyhlédla a ochránila mě před službou v armádě."
"A to bylo na univerzitě?" ujasňoval si Kingshot. V místnosti byly zapnuté celkem tři magnetofony.
"Ano, přesně tak. V prvním ročníku se mnou mluvili poprvé."
"A kdy jste vstoupil do KGB?"
"Ihned po absolvování Moskevské státní univerzity. Přijali mě do komunikačního oddělení."
"A jak dlouho jste tam pracoval?"
"Celou dobu, takže celkem devět a půl roku, když nepočítám studium na akademii a další výcvik."
"A kde pracujete nyní?" vedl ho Kingshot.
"Pracuju v Ústředním komunikačním oddělení v podzemí moskevského ústředí."
"A co přesně jste tam dělal?" zeptal se Alan konečně.
"Během služby mi na stůl chodí všechny zprávy z terénu. Mým úkolem je udržovat bezpečnost, dbát na to, jestli se dodržují řádné postupy, a pak zprávy odesílám důstojníkům nahoře. Nebo někdy do Ústavu kanadsko-amerických studií," řekl Oleg a ukázal na Ryana.
Jack se musel přemáhat, aby mu nepoklesla čelist. Ten člověk je fakticky uprchlíkem ze sovětské obdoby MERCURY V CIA. On to všechno viděl. Všechno, nebo skoro všechno. Právě pomohl k převozu celého zlatého dolu zpoza ostnatého drátu. No krucifix!
Kingshotovi se dařilo skrývat své pocity poněkud lépe, ale když se podíval na Ryana, v jeho pohledu bylo všechno.
Proboha.
"Takže znáte jména vašich důstojníků v terénu a jejich agentů?" zeptal se Kingshot.
"Jména důstojníků KGB - těch znám hodně. Jejich agenty neznám podle jmen, ale podle kódových označení. V Británii se náš nejlepší agent jmenuje MINISTER. Už spoustu let nám dodává velmi hodnotné diplomatické a politické informace - myslím, že už asi dvacet let, možná i víc."
"A říkal jste, že KGB zkompromitovala naše komunikace," podotkl Ryan.
"Ano, to je pravda. To je zase agent NEPTUNE. Kolik toho předává, to nevím jistě, ale vím, že KGB dokáže přečíst spoustu zpráv o americkém námořnictvu."
"A co ostatní druhy komunikací?" zeptal se Jack hned.
"Námořní komunikace, to vím jistě. O ostatních takový přehled nemám, ale používáte stejné šifrovací stroje pro všechny, že?"
"To právě ne," řekl mu Alan. "Říkal jste, že britské komunikace jsou bezpečné?"
"Pokud jsou narušené, tak o tom nevím," odpověděl Zajcev. "Většina amerických diplomatických a zpravodajských informací nám chodí od agenta jménem CASSIUS. Je to poradce vysokého politika ve Washingtonu. Poskytuje nám dobré informace o tom, co dělá CIA a co se CIA dozvídá od nás."
"A říkal jste, že není pracovníkem CIA?" zeptal se Ryan.
"Ne, myslim, že je poradce politika, pomocník, člen štábu - tak něco," odpověděl Zajcev celkem s jistotou.
"Dobře." Ryan si zapálil cigaretu a nabídl jednu Zajcevovi, který ji okamžitě přijal.
"Už mi došly moje," vysvětloval.
"Měl bych vám dát všechny. Má žena chce, abych přestal. Je to doktorka," vysvětlil Jack.
"Pch," odpověděl Zajcev.
"Tak proč jste se rozhodl odjet?" zeptal se Kingshot a napil se čaje. Po

odpověděl mu div šálek nevypadl z ruky.

"KGB chce zabít papeže."

"Myslíte to vážně?" Tuhle otázku položil zkušenější z dvojice tazatelů, Ryan ne.

"Vážně? Riskuju život svůj, své ženy a své dcery. Da, myslím to vážně," ujistil Oleg Ivanovič oba muže poněkud podrážděným tónem.

"Kurva," hlesl Ryan. "Olegu, musíte nám o tom říct všechno."

"Rozjelo se to v srpnu. Patnáctého srpna," řekl jim Zajcev, odvyprávěl celý příběh bez přestávky během pěti šesti minut.

"Má ta operace nějaké jméno?" zeptal se ho Jack, když Zajcev skončil.

Jméno ne, jen číslo zprávy patnáct-osm-osmdesát dva-šest-šest-šest. To je datum první zprávy od Andropova pro rezidenturu v Římě a číslo zprávy, víte? Jurij Vladimirovič se ptal, jak se dá dostat blízko k papežovi. Řím odpověděl, že to je špatný nápad. Plukovník Rožděstvenskij - je to hlavní předsedův poradce, ano? - poslal zprávu do rezidentury v Sofii. Operace půjde ze Sofie. Takže operaci šest-šest-šest možná pro KGB provede Diržavna Sugurnosť. Myslím, že důstojník se jmenuje Strokov, Boris Andrejevič."

Kingshot se zamyslel a vstal, odešel z místnosti. Vrátil se s Nickem Thompsonem, bývalým superintendantem Metropolitní policie.

"Nicku, říká ti něco jméno Boris Andrejevič Strokov?"

Bývalý policista usilovně zamrkal. "No to víš, že říká, Alane. To je ten, co zabil Georgije Markova na Westminster Bridge. Sledovali jsme ho, ale odletěl ze země, než jsme měli dostatek důkazů, abychom ho mohli zavolat na výslech."

"On neměl diplomatický pas?" zeptal se Ryan a Thompsonova odpověď ho překvapila.

"Neměl. Do země přijel bez dokladů a stejně tak i odjel. Viděl jsem ho osobně v Heathrow. Ale nepodařilo se nám to rychle dát dohromady. To byl šílený případ. Ten jed, co dali Markovovi, byl něco příšerného."

"Ty sis toho Strokova prohlížel?"

Thompson přikývl. "No jistě. On si mě možná taky všiml. Vzhledem k okolnostem jsem si nedával až tak velký pozor. Je to ten, co zabil Markova. Na to dám krk."

"Jak to můžeš vědět tak jistě?"

"Honil jsem vrahy skoro dvacet let, Sire Johne. Za tu dobu je člověk pozná všechny. A on byl jen jedním z nich, taky vrah," řekl Thompson s nezlomnou jistotou. Ryan si vybavoval, že jeho otec byl taky takový, i když šlo o ubíjející případy, kdy měl v ruce všechno potřebné, ale nemohl to prokázat před porotou.

"Bulhaři mají se Sověty uzavřenou něco jako smlouvu," vysvětloval Kingshot. "Někdy v roce 1964 přislíbili, že za KGB vyřídí všechny ‚nezbytné' eliminace. Odměnou za to dostanou různé vedlejší výhody, většinou politického rázu. Strokov, jistě. To jméno jsem slyšel. Vyfotili jste si toho člověka, Nicku?"

"Nejmíň padesátkrát, Alane," ujistil ho Thompson. "Ten obličej nikdy nezapomenu. Má oči jako mrtvola - naprosto bez života, jako oči panenky."

"Je dobrý?" zeptal se Ryan.

"Jako vrah? Velmi dobrý, Sire Johne. Věřte mi, hodně dobrý. Jeho vražda Markova na mostě byla provedena velice zručně - byl to třetí pokus. První

dva najatí vrazi to nezvládli, takže povolali Strokova, aby to vyřídil. A to se mu povedlo. Kdyby to udělal jenom o malinko odlišně, ani bychom si nevšimli, že se jednalo o vraždu."

"Myslíme si, že pracoval i jinde na Západě," řekl Kingshot. "Ale máme jen málo solidních informací. Spíš jenom dohady. Jacku, vyvíjí se nám to nějak nebezpečně. Musím co nejdřív informovat Basila." Alan pak vyšel z místnosti a zamířil k bezpečnému telefonu. Ryan se otočil k Zajcevovi.

"A proto jste se rozhodl pro útěk?"

"KGB chce zabít nevinného člověka, Ryane. Já viděl, jak to chystají.

Andropov osobně řekl, ať to provedou. Já vyřizoval hlášení. Jak může jeden člověk zastavit KGB?" zeptal se. ‚Já sám KGB nezastavím, ale nebudu pomáhat KGB s vraždou kněze - je to nevinný člověk, ano?"

Ryan sklopil oči k podlaze. "Ano, Olegu Ivanoviči, to je." Bože na nebesích. Podíval se na hodinky. Měl by tuhle informaci pěkně rychle předat dál, jenže v Langley ještě všichni spali.

*****

"HERGOT PRÁCE," řekl Sir Basil Charleston do telefonu. "Je ta informace spolehlivá, Alane?"

"Ano, pane, věřím tomu, že jde o naprosto pravdivou zprávu. Náš Králík vypadá jako solidní člověk, navíc poměrně chytrý. Zdá se, že je motivován výlučně svým svědomím." Kingshot mu pak pověděl o prvním zjevení toho dopoledne, o MINISTEROVI.

"Musíme kontaktovat ‚pětku', ať se na to koukne." Britská bezpečnostní služba - kdysi známá jako MI-5 - byla kontrašpionážním úřadem vlády. Budou potřebovat konkrétnější informace, aby toho domnělého zrádce dostali, ale měli se už od čeho odrazit. Dvacet let, že? Je to ale produktivní zrádce, pomyslel si Sir Basil. Nejvyšší čas, aby mu ukázali Parkhurstské vězení na Ostrově Wight. Charleston celá léta pročišťoval svůj vlastní úřad, který byl kdysi agenty KGB doslova prolezlý. Ale to už neplatilo a nikdy k tomu nedojde ani v budoucnosti, přísahal si rytíř v duchu.

*****

KOMU TO MÁM ŘÍCT? přemýšlel Ryan. Basil určitě zavolá do Langley -Jack se o tom přesvědčí, ale Sir Basil byl velmi spolehlivý. Pak přišla mnohem složitější otázka: Co s tím proboha můžu/můžeme udělat?

Ryan si zapálil další cigaretu a zamyslel se. Šlo spíš o policejní než zpravodajskou práci...

A klíčovým tématem bude utajení.

Jo, v tom bude háček. Jestli to někomu řekneme, tak se to dostane ven a někdo se pak dozví, že máme Králíka - a co bude pak, Jacku? Králík je teď pro CIA důležitější než papežův život.

Do háje, říkal si Ryan. Bylo to jako trik z džiu-džitsu, jako nenadálá změna pólů na kompasu. Sever byl teď na jihu. Vnitřek byl venku. A potřeby americké zpravodajské služby možná přerostly význam hlavy katolické církve. Jack měl ve tváři asi napsáno vše, na co myslel.

"Co se děje, Ryane?" zeptal se Králík.

"Ta informace, co jste nám právě řekl. O bezpečnost papeže jsme si dělali starosti už pár měsíců, ale neměli jsme žádné konkrétní informace, které by nám naznačily, že je jeho život skutečně v ohrožení. Teď jste nám takovou informaci předal vy a někdo musí rozhodnout, co s tím provedeme. Víte o té operaci ještě něco?"

"Ne, skoro nic. Důstojník v Sofii je rezident, plukovník Bubovoj, Ilja Fjodorovič. Je to plukovník, pracuje u bulharské DS jako... velvyslanec, dá se to tak říct? Dělá i další věci, ale když někdo potřebuje zastřelit, Strokov tiskne spoušť, ano?"

Ryanovi to připadalo jako scéna ze špatného filmu, jen s tím rozdílem, že ve filmu měla zvláštní oddělení s atentátníky hlavně CIA, jež opečovávala svou skříňku s upíry. Když ředitel potřeboval někoho připravit o život, otevřel by dvířka a jeden z upírů by vyletěl ven, splnil úkol a pak se poslušně vrátil do skříňky, kde by se znovu zavěsil do doby, než by bylo potřeba zlikvidovat dalšího člověka. To jistě. Hollywood si uměl vymyslet všechno, až na to, že všechny vládní úřady jsou poháněny papírováním - nic se nemohlo udělat bez nějakého písemného příkazu, protože jedině kus popsaného papíru mohl někomu

zachránit židli v případě, že se něco zvrtlo - a když se skutečně objevila potřeba někoho zlikvidovat, někdo v rámci systému musel rozkaz podepsat, a kdo by asi podepsal takový rozkaz? Něco podobného se totiž pak stalo permanentním záznamem něčeho nesprávného, takže podpisový arch by se rychle dostal až do Oválné pracovny, kde by se okamžitě přeměnil v takový druh dokumentu, který se dostane do prezidentské knihovny, jež patří ke člověku, jemuž se v bezpečnostních službách říká Národní velitelská autorita - NCA. A nikdo nižší by ten rozkaz nepodepsal, protože zaměstnanci vládních úřadů se nikdy nesnaží vyčnívat - k něčemu takovému totiž nebyli vycvičeni.

Až na mě, pomyslel si Ryan. Ale on by nedokázal někoho chladnokrevně zabít. Dokonce nezabil ani Seana Millera, a to byl velice horkokrevný, a i když bylo divné cítit pýchu z něčeho takového, rozhodně to bylo lepší než opačná možnost.

Nicméně Jack se nebál toho, že by vyčníval. Ztrátou vládního zaměstnání by John Patrick Ryan mohl jedině vydělat. Mohl by se vrátit k učení, možná na nějaké příjemné univerzitě, kde by dostával poměrně slušný plat, a ve volném čase by si mohl hrát na burze, s čím se jeho aktuální pozice dost dobře neslučovala...

Co s tím prokrista můžu udělat? Nejhorší bylo, že Ryan o sobě přemýšlel jako o katolíkovi. Sice to každý týden nestihl na mši. Sice po něm nikdy nepojmenují žádný kostel, ale pro boha živého, papež je někdo, o kom mu jeho dlouholeté vzdělávání - celá ta doba v katolických školách, včetně takřka dvanácti let u jezuitů - říkalo, že ho má respektovat. A k tomu se ještě pojilo něco neméně důležitého - vzdělání, které získal v laskavém náručí námořní pěchoty Spojených států v Základním kurzu v Quantiku. Naučili ho tam, že když vidíte něco, co je třeba udělat, tak to prostě uděláte a doufáte, že vaši nadřízení důstojníci vás za to pak pochválí, protože rozhodná akce stála nejednou za úspěchem námořní pěchoty. "Je mnohem jednodušší získat odpuštění než schválení," říkal jim major, který tenhle kurz vedl, a pak dodával s úsměvem: "Ale běda vám, jestli mě někdy budete citovat." Člověk prostě musel jednat podle vlastního uvážení, jež se pojilo se zkušenostmi - i když ty mohly být často plodem špatných rozhodnutí.

Je ti už přes třicet, Jacku, a získal jsi zkušenosti, o jaké jsi nikdy nestál, ale jdi k čertu, jestli sis z toho nevzal pořádné ponaučení. Jack si říkal, že touhle dobou by už byl asi kapitánem, možná i nižším majorem jako Billy Tucker, který je tehdy vyučoval. Právě v tom okamžiku vstoupil do místnosti Kingshot.

"Ale, máme menší problém," řekl mu Ryan.

"Já vím, Jacku. Právě jsem to řekl Siru Basilovi. Přemýšlí o tom."

"Jsi zkušený špion. Co si o tom myslíš?"

"Jacku, tohle výrazně překračuje moje zkušenosti i hodnost."

"Ty někdy vypínáš mozek, Ale?" zeptal se Ryan příkře.

Jacku, nemůžeme přece zkompromitovat náš zdroj, ne?" odsekl Kingshot. "To je to, co je pro nás naprosto prvořadé."

"Ale, víme, že někdo se pokouší oddělat hlavu mé církve. Víme, jak se jmenuje, a Nick ho má ve fotoalbu." Ryan se zhluboka nadechl, pak pokračoval. "Nebudu tady jen tak seděť na prdeli a čekat, co se stane," dodal, úplně zapomněl na to, že Králík sedí před ním.

"Vy nic neuděláte? Já kvůli tomu riskoval život, a vy nic neuděláte?" ptal se Zajcev, který se snažil pochytávat slova z té rychlé anglické přestřelky mezi Jackem a Alanem. V obličeji se mu zračila zloba a zmatek.

Al Kingshot mu odpověděl: "To nemůžeme rozhodnout my. Nemůžeme zkompromitovat náš zdroj - vás, Olegu. Musíme chránit i vás."

"Kurva!" Ryan vstal a vyšel z místnosti. Jenže co s tím proboha můžu udělat? přemýšlel. Pak našel bezpečný telefon a zpaměti vytočil jedno číslo.

"Murray," ozval se hlas, když se oba telefony zesynchronizovaly.

"Dane, tady Jack."

"Kde jsi? Předevčírem jsem k vám volal a Cathy mi říkala, že jsi odjel do Německa kvůli NATO. Chtěl jsem..." Ryan ho přerušil.

"Zapomeň na to, Dane. Byl jsem jinde a dělal jsem něco jiného. Poslouchej mě. Potřebuju nějakou informaci a potřebuju ji hodně rychle," oznámil mu Jack; na chvilku se vrátil k řeči důstojníka námořní pěchoty.

"Mluv," odpověděl Murray.

"Potřebuju znát papežův rozvrh na příští týden nebo tak." Byl pátek. Ryan doufal, že Svatý otec nemá něco v plánu už na víkend.

"Cože?" Z hlasu pracovníka FBI bylo jasně slyšet očekávané zmatení.

"Slyšel jsi dobře."

"Proč to krucinál potřebuješ?"

"To ti nemůžu říct - ale, sakra," zaklel Ryan a pokračoval: "Dane, máme důvod domnívat se, že na papeže je vypsána odměna."

"Kdo ji vypsal?"

"No, YMCA to nebyla," řekl Ryan.

"Hergot, Jacku. Myslíš to vážně?"

"Co bys řekl?" opáčil Ryan.

"Fajn, fajn. Musím zavolat na pár míst. Co přesně můžu prozradit?"

Ryan se nad odpovědí musel zamyslet. Mysli, chlapče, mysli. "No, jsi soukromá osoba a jeden tvůj kamarád jede do Říma a chce se podívat na Jeho Svatost. Takže by tě zajímalo, jak by se to dalo zařídit. Jde to?"

"Jak se na to tváří Langley?"

"Dane, upřímně, je mi teď úplně ukradený, co se tam děje, jasný? Prosím tě, sežeň mi tyhle údaje. Za hodinu ti zase zavolám. Jo?"

"Rozumím, Jacku. Za hodinu." Murray zavěsil. Ryan věděl, že Murrayovi může důvěřovat. I on byl produktem jezuitské výchovy jako mnoho agentů FBI, stejně jako Ryan chodil do Bostonské koleje, takže všechny potenciální další náklonnosti budou pracovat v Ryanův prospěch. Když se Ryan trochu uklidnil, vrátil se do knihovny.

"Komu jsi volal, Jacku?" zeptal se Kingshot.

"Danu Murrayovi na velvyslanectví, je to zástupce FBI. Určitě ho budeš znát."

"Právnický atašé - toho znám. A na co ses ho ptal?"

"Na papežův program na příští týden."

"Ale vždyť ještě nic nevíme," namítl Kingshot.

"A to tě těší, Ale?" zeptal se Jack co nejmírněji.

"Ale nezkompromi..."

"Jestli jsem nezkompromitoval náš zdroj? Myslíš, že jsem takový blbec?"

Britský špion přikývl. "Dobře. Počítám, že se tedy nic neděje."

Další hodina prvního výslechu se vrátila k běžným věcem. Zajcev pověděl Britům, co ví o MINISTEROVI. Bylo to dostatečně šťavnaté, aby to mohli využít jako východisko pro určování totožnosti toho člověka. Okamžitě bylo jasné, že Kingshot se nemůže dočkat, až se ten člověk bude smažit. Nedalo se odhadnout, jaké množství kvalitních informací od něj KGB dostávala - byl to jednoznačně muž, to Zajcev zdůraznil, šlo pravděpodobně o vysokého státního zaměstnance z Whitehallu, který se mohl v brzké době těšit, že bude po neurčenou dobu žít na náklady vlády Jejího Veličenstva - oficiálně se říkalo "ke královnině radosti". Ale Jacka tížily jiné obavy. Ve 14:20 se vrátil k STU do sousední místnosti.

"Dane, tady Jack."

Právnický atašé spustil bez úvodních frází. "Má před sebou náročný týden, říkali mi na velvyslanectví v Římě, ale na veřejnosti se ukazuje každou středu odpoledne. Projíždí se ve svém bílém džípu po náměstí Svatého Petra přímo před katedrálou, lidi si ho můžou prohlídnout a dostat od něho požehnání. Je to otevřené auto, a když ho chceš připravit o život, tak je to podle mě vhodný okamžik - pokud nemáš uvnitř někoho ze svých lidí. Třeba v úklidové četě, instalatéra, elektrikáře, těžko říct, ale musíš počítat s tím, že lidi, co

jsou uvnitř, jsou hodně loajální a že jsou i pod značným dohledem."

To jistě, říkal si Jack, jenže jsou to taky nejlíp postavení lidé, aby mohli něco takového udělat. Jen lidé, kterým důvěřuješ, tě můžou doopravdy potopit. Kruci. Nejlepší lidé, kteří by se na to mohli podívat, byli z Tajné služby, ale tam neznal nikoho, a i kdyby znal, dostat je do nitra vatikánské byrokracie -nejstarší na světě - by vyžadovalo zásah z nebes.

"Díky, kamaráde. Máš to u mě."

"Semper fi, kámo. Budeš mi moct říct víc? Připadá mi, že děláš na obrovským případu."

"Nejspíš nebudu, ale o tom nerozhoduju já, Dane. Musím běžet. Zatím, příteli." Ryan zavěsil a vrátil se do knihovny.

Slunce už viselo nad dvorem a na stole se náhle objevila láhev vína, dle etikety francouzského z údolí Loiry, nejspíš sympaticky stará. Na láhvi byl prach. Ve sklepě už asi nějakou dobu ležela, a podle všeho nebyla jediná.

"Zajcev pro nás má celou řadu velmi zajímavých informací o tom MINISTEROVI" Jde jen o to, nějak je z něj dostat, nedodal. Jenže zítra se k nim připojí i zkušení psychologové a s využitím svých triků se pokusí nějak promasírovat jeho paměť - možná použijí i hypnózu. Ryan netušil, jestli to ve skutečnosti funguje nebo ne; nicméně některé policejní oddíly téhle technice věřily, spousta obhájců o tom pronášela plamenné řeči a Jack nevěděl, která z obou stran má pravdu. Vlastně byla škoda, že Králík nemohl přijet i s ofocenými složkami KGB, ale to by bylo možná až příliš, chtít od toho člověka, aby nejen položil hlavu na špalek, ale aby ještě křičel, kde se ten kat courá. Zajcev tudíž udivoval Ryana svou pamětí.

Je možné, že je nastrčený, nějaký falešný zběh poslaný na Západ, aby CIA a ostatním podal falešné informace? Možné to bylo, jenže důkaz mohla podat jen kvalita agentů, které identifikoval v západních kontrašpionážních službách. Jestli MINISTER doopravdy poskytoval solidní informace, jejich kvalita mohla Bezpečnostní službě napovědět, jestli je to natolik hodnotný agent. Rusové nikdy neoplývali loajalitou vůči svým agentům - nikdy, ani jednou, se nepokusili vyjednávat za amerického nebo britského zrádce, který skončil ve vězení, na rozdíl od Ameriky, která to podnikla a občas s úspěchem. Ne, Rusové je považovali za nahraditelné zdroje, a takovými zdroji se... plýtvalo jen o málo víc než jen se zakrytým vyznamenáním, které jím "poctěný" příjemce stejně nikdy neměl nosit. Ryanovi to připadalo velice zvláštní. KGB byla v mnoha ohledech tou nejprofesionálnější službou - copak neví, že projevení loajality vůči agentovi jí pomůže získat ostatní agenty, kteří se pokusí riskovat ještě víc? Možná šlo o národní filozofii, jež získala převahu nad zdravým rozumem. To bylo v SSSR na denním pořádku.

Kolem čtvrté odpoledne místního času už si byl Jack jist, že v Langley někoho zastihne. Přeptal se Králíka ještě na jednu věc.

"Olegu Ivanoviči, víte, jestli KGB dokáže narušit naše systémy bezpečných linek?"

"Myslím, že ne. Nejsem si jist, ale vím, že ve Washingtonu máme agenta - kódové jméno CRICKET - kterého jsme požádali, aby nám získal informace o vašich STU. Prozatím se mu nepodařilo poskytnout všechny informace, které by si naši komunikační odborníci přáli mít. Obáváme se nicméně, že vy dokážete rozluštit naše telefonické hovory, takže pro důležité zprávy se snažíme telefonům spíš vyhýbat."

"Díky." A Ryan se vrátil k STU ve vedlejší místnosti. Vyvolal další číslo, které si pamatoval zpaměti.

"Tady James Greer."

"Admirále, tady Jack."

"Doneslo se mi, že Králík už má nový kotec," řekl DDI místo pozdravu.

"Je to tak, pane, a je dobré, že se domnívá, že naše spoje jsou bezpečné, včetně tohohle. Předchozí obavy se ukazují jako přehnané či nesprávně interpretované."

"A nějaká špatná zpráva?" zeptal se DDI opatrně.

"Ano, pane. Jurij Andropov chce zabít papeže."

,Jak spolehlivý je tenhle odhad?" zeptal se James Greer okamžitě.

"Pane, je to ten hlavní důvod, proč přeběhl. Nejdéle do dvou dnů vám pošlu podrobnější hlášení, ale je to oficiální a existuje naprosto vážná operace KGB, která má za cíl uskutečnit atentát na Svatého otce. Dokonce známe i označení té operace. Asi by o tom měl vědět soudce Moore a možná i NCA."

"Chápu," pronesl viceadmirál James Greer ze své pracovny o pět tisíc sto kilometrů dál. "To bude asi problém."

"To si taky myslím." Ryan se nadechl. "Co s tím můžeme udělat?"

"To je právě ten problém, příteli," řekl DDI pak. "Zaprvé, můžeme s tím něco udělat? A zadruhé, chceme s tím něco udělat?"

"Admirále, proč bychom s tím něco udělat nechtěli?" zeptal se Ryan a snažil se ze svého hlasu vypustit známky neposlušnosti. Greera si vážil jako nadřízeného i jako člověka.

"Zadrž, mládenče. Promysli to do detailu. Zaprvé, naším hlavním posláním je ochraňovat Spojené státy americké a nikoho jiného - tedy jistě, ještě spojence," dodal Greer kvůli magnetofonům, které tuhle linku určitě nahrávaly. "Ovšem naše primární povinnost je vůči naší vlajce, ne vůči jakémukoli náboženskému představiteli. Jestliže budeme moci, tak se mu určitě pomoci pokusíme, ale jestli to nepůjde, tak to prostě nepůjde."

"Dobrá," odpověděl Ryan skrz sevřené čelisti. A co takhle dobro a zlo? chtěl se zeptat, ale ještě s tím chtěl pár chvil počkat.

"Utajované informace obyčejně nesdělujeme, a umíš si asi představit, jak utajované bude tohle zběhnutí," pokračoval Greer.

"Ano, pane." Ale aspoň ta akce nebude označena jako NOFORN - tedy nikoli pro zahraniční příslušníky. Britové byli cizinci, a už o BEATRIX i o Králíkovi věděli úplně všechno, jenže Britové taky nebyli do sdílení informací zrovna žhaví, snad s výjimkou USA, ale i tehdy obyčejně s dotazem, co za to. Tak to prostě chodilo. Ryan taky neměl povoleno debatovat tu o některých operacích, k nimž měl povolení. TALENT KEYHOLE znělo kódové označení jedné z nich: zpravodajské družice, i když CIA s Pentagonem se během války o Falklandy předbíhaly, která z nich dá Britům dřív informace, nemluvě o všem, co Agentura pro otázky národní bezpečnosti zachytila v Jižní Americe. Krev totiž pořád není voda. "Admirále, jak asi bude vypadat v novinách, až se zveřejní, že Ústřední zpravodajská služba měla informace o ohrožení papeže, a přitom nic neudělala?"

"Je to snad..."

"Hrozba? Ne, pane, ode mě ne. Já se držím pravidel, pane, a vy to víte. Jenže někdo tu informaci vyzradí jen proto, že ho to štve, a víte, že když se to stane, tak se na nás snese obrovská záplava kritiky."

"Rozumím," přikývl Greer. "Navrhuješ něco?"

"Na to nemám hodnost, pane, ale musíme začít přemýšlet o nějaké možné akci."

"A co ještě jsme se od našeho nového přítele dozvěděli?"

"Máme kódová jména tří významných informátorů. Jeden je MINISTER, jde nejspíš o přenos politických a zahraničně-politických informací z Whitehallu. Dva jsou z naší strany oceánu: NEPTUNE, ten předává námořní informace, a je to zdroj zmiňující nedostatečnou zajištěnost našich spojů. Někdo v Rusku si čte poštu námořnictva, pane. A pak jeden v D.C. s kódovým označením CASSIUS. Jde zjevně o informátora z Hillu, politické informace nejvyšší úrovně, plus zprávy o našich operacích."

"Našich - myslíš CIA?" zeptal se DDI s náhlými obavami v hlase. Bez ohledu na to, jak dlouho už je člověk ve hře a kolik zkušeností nabral, představa, že vaše mateřská agentura je zkompromitována, dokáže pořádně vylekat.

"Správně," odpověděl Ryan. Nebylo třeba se v tom víc hrabat. Nikdo v Langley neměl zrovna dobrý pocit z toho, jaké množství informací putuje do

"zvláštních" výborů ve sněmovně i senátu. Politici jsou přece placeni za mluvení. Jen pár věcí na světě je obtížnějších než snaha přimět politickou osobnost, aby držela jazyk za zuby. "Pane, tenhle člověk je fantasticky hodnotný zdroj. Pustíme ho odsud tak za tři dny. Podle mě jeho výslech potrvá celé měsíce. Viděl jsem i jeho ženu a dceru. Vypadají sympaticky - ta malá je stejně stará jako Sally. Myslím, že ten chlap mluví pravdu, pane, a to, co říká, má cenu zlata."

"Jak se cítí?"

"No, momentálně nejspíš zažívá vjemový šok. Asi bychom měli přemýšlet o tom, že jim poskytneme psychologa, aby jim pomohl vyrovnat se s tím obrovským přechodem. A možná ne jednoho. Potřebujeme, aby se uklidnil - musí mít ze svého nového života dobrý pocit. To možná nebude tak snadné, ale určitě se nám to vyplatí."

"Máme pár vhodných lidí. Pomohou jim překonat tu přechodnou dobu. Nehrozí, že nám pláchne?"

"Pane, nevidím nic, co by to mohlo naznačovat, ale musíme mít pořád na paměti, že má za sebou obrovský přesun, a to, s čím se tu setkal, je na hony vzdáleno tomu, na co je zvyklý."

"Rozumím. Dobrá práce, Jacku. Co dál?"

"To je prozatím všechno. Mluvili jsme s ním zatím jenom pět a půl hodiny, jsou to jenom předběžnosti, ale zdá se, že to je hodně slibný důl."

"Fajn. Arthur právě telefonuje s Basilem. Zajdu za nimi a řeknu jim tvůj názor. Jo, Bob Ritter se právě vrátil z Koreje - změna časových pásem a tak, je úplně hotový. Povíme mu o tvém dobrodružství v terénu. Jestli se pokusí ti utrhnout hlavu, je to naše vina, moje a Arthurova."

Ryan se dlouze zadíval na koberec. Nechápal tak úplně, proč ho Ritter tak nemá rád, ale blahopřání k Vánocům si neposílali, a tak to prostě bylo. "Páni, tak děkuju, pane."

"Nic si z toho nedělej. Podle toho, co jsem slyšel, sis vedl celkem dobře."

"Díky, admirále. Nijak jsem nezakopnul. Větší nároky si nedělám, jestli je to takhle v pořádku."

"Ale jistě, chlapče. Co nejdřív sepiš svou zprávu a odfaxuj mi ji."

*****

V MOSKVĚ BYL bezpečný fax na stole v kanceláři Mikea Russella. Kupodivu mu přišel obrázek, obálka prvního vydání knihy Králíček Petříček od Beatrix Potterové. Podle adresy v záhlaví pochopil, pro koho je to určeno. A na stránce bylo rukou poznamenáno: "Hopkal, Ušáček a Pacička se přestěhovali do nového kotce."

Tak, pomyslel si Russell, přece jen měli nějakého Králíka, a povedlo se jim to dotáhnout do konce. Nemohl se tvářit, že ví cokoli stoprocentně, ale znal jazyk, jakým se mluvilo v jeho oboru. Odešel do kanceláře Eda Foleyho a zaklepal na dveře.

"Dále," ozval se Foleyho hlas.

"Tohle teď přišlo z Washingtonu, Ede." Russell mu podal fax.

"No, to je mi ale novina," poznamenal náčelník stanice. Složil si stránku do kapsy saka, aby ji ukázal Mary Pat. "Z toho faxu lze vytušit ještě jednu zprávu, Mikeu," řekl Foley.

"A jakou?"

"Že máme bezpečné linky, příteli. Jinak bychom to nedostali takhle."

"No, tak tedy díky bohu," řekl Russell.

30 KAPITOLA - FLAVIÁNŮV AMFITEÁTR

"RYAN? A CO ŽE UDĚLAL?" zuřil Bob Ritter.

"Bobe, nechceš se uklidnit? Není to nic, kvůli čemu by ses musel takhle rozčilovat," řekl mu James Greer zpola chlácholivé, zpola jako nepřímou výzvu na interním mocenském hřišti CIA. Soudce Moore jen pobaveně přihlížel. "Jack vyrazil do terénu dohlédnout na operaci, pro kterou jsme neměli k dispozici žádného důstojníka v terénu. Nic nepokazil a náš Králík je v bezpečném domě uprostřed Anglie a podle toho, co se mi doneslo, zpívá jako kanárek."

"Fajn, co nám teda řekl?"

"Jen tak pro začátek," odpověděl Moore, "zdá se, že náš kamarád Andropov chce zabít papeže."

Ritter prudce otočil hlavou. "Jak spolehlivé to je?"

"Králík se rozhodl odejít jenom kvůli tomu," řekl mu ředitel CIA. "Vede ho jeho svědomí, tohle ho dopálilo."

"Fajn, dobře. Co všechno ví?" zeptal se DDO.

"Bobe, zdá se, že tenhle zběhlík - jmenuje se mimochodem Oleg Ivanovič Zajcev - pracoval jako vyšší důstojník v komunikačním oddělení Ústředí, což je jejich obdoba našeho MERCURY."

"Ty vole," hlesl Ritter vteřinu poté. "To je pravda?"

"Inu, čas od času se stane, že někdo hodí do automatu čtvrťák, zatáhne za páku a vyhraje celý jackpot," řekl Moore svému podřízenému."

"No hergot."

"Nečekal jsem, že bys protestoval. A teď to lepší," pokračoval DCI, "jde o to, že Rusové nevědí, že zdrhnul."

"Jak se nám zase podařilo tohle?"

"Přišli s tím Ed s Mary Pat." Soudce Moore mu pak vysvětlil celý průběh operace. "Oba si zaslouží velkou pochvalu, Bobe."

"A já byl celou tu dobu pryč," hlesl Ritter. "No, to mě podrž."

‚Jo, jo, je třeba napsat kupu pochvalných dopisů," řekl Greer pak. "Včetně jednoho pro Jacka."

"To asi jo," přikývl DDO. Na chvilku mlčel a přemýšlel o možnostech operace BEATRIX. "A máme už něco dobrého?"

"Kromě toho plánu proti papežovi? Dvě kódová jména agentů, se kterými pracují: NEPTUNE - ten vypadá na někoho, kdo pracuje pro námořnictvo - a CASSIUS. Ten dělá asi na Hillu. Počítám ale, že toho ale bude víc."

"Před pár minutami jsem mluvil s Ryanem. Má z toho člověka hodně dobrý pocit, říká, že má encyklopedické znalosti a že mluví zlato, abych ho citoval úplně přesně."

"Ryan o zlatě asi něco ví," přemýšlel Moore nahlas.

"Fajn, dáme mu na spravování naše portfolia, ale důstojník v terénu to není," vrčel Ritter.

"Bobe, uspěl. Za to přece nelze nikoho potrestat, ne?" zeptal se DCI. Už to došlo dost daleko. Byl čas, aby se Moore zachoval jako soudce u odvolacího soudu, jímž byl před pár lety: rozhodčím hlasem.

"Fajn, Arthure. Mám teda podepsat pochvalný dopis?" Ritter tušil, co se na něj chystá, a nemělo smysl se tomu bránit. Však co, stejně by se to objevilo ve spisech. Pochvaly CIA se stejně skoro nikdy nedostaly na světlo boží. CIA dokonce tajila jména důstojníků v terénu, kteří zemřeli hrdinskou smrtí před třiceti lety. Bylo to jako zadní vrátka do nebe, či jejich obdoba v CIA.

"Fajn, pánové, teď, když jsme urovnali administrativní záležitosti, co říkáte na ten plán zabít papeže?" zeptal se Greer ve snaze vrátit řád do setkání tří naoko střízlivě uvažujících vysokých činitelů.

"Jak spolehlivá je ta informace?" ptal se Ritter.

"Před pár minutami jsme mluvil s Basilem. Myslí si, že to musíme brát vážně, ale podle mě bychom si měli s tím Králíkem promluvit i my, abychom vyhodnotili, jak velké nebezpečí našemu polskému příteli hrozí."

"Řekneme to prezidentovi?"

Moore zavrtěl hlavu. "Dneska má celý den spoustu práce s legislativou a

odpoledne letí do Kalifornie. V neděli a pondělí má proslovy v Oregonu a Coloradu. Uvidím se s ním ve čtvrtek kolem čtvrté." Moore by mohl požádat o naléhavou schůzku - v případě velmi vážných otázek mohl k prezidentovi takřka kdykoli - ale pokud nebudou mít příležitost promluvit si s Králíkem tváří v tvář, nepřicházelo to v úvahu. Prezident by si s ním možná taky rád promluvil. Byl už takový.

"V jaké formě je římská stanice?" zeptal se Greer Rittera.

"Náčelníkem stanice je Rick Nolfi. Solidní člověk, ale za čtvrt roku jde do důchodu. Řím je jeho poslední místo. Požádal o to. Jeho žena, Anne, má ráda Itálii. Je tam šest důstojníků, většinou se zabývají věcmi kolem NATO - dva jsou zkušení, čtyři nováčci," hlásil Ritter. "Ale než je zalarmujeme, musíme tu hrozbu do detailu promyslet, malá nápověda od prezidenta taky neuškodí. Problém je v tom, jak to říct lidem, a přitom nezkompromitovat náš zdroj? Pánové," upozornil je Ritter, "jestliže jsme si dali tu práci a povedlo se nám zamaskovat jeho odjezd, nemá moc smysl vytroubit informace, co od něj dostaneme, do celého světa, chápete?"

"V tom je právě ten háček," musel souhlasit Moore.

"Papež má nepochybně svou ochranku," pokračoval Ritter. "Jenže ta nemá takovou volnost jako Tajná služba, že? A ani nevíme, jak jsou schopní."

*****

"TO JE STARÁ HISTORIE," řekl Ryan toutéž dobou v Manchesteru. "Jestliže s tou informací budeme nakládat příliš lehkovážně, zkompromitujeme zdroj a připravíme se o veškerý užitek. Pokud ji však nevyužijeme z obavy, abychom ho nezkompromitovali, tak je nám ten zdroj a jeho informace třeba k ničemu." Jack dopil víno a nalil si další skleničku. "Je o tom napsaná celá knížka, víš?"

"Jaká?"

"Dvojsečná tajemství. Napsal ji člověk jménem Jasper Holmes. Pracoval jako šifrant amerického námořnictva ve druhé světové válce, zpracovával informace ve FRUPAC s Joem Rochefortem a jeho skupinou. Je to celkem slušná kniha o tom, jak ve skutečnosti funguje zpravodajská činnost."

Kingshot si říkal, že si tu knihu musí najít. Zajcev byl venku na trávníku - velmi kvalitním - se ženou a dcerkou. Paní Thompsonová je chtěla vzít všechny na nákupy. Museli mít i čas sami na sebe - své pokoje měli pochopitelně kompletně odposlouchávané včetně filtru proti bílému šumu v koupelně - a snaha udržet ženu a dítě spokojené byla pro zdar celé operace velice důležitá.

"No, Jacku, jestli protivník něco plánoval, tak mu asi pořádně potrvá, než to přichystá. Jejich byrokracie je asi ještě těžkopádnější než ta naše."

"Myslíš i KGB, Ale?" zeptal se Ryan. "Já bych řekl, že to je jediná část jejich systému, která fakticky funguje, a Jurij Andropov se neproslavil přehnanou trpělivostí, že? V roce 1956 byl jejich velvyslancem v Maďarsku, na to nezapomínej. Rusové tam tehdy zakročili velmi rozhodně."

"Jednalo se o vážné politické ohrožení celého jejich systému," podotkl Kingshot.

"A papež je něco jiného?" opáčil Ryan.

"To jsi mě dostal," připustil špion.

"Středa. To mi říkal Dan. Ve středu se pohybuje celou dobu na veřejnosti. Takže papež se může objevit na prahu, kde obyčejně uděluje požehnání a tak, a i jen trošku šikovný člověk s puškou ho při tom může zastřelit. Jenže muž s puškou je moc na očích i pro nezkušené pozorovatele, navíc puška znamená armádu a armáda zase vládu. Požehnání možná není naplánováno moc dlouho dopředu - jsou přinejmenším nepravidelná, ale každou pitomou středu odpoledne papež naskočí do svého džípu a projede se kolem Piazza San Pietro přímo středem davu, Ale, a tam ho jde zastřelit i z pistole." Ryan se opřel o opěradlo své židle a znovu se napil francouzského vína.

"Nevím, jestli bych chtěl na tak blízko vystřelit z pistole."

"Ale, kdysi dávno najali člověka, aby zabil Lva Trockého sekáčkem na led. To je vzdálenost kolem půl metru," připomněl mu Ryan. "Jistě, tohle je jiná situace, ale odkdy se Rusové zdráhají riskovat život svých lidí -navíc tohle bude ten šmejd z Bulharska, ne? Váš člověk ho označil za zkušeného zabijáka. Je k nevíře, co dokáže opravdický odborník. Já jsem v Quantiku viděl jednoho dělostřeleckého seržanta - ten člověk by se dokázal podepsat pětačtyřicítkou na patnáct metrů. Jednou jsem to viděl na vlastní oči." Ryan si nikdy velký automat Colt neoblíbil, ale ten dělostřelec tedy ano.

"Podle mě si jenom děláš zbytečně velké starosti."

"Možná," připustil Jack. "Ale cítil bych se mnohem líp, kdyby Jeho Svatost měla pod hábitem kevlarovou vestu." Což se pochopitelně nestane. Takoví lidé se nevylekají jako ostatní civilisté. Nešlo o pocit nezranitelnosti, jaký mívají profesionální vojáci. Šlo jen o to, že smrt pro ně nepředstavovala něco, co by jim naháněla hrůzu. Jakýkoli skutečný katolík to měl chápat prakticky stejně, ale Jack k nim nepatřil. Ani v nejmenším.

"Když to vezmeš prakticky, tak co můžeme udělat? Pátrat po jedné tváři v davu, a kdo ti řekne, že to je ta pravá tvář?" zeptal se Kingshot. "Kdo řekne, že Strokov si na samotnou vraždu nenajal někoho jiného? Já si sám sebe umím představit, že bych třeba někoho zastřelil, ale ne v davu."

"Takže použiješ zbraň s tlumičem, nějakým výkonným. Tím snížíš hluk a zbavíš se rizika, že tě někdo pozná. Všichni budou upírat oči na cíl, na to nezapomeň, nikdo nebude koukat kolem sebe po davu."

"To je pravda," připustil Al.

"Víš, je strašně jednoduché, najít si důvody, proč nic neudělat. Copak doktor Johnson neříkal, že neudělat nic dokáže každý?" zeptal se Ryan smutně. "To právě děláme, Ale, hledáme důvody, proč bychom neměli nic dělat. Můžeme nechat toho člověka umřít? Můžeme tady jen tak sedět, popíjet víno a nechat Rusy, aby ho zabili?"

"Ne, Jacku, ale taky se přece nemůžeme chovat jako neřízená střela. Operace v terénu se musejí naplánovat. Musíme mít profesionály, kteří to odborně promyslí. Je spousta věcí, které profesionálové dokáží, ale nejprve k tomu musejí mít příkaz."

Jenže o tom se rozhodovalo jinde.

*****

"PANI PREMIÉRKO, máme důvod se domnívat, že KGB plánuje operaci s cílem zavraždit papeže v Římě," hlásil Charleston. Dorazil sem na vlastní nenadálou žádost, vyrušil ji z jejích odpoledních povinností.

"Opravdu?" zeptala se Sira Basila suše. Od šéfa své zpravodajské služby byla zvyklá slýchat nejšílenější věci a zvykla si nereagovat na ně moc prudce. "Jaký je zdroj té informace?"

"Před pár dny jsem vám vyprávěl o operaci BEATRIX. S Američany jsme ho úspěšně dostali za hranice. Dokonce se nám podařilo to provést tak, že Sověti ho považují za zemřelého. Ten člověk je teď v bezpečném domě nedaleko Manchesteru," řekl Charleston šéfce vlády.

"Američané už o tom vědí?"

Basil přikývl. "Ano, paní premiérko. Je to koneckonců jejich úlovek. Příští týden ho necháme odletět do Ameriky, ale hovořil jsem o tom případu se soudcem Arthurem Moorem, ředitelem jejich Ústřední zpravodajské služby. Počítám, že počátkem příštího týdne o tom bude informovat prezidenta."

"A jakou očekáváte akci z jejich strany?" zeptala se pak.

"Těžko říct, madam. Jedná se v zásadě o velmi riskantní záležitost. Ten člověk - jmenuje se Oleg - je velice významný zdroj, a my se musíme ze všech sil pokusit jeho identitu utajit, nehledě na to, že je nyní na naší straně železné opony. Jak přesně varovat Vatikán před tím potenciálním nebezpečím, je

samo o sobě přinejmenším dosti složitým problémem."

"Je ta operace, kterou Sověti plánují, skutečná?" zeptala se premiérka znovu. Měla potíže to strávit, i když si myslela, že z ruské strany ji už snad nemůže nic překvapit.

"Zdá se, že ano," přikývl Sir Basil. "Ale neznáme pochopitelně priority, a tudíž ani nic ohledně časového plánu."

"Chápu." Premiérka na chvilku zmlkla. "Naše vztahy s Vatikánem jsou přátelské, ačkoli ne zrovna blízké." Tato situace trvala už od doby Jindřicha VIII., i když římsko-katolická církev v průběhu dlouhých staletí přijala poněkud shovívavější přístup.

"To je bohužel pravda," přikývl Charleston.

"Chápu," opakovala, a než opět promluvila, chvilku přemýšlela. Pak se předklonila a promluvila vznešeně a naléhavě. "Sire Basile, politikou vlády Jejího Veličenstva není nečinně otálet, zatímco naši protivníci zavraždí představitele spřáteleného státu. Udílím vám pokyn promyslet jakoukoli možnou akci, jež by mohla vést k odvrácení takové eventuality."

Někteří lidé střílejí od boku, říkal si Sir Basil. Jiní střílejí srdcem. Navzdory vší své vnějškové tvrdosti patřila premiérka vlády Spojeného království k té druhé skupině.

"Ano, paní premiérko." Potíž byla v tom, že mu neřekla, jak to má probůh udělat. No, domluví to s Arthurem v Langley. Ale dostal od ní pokyn k akci, která bude přinejmenším náročná. Co přesně má provést, vysadit na Svatopetrském náměstí četu výsadkářů?

Jenže takové věci se neříkají do premiérského ucha, aspoň ne v zasedací místnosti na Downing Street číslo 10.

"Prozradil nám ten člověk ještě něco?"

"Ano, madam. Identifikoval jednoho sovětského agenta, který působí nejspíš ve Whitehallu. Jeho kódové jméno je MINISTER. Až o tom konkrétním člověku zjistíme víc informací, pověsíme mu na paty Tajnou službu."

"Co jim předává?"

"Politické a diplomatické informace, madam. Oleg nám řekl, že je to materiál z velmi vysokých míst, ale ještě nám neřekl nic, čím bychom ho mohli identifikovat přímo."

"To je zajímavé." Nebylo to nic nového. Mohlo jít o jednoho z členů cambridgeské skupiny, která byla za války tak prospěšná SSSR a pak až do šedesátých let, případně o někoho, koho tato skupina najala. Charleston se velmi zasloužil o jejich vymýcení z SIS, ale Whitehall nebyl jeho teritorium. "Pak mi o tom tedy dejte vědět." Obyčejný pokyn od ní měl tvrdost diamantu.

"Samozřejmě, paní premiérko."

"Pomohlo by, kdybych o té záležitosti s papežem promluvila s americkým prezidentem?"

"Lepší by asi bylo, aby se to dozvěděl nejprve od CIA. Nerad bych jejich systému působil nějaké potíže. Tenhle emigrant je především výsledkem americké operace, a Arthur tedy by si s ním měl promluvit jako první."

"Ano, to asi ano. Ale až s ním budu mluvit, chci, aby věděl, že to bereme se vší vážností a že očekáváme, že podnikne nějaké zásadní kroky."

"Paní premiérko, jak ho tak znám, myslím, že to nenechá jen tak."

"S tím souhlasím. Je to dobrý člověk." Celkový rozsah americké tajné podpory války o Falklandské ostrovy asi nespatří světlo světa ještě několik let. Amerika totiž musela udržovat vztahy s Jižní Amerikou na co nejlepší úrovni. Jenže premiérka nepatřila k lidem, kteří by na takovou vydatnou pomoc zapomněli.

"Tahle operace BEATRIX byla provedena dobře?" zeptala se Basila.

"Naprosto bezchybně, madam," ujistil ji Charleston. "Naši lidé se zachovali zcela učebnicově."

"Můžu se na vás spolehnout, že poděkujete těm, kdo to udělali, že?"

"Zcela jistě, madam," ujišťoval ji Charleston.

"Dobře. Děkuji, že jste přišel, Sire Basile."
"Bylo mi jako vždy potěšením, paní premiérko." Charleston vstal a pomyslel si, že Ryan by o ní asi řekl, že je to jiný kafe. A, nutno uznat, že to byla pravda. Jenže celou cestu zpět do Century House přemýšlel o operaci, kterou teď bude muset rozjet. Co přesně s tím provede? Jenže vymyslet něco takového bylo v popisu jeho práce, za niž dostával tak královský plat.

*****

"AHOJ, MILÁČKU," řekl Ryan.
"Kde jsi?" zeptala se Cathy hned.
"Přesně ti to říct nemůžu, ale už jsem zpátky v Anglii. To, kvůli čemu jsem musel odjet na kontinent - prostě se to vyvinulo v něco, na co musím dohlídnout i tady."
"Můžeš za námi přijet domů?"
"Bohužel ne." Hlavní problém byl v tom, že jejich dům v Chathamu nebyl tak daleko, ale Jack si ještě nedůvěřoval natolik, aby se někde nevyboural v autě. "Všechno v pořádku?"
"Jsme v pohodě, až na to, že ty tady nejsi," odpověděla Cathy se špetkou zlosti či zklamání v hlase. Jedno věděla s jistotou: ať byl Jack kdekoli, Německo to rozhodně nebylo. Ale to do telefonu říct nemohla. Natolik činnosti zpravodajských služeb rozuměla.
"Je mi to líto, miláčku. Můžu ti říct jen to, že to, na čem pracuju, je hodně důležité, ale víc nic."
"To určitě," souhlasila. A chápala, že Jack by byl nejradši doma se svou rodinou. Nepatřil k lidem, kteří odjíždějí od rodiny pro nic za nic.
"Co v práci?"
"Celý den jsem předepisovala brýle. Zítra ráno ale budu operovat. Počkej chvilku, chce tě Sally."
"Ahoj, tati," ozval se ve sluchátku nový hlásek.
"Ahoj, Sally. Jak se máš?"
"Dobře." Což říkají děti vždycky.
"Co jsi dneska dělala?"
"Kreslily jsme si se slečnou Margaret."
"A něco pěkného?"
"Jo, krávy a koně!" odpověděla se značným nadšením. Sally se líbili především pelikáni a krávy.
"No, můžeš mi ještě dát maminku?"
"Tak jo." A Sally bude všem vyprávět, že absolvovala velmi hlubokou a závažnou debatu, a vrátila se ke kazetě Čaroděje ze země Oz v obývacím pokoji.
"A co mrňous?" zeptal se Jack své ženy.
"Většinu času si kouše ruce. Teď je v ohrádce a dívá se na televizi."
"Je to s ním jednodušší než se Sally v jeho věku," poznamenal Jack a usmál se.
"Tolik netrpí na koliky, díky bohu," přikývla doktorka Ryanová.
"Stýská se mi po vás," řekl Jack smutně. Byla to pravda. Opravdu se mu stýskalo.
"Ty mi taky chybíš."
"Musím se už vrátit do práce," řekl pak.
"Kdy se vrátíš domů?"
"Asi tak za pár dní."
"Dobře." Musela se s tím nepříjemným faktem smířit. "Zavolej mi."
"Určitě, miláčku."
"Ahoj."
"Ahoj. Miluju tě."
"Já tebe taky."
"Ahoj."

"Ahoj, Jacku."

Ryan zavěsil a říkal si, že pro takový styl života není stvořen. Stejně jako jeho otec chtěl spát ve stejné posteli jako jeho žena - spal vůbec jeho otec někdy mimo domov? přemýšlel Jack. Nedokázal si takovou noc vůbec vybavit. Jenže Jack si zvolil takový obor, kde to nebylo vždycky možné. Ale mělo by být. Byl analytikem, který pracuje za stolem a spí doma, ale takhle to bohužel zrovna nefungovalo, čert aby to vzal.

K večeři měli Wellingtonovo hovězí s yorkshireským pudinkem. Paní Thompsonová by klidně mohla dělat šéfkuchařku v nějaké velmi slušné restauraci. Jack netušil, odkud to hovězí mají, ale připadalo mu šťavnatější než obvyklé britské druhy. Buď byla pro maso v nějakém zvláštním obchodě - ještě pořád tu fungovala speciální řeznictví - nebo ho prostě uměla nějak zvláčnit, a ten pudink byl naprosto vynikající. K tomu francouzské víno a večeře byla naprosto brilantní - což bylo přídavné jméno v Anglii velice oblíbené.

Rusové se do jídla pustili se stejnou vervou jako Georgij Žukov do obrany Berlína.

"Olegu Ivanoviči, musím vám říct," otočil se na něj Ryan v návalu upřímnosti, "že jídlo v Americe není vždycky takhle kvalitní." Načasoval si tu pochvalu, až se ve dveřích do jídelny objeví paní Thompsonová. Pak se Jack otočil na ni. "Madam, kdybyste někdy potřebovala doporučení na místo šéfkuchařky, prostě mi zavolejte, ano?"

Emma se na něj velmi vlídně usmála. "Děkuji, Sire Johne."

"Myslím to vážně, madam, je to vynikající."

"Jste velice laskav."

Jack přemýšlel, jestli by jí chutnaly jeho steaky na grilu a Cathyin špenátový salát. Klíč k úspěchu bylo sehnat velmi kvalitní hovězí z Iowy, krmené kukuřicí, což tady nebylo vždy snadné, i když by mohl zkusit obchod letectva na základně v Greenham Commons...

Večeře jim trvala skoro hodinu a i nápoje po večeři byly vynikající. Dokonce se tu podávala i vodka Starka jako další gesto pohostinnosti vůči ruským hostům. Jack si všiml, že Oleg ji do sebe vysloveně kopnul.

"Takhle dobře nejí ani politbyro," poznamenal Králík, když byla večeře u konce.

"No, ve Skotsku se produkuje dobré hovězí. Tohle bylo z plemene Aberdeen Angus," řekl Nick Thompson, když sbíral talíře.

"Krmíte je kukuřicí?" zeptal se Ryan. Tolik kukuřice se tady ale nepěstuje, ne?

"To nevím. Japonci dávají svému plemeni Kobe do krmiva pivo," odpověděl bývalý policista. "Možná se to ve Skotsku dělá taky."

"Tím by se vysvětlovala kvalita," odpověděl Jack a usmál se. "Olegu Ivanoviči, musíte poznat britské pivo. Je to nejlepší pivo na světě."

"Americké ne?" zeptal se Rus.

Ryan zavrtěl hlavou. "Kdepak. Je to jedna z věcí, které dělají líp než my."

"Opravdu?"

"Opravdu," přikývl Kingshot. "Ale Irové jsou taky skoro stejně dobří. Já mám rád guiness, ale v Dublinu mi chutná víc než v Londýně."

"Pro vás je těch dobrot vážně škoda," vrtěl hlavou Jack.

"Kdo se Irem narodí, už Irem zůstane," poznamenal Kingshot.

"Tak co, Olegu," zeptal se Ryan, když si po večeři zapaloval cigaretu, "máte nějakou připomínku, co bychom měli dělat lépe - myslím, abyste se cítili lépe?"

"Nemám vůbec žádné připomínky, ale počítám, že CIA mi asi takový dům neposkytne."

"Olegu, já jsem milionář, a taky nebydlím v takhle hezkém domě," přikývl Ryan a zasmál se. "Ale váš dům v Americe bude pohodlnější než váš byt v Moskvě."

"A dostanu i auto?"
"Jistě."
"A čekat budu jak dlouho?" zeptal se Zajcev.
"Na co čekat? Na koupení auta?"
Zajcev přikývl.
"Olegu, můžete si vybrat ze stovky prodejců aut, zvolit auto, které se vám líbí, zaplatíte a odjedete v něm domů - výběr barvy obyčejně necháváme na ženách," dodal Jack.
Králík nevěřil svým uším. "Je to tak snadné?"
"Jo. Já jsem míval volkswagen rabbit, ale teď se mi víc líbí jaguar. Asi si ho koupím, až se vrátím domů. Má dobrý motor. Cathy se to líbí, ale asi se vrátí k porsche. Je na ně zvyklá už od dospívání. Není to ale moc praktické, když máte dvě děti," dodal Ryan s nadějí v hlase. To německé dvoumístné vozítko se mu moc nelíbilo. Mercedes mu připadal mnohem bezpečnější.
"A koupit dům je taky snadné?"
"Přijde na to. Když kupujete nový dům, tak to je celkem snadné. Chcete-li koupit dům, který už někomu patří, tak musíte nejprve za majitelem a nabídnout mu cenu, ale CIA vám s tím nejspíš pomůže."
"A kde budeme bydlet?"
"Kde budete chtít." Nejprve vám ale vyčistíme hlavu, nedodal Ryan. "V Americe se říká: Je to svobodná země'. A je to i velká země. Můžete si najít místo, kde se vám bude líbit, a odstěhovat se tam. Spousta lidí vašeho druhu bydlí v okolí Washingtonu. Já to nechápu. Mně se tam moc nelíbí. V létě tam umí být nesnesitelně."
"Příšerně horko," přikývl Kingshot. "A vlhkost vzduchu na padnutí."
"Když se vám tam nebude líbit, tak zkuste Floridu," navrhl Jack. "Spousta lidí to tam má ráda."
"A cestovat z jednoho konce na druhý, bez papírů?" zeptal se Zajcev.
Na to, že pracoval pro KGB, toho moc neví, pomyslel si Jack. "Bez papírů," ujistil ho Ryan. "Seženeme vám kartu American Express, abyste to měli ještě jednodušší." Pak musel Králíkovi vysvětlit fungování kreditních karet. Trvalo to deset minut, protože pro občana Sovětského svazu šlo o něco naprosto neznámého. Nakonec byl Zajcev jako u vytržení.
"Koncem měsíce na to ale musíte mít na účtě," varoval ho Kingshot. "Někteří lidi na to zapomínají, a následkem toho se můžou dostat do vážných finančních potíží."

*****

CHARLESTON BYL ve svém domě v Belgravii, popíjel brandy Louis XIII a povídal si s kamarádem. Sir George Hendley byl jeho kolegou už třicet let. Původním povoláním advokát, skoro celý život velmi úzce spolupracoval s britskou vládou, často poskytoval nenápadné konzultace Bezpečnostní službě a ministerstvu zahraničí. Měl povolení pro stupeň utajení "Přísně tajné", plus přístup k úsekovým informacím. Za celou dobu se stal důvěrníkem několika premiérů a i sama královna ho považovala za spolehlivého. Měl pocit, že to k absolutoriu na Winchesterské škole prostě patří.
"Papež, co?"
"Ano, Georgi," přikývl Charleston. "Premiérka chce, abychom se pokusili najít způsob, jak ho ochránit. Potíž je v tom, že mě momentálně nic nenapadá. Nemůžeme s tím jít přímo do Vatikánu."
"To je pravda, Basile. Člověk může důvěřovat jejich loajalitě, ale ne jejich politice. Pověz mi, jak myslíš, že je dobrá jejich zpravodajská služba?"
"Já bych řekl, že v mnoha ohledech je na špičkové úrovni. Kdo je lepší důvěrník než kněz, a co je lepší způsob přenosu informací než zpovědnice? Plus všechny další techniky, které lze použít. Jejich politické zpravodajství je

asi na stejné úrovni jako naše - možná ještě lepší. Počítám, že vědí například všechno, co se šustne v Polsku. A východní Evropa jim taky asi není úplně neznámá. Člověk nemůže podcenit jejich schopnost odvolat se na nejvyšší lidskou loajalitu. Už mnoho let odposloucháváme jejich komunikace."

"Opravdu?" zeptal se Hendley.

"Ano. Během druhé světové války pro nás byli velice hodnotní. Ve Vatikánu byl tou dobou jeden německý kardinál, jmenoval se Mansdorf -zvláštní, že? Já bych ho podle jména tipoval na žida. Křestním jménem Dieter, arcibiskup z Mannheimu, pak ho povýšili do diplomatických služeb Vatikánu. Hodně cestoval. Informoval nás o interních tajemstvích nacistické strany od roku 1938 do konce války. Nebyl to zrovna Hitlerův fanoušek."

"A jejich komunikace?"

"Mansdorf nám poskytl k okopírování svou vlastní šifrovací knihu. Po válce ji pochopitelně změnili, takže jsme se později dostali jen k malé části jejich soukromých dopisů, ale šifrovací systém zůstal stejný a hochům v GCHQ se čas od času podaří něco odposlechnout. Dieter kardinál Mansdorf byl dobrý člověk. Za svou službu se nikdy nedočkal uznání. Umřel myslím v devětapadesátém."

"Tak jak víme, že v Římě o té operaci už nevědí?" Dobrá otázka, pomyslel si Charleston, ale už o tom sám přemýšlel delší dobu.

"Drží se to hodně pod pokličkou, jak nám řekl náš zdroj. Osobně předávané zprávy, nic přes šifrovací stroje a tak. A je do toho zapojeno jen velmi málo lidí. Jediné důležité jméno, o kterém víme, je jeden bulharský důstojník, Boris Strokov, plukovník DS. Podezíráme ho, že je to ten člověk, který zabil Georgije Markova kousek od mé kanceláře." Což Charlestonovi připadalo jako urážka majestátu, možná to tak proběhlo jako přímá výzva Tajné zpravodajské služby. CIA a KGB měly neformální dohodu: žádná z nich nevraždila v hlavním městě té druhé. SIS takovou dohodu s nikým neuzavřela, což možná stálo Georgije Markova život.

"Takže myslíš, že by to mohl být potenciální atentátník?"

Charleston mávl rukama. "Nic víc nevíme, Georgi."

"To není moc," podotkl Hendley.

"Na můj vkus až příliš málo, ale pořád lepší než nic. Máme několik fotek toho Strokova. Yard ho málem zatkl, než odletěl z Heathrow - mimochodem do Paříže a pak do Sofie."

"Možná měl naspěch, ne?" podotkl Hendley.

"Je to profesionál, Georgi. Kolikrát takoví lidé riskují? Z dnešního pohledu je poměrně kupodivu, že na něj Yard vůbec přišel."

"Takže myslíš, že by mohl být v Itálii." Prosté sdělení, nikoli otázka.

"Možné to je, ale komu o tom můžeme říct?" zeptal se Charleston. "Italové mají solidní trestní právo. Lateránská smlouva jim dává plnou moc, ovšem Vatikán má právo veta," vysvětloval Charleston. Sám si musel prostudovat dotyčné právní dokumenty. "Vatikán má svou vlastní bezpečnostní službu - Švýcarskou gardu, že - jenže i když jsou ti hoši schopní, jsou především na ozdobu, když si uvědomíš, jaká omezení mají shora. A italské úřady nemůžou celou oblast zaplavit svými bezpečnostními pracovníky, a to z pochopitelných důvodů."

"Takže paní premiérka ti naložila na bedra nesplnitelný úkol."

"Opět správně, Georgi," musel Sir Basil souhlasit.

"Co tedy můžeš udělat?"

"Zatím mě napadlo jen to, že do davu přimíchám pár důstojníků a budeme hledat Strokova."

"A když ho zahlédnou?"

"Tak ho slušně poprosí, aby odtamtud odešel?" přemýšlel Basil nahlas. "To by možná zabralo. Je to profesionál, a kdyby ho zahlédli - asi bychom si ho i vyfotili - tak by se vážně zamyslel a možná by celý svůj úkol hodil za hlavu."

"Těžko." Hendley se zamyslel.

"To je pravda," musel Charleston přikývnout. Ale aspoň by mohl něco říct

premiérce.
"Koho tak poslat?"
"V Římě máme dobrého náčelníka stanice, Toma Sharpa. Má pod sebou čtyři důstojníky, někoho bychom třeba mohli poslat i ze Century House."
"To zní moudře, Basile. Proč jsi mi vlastně zavolal?"
"Doufal jsem, že by tě napadlo něco, co mi uniklo, Georgi." Dopil brandy ze sklenky. I když by si na noc dal ještě další, raději to zavrhl.
"Děláme, co můžeme," přikývl Hendley.
"Je to moc dobrý člověk, než aby ho takhle sundali - ještě navíc ti zatracení Rusové. A za co? Za to, že se zastal vlastního národa. Za takovou loajalitu by zasloužil pochvalu, ne vraždu na veřejnosti."
"A premiérka to vidí stejně."
"Mám dobrý pocit, když zaujme nějaké stanovisko." Což premiérku proslavilo po celém světě.
"A Američani?" zeptal se Hendley.
Charleston pokrčil rameny. "Ještě neměli příležitost si se zběhem promluvit. Důvěřují nám, Georgi, ale ne zas tolik."
"No, zkus, co ti půjde. Tahle operace KGB se v blízké budoucnosti stejně neuskuteční. Jak efektivní jsou Sověti?"
"To uvidíme." Víc Charleston nemohl říct.

*****

RYANOVI TO TU PŘIPADALO tišší než u něj doma, i když nedaleko vedla dálnice. Jack vstal v 6:50. Zdejší umyvadla dodržovala ten výstřední anglický model dvou kohoutků, jeden s teplou, druhý se studenou vodou, takže než jste si umyli ruce, tak jste si levou opařili a pravá vám zmrzla. Jako obvykle měl dobrý pocit, když se oholil, učesal a i jinak upravil na celý den, i když ho na jeho prahu čekala káva Taster's Choice.
Když Jack došel do kuchyně, Kingshot už tam byl. Bylo zvláštní, jak si lidi v neděli dokážou pospat, zatímco v sobotu ne.
"Zpráva z Londýna," řekl Al místo pozdravu.
"O co jde?"
"O dotaz. Jak by se ti líbilo odletět dnes odpoledne do Říma?"
"Co se děje?"
"Sir Basil posílá do Vatikánu pár lidí, aby na všechno dohlídli. Chce vědět, jestli bys jel. Je to koneckonců operace CIA."
"Řekni mu, že jo," řekl Jack bez přemýšlení. "Kdy?" Pak si uvědomil, že znovu jedná zbrkle. Hernajs.
"Polední let z Heathrow. Měl bys mít čas na to, abys zajel domů a vzal si čisté oblečení."
"A auto?"
"Nick tě odveze," odpověděl Kingshot.
"A co řeknete Olegovi?"
"Pravdu. Měl by tím vzrůst pocit jeho vlastní důležitosti," přemýšlel Al nahlas. To bylo pro zběhy vždycky dobré.

*****

RYAN S THOMPSONEM odjeli za necelou hodinu s Jackovým zavazadlem v kufru.
"Ten Zajcev," řekl Nick, když najeli na dálnici, "mi připadá jako cenný informátor."
"To si piš, Nicku. Má v hlavě obrovskou spoustu informací. Musíme se o něj starat jako o slepici snášející zlatá vajíčka."
"Od CIA je fajn, že nám dovolí si s ním promluvit."
"To by bylo nezdvořilé, kdyby ne. Vždyť vy jste ho dostali za hranice a utajit tu jeho emigraci nebyla žádná legrace." Jack o moc víc říct nemohl.

Jakkoli byl Nick Thompson důvěryhodný člověk, Jack netušil, na co přesně měl pověření.

Dobré bylo, že Thompson věděl, na co se nemá ptát. "Tvůj táta pracoval u policie, jo?"

"Jo, detektiv. Hlavně vraždy. Dělal tam víc než dvacet let. Na konci byl poručíkem. Říkal, že kapitáni nikdy nedělají víc než jenom administrativní věci, a to tátu nebavilo. On radši zatýkal zloduchy a posílal je do chládku."

"Kam?"

"Do vězení. Marylandská státní věznice je odporná budova v Baltimoru u Jones Falls. Připomíná středověkou pevnost, ale působí ještě ohavněji. Lidi uvnitř jí říkají Frankensteinův zámek."

"To je podle mě v pohodě, Sire Johne. Vrazi mi nikdy moc k srdci nepřirostli."

"Táta o nich moc nemluvil. Nenosil si práci domů. Máma to nerada poslouchala. Jenom jednou vyprávěl, jak jeden táta zabil syna kvůli krabí placce. Je to jako hamburger, ale z krabího masa," vysvětlil Jack. "Táta říkal, že mu to připadá jako úplně debilní důvod k vraždě. Otec - ten vrah

- pak hned utekl, úplně se sesypal. Ale jeho synovi to nepomohlo."

,Je k nevíře, kolik vrahů takhle jedná. Najdou v sobě dost vzteku, aby zabili, ale pak se složí, jak je tíží výčitky."

"Moc brzy zestárnou, moc pozdě dostanou rozum," citoval Jack poučku z Divokého západu.

"To jistě. Celá tahle práce musí být hrozně smutná."

"A co ten Strokov?"

"To je něco úplně jiného," odpověděl Thompson. "Lidí, jako je on, už moc není. Pro něj to patří k práci, připravit někoho o život. Nemají žádný motiv, jak se to chápe obvykle, nechávají za sebou velice málo hmatatelných důkazů. Je hrozně těžké je odhalit, ale nakonec je stejně najdeme. Čas hraje pro nás, a dřív nebo později někdo promluví a nám se to donese. Většina zločinců jde do vězení kvůli ukecanosti," vysvětloval Nick. "Jenže lidi jako tenhle Strokov, ti nemluví - leda když přijde domů a sepíše oficiální hlášení. K těm se my ale nikdy nedostaneme. To, že jsme ho našli, bylo holé štěstí. Pan Markov si pamatoval, že do něj někdo píchl deštníkem a pamatoval si barvu obleku, co měl ten člověk na sobě. Jeden z našich konstáblů ho viděl, jak má ten oblek na sobě, a něco se mu na něm nezdálo - chápeš, místo aby odletěl domů, čekal, aby se ujistil, jestli je Markov po smrti. Dva předchozí pokusy se jim nepodařily, rozumíš, takže zavolali jeho, kvůli jeho zkušenostem. Strokov je solidní profesionál. Chtěl mít úplnou jistotu a počkal si, až si přečte zprávu o jeho smrti v novinách. Tou dobou jsme mluvili se zaměstnanci jeho hotelu a začali jsme shánět informace. Bezpečnostní služba se k tomu přidala a v mnoha ohledech nám pomohla, v jiných zase ne - a zapojila se do toho vláda. Ta si dělala starosti s tím, že vznikne mezinárodní incident, takže nás zdržela

- přišli jsme tak o dva dny. První z těch dvou dní Strokov nasedl na taxík do Heathrow a odletěl do Paříže. Já jsem byl ve skupině, co ho sledovala. Stál jsem od něj čtyři metry. Měli jsme dva detektivy s fotoaparáty, vyfotili jsme si ho. Na poslední fotce je Strokov, jak schází východem k boeingu. Nazítří nám vláda dala svolení zatknout ho a vyslechnout."

"S křížkem po funuse, co?"

Thompson přikývl. "To jo. Ze srdce rád bych tu rybičku hodil do rybníka u Old Bailey, ale ona nám uplavala. Francouzi ho sledovali na de Gaullově mezinárodním letišti, ale on z budovy ani nevyšel, s nikým nepromluvil. Ten hajzl neměl ani stín výčitek. Myslím, že to chápal, jako by štípal dříví na zimu," řekl bývalý detektiv.

"Jo. Ve filmech odvedeš úkol a dáš si martini, rozrušen, ale ne zdrcen. Když zabiješ solidního člověka, je to něco jiného."

"Markov nikdy neudělal nic horšího, než že vysílal na BBC," řekl Nick a sevřel volant o něco pevněji. "Myslím, že lidi v Sofii byli poněkud vyvedeni z

míry tím, co tam povídal."
"Lidi na druhé straně opony nejsou největší propagátoři svobody slova," připomněl mu Ryan.
"Barbaři pitomí. A teď ten prevít plánuje vraždu papeže? Já nejsem katolík, ale papež je boží člověk, připadá mi i jako celkem fajn chlapík. Víš, i nejhnusnější kriminálník zaváhá, než si něco začne s církevním hodnostářem."
"Jo, já vím. Nemá cenu si proti sobě poštvávat boha. Ale oni v něj nevěří, Nicku."
"Mají kliku, že nejsem bůh."
,Jo, bylo by fajn mít moc napravit všechno zlo na světě. Potíž je v tom, že Markovovi šéfové si mysleli, že právě to dělají."
"A proto máme zákony, Jacku. Já vím, že oni mají své vlastní."
"To je ten problém," přikývl Jack, když vjeli do Chathamu.
"Tady je to příjemné," řekl Thompson a zatočil vzhůru po City Way.
"Není to zlé. Cathy se tu líbí. Já bych radši blíž k Londýnu, ale ona si zkrátka prosadila svou."
"Jak to u žen bývá." Thompson se usmál a zatočil doprava do Fristow Way a pak doleva do Grizedale Close. A pak už byli u domu. Ryan vystoupil a vzal si zavazadla.
"Tati!" vykřikla Sally, když vstoupil do dveří. Ryan pustil tašky a zvedl ji. Už dávno pochopil, že malé dívky objímají nejlíp, i když jejich polibky jsou takové odbyté.
"Jak se má moje malá Sally?"
"Fajn." Promluvila zvláštně, jako když mňouká kočka.
"Dobrý den, doktore Ryane," pozdravila ho slečna Margaret. "Nečekala jsem vás."
"Jsem tu jenom na skok. Jenom si vezmu čisté oblečení a zase jedu."
"Ty už jdeš zase pryč?" zeptala se Sally se zdrcujícím zklamáním v hlase.
"Promiň, Sally, tatínek má práci."
Sally se vymanila z jeho náručí. "Fuuj." A vrátila se k televizi, aby její tatínek pochopil, co si o tom myslí.
Jack vyšel po schodech nahoru. Tři - ne, čtyři - čisté košile, pět kusů spodního prádla, čtyři nové kravaty a ano, něco neformálního. Dvě nová saka, dvoje kalhoty. Sponu do kravaty z námořní pěchoty. A to bylo tak všechno. Na posteli nechal hromadu špinavého prádla, a když si sbalil, sešel zase dolů. Ještě něco. Položil tašku a vrátil se nahoru pro pas. Nemělo smysl používat nadále ten falešný britský.
"Ahoj, Sally."
"Ahoj, tati." Pak si to rozmyslela, vyskočila a znovu ho objala. Ta jednou nebude lámat srdce, ale rovnou je vyrvávat z hrudi a opékat na ohni. Ale to bylo ještě daleko a její tatínek měl teď šanci si jí užít. Malý Jack spal ve své ohrádce a jeho otec se rozhodl, že ho nebude rušit.
"Tak ahoj, prcku," řekl mu Ryan a otočil se ke dveřím.
"Kam jedete?" zeptala se ho slečna Margaret.
"Za hranice. Služebně," vysvětloval Jack. "Zavolám Cathy z letiště."
"Šťastnou cestu, pane Ryane."
"Díky, Margaret," odpověděl a vyšel ven.
"Jak jsme na tom s časem?" zeptal se v autě.
"Výborně," pronesl Thompson. Kdyby se trochu opozdili, tak i tohle letadlo by najednou potkaly menší technické problémy.
"Dobře." Jack si sklopil sedadlo, opřel se a zavřel oči.
Probudil se kousek před Heathrow. Thompson zajel k místům, kde stál muž v civilním oblečení. Vypadal jako nějaký vládní zaměstnanec.
Byl. Jakmile Ryan vystoupil z vozu, muž k němu přistoupil s obálkou a letenkou.
"Pane, váš let odlétá za čtyřicet minut, východ číslo dvanáct," hlásil muž. "V Římě na vás bude čekat Tom Sharp."

"Jak ho poznám?" zeptal se Jack.
"On pozná vás, pane."
"Dobře." Ryan si vzal letenku a zamířil ke kufru vozu, aby si vzal zavazadla.
"Já se vám o ně postarám, pane."
Tenhle způsob cestování má něco do sebe, říkal si Ryan. Mávl na Thompsona a vešel do budovy terminálu, rozhlížel se po východu číslo dvanáct. Ukázalo se, že je to celkem snadné. Ryan se posadil nedaleko od východu a podíval se na svou letenku - znovu 1-A, lístek do první třídy. SIS musí mít s British Airways nějakou velmi dobrou dohodu. Teď už jen zbývalo přežít ten let.
Nastoupil do letadla o dvacet minut později, posadil se, zapnul si pás a posunul si hodinky o hodinu dopředu. Přečkal obvyklé omílání bezpečnostních pokynů o tom, jak si zapnout pás, který už on sám měl dávno zapnutý a utažený.
Let trval dvě hodiny, takže Jack vystoupil na letišti Leonarda da Vinciho v 15:09 místního času. Jack odešel od letadla a díval se po odbavovacím místě, kde by dostal razítko do svého diplomatického pasu po asi pětivteřinovém zdržení - předběhl ho totiž jiný diplomat, a ten pitomec zapomněl, ve které kapse pas má.
Když měl tohle za sebou, vzal si z pásu zavazadla a zamířil ven. Měl pocit, jako by se na něj upřeně díval člověk se šedohnědými vousy.
"Vy jste Jack Ryan?"
"A vy budete asi Tom Sharp."
"Správně. Pomůžu vám s kufrem." Ryan nechápal, proč to lidi vlastně dělají, ale když se nad tím zamyslel, sám to dělal poměrně často, nehledě na to, že Britové jsou v otázce slušného vychování naprostí mistři světa.
"Co tu děláte?" zeptal se Ryan.
"Náčelníka římské stanice," odpověděl Sharp. "Basil volal, že přijedete, Sire Johne, a že bych se s vámi měl sejít osobně."
"To je od něj hezké," přemýšlel Jack nahlas.
Sharpovo auto byl sedan Bentley bronzové barvy s volantem na levé straně z úcty k té barbarské zemi, v níž se nacházeli.
"Fajn auto, příteli."
"Oficiálně pracuju jako zástupce velvyslance," vysvětloval Sharp. "Mohl jsem mít i ferrari, ale to mi přišlo až příliš nápadné. Práce v terénu neděl ám moc, chápete, jen administrativní záležitosti. Jsem ve skutečnosti zástupce velvyslance. To znamená příliš diplomatické práce - člověk by z toho přišel o rozum."
"A jak je v Itálii?"
"Příjemná země, příjemní lidé. S organizací se to tady nepřehání. Říká se, že my Britové všechno pomotáme, ale oproti místním jsme dokonalí Prušáci."
"A jejich policie?"
"Celkem dobrá. Mají tu několik nezávislých policejních sborů. Nejlepší z nich jsou Carabinieri, což je paravojenská policie centrální vlády. Některé jsou skvělé. Na Sicílii se snaží dostat pod kontrolu mafii - to je práce jako kráva, ale víte, myslím, že se jim to nakonec podaří."
"Slyšel jste, kvůli čemu mě sem poslali?"
"Že si někdo myslí, že Jurij Vladimirovič chce zabít papeže? To jsem měl v telexu."
,Jo. Právě jsme získali zběha, který přesně tohle tvrdí, a myslíme si, že nám nekecá."
"A nějaké detaily?"
"Bohužel ne. Myslím, že mě sem poslali, abych to tady s vámi propracoval, než někdo vymyslí, co by se mělo udělat. Mám takové tušení, že by se o to mohli pokusit ve středu."
"Během pravidelné přehlídky na náměstí?"
Jack přikývl. "Jo." Jeli po dálnici z letiště do centra Říma. Země připadala Ryanovi zvláštní, ale jen minutu mu trvalo, než pochopil důvod.

Byly tu jinak zkosené střechy - ne tak ostré, jako ty, na něž byl zvyklý. Možná tady v zimě nemívali tolik sněhu. Jinak mu domy připomínaly spíš kostky cukru, byly natřené na bílo, aby odrážely žhavé paprsky italského slunce. Inu, v každé zemi je jiná architektura.

"Ve středu, jo?"

"Jo. Taky hledáme člověka jménem Boris Strokov, je to plukovník bulharské DS. Vypadá na profesionálního zabijáka."

Sharp se soustředil na silnici. "To jméno už jsem slyšel. Nebyl podezřelý z vraždy Georgije Markova?"

"To je on. Měli by nám poslat nějakou jeho fotku."

"Měl ji kurýr ve vašem letadle," hlásil Sharp. "Jede teď taky do města, ale jinudy."

"Napadá vás něco, co s tím uděláme?"

"Ubytujeme vás na ambasádě - vlastně v mém domě, o dva bloky dál. Je tam celkem hezky. Pak pojedeme na Svatopetrské náměstí a porozhlédneme se, nasajeme atmosféru. Byl jsem tam kvůli uměleckým sbírkám a tak - vatikánská sbírka umění je skoro srovnatelná s královskou - ale nikdy jsem tam vlastně nepracoval. Vy už jste byl v Římě?"

"Nikdy."

"Dobře, tak se nejprve projedeme, abyste měl představu, jak to město vypadá."

Řím se jevil jako neuvěřitelně neorganizované město - ale stejný dojem na Jacka dělala i mapa Londýna, kde taky všechno působilo tak nahodile. A Řím byl ještě asi o tisíc let starší, byl postaven v době, kdy nejrychlejším dopravním prostředkem byli koně, a ti ještě byli ve skutečném životě pomalejší než ve westernech Johna Forda. Ulice tu nebyly moc rovné, a uprostřed toho všeho se ještě klikatila řeka. Ryanovi to všechno připadalo staré - ne, ne staré, ale starobylé, jako by se po těchto silnicích někdy procházeli i dinosauři. Pochopitelně se to neslučovalo zrovna snadno s automobilovou dopravou.

"Tohle je Flaviánův amfiteátr. Dostal jméno Kolosseum, protože císař Nero nechal postavit svou vlastní velkou sochu právě tamhle..." Sharp ukázal... "a lidi si zvykli tomu stadionu tak říkat, což Flaviánova rodina nesla poněkud těžko, ta totiž stavbu vybudovala z prostředků židovského povstání, o kterém psal Josephus Flavius."

Jack viděl budovu v televizi i ve filmech, ale projíždět kolem ní bylo něco úplně jiného. Člověk ho postavil jen s využitím své vlastní síly a konopných lan. Tvarem zvláštně připomínala stadion Yankees v New Yorku. Ale Babe Ruth v Bronxu nikdy nevyrval člověku střeva z břicha. Tady to však bylo celkem běžné. Bylo načase, aby se Ryan k něčemu přiznal.

"Víte, kdyby někdy vynalezli stroj pro cestování v čase, asi by mě bavilo vrátit se sem a zjistit, jaké to bylo. To jsem barbar, co?"

"Gladiátorské zápasy byly jejich verze rugby," řekl Sharp. "Ale fotbal tady taky umějí hrát pořádně tvrdě."

"Evropský fotbal je pro holky," ušklíbl se Jack.

"Vy tedy jste barbar, Sire Johne. Fotbal," vysvětloval Sharp co nejvznešeněji, "je gentlemanská hra, již hrají chuligáni, zatímco ragby je hra chuligánů, již hrají gentlemani."

"Beru vás za slovo. Jenom bych se rád podíval na International Tribune. Můj baseballový tým je ve World Series, a já ani nevím, jak si vede."

"Baseball? Jo aha, už vím. Ano, to je hra pro holky," pronesl Sharp.

"Už jsem takovou debatu párkrát absolvoval. Vy Britové to prostě nikdy nepochopíte."

"A vy zase nepochopíte pořádný fotbal, Sire Johne. V Itálii je to ještě větší národní vášeň než u nás doma. Tady to hrají jenom s mnohem větším zápalem, liší se tím například od Němců, kteří se chovají jako vynikající stroje."

Jack si připadal, jako by poslouchal povídání o rozdílech mezi curveballem

a sliderem nebo mezi screwballem a forkballem. Ryan nebyl tak zarytý baseballový fanoušek, aby pochopil všechny možné odlišnosti; spoléhal na komentátora, který si to možná sám jenom vymýšlel. Ale věděl, že žádný baseballista nedokáže odpálit solidní curveball do venkovního rohu.

Svatopetrská bazilika se objevila pět minut poté.

"Hergot!" vydechl Jack.

"Velká, že?"

Nebyla velká, byla obrovská.

Sharp zamířil k levé straně katedrály a zaparkoval v uličce nejspíš plné nějakých obchůdků - na první pohled vypadaly jako klenotnictví - kde zaparkoval.

"Tak se projdeme, co říkáte?"

Ryan využil šance vystoupit z auta a protáhnout si nohy a musel si opakovat, že tady není jen proto, aby obdivoval architekturu Bramanteho a Michelangela. Měl tady prozkoumat terén pro operaci, jak ho to učili plánovat v Quantiku. Když člověk věděl, odkud začít, tak to tak příšerně složité nebylo.

Shora to určitě připomínalo starodávné doskočiště pod basketbalovými koši. Kruhová část náměstí měla v průměru dobrých dvě stě metrů, pak se zužovala asi na třetinovou šíři až k obrovským bronzovým dveřím do samotného chrámu.

"Když vidí dav, nasedne do auta - je to takový kříženec mezi džípem a vozíkem na golf - asi tamhle - a projede vyhrazenou cestou davem, tudy," vysvětloval Sharp, "až sem a zase zpátky. Trvá to asi tak dvacet minut, záleží na tom, jestli musí zastavit a čekat, až se dav rozestoupí. Myslím, že bychom ho neměli srovnávat s politiky. Je to velmi solidní člověk, nefalšovaný dobrý chlap. Ne všichni papežové byli takoví, ale tenhle je. A není to zbabělec. Užil si své s nacisty i s komunisty, a ani jedno ho vůbec neodvrátilo od jeho cesty." .

"Jo, asi ho baví stát vždycky v první linii," zašeptal Ryan místo odpovědi. V mysli mu právě klíčila jedna myšlenka. "Kde bude slunce?"

"Přímo za našimi zády."

"Takže když tady bude nějaký střelec, bude stát asi tady, slunce mu bude svítit do zad, ne do očí. Lidi, kteří se tam budou dívat z protější strany, budou koukat do slunce. Možná to není tak velká výhoda, ale když jde člověku o život, snaží se využít každou kartu. Byl jste někdy v armádě, Tome?"

"Coldstream Guards, jako poručík. V Adenu jsem se dostal do akce, ale sloužil jsem převážně v BOAR. Souhlasím s vaším hodnocením situace," řekl Sharp a otočil se, aby si náměstí pozorněji prohlédl i on sám. "A profesionálové jsou tak trochu vypočitatelní, protože se všichni učí ze stejné knížky. Ale co puška?"

"Kolik mužů na to můžete použít?"

"Čtyři plus sebe. Basil by mohl poslat pár dalších z Londýna, ale moc taky ne."

"A jednoho umístíte sem?" ukázal Ryan ke kolonádě. Ty sloupy mají dvacet metrů? Pětadvacet? Přibližně stejná výška, jakou si Harvey Lee Oswald vybral při atentátu na Jacka Kennedyho... s italskou puškou, říkal si Jack. Lehce se při tom pomyšlení otřásl.

"Možná sem dostanu někoho v převlečení za fotografa." Dlouhé fotografické objektivy byly i vynikající dalekohledy.

"A co vysílačky?"

"Řekněme tak šest vysílaček naladěných na civilní pásma. Jestli je nemáme na ambasádě, nechám je sem poslat z Londýna."

"Lepší jsou armádní, jsou malé a dají se ukrýt - měli jsme v námořní pěchotě jednu, a ta měla sluchátko, jako jsou sluchátka obyčejných rádií. Je taky lepší, když jsou šifrované, ale to není jen tak." A navíc tyhle systémy, říkal si Ryan, nejsou nijak úžasně spolehlivé.

"Ano, to bychom mohli zvládnout. Máte dobré oko, Sire Johne."

"Nebyl jsem mariňákem nijak dlouho, ale v Základním kurzu se vyučuje takovým stylem, že se to hrozně těžko zapomíná. Tohle je ale pro šest lidí strašně rozlehlé náměstí, příteli."

"A SIS nás k ničemu takovému neškolí," dodal Sharp.

"Vezměte si, že americká Tajná služba by na pokrytí toho náměstí použila přes stovku vycvičených strážců - možná i víc, co já vím - a snažila by se ještě získat informace o každém hotelu, motelu a noclehárně v okolí." Jack vydechl. "Pane Sharpe, tohle ale nejde. Bývá tu hustý dav?"

"Liší se to. V letní turistické sezoně je tady víc lidí, než kolik se vejde na stadion ve Wembley. A příští týden? Minimálně stovky lidí," odhadoval. "Přesně to nejde předem říct."

Tenhle úkol bude pořádná fuška, říkal si Ryan.

"Je nějaká šance došlápnout si na hotely a pokusit se získat stopu toho Strokova?"

"V Římě je víc hotelů než v Londýně. Se čtyřmi důstojníky v terénu se to nedá pokrýt. Od místní policie se moc pomoci taky nedočkáme, že?"

"Co v této otázce radí Basil?" zeptal se Ryan, ačkoli odpověď odhadoval předem.

"Všechno se má co nejvíc tajit. Ne, o tom, co provádíme, nesmíme nikoho informovat."

Nemohl ani přivolat na pomoc místní stanici CIA. Bob Ritter by to nikdy nedovolil. Fuška byl ještě eufemismus.

31 KAPITOLA - STAVITEL MOSTŮ

SHARPOVA OFICIÁLNÍ REZIDENCE byla stejně úchvatná jako bezpečný dům za Manchesterem. Nedalo se odhadnout, pro koho byla postavena, a Ryan byl příliš unaven, než aby se na to ptal. Dostal pokoj a vlastní koupelnu, což mu bohatě stačilo. Stropy v každém pokoji byly vysoké, nejspíš šlo o obranu před horkými léty, jimiž se Řím proslavil. Při odpolední jízdě městem bylo dvacet sedm stupňů, teplo, ale pro člověka zvyklého na okolí Baltimore a Washingtonu nic neúnosného, i když Angličan si tu musel připadat jako v pekle. Ten, kdo psal o rozzuřených psech a Angličanech, musel žit v jiné době, říkal si Jack. V Londýně začali lidi ztrácet chuť k životu, když rtuť přelezla pětadvacet stupňů. Odhadoval, že za současné situace má asi tři dny na obavy, jeden na provedení plánu, který se mu se Sharpem povede dát do kupy - v naději, že se nestane vůbec nic a že CIA se podaří varovat bezpečnostní oddíly Jeho Svatosti, že by si měly začít víc všímat lidí, kteří se kolem papeže pohybují. Ten člověk vlastně chodí v bílém obleku, takže je ještě lepším cílem pro všechny, kdo na něj mají spadeno - je jako velký papírový terč, do kterého zloduch vyprázdní svůj zásobník. George Armstrong Custer se sice neocitl v horším taktickém prostředí, ale aspoň tam vkráčel s očima otevřenýma, i když poněkud zastřenýma obrovskou pýchou a vírou ve své vlastní štěstí. Papež takovou iluzí netrpěl. Ne, věřil, že bůh si pro něj přijde, kdykoli to jeho záměrům bude co nejlépe vyhovovat, a basta. Ryanovo vnitřní přesvědčení se od papežova zase tolik nelišilo, ale říkal si, že bůh mu nenadělil mozek a svobodný úsudek jen tak bezdůvodně - a byl Jack díky tomu nástrojem boží vůle? Uvědomil si, že pro tuto chvíli je to asi až příliš hluboká otázka, a kromě toho Ryan nebyl žádný kněz, aby něco takového mohl vykoumat. Možná neměl dostatek víry. Možná až příliš věřil v reálný svět. Práce jeho ženy spočívala v nápravě zdravotních potíží, a copak takové problémy sesílá na lidi bůh osobně? Někdo tvrdí, že ano. Nebo jsou tyhle problémy tím, co bůh prostě nechává žít si vlastním životem, aby je lidi jako Cathy mohli napravovat, a dělat tak vlastně práci za něj? Ryan se k tomuhle názoru přikláněl a církev by asi souhlasila, když po celém světě postavila tolik nemocnic.

Ale bůh rozhodně neschvaloval vraždu, a Jackovým úkolem teď bylo jedné takové zabránit, pokud je to vůbec možné. Rozhodně nehodlal zůstat stranou a ignorovat to. Kněz se může uchýlit jen k přesvědčování nebo přinejlepším k pasivnímu odporu. Ryan věděl, že kdyby viděl nějakého zločince, jak plánuje nějakou akci proti papežovi - nebo vlastně komukoli - a měl by v ruce zbraň, nezaváhal by ani zlomek vteřiny, aby tomu činu zabránil svou vlastní zbraní. Možná byl takhle prostě vychován, možná se to naučil od svého otce nebo šlo o výcvik z armády, ale tak či onak, použití fyzického násilí by ho nesrazilo do kolen - aspoň ne do doby, než by tu akci dokončil. V pekle se smažilo pár lidí, kteří by to mohli dosvědčit. Takže Jack se v duchu začal chystat na to, co bude muset udělat, možná, jestli se ve městě objeví zlí a on je zahlédne. Pak mu došlo, že by se z toho asi nemusel ani zodpovídat - má přece diplomatický statut. Ministerstvo zahraničí mělo právo zařídit jeho ochranu s odvoláním na Vídeňskou konvenci, ale v takovém případě by to asi neudělalo. Takže vše, co udělá, bude beztrestné, a to nebyl až tak špatný obchod, že?

Sharpovi ho vzali na večeři - do restaurace nedaleko od domu, ale jídlo bylo vynikající, šlo o další důkaz, že nejlepší italské restaurace jsou často rodinné. Sharpovi sem očividně chodili často, protože obsluha se k nim chovala velice přátelsky.

"Tome, co proboha vlastně uděláme?" zeptal se Jack otevřeně, když si uvědomil, že Annie určitě ví, čím se živí.

"Churchill tomu říkal NTH - nepřestávat to hrnout." Pokrčil rameny. "Uděláme, co bude v našich silách, Jacku."

"Mít za zády četu námořní pěchoty, asi bych se ale cítil líp."

"To já taky, příteli, ale člověk si musí vystačit s tím, co má k dispozici."

"Tommy," zeptala se paní Sharpová. "O čem to vy dva mluvíte?"

"To nesmíme říct, miláčku."

"Ale vy jste ze CIA, že?" řekla pak a otočila se na Jacka.

"Ano, madam," přikývl Jack. "Předtím jsem vyučoval historii na námořní akademii v Annapolisu a předtím jsem pracoval na burze a ještě předtím jsem byl v námořní pěchotě."

"Sire Johne, vy jste ten, co...?"

"A asi se nedožiju chvíle, až se na to zapomene." Proč proboha nenechal svou ženu a dceru za stromem na Mallu v Londýně a nedovolil Seanu Millerovi, aby udělal své, říkal si Jack. Cathy by si udělala pár fotek, které by policii přece taky pomohly. Žádný dobrý - či šílený - skutek neunikne spravedlivému trestu, napadlo ho. "A klidně můžete vynechat toho Sira. Nemám ani koně, ani drátěnou košili." A jediný meč, který měl, byl ten, jaký námořní pěchota dává svým důstojníkům po ukončení kurzu v Quantiku.

"Jacku, rytíř je slavnostní titul lidí, kteří pozvednou zbraň na ochranu panovníka. To jste dokázal dvakrát, jestli mě paměť neklame. Jste tedy oprávněn honosit se tím titulem," řekl Sharp.

"Vy toho nikdy nenecháte, co?"

"Na takové věci se nezapomíná, Sire Johne. Odvaha v bitvě patří k nejvíc zapamatováníhodným."

"A hlavně ve zlých snech se pořád vrací, ale tam se pistole vždycky zasekne, jak jsem si už párkrát všiml," připustil Jack poprvé v životě. "Co budeme dělat zítra, Tome?"

"Dopoledne mám nějakou práci na ambasádě. Co kdybyste se sám porozhlédl po okolí, zjistil další detaily a já se k vám připojím kolem oběda."

"To by šlo. Kde se sejdeme?"

"Přímo v bazilice, napravo je Michelangelova Pieta. Tak tam přesně v jednu patnáct."

"Dobře," přikývl Jack.

*****

"A KDE JE RYAN?" zeptal se Králík.

"V Římě," odpověděl Alan Kingshot. "Prozkoumává, co jste nám řekl." Celý den se snažili odhalit vše, co Králík ví o operacích KGB na území Velké Británie. Ukázalo se, že je toho celkem hodně, dost na to, aby trojice mužů z Bezpečnostní služby při zapisování poznámek div nezačala slintat blahem. Ryan se mýlil, říkal si Kingshot u večeře. Ten člověk není jen zlatý důl. Je to naplněný prvotřídní diamantový důl. Zajcev se postupně trošku uvolňoval, když si uvědomoval své postavení. Aby taky ne, pomyslel si Alan. Stejně jako člověk, co vynalezl počítačový čip, i tenhle Králík je na celý život zaopatřen, dostane mrkve, kolik dokáže schroupat, a jeho jamku budou před medvědy hlídat ozbrojení muži.

Jeho dcerka dnes objevila západní kreslené seriály. Především se jí líbil "Roadrunner", okamžitě si totiž všimla podobností s ruským "Jen počkej", a smála se při každém dílu.

Irina se zatím ponořovala do svých dovedností ve hře na piano, seděla za velkým křídlem v hudebně, sice dělala chyby, ale učila se z nich a pomalu se jí dávno zapomenuté dovednosti vracely, za což ji paní Thompsonová zahrnovala uznalými pohledy, protože ona sama se nikdy hrát neučila, ale našla v domě noty, aby si paní Zajcevová mohla procvičit prsty.

Téhle rodině, říkal si Kingshot, se bude na Západě líbit. Holčička byla jako všechny děti. Otec měl spoustu kvalitních informací. Matka bude svobodně dýchat a hrát do sytosti. Obléknou si svou nově nabytou svobodu jako pohodlné a volné oblečení. Byli to kulturnyje lidé, slibní zástupci bohaté kultury, která sahala do dob dávno před komunismem. Bylo dobré vědět, že ne všichni přeběhlíci jsou otravní alkoholici.

*****

"JAKO ROZEZPÍVANÝ kanárek, říkal Basil," oznámil Moore svým kolegům ve své pracovně. "Podle něj nám ten člověk poskytne víc informací, než můžeme vůbec využít."

"Jo, myslíš? Zkusíme to," přemýšlel Ritter nahlas.

"To jistě, Bobe. Kdy ho budeme mít tady?" zeptal se admirál Greer.

"Basil požádal ještě o dva dny. Řekněme tak ve čtvrtek odpoledne. Už jsem řekl letectvu, aby tam poslali letadlo. Klidně bychom mu mohli zaplatit první třídu," poznamenal Moore štědře. Koneckonců, z jeho peněz to nešlo. "Basil už mimochodem zalarmoval své lidi v Římě pro případ, že by KGB svou operaci na odstranění papeže nějak urychlila."

"Tak výkonní nejsou," řekl Ritter s jistou dávkou sebevědomí.

"Já bych byl zdrženlivější, Bobe," přemýšlel DDI nahlas. "Trpělivost není nejsilnější stránkou Jurije Vladimíroviče." Greer nebyl prvním člověkem, který něco takového pronesl.

"Já vím, ale u nich jde všechno pomaleji než u nás."

"A co Bulhaři?" zeptal se Moore. "Panuje názor, že střelec bude člověk jménem Strokov, Boris Strokov. Je to pravděpodobně on, kdo zabil Georgije Markova na Westminster Bridge. Zkušený atentátník, říká Basil."

"Je logické, že by použili Bulhary," podotkl Ritter. "Ve východním bloku mají na vraždy monopol, ale pořád to jsou komunisti, hrají šachy, do ničeho se nehrnou bezhlavě. Ještě jsme ale pořád nepřišli na to, jak upozorníme Vatikán. Můžeme o tom promluvit s nunciem?"

Všichni přítomní už o téhle možnosti trošku přemýšleli, a teď ji tedy začali zvažovat znovu. Papežský nuncius byl velvyslancem Vatikánu ve Spojených státech, jmenoval se Giovanni kardinál Sabatino. Šlo o zkušeného pracovníka papežových diplomatických služeb a měl dobrou pověst u dlouholetých zaměstnanců ministerstva zahraničí, jednak pro svou moudrost, jednak pro svou diskrétnost.

"Můžeme to provést tak, abychom nezkompromitovali zdroj?" zeptal se Greer.

"Můžeme říct, že si nějaký Bulhar pustil pusu na špacír..."

"Pozor na ten fiktivní zdroj, Arthure," varoval ho Ritter. "Nezapomínej, že DS má takovou zvláštní podskupinu. Zodpovídá se přímo jejich politbyru a moc písemných záznamů nemívá, aspoň podle toho, co nám říkají naše tamní zdroje. Ten Strokov do téhle skupiny patří, aspoň to se nám doneslo."

"Mohli bychom říct, že se jejich předseda strany moc vybavoval s milenkou. Pár jich má," navrhl Greer. Ředitel zpravodajského oddělení měl všechny možné informace o intimních zvycích světových vůdců, a šéf bulharské strany byl velice lidový, a to v tom nejpřízemnějším slova smyslu. Kdyby se něco takového někdy dostalo ven, ta žena by možná měla velké potíže, ale smilstvo není zadarmo, a bulharský předseda popíjel tak, že by si třeba nemusel vzpomenout, komu o tom, co mu podsunou, řekl. To by mohlo jejich svědomí trošku uchlácholit.

"To nezní zle," přikývl Ritter.

"Kdy se můžeme sejít s nunciem?" zeptal se Moore.

"Uprostřed týdne, šlo by to?" navrhl Ritter znovu. Všichni měli před sebou nabitý týden. Soudce bude v Kongresu až do středy dopoledne dojednávat rozpočtové záležitosti.

"A kde?" Sem ho pozvat přece jen nemohli. Nuncius by nepřišel. Kdyby si toho totiž někdo všiml, mohlo by z toho vzejít příliš potenciálních nepříjemností. A soudce Moore nemohl jít za nunciem. Ve Washingtonu byl jeho obličej až příliš známý.

"Ministerstvo zahraničí," přemýšlel Greer nahlas. Moore tam chodil poměrně často a nuncius tam taky nebyl úplně neznámý.

"To by šlo," rozhodl DCI. "Tak to zkusme zařídit." Moore se protáhl. Nesnášel, když musel pracovat i v neděli. I soudce odvolacího soudu má nárok na volné víkendy.

"Ještě jde o to, vymyslet, co můžou s tou informací vůbec udělat," upozornil je Ritter. "Co provádí Basil?"

"Nařídil římské stanici, aby se trochu rozhlédla, je jich tam jen pět, ale z Londýna tam zítra pošle další lidi pro případ, že by k tomu útoku mělo dojít ve středu - v ten den se totiž Jeho Svatost objevuje na veřejnosti. Počítám, že i on má poměrně nabitý program."

"Škoda že nemůže svou projížďku po náměstí prostě odvolat, ale kdyby to nadhodil, tak by ho stejně asi nikdo nebral vážně."

"To asi ne," přikývl Moore. Nezmiňoval se o informaci Sira Basila, že Ryan byl odeslán do Říma. Ritter by z toho dostal jen další záchvat, a Moore na to neměl v neděli náladu.

*****

RYAN VSTAL jako obyčejně brzy, nasnídal se a odjel taxíkem na Svatopetrské náměstí. Bylo příjemné procházet se po náměstí - které bylo pochopitelně takřka kruhové - jen v rámci ranní rozcvičky. Připadalo mu zvláštní, že tady, uprostřed hlavního města Italské republiky, existuje titulární suverénní stát, jehož oficiálním jazykem je latina. Přemýšlel, jestli by se to císařům líbilo, když posledním útočištěm jejich jazyka je zároveň sídlo organizace, která srazila na kolena jejich rozlehlé impérium, ale nemohl zajít do Fora a zeptat se tamních duchů.

Ten kostel poutal jeho pozornost. Na popsání něčeho takhle obrovského chyběla slova. Náklady na jeho výstavbu si vynutily prodávání odpustků, kvůli nimž Martin Luther vyvěsil na dveře katedrály svůj protest, tak začala reformace, s čímž jeptišky od svatého Matouše nesouhlasily, ale jezuité v dalších fázích Ryanovy výchovy mu to objasnili v poněkud širších souvislostech. Tovaryšstvo Ježíšovo vděčilo reformaci za svou existenci - bylo založeno, aby proti ní bojovalo.

V tuto chvíli na tom moc nezáleželo. Bazilika se vůbec nedala popsat slovy a vypadala jako velmi příhodné sídlo římsko-katolické církve. Vešel dovnitř a všiml si, že interiér působí dokonce jako ještě mnohem rozlehlejší než zvenčí. Sem by se dalo umístit i fotbalové hřiště. Dobrých sto metrů od něj stál hlavní oltář vyhrazený pouze pro papeže a pod ním byla krypta, kam se pohřbívali předchozí papežové, včetně, jak praví legenda, samotného Šimona Petra. "Ty jsi Petr," citovalo Ježíšova slova Písmo, "a na téhle skále zbuduji svou církev." Inu, s pomocí několika architektů a nejspíš s celou armádou zedníků tady skutečně něco vyrostlo. Jack měl pocit, jako by ho vtahovala dovnitř, jako by to byl dům samotného boha. Katedrála v Baltimoru by tady působila jen jako nějaký přístěnek. Rozhlížel se, viděl turisty, kteří též zvedali oči ke stropu s otevřenou pusou. Jak tohle mohli postavit bez ocelové konstrukce? přemýšlel Jack. Byly to jen kamenné kvádry položené jeden na druhém. Ti hoši za starých časů se ve své práci fakt vyznali, říkal si Ryan. Potomci těch inženýrů teď pracovali pro Boeing nebo NASA. Procházel se celých dvacet minut a pak si musel připomenout, že on přece není jenom turista.

Na tomhle místě kdysi stával původní římský Circus Maximus. Velká závodní dráha pro povozy podobné těm, co se objevily ve filmu Ben Hur, kterou pak zlikvidovali, a postavili tu kostel, původně zasvěcený svatému Petrovi, ale ten se časem rozpadl, takže se zrodil dlouholetý projekt vystavět tuhle baziliku, která byla dokončena v šestnáctém století, vybavoval si Ryan. Vyšel ven, aby si ještě jednou prohlédl celou oblast. Jakkoli se snažil vymýšlet nějaké alternativy, měl pocit, že jeho první dojem byl správný. Papež nasedá do svého auta tady, jede asi tudy a místo, kde je nejzranitelnější, je... přesně tamhle. Potíž byl v tom, že tamhle znamenalo půlkruh o délce přibližně dvou set metrů.

Fajn, pomyslel si. Nejvyšší čas na nějakou analýzu. Střelec bude profík. Toho zajímají hlavně dvě věci: zaprvé splnit svůj úkol; a zadruhé, dostat se odsud co nejrychleji a živý.

Takže Ryan se rozhlížel po potenciálních únikových cestách. Vlevo, nejblíže u fasády kostela, budou lidi určitě namačkaní, aby uviděli papeže hned, jakmile vyjde ven. O kus dál se cesta pro otevřený vůz trošku rozšiřovala, takže se rozpětí výstřelu zvětšovalo - tomu by se chtělo vyhnout. Jenže střelec taky potřeboval odsud zmizet, a nejlepší způsob se nabízel směrem k boční ulici, kde včera zaparkoval Sharp. Tam by se nejspíš dalo ukrýt auto, a kdyby se střelec dostal takhle daleko, stačilo by jen sešlápnout pedál plynu až na podlahu a vytratit se do míst, kde by měl ukryté náhradní auto - to by bylo nutné, protože poldové se rozhodně začnou zajímat o to první, a v Římě se nalézá docela solidní zásoba policistů, kteří by neváhali vrhnout se přímo do plamene, aby dopadli toho, kdo se odvážil vystřelit na papeže.

Ale zpět k místu střelby. Ocitnout se v nejhustším davu by nebylo k ničemu, takže by asi střelec nebyl příliš blízko kostela. Možná by mohl odejít tímhle obloukem. Asi šedesát sedmdesát metrů. Dejme tomu přibližně deset vteřin? Přímou cestou, jo, asi tak. Zdvojnásobil to, jen aby měl jistotu. Aby odlákal pozornost, asi by křikl něco jako "Tamhle je!"'Pak by se ho aspoň podařilo snadněji identifikovat, ale plukovník Strokov určitě plánuje, že ve středu večer už bude spát v Sofii. Zkontrolovat odlety letadel, říkal si Jack v duchu. Jestli vystřelí a zmizí, tak domů přece nepoplave, že? Ne, rozhodne se pro nejrychlejší způsob, jak se odsud dostat - pokud nemá tady v Římě nějaký hodně dobrý úkryt.

To byla možnost. Potíž byla v tom, že měli proti sobě zkušeného špiona z terénu, který si mohl naplánovat spoustu věcí. Jenže tohle byla realita, žádný film, a profesionálové se snaží o co největší jednoduchost, protože ve skutečnosti můžou být i ty nejpromyšlenější věci úplně na houby.

Určitě bude mít minimálně jeden záložní plán. Možná víc, ale jeden určitě.

Oblékne se jako kněz? Jack jich viděl kolem sebe spoustu. Jeptišek taky - tolik jich Jack nikdy neviděl. Kolik Strokov měň? Stačí mít víc než sto

pětašedesát, a na jeptišku je moc vysoký. Ale kdyby se oblékl za kněze, mohl by pod sutanu schovat pistoli jako nic. To bylo povzbudivé pomyšlení. Jenže jak rychle může utíkat člověk v sutaně? Tím se to možná vyvažovalo.

Musíme očekávat pistoli, možná s tlumičem. Pušku - ne, její výhody jsou zároveň jejími nevýhodami. Byla tak dlouhá, že někdo z lidí vedle něj by mu mohl vychýlit hlaveň do strany, takže by nemohl pořádně vystřelit. Možná pušku AK-47, kdyby ji použil nepozorovaně? Ale ne, lidi stříleli ze samopalu od boku jenom ve filmech. Ryan to vyzkoušel se svou M-16 v Quantiku. Připadal si jako opravdový John Wayne, ale nedala se tak zasáhnout ani vrata od stodoly. Mířidla, jak dělostřelečtí seržanti vysvětlovali jeho spolužákům v Základním kurzu, mají své opodstatnění. Jako Wyatt Earp v televizi - vytáhnout a vypálit od boku. To fungovalo jedině v případě, když jste druhou rukou drželi protivníka za rameno. Mířidla mají své opodstatnění, napovídají vám, kam míříte, protože kulka, již vystřelíte, má v průměru kolem osmi milimetrů, a vy chcete přesně zasáhnout takhle malý terč, stačí škytnout, a je po zásahu, navíc ve stresu se míření zhoršuje... pokud nejste zvyklí zabíjet lidi. Jako například Boris Strokov, plukovník Diržavnoj Sugurností. Co když je jedním z těch, kdo prostě neucuknou, jako Audie Murphy ze Třetí pěchotní divize za druhé světové války? Ale kolik je na světě takových lidí? Murphy byl jeden z osmi milionů amerických vojáků a nikdo si té jeho vražedné schopnosti nevšiml, dokud se u něj na bojišti neprojevila, možná překvapila dokonce i jeho. Murphy sám asi nikdy nepochopil, jak moc se od ostatních lidí liší.

Strokov je profík, opakoval si Jack v duchu. Takže se bude chovat jako profík. Naplánuje každý detail, zejména pro únik.

"Vy budete Ryan," ozval se tichý hlas s britským přízvukem. Jack se otočil a zahlédl bledého muže se zrzavými vlasy.

"A vy jste kdo?"

"Mick King," odpověděl muž. "Sir Basil nás čtyři poslal sem. Očicháváte oblast?"

"Je to na mně moc poznat?" obával se Jack najednou.

"Klidně byste se mohl vydávat za studenta architektury." King změnil téma. "Co na to říkáte?"

"Myslím, že střelec se postaví přímo sem a pokusí se vzít roha tamtudy," řekl Jack a ukázal. King se rozhlédl, pak promluvil.

‚Je to tady riskantní, ať to naplánujeme, jak chceme, budou tady spousty lidí, ale asi ano, tohle se jeví jako nejslibnější varianta," přikývl špion.

"Kdybych to plánoval já sám, radši bych použil ostřelovače shora. Musíme umístit někoho nahoru, abychom pokryli i tuhle možnost."

"Souhlasím. Pošlu tam Johna Sparrowa. To je ten krátkovlasý chlapík tamhle. Vzal si s sebou asi metrák foťáku."

"Dalšího muže do ulice tamhle. Střelec se asi bude po městě přepravovat autem, a já bych ho zaparkoval tamhle."

"To je ale až moc okaté, nemyslíte?"

"Hele, já nejsem šachista, ale bývalý mariňák," odpověděl Ryan. Ale bylo fajn mít k ruce někoho, kdo mu nabídne ještě další názor. Byla tu spousta taktických možností a každý člověk si četl v mapě trošku jinak, Bulhaři navíc mohli studovat úplně z jiných učebnic.

"To nám teda hodili na hřbet pořádnou kládu. Vůbec nejlepší by bylo, kdyby se ten Strokov vůbec ani neobjevil. Mimochodem, tady je," řekl King a podal Ryanovi obálku.

Byla plná fotek poměrně dobré kvality.

"Nick Thompson mi říkal, že má oči úplně bez života," řekl Ryan, když se podíval na jednu z nich.

"Vypadá jako poměrně chladný člověk, co?"

"Až sem ve středu přijdeme, budeme mít zbraně?"

"Já rozhodně," přikývl King. Devítku browning. Na ambasádě by jich ještě pár mělo být. Vím, že vy pod tlakem dokážete střílet poměrně přesně, Sire

Johne," dodal se špetkou respektu.

"To ale neznamená, že mě to baví, příteli." A nejlepší vzdálenost pro použití pistole byla kontaktní, kdy člověk stál přímo u protivníka. Tak se nedalo moc minout. Dokonce se tím snížil i hluk. Plus šlo o vynikající způsob, jak někomu naznačit, aby nepodnikal žádnou nepředloženost.

Po příští dvě hodiny se pětice mužů procházela po náměstí, ale neustále se vracela na stejné místo.

"Celé to rozhodně nepokryjeme, pokud nebudeme mít stovku mužů," řekl Mick King konečně. "A když nemůžeme být silní všude, mohli bychom si vybrat jedno místo a být silní tam."

Jack přikývl a vzpomněl si, jak Napoleon přikázal svým generálům, aby přišli s plánem na ochranu Francie před invazí, a když jeden vysoký důstojník rozmístil své jednotky rovnoměrně po celé délce hranic, zeptal se ho, jestli se ten člověk snaží o ochranu před pašeráky. Takže ano, když nejde být silný všude, stačí naplánovat silné postavení aspoň někde a doufat, že jste zvolili správné místo. Klíčem bylo jako vždy zkusit přemýšlet jako protivník, jak ho to učili jako zpravodajského analytika. Mysli tak, jak myslí tvůj protivník, a tak ho zastavíš. Teoreticky to znělo tak jednoduše a dobře. V terénu to ovšem bylo poněkud odlišné.

Zastihli Toma Sharpa, když vcházel do baziliky, společně pak odešli do restaurace na oběd a na pár slov.

"Sir John má pravdu," řekl King. "Nejlepší místo je tamhle vlevo. Máme toho hajzla na fotkách. Tebe, Johne..." otočil se na Sparrowa... "dáme na střechu kolonády i se všemi tvými ťáky. Budeš mít za úkol rozhlížet se po davu a zahlédnout ho, pak nám vysílačkou předáš informace."

Sparrow přikývl, ale ve tváři měl napsáno, co si o celé té akci myslí.

"Micku, tys to uhodl už na začátku," řekl Sparrow. "Je to děsná kláda. Měli bychom tady mít celý prapor SAS, a ani to by nestačilo." 22. Speciální letecký pluk byl ve skutečnosti tvořen jen asi dvěma družstvy, i když to byli vynikající specialisté.

"Naším úkolem není přemýšlet o tom, proč to tak je a není, kamaráde," řekl jim všem Sharp. "Hlavní je jistota, že Basil ví, co dělá." Kolem stolu se všichni ušklíbali, což bylo více než výmluvné.

"Co vysílačky?" zeptal se Jack.

"Už je sem veze kurýr," odpověděl Sharp. "Malé, vejdou se do kapsy a mají malinká sluchátka, ale bohužel jsou bez mikrofonů."

"Hergot," poznamenal Ryan. Tajná služba by měla všechno, co by pro tuto misi potřebovali, ale nešlo jim jen tak zavolat a nechat si to sem poslat. "A co ochranka královny? Kdo se o to stará?"

"Metropolitní policie, mám pocit. Proč..."

"Mikrofony na límci," odpověděl Ryan. "To u nás používá Tajná služba."

"Můžu se zeptat," přikývl Sharp. "Dobrý nápad, Jacku. Možná budou mít, co potřebujeme."

"Měli by s námi spolupracovat," přemýšlel Mick King nahlas.

"Podívám se na to hned odpoledne," slíbil Sharp.

Jo, pomyslel si Jack, budeme nejlíp vybaveni lidi, co kdy pokazili nějakou misi.

"Tomuhle tady říkají pivo?" zeptal se Sparrow poté, co se poprvé napil.

"Lepší než americký chcanky," poznamenal jeden z jeho kolegů.

Jack se nenechal vyprovokovat. Kromě toho, do Itálie se nejezdí kvůli pivu, ale vínu.

"Tak co vlastně víme o Strokovovi?" zeptal se Ryan.

"Faxem mi poslali jeho policejní spis," hlásil Sharp. "Četl jsem ho dneska ráno. Měří metr třiasedmdesát, pětadevadesát kilo. Evidentně mu chutná. Není to tedy žádný atlet - rozhodně ne sprinter. Hnědé vlasy, celkem husté. Dobré jazykové schopnosti. Anglicky hovoří s přízvukem, ale fran-

couzsky a italsky se prý domluví jako rodilý mluvčí. Prý je odborník na

malé zbraně. V oboru se pohybuje už dvacet let - věk asi třiačtyřicet. Do zvláštního odboru DS ho vybrali před patnácti lety, přisuzuje se mu osm vražd, možná jich má víc, v tomhle ohledu nemáme dobré informace."

"Takhle vypadá jako velmi sympatický chlapík," nadhodil Sparrow. Pak sáhl pro jednu z fotek. "Nemělo by být těžké si ho všimnout. Asi bychom měli ty fotky zmenšit, abychom si je všichni mohli vzít s sebou."

"To už je zařízeno," slíbil Sharp. Na velvyslanectví byla fotolaboratoř, kterou měl k osobní potřebě.

Ryan se rozhlédl kolem stolu. Těšilo ho aspoň, že má kolem sebe profesionály. Až dostanou šanci se projevit, asi ji nezahodí - jako dobrý tým námořní pěchoty. Nebylo to zrovna moc, ale málo to taky nebylo.

"A co zbraně?" zeptal se Ryan pak.

"Tolik devítek browningů, co můžeme potřebovat," ujistil ho Tom Sharp.

Ryan se chtěl zeptat, jestli mají munici s dutou špičkou, ale nejspíš měli jen armádní tvrdé. Ty nesmysly ze Ženevské konvence. Devítimilimetrová nábojnice Parabellum byla v Evropě považována za výkonnou, ale ve srovnání s .45 Colt, s níž cvičil on, to byla diabola. Tak k čemu tedy vlastní Browning Hi-Power? ptal se Jack sám sebe. Ovšem ten, který měl doma, byl nabitý nábojnicemi s dutou špičkou, jež americká FBI považovala za jediné smysluplné střely, jež z té zbraně lze vystřelit. Osvědčily se jak při průniku, tak při zásahu, kdy zvětšily svou velikost a zasažený velmi rychle vykrvácel.

"Doufám, že bude hodně blízko," prohlásil Mick King. "Z těch pistolek jsem nestřílel už kupu let." Což Jackovi připomnělo, že v Anglii není taková obliba zbraní jako v Americe, a to ani v bezpečnostních službách. James Bond je filmový hrdina, říkal si Ryan. On sám byl možná nejlepší pistolník v místnosti, a přesto nemohl na statut experta ani pomýšlet. Pistole, které jim Sharp rozdá, budou asi armádního typu, s neviditelnými mířidly a nešikovnou rukojetí. Ta, kterou měl Ryan doma, měla rukojeť Pachmayr, jež mu zapadla do ruky tak přirozeně jako na zakázku vyrobená rukavice. Hergot, v téhle práci ho nečeká nic snadného.

"Fajn. Johne, ty budeš na kolonádě. Zjisti si, jak se tam dostaneš, a připrav se, abys tam byl ve středu brzy ráno."

"Jo." Usnadní mu to novinářský průkaz. "Ještě prověřím časový harmonogram."

"Dobře," přikývl Sharp. "Odpoledne se ještě budeme procházet po náměstí. Zkusíme najít, jestli jsme něco nepřehlédli. Mám pocit, že jednoho člověka umístíme do boční ulice, aby se pokusil našeho přítele Strokova zahlédnout už při příchodu. Jestli ho uvidíme, budeme ho sledovat celou cestu."

"Nezastavíme ho tam?" zeptal se Ryan.

"Bude lepší, když ho necháme přijít blíž," přemýšlel Sharp nahlas. "Bude nás tam víc, on bude mít menší chuť provést nějakou hloupost. Když budeme u něj, tak přece neprovede nějakou pitomost, ne? Na to už dohlédneme."

"Bude natolik vypočitatelný?" strachoval se Jack.

"Už tady určitě byl. Vlastně bychom ho dneska nebo zítra mohli i potkat, nemyslíte?"

"Na to bych teda boty nevsadil," namítl Jack.

"Musíme využít to, co máme v ruce, Sire Johne," řekl King. "A doufat, že budeme mít štěstí."

Ryan si uvědomil, že to je nezpochybnitelné.

"Kdybych tuhle operaci plánoval já, ze všech sil bych se snažil udělat to co nejjednodušší. Nejdůležitější přípravy, co ho čekají, jsou tady." Sharp si poklepal na hlavu. "I on bude trošku nervózní, i když má v téhle oblasti takové zkušenosti. Jo, je to chytrák, ale není to žádný Superman. Klíčem k úspěchu je překvapení. To na své straně nemá on, že? A ztráta momentu překvapení je pro každého důstojníka v terénu ta nejhorší možnost. Jakmile o něj přijde, všechno se mu rozpadne jako kolečka hodinek. Nezapomeňte, že když uvidí jedinou věc, která se mu nebude zamlouvat, možná prostě odejde a nachystá si plán na příště. Z jeho pohledu ta operace vůbec nezávisí na čase."

"Myslíte?" Ryan si tím nebyl jistý ani trošku.
"Ano. Kdyby závisela, ať už z jakéhokoli operačního důvodu, dávno by ji uskutečnili a papež už by rozmlouval s bohem mezi čtyřma očima. Podle toho, co se ke mně z Londýna doneslo, se tahle operace plánuje už více než šest týdnů. Takže Strokov určitě nespěchá. Hodně by mě překvapilo, kdyby se to pozítří vážně stalo, ale musíme se chovat, jako by to tak mělo dopadnout."
"Mít tak vaši sebejistotu, člověče."
"Sire Johne, lidi v terénu jednají a myslí jako lidi v terénu, ať jsou z kteréhokoli státu," řekl Sharp jistě. "Naše operace není snadná, to jistě, ale mluvíme stejnou řečí jako on, abych tak řekl. Kdyby se jednalo o nějakou spěšnou akci, tak už by dávno proběhla. Je to tak, pánové?" zeptal se a všichni kolem stolu přikyvovali, až na Američana.
"Co když nám něco nedochází?" nadhodil Ryan.
"Vyloučit se to nedá," připustil Sharp, "ale je to fakt, se kterým musíme počítat a zároveň na něj nesmíme dbát. Máme jen ty informace, které máme, a podle toho musíme plánovat své kroky."
"Nemáme zase tolik na výběr, že, Sire Johne?" zeptal se Sparrow. "Víme jen to, co už víme."
"Je to pravda," připustil Ryan poněkud zdrceně. Pak ho napadlo, že se možná děje i něco jiného. Co když tohle je jenom léčka, která má odlákat jejich pozornost? Co když někdo rozhazuje bouchací kuličky - aby upoutal pohledy hlukem, a zatím provedl skutečnou akci? Tohle, napadlo ho najednou, je reálná eventualita.
Krucifix.

*****

"CO TO JE zase s Ryanem?" zeptal se Ritter, když rozrazil dveře kanceláře soudce Moora.
"Basil se domníval, že když už BEATRIX je od začátku operací CIA, tak proč neposlat jednoho z našich důstojníků, aby tam na to dohlédl. Nemyslím, že by to mohlo něčemu ublížit," řekl Moore.
"Pro koho si Ryan myslí, že pracuje?"
"Bobe, co kdyby ses uklidnil? Co může podle tebe udělat, čím by tomu uškodil?"
"Hergot, Arthure..."
"Uklidni se, Roberte," nařídil mu Moore hlasem, jaký soudce používal k tomu, aby prosadil svou ve všech otázkách mimo počasí.
"Arthure," řekl Ritter o vlásek klidněji, "nemá tam co dělat."
"Nechápu, proč bych měl protestovat, Bobe. Nikdo z nás si přece nemyslí, že k něčemu dojde, ne?"
"No... ne, asi ne," připustil DDO.
"Takže si jen rozšiřuje obzory a díky tomu, co se tam naučí, z něj bude lepší analytik, ne?"
"Možná jo, ale nelíbí se mi, že si nějaký úředník hraje na odborníka pro práci v terénu. Na to nemá kvalifikaci."
"Bobe, je to bývalý mariňák," připomněl mu Moore. A námořní pěchota měla rovněž jistý punc kvality, nezávisle na CIA. "Nedá se čekat, že by si nadělal do kalhot, ne?"
"To snad ne."
"A nebude dělat nic jiného, než že se podívá, jak se nic neděje, a kontakt s několika důstojníky v terénu snad jeho vzdělání nijak nepříznivě neovlivní, ne?"
"Jsou to Britové, ne naši chlapci," namítl Ritter nedůrazně.
"Jsou to ti samí, co nám vyvezli za hranice Králíka."
"Fajn, Arthure, máš pravdu."
"Bobe, ty jsi jeden záchvat za druhým, proč je nevyužiješ k něčemu

důležitému?"
"Ano, Arthure, ale Správa operací je moje zodpovědnost. Mám tam poslat Ricka Nolfiho?"
"Myslíš, že je to nutné?"
Ritter zavrtěl hlavou. "Ne, myslím že ne."
"Takže necháme Brity, aby tuhle mini-operaci řídili sami, a v Langley zachováme chladnou hlavu, dokud si nebudeme moci popovídat s Králíkem a vyhodnotit stupeň ohrožení papeže, jasné?"
"Ano, Arthure." A zástupce ředitele Ústřední zpravodajské služby pro oblast operací se vrátil do své kanceláře.

*****

VEČEŘE PROBĚHLA v pohodě. Britové byli dobří společníci, zvlášť když se hovor stočil na otázky nesouvisející s prací. Všichni byli ženatí. Tři měli děti a jednomu se mělo zanedlouho narodit první.
"Vy máte dvě, jestli si dobře vybavuju, že?" zeptal se Mick King Jacka.
"Jo, a druhé se narodilo během hodně rušné noci."
"To bych řekl!" řekl Ray Stones, jeden z nově dorazivších Angličanů. "Jak to snášela vaše paní?"
"Když se malý Jack narodil, tak to šlo, ale zbytek večera nestál za nic."
"To si myslím," poznamenal King.
"Od koho víme, že Bulhaři chtějí zabít papeže?" zeptal se Sparrow.
"Po krku mu jde KGB," odpověděl Jack. "Přednedávnem jsme dostali ven jednoho emigranta. Je v bezpečném domě a zpívá jako operní diva v Aidě. Tohle je prozatím to nejdůležitější, co nám řekl."
"Spolehlivá informace?" zeptal se King.
"Myslíme, že je podložená zlatem. Sir Basil se s naším názorem taky ztotožnil. Proto vás sem poslal, hoši," oznámil jim pro případ, že by jim to ještě nedošlo. "Já jsem se s tím Králíkem sešel osobně, a podle mě mluví čistou pravdu."
"Operace CIA?" zeptal se tentokrát Sharp.
Jack přikývl. "Správně. Měli jsme ale menší problém a vaši hoši byli tak laskaví, že nám pomohli. O moc víc bohužel říct nemůžu, promiňte."
Všichni to chápali. Nikdo si nepřál, aby jejich operaci zhatila přílišná upovídanost.
"To musel vymyslet sám Andropov - papeže trápí Polsko, že?"
"Asi ano. Možná má pod svým velením víc divizí, než kolik by se jim líbilo."
"Ale i tak mi to připadá až trochu moc extrémní - jak svět asi zareaguje na vraždu Jeho Svatosti?" přemítal King nahlas.
"Evidentně se toho obávají míň než totálního politického kolapsu v Polsku, Micku," přemýšlel Stones nahlas. "A obávají se, že právě papež by to mohl zavinit. Souboj meče a ducha, jak říkal Napoleon, Micku. Duch nakonec vždycky zvítězí."
"Ano, to chápu, a my jsme teď v epicentru světa duchovnosti."
"Já jsem tady poprvé," přiznal Stones. "Jsem z toho úplně paf. Musím sem jednou vyrazit s rodinou."
"Jídlo a víno tady mají fakticky prvotřídní," poznamenal Sparrow sklánějící se nad telecím. "A co místní policie?"
"Poměrně velice slušná," odpověděl Sharp. "Škoda že je nemůžeme požádat o pomoc. Vyznají se tu - je to koneckonců jejich teritorium."
Ale tihle chlapci jsou profíci z Doveru, pomyslel si Ryan s jistou dávkou naděje. Jenom jich mělo být víc. "Tome, mluvil jsi s Londýnem o těch vysílačkách?"
"Aha, ano, Jacku. Pošlou nám jich deset. Sluchátka a mikrofony na límec. Vlnová délka podobná té, co používá armáda. Nevím, jestli jsou šifrované, ale

jsou poměrně bezpečné, navíc budeme dodržovat přísnou disciplínu. Takže aspoň budeme moci pořádně komunikovat. Procvičíme si to s nimi zítra odpoledne."

"A ve středu?"

"Přijdeme sem kolem deváté ráno, rozdělíme si oblasti a budeme se pohybovat kolem, dokud se neshromáždí dav."

"Na tohle mě v námořní pěchotě necvičili," přemýšlel Ryan nahlas.

"Sire Johne," odpověděl Mick King, "na něco takového není vycvičen nikdo z nás. Ano, jsme všichni zkušení zpravodajští důstojníci, ale tohle je úkol skutečně spíš pro někoho z ochranky, třeba pro policejní konstábly, co hlídají Její Veličenstvo a premiérku, nebo pro vaše chlapce z Tajné služby. Tomu ale říkám zaměstnání."

"Ano, Micku, počítám, že po tomhle úkolu si jich budeme všichni vážit o něco víc," podotkl Ray Stones ke všeobecné shodě kolem stolu.

"Johne," otočil se Ryan ke Sparrowovi. "Vy máte nejdůležitější práci, musíte toho hajzla zahlédnout."

"Nádhera," odpověděl Sparrow. "Stačí jen prohlédnout víc jak pět tisíc obličejů a najít jeden, který tam možná ani nebude. Nádhera," opakoval.

"Co si s sebou vezmete?"

"Mám tři fotoaparáty Nikon a solidní sbírku objektivů. Myslím, že zítra si koupím ještě nějaký dalekohled. Jenom doufám, že najdu dobré místo, abych viděl co nejvíc. Trochu mě trápí výška parapetu. Je tam mrtvý bod

sahající od paty sloupů asi třicet metrů, tam prostě nevidím nic. To snižuje moje schopnosti, hoši."

"Nemáme dvakrát na výběr," přemýšlel Jack nahlas. "Ze země byste neviděl vůbec nic."

"To je právě náš problém," přikývl Sparrow. "Nejlepší možností by byla dvojice mužů, jeden - nebo ještě líp víc než jeden - na každé straně s kvalitními dalekohledy. Ale nemáme dost lidí a museli bychom získat povolení papežovy ochranky, což je, jak tuším, naprosto vyloučeno."

"Jejich zapojení by nám pomohlo, jenže..."

"Jenže nemůžeme jen tak rozhlásit všechno, co víme od Králíka. Jo, já vím. Papežův život je v té rovnici až na druhém místě. To je prostě super, ne?" vrčel Ryan.

"Jak velkou cenu má bezpečnost vaší země, Sire Johne, a naší taky?" nadhodil King řečnickou otázku.

"Větší než jeho život," odpověděl Ryan. "Jasně, já vím, ale neznamená to, že se mi to musí líbit."

"Byl někdy nějaký papež zavražděn?" zeptal se Sharp. Odpověď nikdo neznal.

Jednou to někdo zkusil. Švýcarská garda vystavěla hradbu těl, aby mohl papež uniknout. Většina členů gardy to odskákala, ale papež to přežil," řekl Ryan, když si vzpomněl na úryvek nějaké knížky, kterou četl u jezuitů asi ve čtvrtém ročníku.

"Zajímalo by mě, jak dobří ti Švýcaři asi jsou," pronesl Stones.

"V těch pruhovaných uniformách jsou k zulíbání. Asi jsou dobře motivovaní. Všechno je otázka tréninku," poznamenal Sharp. "V něm spočívá hlavní rozdíl mezi civilistou a vojákem - výcvik. Chlapci v civilu mají možná dobré informace, ale jestli nosí pistole, mají vůbec povolení je použít? Pracují přece pro církev. Možná nejsou vycvičeni, aby někoho jen tak odpráskli."

"U vás přece jeden chlap vyskočil z davu a vystřelil z poplašňáku na královnu - když jela do parlamentu, ne?" vybavil si Ryan. "Na koni tam jel nějaký důstojník. Překvapilo mě, že toho magora nerozsekal šavlí - tak bych asi instinktivně jednal já - ale on ne."

"Je to slavnostní šavle, jen pro obřadní účely. Myslím, že by tím nešlo ukrojit ani studené máslo," řekl Sparrow. "Ale toho člověka skoro rozdupal jeho kůň."

"Tajná služba by ho na místě sundala. Sice měl v pistoli slepé," řekl Ryan, "ale každopádně to vypadalo a znělo jako ostré. Její Veličenstvo zachovalo

neuvěřitelný klid. Já bych se asi podělal strachy."

"Myslím, že Její Veličenstvo královna si pak došla do příslušných prostor ve Westminsterském paláci. Má tam svůj vlastní záchod," řekl King Američanovi.

"Ten incident měl na svědomí nějaký duševně nemocný chlapík, teď nejspíš dřepí v nějakém blázinci," řekl Sharp, ale jako všichni britští poddaní měl při sledování těch záběrů v televizi srdce až v krku a i jeho překvapilo, že ten šílenec celou událost vůbec přežil. Kdyby tam byl nějaký z královských gardistů z Toweru se svou obřadní píkou - zvanou halapartna - určitě by ho přišpendlil k dlažbě jako brouka do krabičky. Možná bůh skutečně drží ochrannou ruku nad blázny, opilci a malými dětmi. "Takže jestli se Strokov opravdu ukáže a podaří se mu vystřelit, myslíte, že místní se o něj postarají?"

"Musíme doufat," řekl King.

To by prostě bylo super, ne? pomyslel si Jack. Profesionálové papeže ochránit nemůžou, ale místní číšníci a obchodníci s látkami umlátí toho prevíta k smrti. To se bude na NBC Night News krásně vyjímat.

*****

V MANCHESTERU zatím Králík a jeho rodina dojedli další fantastickou večeři paní Thompsonové.

"Co jí obyčejný anglický pracující?" zeptal se Zajcev.

"Nic takhle skvělého," přiznal Kingshot. On sám tak tedy nejedl. "Ale snažíme se dbát na pohodlí našich hostů, Olegu."

"Řekl jsem vám toho dost o MINISTEROVI?" zeptal se pak. "Víc nevím." Bezpečnostní služba z něj odpoledne vytáhla vše, co o tom věděl, každý detail probrali nejméně pětkrát.

"Moc jste nám pomohl, Olegu Ivanoviči. Děkujeme." Bezpečnostní službě toho skutečně pověděl celkem dost. Nejčastěji se na takové penetrační agenty přicházelo tak, že se podařilo identifikovat informace, které předávali. K informacím, jež jim Králík sdělil, měl přístup jen omezený počet lidí, z nichž všichni budou pod dohledem lidí z "Pětky", dokud někdo neprovede něco, co bude jen velmi těžko vysvětlovat. Pak se zaměří na mrtvou schránku a budou čekat, kdo si tu zásilku přijde vyzvednout, takže se jim podaří pak identifikovat i jeho kontrolního důstojníka KGB a dosáhnou dvou úspěchů za cenu jednoho - nebo jich třeba bude i víc, protože případový důstojník bude určitě mít na starosti víc než jen jednoho agenta, a další zjištění by mohla sahat daleko jako větve stromu. Pak se pokusí zatknout vedlejšího agenta, než se vydají za hlavním cílem, protože KGB by se díky tomu nemusela dozvědět, že došlo k odhalení jejího penetračního agenta, a tím se podaří ochránit primární zdroj, Olega Zajceva. Kontrašpionážní činnost byla spletitá jako intriky na středověkém dvoře a všichni účastníci ji milovali i nenáviděli právě kvůli její složitosti; nicméně odhalení nějakého agenta tak ještě nabývalo na hodnotě.

"A co papež?"

"Jak jsem vám říkal už dříve, máme v Římě tým lidí, kteří celou záležitost právě prozkoumávají," odpověděl Kingshot. "Moc toho nemůžeme říct - vlastně toho ani moc nemůžeme udělat, ale snažíme se na základě vašich informací podniknout nějaké kroky, Olegu."

"To je dobře," přemýšlel Zajcev nahlas a doufal, že to vše nepodnikal pro nic za nic. Neměl zrovna dobrý pocit, že odhalí sovětské agenty po celém Západě. Udělá to, aby si zachránil svou pozici v novém domově, nemluvě o penězích, které dostane za to, že se stane zrádcem své bývalé vlasti, ale nejvíce mu záleželo na tom, aby byl zachráněn ten jeden konkrétní život.

*****

V ÚTERY RÁNO si Ryan přispal, vstal později než obvykle, tedy až po osmé,

ale říkal si, že by měl načerpat trochu sil před tím, co ho příštího dne čeká. Později jako když je najde.

Sharp se zbytkem týmu už byli vzhůru.

"Něco nového?" zeptal se Jack, když vstoupil do jídelny.

"Máme ty vysílačky," hlásil Sharp. U každého místa na stole ležela jedna. "Jsou vynikající - naprosto stejný typ, jaký používá vaše Tajná služba - stejný výrobce, Motorola. Jsou úplně nové a jsou šifrované. Mikrofony na límec a sluchátka."

Ryan se podíval na svou. Sluchátko bylo z průhledného plastu, přívodní kabel smotaný jako u telefonu a prakticky neviditelný. To bylo dobře. "Co baterie?"

"Taky úplně nové a každý dostane dvě náhradní sady. Je fajn vědět, že o Její Veličenstvo je dobře postaráno."

"Fajn, takže nikdo nás neodposlechne a my si můžeme vyměňovat informace," řekl Ryan. Byla to jedna dobrá zpráva oproti ošklivé hromadě těch špatných. "Jaký je plán na dnešek?"

"Zpět na náměstí, trochu se porozhlédneme, a budeme doufat, že zahlédneme našeho kamaráda Strokova."

"A když se tak stane?" zeptal se Ryan.

"Budeme ho sledovat až k místu, kde bydlí, a pokusíme se zjistit, jestli máme šanci si s tím člověkem dnes večer promluvit."

"Když se dostaneme tak daleko, tak s ním budeme jenom mluvit?"

"A co byste čekal, Sire Johne?" odpověděl Sharp a chladně se na Ryana podíval.

Jste vážně odhodlán zajít až takhle daleko, pane Sharpe? Smlčel Jack. No, ten hajzl byl vícenásobný vrah, a jakkoli byli Britové civilizovaní, přes všechno dobré vychování a prvotřídní pohostinnost se ve svém oboru vyznali, a ačkoli Jack si nebyl až tak úplně jist, že by to dokázal dotáhnout takhle daleko, tihle hoši nejspíš netrpěli jeho skrupulemi. Ryan přemýšlel, že by s tím dokázal žít, pokud by nemusel stisknout spoušť. Kromě toho mu asi ze všeho nejdřív nabídnou šanci vycestovat do jiné země. Je lepší sdílný emigrant než mlčící mrtvola.

"Neprozradí se tím něco?"

Sharp zavrtěl hlavou. "Ne. Je to chlapík, co zabil Georgije Markova, na to nezapomínejte. Pořád můžeme říct, že jde o vymáhání spravedlnosti Jejího Veličenstva u někoho, kdo si to pořád neuvědomuje."

"U nás doma vraždy neschvalujeme, Jacku," podotkl John Sparrow. "Bylo by fajn, kdyby se za to zodpovídal."

"Fajn." To bylo snesitelné i pro Ryana. Nepochyboval, že jeho otec by s tím taky souhlasil.

Jo, jistě.

*****

PO ZBYTEK DNE si hráli na turisty a zkoušeli vysílačky. Ukázalo se, že fungují uvnitř baziliky i mimo ni a ještě lépe při volání směrem z baziliky ven mimo tu obrovskou kamennou stavbu. Každý se bude ohlašovat svým jménem. Dávalo to větší smysl, než vymýšlet si čísla nebo kódy, které by si pak všichni museli pamatovat - byl by to jen další faktor, který by ještě zvyšoval zmatek, kdyby došlo na nejhorší. Celou dobu se rozhlíželi a pátrali po tváři Borise Strokova, doufali v zázrak a připomínali si, že zázraky se občas dějí. Lidi přece vyhrávají v loterii - v Itálii taky takoví byli -a sázejí na fotbal, takže to možné je, jen hrozně nepravděpodobné, a toho dne k tomu prostě nedošlo.

A nenašli ani lepší nebo vhodnější místo, z něhož by se dalo vystřelit na člověka v pomalu se pohybujícím vozidle. Všem připadalo, že Ryanovo první vyhodnocení taktických možností toho prostoru bylo správné. To Jacka těšilo,

dokud si neuvědomil, že jestli se zmýlil, bude to chyba jeho, ne jejich.

"Víte," řekl Ryan Micku Kingovi - Sharp právě vyřizoval nějaké povinnosti zástupce velvyslance, "více než polovina davu bude tamhle uprostřed."

"To nám vyhovuje, Jacku. Jenom blázen by vystřelil právě odtamtud, pokud neplánuje, že ho Scotty vytáhne paprskem do kosmické lodi. Odtud nemá šanci na únik."

"To je pravda," přikývl Jack. "A co třeba někde uvnitř, dostat papeže cestou k autu?"

"Možná," přikývl Mick. "Ale to by znamenalo, že Strokov nebo někdo pod jeho vedením už pronikl dovnitř do papežova úřadu - k němu domů, nebo jak se tomu říká - a může tedy provést tu vraždu, kdykoli se mu zlíbí. Já mám ale bůhvíproč pocit, že proniknout do té organizace by bylo hrozně složité. Znamenalo by to zaujímat po hrozně dlouhou dobu náročnou psychologickou roli. Kdepak." Zavrtěl hlavou. "Tuhle možnost bych vyloučil."

"Doufám, že máte pravdu, člověče."

"To já taky, Jacku."

Všichni odešli asi ve čtyři, každý z nich si vzal taxík a dojel pár bloků od britského velvyslanectví a zbytek došli pěšky.

Večeře proběhla v tichosti. Každý z nich myslel na své vlastní obavy a všichni doufali, že ať má plukovník Strokov z DS za lubem sebevětší šílenost, tak ji nechystá na tenhle týden a že se všichni budou moci vrátit zítra večer do Londýna jen s pocitem zajímavého zážitku. Jednu věc už Ryan pochopil: jakkoli byli zkušení důstojníci, nepřijímali tenhle úkol s o nic větším klidem než on. Pomyšlení, že není ve své úzkosti sám, bylo fajn. Nebo to byla jen škodolibost? Krucinál, panoval před Dnem D stejný pocit? Ne, na ně žádná německá armáda přece nečeká. Jejich úkolem je zabránit možné vraždě a oni sami nejsou v ohrožení. Smrt hrozila někomu jinému, kdo to buď nevěděl, nebo na tu hrozbu nedbal, takže oni museli vzít zodpovědnost za jeho život do svých rukou. Mick King to řekl těsně po příjezdu velice dobře. Byla to hrozná kláda.

*****

"DALŠÍ ZPRÁVY od Králíka," hlásil Moore při pravidelném večerním setkání.

"O co jde?"

"Basil tvrdí, že v jejich ministerstvu zahraničí je nějaký penetrační agent a Králík jim prý poskytl dostatek informací, aby se jim podařilo zúžit výběr na čtyři pravděpodobné osoby. ‚Pětka' už je sleduje. Taky jim prozradil víc věcí o CASSIOVI tady od nás. Pracuje pro ně něco málo přes deset let. Je to jednoznačně vysoký poradce senátora z výboru pro kontrolu zpravodajských služeb - vypadá na politického poradce. Jde tedy nejspíš o někoho, kdo je informován a má bezpečnostní prověrky. Tím se náš výběr zužuje přibližně na osmnáct lidí, které musí FBI prověřit."

"Co jim poskytuje, Arthure?" zeptal se Greer.

"Zdá se, že všechno, co Kongresu povíme o operacích KGB, se nejdéle do týdne dostane zpátky na náměstí Dzeržinského."

"Toho hajzla chci," ohlásil Ritter. "Jestli je to pravda, tak jsme kvůli němu ztratili pár agentů." A Bob Ritter, přes všechny své nedostatky, o své agenty pečoval jako medvědice o svá mláďata.

"No, dělá to už tak dlouho, že si možná počíná poměrně sebevědomě."

"Pověděl nám i o někom z námořnictva, NEPTUNOVI, ne?" vzpomněl si Greer.

"O tomhle není nic nového, ale určitě se ho na to zeptáme. Mohl by to být kdokoli. Jak velký pozor si dává námořnictvo na své šifrovací vybavení?"

Greer pokrčil rameny. "Na každé lodi jsou spojaři, poddůstojníci a nějaký důstojník. Každý den mají ničit archy a desky a vyhazovat je - a ne o samotě. Musejí na to dohlížet dva lidé, tak to má být. A všichni mají prověření..."

"Jenže jen prověření lidé nás můžou pořádně kopnout do zadku," připomněl jim Ritter.

"Jenom lidi, kterým svěříš peníze, ti je můžou ukrást," dodal soudce Moore. Zažil spoustu takových případů. "To je právě ta potíž. Představte si, jak bude Rusům, až jim dojde, co se s Králíkem stalo."

"Jenže," podotkl Ritter, "to je něco jiného."

"Velmi dobře, Bobe," zasmál se DCI. "Moje žena mi to říká v jednom kuse. Tohle je určitě válečný pokřik všech žen na světě - to je něco jiného. Druhá strana si taky myslí, že ona zastupuje síly pravdy a krásy, na to nezapomínejme."

"Jasně, Arthure, ale my jim rozsekáme zadky."

Bylo příjemné vidět takovou sebejistotu, zejména u člověka, jako je Bob Ritter, říkal si Arthur Moore.

"Pořád tě neopustila MASKA RUDÉ SMRTI, Roberte?"

"Jen si potřebuju dát dohromady pár nápadů. Dejte mi pár týdnů."

"Máš je mít."

*****

KDYŽ SE RYAN probudil, ve Washingtonu byla teprve jedna hodina ráno. Sprcha ho postavila na nohy a oholil se. O půl osmé už sešel dolů na snídani. Paní Sharpová připravovala kávu podle italského zvyku a vzniklá chuť kupodivu vyvolávala pocit, jako by do toho někdo vysypal popelník. Jack to přičítal na vrub jiným národním zvyklostem. Vajíčka a (anglická) slanina byly velice dobré, stejně jako topinka s máslem. Kdosi rozhodl, že lidi jdoucí do akce potřebují mít plný žaludek. Škoda že Britové neznali opečené brambory, nejsytější z nezdravých jídel k snídani.

"Všichni jsou připraveni?" zeptal se Sharp, když vešel.

"Asi bychom měli být. A co zbytek osazenstva?"

"Před bazilikou se máme sejít za pětatřicet minut." A odsud to bylo jen pět minut jízdy autem. "Tady máte na cestu přítele." Podal mu pistoli.

Jack si ji vzal a prohlédl. Komora byla prázdná.

"Tohle by se vám mohlo taky hodit." Sharp mu podal dva plné zásobníky. Jistě, byly to nábojnice s celokovovým pláštěm, které proletí cílem a nechají po sobě jen devítimilimetrový otvor. Jenže Evropané se domnívali, že tím lze skolit i slona. Jo, to tak, pomyslel si Jack a litoval, že nemá .45 Colt M1911A1, který se ke skolení člověka k zemi, odkud ho sebere sanitka, hodil mnohem víc. Ale s velkým koltem si nikdy nerozuměl, i když na něj měl kvalifikaci, byť ji získal s obtížemi. Ryan dokázal dobře střílet s puškou, ale s tou dokáže střílet skoro každý. Sharp mu nedal pouzdro. Browning Hi-Power si tedy bude muset zasunout za opasek a bude si muset nechat sako zapnuté, aby zbraň zakryl. Nevýhodou pistolí byla skutečnost, že na přenášení byly hrozně těžké a bez pořádného pouzdra jste si je pořád museli upravovat za opaskem, aby vám nevypadly nebo nesjely nohavici k zemi. To by nešlo. Taky se s tím bude fantasticky sedět, ale to ho asi dnes moc nečeká. Náhradní zásobník si zasunul do kapsy kabátu. Natáhl posuvník dozadu, zacvakl ho a plný zásobník zasunul do pažby, pak vychýlil pojistku, aby posuvník uvolnil. Zbraň byla teď nabitá a připravená ke střelbě. Ryan se pak zamyslel a spustil úderník. Pojistka by možná stačila, ale Ryan byl vycvičen, aby pojistkám nedůvěřoval. Než zbraň použije, bude si muset vzpomenout, aby úderník vrátil, což naštěstí zapomněl udělat v případě Seana Millera. Ale tentokrát, kdyby došlo na nejhorší, tak by nezapomněl.

"Tak se hneme?" zeptal se Jack Sharpa.

"Jako jestli půjdeme?" zeptal se ho náčelník římské stanice. "Chtěl jsem se vás na to zeptat už minule."

"Ano."

"Ještě vysílačku." Sharp mu ukázal. "Připnete si ji k opasku přes kapsu. Knoflík na zapnutí a vypnutí..." ukázal mu to... "sluchátko se připne k límci, mikrofon na límec. Je to šikovná věcička."

"Fajn." Ryan si všechno upravil, ale nechal vysílačku vypnutou. Náhradní baterie si zasunul do levé kapsy od kabátu. Nečekal, že by je potřeboval, ale bylo lepší být přípraven, než pak litovat. Natáhl ruku, nahmatal knoflík na zapínání a zkusil přístroj zapnout a vypnout. "Jaký je dosah těch vysílaček?"

"V manuálu se píše tři míle - tedy pět kilometrů. Víc, než potřebujeme. Můžeme?"

"Jo." Jack vstal, upravil si pistoli na levé straně opasku a šel za Sharpem k autu.

Provoz byl dnes dopoledne příjemně slabý. Italští řidiči nebyli, podle toho, co zatím viděl, ti zuřiví maniaci, jak o nich vždycky slýchal. Ale lidi na ulici teď asi mířili do práce, ať už prodávat reality, nebo rovnat zboží ve skladu. Potíž každého turisty na světě spočívala v tom, že si musel vždycky uvědomit, že všechna města jsou v podstatě stejná, nejde o žádný tematický park připravený pro jeho vlastní potěchu.

A Řím se dnes ráno něčemu takovému ani neblíží, že? ptal se Jack sám sebe v duchu.

Sharp zaparkoval svůj služební bentley přibližně v místech, kde čekali, že zaparkuje Strokov. Byla tam i další auta, lidí, co pracovali v nemnoha obchodech nebo možná těch, kdo přišli nakoupit a doufali, že to stihnou, než se tady jako každou středu rozpoutá chaos.

Tohle nejdražší britské auto mělo diplomatické značky, takže si mohli být jisti, že jim s ním nikdo nic neudělá. Když Jack vystoupil, šel za Sharpem na náměstí a pak si pravou rukou sáhl dozadu a zapnul si vysílačku, aniž by odkryl svou pistoli.

"Tak fajn," řekl do límce. "Ryan se hlásí. Kdo je ještě na síti?"

"Sparrow na místě na kolonádě," odpověděl jiný hlas okamžitě.

"King, na svém místě."

"Ray Stones, na místě."

"Parker, na místě," hlásil Phil Parker, poslední z nováčků, kteří dorazili z Londýna, ze svého stanoviště v boční ulici.

"Tom Sharp je tady s Ryanem. Každých patnáct minut kontrola spojení. Jakmile zahlédnete něco zajímavého, okamžitě se ozvěte. Konec." Otočil se k Ryanovi. "Tak to bychom měli."

"Jo." Podíval se na hodinky. Měli ještě několik hodin čas, než se objeví papež. Co asi teď dělá? Říkalo se o něm, že vstává velmi brzy. Nepochybně první zásadní věcí, kterou každý den ráno udělal, bylo, že se pomodlil jako každý katolický kněz na světě, a byla to asi ta nejdůležitější část jeho ranního rituálu, připomínala mu, kým vlastně je - knězem zasvěceným službě bohu - tuhle skutečnost znal a možná i oslavoval ve své mysli během nacistického a komunistického útlaku, tedy po více než čtyřicet let, kdy sloužil svým ovečkám. Ovšem jeho stádo, jeho farnost teď obepínala celý svět, což platilo i o jeho zodpovědnosti vůči nim, že?

Jack si vzpomněl na dobu strávenou v námořní pěchotě. Při plavbě lodí přes Atlantik - aniž by to tehdy tušil, jel si pro zranění v havarované helikoptéře - měli každou neděli církevní obřady, a v tu chvíli visela církevní vlajka úplně nejvýš. Dokonce visela i nad národní vlajkou. Americké námořnictvo tím dávalo najevo, že uznává, že existuje ještě jiná loajalita, vyšší než ta, již voják pociťuje vůči své zemi. Ta loajalita se týkala samotného boha - moci, jež byla vyšší než moc Spojených států amerických, což jeho vlast uznávala. Jack to cítil i tady a teď, když kráčel s pistolí za opaskem. Cítil tu skutečnost jako fyzické závaží na ramenou. Existovali lidé, kteří si přáli, aby papež - Kristův vikář na zemi - zemřel. A to Jackovi najednou připadalo jako obrovská urážka. Nejhorší pouliční chuligán uhýbal kněžímu, kazateli nebo rabínovi z cesty, protože co když nějaký bůh skutečně existuje, nemá smysl si ho proti sobě poštvat tím, že člověk ublíží jeho pozemskému zástupci. A o kolik víc by boha naštvala vražda jeho pozemského vikáře číslo jedna. Papež byl člověkem, který v životě nejspíš nikomu neublížil. Katolická církev nebyla

dokonalá instituce - nic, kde jsou lidé, nemůže na dokonalost pomýšlet. Ale vznikla na základě víry ve Všemohoucího a jeho záměry se jen zřídkakdy, pokud vůbec, odchýlily od lásky a soucitu.

Jenže Sovětský svaz tyhle skutečnosti chápal jako hrozbu. Existuje snad nějaký lepší důkaz toho, kdo že zastupuje zlo na světě? Ryan v námořní pěchotě přísahal, že bude bojovat proti nepřátelům své země. Ale teď a tady přísahal sám sobě, že bude bojovat proti nepřátelům boha. KGB neuznávala žádnou vyšší moc než stranu, jíž sloužila. A tímhle prohlášením vlastně sama sebe určila za nepřítele celého lidstva - vždyť nebyl snad člověk stvořen k obrazu božímu? Nikoli Leninovu. Ani Stalinovu. Božímu.

Ryan měl u sebe pistoli, již navrhl John Moses Browning, Američan, možná mormon - Browning pocházel z Utahu, ale Jack nevěděl, k jaké víře se hlásil - a ta zbraň mu s tím snad pomůže.

Čas Ryanovi utíkal pomalu. Neustále se díval na hodinky, což mu taky čekání nezkrátilo. Na náměstí neustále proudili lidé. Ne ve velkém počtu, ale spíš jako diváci na baseball, trousili se po jednom nebo ve dvojicích či menších rodinných skupinách. Spousta dětí, nemluvňata nesly jejich matky, některé v doprovodu jeptišek - takřka jistě školní výlety - všichni se přijeli podívat na muže, který nesl titul Pontifex Maximus. I tenhle termín pocházel z dob Římanů, kteří s obdivuhodnou jasností přirovnali kněze ke staviteli mostů - pontifex - mezi člověkem a něčím, co člověka přesahuje.

Jackovi se neustále v hlavě točilo spojení Kristův vikář na zemi. Ten Strokov - ten by snad zabil i Ježíše. Nový Pilát Pontský - pokud ne přímo utlačovatel, pak rozhodně zástupce utlačovatelů, tu měl plivnout bohu do tváře. Pochopitelně nemohl ublížit bohu. Takovou moc neměl nikdo, ale napadnout boží instituci a jeho osobního vikáře - no, to už taky něco znamenalo. Bůh prý tyhle lidi časem taky potrestá... a možná si bůh na něco takového vybíral své vlastní nástroje... možná i bývalé mariňáky ze Spojených států amerických...

Poledne. Bude teplo. Jak to tady asi snášeli za římských dob bez klimatizace? No, nic jiného neznali a tělo se přizpůsobí okolí - za to prý může prodloužená mícha, vysvětlila mu kdysi Cathy. Bylo by mnohem pohodlnější, kdyby si sundal sako, ale s pistolí za opaskem... potkával pouliční prodavače, nabízeli chlazené nápoje a zmrzlinu. Jako peněžoměnci v chrámu? přemítal Jack. Asi ne. Kněží, které měl na dohled, je nechávali na pokoji. Hm, je to dobrý způsob, jak se zloduch může přiblížit se svou zbraní? napadlo ho najednou. Ale byli poměrně daleko, a na takovou obavu už bylo stejně pozdě, navíc nikdo z nich nevypadal jako lidé na fotkách, které měl. Jack držel v levé ruce malou fotku Strokovova obličeje a každou minutu se na něj díval. Ten prevít by mohl přijít v převleku, to jistě. Byl by spíš blbec, kdyby to neudělal, a to Strokov nejspíš nebyl. To v jeho oboru nešlo. Ovšem převlek si neporadí se vším. Délka a barva vlasů, to ano. Ale váha nikoli. K něčemu takovému by byla zapotřebí větší operace. Člověk může vypadat těžší, ale ne lehčí. Vousy? Fajn, podíváme se po člověku s vousy nebo s knírkem. Ryan se otočil a podíval se kolem. Nic. Aspoň nikdo nápadný.

Ještě půl hodiny. Dav už hučel, lidé mluvili deseti i více jazyky. Viděl turisty a věřící z mnoha zemí. Plavovlasá ze Skandinávie, černochy z Afriky, Asiaty. Několik jednoznačných Američanů... ale žádné nápadné Bulhary. Jak asi vypadají Bulhaři? Další problém spočíval v tom, že katolická církev byla univerzální, což znamenalo pro lidi všech tělesných popisů. Tedy spousta možných převleků.

"Sparrowe, Ryan. Vidíte něco?" zeptal se Jack svého límce.

"Ne," ozval se hlas v jeho uchu. "Dívám se na dav kolem vás. Nic, co by stálo za řeč."

"Rozumím," odpověděl Jack.

Jestli tady je, tak je neviditelný," řekl Sharp vedle Ryana. Byli asi osm deset metrů od ocelových plůtků, které sem byly přineseny na každotýdenní

papežovo veřejné vystoupení. Vypadaly masivní. Dva lidi je vyzvednou na náklaďák, nebo čtyři? přemýšlel Jack. Všiml si, že mozek rád v takových chvílích bloudí všude možně, a musel se proti tomu bránit. Rozhlížej se po davu, říkal si.

Je tady tolik zatracených tvářil bránilo se jeho nitro. A jakmile ten zmetek něco udělá, já se budu dívat jinam.

"Tome, co kdybychom šli trošku dopředu a rozhlédli se kolem zábradlí?"

"Dobrý nápad," přikývl Sharp okamžitě.

Dav byl hustý, ale ještě se jím dalo projít. Ryan se podíval na hodinky. Čtvrt hodiny. Lidi se už tísnili u zábran a snažili se dostat co nejblíž. Existovala jistá pověra ze středověku, že pouhý dotyk krále může uzdravit nemocné nebo přinést štěstí, a ta pověra evidentně stále trvala - a pokud tím králem byl Pontifex Maximus, byla ještě mnohem silnější. Někteří lidé zde asi mají rakovinu a snaží se vyprosit od boha nějaký zázrak. Třeba k zázrakům opravdu docházelo. Doktoři tomu říkali spontánní uzdravení a přičítali to na vrub biologickým procesům, které jim ještě zůstávaly utajeny. Ale možná to vážně byly zázraky - pro lidi, které potkaly, tomu tak určitě bylo. Šlo jen o další věc, kterou Ryan nechápal.

Lidi se nakláněli co nejblíž, otáčeli hlavami, aby viděli na baziliku.

"Sharpe s Ryanem, Sparrow. Možný cíl, šest metrů nalevo od vás, stojí tři řady za zábradlím. Modrý kabát," ozvalo se Jackovi v uchu. Zamířil naznačeným směrem, aniž by počkal na Sharpa. Protlačit se davem nebylo zrovna snadné, ale špičce v newyorském metru se to nemohlo rovnat. Nikdo se neotočil a nezačal mu nadávat. Ryan se podíval před sebe...

Ano... přímo tady. Podíval se na Sharpa a dvakrát si poklepal na nos.

"Ryan jde za cílem," řekl do límce. "Navádějte mě, Johne."

"Tři metry dopředu, Jacku, vlevo od té asi Italky v hnědých šatech. Náš přítel má světlehnědé vlasy. Dívá se doleva od sebe."

Bingo, pomyslel si Jack radostně. Trvalo mu jen dvě minuty a už stál přímo za tím hajzlem. Jak se vede, plukovníku Strokove?

Jack si rozepnul sako skryt v davu.

Muž byl o něco víc vzadu, než by byl Jack sám. Prostor k výstřelu mu omezovala těla kolem něj, ale žena přímo před ním byla dost malá, aby mohl vytáhnout pistoli a vypálit přes ni, výhled měl prakticky nezastřený.

Fajn, Borisi Andrejeviči, jestli si chcete zahrát, tahle hra vás asi překvapí. Jestli se armáda nebo námořnictvo někdy podívá na nebeská bojiště, zjistí, že tam ulice hlídá námořní pěchota Spojených států, ty hajzle.

Tom Sharp využil situace a protáhl se davem před Strakova, přičemž se o něj trochu otřel. Když ho minul, otočil se Ryanovým směrem a zvedl k nebi pěst. Strokov byl ozbrojen.

Hluk davu nabíral na intenzitě a všechny jazyky se mísily v jediný šum, který najednou úplně ustal. Mimo Ryanův výhled se otevřely bronzové dveře.

Sharp byl metr a půl od něj a mezi ním a Strokovem stála jen jedna osoba, dospívající chlapec... tedy dost blízko, aby se na toho člověka mohl v případě potřeby vrhnout.

Pak se rozpoutala bouře zvuků. Ryan ustoupil trochu dozadu a vytáhl svou pistoli, palcem natáhl kohoutek a připravil svou zbraň k výstřelu. Nespouštěl oči ze Strokova.

"Tady King, papež už vyjíždí! Vidím jeho vozidlo."

Ryan však nemohl reagovat. A neviděl ani papamobil.

"Tady Sparrow, vidím ho. Ryane se Sharpem, za pár vteřin dorazí do vašeho zorného pole."

Jack nemohl říct ani slovo, neviděl ani příjezd Jeho Svatosti, neustále sledoval Strokovova ramena. Paží nelze pohnout bez toho, že by se pohnula ramena, a až tohle udělá...

Zastřelit člověka zezadu je vražda, Jacku...

Periferním viděním Ryan viděl levý přední okraj bílého vozíku, jak se

pomalu přesunuje zleva doprava. Muž před ním se díval převážně tímtéž směrem, ale ne úplně... proč?

Ale pak se jeho pravé rameno trošku pohnulo... do spodní části Ryanova zorného pole se dostal jeho pravý loket, což znamenalo, že muž měl teď předloktí rovnoběžné se zemí.

A pak trošku ukročil dozadu pravou nohou, jen nepatrně. Muž se chystal na...

Ryan mu přitiskl hlaveň pistole ke spodní části páteře. Cítil přes browning tvrdé obratle jeho bederní páteře. Jack si všiml, že mu hlava cukla poněkud dozadu, jen pár milimetrů. Ryan se naklonil dopředu a zašeptal mu do ucha: "Jestli ta pistole ve vaší ruce vystřelí, budete do konce života nosit plíny. A teď, velmi pomalu, mi ji podejte dozadu, nebo vás bez váhání zastřelím."

Akce skončena, hlásil Ryanův mozek. Tenhle hajzl nikoho nezabije. Dělej, zkus odporovat, jestli chceš. Nikdo není tak rychlý. Prst měl tak těsně přiložený ke spoušti, že kdyby se Strokov prudce otočil, pistole by vystřelila takřka sama od sebe, čímž by mu navěky poškodila páteř.

Strokov zaváhal a mozek mu určitě pracoval na plné obrátky a probíral nejrůznější možnosti. Existoval výcvik pro situace, kdy člověku někdo přiloží zbraň k páteři, a on to určitě na zpravodajské akademii nacvičoval, ale tady, teď, dvacet let poté, když měl v zádech opravdovou pistoli, mu lekce s maketou zbraně připadaly jako velice vzdálené, a zdalipak by dokázal odrazit zbraň tak rychle, aby mu výstřel neponičil ledvinu? Asi ne. Takže natáhl pravou ruku za sebe přesně tak, jak mu Jack řekl...

Ryan nadskočil při zvuku tří výstřelů z pistole, které třeskly necelých pět metrů od něj. Byl to ten okamžik, kdy se svět zastaví, srdce a plíce přestávají fungovat a každý mozek zažívá chvilku absolutní zřetelnosti. Jack se podíval za zvukem. Viděl Svatého otce, jemuž se na sněhobílé sutaně na hrudi objevila červená tečka veliká asi jako půldolar, v jeho pohledné tváři se zračil šok z něčeho příliš rychlého, než aby ucítil bolest, ale jeho tělo už pokleslo, stáčelo se a choulilo se doleva, jako by se do sebe uzavíralo, jak papež začal klesat.

Ryan musel vynaložit všechnu svou disciplínu, aby nestiskl spoušť. Levou rukou vytrhl pistoli Strokovovi z ruky.

"Ani se nehni, hajzle. Ani krok, neotáčej se, nedělej nic. Tome!" zavolal hlasitě.

"Sparrow, mají ho, mají střelce. Střelec je na dlažbě, vrhlo se na něj asi deset lidí. Papež dostal dva, možná dokonce tři zásahy."

Reakce davu byla takřka dvojnásobná. Ti, kdo byli těsně u střelce, se na něj vrhli jako kočky na jedinou smůlovatou myš, a ať byl střelcem kdokoli, byl pod těly turistů neviditelný, i když to bylo asi tři metry od místa, kde stáli Ryan, Sharp a Strokov. Lidé v Ryanově těsné blízkosti se začali vzdalovat - ale poněkud pomalu...

"Jacku, co kdybychom našeho přítele dostali odsud?" a trojice mužů se vzdálila směrem k únikovému oblouku, jak si tu oblast překřtil Ryan.

"Sharp všem. Máme Strokova. Jednotlivě opusťte oblast a hlaste se na ambasádě."

O minutu později seděli v Sharpově služebním bentleyi. Ryan si s Bulharem sedl dozadu.

Strokovovi už očividně otrnulo. "O co tady jde? Jsem zaměstnancem bulharského velvyslanectví a..."

"Budeme si pamatovat, že jste to řekl, staříku. Teď jste však hostem vlády Jejího britského Veličenstva. Takže buďte hodný a seďte v klidu, jinak vás můj přítel zabije."

"Zajímavá diplomatická pomůcka, člověče." Ryan zvedl pistoli, kterou sebral Strokovovi. Výrobek z východního bloku, měla na hlavni přišroubovaný velký a ne zrovna elegantní tlumič. Nebylo pochyb, že měl v plánu někoho zastřelit.

Jenže koho? Ryan si najednou nebyl jist.

"Tome?"

"Copak, Jacku?"

"Něco bylo ještě zvrácenější, než jsme si mysleli."

"Asi máš pravdu," přikývl Sharp. "Ale to nám objasní někdo jiný."

Jízda na velvyslanectví jen zvýraznila to, co Ryan chápal jako skrytý talent. Bentley měl neskutečně silný motor a Sharp s ním uměl zacházet, takže z Vatikánu vystřelil jako pilot formule, který se snaží o co nejvyšší spotřebu. Auto s kvílením brzd zastavilo na malém parkovišti vedle velvyslanectví a všichni tři prošli bočním vchodem do budovy a zamířili rovnou do sklepa. Ryan přihlížel, jak Sharp navlékl Bulharovi pouta a pak ho posadil na dřevěnou židli.

"Plukovníku Strokove, musíte se zodpovídat z vraždy Georgije Markova," oznámil mu Sharp. "Hledáme vás už nějakou dobu."

Strokov na něj vykulil oči. I když jel bentley pořádně rychle, mozek Toma Sharpa byl mnohem rychlejší.

"Co tím myslíte?"

"To, že máme fotky, jak odlétáte z letiště v Heathrow poté, co jste zabil našeho dobrého přítele na Westminster Bridge. Yard vám byl v patách, příteli, ale vy jste odjel jen pár minut poté, co obdrželi svolení k vašemu zatčení. To je vaše smůla. Takže teď jsme dostali za úkol vás zatknout. Zjistíte, že jsme poněkud méně civilizovaní než Yard, plukovníku. Zavraždil jste člověka na britské půdě. Její Veličenstvo královna takové jednání neschvaluje, plukovníku."

"Ale..."

"Proč se s tím hajzlem vůbec bavíme, Tome?" zeptal se Jack. "Máme přece svoje rozkazy, ne?"

"Trpělivost, Jacku, nespěchej. Teď už přece nikam neuteče, ne?"

"Žádám, abych směl zavolat na velvyslanectví mé země," řekl Strokov - poněkud chabě, říkal si Ryan.

"A pak bude chtít i právníka," poznamenal Sharp pobaveně. "No, v Londýně byste asi dostal k dispozici advokáta, ale tady nejsme v Londýně, že, příteli?"

"A nejsme ani Scotland Yard," doplnil Jack Sharpova slova. "Asi jsem ho měl střelit hned tam u kostela, Tome."

Sharp zavrtěl hlavou. "To dělá moc velký hluk. Lepší bude, když ho necháme prostě... zmizet, Jacku. Tuším, že Georgij by to taky pochopil."

Z výrazu Strokovovy tváře bylo zjevné, že není zvyklý, aby se o jeho vlastním osudu diskutovalo tak, jak to on sám velice často prováděl v případě jiných. Pozvolna zjišťoval, že je snadnější tvářit se odvážně, když má člověk v ruce zbraň.

"No, já ho nechtěl zabít, Tome, jenom mu poranit míchu pod pasem. Rozumíš, posadit ho na zbytek života na vozík, aby se pomočoval jako dítě. Jakou loajalitu asi vůči němu projeví jeho vláda?"

Sharp se div nerozesmál. "Loajalitu, Diržavna Sugurnosť? Prosím tě, Jacku. Nenech se vysmát. Prostě ho pošlou do špitálu, nejspíš do blázince, a když bude mít štěstí, párkrát za den mu někdo přijde utřít zadek."

Jack si všiml, že tohle by ho hodně potrestalo. Žádná z východních zpravodajských služeb nevynikala nějak velkou loajalitou vůči svým lidem, i vůči těm, kdo jí sami prokázali služeb více než dost. A Strokov to věděl. Kdepak, jakmile člověk padl na hubu, ocitl se ve velké bryndě a jeho přátelé mizeli jako pára nad hrncem - a Strokov navíc Ryanovi nepřipadal jako člověk, který se může pochlubit spoustou přátel. I v rámci své služby nejspíš vystupoval jako útočný pes - snad ceněný, ale děti ho nemilovaly a ani mu nedůvěřovaly.

"No, každopádně, zatímco já si tady budu s Borisem povídat o budoucnosti, tobě letí letadlo," řekl Sharp Ryanovi. Bylo to velmi vhodné. Jackovi docházely nápady k improvizaci. "Pozdravuj ode mě Sira Basila, ano?"

"Spolehni se, Tommy." Ryan vyšel z místnosti a zhluboka se nadechl. Čekali tam na něj Mick King a ostatní. Někdo ze Sharpovy oficiální rezidence mu už sbalil věci a před budovou čekal služební minibus, který je měl odvézt na letiště. A tam na ně čekal Boeing 737 British Airways, chytili ho právě včas, všichni měli letenky do první třídy. Ryan seděl vedle Kinga.

"Co s ním teď proboha uděláme?" zeptal se Jack.

"Se Strokovem? Dobrá otázka," odpověděl Mick. "Ale určitě bys to chtěl vědět?"

32 KAPITOLA - MAŠKARNÍ BÁL

BĚHEM DVOUHODINOVÉHO letu do Heathrow si Ryan dopřál tři malé lahvičky skotské single-malt whisky, hlavně však proto, že to byl jediný tvrdý alkohol, který nabízeli. Jeho obavy z létání nějak ustoupily do pozadí -taky mu pomohlo, že let probíhal tak hladce, jako by letadlo jelo po zemi, ale navíc měl hlavu plnou jiných myšlenek.

"Kde se stala chyba, Micku?" zeptal se Ryan nad Alpami.

"V tom, že náš přítel Strokov neplánoval provést ten atentát osobně. Na střelbu samotnou si najal někoho jiného."

"Tak proč měl u sebe pistoli s našroubovaným tlumičem?"

"Mám hádat? Podle mě doufal, že sám vraha zabije, pak se smísí s davem a zmizí. Do hlavy nikomu nevidíme, Jacku," dodal King.

"Takže jsme neuspěli," doplnil jeho slova Ryan.

"Možná. Záleží na tom, kam ho ty kulky zasáhly. John říkal, že jedna zasáhla trup, jedna možná zápěstí nebo ruku, a další možná letěla úplně mimo nebo přinejhorším způsobila povrchové zranění. Takže to, jestli papež přežije, záleží na tom, jaký doktor ho dostane do rukou." King pokrčil rameny. "To už není v naší moci, příteli."

"Do prdele," hlesl Ryan tiše.

"Dělal jste vše, co bylo ve vašich silách, Sire Johne?"

Jack prudce přikyvoval. "Ano - totiž, samozřejmě. Jako my všichni."

"A víc udělat nelze, ne? Jacku, pracuju v terénu už nejmíň dvanáct let. Někdy jde všechno podle plánu. Někdy ne. Podle informací, jaké jsme měli, a s počtem lidí, které jsme mohli rozmístit po oblasti, netuším, jak bychom mohli jednat ještě líp. Vy jste analytik, že?"

"Správně."

"No, na úředníka jste si vedl velice dobře a teď víte o operacích v terénu ještě mnohem víc. V tomhle oboru neexistují žádné záruky." King se znovu napil. "Nemůžu říct, že by se mi to nějak líbilo. Sám jsem v Moskvě přišel o jednoho agenta. Byl to mladý kapitán Sovětské armády. Vypadal velmi slušně. Měl ženu a malého syna. Samozřejmě ho zastřelili. Jen bůh ví, co se stalo s jeho rodinou. Ji možná poslali do pracovního tábora nebo do nějakého bohem zapomenutého města na Sibiři, co já vím. To se totiž nikdy nikdo nedozví. Jsou to bezejmenné oběti bez tváře, ale pořád jsou to oběti."

*****

"PREZIDENT ZUŘÍ," oznámil Moore svým vysokým spolupracovníkům, pravé ucho mu ještě nevychladlo po rozhovoru, který absolvoval před deseti minutami.

"Až tak?" zeptal se Greer.

"Až tak," přikývl DCI. "Chce vědět, kdo to udělal a proč, a rád by to věděl do oběda."

"To se nedá stihnout," řekl Ritter.

"Tamhle je telefon, Bobe. Zavolej mu a řekni mu to," navrhl soudce. Nikdo z nich ještě neviděl prezidenta rozzlobeného. Většinou se tomu lidé raději

vyhýbali.
"Takže Jack měl pravdu?" nadhodil Greer.
"Možná se trefil svým odhadem. Ale ani on tomu nedokázal zabránit," poznamenal Ritter.
"No, tak máš aspoň něco, co můžeš nahlásit, Arthure," řekl Greer se špetkou naděje v hlase.
"Možná. Zajímalo by mě, jak dobří jsou v Itálii doktoři."
"Co vlastně víme?" zeptal se Greer. "Cokoli?"
"Jeden zásah do hrudi. To by měl prezident pochopit," přemýšlel Moore. "Dva další zásahy, ale ne vážné."
"Tak zavolej Charliemu Weathersovi do Harvardu a zeptej se ho, jaká je pravděpodobná prognóza," navrhl Ritter.
"Prezident už mluvil s doktory z Walter Reed. Prý je to nadějné, ale potvrdit nechtěli nic."
"Všichni podle mě říkají: 'Kdybych tam byl já, bylo by to v pořádku'." Greer měl s vojenskými lékaři své zkušenosti. Piloti stíhaček jsou oproti chirurgům z bojiště ustrašené křehulky.
"Zavolám Basilovi a řeknu mu, aby nám sem poslal Králíka co nejdřív. Jestli bude k dispozici i Ryan - jak tak znám Basila, tak už ho posadili do letadla z Říma - chci, aby přiletěl tím samým letadlem."
"A proč?" zeptal se Ritter.
"Aby nám podal informace - a možná i prezidentovi - o tom, jak ohrožení vyhodnotil před tou událostí samotnou."
"Prokristapána, Arthure." Greer div nevybuchl. "Vždyť jsme se o té hrozbě dozvěděli teprve před pěti dny."
"Ale chtěli jsme toho člověka vyslechnout sami," řekl Moore. "Já vím, Jamesi, já vím."

*****

RYAN VYSTUPOVAL z letadla za Mickem Kingem. U paty schůdků stál někdo, kdo asi byl z Century House. Ryan si všiml, že ten člověk se dívá přímo na něj.
"Pane Ryane, mohl byste jít prosím vás se mnou? Postaráme se, aby vám někdo vzal zavazadla," slíbil muž.
"Kam zase?"
"Helikoptéra vás zaveze na základnu Mildenhall a..." "Ani za nic. Do helikoptéry nevlezu od doby, co mě jedna div nezabila. Jak je to daleko?"
"Hodinu a půl autem."
"Fajn. Tak sežente auto," přikázal mu Jack. Pak se otočil. "Díky za snahu, hoši." Sparrow, King a ostatní si s ním potřásli rukou. Všichni se skutečně snažili, i když se o jejich úsilí nikdy nikdo nedozví. Pak Jacka napadlo, co asi Tom Sharp provede se Strokovem, a dospěl k závěru, že Mick King měl pravdu. Opravdu to raději nechtěl vědět.

*****

ZÁKLADNA RAF Mildenhall je kousek na sever od Cambridge, sídla jedné z největších světových univerzit, Ryanův řidič seděl za volantem jaguaru a příliš nedbal na rychlostní limity na britských silnicích. Když projeli kolem bezpečnostního oddílu pozemního gardového pluku RAF, auto nezajelo k letadlu přistavenému na rampě, ale k nízké budově, jež připomínala terminál VIP - čímž i byla. Tam jeden muž podal Ryanovi telex, který si Jack četl asi dvacet vteřin a poté pronesl jen "Skvěle". Pak našel telefon a zavolal domů.
"Jacku?" řekla mu žena, když poznala jeho hlas. "Kde krucifix jsi?" Určitě už ji to zmáhalo. Cathy Ryanová takhle obyčejně nemluvila.
"Na základně RAF Mildenhall. Musím letět do Washingtonu."
"Proč?"

"Na něco se tě zeptám, miláčku: Jak dobří doktoři jsou v Itálii?"

"Myslíš kvůli papežovi?"

"Jo." Cathy neviděla jeho unavené, ale rázné přikývnutí.

"V každé zemi jsou schopní chirurgové -Jacku, co se děje? Tys tam byl?"

"Cath, stál jsem asi dvanáct metrů od něj, ale nic víc ti o tom říct nemůžu a ty to taky nikomu nesmíš opakovat, jasné?"

"Jasné," odpověděla a v jejím hlase zněly pochybnosti a zklamání. "Kdy budeš doma?"

"Možná za pár dní. Musím si promluvit s několika lidmi na velitelství a možná mě pak pošlou zpátky. Promiň, lásko. Práce. Jak dobří doktoři jsou teda Italové?"

"Byla bych klidnější, kdyby ho měl na starosti Jack Cammer, ale i tam je určitě pár kvalitních. Jsou v každém velkém městě. Na Pádské univerzitě je asi nejstarší lékařská fakulta na světě. Jejich oftalmologie je srovnatelná s námi v Hopkinsovi. V oblasti všeobecného lékařství musejí mít taky pár dobrých lidí, ale nejlepší odborník na tohle, jakého znám, je Jack." John Michael Cammer byl vedoucím chirurgického oddělení nemocnice Johnse Hopkinse, byl vedoucím prestižní Halstead Chair a se skalpelem to uměl jako nikdo jiný. Cathy se s ním dobře znala. Jack se s ním párkrát sešel na dobročinných akcích a překvapilo ho jeho vystupování, ale nebyl doktor a nedokázal odhadnout jeho profesionální schopnosti. "Léčení průstřelu je poměrně snadné. Pokud nebyla zasažena játra nebo slezina. Hlavní problém je krvácení. Jacku, je to, jako když se Sally zranila v autě. Když zraněného dostaneš do nemocnice rychle a když chirurg ví, co dělá, máš velkou šanci na přežití, pokud není prostřelená slezina nebo nějak hodně natržená játra. Viděla jsem záběry v televizi. Srdce zasaženo nebylo - to byl špatný úhel. Řekla bych, že má víc než poloviční šanci na uzdravení. Není to žádný mladík, což je jeho nevýhoda, ale velmi schopný tým chirurgů dokáže zázraky, když ho dovezou do nemocnice hodně rychle." Nemluvila o nepříjemných variantách traumatu. Kulky se mohou odrazit od žeber a odletět nejméně pravděpodobným směrem. Mohou se roztříštit a způsobit újmu ve velice rozdílných místech. Rozsah poranění však v zásadě nešlo diagnostikovat, tím méně vyléčit, z pětivteřinového záběru v televizi. Takže šance na papežovo přežití byly nadpoloviční, ale spousta outsiderů už dokázala porazit jasného favorita.

"Díky, miláčku. Až se vrátím domů, asi ti budu moct říct víc. Obejmi za mě děti, jo?"

"Máš unavený hlas," řekla.

"Však taky jsem unavený, miláčku. Mám za sebou pár rušných dní." A na obzoru nebylo žádné zlepšení. "Zatím se měj."

"Miluju tě, Jacku," řekla mu.

"Já tebe taky, miláčku. Díky za to."

Ryan čekal na rodinu Zajcevových déle než hodinu. Takže kdyby přijal nabídku na helikoptéru, tak by tu čekal ještě déle - typické jednání americké armády. Ryan se posadil na pohodlnou pohovku a asi půl hodiny klimbal.

Zajcevovi přijeli autem. Seržant amerického letectva Jacka probudil a přivedl ho k čekajícímu letounu KC-135. Byl to v podstatě Boeing 707 bez oken, mohl navíc doplňovat palivo z jiných letounů. Jacka moc nepotěšilo, že neviděl žádná okna, ale měl své rozkazy, takže vystoupil po schůdcích a našel kožené křeslo kousek od křídla. Letoun se ještě ani neodlepil od země, když do křesla vedle něj dosedl Oleg.

"Co se stalo?" ptal se Zajcev.

"Dopadli jsme Strokova. Sám jsem ho zatkl, měl v ruce pistoli," hlásil Ryan. "Ale byl tam ještě jiný střelec."

"Strokova? Vy jste ho zatkl?"

"O zatčení zrovna nešlo, ale rozhodl se, že se mnou zajede na britskou ambasádu. Teď ho má SIS."

"Doufám, že tu svoloč zabijí," sykl Zajcev.

Ryan neodpověděl a přemýšlel, jestli k tomu opravdu dojde. Jsou Britové takhle drsní? Spáchal poměrně krutou vraždu na jejich půdě - na dohled od Century House.

"A papež to přežije?" zeptal se Králík. Ryana překvapilo, s jak velkým zájmem se na to ptal. Možná je ten člověk opravdu poháněn vlastním svědomím.

"Já nevím, Olegu. Volal jsem své ženě - je to lékařka. Říká, že existuje víc než nadpoloviční šance, že bude žít."

"To není špatné," přemýšlel Zajcev nahlas.

*****

"NUŽE?" zeptal se Andropov.

Plukovník Rožděstvenskij se postavil ještě o něco vzpřímeněji. "Soudruhu předsedo, prozatím toho víme velmi málo. Strokovem najatý muž vystřelil, jak víte, a zasáhl papeže do oblasti ohrožující život. Strokovovi se ho nepodařilo eliminovat tak, jak bylo plánováno, a to z neznámých důvodů. Naše římská rezidentura pečlivě zjišťuje, co se vlastně stalo. Plukovník Goděrenko se o to osobně postará. Dozvíme se víc, až se plukovnik Strokov vrátí do Sofie. Má letenku na pravidelný let v devatenáct hodin. Takže pro tuto chvíli se zdá, že jsme dosáhli částečného úspěchu."

"Nic takového jako částečný úspěch neexistuje, plukovníku!" upozornil ho Andropov příkře.

"Soudruhu předsedo, před pár týdny jsem vám říkal, že tohle riziko existuje. Jistě si na to vzpomínáte. A i když ten kněz přežije, v blízké době se do Polska určitě nepodívá, že?"

"To nejspíš ne," zavrčel Jurij Vladimirovič.

"A to byl hlavní úkol, ne?"

"Da," připustil předseda. "Prozatím žádné signály?"

"Ne, soudruhu předsedo. Museli jsme ovšem jmenovat nového hlídkového důstojníka v komunikačním a..."

"Jak to?"

"Major Zajcev, Oleg Ivanovič a jeho rodina, zemřeli při požáru hotelu v Budapešti. Byl naším hlavním spojařem pro misi šest-šest-šest."

"Proč jste mě o tom neinformoval?"

"Soudruhu předsedo," uklidňoval ho Rožděstvenskij, "došlo k naprostému prošetření. Těla byla vrácena do Moskvy a byla náležitě spálena. Všichni zemřeli na otravu kouřem. Na pitvu dohlédl sovětský lékař."

"Jste si tím jist, plukovníku?"

"Můžu vám nechat poslat oficiální zprávu, pokud si přejete," řekl Rožděstvenskij jistě. "Sám jsem ji četl."

Andropov to zamítl. "Dobře tedy. Informujte mě ale o všem, co se objeví. A chci mít okamžitě informace o stavu toho otravného Poláka."

"Dle rozkazu, soudruhu předsedo." Rožděstvenskij odešel, zatímco předseda se vrátil k jiným záležitostem. Brežněvův zdravotní stav se prudce zhoršil. Andropov bude muset brzy odejít z KGB, aby si tak zajistil svůj nástup do čela stolu, a to bylo momentálně hlavní sousto na jeho talíři. A kromě toho Rožděstvenskij měl pravdu. Ten polský kněz je nechá pár měsíců na pokoji, i když to přežije, a to bylo v téhle chvíli postačující.

*****

"TAK CO, ARTHURE?" zeptal se Ritter.

"Už se trochu uklidnil. Pověděl jsem mu o operaci BEATRIX. Řekl jsem mu, že my i Britové jsme tam měli své lidi. Chce se s Králíkem osobně sejít. Takže pořád ještě celkem zuří, ale aspoň ne na nás," hlásil Moore po návratu z Bílého domu.

"Britové mají ve vazbě toho Strokova," hlásil řediteli Greer. Právě se to

dozvěděl z Londýna. "Věřili byste, že ho zatkl Ryan? Britové ho teď mají na římské ambasádě. Basil se snaží vymyslet, co s ním provedou. Podle mě Strokov operaci řídil a najal toho střelce z Turecka, aby stiskl spoušť. Britové říkají, že u něj našli pistoli s tlumičem. Panuje názor, že jeho úkolem bylo zlikvidovat střelce, jako to přednedávnem provedla mafie v New Yorku, prostě aby pokus o atentát šlo svalit na někoho jiného."

"A zatknul ho ten tvůj chlapec?" zeptal se DCI překvapeně.

"Byl tam se skupinou zkušených britských důstojníků a možná mu trochu pomohl výcvik z námořní pěchoty," připustil Ritter. "Takže Jamesi, tvůj jinoch se může těšit na další pochvalu."

Jen aby sis neukousl jazyk, až budeš diktovat pochvalný dopis, Roberte, smlčel Greer. "Kde jsou všichni teď?"

"Na půl cesty. Převáží je sem naše letectvo," vysvětlil jim Ritter. "Očekávaný přílet na Andrewsovu základnu kolem jedenácti čtyřiceti."

*****

VPŘEDU OKNA jsou, všiml si Ryan, a byla tu i příjemná posádka. Mohl si s nimi promluvit o baseballu. Orioles museli ještě jeden zápas vyhrát, aby rozdrtili Phillies, což ho potěšilo i překvapilo. Posádka se ani slovem nepídila po tom, proč ho vezou zpátky do Ameriky. Prováděli to už mockrát a kromě toho se stejně nikdy nic podstatného nedozvěděli. Rodina Zajcevových vzadu spala, což se Ryanovi pořád ještě nedařilo.

"Jak ještě dlouho poletíme?" zeptal se pilota.

"No, tamhle je Labrador." Ukázal. "Dejme tomu ještě tak tri hodiny a máme to skoro za sebou. Nechcete si trochu zdřímnout, pane?"

"Já v letadle nespím," přiznal se Jack.

"Z toho si nic nedělejte, pane. My taky ne," řekl mu druhý pilot. A Jack si pomyslel, že to není tak úplně špatná zpráva.

*****

SIR BASIL CHARLESTON absolvoval schůzku s šéfkou své vlády. V Americe ani ve Spojeném království novináři nepsali o tom, proč a kdy se představitelé různých zpravodajských služeb stýkají se svými politickými nadřízenými.

"Tak mi tedy povězte něco o tom Strokovovi," přikázala mu.

"Není to zrovna příjemný člověk," odpověděl Charleston. "Domníváme se, že byl na místě s cílem zabít skutečného střelce. Měl u sebe pistoli s tlumičem, aby neudělal takový hluk. Takže se zdá, že jejich záměrem bylo zabít Jeho Svatost a nechat za sebou mrtvého atentátníka. Mrtví lidé nic neprozradí, paní premiérko. Ale tenhle možná přece jen promluví. Italská policie už si s ním podle mých předpokladů povídá. Je turecké národnosti a počítám, že má bohatý trestní rejstřík a zřejmě i zkušenosti s pašováním zboží do Bulharska."

"A za celou tou věcí stáli skutečně Rusové?" zeptala se.

"Ano, paní premiérko. To se jeví jako prakticky jisté. Tom Sharp právě hovoří se Strokovem v Římě. Uvidíme, jak loajální bude vůči svým pánům."

"A co s ním pak provedeme?" zeptala se premiérka. Odpovědí jí byla další otázka, na niž musela odpovědět. Chtěla to vědět.

*****

STROKOVOVI NEDOŠLO, že když Sharp zmínil jména Alexeje Nikolajeviče Rožděstvenského a Ilji Fjodoroviče Bubového, jeho osud je zpečetěn. Byl jen zcela zmaten tím, že britská Tajná zpravodajská služba dokázala proniknout tak hluboko do KGB. Sharp neviděl žádný důvod, proč by mu ten názor měl vyvracet. Strokov byl v takovém šoku, že ho opustily všechny schopnosti jednat inteligentně, zapomněl na svůj výcvik a začal zpívat. Jeho duet se Sharpem

trval dvě a půl hodiny a celý byl zaznamenán na pásku.

*****

RYAN SI PŘIPADAL, jako by autopilot řídil víc jeho než letadlo, které mezitím přistálo na ranveji nula-jedna-vpravo na Andrewsově letecké základně. Nespal už kolik? Dvaadvacet hodin? Tak nějak. To bylo snesitelnější pro dvaadvacetiletého poručíka námořní pěchoty než pro dvaatřicetiletého ženatého otce dvou dětí, který měl za sebou poměrně náročný den. A trochu začínal cítit i alkohol.

U paty schůdků čekala dvě auta - na základně chybělo vybavení obvyklé pro letiště. On se Zajcevem nasedl do prvního. Paní Zajcevová s dcerkou do druhého. Po dvaceti minutách najeli na Suitland Parkway a mířili do D.C. Ryan se chopil úkolu vysvětlit, co právě míjejí. Na rozdíl od příjezdu do Anglie Zajcev neměl pocit, že se třeba může jednat o maskirovku. A projížďka kolem budovy Kapitolu ukončila všechna možná přetrvávající podezření, která dosud měl. Tuhle scenérii by nenapodobil ani George Lucas ve vrcholné formě. Auta přejela řeku Potomac a zamířila na sever od George Washington Parkway, aby konečně zatočila na výjezd do Langley.

"Takže tohle je sídlo Hlavního nepřítele," pronesl Králík.

,Já to chápu jen jako místo, kde jsem pracoval."

"A už nepracujete?"

"Copak vy to nevíte? Já mám teď práci v Anglii," vysvětlil mu Jack.

Celá skupina lidí určených na vedení výslechu stála pod přístřeškem u hlavního vchodu. Ryan znal jen jednoho z nich, Marka Radnera, odborníka na Rusko z Dartmouthu, který byl povolán na jistou zvláštní práci -byl jedním z lidí, kteří rádi pracovali pro CIA, ale ne na plný úvazek. Ryan už to teď dokázal ocenit. Když auto zastavilo, vystoupil jako první a zamířil za Jamesem Greerem.

"Máš za sebou pár rušných dní, chlapče."

"To mi povídejte, admirále."

"Jak to šlo v Římě?"

"Nejprve mi povězte o papežovi," opáčil Jack.

"Operaci zvládl v pořádku. Jeho stav je kritický, ale ptali jsme se na to Charlieho Weatherse z Harvardu a on říkal, ať se tím netrápíme. Lidé v jeho věku, kteří absolvují operaci, jsou vždy označeni za kritický stav -možná jen kvůli vyššímu účtu. Pokud se nevyvrbí něco neobvyklého, bude asi v pořádku. Charlie říkal, že v Římě mají solidní doktory. Jeho Svatost by se měla vrátit domů za tři až čtyři týdny, tvrdí Charlie. U člověka jeho věku to nebudou chtít uspěchat."

"Díky bohu. Pane, když jsem měl toho Strokova, myslel jsem si, že jsme to zvládli, víte? A když jsem pak zaslechl ty výstřely -Ježíši, to byl hrozný okamžik, admirále."

Greer přikývl. "To si umím představit. Ale tentokrát vyhráli hodní. Mimochodem, tví Orioles vyhráli nad Phillies. Zápas skončil před dvaceti minutami. Ten váš nový zadák, Ripken, podle mě vypadá velice slibně."

"Ryane." Ozval se pak soudce Moore. "Dobrá práce, synku." Znovu si potřásli rukama.

"Děkuju, řediteli."

"Slušný výkon, Ryane," řekl Ritter. "Víte jistě, že byste nechtěl zkusit náš výcvikový kurz na Farmě?" Podal mu ruku překvapivě srdečně. Jack si říkal, že si asi v kanceláři dal skleničku na kuráž.

"Pane, právě teď by mě asi nejvíc potěšilo, kdybych se mohl vrátit k přednášení historie."

"Je mnohem větší zábava historii tvořit, synku. Na to nezapomeňte."

Skupina se přemístila dovnitř kolem pamětní desky na pravé stěně, která připomínala zemřelé důstojníky, z nichž mnoho jmen zůstávalo utajovaných, a

pak všichni zamířili k soukromému výtahu. Rodina Zajcevových šla svou cestou. V šestém patře byly pokoje hotelového typu pro návštěvníky VIP a pro zahraniční zaměstnance, a CIA je nepochybně hodlala ubytovat právě zde. Jack šel za vysokými představiteli do Moorovy kanceláře.

"Jak dobrý je náš nový Králík?" zeptal se Moore.

"No, když nic jiného, sdělil nám tu informaci o papežovi, pane," odpověděl Ryan s neskrývaným překvapením. "A Britové se tváří poměrně radostně vzhledem k tomu, co jim řekl o agentu MINISTEROVI. Už se nemůžu dočkat, až zjistíme, kdo je to ten CASSIUS."

"A NEPTUNE," přikývl Greer. Námořnictvo potřebovalo ke svému přežití v moderním světě spolehlivé linky a James Greer svou modrou uniformu ještě nezahodil.

"Nějaké další nápady?" znovu se ozval Moore.

"Napadlo už někoho, jak zoufalí jsou asi Rusové? Rozumíte, papež pro ně představoval - a doufám, že pořád ještě představuje - jistou politickou hrozbu, ale tohle přece nebyla ani vzdáleně racionální operace, ne?" zeptal se Jack. "Podle mě jsou mnohem zoufalejší, než jsme si kdy mysleli. Měli bychom to nějak využít." Díky směsi alkoholu a únavy Ryan mohl snadněji říci, co si myslel, a tuhle myšlenku přemílal v hlavě už asi dvanáct hodin.

"A jak?" zeptal se Ritter a vzpomínal si, že Ryan je tak trochu odborník na ekonomické vědy.

"Jistě vám řeknu jedno: katolická církev nebude jásat. Ve východní Evropě je spousta katolíků, pánové. To je skutečnost, jejíž využití musíme zvážit. Když se na církev obrátíme inteligentně, třeba by s námi mohla spolupracovat. Církev je sice samé odpouštění, ale nejprve musí člověk přijít ke zpovědi."

Moore zvedl obočí.

"Další věc je, že jsem se díval na jejich hospodářství. Je velice nestabilní, mnohem víc, než naši lidé předpokládají, admirále," řekl Jack a otočil se na svého přímého nadřízeného.

"Jak to myslíš?"

"Pane, to, co naši lidi sledují, jsou oficiální zprávy o vývoji ekonomiky, které přicházejí do Moskvy, ne?"

"A dá nám velkou práci se k tomu dostat," přikývl Moore.

"Pane řediteli, kde bereme jistotu, že je to pravda?" zeptal se Ryan. "Jen proto, že to dostává politbyro? Víme, že lžou nám i svým vlastním lidem. Co když lžou i sami sobě. Kdybych byl vyšetřovatelem komise pro cenné papíry, asi bych do Allenwoodského federálního vězení zavřel kupu lidí. To, co říkají, se ani neblíží tomu, co u nich lze prokazatelně identifikovat. Jejich hospodářství se zmítá, a když se ještě trošku zhorší, tak půjde celá maškaráda k zemi."

"A jak bychom to mohli využít?" zeptal se Ritter. Čtyři dny stará analýza jeho vlastního týmu říkala něco velmi podobného, ale o tom ještě nevěděl ani soudce Moore.

"Kde berou svou tvrdou měnu - chci říct, za co ji dostávají?"

"Za ropu." Greer odpověděl. Rusové vyváželi ropy skoro stejně jako Saudská Arábie.

"A kdo kontroluje světové ceny ropy?"

"OPEC?"

"A kdo," pokračoval Ryan, "kontroluje OPEC?"

"Saudská Arábie."

"A to jsou naši přátelé, ne?" přikývl Jack. "Podívejte se na SSSR jako na cíl určený k převzetí, jako jsme to dělali v Merrill Lynch. Hodnota aktiv vysoce přesahuje hodnotu mateřské korporace, protože je tak špatně spravována. To není tak těžké si představit." A to ani pro člověka zničeného po dlouhém dni, osmi tisících kilometrech v letadle a příliš mnoha skleničkách, nedodal. V CIA byla spousta inteligentních lidí, ale přemýšleli příliš jako vládní zaměstnanci, ne jako Američané. "Copak nemáme nikoho, kdo přemýšlí dál, než

musí?"

"Bobe?" zeptal se Moore.

Ritter začínal pociťovat vůči tomu mladému analytikovi větší a větší sympatie. "Ryane, četl jste někdy Edgara Allana Poea?"

"Na střední škole," odpověděl Ryan poněkud zmateně.

"A co povídka nazvaná ‚Maska rudé smrti'?"

"Něco o moru, který zničí večírek, ne?"

"Odpočiňte si. Než zítra odletíte do Londýna, něco vám povíme."

"Spánkem rozhodně nepohrdnu, pánové. Kam se mám na noc svalit?" zeptal se, aby jim dal najevo, že je na pokraji zhroucení, pokud to dosud nepochopili.

"Máme pro vás pokoj v Marriottu o kousek dál. Všechno už je zařízeno. U vchodu na vás čeká auto. Tak už běžte," řekl mu Moore.

"Možná to není takový pitomec," nadhodil Ritter.

"Roberte, je hezké vidět, že máš dost sil změnit názor," poznamenal Greer s úsměvem, když se natáhl pro láhev drahého bourbonu, kterou měl Moore v kanceláři. Byl čas na oslavu.

*****

NÁSLEDUJÍCÍHO DNE vyšel v Il Tempo, ranních římských novinách, článek o muži nalezeném v autě, který zjevně zemřel na infarkt. Ještě nějakou chvíli potrvá, než bude tělo identifikováno, a nakonec se dospělo k závěru, že šlo o bulharského turistu, který nejspíš zcela nečekaně skonal. O tom, jak čisté měl ten člověk svědomí, se článek ani pitevní zpráva nezmiňovaly.

??

??

??

??